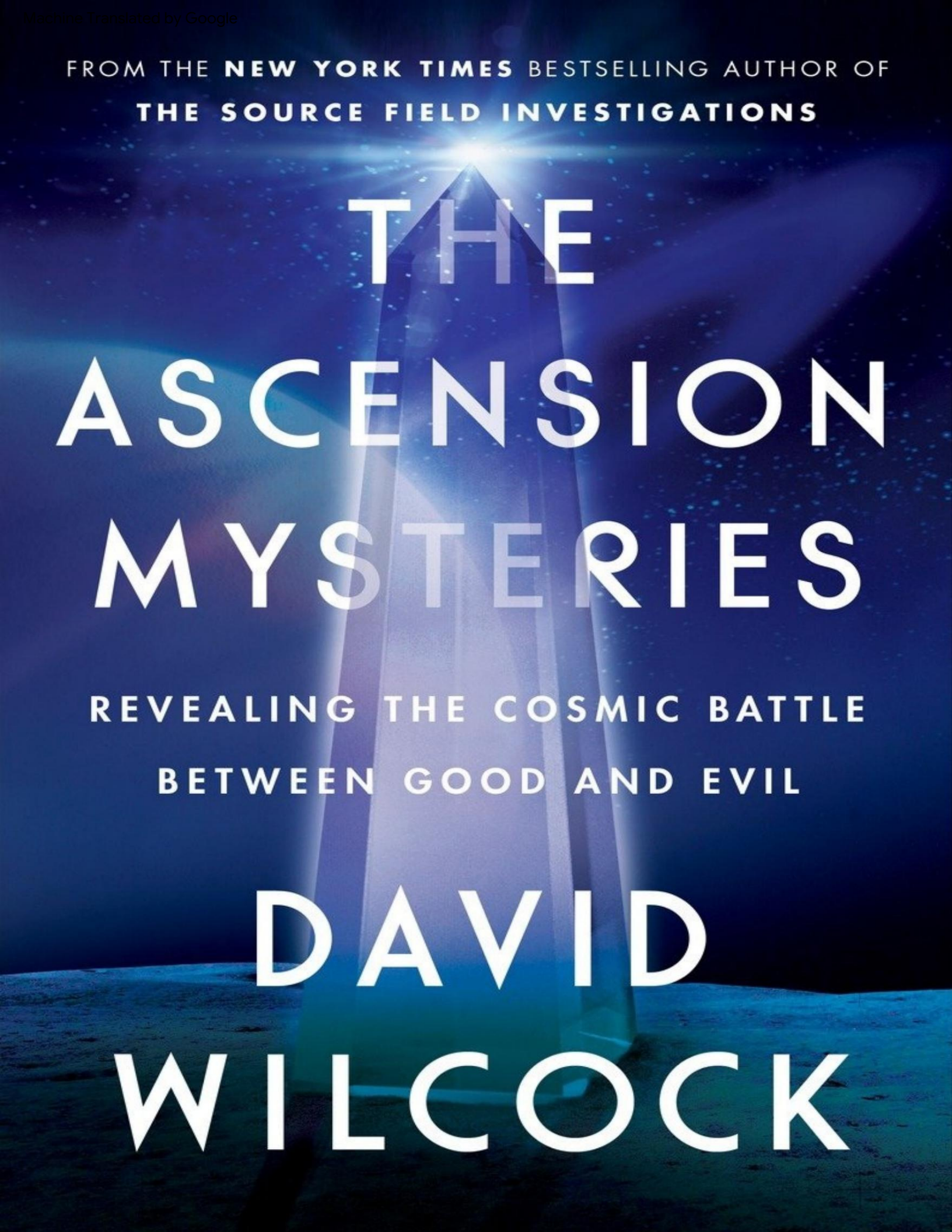

FROM THE **NEW YORK TIMES** BESTSELLING AUTHOR OF
THE SOURCE FIELD INVESTIGATIONS

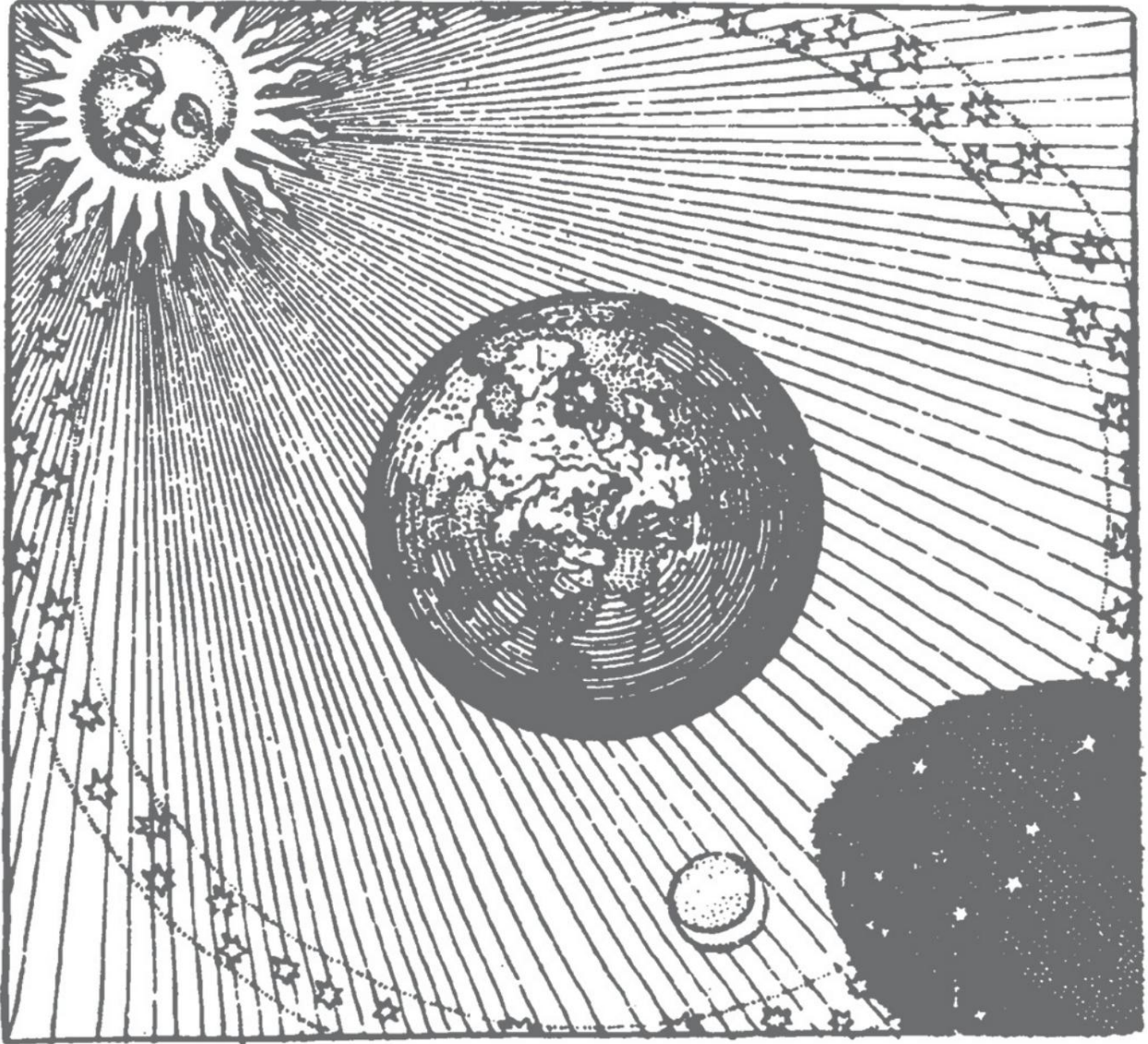
**THE
ASCENSION
MYSTERIES**

REVEALING THE COSMIC BATTLE
BETWEEN GOOD AND EVIL

**DAVID
WILCOCK**

TAKÉ DAVID WILCOCK

Vyšetřování zdrojových polí
Klíč synchronicity

THE
ASCENSION
MYSTERIES

Revealing the Cosmic Battle
Between Good and Evil

DAVID WILCOCK

DUTTON
— est. 1852 —

DUTTON

— est. 1852 —

Otisk Penguin Random House LLC

375 Hudson Street

New York, New York 10014

Copyright © 2016 by David Wilcock

Penguin podporuje autorská práva. Autorská práva podněcují kreativitu, povzbuzují různé hlasy, propagují svobodu slova a vytvářejí živou kulturu.

Děkujeme, že jste si zakoupili autorizované vydání této knihy a že dodržujete zákony o autorských právech tím, že nebudete reprodukovat, skenovat nebo distribuovat jakoukoli její část v jakékoli formě bez povolení. Podporujete spisovatele a umožňujete Penguin pokračovat ve vydávání knih pro každého čtenáře.

DUTTON—EST. 1852 a DUTTON jsou registrované ochranné známky společnosti Penguin Random House LLC

[Zde](#) se zobrazují oprávnění a představují rozšíření stránky o autorských právech.

KNHOVNA KONGRESOVÝCH KATALOGICKÝCH ÚDAJŮ V PUBLIKACE

Jména: Wilcock, David, 1973- autor.

Název: The Ascension Mysteries: odhalující vesmírnou bitvu mezi dobrem a zlem / David Wilcock.

Popis: První [vydání]. | New York: Dutton, Penguin Random House, 2016.

Identifikátory: LCCN 2016016405 (tisk) | LCCN 2016019474 (elektronická kniha) | ISBN 9781101984079 (vázáno) | ISBN 9781101984086 (elektronická kniha)

Předměty: LCSH: Kosmologie. | Vědomí. | Duchovní život. | Dobrý a zlý.

Klasifikace: LCC BF1999 .W558125 2016 (tisk) | LCC BF1999 (ebook) | Záznam DDC 130—dc23
LC dostupný na <https://lccn.loc.gov/2016016405>

Přestože autor vynaložil veškeré úsilí, aby v době publikace poskytl přesná telefonní čísla, internetové adresy a další kontaktní údaje, vydavatel ani autor nepřebírají žádnou odpovědnost za chyby nebo změny, ke kterým dojde po zveřejnění. Vydavatel dále nemá žádnou kontrolu a nepřebírá žádnou odpovědnost za webové stránky autora nebo třetích stran nebo jejich obsah.

Penguin se zavazuje vydávat kvalitní a integrovaná díla. V tomto duchu jsme hrdí, že můžeme tuto knihu nabídnout našim čtenářům; názory, nápady a závěry jsou však pouze na autorovi a ne nutně na vydavateli.

Některá jména a identifikační charakteristiky byly změněny, aby bylo chráněno soukromí zúčastněných osob.

Verze_1

Tato kniha je věnována těm statečným duším, které položily své životy, nebo dokonce zaplatily nejvyšší cenu, aby bojovaly za lepší svět pro nás všechny.

Obsah

[Také od Davida Wilcocka](#)

[Titulní strana](#)

[autorská práva](#)

[Obětavost](#)

[Seznam obrázků](#)

[Kapitola první: Úvod](#)

[Kapitola druhá: Bitva proti temnotě](#)

[Kapitola třetí: Dotýkání se nekonečna](#)

[Kapitola čtvrtá: Temnota a světlo Kapitola](#)

[pátá: Mohl by ESP zachránit svět?](#)

[Kapitola šestá: Temnota se uzavírá](#)

[Kapitola sedmá: Nebe a peklo](#)

[Kapitola osmá: Temná noc duše](#)

[Kapitola devátá: Hledání cesty ven](#)

[Kapitola desátá: Vezme tě nahoru, snese tě dolů](#)

[Kapitola jedenáctá: Útěk z vězení](#)

[Kapitola dvanáctá: Úder na dno](#)

[Kapitola třináctá: Velký experiment](#)

[Kapitola čtrnáctá: Odhalení](#)

[Kapitola patnáctá: Chatelainův „Velký rok“ končí třeskem](#)

[Kapitola šestnáctá: Ztracení přeživší z Měsíce](#)

[Kapitola sedmnáctá: „Velký obraz“ je extrémně kosmický](#)

[Kapitola osmnáctá: Pete Peterson, Tesla of Black Ops](#)

[Kapitola devatenáctá: Jacob a tajný vesmírný program](#)

[Kapitola dvacátá: Rasa starověkých stavitelů](#)

[Kapitola 21: Zsvěcená data o stavitelích](#)

[Kapitola dvacátá druhá: Měsíční matice Impéria](#)

[Kapitola dvacátá třetí: Padlí andělé](#)

[Kapitola 24: Kosmická bitva se stává osobní](#)

[Kapitola 25: Plány budoucnosti](#)

[Poděkování](#)

[Poznámky](#)

[Index](#)

[o autorovi](#)

Seznam obrázků

[Obr. 1: Model univerzálního geometrického semene Sira Rogera Penrose](#)

Kredit snímku: David Wilcock

[Obr. 2: „Amplituhedron“ – geometrické semeno vesmíru](#)

Kredit snímku: David Wilcock

[Obr. 3: Geometrický model atomu Dr. Roberta Moona Uznání: Tom](#)

Denney

[Obr. 4: Geometrické vzory ve vibrující kapce vody pozorované Dr. Hansem](#)

[Jenny](#)

Image Credit: Dr. Hans Jenny z Cymatics: Study of Wave Phenomena and Vibration © 2001 MACROmedia Publishing, Newmarket, NH, USA. [www.cymaticsource.com](#)

[Obr. 5: Ilustrace bytostí podobných mimozemšťanům ze střední školy Davida Wilcocka](#)

Poděkování: David Wilcock

[Obrázek 6a a 6b: Náčrtky Roberta McCalla záplat Apollo 17 „Stonehenge“ Harrisona](#)

[Schmitta](#) Obrázek: NASA/Robert McCall

[Obr. 7: Původní snímek NASA Lunar Orbiter 2 LO2-61H3, zobrazující Lunar](#)

[Obelisky](#)

Obrazový kredit: NASA/GSFC/NSSDC

[Obr. 8: Ruská geometrická analýza lunárních obelisků v technologii pro mládež](#)

[časopis](#)

Image Credit: Technologie pro mládež

[Obr. 9: „Oficiální“ snímek měsíčního obelisku NASA Lunar Orbiter 2, zobrazující obdélníkové](#)

[jámy](#) Uznání snímku: NASA Obr. 10: Řada geometrických struktur na snímku NSSDC 4822. Zcela vpravo ve verzi Ken Johnston vystřiženo z „oficiální“ verze

Obrazový kredit: NASA/NSSDC

[Obr. 11: Snímek kráteru Ukert od NASA, zobrazující degradovaný, ale symetrický trojúhelníkový útvar](#)

Obrazový kredit: NASA

[Obr. 12: Detailní záběr rámu Apollo 10 AS10-32-4822](#)

Obrazový kredit: NASA/NSSDC

[Obr. 13: Další detail z Apollo 10 Frame AS10-32-4822](#)

Obrázek: Hoagland/NASA/NSSDC

[Obr. 14: Porovnání mise Enterprise of Goddard a Houston „4822“](#)

[Obrázky zobrazující reflexní kopuli](#)

Uznání: NASA/Enterprise Mission Obr. 15:

[Enterprise Mission Comparison of Versions of AS14-66-9301 and](#)

[AS14-66-9279, Ukazuje matici skleněných ruin](#)

Obrazový kredit: NASA/Enterprise Mission

[Obr. 16: Airbrush kolem Apolla 17 Astronaut Harrison Schmitt](#)

Obrazový kredit: NASA/Eugene Cernan

[Obr. 17: „Solární panel“ z „chybějícího“ snímku NASA 4822 Obrazový](#)

poděkování: NASA/Enterprise Mission

[Obr. 18: Gigantická věž na odvrácené straně Měsíce v ruském Zondu 3 Obrázek](#)

Obrazový kredit: RKA

[Obr. 19: Gigantická „skleněná“ kupole na odvrácené straně Měsíce v ruském pásmu](#)

[3 Obrázek](#)

Obrazový kredit: RKA

[Obr. 20: Detail gigantické „skleněné“ kopule na odvrácené straně Měsíce v ruském pásmu](#)

[3 Obrazový kredit: RKA](#)

[Obr. 21: Obrázek talíře s jídlem Davida Wilcocka rozděleného napůl](#)

[Dinner Meeting Představovat Insiders Jacob a Pete Peterson](#)

Kredit snímku: David Wilcock

[Obr. 22: Tajemný měnící se útvar na Saturnově měsíci Titan Poděkování](#)

za snímek: NASA/JPL-Caltech/ASI/Cornell

[Obr. 23: Sluneční mezihvězdné sousedství](#)

Obrazový kredit: Andrew Z. Colvin, 3. března 2011

[Obr. 24: Naše Slunce je ve středu trubkového „komína“ plazmy](#)

[Rozšiřuje se až do galaktického hala](#)

Obrazový kredit: NASA/Johns Hopkins/UC Berkeley

[Obr. 25: Hannibal a Hitler jdou po velmi podobných cestách 2 160 let od sebe](#)

Kredit snímku: Tom Denney

[Obr. 26: Masivní čtverec na povrchu Měsíce, naznačující přítomnost gigantické vnitřní civilizace vybudované hyper-pokročilou technologií.](#)

[Viditelný pohled, topografie a gravitační gradienty GRAIL Poděkování: NASA/GSFC/](#)

JPL/Colorado School of Mines/MIT

[Obr. 27: NASA Diagram tepelných vzorů „Pac-Mana“ na Saturnových měsících Mimas a Tethys](#)

Obrazový kredit: NASA/JPL

[28a a 28b: Vyvýšený Iapetův rovník a geometrický tvar jeho povrchu](#) Obr.

Poděkování za snímek: NASA/JPL/Space Science

[Institute Obrázek 29: Uranův měsíc Miranda, zobrazující „lichoběžníkové“ prvky](#)

Poděkování za snímek: NASA/JPL Obrázek 30: Jasně skvrny na miniplanetě

[Ceres](#)

Obrazový kredit: NASA/DAWN

[Obr. 31: Údajná „zářící pyramida“ na Ceres](#)

Obrázek 32: Čtvercový vzor tepla na Saturnově měsíci

[Enceladus. Insideři odhalují, že to vypadá stejně jako infračervené snímky podzemních](#)

[základů](#) Uznání snímku: NASA-Goddard/CIRS/SwRI

[Obr. 33: „Monolit“ na Phobosu, vrhající dlouhý stín na Měsíc](#)

Poděkování za

[snímek povrchu : NASA Obr. 34: Zrcadlové snímky levé/opičí a pravé/kočičí strany obličeje na Mars](#)

Image Credit: Enterprise Mission/NASA

[Obr. 35: Detail vikingského snímku 35A76, ukazuje tvář na Marsu a pyramidy na západě](#)

[Uznání snímku: NASA/Enterprise Mission Obr. Tvář](#)

Poděkování za snímek: NASA/

[Viking Obrázek 37: „Čtvercové krátery“ na asteroidu 433 Eros](#)

Poděkování za snímek: NASA/NEAR

[38: Detail „Diamantového balvanu stojícího na špičce“ na 433 Eros](#) Obr.

Obrazový kredit: NASA/NEAR

[Obr. 39: Další „Čtvercové krátery“ a „Obdélníkový balvan“ na 433 Eros](#) Poděkování za snímek: NASA/NEAR Obr. 40: Detailní záběr na „Obdélníkový balvan“ na 433

[Eros](#) Poděkování za snímek: NASA/NEAR

[Obr. 41: Scéna z Tom Corbett: Space Cadet ilustrující průhlednou pyramidu na Měsíci s mapou k Marsu](#) Uznání snímku: Patrick Blaine

[Obr. 42: Scéna z Tom Corbett: Space Cadet ilustrující kočičí tvář s mapou k pásu asteroidů](#)

Kredit snímku: Patrick Blaine

[Obr. 43: Rekonstrukce lunárních ruin objevujících se v „Člověk a Měsíc“](#)

[TV speciál z roku 1955 :](#)

Patrick Blaine Obrázek

[44: Komiks „The Face on Mars“ ze září 1958 : Jack Kirby/Harvey](#)

Comics

[45: Princ Lionello a princezna D'Este s nápadně protáhlými lebkami Obr.](#)

Obrazový kredit: Antonio di Puccio Pisanello, c. 1444

KAPITOLA JEDNA

Úvod

kouzlit život s nadpřirozenými, božskými silami. Okamžitá telepatie, kdy čtete já myšlenky ostatních tak efektivně, že slova jsou zastaralá.

Levitace, kde se vznášíte do vzduchu s ničím jiným než silou svých myšlenek. Telekineze, kdy levitujete předměty, dokonce i kolosální velikosti, a přikazujete jim, aby se pohybovaly s vaší myslí. Materializace, kde můžete vytvořit cokoli chcete stejně snadno, jako jste kdysi otevřeli ústa, abyste mohli mluvit. Cestování časem, kde skočíte do minulosti a rychle vpřed do budoucnosti s ohromující jasností. „Závoj“ mezi žitím a umíráním, který vám způsobil, že jste zapomněli, že máte větší identitu za hranicemi každého smrtelného života, nyní spadl.

V každém okamžiku si plně uvědomujete, že jste duše, která má lidskou zkušenost. Vaše úroveň inteligence je nyní mnohem vyšší než cokoli, k čemu jste měli přístup v minulosti.

Je to sen? Případ směšného zbožného přání, které nemá žádnou oporu v realitě? Nebo je možné, že ti velcí duchovní učitelé světa říkali pravdu? Chodíte ve stavu amnézie a nevnímáte, kdo a co vlastně jste? Mohou být vaše rozhodnutí a myšlenky, o kterých si myslíte, mnohem důležitější, než si kdy uvědomujete? Odehrává se ve zdánlivě všedních bojích vašeho každodenního života vesmírná bitva mezi dobrem a zlem? Zuří tato skrytá bitva také za titulky mnoha nejvýznamnějších světových událostí? Je vzestup – přechod na vyšší úroveň existence – vaším konečným cílem být člověkem? A existují ve vesmíru negativní síly, které se živí vaším strachem, hněvem, vinou a studem a nezastaví se před ničím, aby vám zabránily dosáhnout tohoto kvantového skoku ve vaší evoluci? Jsme svědky obrovského soupeření o to, kdo ovládne naši planetu? Zemřely by tyto negativní síly doslova bez našeho

sobectví, žárlivost, materialismus, chamtivost a osamělost, které jim poskytují přísun energie? Bojovaly tyto síly bitvu, která trvala stovky tisíc let – v jejich vlastní vědomé paměti?

Chystáte se vstoupit do světa, kde všechny tyto otázky mají odpovědi. Hrozí nám zkáza a zkáza od zdánlivě nemožného pole ničemných sil. Nejen, že máme „elitu“, které se daří vytvářet války, finanční katastrofy, mory a chaos, ale zdá se, že nás zradila sama příroda. Naše planeta umírá. Voda mizí. Zvířata jsou lovena do vyhynutí. Teploty jsou každým rokem vyšší.

Zemětřesení, sopky, tsunami, hurikány a superbouře ohrožují naše životy a planetu.

Lidé mají tendenci si myslet, že starověké duchovní příběhy jsou pouze „mytologií“. Žijeme ve „skutečném světě“, který je mnohem osamělejší a hrozivější. Lidé často používají popírání a návykové chování, aby vytlačili nepříjemnou a zdánlivě nevyhnutelnou pravdu hromadného ničení z naší mysli. Když pak pravda vytryskne ze svého chabého obalu, spustí to znovu skrytý pocit beznaděje a my se zřítíme do další hluboké, temné deprese hluboké osamělosti. Nyní věříme v Boha – když jsou věci nejhůře – a ve svém soukromém pekle voláme: „Proč? Proč? Proč?“

Možná jste měli to štěstí, že jste se dostali do kontaktu s mnoha vizionáři nazývali „nestárnoucí moudrostí“. Možná jste zažili zážitek blízké smrti, kdy jste zahlédli větší realitu za závojem života a umírání. Možná se vám zdál sen tak krásný a dechberoucí, že jste se probudili v slzách a toužili po příslibu nového zítřka. Možná jste zažili vrcholnou emocionální událost, ať už extrémního teroru, nebo naprosté extáze, a prolomili jste se k onomu zářivému klidu, který je štědrost, kterou si užívají všichni velcí mistři – kde se čas zpomaluje a vy vidíte svůj život z „přehledu“. „perspektiva. Možná se vám stalo něco, co bylo tak naprosto bizarní, tak nepopíratelně nadpřirozené, že celá vaše bytost jako by brněla a vibrovala úžasem. Na těch pár vzácných okamžiků jste se dotkli podstaty něčeho skutečně hlubokého. Zažili jste realitu, kde není žádný strach, žádná bolest, žádná ztráta nebo osamělost – pouze láska, radost, štěstí a bezmezná zářivá bílá světlo.

Tento rozsáhlý, úžas vzbuzující pocit věčnosti se často zdá pomíjivý. Krátce nahlédnete do kouzla, ale příliš brzy vás znovu obklopí světská realita každodenního života. Plamen svíčky s nekonečným potenciálem je uhašen studeným, tvrdým větrem reality – jak to nyní většina vidí. Naštěstí nemusí

být tak. Jednou z velkých záhad naší doby je, že pozitivní duchovní bytosti skutečně existují, a pokud se budete řídit určitými pokyny, můžete s nimi navázat přímý kontakt. Téměř každý den dostávám dopisy od lidí, kteří zažívají bizarní a mystické jevy. Velmi tvrdě jsem pracoval na dosažení kontaktu s duchovními bytostmi a výsledky byly nesmírně hluboké a smysluplné.

V této knize vám vyprávím příběh svých zážitků – jak jedna osoba prošla neuvěřitelnými těžkostmi, aby objevila oslnivé skryté pravdy o vzestupu a naší budoucnosti. Gnostická duchovní tradice nás učí, že informace jsou živé, a vystavení se informacím o skutečné povaze vesmíru v nás může spustit metamorfózu, která nakonec podpoří vzestup. Mé předchozí knihy předložily tyto informace z vědecké perspektivy, ale v první polovině této knihy odhalím, jak se tato metafyzická pravda projevuje ve vašem životě na osobní úrovni.

Záhady dějin

Věda nás učí, že jste se vyvinuli z okázale nudného života v jeskyních, ve kterém byli vaši vzdálení předkové nigramotní lovci-sběrači, kteří byli nuceni přežít proti živlům. Vaši dávní předkové se nakonec stali natolik inteligentními, aby vynalezli kolo, pěstovali plodiny, domestikovali zvířata, vyvinuli systémy obchodu, stavěli pevné přístřešky a shromažďovali se ve městech.

Civilizace vznikaly postupně a my jsme vyvinuli psaný jazyk, matematiku, keramiku, metalurgii, astronomii, vlády, zákony a náboženství.

Také jsme uctívali bohy. Prakticky každá kultura na Zemi hlásila nějakou formu přímého kontaktu s vyspělými bytostmi výrazně vyšší inteligence. Civilizace, jak se říká, nevznikla náhodně. Nás sofistikované bytosti učily, jak mluvit, jak číst, jak psát, jak pěstovat plodiny, stavět přístřešky, studovat hvězdy a rozumět univerzálnímu jazyku vědy.

Naše vlastní písemné záznamy znovu a znovu střízlivě vyprávějí příběh o vyspělých lidech vypadajících lidsky, kteří nám předávají tyto klíče k poznání. V mnoha případech s námi tito lidé chodili stovky, ne-li tisíce let, a řídili záležitosti našeho světa s pravděpodobně božským právem králů. Někteří z těchto „bohů“ nás naučili být více milujícími a odpouštějícími k druhým a pomohli vytvořit naše hlavní náboženství – která mohou obsahovat hluboká tajemství, kterým v této době skutečně rozumí jen málokdo z nás. Jiní „bohové“ nebyli zdaleka tak laskaví nebo shovívaví. Válčili spolu, byli malicherní a lstiví, lhali a podváděli a

v mnoha případech byli svrženi a zničeni, když proti nim nakonec povstali jejich rozzlobení a zrazení poddaní.

Je možné, že tito „bohové“ starověku byli ve skutečnosti mimozemské bytosti? To je otázka, kterou veřejně řeším již dvacet let v různých formách, včetně mé webové stránky DivineCosmos .com; mé knihy, The Source Field Investigations a The Synchronicity Key; a více než osmdesát různých epizod Ancient Aliens, pořad číslo jedna na History Channel, který v době psaní tohoto článku vstupuje do své desáté sezóny. Přesto se mnozí stále chovají jako kněží, kteří se odmítli dívat Galileovým dalekohledem. Světový názor, který dnes většina lidí považuje za samozřejmý, není nic jiného než systém víry, podobně jako jakékoli jiné náboženství. Obhajujeme naše současné vědecké modely jako bible bouřící fanatici, tvrdící, že pravda je jen jedna, a mágové vědy mají všechny odpovědi.

„Příběh“ se změnil

Skeptici tradičně hájili své systémy víry tím, že se dovolávali vědy jako nejvyšší autority. Toto by pro ně mělo být matoucí, protože tytéž autority neustále mění příběh. Vše, čemu jsme byli naučeni věřit, bylo 22. října 2013 v tichosti transformováno v článku, který byl publikován v časopise Proceedings of the National Academy of Sciences, bez větší mediální publicity. Tým tří vědců pod vedením Dr. Erika Petigury použil teleskop Kepler NASA ke studiu 42 000 blízkých hvězd, které jsou podobné našemu Slunci. Hledali okamžiky, kdy jas každé hvězdy klesal měřitelným způsobem. Tato stmívání jsou způsobena, když se planeta kříží před hvězdou. Petigurův tým našel celkem 603 planet. Deset z nich mělo velikost Země a obíhalo v „obyvatelné zóně“ – kde se mohou tvořit oceány, protože planeta není ani příliš horká, ani příliš studená. Petigurův tým už měl data, která jim řekla, že těchto deset planet má pravděpodobně kapalnou vodu. Když spojíte dva atomy vodíku s jedním atomem kyslíku, získáte vodu. NASA již dokázala, že hvězdy vydávají nespočet tun vodíku a kyslíku. Když tyto plyny dosáhnou planety se správnou teplotou, spojí se ve vodu – a vytvoří atmosféru, srážky a oceány.

Petigurova studie dospěla k závěru, že je to úžasných 22 procent všech hvězd podobných Slunci ve vesmíru kolem nich obíhají vodní planety podobné Zemi – v zóně, kde má život vhodné podmínky pro vznik. Nejbližší hvězda s an

Planeta podobná Zemi kolem ní je vzdálena pouhých dvanáct světelných let, takže se k ní lze snadno dostat za jeden lidský život, pokud naše technologie pokročí do bodu, kdy můžeme cestovat rychlostí světla. Skutečné kouzlo však nastane, když vezmeme toto číslo 22 procent a rozšíříme ho do známého vesmíru. Výsledky jsou naprosto ohromující a byly shrnuty v článku s názvem „The Fermi Paradox“ na webu WaitButWhy.com. ¹

Jen v galaxii Mléčná dráha je odhadem 100 až 400 miliard hvězd. Nyní víme, že pro každou hvězdu v Mléčné dráze existuje celá galaxie ve vesmíru. Galaxie není nic jiného než obrovské seskupení hvězd. Jakmile jsme vyzbrojeni těmito čísly, můžeme dokázat, že na každé zrnko písku na Zemi připadá ve vesmíru deset tisíc hvězd. Zdá se, že toto číslo samo o sobě je nemožné pochopit, protože jsme celý život bezmyšlenkovitě procházeli nesčetnými zrnky písku. Náš příběh je ještě pobuřující, jakmile odhadneme, že 5 procent těchto hvězd bude podobných Slunci, jak naznačují data NASA. To znamená, že ve vesmíru je 500 kvintilionů neboli 500 miliard miliard hvězd podobných Slunci.

Každá z těchto hvězd podobných Slunci bude mít „obyvatelnou zónu“, kde by planeta mohla vytvořit oceány kapalné vody. Pokud je 5 procent všech hvězd ve vesmíru podobných našemu Slunci a Petigurův tým zjistil, že u jedné pětiny těchto hvězd budou obíhající planety podobné Zemi, znamená to, že 1 procento všech hvězd ve vesmíru by mohlo být domov na jiné planetě, na které bychom mohli žít. Ve vesmíru by bylo 100 miliard miliard planet podobných Zemi. To znamená, že na každé zrnko písku na Zemi připadá ve vesmíru sto planet podobných Zemi. Na základě těchto čísel je jen v naší vlastní galaxii asi miliarda Zemí. Pokud potom předpokládáme, že pouze 1 procento těchto vodních světů vyvinulo nějakou formu života, pak každé zrnko písku na Zemi představuje obydlí planetu ve vesmíru podobnou Zemi.

Předpokládejme, že pouhé 1 procento těchto obydlí planet má život, který se vyvinul v inteligentní civilizaci, jako je to, co nyní vidíme na Zemi. To by znamenalo, že v našem vesmíru je 10 kvadrilionů neboli 10 milionů miliard inteligentních civilizací. Když použijeme stejnou logiku na Mléčnou dráhu, čeká na nás 100 000 inteligentních civilizací nasazených mezi miliardou planet podobných Zemi. Toto je radikální přehodnocení všeho, co si myslíme, že víme, pocházející přímo z oficiálních zdrojů pracujících s daty NASA. A s těmito čísly se myšlenka, že jsme ve vesmíru sami, stává naprosto směšnou – podobnou extrémnímu fundamentalistickému náboženskému přesvědčení, které lze snadno zavrhnout.

„Fermiho paradox“ nás také žádá, abychom zvážili stáří vesmíru, které se v současnosti odhaduje na asi 13 miliard let. Země vznikla teprve před 4,54 miliardami let. Je zcela představitelné, že se planeta podobná Zemi mohla objevit před 8 miliardami let kolem starší hvězdy podobné Slunci. Nyní si představme, že se tato planeta vyvinula na naši současnou úroveň inteligence a technologie za stejnou dobu, jakou trvalo vzkvétat zde na Zemi – 4,54 miliardy let. To by znamenalo, že tato planeta měla 3,46 miliardy let na to, aby se vyvinula za úroveň, které jsme dnes dosáhli. Stupeň technologie, inteligence a sofistikovanosti, který by se za tu dobu mohl vyvinout, může být mimo naši schopnost vůbec pochopit.

5. března 2015 NASA oznámila, že téměř polovina Marsu byla kdysi Tenkrát pokrytý oceánem, jako jsou ty na Zemi, který byl až míli hluboký. ²

28. září 2015 NASA odhalila, že Mars má i dnes na svém povrchu kapalnou vodu, a to v omezeném množství. ³ Když Mars slápl do vody 2015 NASA podobnou té Zemi, která byla zničena, možná nějakou formou sluneční události.

⁴ Pluto má zvláštní atmosféru podobnou Zemi.

Podle článku BBC z 12. března 2015, který citoval NASA, bylo zjištěno, že Jupiterův měsíc Ganymede má podpovrchový oceán a také řadu dalších satelitů: „Mezi ně patří trpasličí planety Pluto a Ceres; další měsíce Jupiteru – Europa a Callisto; Saturnovy měsíce Enceladus, Titan a Mimas; a možná i Neptunův měsíc, Triton. „Sluneční soustava teď vypadá jako pěkně zamokřené místo,“ vtipkoval Jim Green, ředitel americké vesmírné agentury. planetární věda.“ ⁵

Tyto oficiální objevy mění vše, čemu jsme se učili věřit.

V naší vlastní sluneční soustavě je několik míst, která jsou vhodná pro život – v té či oné podobě. Zdá se, že Mars byl dostatečně podobný Zemi, že na něm v naší minulosti mohla prosperovat inteligentní civilizace. Tyto zcela život měnící nálezy jsou tu a tam zveřejňovány v médiích, jeden po druhém. Dostanou den nebo dva drobné titulky, které jsou v dnešním světě přesycenosti informacemi snadno přehlédnutelné, a pak jsou zapomenuty. Pouhým poskládáním kousků dohromady můžeme vybudovat radikálně odlišný světobzor, než jaký dnes většina lidí považuje za absolutní pravdu.

Kosmické semeno

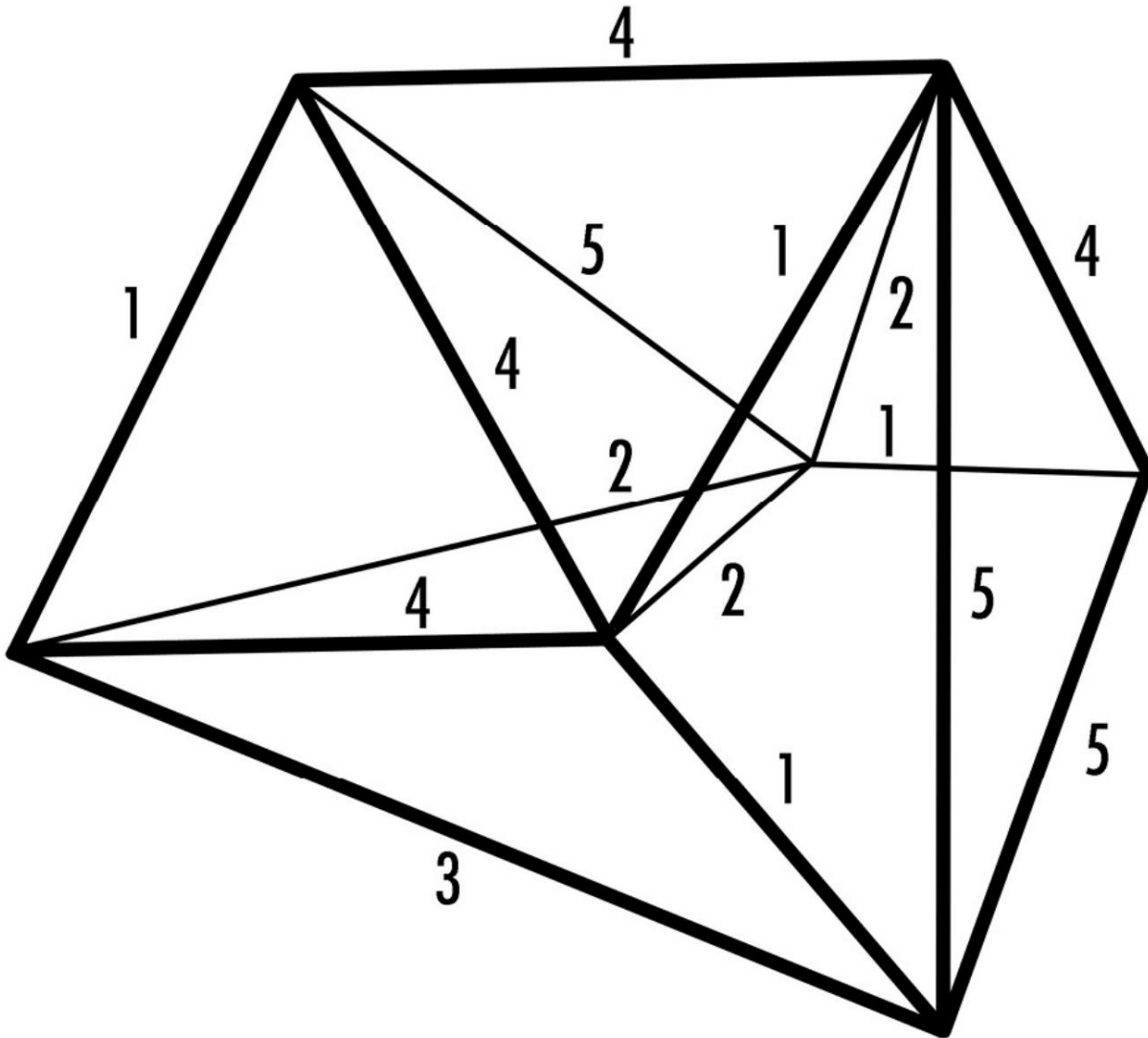
Další vědecká revoluce nastala pouhý měsíc před studiem Proceedings of the National Academy of Sciences , v září 2013. Na zařazení dat do Klíče synchronicity bylo příliš pozdě, ale rozhodně bych si to přál. Stále vidím každý detail letadla, ve kterém jsem seděl, když jsem četl „Klenot v srdci kvantové fyziky“ v časopise Quanta . Když jsem stoupal ve výšce, chtěl jsem si předpovědět bezpečný pás a běžet uličkou nahoru a dolů a křičet radostí a úžasem. Tolik let vědeckého výzkumu a žurnalistiky se vyplatilo – způsobem, který jsem upřímně nikdy nečekal, že se to stane.

Stovky dílků skládačky se mi v mysli zacvakly a poprvé jsem mohl vidět velkolepé řešení, které je všechny sjednotilo do jediného úplného celku.

Většina z nás věří, že vesmír vznikl během „velkého třesku“. V tomto modelu Učí nás, že „na počátku nebylo nic“. Pak se z tohoto „nic“ stalo „něco“. Ve skutečnosti „nic“ údajně vytvořilo veškerou hmotu ve vesmíru jediným náhlým výbuchem – tj. „Velkým třeskem“. Je zjevně velmi problematické říci nám, že „nic nevybuchlo“ a v tom jediném okamžiku byl stvořen celý vesmír. Stále se vracíme k jádru problému, kterým je, že nám věda říká, že z ničeho získáme něco. Pokud dokážeme přijmout tuto myšlenku, proč by tedy hmota vznikla pouze jednou, na samém počátku vesmíru? Proč by nedocházelo k neustálé přeměně nějaké formy neviditelné energie nebo „ničeho“ do hmoty, kterou dnes vidíme?

Modelu velkého třesku poskytly vědeckou podporu teorie černých děr Stephena Hawkinga. Velký třesk je však stále neprokázaný předpoklad. Málokdo si uvědomuje, že Hawkingův hlavní profesor, Sir Roger Penrose, pracoval na velmi odlišné teorii o původu a povaze vesmíru. Hawking a Penrose o svých dvou modelech veřejně debatují již mnoho let, ale Penroseovy koncepty byly médiu zcela ignorovány. Penrose studoval pohyby energie, které vidíme na kvantové úrovni, a hledal skrytý vzorec, který je sjednotil. Našel přesvědčivé důkazy o tom, že vše, co ve vesmíru vidíme – veškerý prostor a veškerý čas – se tvořilo z jediného bodu, okamžik za okamžikem. To by znamenalo, že neexistuje žádný prostor, žádná hmota, žádná energie a žádný čas, jak je známe – pouze „zkreslení“ tohoto jediného bodu. Začátek, střed a konec vesmíru existují současně.

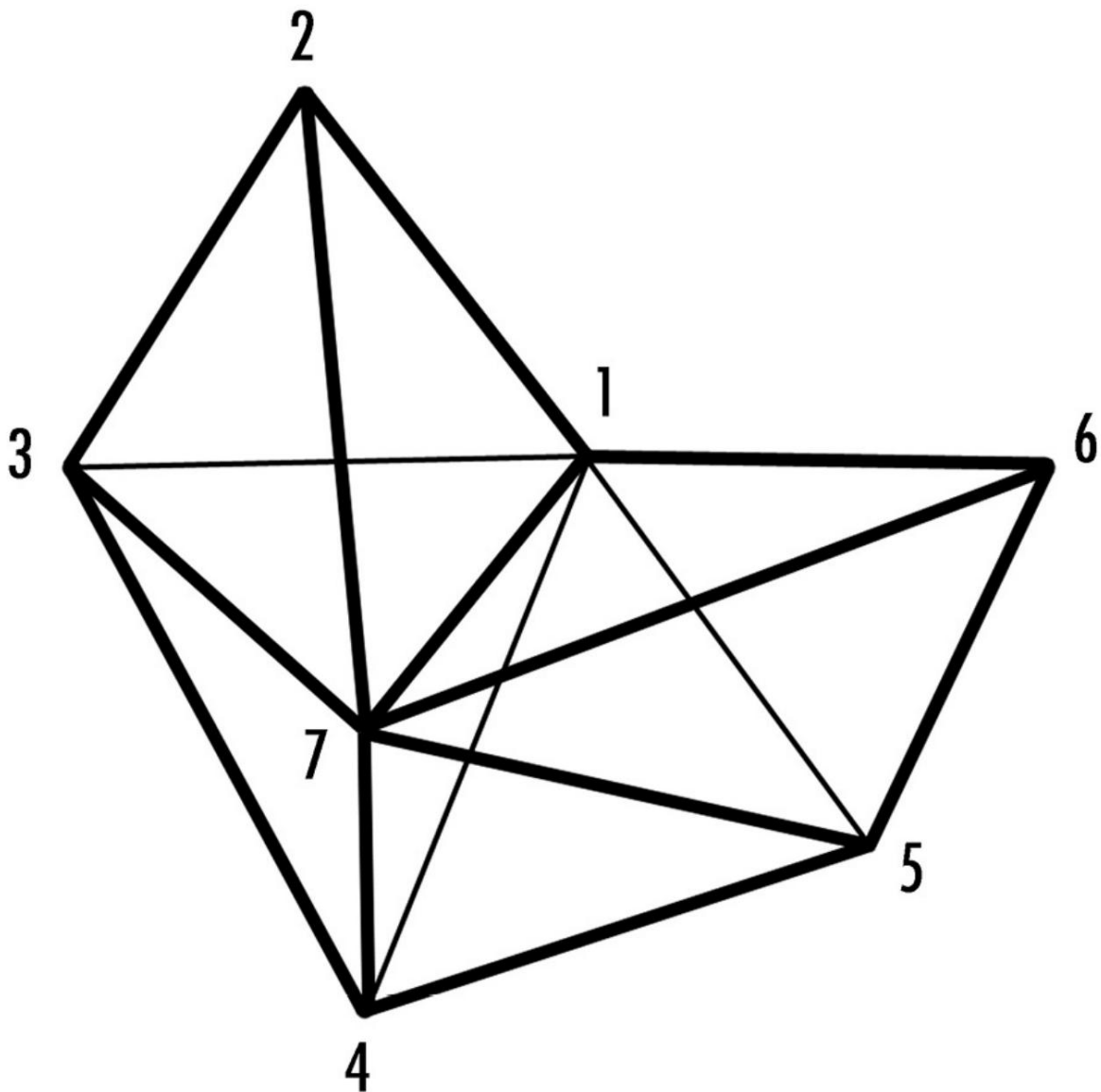
Příběh se stává ještě divnějším, když vidíme, že Penrose tomuto „bodu“ věřil byl ve skutečnosti podivně vypadající trojrozměrný geometrický tvar, vyrobený převážně z trojúhelníků, jak můžete vidět zde.

Model univerzálního geometrického semene Sira Rogera Penrose

Penrose pracoval na matematice, aby dokázal, že takto vesmír funguje, a udělal přesvědčivý pokrok, ale narazil na cihlovou zeď. Jeho teorie zůstala jako zajímavá, ale neprokázaná vědecká záhada, dokud Nima Arkani Hmed a Jaroslav Trnka, dva vědci z Kalifornského technologického institutu (Caltech), znovu zahájili vyšetřování. Skrze ohromující výkon matematického génia byli schopni dokázat, že Penrosova základní myšlenka byla správná – jen neměl správný tvar. Tím, že tito vědci konečně získali správnou matematiku, účinně dokázali, že vesmír, jak ho známe, neexistuje. Chová se jako hologram: zdá se být pevný a trojrozměrný, ale ve skutečnosti tam nic není. To také znamená, že pokud přiblížíme kvantovou úroveň dostatečně hluboko, nakonec najdeme jedinou „částici“, která tvoří celý vesmír – včetně

všechnen prostor a všechnen čas. Tato „částice“ vypadá jako skupina čtyř trojúhelníkových pyramid nebo čtyřstěnů, které byly všechny slepeny dohromady:

„Amplituhedron“ – geometrické semeno vesmíru

Přestože ve vesmíru vidíme 100 až 400 miliard galaxií a potenciálně 100 miliard miliard planet podobných Zemi – sto vodních světů na každé zrnko písku na Zemi – máme nyní důkaz, že všechny vycházejí z tohoto jediného geometrického tvaru. Vesmír se stává jako obrovský strom s nesčetnými větvemi, které všechny vyrostly z jediného semene, které je téměř nemožně malé. A jakkoli se to může zdát matoucí, semínko je vše, co skutečně existuje. Strom je jediný

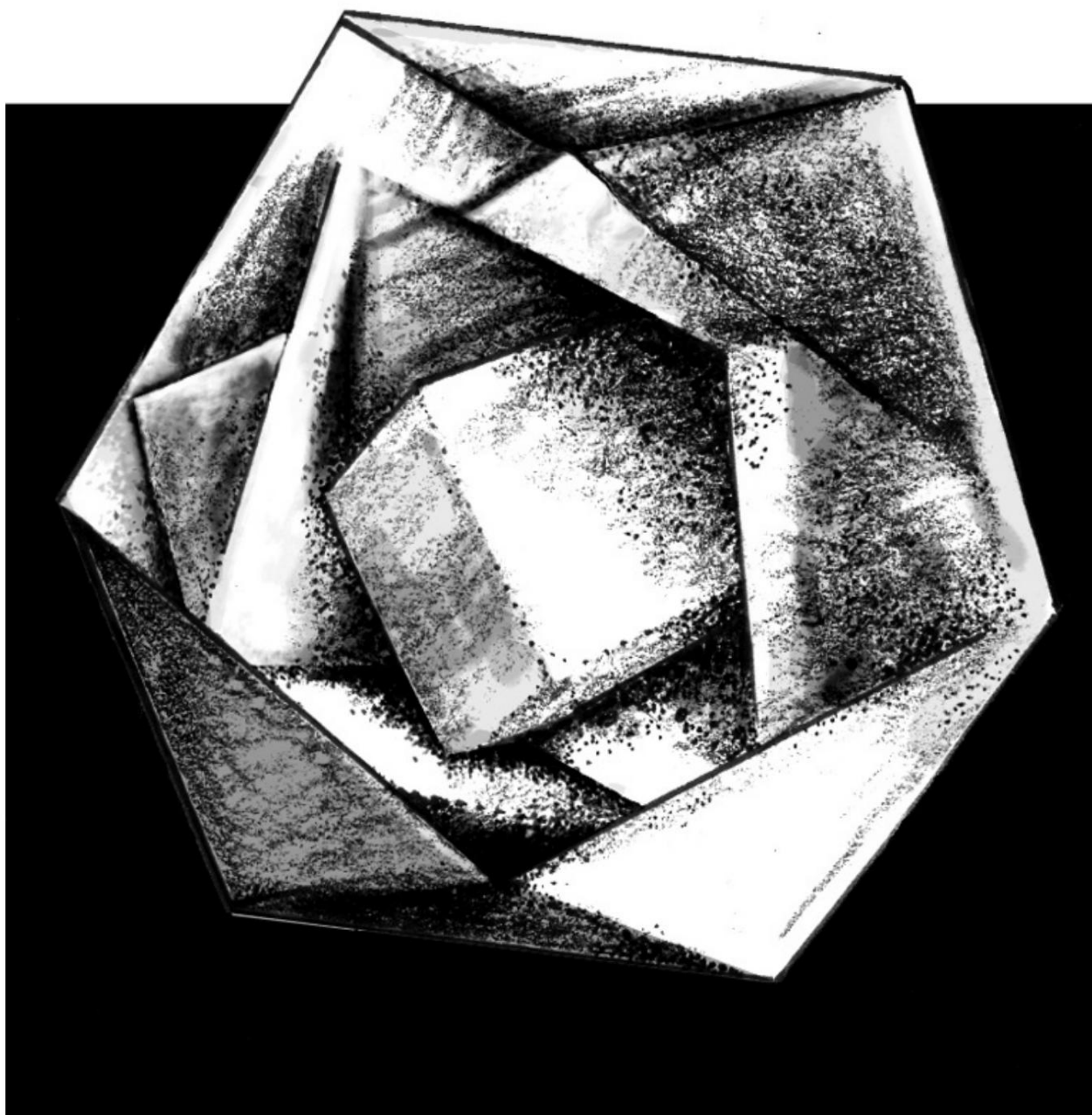
iluze. Neexistuje žádný začátek a žádný konec. Semeno a strom koexistují současně.

Posvátná geometrie

Otázka pak zní: Co je vesmír? Jak vysvětlíme všechnu tu zdánlivě pevnou hmotu, kterou tam venku vidíme? Ve své první knize *The Source Field Investigations* jsem předložil rozsáhlé důkazy o tom, že atomy a molekuly nejsou tvořeny částicemi, ale energií, která se objevuje v geometrických vzorech. říká, že jádro atomu se skládá z protonů a neutronů. Jeden ze zakladatelů atomové bomby, Dr. Robert Moon, v roce 1987 objevil, že mnoho z největších záhad atomu by bylo možné vyřešit, kdybychom viděli každý proton jako roh jednoduchého geometrického tvaru – jako je krychle. To elegantně řeší problém duality vlna-částice, myšlenku, že subatomární částice se mohou chovat jako vlny a naopak. Dr. Moon dospěl k závěru, že v atomu nejsou žádné částice – pouze vlny energie, které tvoří určité geometrické tvary. Nejjednodušším příkladem je kyslík. V molekule kyslíku je osm protonů.

Dr. Moon identifikuje těchto osm protonů jako osm rohů krychle. To znamená, že kdybychom viděli jádro atomu kyslíku, dívali bychom se na krychli. Kostka není pevná – je to pouze vlna.

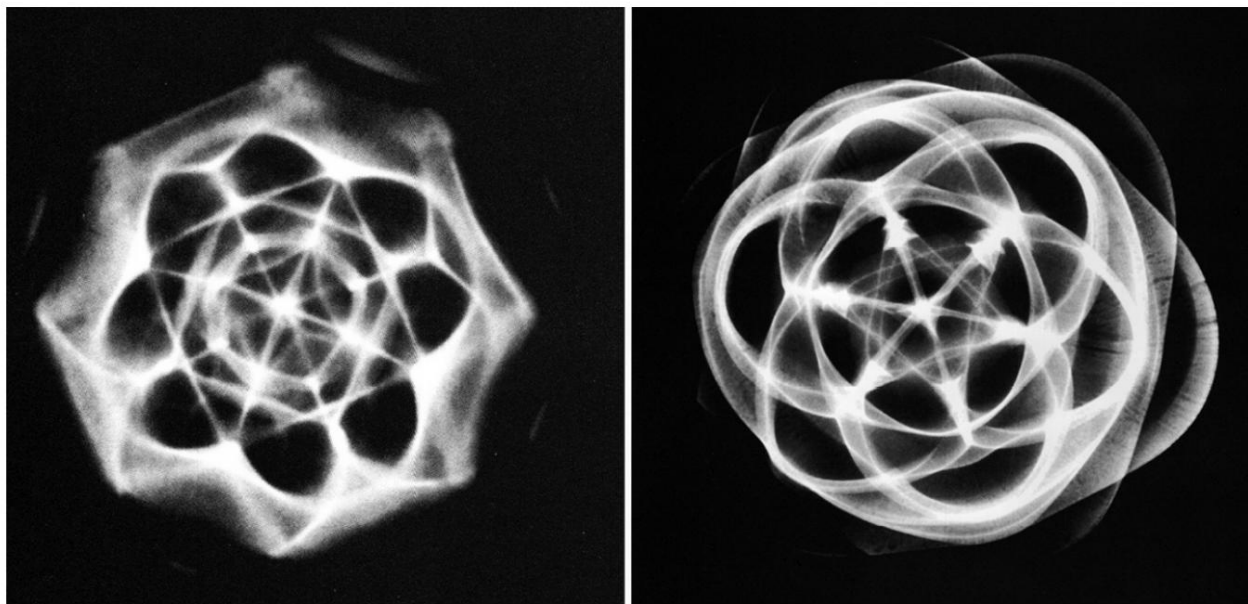
Když pak přejdeme do těžších prvků, krychle zůstane uvnitř jádra a její rohy se stále počítají jako protony, ale začnou se nad ní tvořit nové geometrické tvary. Začíná to osmistěnem, pak dvacetistěnem, pak dvanáctistěnem. Toto hnízdo tvarů vytváří některé z nejstabilnějších a nejhojnějších prvků na Zemi – kyslík (krychle), křemík (oktaedr), železo (ikosaedr) a palladium (dvanáctstěn) – a řeší působivý počet problémů kvantové fyziky.

Geometrický model atomu Dr. Roberta Moona

I když rád prozkoumávám tyto technické detaily, *The Source Field Investigations* již bylo napsáno. Účelem této knihy není prezentovat další vědecký diskurs o vědomí, biologii a fyzice, i když některé z těchto pojmů znovu navštívíme. Nejdůležitějším bodem, který nyní potřebujeme vědět, je, že geometrie je viditelná forma vibrace. To velmi elegantně dokázal Dr. Hans Jenny, který v kapce vody vytvořil nádherné geometrické vzory – včetně krychle. Dr. Jenny začala s pískem

plovoucí v kapce vody. Vzniklo něco, co vypadalo jako blátivá, bělavá tekutina. Pak kapku vody rozvibroval čistými tóny zvuku, jako to, co slyšíme, když hrajeme na bílé klávesy na klavíru. Jako zázrakem se částice písku uspořádaly do krásných geometrických vlnových vzorů – jako by byly pod vlivem nějaké tajemné, neviditelné síly.

Geometrické vzory ve vibrující kapce vody pozorované Dr. Hansem Jennym

Stejná kapka vody se stejným pískem vytvoří zcela odlišné geometrické vzory – včetně kostky – v závislosti na tom, jaký zvuk do ní zahrajete. Jak můžete vidět, ve vodě se při určitých zvukových frekvencích objevuje trojrozměrný vzor trojúhelníků typu Davidova hvězda. Tento vzor má udivující podobnosti s trojúhelníkovým tvarem, který naši vědci z Caltechu objevili jako zárodek vesmíru.

Většina z nás stále věří, že hmota se skládá z částic, které jsou tvrdé, pevné a hmatatelné. Pokud přestavíme naše vědecké modely, abychom viděli, že atomy jsou geometrické energetické vzory, pak to znamená, že veškerá hmota by mohla být tvořena něčím podobným zvukové vlně – která se ozývá celým vesmírem. Přesně to nám říkají staré duchovní tradice. Hinduisté a buddhisté věří, že vesmír vznikl z prvotního zvuku, kterému říkají aum. Stráví hodiny zpíváním tohoto zvuku a věří, že je přiblíží ke Stvořiteli.

Kniha Genesis říká: "Na počátku bylo slovo." Domorodí Američané tloučou na buben na počest tlukotu srdce Matky – tj. vesmíru.

Předpokládejme na chvíli, že naši vědci z Caltechu mají pravdu a že celý vesmír vychází z jediného semínka. Víme, že jsme živé a vědomé bytosti. Jsme obklopeni bohatstvím biologického života. Zdá se, že jsme odděleni od všeho ostatního kolem nás, ale jsme spojeni skrytou energií v kvantové říši, která protéká a vytváří veškerou hmotu. Veškerý život na Zemi je nakonec plodem tohoto univerzálního semene, pokud je tento nový model správný.

Proto semeno musí mít všechny ingredience potřebné k vytvoření biologického života a vědomí. Samotné semeno musí být živé a inteligentní. Všechno, co potřebujeme k vytvoření inteligentních civilizací, jako jsou ty, které nyní vidíme na Zemi, by bylo obsaženo v semínku. To znamená, že ingredience k vytvoření inteligentního života jsou kosmické povahy a vnímající život mohl velmi dobře rozkvést v celém vesmíru. To také znamená, že život by mohl mít energetickou složku, která by ke své existenci nevyžadovala žádný fyzický biologický materiál. Energie sama o sobě je živá a tvoří to, čemu říkám „Zdrojové pole“ – a veškerá hmota ve vesmíru je součástí živého kosmu.

Pokud jste již četli *The Source Field Investigations* a *The Synchronicity Key*, pak jste viděli rozsáhlý vědecký důkaz na podporu těchto tvrzení. Vesmír není prázdnou temnotou posetou nemyslicími kapkami plynu hořícími jadernou fúzí. Vesmír je živý, vědomý a inteligentní. Je navržen tak, aby vytvořil biologický život. Kódy, které tvoří DNA, proteiny a buňky, jsou přímo zapsány do zákonů kvantové fyziky. Můj oblíbený důkaz o tom pocházel od biologa dr. Luca Montagniera, nositele Nobelovy ceny. kontejneru, do DNA. Potřeboval jen další blízkou uzavřené. Dokázal přeměnit vodík a kyslík na molekuly stadijové zlatě. Vodík a kyslík v čisté vodě se nějak přeměnily na komplexní aminokyseliny, které se shromáždily do DNA. Montagnierovy experimenty jsou velmi dobré a mnohokrát je opakoval. Jak byste mohli očekávat, téměř žádná média se tímto příběhem nezabývala, 9 Pokud i poté, co byl jeho výzkum formálně prezentován na půdě Organizace spojených národů v roce 2014. Toto skutečně funguje – a znovu si připomeňme, že získal Nobelovu cenu –, proč by pak naše vlastní lidská DNA být jiný? Kód, který – vytváří lidský život, by mohl být zapsán do samotného vesmíru. Na většině z těch 100 miliard miliard planet podobných Zemi mohou žít lidé.

„Zákon Jednoho“, soubor duchovní práce, kterou prozkoumáme později. Kniha nám říká, že zhruba 40 procent veškerého inteligentního života ve vesmíru může být člověk nebo alespoň vzhled hominida – to znamená mít hlavu, oči, nos, ústa a uši, chodit vzpřímeně na dvou nohách a se dvěma

paže s nějakou formou rukou pro výrobu nástrojů. Také nám bylo řečeno, že jen v naší galaxii je více než 67 milionů obydlených světů – nebo asi 67 procent všech planet podobných Zemi podle Petigurova odhadu.

Pokud nás vesmír všechny tvoří z jediného semene, co pak děláme? tady? Jaký je větší smysl našeho života na Zemi? Proč se naše planeta zdá tak neuvěřitelně poškozená – surfuje přímo na pokraji totální katastrofy? Proč tolik lidí trpí tak intenzivní bolestí a osamělostí? Proč vypadáme beznadějně zmatení, bez definitivního důkazu, že nejsme ve vesmíru sami? Pokud existují jiné inteligentní civilizace, hučí spolu dobře – ať už si uvědomujeme, že tam jsou, nebo ne. Proč se prostě neukážou, neřeknou nám, kdo jsou, a neodhalí skutečnou povahu vesmíru? Možná jsme prostě jako planeta dostatečně nevyzráli, abychom dostali tajemství.

Zničení zakrytí UFO

Další ústřední záhadou, kterou v této knize prozkoumáme, je temný svět vládního tajemství. Snowdenovy dokumenty byly zveřejněny v červnu 2013, hned poté, co jsem dokončil psaní Klíče synchronicity, který předpovídal, že takové informace budou odhaleny. 10 Najednou se z oznamovatelů, kteří byli léta zesměšňováni jako „konspirační teoretici“, stali odvážní hlasatelé děsivé pravdy. Jen během prvních šesti měsíců bylo zveřejněno obrovské množství informací a od té doby jsou zveřejňovány průběžně. Nyní víme, že jsme pod neustálým dohledem téměř ve všech formách, které si lze představit. Nic není soukromé. Pokud fotíme své nahé fotky, někdo jako Snowden pracující v NSA má software, aby se na ně podíval, kdykoli bude chtít. Můžeme být sledováni prostřednictvím kamer na našich chytrých telefonech a noteboocích.

Každá konverzace může být přepsána do textu pomocí systému, jako je Siri od Apple, a tyto přepisy pak lze organizovat v rozsáhlých databázích a hledat klíčová slova. A toto „vševidoucí oko“ bylo na místě po mnoho let, zahaleno v naprostém tajemství. Snowden dokázal, že se před námi skrývají neuvěřitelně propracovaná tajemství – tajemství, která by hluboce změnila vše, co si myslíme, že víme o našich životech na Zemi.

V této knize spojím svědectví mnoha informátorů, kteří mají informace, díky nimž Snowdenova odhalení působí jako třída v mateřské škole. Máme drtivé důkazy, že UFO a mimozemšťané existují – ne

jen v naší době, ale v celé naší zaznamenané historii. Pro většinu lidí: "Jsme sami?" je stále zajímavá otázka bez absolutního důkazu. Nicméně jsem se setkal s mnoha informátory, kteří měli tvář v tvář, osobní kontakt s různými mimozemšťany podobnými lidem – a už si nemají ten luxus pochybovat o tom, že UFO jsou skutečné.

Někteří z těchto lidí se již dostali na veřejnost a já vám poskytnu všechny odkazy, které potřebujete, abyste mohli sledovat a slyšet více z toho, co sami řekli. Jiní se mnou mluvili pouze osobně a příběhy, které musí sdílet, jsou naprosto úžasné. Zsvěcení nám předkládají lákavou myšlenku, že široká škála inteligentních civilizací je zde již nyní – a pravda před námi byla pečlivě skryta. Miliony lidí nadšeně sledovaly práci, kterou jsem zveřejnil ve videích a televizních pořadech na YouTube, na mých webových stránkách i jinde, a velká většina z vás řekla, že chcete slyšet, co tito zsvěcení odhalili. Je to docela příběh, a abych ho mohl správně vyprávět, musím shrnout „úniky“ různých fascinujících postav za dvacet dva let. Někteří z těchto lidí potřebují mít svou identitu skrytou pro svou vlastní bezpečnost, a ve druhé polovině této knihy se zaměřím na to, co mi řekli – a jak to všechno dohromady zapadá do velké mozaiky.

Zeptejte se sami sebe: Není divné, že jsme měli technologii k přistání na Měsíci už v roce 1969 a pak už jsme se nikdy nevrátili? Není divné, že program raketoplánů byl úplně přerušeno, jako by tam venku nebylo nic, co by stálo za vidění? Věděli jste, že americká vláda odhalila, že má tajné vesmírné letadlo X-37B, které obíhalo kolem Země téměř dva roky před přistáním? Co tam nahoře dělali? Je možné, že probíhají mise na Měsíc a dokonce i na Mars a my tam už máme základny? Mluvil jsem s mnoha zsvěcenými, kteří tvrdí, že žili a pracovali na základnách na Měsíci, Marsu a jinde v naší sluneční soustavě – i mimo ni.

Mnoho z těchto zsvěcených říká, že měli kontakt s mimozemšťany. Nejpřekvapivější věcí, kterou říkají, je, že tito mimozemšťané vypadají převážně jako lidé, nebo přinejmenším jako hominidští.

Henry Deacon tvrdí, že potkal asi třiačtyřicet různých lidsky vyhlížejících mimozemšťanů. Pete Peterson tvrdí, že viděl asi třináct odrůd. Oba tito muži vystoupili ve videích Projekt Camelot, ve kterých jsem vystupoval. Seržant Clifford Stone vystoupil na veřejnost na akci Disclosure Project v květnu 2001 a řekl, že osobně zná padesát sedm druhů operujících ve vlastním vzdušném prostoru Země. Byl jsem tam na této převratné akci, kde Dr. Steven Greer shromáždil třicet devět různých vysoce postavených informátorů, aby se podělili o to, co

věděli v National Press Club ve Washingtonu, DC – před světovými médii. Každý ze zasvěcených se nabídl, že bude svědčit před Kongresem, přísahaje, že bude říkat pravdu pod přísahou, a podrobí se přísnému křížovému výslechu. Nikdy se nic nestalo. Nikdo z nich nebyl předvolán. Přesto jsem měl možnost s většinou z nich mluvit, když jsem tam byl. Příběhy jsou nesmírně fascinující a pro většinu lidí stále velkou neznámou. Další zasvěcenci, kteří se mi později v našem příběhu objevili, měli mnohem více informací než kdokoli z Projektů odhalení.

Chápu, jak směšně to musí znít, zvláště pokud je to pro vás všechno nové. Doporučuji vám, abyste měli otevřenou mysl a nerozhodli se hned, že je to všechno nesmysl. Jedním z nejvíce fascinujících rysů tohoto vyšetřování bylo, že různí zasvěcení neustále říkali stejné věci během posledních dvaceti dvou let. Většinu toho, co mi říkali, jsem záměrně zatajil, abych mohl vyřadit skutečné lidi z podvodníků, šarlatánů a podvodníků.

Existuje nespočet příkladů lidí, kteří si vymýšlejí příběhy na internetu a snaží se vydělat na rychlé slávě, která může nastat, když se zajímavý nový příběh „rozšíří“ v komunitě UFO. Moje zásada nikdy nebyla obviňovat kohokoli z vymyšlení příběhů. Snažím se neříkat nic o podezřelých padělcích tak či onak. Už dávno jsem zjistil, že to rozpoutá hordy rozzlobených následovníků, kteří pak udělají cokoli, aby se pokusili zničit vás a vaši pověst online. Existují desítky příkladů lidí, kteří předstírají, že jsou zasvěcenci, a pak vyjdou s „novými informacemi“ týden nebo dva poté, co zveřejním trochu více z toho, co mi bylo řečeno. Pak přicházejí všechny e-maily od lidí, kteří jsou nadšeni z toho, co právě slyšeli, a neuvědomují si, že přesně stejnou informaci jsem už před týdnem nebo dvěma prozradil.

Jedním z hlavních vodítek, že insider je skutečný obchod, je, když v jednom rozhovoru slyším dvacet nebo třicet různých věcí, které se mnou již sdíleli ostatní a které nebyly nikdy odhaleny online. To je to, co bychom očekávali, že nastane, když existuje společný soubor pravdy, se kterým každý z těchto lidí přišel do styku. Někteří skeptici tvrdí, že vláda nemůže najít ani kousek papíru v kartotéce, nevdí udržet tajemství, ale to není pravda. Projekt Manhattan dokázal, že vláda před námi může utajit velmi velká tajemství. Na vývoji jaderné bomby v projektu Manhattan pracovalo v průběhu desetiletí více než 130 000 zaměstnanců, včetně Dr. Roberta Moona, který objevil geometrickou povahu atomu. Mnozí z nich neměli ponětí, co dělají. Zařízení byla držena v tajnosti, stejně jako technologie. Ne jeden

zaměstnanec někdy vyradil svá tajemství. Teprve když byla bomba skutečně odpálena, zjistili, na čem celé ty roky pracovali.

V podobném smyslu jeden z mých zasvěcených tvrdí, že měl práci na vojenské základně, kde vše, co dělal, bylo pitvat různá mimozemská těla a hledat identifikovatelné orgánové systémy. Prvních devět měsíců dostával malé „filety z lososa“ biologické tkáně a bylo mu řečeno, aby je pitval a analyzoval. Ve svém druhém devítiměsíčním funkčním období začal dostávat části těla, jako jsou ruce a nohy, které byly lidské, ale jiné. Pak ve svém třetím devítiměsíčním funkčním období získal neporušené nebo polonepoškozené mrtvoly. Nikdy mu nebylo řečeno, že jsou mimozemšťané. Nikdy se nesměl zeptat na jedinou otázku, odkud jsou nebo co dělá. Tvrdí, že osobně pitval přibližně dva tisíce různých druhů mimozemšťanů podobných člověku. Jejich výška se pohybovala od méně než jedné stopy po více než čtyřicet pět stop. Jeho vysoce postavený přítel ho nakonec vkradl do hangáru, který byl na stejné základně, a ukázal mu velmi bizarní plavidlo ve tvaru diamantu. Byl zatčen, zbit, vyhrožováno smrtí, pokud někomu řekne, co právě viděl, a vystřelil. Poté byl zajat, vyhrožován a znovu zbit jen za to, že jezdil na kole v horách poblíž místa, kde dříve pracoval. Tyto zkušenosti způsobily, že měl těžkou PTSD – posttraumatickou stresovou poruchu – kterou trpí dodnes. Nikdy nechtěl vystoupit a nijak z toho neprofitoval. Znal mnohá stejná tajemství, která se mnou soukromě sdíleli jiní zasvěcení lidé.

Existuje jediný megapříběh, který se vynořuje z tohoto kolektivního těla zasvěcených informace a v této knize vám poskytneme jejich souhrnný přehled – jak na osobní, tak na kosmické úrovni. Nejprve zjistíme, že existují dobří mimozemšťané a špatní mimozemšťané a že mezi sebou válčí v naší sluneční soustavě stovky tisíc let. Oba typy mimozemšťanů navazují přímý kontakt s určitými lidmi na Zemi, kteří jsou vnímaví ke zprávám, které musí sdílet. Negativní mimozemšťané mají sklon kontaktovat ty, kteří již mají velké peníze a moc, a dají jim nástroje k dalšímu posílení jejich kontroly. Pozitivní mimozemšťané jsou mnohem ochotnější kontaktovat soukromé osoby, které jsou posuzovány podle kvality a ctnosti jejich charakteru – jejich odpuštění, přijetí, trpělivosti a lásky. Jejich způsob kontaktu je důkladně popsán v této knize na mém vlastním osobním příkladu. Záměrně se k vám nejprve přibližují prostřednictvím imaginace. Nejste si jisti, zda to, co vidíte a slyšíte, je skutečné nebo jen sen. Váš život se naplňuje stále více bizarními náhodami. Něco tušíte, ale nejste si jisti, a překlopte se mezi tím

pochopení a velký zmatek. To vše je děláno, aby se zabránilo strachu a aby vám poskytlo jemné, klidné uvedení do této větší reality.

Oba typy mimozemšťanů kráčely samy po zemském povrchu v různých dobách naší minulosti. A rozhodnutí, která všichni jako lidé učiníme, jak individuálně, tak kolektivně, určí výsledek této bitvy pro každého z nás. Pozitivní i negativní mimozemšťané jsou vázáni Základní směrnicí, stejně jako ta, o které slyšíme ve Star Treku, která uvádí, že se nám nemohou otevřeně odhalit ani zasahovat do našeho vývoje, dokud je k tomu nepřivítá dostatečná většina z nás. Vědečtí průzkumníci z naší doby se při jednání s domorodými kmeny řídí podobnou politikou. Pokud se objeví a představí se, dojde k jevu zvanému „enkulturace“. Domorodé kmeny se rychle vzdávají svého vlastního jazyka, kultury a zvyků a přijímají jídlo, jazyk, technologii, informace a přesvědčení svých návštěvníků.

Mnoho zasvěcených řeklo, že postupný plán na odhalení pravdy probíhá již mnoho let – přinejmenším od 50. let 20. století. Někteří to označují jako zpracované vydání informací nebo PRI. Veřejně se nám říká, že UFO neexistují, zatímco bezpočet filmů a televizních programů o tom mluví, jako by pravda byla zřejmá – a dokonce si dělají vtipy o tom, jak směšné je, aby o tom někdo pochyboval. Největší skeptici stále častěji vypadají jako náboženští fanatici.

Největší tajemství, které se mnou tito zasvěcenci sdíleli, je, že na Zemi dochází k masivní energetické změně. Zjevně se přesouváme do hustého oblaku vysoce nabitých energetických částic v naší galaxii. Tato zóna vyšší energie má vliv na naše vědomí a také na naši DNA. Po mnoho let jsem četl duchovní zdroje, které říkaly, že se to děje. Verze tohoto příběhu se objevují v Bibli, Koránu, hinduistických písmech, buddhistických písmech a mnoha dalších starověkých textech. Dohromady existuje třicet pět různých starověkých duchovních tradic, které předpovídají dobu velkých sporů a bolesti na Zemi, která pak povede ke Zlatému věku, mnohem většímu než cokoliv, co nyní vidíme. V průběhu let jsem odvedl tvrdou práci, abych dal dohromady vědecký případ, který by mohl dokázat, že se to opravdu děje.

V minulosti jsem toto vyšetřování řešil integrací velkého množství vědeckých dat dohromady. Rozsáhle jsem také prozkoumal tajemství starověkých civilizací, kde mezi námi chodili „bohové“ a říkalo se, že postavili masivní kamenné stavby, které můžeme navštívit dodnes. Mnohé z těchto staveb byly vytvořeny z kamenů, které jsou tak těžké, že na Zemi stále nemáme dostatečně velký jeřáb, který by je zvedl. Starověký chrám v Baalbeku v Libanonu má tři obrovské obdélníkové kamenné desky, z nichž každá váží více než tisíc tun a

jsou podepřeny konstrukcí, která je drží nohy nad zemí. V roce 2015 byl poblíž nalezen ještě větší vytesaný obdélníkový kámen, vážící úžasných 1650 tun s délkou šedesát pět stop. Tento kámen byl objeven pod dalším uvolněným kamenem, který byl téměř stejně těžký, což naznačuje, že horní kámen by musel být zvednut, aby se mohl vytesat spodní.

Mainstreamoví archeologové se to vše snažili vysvětlit jako práci primitivních divochů, kteří je váleli po namazaných kládách a tahali je provizorními lany v obrovských týmech. V *The Source Field Investigations* jsem prozkoumal některé důkazy, které odhalují, že tato myšlenka je naprosto nemožná, dokonce směšná. Proč se tyto gigantické kamenné stavby objevují v tolika různých kulturách po celém světě, které jsou od sebe zcela izolované? Proč by se zdánlivě primitivní lidé chtěli zabývat inženýrskými projekty, kterých je stále téměř nemožné dosáhnout – dokonce ani s dnešní technologií? Pokud bylo pro primitivní lidi tak snadné poskládat stotunové nebo dokonce tisíctunové bloky kamene dohromady do obrovských, krásných monumentů, tak proč dnes nevidíme žádné primitivní kultury budovat struktury jako je tato?

Kladení těchto otázek a ochota hledat odpovědi je součástí dospívání v duchovním smyslu. Potřebujeme mít sílu riskovat, že se nám budou smát a zesměšňovat naši přátelé a rodina. Naše historie odhaluje nespočet příkladů, kdy jsme si mysleli, že víme všechno, jen aby velké objevy zcela změnilý náš pohled na svět. Necháпали jsme, že existují tvorové příliš malí na to, aby je oko vidělo a mohli způsobit infekce, a proto si lékaři při operacích nemyli ruce. Mysleli jsme si, že různé zdravotní stavy jsou způsobeny „špatnou krví“ a že „krvácení“ je může zlepšit. Mysleli jsme si, že Země je placatá a je středem naší sluneční soustavy, kolem ní obíhá Slunce stejně jako ostatní planety. Mysleli jsme si, že předměty padají kouzlem a až do Newtona jsme nepochopili gravitaci. Dokonce i ve dvacátém století prominentní vědci tvrdili, že let těžší než vzduch je nemožný, a odhalovali vynález bratří Wrightů o letadle celé čtyři roky poté, co bylo poprvé úspěšně létáno na Kitty Hawk.

Zdá se, že tou nejdůležitější věcí, kterou pozitivní mimozemšťané chtějí, abyste slyšeli, je duchovní poselství, které nám bylo předáno ve velkých světových náboženstvích. Svět se zdá být nemožně rozbitý a každý den čelíme problémům, které, jak se zdá, nemají řešení. Ale bez ohledu na to, jak strašný, depresivní a beznadějný může být něčí život, každý je schopen projít masivní transformací. Mnoho mých čtenářů a diváků ke mně vzhlíží jako k autoritě a neuvědomuje si

jak hluboce jsem trpěl, abych dosáhl tohoto bodu. Nyní to budete vědět. Kdybyste měli přiblížit můj život jako teenagera, viděli byste někoho, kdo vypadal, že je na cestě nikam. Měl jsem výraznou nadváhu, měl jsem dlouhé vlasy, které jsem se nikdy neobtěžoval česat, nosil jsem černá rokenrolová trička a nechtěl jsem s nikým mluvit. Byla jsem extrémně plachá, měla jsem strach z odmítnutí a nechala jsem své kamarády a spolužáky chodit všude po mně. Tyrani si v podstatě mohli dělat, co chtěli, beze strachu z odvety. Lidé na mém setkání na dvacetileté střední škole byli naprosto ohromeni, když mě viděli a uvědomili si, jak moc jsem změnil svůj život.

Původně jsem do této knihy vůbec nechtěl uvádět osobní údaje. Všechno se změnilo, když jsem si vzal jednu z mála skutečných dovolených, jaké jsem kdy v dospělosti měl, a odešel jsem na celý měsíc do hor Banff v Albertě v Kanadě. Vrátil jsem se a skutečně jsem si přečetl čtyři hlavní texty Nového zákona – knihy Matouše, Marka, Lukáše a Jana. Cítil jsem se tak odcizen křesťanství jako celku, že jsem tyto knihy nikdy předtím nečetl. Jakmile jsem ta slova skutečně viděl, uvědomil jsem si, že existují desítky odkazů na vzestup – jak na osobní, tak na globální úrovni –, které jsem přehlédl.

Velmi neochotně jsem byl nucen přiznat, že všechny klíčové prvky mého vyšetřování byly přímo v Bibli. Máme globálního padoucha, který je mnohem horší, než si většina lidí kdy dovolí vidět. Pronikl téměř do všech aspektů naší společnosti, včetně vlády, armády, finančního systému, mainstreamových médií a korporací. Zasvěcení odhalili, že tato entita je tajně podporována, ne-li řízena, mimozemskými lidmi, kteří jsou velmi, velmi zlí. Tyto bytosti k nám mají nenávisť, která je tak čistá, že je dokonalým ztělesněním zla. Na opačném konci spektra máme Ježíše, který předal stejné učení, jaké jsem celé ty roky slyšel a sdílel o lásce a odpouštění druhým – a který řekl, že láska je klíčem k záchraně světa. V Bibli je mnoho zmínek o jakémsi nebeském „okamžiku pravdy“, kdy procházíme spontánním, masovým vývojem.

Zdá se, že to zahrnuje neuvěřitelné uvolnění oslnivě jasného světla ze Slunce, které nás naprosto transformuje na novou úroveň lidské evoluce.

Jakmile jsem našel tento nový důkaz v Bibli, vrátil jsem se k původním zmínekám o stejném typu události, které jsem našel v hinduistických a zoroastrijských písmech. Hinduisté označovali tento sluneční záblesk jako oheň Samavartaka a Zoroastriané jej označovali jako událost, kterou nazývali Fraso-kereti. Oba tyto příběhy byly krátce zmíněny v The Source Field Investigations. Samotný konec Klíče synchronicity představuje několik citátů z Koránu, které předpovídají

stejný typ akce. Nyní jsem se vrátil do různých duchovních a filozofických písem a hledal jsem co nejvíce podrobností. Některá klíčová slova otevřela světy zapomenutých dat, se kterými jsem se nikdy předtím nesetkal. Začal jsem nacházet odborné články, které měly možná jen dvacet sedm zhlédnutí online, ale diskutovaly o stejné sluneční události v akademickém smyslu. Objevil jsem mnoho dalších odkazů na takovou událost v široké škále kultur – odkazů, které byly velmi specifické. V důsledku toho mám nyní pocit, jako bych konečně vyřešil velkou hádanku tajemství Nanebevzetí, kterou jsem procházel celé ty roky.

Existují drtivé důkazy, že směřujeme k masivní události, která zcela a zcela změní život na Zemi, jak jej známe. Pokud se to skutečně stane a je to nevyhnutelný přírodní jev, pak nejlepší, co můžeme udělat, je připravit se na to. Zdá se, že čím více se připravíme na vzestup na osobní úrovni, tím dříve „povolíme“, aby k němu došlo na kolektivní úrovni.

Opakování Nutkání

Naprostá většina duchovních zdrojů, které jsem na toto téma našel, souhlasí s tím, že nejdůležitějším způsobem, jak se připravit na vzestup, je „dělat práci“ být více milující a odpouštějící vůči sobě a druhým ve svém každodenním životě.

Tato praxe není tak snadná, jak to zní, protože se můžeme stát fyzicky závislími na dramatech, stresu a nezdravých situacích. Dr. Sigmund Freud, otec psychoterapie, to nazval „kompulzí k opakování“. V roce 1989 podal Dr. Bessel A. van der Kolk vynikající shrnutí tohoto fenoménu v knize *The Compulsion to Repeat the Trauma*. Tato studie má na konci svých vět tolik referenčních čísel, že jsem je zde odstranil, aby bylo snazší je číst:

Mnoho traumatizovaných lidí se vystavuje, zdánlivě nutkavě, situacím, které připomínají původní trauma.

Tyto přestavby chování jsou zřídka vědomě chápány jako související s dřívějšími životními zkušenostmi. Toto „nutkání k opakování“ bylo během 70 let od svého objevu překvapivě málo systematicky prozkoumáno, i když je pravidelně popisováno v klinické literatuře. . . viktimizace je hlavní příčinou násilí. Zločiny byly často fyzicky nebo sexuálně zneužívání. . . .

Sebedestruktivní

činy jsou u týraných dětí běžné. . . . V jedné studii dospělých, kteří byli nedávno při nehodě, 57 procent vykazovalo reakce na chování a 51 procent mělo opakující se rušivé obrazy. . . .

Nejméně čtyři studie o rodinném násilí našly přímou souvislost mezi závažností fyzického týrání v dětství a pozdějším manželským násilím. Zajímavé je, že subhumánní primáti, kteří byli v raném věku vystaveni zneužívání a deprivaci, se v dospělosti také častěji zapojují do násilných vztahů se svými vrstevníky. . . .

Někteří traumatizovaní lidé zůstávají zaujatí traumatem na úkor jiných životních zkušeností a nadále je v nějaké formě znovu vytvářejí pro sebe nebo pro ostatní. Váleční veteráni mohou narukovat jako žoldnéři, oběti incestu se mohou stát prostitutkami a oběti fyzického zneužívání v dětství mohou zdánlivě vyprovokovat následné zneužívání v pěstounských rodinách nebo se stát sebepoškozujícími. Jiní se ztotožňují s agresorem a dělají druhým to, co bylo uděláno jim.

Klinicky je u těchto lidí pozorováno, že mají nejasný pocit obav, prázdnoty, nudy a úzkosti, když se nezapojují do činností připomínajících trauma. . . . Mnoho pozorovatelů traumatických vazeb spekovalo, že se oběti stávají závislými na svých viktimistech. Erschak se ptá, proč se násilník nezastaví, když je zjevné zranění a bolest, a proč oběť neodejde? Odpovídá, že „jsou na sobě závislí a na zneužívání. Uplatňuje se systém, interakce, vztah; jednotlivci jsou bezmocní jako fetáci.“

11

Dr. van der Kolk dále odhaluje, že tato závislost je ve skutečnosti biochemická v přírodě. Tělo má přirozené „opioidní systémy“, které uvolňují stejné základní chemikálie jako heroin nebo morfin. Když se zapojíme do opakovaného nutkání našich traumat, ve skutečnosti se z toho dostáváme. To je nebezpečně návykové a vytváří pocit úlevy od bolesti celého těla nazývaný „analgezie vyvolaná stresem“:

Starr, Solomon, Erschak a další mohou mít pravdu, když předpokládají, že lidé se na sobě mohou stát fyziologicky závislí. . . .

Vysoká hladina stresu, včetně sociálního, také aktivuje opioidní systémy. U zvířat vystavených nevyhnutelnému šoku se rozvine stresem indukovaná analgezie (SIA), když jsou krátce poté znovu vystavena stresu. . . . Zjistili jsme, že sedm z osmi vietnamských veteránů s

PTSD ukázala 30procentní snížení vnímání bolesti při sledování filmu zobrazujícího boj ve Vietnamu. . . . Toto množství analgezie vytvořené sledováním 15 minut bojového filmu bylo ekvivalentní množství, které následuje po injekci 8 mg. morfinu. . . . V závislosti na tom, které podněty podmiňují reakci na opiáty, může sebedestruktivní chování zahrnovat chronické zapojení se zneužívajícími partnery, sexuální masochismus, sebehladovění a násilí vůči sobě nebo druhým. . . . Tento vzorec připomíná týrání manžela/manželky popsané Walkerem: „Postupně narůstá napětí, dochází k incidentu výbušného bití (sebepoškozování) a následuje ‚klidný, láskyplný oddech.‘“ 12 —

Velcí padouši v našem planetárním scénáři neustále plní titulky strachem a trauma. Děsivá média, která prezentují hrůzy, jako je hrozba hromadného ničení, spouštějí reakci morfia, která nás dostává vysoko – kterou jsem nazval „porno strachu“. Někteří lidé jsou pak ovlivněni ke zneužívání druhých, zatímco jiní se z pocitu pronásledování vzrušují. Cítím, že nejlepší způsob, jak pochopit tento fenomén a deaktivovat systém, je prostudovat osobní svědectví někoho, kdo závislost identifikoval a vyléčil se z ní. Zbavit se tohoto zvyku, věřím, je jádrem procesu vzestupu a je to hlavní důvod, proč s vámi v této knize sdílím tolik ze sebe. Trvalo mi hodně času, meditace a soustředění, než jsem si vzpomněl na všechny nejdůležitější detaily z mého dětství. Načasování mých vzpomínek bylo často kalibrované věcmi, jako jsou filmy, alba a televizní pořady, u kterých jsem mohl pomocí internetu zjistit, kdy přesně se staly. Vodítka poskytly i významné události ve světě a v mé vlastní rodině. Bylo docela zajímavé zjistit, že jedna vzpomínka okamžitě způsobí, že se objeví dvě nebo tři další. Dokázal jsem znovu postavit neuvěřitelné množství věcí, které jsem zapomněl, a jakmile jsem si na ně vzpomněl, vzpomínky byly křišťálově čisté. Byla to docela cesta léčení a zjistil jsem, že tibetští mniši dělají velmi podobný „životní přehled“, zatímco tráví roky meditací o samotě v jeskyních.

Darebáci dělají vše, co mohou, aby vás přiměli ignorovat vaši spiritualitu, propadli žárlivosti, materialismu a strachu a zabránili vám být připraveni na tuto epickou změnu. Jediný způsob, jak prolomit závislost na traumatu, je naučit se milovat a chránit se a poté umět odpustit těm, kteří vám ublížili. Pozitivní síly se nemohou jen tak objevit na obloze a říct vám, co se stane v naší budoucnosti. Potřebují vám předložit informace, které

můžete si vybrat, zda přijmete nebo odmítnete s vlastní svobodnou vůlí. Jedna z nejvíce fascinujících věcí, které jsem si z tohoto psaní odnesla, je vidět, jak se život může zdát být přímo na okraji, poškozen bez jakékoli možnosti opravy, a přesto jsou vyšší bytosti, které s námi spolupracují, v této zóně zcela v klidu. Znají každý zákrut cesty, od nejjasnějších po nejtemnější, a mohou nám pomoci z těch nejnemožnějších zdánlivě paradoxů. Bylo mi řečeno, že když se podělím o svůj vlastní příběh o probuzení, možná budete schopni vidět, jak život, který se zdá být neskutečně bolestivý, zlomený a promarněný, může být proměněn v něco, co může vytvořit skutečnou hodnotu a povznášející inspiraci pro ostatní. Nakonec nemusíte být perfektní. Pokud se naučíte milovat sami sebe a milovat ostatní lidi, váš život se změní jako mávnutím kouzelného proutku. Pokud zůstanete závislí na strachu, budou se stále znovu objevovat nová traumata a vrcholy nikdy nebudou trvat příliš dlouho. Můžete si dopřát všechny druhy návykového chování, včetně stresového stravování, nutkavého utrácení a závislosti na chemikáliích, abyste se vyrovnali s každodenním životem. Pokud prokážete lásku, trpělivost, pokoru, přijetí, odpuštění a odvahu čelit pravdě, vzestup je ve vašem dosahu. Můžete prostě skočit do zcela nové úrovně lidské evoluce – a získat všechny schopnosti mistrů, jako je Ježíš.

KAPITOLA DVĚ

Bitva proti temnotě

Byla studená, temná noc na podzim roku 1978, když jsem zjistil, že levituji nad postelí.
já Strop byl mnohem blíže, než měl být.

Všechno kolem mě jako by pulsovalo neviditelnou energií. Strčila jsem ruce dolů a nebylo tam nic, co by je zastavilo. Pak jsem zvedl levé rameno, spustil pravé rameno, zkroutil trup a mohl se převrátit ve vzduchu. K mému neuvěřitelnému překvapení jsem teď viděl své vlastní pětileté tělo, jak klidně spí v posteli. Moje hrud' se zvedala a klesala, takže jsem zjevně nebyl mrtvý. Moje první myšlenka byla: "Pokud jsem to tam dole já, tak kdo sakra jsem?"

Fascinace se rychle ujala, protože moje vznášející se tělo bylo úplně oblečené – na sobě stejné žluté pyžamo s červenými manžetami, jaké jsem měl v posteli. Jak se proboha mohlo jednoduché pyžamo vyrobené z levného „plastového“ polyesterového materiálu najednou zdvojnásobit? Zážitek trval několik minut a vše kolem mě zůstalo po celou dobu stabilní a živě realistické.

Když jsem se konečně vynořil z této neuvěřitelné události, byl jsem tak oslněn, že jsem sotva mohl znovu usnout. Okamžitě jsem věděl, že jsem objevil novou hranici, o které většina lidí vůbec nevěděla. Už jsem nemusel přemýšlet o tom, zda existuje život po smrti. I kdyby mé fyzické tělo zemřelo, stále bych měl toto energetické tělo – svou duši – poté. Život nebyl jen o mase a krvi. V tom, kdo a co jsme, je něco mnohem většího, než si běžně uvědomujeme. Touto událostí jsem byl tak hluboce proměněn, že jsem si pyžamo zachránil a stále je mám ve skříni. Nejvíc mě nakonec překvapilo, že to vypadalo jako přirozená událost, něco, co by mohl potenciálně udělat každý, ale sotva to někdo zažil – nebo dokonce věřil, že je to možné. To bylo velké vodítko, že s tím je něco opravdu špatně

svět, jaký je dnes. Uvědomil jsem si, že bych mohl potenciálně cestovat na velké vzdálenosti, pozorovat věci, které se děly někde jinde, a získávat cenné informace. Také mě napadlo, že musí existovat nějaká moje část, která to dělá pořád. Buď jsem si tyto zážitky vědomě nepamatoval, nebo jsem si myslel, že jsou to jen sny. V té době jsem ještě netušil, že to byl také první pohled na ohromující novou realitu, která může lidstvu poskytnout skutečnou naději – porazit globálního padoucha daleko za hranicemi nejdivočejších představ většiny lidí. Náš kolektivní strach z „netvora pod postelí“ nás může pozvednout, když se objeví každá nová hrozba, ale dokud se střízlivě nepostavíme pravdě do očí na kolektivní úrovni, nikdy nemůžeme doufat, že zlomíme závislost a vyléčíme náš svět.

Britská invaze

Oba moji rodiče sdíleli smutek národa, když byl za bílého dne zavražděn velmi oblíbený americký prezident John Fitzgerald Kennedy, který utrpěl střelné rány do hlavy. Warrenova komise vysvětlila, co se zjevně jevilo jako několik kulek z různých míst jako práce jediné kulky, která se klikatila kolem. Jako většina Američanů i moji rodiče věděli, že ten příběh nedává smysl. Bylo až příliš pohodlné svádět vše na jednoho střelce, Lee Harveyho Oswald, který byl zastřelen dříve, než mohl stanout před soudem. V té době nikdo nechtěl uvažovat o tom, že za vraždu Kennedyho mohly být zodpovědné prvky samotné americké vlády. Všichni se rozhodli zůstat spát a držet hlavu skloněnou, protože cítili morfinovou reakci z hrůzy, kterou to vyvolalo. Neproběhly žádné masové protesty ani výzvy k novému vyšetřování, které by přineslo nějaké hmatatelné výsledky. Kennedyho viceprezident Lyndon Baines Johnson složil prezidentskou přísahu – a zahájil „policejní akci“, která se brzy stala známou jako vietnamská válka. K prvnímu nasazení 3 500 příslušníků námořní pěchoty došlo v březnu 1965 a v prosinci bylo navýšeno na 200 000 vojáků.

Méně než tři měsíce po atentátu na Kennedyho v listopadu 1963 přišla do Ameriky nová „britská invaze“ v podobě Beatles. Jak jsem řekl v *The Synchronicity Key*, křik a pláč fanynek Beatle se zdál být masovou očišťovnou od traumatu z atentátu na JFK – a z účasti vlády a médií na zjevně zpackaném zakrývání. John, Paul, George a Ringo se náhle stali novými hrdiny, zaplnili epické prázdno, které po sobě Kennedy zanechal, a vytvořili hudební dědictví a celebritu, která dosud nikdy nebyla duplikována nebo překonána. V jistém smyslu vytvořili Beatles

nové maximum, které lidem umožnilo zapomenout na traumata z jejich bezprostřední minulosti – a nikdy se neohlédnout. Kapela byla tak obležena křičícími a plačícími fanoušky, že po čtvrtém albu opustili turné a většinu času trávili ve studiu. Po klasických albech Rubber Soul a Revolver následoval Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band na začátku roku 1967, který silně ovlivnil to, čemu se říkalo „Léto lásky“.

Beatles využili svou slávu k boji proti tehdejším smrtelným silám vydáním singlu „All You Need Is Love“ 25. června 1967. Zaznělo živě během show s názvem Our World, která byla první plně 13 To by se ukázalo jako využití nové nejpoblárnější moment v historii televize, který sledovaly více než 400 milionů lidí v 25 zemích. Beatles na poslední chvíli změnil skladbu, kterou měli předvést, a brilantně přitom zahájili revoluci mládeže. Na rozdíl od první a druhé světové války Británie neměla odvod a do Vietnamu poslala jen asi dva tisíce vojáků – ale Beatles byli zjevně velmi znepokojeni tím, co se děje s jejich americkými bratry a sestrami. Moji rodiče byli dva lidé z milionů mladých dospělých, kteří byli hluboce zasaženi všemi změnami, které se v této době odehrávaly. Bylo jasné, že ticho se rovná smrti a oni se potřebovali postavit mocným silám, aby si zajistili vlastní budoucnost.

Žádost jejich Britannic Majesties

Jedinou další britskou kapelou, která v transformačním období konce 60. let soutěžila na stejné úrovni jako Beatles, byli Rolling Stones. 8. prosince magického roku 1967, po Summer of Love, vydali Rolling Stones bizarní album nazvané Their Satanic Majesties Request. Název byl hrou s textem, který se objevuje v každém britském pasu, počínaje „Její Britannic Majesty žádá a vyžaduje“. Mick Jagger, hlavní zpěvák kapely, byl na obrázku s hloupou čepicí, což naznačuje, že je to blázen nebo dvorní šašek - postava, která často odhaluje tajné politické informace v Shakespearových hrách. Zdálo se tedy, že „dvorní šašek“ představuje britské impérium jako „Jejich satanská veličenstva“. Obal obalu a hudební styl měly zjevně kopírovat klasickou desku Beatles z téhož roku, ale Stones v té době hodně drogovali a Satanic Majesties neměli nadčasovou kvalitu Sgt. Peppř.

Kupodivu byl bubeník kapely vyobrazen v kostýmu, který vypadal přesně jako kostým Jindřicha VIII., legendárního britského krále. Jindřich měl šest manželek, z nichž dvě zavraždil, a proslavil se odtržením od římskokatolické církve. Henry provedl radikální změny v britské ústavě, zavedl Božské právo králů, a také prohlásil, že britský panovník má plnou nadvládu nad anglikánskou církví – čímž sebe a své nástupce postavil do božské role nad křesťanstvím. Henry také popravil mnoho ze svých odpůrců bez formálního soudu pomocí „účtů“, které prosazovaly obvinění ze zrady a kacířství, která nemohla být zpochybněna. Bylo velmi záhadné vidět hlavního konkurenta Beatles vyjít s albem, které velmi otevřeně zmiňovalo a podporovalo satanismus a naznačovalo, že bylo vetkáno přímo do britského impéria, pouhých šest měsíců poté, co Beatles spustili revoluci slovy „Všechny Potřebujete lásku.“

Satanic Majesties měl také zajímavé návrhy, že byl napsán na počest mimozemské civilizace, která padla na Zemi. Na titulní fotografii se za kapelou objevuje planeta s prstenci, možná Saturn. Kvůli autorským právům zde nemůžeme uvádět všechny texty, ale stojí za to se na to podívat. Píseň „2000 Man“ má refrén, který říká: „Oh tati, hrdý na svou planetu, oh mami, hrdý na Spadl jsi, když se zřítíl?“

Po vyslechnutí zasvěceného svědectví vaše slunce. . . .

Dostal jsem v roce 2014, o kterém budu recenzovat v druhé polovině této knihy, uvědomil jsem si, že tyto texty by mohly popisovat civilizaci z jiné planety a slunce sestupující a nouzově přistávající na Zemi – vedenou mimozemskou bytostí, kterou nyní nazýváme Lucifer, který sem dorazil spolu se svými příznivci, „padlými anděly“ v Bibli.

Jak by někdo na Zemi mohl podporovat bytost jako Lucifer? Ani se to nezdá možné. Až donedávna byste se otevřeli posměchu a ostrakismu ze strany svých přátel a rodiny, kdybyste se odvážili takové myšlenky uvěřit. Stálo mě to spoustu času, energie, výzkumu, zasvěcených svědectví a osobního rizika, než jsem zjistil, že na Zemi existuje rozlehlý, tajnůstkářský kult, který považuje Lucifera za dobrého člověka. Někteří lidé nazývají tuto skupinu „Nový světový řád“, Bilderbergers, Trilaterální komise nebo Ilumináti, ale zde jim budeme říkat Cabal.

Tato Cabal věří, že křesťanský bůh je ztělesněním zla – potlačuje poznání, svobodu, sexualitu a vědecký pokrok. Ještě více pobuřující je, že tato skupina nashromáždila neuvěřitelnou moc – včetně šokujícího stupně kontroly nad médii, finančním systémem, západními vládami a vojensko-průmyslovým komplexem. Může to být hluboce znepokojivé, ne-li téměř nemožné

čelit – ale skrývat se před pravdou a doufat, že to „prostě zmizí“, je mnohem nebezpečnější než se o ní vzdělávat. Jakmile se konečně dostanete do kontaktu s dostatečným množstvím důkazů, že jste přesvědčeni, skončíte procházet „temnou nocí duše“ – hlubokým truchlícím procesem, během kterého si uvědomíte, že vám celý život lhali, a děsivým globálním padouchem. kouká na vás ze všech stran. Toto je zásadní krok v procesu probuzení, protože si nakonec uvědomíte, že žijete ve světě iluzí – a mnoho z toho, čemu jste se učili věřit, bylo záměrně zmanipulováno těmi, kdo jsou u moci.

Řada zasvěcených riskovala své životy, aby odhalila tyto skryté pravdy. Dnešní mládež je nucena čelit tomu na mnohem větší úrovni než kterákoli předchozí generace. Na rozdíl od krátkých známek problémů, které byly vidět v albech jako Satanic Majesties, jsou nyní mileniáli zaplavováni zdánlivě nepřetržitým bombardováním luciferské symboliky ve filmech, hudebních videích, poločasových show Super Bowl, ceremoniích udílení hudebních cen, videohrách a televizních pořadech. Ikony pop music jako Lady Gaga, Katy Perry, Rihanna, Nicki Minaj a Miley Cyrus mají hudební videa a živá vystoupení, která jsou úžasně plná „iluminátské“ symboliky, jako je All-Seeing Eye. Tato Cabal se nyní zdá být na velmi agresivní reklamní kampani a doufá, že jejich náboženství bude vypadat módní a trendy. samotné hvězdy zprávu podporují a zasvěcení říkají, že tyto hvězdy jsou často vážně zneužívány. ¹⁴ zpěvačka Kesha zotavila obvinila svého bývalého producenta ze znásilnění. Získala široké sympatie od dalších popových hvězd, včetně Adele, Taylor Swift a Lady Gaga, poté, co byl její případ na jaře ¹⁵ 2016 zamítnut.

— Svou podporu Keshe vyjádřilo nejméně osmnáct různých celebrit. ¹⁶ —

Mnoho zasvěcených mi řeklo, že tato tajnostkářská skupina se připravuje na formální oznámení své přítomnosti, které nazvali „Velké odhalení“. Naštěstí nyní existuje obrovské množství videí na YouTube, která odhalují agendu – a mnoho z nich má miliony zhlédnutí. To se stalo další velkou revolucí mládeže – mnohem větší co do počtu a potenciálního dopadu než původní Woodstock. Mnoho přehlížených a zapomenutých vodítek z minulosti je nyní odhalováno a znovu zkoumáno v rámci masivního, celé generacemi rozšířeného vyšetřování těchto záhad.

Je důležité si uvědomit, že tyto elity si nemyslí, že dělají něco špatného. Věří, že nás osvobozují od slabosti a nevědomosti. Každý, kdo zemře na cestě za svým úsilím o „Nový světový řád“, je považován za přijatelnou ztrátu, když směřujeme k tomu, co oni považují za „osvícení“. Jedním z jejich nejstřeženějších tajemství je, že věří

jsou to přímí pokrevní potomci dávných mimozemských lidských návštěvníků na Zemi, kteří byli vyspělejší než my ostatní a stali se faraony, králi a bohy. Tato

„magická krev“ je používána jako záminka pro to, aby se cítili nadřazeni všem ostatním, což jim dává právo – a potřebu – vládnout Zemi. Nejlepší informace, které nyní máme od zasvěcených na vysoké úrovni, naznačují, že šlo o mimozemskou uprchlickou skupinu, která zde nouzově přistála před 55 000 lety.

Byli těžce poraženi ve válce a neměli technologii ani know-how, aby mohli po příjezdu odejít. Rozšířili se po celém světě, vytvořili kontrolní systémy a přežili několik kolapsů civilizací a povstání těch, kterým se pokoušeli vládnout.

Píseň Satanic Majesties „2000 Man“ také říká, že „obíhající slunce“ – možná v jiné sluneční soustavě – je „odkud všichni pocházíme“. Píseň „Lampáš“ obsahuje slova „My . věděl, že hvězdy mají pravdu. . . přeplu moční moře.“ Zdá se, že poselství vychází z textu „2000 světelných let z domova“, který je text „My jsme . . . Ohnivě míří ke hvězdě, je to tak velmi osamělé, jsi dva tisíce světelných let od domova.“ Proč by všechny ty řeči o tom, co je zjevně satanistické, byly na oceány . . . Majesties Request? Bruce, jeden z klíčových zasvěcenců, se kterými se později v této knize setkáme, mi řekl: „Davide, nezáleží na tom, jestli tomu věříš ty nebo kdokoli jiný. Nezáleží ani na tom, zda je to skutečně pravda. Důležité je jen to, že tomu absolutně věří. Je to náboženství – a oni jsou jeho oddanými následovníky. Jakmile to pochopíte, všechno, co dělají, začne dávat mnohem větší smysl. Věří, že praktikování jejich náboženství jim dává okultní, magické síly, které vedou k velké slávě a bohatství. Čím více peněz a moci máte, tím jste osvícenější.“ To neznamená, že samotní umělci jsou nutně satanisté. Je běžné, že si mocenská elita vytváří obětní beránky, kteří za ně padnou v případě, že budou někdy odhaleni.

Budou říkat nespočet lží, aby jejich náboženství vypadalo přitažlivě pro ostatní.

Rock and roll byl představen britské veřejnosti prostřednictvím Top of televizní show Pops . Nejprodávanější kapela každý týden vystoupila naživo v show a Rolling Stones odehráli úžasných třicet tři vystoupení – včetně představení „2000 světelných let z domova“ 21. prosince 1967. V roce 2013 se World se dozvěděl, že hlavní hostitel show, Jimmy Savile, byl sériový násilník. Více než 450 obětí přišlo s děsivými příběhy o tom, jak je zneužíval, přičemž se odhaduje, že plný počet může být klidně třikrát větší. Savile financovala různé dětské nemocnice a jedna oběť řekla britskému Daily Express , že byla převezena do

tajná místnost v jedné ze Savilových nemocnic. Místnost byla tmavá, osvětlená pouze světlem svíček. Savile tam byl spolu s dalšími v róbách a maskách. Savile ji sexuálně zneužíval a mučil latinsky „Ave Satanas“ nebo „Hail Satan“. To rozhodně neznámá, že Rolling Stones mučili a znásilňovali lidi v satanských rituálech, ale silně to naznačuje, že Cabal používal hudbu Stones k šíření negativních zpráv. Savile měl tolik obětí, že se BBC nemohla vyhnout tomu, aby slyšela o tom, co dělal – a přesto byl i nadále velmi populární televizní hvězdou až do devadesátých let. Další odhalení z roku 2013 a dále odhalila, že na vysokých úrovních britské vlády byli také pedofilové – což naznačuje přítomnost mocné skryté kultury tam, kde to bylo považováno za přijatelné. 20. května 2015 britská policie oznámila, že 261 „významných lidí“ bylo vyšetřováno za sexuální zneužívání dětí. To zahrnovalo 135 osobností z televize, filmu a rozhlasu, 76 politiků v místním i celostátním měřítku, 43 různých osobností v hudebním průmyslu a sedm sportovců.

17

Dne 26. března 2016 zveřejnily New York Times zprávu, která byla výsledek tříletého nezávislého vyšetřování BBC paní Janet Smithovou, soudkyní v důchodu: „Ve štiplavé zprávě o více než 700 stranách, paní Janet Smithová Savileová, ale obvinění nebyla předána vyššímu vedení kvůli kultuře, abych si nestěžoval.“ . . .
Řekla, že zaměstnanci BBC věděli o stížnostech na M.

· Dame Janet řekla, že v korporaci stále panuje ‚atmosféra strachu‘, a poznamenala, že někteří z těch, kdo byli pro tuto zprávu dotazováni, promluvili až poté, co dostali záruky, že jejich jména nebudou zveřejněna. Řekla, že má podezření, že se bojí nějaké formy odvety. 18

Veřejné stopy kosmické bitvy

Počátkem roku 1968 bylo ve Vietnamu umístěno 550 000 amerických vojáků, mnozí proti své vůli. Podnebí v Americe bylo velmi tmavé. To byl rok, kdy můj otec potkal mou matku, když oba pracovali v General Electric v Schenectady, New York, a rychle se do sebe zamilovali. Máma vyrostla ve fundamentalistické křesťanské rodině, ale poté, co opustila domov a šla na Philadelphia Bible College, byla zklamaná a odtrhla se od ní. Úřady ji zastřelily v plamenech za to, že inteligentně zpochybnila dogma, které se učila. Nakonec byla nucena podepsat dokument, ve kterém jí přísahal

věčná duše, že věřila všemu, co ji naučili, jinak by nedostala diplom. V důsledku její extrémně přísné výchovy byla téměř úplně rozvedená z popkultury a vyhýbala se veškeré hudbě, filmům a televizním pořadům.

Můj otec miloval horory a přemluvil mou matku, aby s ním šla na *Rosemary's Baby*. Tento film ji vyděsil a zneklidnil natolik, že jsem o něm během dětství mnohokrát slyšel. Film vykresloval satanisty velmi věrohodným způsobem jako prolnuté se světskými lidmi. Zdánlivě přátelští starší lidé žijící v budově hlavního páru ve skutečnosti v noci prováděli děsivé satanské rituály. Ve filmu se bojujícímu herci řekne, že mít dítě s manželkou a obětovat dítě Satanovi by zlepšilo jeho kariéru. Jeho žena je zdrogovaná a přivedena do satanského rituálu, ve kterém se ďábel projevuje ve fyzické podobě a oplodňuje ji. Na konci filmu s hrůzou zjistí, že její dítě má zářící červené oči. Kult jí říká, že ona je „vyvolená“ a měla by být poctěna tím, že její dítě je plodem Satana. Také slyší, že se nemusí připojit ke kultu, pokud nechce. Rozhodne se milovat a vychovávat dítě navzdory jeho hrůznému vzhledu. Navzdory surrealistické myšlence ďábla projevujícího se ve fyzické podobě měl film silný pocit realismu a hrůzy. Divák byl přiveden k přesvědčení, že je zcela možné, že uctívači Satana mohou žít mezi námi ostatními – a název nejnovějšího alba Rolling Stones v té době rozhodně nepomohl.

Rosemary's Baby režíroval Roman Polanski, který chtěl původně do hlavní role obsadit svou manželku Sharon Tate. Polanski na to studio netlačil v naději, že ji navrhne, ale neudělali to. Tate přispěl poznámkami ke scénáři, včetně návrhů na scénu impregnace. Byla často viděna na place a fotografována časopisem *Esquire*, aby pro film vytvořila publicitu.

V listopadu 1968 vydali Beatles komplexní, emotivní album *The Beatles*, známé jako „Bílé album“, právě když Richard Milhous Nixon vyhrál prezidentské volby. Bílé album obsahovalo píseň „*Revolution 1*“, která otevřeně volala po velkém politickém posunu, a to opět pomohlo vykrytalizovat touhu po změně u tehdejší světové mládeže. Album také obsahovalo několik velmi temných témat, protože John Lennon stále více sklouzl do těžké drogové závislosti – což vedlo k písním jako „*Happiness Is a Warm Gun*“, která velmi křiklavě popisovala střílení heroinu, a prostopášnému blues, ve kterém Lennon křičel o tom, jak byl osamělý a sebevražedný a jak nenáviděl svou skálu a

válec. Píseň Paula McCartneyho „Helter Skelter“ měla také divoký, syrový a násilný pocit. Nejpodivnější skladbou na albu byla „Revolution 9“, rozšířený a hluboce znepokojující „bad trip“ zvuků, který zahrnoval střelbu z kulometů, křik lidí a strašidelnou disonanci hororových filmů. Jak prozradil ve své biografii *Many Years from Now*, Paul McCartney tvrdě bojoval, aby byla píseň odstraněna z alba, ale bitvu prohrál. *The White Album* se stalo nejprodávanější nahrávkou v celém kánonu Beatles, ačkoli novináři časopisu *Rolling Stone* považují Sgt. Pepper, *Revolver* a *Gumová duše*, protože všechny jsou v kvalitě lepší.

The Rolling Stones vydali své klasické album *Beggars' Banquet* 6. prosince 1968, což bylo pozoruhodné zlepšení kvality oproti *Their Satanic Majesties Request* z předchozího roku. V únoru 1969 jejich nahrávací společnost vydala jednu ze svých písní „*Sympathy for the Devil*“ jako singl. Zdálo se, že jde o přímé pokračování a další odhalení záhad naznačených v Satanských veličenstvích. Píseň byla nepochybně docela šokující a hodná analýzy, protože Mick Jagger zpívá, jako by byl Lucifer – představil se světu a požádal nás o pochopení a respekt. Jagger-as-Lucifer se identifikuje jako extrémně bohatý a kultivovaný, jako britské elity, a naznačuje, že pokud s ním chcete mluvit, musíte přistupovat s nejvyšší úrovní zdvořilosti a chování.

Jagger-as-Lucifer se zasloužil o několik klíčových historických událostí. V pořadí, tyto patří pokušení Ježíše, atentát na ruského cara v St. Petersburg, který vedl k ruské revoluci v roce 1917, agresi nacistického Německa, desetileté válce králů a královen o „bohy, které vytvořili“, atentátům na Kennedyho a smrti britských vojáků na cestě do indické Bombaje. . Naznačuje se také souvislost s válkou ve Vietnamu. Dostupné výzkumy a informátoři od té doby odhalili, že ruskou revoluci, nacistické Německo, atentáty na Kennedyho a Britské impérium skutečně financovala jediná skupina – vlastnila a kontrolovala obě strany první a druhé světové války.

Důkazy jsou shrnuty v mé online knize *Finanční tyranie*. Proto se tato píseň Rolling Stones jevila jako skutečný pokus o vytvoření „sympatie k ďáblu“. Nejzajímavější je, že Jagger-as-Lucifer řekl, že události, které nás nejvíce pletou a matou, byly povahou jeho hry. Lucifer – nebo v tomto případě britská veličenstva, která vidí Lucifera jako svého patrona – byl zodpovědný za mnoho z nejničivějších událostí na Zemi. Zsvěcení mi později řekli, že Luciferův největší trik je přesvědčit svět, že neexistuje. Je zde také potenciálně odhalující linka, ve které Mick zpívá vysokým falzetem: „Říkám vám jednu

čas, ty jsi na vině“ – což naznačuje, že pokud tyto záhady sami nevyřešíme, nepřímo povolujeme pokračování těchto zločinů.

Jízda na Blesku

Moje matka se stále vzpomínala na svou deziluzi z křesťanství, když ji táta vzal na živý koncert s The Doors, zatímco Jim Morrison byl v nejlepších letech. Morrison experimentoval s LSD a název jeho kapely byl poctou memoárům Aldouse Huxleyho o drogách The Doors of Perception.

Účinek, který měl Morrison na mou matku, byl ohromný. Během jediné noci se změnil celý její život – její postoj, její hodnoty i cíle. Veškerá její nespokojenost s náboženstvím, se kterým byla vychována, represivním klimatem, které vytvořila její matka, a děsivým peklem, do kterého byla bezstarostně uvržena mládež národa, se proměnila. Téměř okamžitě přijala myšlenky a ideály hudby a mládežnického protiválečného hnutí na konci 60. let – což by někteří nazvali probuzením. Morrison se stal hrdinou a tváří hnutí, neohroženě demonstroval svou vzpouru proti autoritě na jevišti a vytvářel transcendentní hudbu, která změnila život.

Jim Morrison měl také extrémně temnou stránku, která byla před jeho tragickou smrtí stále zjevnější. Singl The Doors z roku 1971 „Riders on the Storm“ představoval postavu, která bere LSD, takže „jeho mozek svíjí jako ropucha“. Postava skončí brutálním zavražděním své sestry, bratra, otce a matky. Je také zobrazován jako sériový vrah, který se stane stopařem – a „pokud svezete tohoto muže, sladká rodina zemře“. V alespoň jednom rozhovoru Morrison zmínil, že tuto píseň inspiroval sériový vrah Billy Cook, protože Cook zabil šest lidí, včetně mladé rodiny, když stopoval do Kalifornie. Kupodivu Morrison zemřel na předávkování drogami a alkoholem ve stejný den, kdy se „Riders on the Storm“ dostalo do žebříčku Billboard Hot 100 na třetím místě – vytvořilo silnou, strašidelnou záhadu kolem samotné písně a jejího znepokojivého poselství.

Vítejte ve Vietnamu

V době, kdy se šel podívat na Morrisona naživo, se můj otec už bál, že bude poslán do vietnamské smrtelné pasti. Rozhodl se přihlásit do armádní zálohy v naději, že se vyhne odvodu. Poté se v roce 1968 musel přestěhovat do Fort Lee ve Virginii, oženil se s mou matkou a v červnu 1969 byl aktivován, aby sloužil ve Vietnamu – což byla jeho nejhorší noční můra, která se stala skutečností. Jeho otec mu řekl, že na něj nikdy nebyl tak pyšný, a tátovi to připadalo jako neuvěřitelná zrada. Táta odletěl komerčním letadlem, ne vojenským letadlem. Když přistáli, atraktivní letuška pozdravila velmi normálně: „Teď je osm třicet hodin ráno. Místní teplota je devadesát devět stupňů. Vítejte ve Vietnamu!”

Když vystoupili z letadla, byli všichni vojáci požádáni, aby se postavili do kruhu kolem ohně, který hořel a hořel přímo tam na asfaltu. Tohle byla jejich poslední šance. Pokud si s sebou přinesli nějaké nelegální předměty, mohli je hodit do ohně a nikdo by se na nic neptal. Pokud by tak neučinili, byli by prohledáni a trest by mohl být velmi přísný. Táta skrytě držel nějaké prášky na spaní, které mu dala matka proti úzkosti – což bylo pro něj velmi špatné mít v aktivní bojové zóně. Vhodil je do ohně a vzdal se všech tajemství a připoutaností ke svému dřívějšímu životu. Vojákům pak bylo řečeno o Hamburger Hill. Každý, kdo by tam byl poslán, by byl nucen zaútočit na kopec obklopený vojáky Viet Congu a téměř jistě by byl zabit. Přímo na místě probíhala loterie, ve které byli mnozí z tam stojících mužů posláni na jistou a téměř okamžitou smrt. Táta měl to štěstí, že nemusel jet, ale tato zkušenost spolu s nečekaně masivním horkem ho rozkolébala do morku kostí. Bylo mu řečeno, že se stal „majetkem vlády Spojených států“ a že nad ním mají úplnou a úplnou kontrolu – včetně toho, zda žil nebo zemřel.

Táta byl umístěn na Long Binh, největší americké základně ve Vietnamu. Díky tomu, že narukoval do armádní zálohy, mohl pracovat jako vojenský novinář a vyhýbat se přední linii. Příběhy přicházely z „drátu“, například z Associated Press, a táta je integroval do denního tisku, aby si je mohli přečíst všichni vojáci. Táta byl také zodpovědný za psaní vlastních článků, včetně zpráv o každé smrti na bojišti.

Táta měl dost odvahy, aby napsal o revoluci, která se odehrávala prostřednictvím rokenrolové hudby, která ho mohla snadno dostat před válečný soud nebo dokonce zabít při „nehodě“. Nebýt mého otce, vojáci na největší americké základně ve Vietnamu by vůbec netušili, co se v této kritické době v roce 1969 děje v hudbě. To z něj udělalo postavu velmi podobnou

Postava rádiového DJ Robina Williamse ve filmu Dobré ráno, Vietnam. Máma mu poslala poštou všechny nejnovější desky a on je poslouchal a psal o nich. Odhalil také větší sociální problémy, které se odehrávaly doma – kde přátelé vojáků v Americe bojovali za ukončení války. To zahrnovalo zpravodajství o velkém nadcházejícím hudebním festivalu v Bethelu v New Yorku – který byl později na poslední chvíli přesunut do Woodstocku, když farmář z Bethelu odstoupil od smlouvy.

Helter Skelter

Šest dní před začátkem Woodstocku, 9. srpna 1969, vedl rádoby rocková hvězda Charles Manson s kytarovým brnkáním skupinu svých stoupenců k vraždě slavné manželky Romana Polanského Sharon Tate. Byla v osmém a půl měsíci těhotenství. Při útoku zemřela ona i její dítě a čtyři další byli ve stejnou dobu brutálně zavražděni. Kromě toho, že Tate pomáhala svému manželovi napsat Rosemary's Baby, hrála i ve filmech s okultní tematikou, včetně Eye of the Devil (1966), ve kterém hrála čarodějnici, která potřebuje krvavou oběť, aby obnovila úspěch vinice, Valley of the Dolls (1967) . . , o extrémně negativních účincích drog, a The Fearless Vampire Killers, z roku 1967.

Bylo velmi děsivé, že spolu s ní byla zavražděna i těhotná celebrita nenarozené dítě, jen dva roky poté, co pomohla napsat velmi podobně znějící scénář. V Rosemary's Baby bylo zamýšleno obětovat dítě ženy, aby se její manžel mohl stát úspěšnějším hercem. Představa, že za plánování oběti její a jejího dítěte je zodpovědný skutečný satanský kult, byla pro většinu lidí příliš rozrušující. Manson tvrdil, že hrál Bílé album Beatles, zatímco on a jeho následovníci provedli tuto masovou vraždu.

Manson konkrétně citoval písně jako „Happiness Is a Warm Gun“ a „Helter Skelter“, které mu dávaly kódované zprávy, které mu říkaly, že to musí udělat.

V polovině roku 2000 mi zasvěcení řekli, že vraždy Mansona byly úmyslné zinscenoval, aby se pokusil zničit hnutí hippies a démonizovat je všechny jako potenciálně násilné sériové vrahy. Konkrétně bylo zamýšleno vytvořit auru naprosté hrůzy a strachu kolem Woodstocku a zhroucení jeho hybnosti. Příběh o děsivých vraždách dominoval titulům během šesti dnů před událostí – a vraždy provedli hippies milující rockovou hudbu, kteří tvrdili, že to dělají pro stromy a pro přírodu. Bylo mi řečeno, že skrytí organizátoři tohoto zvěrstva doufali, že odstraší nové lidi od přijetí tohoto nového

revoluci proti elitě – a démonizaci Beatles jako ztělesnění samotného zla. Navzdory tomuto velmi negativnímu masovému traumatu Woodstock vzlétl mnohem víc, než si kdokoli dokázal představit – a můj otec celý příběh zakryl vojákům na největší americké základně ve Vietnamu s velkým osobním rizikem.

Asi vás nepřekvapí, že na koncertě Rolling Stones v San Franciscu 6. prosince 1969, jen o pár měsíců později, byl černoš jménem Meredith Hunter v první řadě ubodán k smrti motorkářským gangem zvaným Hells Angels. Hells Angels byli, kontroverzně, najati, aby zajistili bezpečnost pro událost. Hunter se přiblížil k pódiu, byl násilně odehnán Hells Angels, vytáhl na ně pistoli a byl ubodán k smrti. Záběry této „lidské oběti“, jak to někteří nazývali, byly uvedeny v populárním dokumentu Rolling Stones Gimme Shelter.

Navzdory této kontroverzi vydali Rolling Stones 31. srpna 1973 další album na téma Lucifer, Goat's Head Soup. Na obálce byl vyobrazen Mick Jagger oblečený jako žena se závojem přes obličej. Vlasy měl upravené jako klasický britský updo a hromada vlasů nad jeho hlavou měla jemný, ale nepopiratelný vzhled ďábelských rohů. Toto album obsahovalo klasický hit od Stones "Angie", ale také obsahovalo píseň s názvem "Dancing With Mr. D." Byl nabitý zmínkami o drogách a smrti a zobrazoval postavu s lidskými lebkami na krku, se kterou měl zpěvák na hřbitově „pokus“ – sexuální setkání. Slyšíme také o ženě v černém, která se na naši zpěvačku s touhou dívá, jen aby jí maso spadlo z kostí a oči ji pálily jako oheň a síra.

Narozen ve Watergate

Poté, co se můj otec vrátil z Vietnamu, moji rodiče se nějakou dobu pokoušeli počít dítě a nakonec se jim to na začátku června 1972 podařilo. Velmi brzy poté, 17. června, byl tým pro znovuzvolení prezidenta Richarda Nixona přistižen při vloupání do sídla Demokratického národního výboru zasadit odposlouchávací zařízení, která by jim mohla pomoci vyhrát druhé funkční období. To byl začátek dominového efektu známého jako skandál Watergate, který nakonec vedl k odhalení a pádu Nixonova režimu válečných štváčů a ke konci smrtící války ve Vietnamu, která zabila celou generaci mladých mužů. Během těhotenství měla moje matka sny a vize, které jí říkaly, že dítě, které nosí, bude duchovní vůdce a že by ho měla vychovávat, jako by to bylo

čím by se stal. Až do konce roku 2000 mi tyto informace zatajovala a měla pocit, že pokud nebudu dostatečně pokorný, abych to slyšel bez ega, vzala by si to do hrobu.

O devět měsíců později jsem se narodil, 8. března 1973. Jen tři týdny předtím, 14. února, General Electric propustila mého otce z práce. Přišel domů s růžemi a čokoládou, popřál mé matce šťastného Valentýna a pak jí řekl, že dostal výpověď. Byl nucen nouzově hledat práci a dokázal ji najít až v Buffalu ve státě New York, které bylo více než čtyři hodiny jízdy od našeho domova v Schenectady. V důsledku toho byl nucen odejít do práce velmi brzy poté, co jsem se narodil, zatímco máma zůstala s jeho matkou a otcem v Schenectady.

Politický skandál Watergate vedl od května ke slyšení senátních výborů 17. až 7. srpna 1973, ve kterém vypovídali bývalí úředníci správy. Tři hlavní sítě – ABC, CBS a NBC – se střídaly v živém vysílání slyšení, přičemž každá síť měla pro určitý den samostatné pokrytí. Odhaduje se, že 85 procent Američanů s televizorem naladěným alespoň na část slyšení. Až 85 procent Američanů se zmítalo hrůzou při představě, že vláda, kterou znali, volili a v mnoha případech milovali, se chovala jako tyranská diktatura – udržovala tajemství, lhala a kradla, aby porazila své politické oponenty. Čtrnáct měsíců poté, co tato slyšení začala, byl Nixon nucen odstoupit. O osm měsíců později válka ve Vietnamu skončila a tato zjevně zkorumpovaná vláda již nemohla posílat mladé muže do vysoce traumatické a smrtící bojové zóny.

Kupodivu to moje matka zjistila pokaždé, když přišlo slyšení ve Watergate na, začala bych plakat v postýlce, i kdybych spala. Kromě toho, kdykoli se máma pokusila opustit byt, dokonce i když jsem tvrdě spala, jít vynést prádlo na chodbu, okamžitě jsem se probudil a plakal, jakmile se její ruka dotkla kliky u dveří. Obě tyto události se staly tolikrát, že představa, že by to byla „pouhá náhoda“, se rychle stala směšnou. To byly jediné chvíle, kdy jsem brečela, protože jinak jsem byla velmi tichá a pohodové miminko. Už v tom raném věku moje matka cítila, že intuitivně vnímám myšlenky a pocity svého okolí, jak na osobní, tak na kolektivní úrovni, a odpovídám.

KAPITOLA TŘETÍ

Dotýkání se nekonečna

TDrogová kultura 60. let vyvolala zájem o indiánský šamanismus, který vykrystalizoval kolem populárních knih Carlose Castenady. Carlos nahlásil údajné přepisy konverzací a

zkušenosti s Yaqui šamanem, kterému říkal Don Juan. Castenadovi důvěrníci odhalili, že mnohé z jeho přitažených příběhů, zejména v pozdějších knihách, byly výmysly, ale základní koncepty byly cenné pro mnoho lidí – včetně mé matky. Uvědomila si, že kolem nás může existovat alternativní realita, ve které nás vedou neviditelné duchovní síly. Se správnou duchovní instrukcí a praxí bylo možné vstoupit do „druhé pozornosti“ a mít přímý kontakt s těmito entitami. Tyto koncepty inspirovaly mou matku, aby si začala zapisovat své sny do sešitů, které měla u postele, a zjistila, že v symbolické formě poskytují užitečné vodítko. Slyšel jsem o tom od velmi mladého věku a začal jsem si pamatovat i své vlastní sny – často v živých detailech.

Tatínkovi se podařilo získat další práci v GE a jeho rodiče nám pomohli přestěhovat se do a třípokoje dům s jednou koupelnou ve Scotia, New York, na druhé straně řeky Mohawk, přímo naproti Schenectady. To tátovi umožnilo snadné dojíždění, které nikdy netrvalo déle než patnáct minut, a to ani v dopravní špičce. Datum našeho nastěhování bylo 31. října – Halloween – 1973. Měl jsem to štěstí, že jsem v tomto domě bydlel po celý zbytek svého dětství a dospívání a máma v něm zůstala, dokud můj mladší bratr v roce 1997 nevystudoval vysokou školu. Bydleli jsme docela blízko vojenské základny v Glenville a občas obrovské letadlo C-130 Hercules přelétalo nad nádvořím v překvapivě nízké výšce. To vytvořilo ohromný hluk a vibrace, které jste cítili v hrudi, a letadlo bylo tak velké, že téměř pokrývalo celou oblohu. Bylo to

extrémně silná, dokonce šokující událost pokaždé, když jsem se jí stal svědkem na dvorku. Začalo se mi zdát mnoho snů, kdy jsem na dvoře viděl podobně obrovské létající plavidlo – kromě těchto snů to byly obrovské válce doutníkového tvaru bez křídel. Také nevydali žádný zvuk a měli zvláštní třepotavý pohyb, když cestovali po zemi. Moje matka měla velmi podobné řemeslo, které se jí objevovalo ve snech.

Síla televize a hudby

Pro mileniály může být těžké pochopit, že v té době byly na výběr pouze čtyři televizní stanice – CBS, ABC, NBC a PBS, systém veřejnoprávního vysílání, který byl bez komerce a spoléhal na dary od svého publika. ve vzduchu. Nejvýznamnější a dobře produkováné pořady se objevily v „hlavním vysílacím čase“ od 8:00 a na výběr byly pouze tři stanice a PBS, výběr byl dosti omezený. To znamenalo, že velká část Ameriky sledovala stejné programy. Zdaleka dva pořady, které můj otec nikdy nevynechal, byly M*A*S*H, které se odehrály v korejské válce, a Happy Days, které představovaly idealizovaný pohled na kulturu padesátých let. Moje matka tolerovala pouze televizi, pokud to nebyly vzdělávací programy pro děti. Často vstávala a chodila kolem nebo úplně opustila místnost, když byla zapnutá televize.

Moje matka seděla a četla mi z knih už od dětství a ukazovala při těch slovech, když je říkala nahlas. Velmi rychle mě přiměla sledovat vzdělávací televizní programy na PBS, zejména klasickou Sesame Street Jimma Hensona. Od té doby, co si pamatuji, jsme nikdy nevynechali ani den. Pořad odvedl skvělou práci, když naučil děti číst. Pamatuji si, že jsem viděl profilové obrázky tváří lidí, když verbalizovali zvuky určitých písmen nebo slabik, a pak jim obraz těchto písmen vyskočil z úst. V některých případech by takto sestavovali slova. Musíte vidět, jak se slovo píše a jak všechna písmena dohromady zněla. Byl tam také hrabě, postava loutkového upíra, která verbalizovala různá čísla, když se objevila na obrazovce, a naučila vás, v jakém pořadí je budete počítat.

To v kombinaci s každodenním vyprávěním mě vedlo k tomu, že jsem měl schopnost číst už ve dvou letech. V době, kdy jsem v pěti letech nastoupil do školky, jsem výrazně předběhl většinu svých spolužáků.

Můj otec v letech 1970–71 založil vlastní místní popkulturní noviny s názvem KITE a psal články propagující velké rockové kapely, které přicházely do města

dělat koncerty. Díky tomu byl velmi cenný pro nahrávací společnosti, které považovaly tuto publicitu za kritickou pro finanční úspěch svých show. Výsledkem bylo, že jsme každé odpoledne nechali k domu zajet hnědou dodávkou United Parcel Service a odložit dvě stopy čtvereční lepenkové krabice různé tloušťky, od půl palce do hloubky až dva palce. Uvnitř byly vzácné klenoty: všechny nejnovější nahrávky všech velkých existujících nahrávacích společností. Bylo normální dostávat dvě nebo tři krabice denně. Obdrželi jsme kopie téměř všech nových existujících rockových alb, ať už uspěly nebo ne – a většina nikdy neuspěla. Každé album bylo nějakým způsobem označeno, jako například vyražená díra z kartonového obalu, odříznutý roh obalu nebo velké razítko s nápisem POUZE PRO PROPAGAČNÍ POUŽITÍ. Štítky zahrnovaly Arista, Columbia, CBS, Atlantic a Warner Brothers. Tatínek také dostal volné vstupenky na každý koncert a také vstupenky do zákulisí – což mu umožnilo přímý přístup k hrdinům, kteří dělali kouzlo.

Táta přišel domů z GE kolem 17:20 v obleku a kravatě, měl večeři, kterou na nás máma čekala u stolu, a pak šel nahoru a převlékl se do trička, modrých džín, tenisek a flanelová košile. Všechna nejlepší rocková alba té doby se hrála po večeři a vešla se do úhledných čtyřiačtyřiceti minutových útržků, rozdělených do dvouadvacetiminutových stran. Televize pokračovala v sedm hodin večer a sledovala večerní zprávy CBS s Walterem Cronkite; Cronkite byl považován za „nejdůvěryhodnějšího muže v Americe“. Táta nikdy nezmeškal zprávy a cítil, že je životně důležité, aby je sledoval, aby bylo zajištěno, že „svět je bezpečný pro demokracii“, jak často říkal Cronkite. V průběhu let jsem s ním neustále sledoval každé vysílání a byl jsem si plně vědom toho, co se v důsledku toho děje ve světě.

Páteční večer byl často vyhrazen rockovému hudebnímu maratonu po Walteru Cronkite. Klasická alba Led Zeppelin se hrála mnohem víc než cokoli jiného, zvláště I, II a IV, a tátovi se velmi líbily jejich těžké bluesové vlivy. Slyšel jsem také všechna klasická alba Rolling Stones a první čtyři desky Aerosmith – americkou odpověď na Led Zeppelin, kteří byli také velmi populární pro své hardrockové bluesové vlivy. Slyšel jsem také mnoho klasik šedesátých let, včetně Jimiho Hendrixe, Janis Joplin, The Doors a Moody Blues, stejně jako psychedelické zlato sedmdesátých let, jako je Meddle od Pink Floyd a Rubycon od Tangerine Dream. (Táta z nějakého důvodu neměl rád Beatles a nikdy nehrál žádnou z jejich hudby, protože měl pocit, že jsou přexponovaní – a tak jsem většinu jejich písní neslyšel, dokud jsem je nezačal poslouchat v roce 2010, kdy jsem zkoumal, proč mají takové skladby. silný historický dopad.) Můj otec by

často vstával a tančil, když hrál tato alba spolu s mou matkou a mnou, což této hudbě dávalo hlubokou, téměř podvědomou pozitivní asociaci v mé mysli. V té době jsem netušil, že existují nějaké negativní asociace s Rolling Stones. Můj otec nic z toho nebral vážně. Mnoho dalších kapel by se postupem času vydalo podobnými cestami a svým posluchačům představovalo mystickou auru. Je důležité si pamatovat, že Cabal neočekává, že vytvoří nějaké náhlé změny v lidech, kteří jsou vystaveni těmito médii. Jejich cílem je postupné, dlouhodobé představování luciferské symboliky veřejnosti. Plánují vytvořit případné nepřátelské globální převzetí a nastolit Nový světový řád, ve kterém musí každý přijmout tato nová přesvědčení nebo být uvězněn, mučen nebo zabit.

Každou sobotu můj otec seděl u rozkládacího stolu v obývacím pokoji, který jsme používali jen zřídka, a psal své nejnovější články, kterým říkal „sloupce“, na šedomodrém elektrickém psacím stroji Smith Corona. Během této doby mi nebylo dovoleno s ním mluvit nebo dělat hluk v okolí a toto pravidlo bylo přísně v platnosti, dokud neskončil. S mnoha z těchto kapel by dělal rozhovory po telefonu; měl legrační černou přísavku z Radio Shack, kterou si nalepil na sluchátko, což mu umožňovalo nahrávat sotva slyšitelnou verzi hovoru na kazetu, zatímco si také dělal poznámky. Táta měl zlomené srdce, když skutečně dostal článek do časopisu Rolling Stone, konečný cíl, o který mohl každý rockový novinář usilovat, jen aby zjistil, že za každý článek zaplatí dvacet pět dolarů. Neexistoval žádný možný způsob, jak by mohl věnovat čas a energii psát pro Rolling Stone a přesto založit rodinu.

Moji rodiče mě přivedli na rockové koncerty už ve dvou letech, když jsem já byl umístěn na motocyklu Harley-Davidson na koncertě Grateful Dead. Užívání marihuany bylo silně inzerováno na albech klasického rocku – včetně Hendrixe zpívajícího „Purple haze all in my brain“ a hlavního zpěváka Led Zeppelin, Roberta Planta, zpívajícího „Smoked my stuff and drink all my wine“ v klasické „Going to California“. Sladká, komplexní vůně marihuanového kouře byla stálá, nevyhnutelná vůně na každém koncertě, na který jsem šel. Jakmile kolem prošla ochranka, všechny žhnoucí trubky a spoje vyskočily a do vzduchu se vyvalila hustá oblaka dýmu. Bylo docela běžné vidět kapely, jak to kouří i v zákulisí – a já jsem v mládí díky tátově žurnalistice potkal nespočet slavných rockových kapel. Téměř nikdy jsem na těchto představeních neviděla žádné jiné děti a bylo velmi běžné, že na mě lidé nenávistně zírali, když viděli, jak mi na košili přilepený jasný barevný průchod ze zákulisí.

UFO Dreams a bratr Michael

Můj bratr Michael se narodil 7. dubna 1975. Pamatuji si, jak mi moje matka ukázala své těhotné břicho a vysvětlila mi, že mám na cestě bratra. Jednou v noci jsem jí řekl, že ji velmi miluji, a byl jsem smutný, protože jsem věděl, že ona a já si nikdy nebudeme tak blízcí, až se mi narodí bratr. Držela ho pohromadě, když jsem jí to nevině řekl, ale pak rychle odešla z pokoje, kde nějakou dobu tiše plakala. O tom, co se tu noc stalo, jsem se dozvěděl, až když jsem byl mnohem starší. Během doby, kdy byla moje matka těhotná s Michaelem, prožívala extrémně realistické sny o tom, jak vyjít na dvorek a uvidí hrůzu vzbuzující UFO, včetně plavidel ve tvaru válce přesně tak, jak jsem to viděl ve svých vlastních snech. Některé z mých snů představovaly mě a mámu, jak jsme tam v noci stáli a drželi se za ruce, když se tyto lodě vznášely těsně nad dvorem. Sny mé matky byly tak živé, že nabyla přesvědčení, že za fenoménem UFO musí být pravda, a byl to pro ni zdroj velké záhady.

Moc se mi líbilo mít bratra. Michael měl své vlastní dary, které se lišily od mých, protože se extrémně zajímal o produkci umění. Téměř jakmile mohl vzít do ruky tužku a papír, začal kreslit složitá bludiště, která skutečně fungovala a měla jen jedno řešení. Jak roky ubíhaly, jeho bludiště byla natolik obtížná, že jsem dokázala vyřešit to, že jsem často podváděl tím, že jsem sledoval cestu zpět od konce k začátku; vytvořil by také propracované návrhy, včetně obrázků a slov, s bludištěm. Michael plakal mnohem víc než já jako dítě a mámě bylo doporučeno, aby to nechala být a nezachraňovala ho pokaždé, protože jinak by to mohlo vytvořit závislost. Až do svých pěti nebo šesti let měl Michael občas děsivé záchvaty vzteku, při kterých se extrémně rozzlobil, třásl se vztekem a někdy se mě pokusil kousnout, když jsem ho rozrušil. To by mě vyděsilo, ale naučil jsem se zůstat v klidu a zabránit mu, aby mi ublížil.

Krátce poté, co se Michael narodil, se mé sny o UFO staly mnohem živějšími a osobnějšími. Často jsem je své matce popisoval velmi podrobně a ona se divila, že si toho tolik pamatuji. V mnoha z těchto snů jsem skončil ve velmi futuristicky vyhlížející kosmické lodi, díval jsem se z okna a viděl jiné lodě proplouvající kolem. Měl jsem mnoho různých setkání s moudrým starým mužem s šedými vlasy a šedivým plnovousem, který měl na sobě hábit s kapucí, kterou si obvykle schovával. Znovu a znovu mi říkal, že na Zemi dojde k fantastické události, která změní svět pozoruhodně pozitivním způsobem a dá nám superschopnosti. Řekl mi, že to uvidím na vlastní kůži

život. Řekl také, že mám v tomto procesu hrát důležitou roli a stanu se velmi slavným – jako rockové hvězdy, které můj otec potkával, nebo ještě více. V některých případech jsem se ocitl na něčem, co vypadalo jako letiště, doplněné obrovskou řídicí věží, ale plavidla, která tam stála, vypadala naprosto fantasticky – a nepodobala se ničemu, co jsem kdy viděl jinde.

Povaha osobní reality

Pamatuji si, jak mi máma vyprávěla o své náboženské výchově ao tom, jak byla rozčarována znovuzrozeným křesťanstvím. Varovala mě, že fundamentalisté jsou často daleko odsuzující a urážliví než jiné typy lidí, a že pokud neuvažujete stejně jako oni, upřímně věří, že budete hořet v pekle celou věčnost. Řekla mi také o tom, jak je důležité být dobrým člověkem a být laskavý k ostatním. Řekla, že ať si to uvědomujeme nebo ne, každý z nás je tu od toho, aby stavěl domy, jednu cihlu po druhé. Pokaždé, když nás napadne láskyplná myšlenka nebo uděláme pro někoho dobrou věc, přidáme na zeď další cihlu. Pokaždé, když nás napadne nenávistná myšlenka nebo někomu ublížíme, odneseme cihlu. Dávalo mi to smysl a velmi hluboce jsem cítil, že má pravdu.

Moje matka začala učit studenty klavíru na Yamaha School of Music a pamatuji si, že mě tam vzala, když jsem byl velmi malý. Natáhl jsem ruku a dotkl se tlusté černé trubky na tamní zdi a těžce jsem se popálil. Potrubím se valila horká voda a máma musela zrušit hodinu a vzít mě domů. To byla jedna z mých prvních zkušeností, která mě naučila, že jsem křehká, snadno se mohu zranit a někdy zdánlivě nevině vypadající věci mohou být velmi nebezpečné. Krátce po tomto zranění začala maminka číst knihu s názvem Povaha osobní reality. Vysvětlila, že žena jménem Jane Robertsová se naučila, jak mluvit s pokročilou bytostí podobnou přízrakům jménem Seth, přičemž nepoužívala nic jiného než sílu své vlastní mysli. Dokázala vyslovit slova, která Seth chtěl, aby řekla, a její manžel Robert je zapsal. Celou knihu údajně napsal Seth. Hlavní poselství, které předal, by se dalo shrnout do jediné věty: Vytváříte si svou vlastní realitu. Moje matka z toho byla velmi nadšená, protože to způsobilo její silné probuzení a viděla svůj život zcela novým způsobem.

Během této doby bylo stále jasnější, že moji rodiče spolu nevycházejí. Málokdy jsem je viděl, jak by se k sobě chovali láskyplně. Tam

vždy se zdálo, že je ve vzduchu napětí. Někdy poté, co mě a Michaela uložili do postele, jsem je slyšela, jak se spolu hádají, a to mohlo zahrnovat křik. To ve mně vyvolalo silnou úzkost a vedlo to k mé první velké závislosti: cucání palce. Vždy jsem pracoval jen pravou rukou. V pěti letech jsem si důkladně poškodil strukturu obličeje, včetně posunutí nosu doprava, zhroucení levého nosního průchodu, vytlačení kosti na střeše úst a naklonění celou čelist, takže spočívala v diagonálním úhlu a byla o něco výše na pravé straně mého obličeje než na levé. Byly to jemné změny, které jsou docela běžné a většina lidí si jich nikdy nevšimla, ale ucpaní nosu ztěžovalo dýchání a způsobilo jakoukoli nevolnost, kterou jsem musel ještě zhoršit.

Tajemné vzpomínky

Začal jsem mít různé sny, ve kterých jsem mohl bez námahy levitovat. V některých případech jsem šel jen deset až dvacet stop nad zemí, zatímco v jiných jsem se vznosl jako pták nad své rodné město. V mnoha z těchto snů bych vzal švihadlo, postavil se na něj oběma nohama a vytáhl za okraje. Nějak mi to umožnilo zvednout se do vzduchu. Tyto sny na mě měly takový vliv, že jsem se opakovaně pokoušel napodobit efekt na naší příjezdové cestě, když jsem byl vzhůru. Nikdy to nefungovalo. Někdy jsem tam stál na příjezdové cestě se švihadlem a úplně jsem se rozbrečel, tahal a tahal v marné snaze levitovat. Pak bych měl další sen, ve kterém to fungovalo, a inspirovalo by mě to jít tam a zkusit to další den znovu.

Jasně si také vzpomínám na oslavu dvousetletého výročí Americká nezávislost, 4. července 1976. Šli jsme celou cestu dolů do restaurace rychlého občerstvení Jumpin'Jack u řeky Mohawk a mostu Western Gateway do Schenectady, abychom viděli show. Bylo mnoho různých pouličních prodejců, kteří prodávali americké vlajky, různé druhy zboží s červenou, bílou a modrou barvou a různé podoby Sochy svobody. Mnoho lidí pálilo prskavky, pilo mléčné koktejly a jedlo hamburgery, párky v rohlíku a hranolky z Jumpin'Jack's. Pamatuji si, že jsem měl hluboké pocity, kterým jsem nerozuměl. Cítil jsem se, jako bych byl Američan již dříve, že to není nic nového, a stěží jsem mohl uvěřit, že od založení Ameriky uběhlo již dvě stě let. Neměl jsem ponětí, proč jsem se tak cítil, ale bylo to velmi silné.

Hraní první videohry na světě

Velmi jasně si vzpomínám na den, kdy jsem koncem léta 1976 poprvé ochutnal hypernávykovou sociální revoluci. Moje matka mě vzala do domu mé oblíbené chůvy, Julie, která v té době bydlela o pár bloků dál. Kuchyně byla zaneřáděná a voněla jako chlebové těsto. Na pracovní desce seděla černobílá televize, ke které byla připojena podivná černá skříňka.

Na krabici byly dva kulaté knoflíky. Když jste je zapnuli, na televizní obrazovce se objevily hranaté bílé čáry. Byla to „videohra“ s názvem Pong, která byla vydána v prosinci 1975, právě včas na Vánoce. Požádali mě, abych to zkusil, a bál jsem se, že bych to mohl zlomit, ale řekli mi, že je to v pořádku. Když jsem otočil knoflíkem, čára na obrazovce se pohybovala spolu s ním jako pádlo a bílý čtverec byl míč. Pokaždé, když byl míč vypuštěn, musel jsem zabránit tomu, aby prošel kolem mého pádla.

Hned jak jsem tomu začal přicházet na kloub, přišla v rádiu žhavá novinka „Dancing Queen“. Bylo to velmi jiskřivé a šťastné, mělo pěkné vokální harmonie a taneční rytmus a je běžně považováno za jeden z nejúspěšnějších singlů 70. let. Takovou hudbu jsem doma nikdy neslyšel. Spojení hudby a hry Pong mě pozvedlo do stavu čisté extáze. V úžasu jsem se bez dechu zeptal: "Kdo je to v rádiu?" jak jsem pokračoval energicky v práci s pádlem. "ABBA," odpověděla moje chůva. „Jde o kapelu ABBA.

Jsou velmi slavní." Po „Dancing Queen“ zazněly další písně skupiny ABBA jako součást hudebního maratonu a nemohl jsem uvěřit, že to moji rodiče nehráli dříve. Zeptal jsem se mámy, proč jsme neposlouchali ABBA, a ona řekla: "Budeš se muset zeptat svého otce." Zeptal jsem se táty, jakmile jsem se vrátil domů, a on řekl: „To je diskotéka. Neposloucháme diskotéku. Je to absolutní odpad.“ Konec diskuze.

Velká zdravotní krize

Moje matka se očkovala proti chřipce v říjnu 1976, když mi byly tři roky, a začaly se s ní dít zvláštní věci. Během týdne nebo dvou po pořízení záběru šla po State Street v Schenectady a uvědomila si, že místo aby šla rovně, málem narážela do stěn budov.

Také zjistila, že když hrála na klavír a levou rukou sahala po oktávách, přeháněla se. Mířila na E a trefila C. Pak se jí udělalo velmi špatně, což dosáhlo vrcholu asi dva až tři týdny po užití

výstřel. Když jsem vedle ní seděl na pohovce, měla plastovou pánev na zvracení a udělalo se jí tak špatně, že nemohla ani pohnout hlavou o víc než palec, aniž by se nezvracela. Požádala mě, abych zavolal naší sousedce, paní Warnerové (není to její skutečné jméno), a zapamatovala si číslo natolik dobře, že mi číslice dala nahlas. Paní Warnerová zavolala tátovi do General Electric, který spěchal domů z práce a vzal mámu přímo na pohotovost, zatímco jsme s Michaellem seděli s chůvou.

Máma byla pryč celý týden a já s Michaellem nikdy vzal tam, aby ji viděl. Měli jsme moc milou ženu, která nám dělala chůvu a starala se o nás celý den, každý den. Měla ptačí loutku vyrobenou z polystyrenových kuliček a oranžových peříček s malými bílými očima, v nichž byly černé kruhy, které se pohybovaly, když s námi mluvila. Nakrmila nás skořicovým toastem, což vypadalo jako úžasná pochoutka. Michael a já jsme to v té době nevěděli, ale jak táta, tak naše chůva si mysleli, že máma umře, a chtěli jen, abychom byli šťastní a klidní. Doktoři si mysleli, že má nádor na mozku a provedli spoustu testů. Jakmile to vyloučili, měli pocit, že má roztroušenou sklerózu. Stále trvala na tom, že to způsobilo očkování proti chřipce, ale oni říkali, že to není možné – je to naprosto bezpečné. Přesto žena v posteli vedle ní měla úplně stejné příznaky a také se právě nechala očkovat proti chřipce.

Maminka zjistila, že její stará kamarádka ze střední školy Hope, která pracovala jako farmářka, také onemocněla stejnou nemocí po očkování proti chřipce a vyléčila to doma. Jakmile mluvila s Hope po telefonu, zjistila, že u mnoha dalších lidí se po výstřelu rozvinula stejná smrtelná nemoc.

To mělo všechny znaky zastírání v lékařském průmyslu, ne-li přímo děsivého spiknutí. Máma se postupně zlepšovala, když byla týden držena v nemocnici a prošla řadou testů. Jakmile se dostala ven, přísahala, že už nikdy nepoužije tradiční lékařský systém, pokud to nebude naléhavá situace. Začala navštěvovat chiropraktika jménem Dr. Leith, jehož ordinace páchla mátovým kafrovým olejem, a ten ji donutil každý den brát vitamíny A, B, C, D a E a také pít nechutně páchnoucí pivovarské kvasnice. Začali jsme běžně chodit do Patton's, místního obchodu se zdravou výživou. Také začala několikrát týdně plavat padesát yardová kola v YWCA v jejich olympijském bazénu. Dodržováním těchto praktik a zdravou stravou nikdy neonemocněla, nikdy nebrala žádné farmaceutické léky a nikdy nepotřebovala navštívit lékaře.

Nevýhodou mamincina probuzení zdravé výživy bylo, že to přísně zakazovala z toho, že jíme hodně cukru. Televize neustále inzerovala sladké cereálie jako Kakaové obléčky, Hrabě Chocula, Frankenberry, Lucky

Charms, Froot Loops a Trix, které vždy představovaly kreslené postavičky, které se líbily dětem. Bez ohledu na to, jak moc jsem ji prosil a prosil, aby mi ty cereálie koupila, máma absolutně odmítla. Táta měl ve zvyku jíst každé ráno Rice Chex a nejlepší cereálie, které jsme s Michaelem kdy dostali, byly Cheerios, Kellogg's Corn Flakes, Rice Krispies, Grape-Oříšky a Kix corn puffs. Máminy oči zaměřily přímo k výpisu cukru na etiketě a vše nad pár gramů bylo automaticky zakázáno. V té době jsem na ni byl za to velmi naštvaný a měl jsem pocit, že mě okrádá o všechno nejlepší na dětství, ale teď, když jsem dospělý, jsem velmi vděčný, že byla natolik tvrdá, že mi řekla ne, bez ohledu na to, kolik jsem žádal. Mám také silnou vzpomínku, jak moji rodiče koupili krátkodobou novou cereálii v modré krabičce, jen aby zkontrolovali jednu ze složek, což mohla být celulóza, a dospěli k závěru, že je to „plast“. Představa, že by jakýkoli výrobce dal do potravinářského výrobku plast, pro ně byla šokující a já jsem to cítil stejně.

Nechte kupujícího na pozoru

Své první skutečné kolo jsem dostal v roce 1977. Bylo celé třpytivé indigově modré a mělo kryt řetězu s nápisem „Králík“ spolu s obrázkem nataženého kresleného králíka. Měl ráfky přes obě pneumatiky, stojánek a tréninková kola, abych při jízdě nepřepadl. Jakmile jsem dostal Králíka, začal jsem mít nové noční můry. Byl to vždy stejný sen. Jeli jsme s mámou přes most Western Gateway a najednou se naše auto převrátilo přes bok. Padali jsme na smrt. Sen vždy skončil dříve, než jsme dopadli na vodu. V jiných snech jsem musel řídit auto sám, což jsem zjevně neuměl, a to bylo děsivé – a auto pak vždycky spadlo z mostu. Probudil jsem se před smrtí a často jsem křičel. Trvalo by mnoho let, než jsem pochopil, proč se mi pořád zdál stejný sen, znovu a znovu.

Pak jsem viděl reklamu na tenisky Keds, ve které si děti nazouvaly tyto boty a mohly létat. Z jejich nohou se vynořily krásné pruhy světla a mohli vyšplhat osm až deset stop do stromu. Věřil jsem, že je to skutečné, a řekl jsem matce, že absolutně musím mít tenisky Keds. Šel jsem do obchodu s dětskými botami v Mohawk Mall s tím legračním chlapíkem s černými kudrnatými vlasy, který vypadal a zněl hodně jako Richard Simmons. Byl jsem změřen na boty a nemohl jsem se dočkat, až přijdu domů a vyzkouším je. Stál jsem před starou břízou v

předzahrádka, udělal jsem nejlepší skok. . . a nic se nestalo. Bylo to jako přes švihadlo. Byl jsem zničený. Televize mi lhala. Tyto boty mě nemohly přimět létat. Začal jsem si uvědomovat, že nic nemůže. Pokud bych někdy začal padat na smrt, jako to, co se stalo v mé noční můře, pravděpodobně jsem s tím nemohl nic dělat. Když o tom nyní přemýšlím, uvědomuji si, že mé sny o létání mě mohly připravovat na síly vzestupu. Ve snech mi bylo řečeno, že se to stane nám, a už jsem si mohl vyzkoušet schopnosti – ale skutečný svět ještě nedohonil svět snů.

Obi-Wan Kenobi

Výpravný film Star Wars byl propuštěn 25. května 1977, právě včas na letní filmovou sezónu – a můj otec se postaral o to, aby nás vzal na zahajovací víkend. Naprosto mě oslnil tento film, přenesený do paralelního vesmíru, kde to všechno vypadalo naprosto reálně. Všechny obrázky kosmických lodí, planet a hvězd mi připadaly nesmírně povědomé – natolik, že jsem nechápal, proč byli všichni tím filmem tak posedlí. Pro mě to bylo prostě "normální". Luke byl cvičen v „Síle“, což mu dalo přesně stejné schopnosti, jaké jsem měl ve svých snech. Moudrý stařík Obi-Wan Kenobi se utkal s padouchem Darth Vaderem a jasně prohrával. Obi-Wan pak řekl: "Pokud mě srazíš, stanu se mocnějším, než si dokážeš představit." Vader ho rozsekal svým světelným mečem, ale Obi-Wan úplně zmizel a na zemi zůstal jen jeho hábit. Později se ve filmu vrátil k Lukovi jako přízračná bytost bílého světla.

Okamžitě jsem si všiml podobnosti mezi Obi-Wanem a mužem, který se mnou mluvil v mých snech. Moji rodiče byli oba velmi překvapeni, protože dlouho předtím, než film vyšel, dali mému bratrovi přezdívku Obie a také mu říkali Obimious (což zní jako Abdiáš, kniha v Bibli) a, i když to musí znít bláznivě, Obie- Wan. To jméno mě vlastně na chvíli vytáhlo z filmu. Nemohl jsem uvěřit tomu, co jsem slyšel – a ukázalo se, že to byla jedna z mých prvních zkušeností s tím, co Dr. Carl Jung nazval synchronicita. Moji rodiče přijali celé jméno a začali mu říkat Obi-Wan Kenobi. Hned druhý den ráno poté, co jsem viděl Hvězdné války, se moudrý starý muž znovu objevil jako Obi Wan Kenobi – a vnitřek jeho lodi vypadal ještě více jako některé scény z Hvězdných válek. Nyní se mi zjevil stejně zářící, zářící

podobě, jakou měl Obi-Wan ve filmu. Zdá se, že to byla snaha spojit bytost, která byla velmi reálná ve snové rovině, se symbolem z fyzické roviny, který jsem nyní mohl snadno identifikovat a interpretovat. Starý muž mi řekl, že mnoho lidí na Zemi se přemění do takové světelné podoby, a že když se budu řídit tím, co mi moje matka řekla o tom, že jsem dobrý člověk, mohlo by se to stát i mně. Cítila jsem se k němu ještě blíže než ke svým vlastním rodičům, a když jsem se probudila a uvědomila jsem si, že to byl jen sen, začala jsem brečet. To se stalo desítkykrát.

KAPITOLA ČTYŘI

Temnota a světlo

Tonen moudrý starý muž, který se nyní v mých snech objevil jako Obi-Wan, mi řekl, že se musím o vědě naučit co nejvíce, protože to byla důležitá součást mé mise. Ta slova ve mně zůstala a zkusil jsem to shromáždit co nejvíce informací. Ptal jsem se svého otce na nejrůznější otázky, na které neznal odpovědi, například proč je nebe modré nebo jak mohou ptáci létat. Často byl ze mě frustrovaný a říkal mi, že to prostě neví. Krátce poté, co jsem v roce 1977 viděl Hvězdné války, jsem se dozvěděl, že moderní vědci věří v něco, co se nazývá „Velký třesk“. Říkali, že vesmír začal jako „nic“. Nedokázal jsem si ani představit, že by nikdy nic neexistovalo – prostě to nedávalo žádný smysl. Pak řekli, že „nic nevybuchlo“ a celý vesmír byl stvořen během okamžiku. Cítil jsem velmi silně, že to nemůže být správné.

Soustředil jsem se, jak jen jsem mohl, a chtěl jsem vidět skutečnou odpověď na otázku: „Jak vypadal vesmír na začátku? Opravdu nikdy nic nebylo?“ Co jsem dostal zpět, pokaždé, když jsem se zeptal, bylo čisté bílé světlo. Zdálo se, že může být velmi velký nebo velmi malý, a vlastně na tom ani nezáleželo.

Velikost nebyla důležitá; bylo jen světlo. A vypadalo to velmi přátelsky – vlastně docela radostně. Bylo to, jako by to zpívalo štěstím.

Záblesky vesmírných vzpomínek

Některé předměty nebo místa ve mně začaly způsobovat hluboké kosmické pocity, které jsem nedokázal vysvětlit. Jeden první příklad se stal poté, co jsem vstoupil do mateřské školy, která byla v kostele. Přišel divný člověk fundamentalistického typu a mluvil s námi o Bohu. Připadal mi lstivý, jako prodavač aut nebo můj

otcův šéf ve společnosti General Electric. Poskytoval nám silnou prodejní smůlu pro své náboženství a nakonec každému z nás podal bílý plastový prsten, který měl správnou velikost, aby seděl na naše baculaté malíčky. Byla na ní kreslená včelka, která byla vyrobena z vyvýšené lesklé červené čáry. Nějak, když jsem viděl tento prsten, měl jsem pocit, jako bych byl uvržen do zcela alternativní reality. Něco tam bylo – něco velmi mocného, velmi starobylého a velmi úžasného. Nevěděl jsem, co to je, ale ten pocit byl tak intenzivní, že jsem málem upadl. Stále nechápu, proč jsem se díky prstenu tak cítil, zvláště když ten muž byl přesný opak. Možná to vypadalo podobně jako šperky, které jsem nosil v nějaké alternativní realitě. Tyto vzpomínky byly nepředvídatelné a občas se mohly zdát zcela náhodné a nevysvětlitelné.

Stejný jev se opakoval, když jsem si hrál s dřevěnou hračkou, která představovala řetěz vagonů připomínajících vlak, které se kutálely na černě natřených kolech. Když jsem s sebou táhl tuto hračku, znovu jsem dostal ránu. Měl jsem záblesky obrovského letiště, které jsem viděl ve svých snech, plného úžasných vesmírných lodí. Zdálo se, že některé z nich byly k sobě připoutané jako tato hračka – ale nemohl jsem si to úplně pamatovat. Jindy jsem jela poprvé městským autobusem se svou chůvou cestou na bowling. Měl jsem strach, protože jsem nikdy předtím autobusem nejel. Když jsem seděl v autobuse a viděl lidi na sedadlech, WHAM – stalo se to znovu. Cítil jsem se velmi blízko ke vzpomínce, že jsem viděl podobnou scénu v mnohem pokročilejším plavidle, které letělo vesmírem.

Každý rok stíhačky zvané Blue Angels dělaly kaskadérské létání správně nad mou ulicí, protože jsme byli blízko vojenské základny, kde dělali airshow. Léтали ve formaci, letěli hlavou dolů, míjeli se těsně kolem sebe, házeli sudy a v některých případech létali velmi blízko země. Zkoušeli na airshow asi čtyři nebo pět dní předem a vždycky jsem se ujistil, že jsem šel ven a viděl to. Vždycky jsem měl stejný pocit nesmírných kosmických znalostí, které jsem si nedokázal vysvětlit, když jsem je viděl – a při několika příležitostech, kdy jsme skutečně šli na airshow a viděli všechna vystavená letadla, jsem to cítil ještě víc. Výsledkem bylo, že jsem se dostal ke stavbě modelů letadel a měl jsem mnoho let na stěně v pokoji plakát s různými tryskami.

Dalším zvláštním příkladem „kosmického spěchu“ bylo, když jsem byl s babičkou a šli jsme za její kamarádkou do lesní oblasti. Paní mi dala hnědou plastovou láhev, do které se vešlo mléko, jako kojenecká láhev, ale tato byla vyrobena pro větší děti. Byl jsem nejprve mírně uražen tím, že jsem dostal tento dárek. Vršek láhve měl plast ve tvaru stylizovaného, kresleného kravského obličej s

červený plastový jazyk a černé plastové oči, které byly většinou zavřené. Když jsem však držel tento předmět v ruce, měl jsem velmi hluboký spěch. Teď to částečně vypadalo jako Lukův světelný meč z Hvězdných válek, ale bylo v tom něco mnohem hlubšího. Tato láhev vypadala jako něco, co jsem znal – technologie, která mohla být jako světelný meč. Neměl jsem ponětí, co to bylo, ale ten pocit byl silný a neuvěřitelný.

Některá místa by mohla docela spolehlivě způsobit, že se tak cítím. Jakákoli budova který byl z kamene nebo se podobal hradu, to dokázal, zvláště byl-li obklopen stromy. Možná jsem si vzpomněl na společnost, která měla pokročilé technologie, ale také stavěla úžasné stavby z kamene. Tato konkrétní vize byla silně spojena se středověkou hudbou, zejména dechovými nástroji. Pouhé zaslechnutí zvuku hoboje by mohlo způsobit tento pocit, zvláště pokud měl silnou ozvěnu, jako to slyšíte v retro hudbě Tangerine Dream. Stejný účinek měly i některé cihlové budovy, včetně domu, do kterého se moje chuť, Juliina rodina nastěhovala, který byl o něco dál od nás a byl obklopen stromy. Jediným nejspolehlivějším zdrojem tohoto hluboce kosmického a úžasného pocitu však bylo muzeum a planetárium Schenectady. Požádal bych svou matku, aby nás tam vzala znovu a znovu, jako pokaždé, když jsem šel, stalo se to samé. Uvnitř budovy byl vysoký klenutý strop natřený černou barvou. Některé nosné tyče byly vidět. Stěny byly bílé a plynuly v hladkých vlnitých křivkách. Kolejová světla byla namontována na chladných místech, což způsobilo, že se exponáty leskly a jiskřily. Exponáty měnili každých pár měsíců.

Často měli nudné exponáty GE, jako jsou velké turbíny, obrázky Edisona, původní model žárovky, staré spotřebiče a panely s textem vysvětlujícím historii těchto vynálezů. Co mě opravdu nejvíce inspirovalo, byly displeje obrovských krystalů, skrytých za sklem kvůli ochraně. Některé shluky byly zářivě fialové. Světlo by se od nich lesklo, a když jsem se na ně díval, cítil bych se spojený s něčím extrémně hlubokým. Bylo to, jako bych kdysi znal svět křišťálové technologie – ale nemohl jsem to úplně získat zpět.

Plynulé, zakřivené stěny a osvětlení muzea mi připomínaly vnitřek jakési vesmírné lodi, jakou bych viděl ve svých snech – ale ještě starší a výkonnější.

V jednu chvíli bylo v muzeu výstava hologramů, kde se dalo chodit kolem nich a vidět je animovat – například mluvit ženu. Měly zvláštní duhové barvy, většinou žlutou a červenou, a dalo se do nich rovnou strčit ruku. To pravděpodobně způsobilo ten nejhlubší příval energie

a kosmické vzpomínky na cokoli, co jsem kdy zažil. Bylo to tak silné, že jsem málem upadl v extázi.

Tou dobou jsem měl stále více zážitků, během kterých jsem věděl, co si lidé myslí, aniž by mi to kdy řekli. Velmi snadno jsem vycítil pocity lidí, i když se je snažili skrývat. To se mému otci hodilo, protože jsem poznal, kdy se bude zlobit, než se to skutečně stalo. Bylo mnoho jiných případů, které byly mírumilovnější.

Myšlenky mě napadly těsně předtím, než se mnou o nich někdo začal mluvit. Myslel jsem na konkrétní osobu těsně předtím, než se o ní mluvilo, nebo než začal zvonit telefon a oni volali. Bylo to tak přirozené, že jsem o tom nic nepřemýšlel a měl jsem pocit, že to musí zvládnout každý, protože to bylo tak snadné a bez námahy.

Hippie komuna s názvem „Totem“

Moje matka potkala pár hippies v Hewitt's Garden Center na Sacandaga Road a rychle zjistila, že žijí se skupinou dalších lidí na farmě, které říkali Totem. Všichni se tísnili v jediném zchátralém domě v silně zalesněné oblasti na konci polní cesty. Poslouchali divnou psychedelickou a technickou muziku, jako třeba kapelu Gentle Giant, kterou bych doma nikdy neslyšel. Nejlepší způsob, jak to mohu popsat jako dospělý, je říct, že to znělo jako hudební schizofrenie. V Totemu se vypěstovalo tolik marihuany, že by ji sušili v sušičkách na prádlo. Kouř marihuany byl tak hustý, že se kolem vás stočil, když jste procházeli domem.

Když jsem tam byl poprvé, vešel jsem do koupelny a byl jsem znechucen, když jsem viděl záchodovou mísu. Měla být bílá, ale jejich studniční voda měla v sobě spoustu minerálů a celá mísa byla obarvená do tmavě hnědé. Myslel jsem, že je to všechno hovínko, a zděsil jsem se, že se neobtěžovali to vyčistit. Nemohl jsem ten záchod použít. Vypochoďoval jsem ven, položil si pravou ruku na bok, ukázal levým ukazováčkem na koupelnu a zakřičel: "To je ten nejhnusnější záchod, jaký jsem kdy v životě viděl!" Nerozuměl jsem, proč se začali smát – a nepřestávali se smát alespoň deset minut.

Někteří z nich dokonce lapali po dechu a váleli se po podlaze. Nakonec jsem usoudil, že je skvělé, že jsem je rozesmál, a souhlasil s tím vtipem, ale neměl jsem ponětí, co jim připadalo tak vtipné na tom, že mají záchod úplně pokrytý „nepořádkem“.

Nedlouho poté, co tam moje matka začala chodit, se z této skupiny vynořil velmi děsivý příběh. Muž jménem Lars, který byl bratrem jednoho z mužů, užil drogu zvanou LSD. Nikdy předtím jsem o tom neslyšel. Tato droga způsobila, že úplně ztratil rozum a zešlel. Snažili se ho několik dní držet v domě, ale byl z toho tak zmatený, že ho museli odvézt do nemocnice. Nakonec šel na „duševní oddělení“ a musel tam zůstat dlouho, než ho konečně pustili. Už nikdy nebyl jako dřív; stal se plachým a vyděšeným. Celá věc byla nesmírně děsivá. Moje matka mi řekla, abych nikdy, nikdy nebral LSD, protože to bylo velmi nebezpečné a lidé, kteří ho užívali, neměli ponětí, s čím si zahrávali.

Slíbil jsem jí, že to nikdy neudělám. Dala mi podobná varování o heroinu a kokainu, říkala, že jakmile je lidé jednou zkusí, nemohou přestat a drogy jim zničí život.

Totem skončil párty s názvem 7/7/77, která se konala 7. července 1977, jak se dalo čekat. Někteří kluci z Totemu založili kapelu a na pódiu měli klávesy Fender Rhodes. Hráli jednoduchý bluesrockový jam a požadovali, aby moje matka vstala na pódium a zahrála před všemi těmi lidmi na klávesy. Ačkoli to bylo v jejích schopnostech to udělat, bála se vystupovat před publikem a nikdy předtím nezkoušela hrát rokenrol. Na jevišti byla skoro přetažená, ale jakmile začala hrát, byla přirozená. Publikum ji milovalo. Okamžitě ji to zaujalo a začala hrát v různých kapelách, které vznikly se členy skupiny. V polovině 80. let se stala profesionální hudebnicí hrající ve svatebních kapelách – a všechno to začalo 7.7.77. Toto byla moje první zkušenost s „numerickou synchronicitou“, ve které opakující se vzorce čísel odhalují hlubší význam. V budoucnu se tyto vzorce objeví velmi neočekávaným způsobem, zdánlivě v přímé reakci na důležité, duchovně významné myšlenky, které jsem měl.

Odhalení největšího nebezpečí pro veškerý život na Zemi

Krátce po 7/7/77 se stala nejpodivnější a nejděsivější událost celého mého dětství. Sám jsem toho nebyl, díky bohu, svědkem, ale druhý den jsem o tom slyšel od svých rodičů – hodně dlouho. Všechno to začalo, když můj otec a matka byli dlouho vzhůru v posteli. Táta se díval na svou malou černobílou televizi, kterou si přivezl z Vietnamu. Světla byla zhasnutá a

pokoj byl tmavý. Jejich ložnice byla ve druhém patře a měli okna s výhledem na naši ulici. Bylo dost měsíčního svitu, aby bylo vidět, co se děje venku. Táta si všiml nějakého pohybu na ulici. Podíval se pozorněji a uvědomil si, že vedle sebe kráčí pár manželů. Nemluvili, nedívali se na sebe ani nehýbali rukama. Šli jako roboti, skoro jako by byli v transu. Došli k příjezdové cestě k domu přes ulici, otočili se o devadesát stupňů, došli k bočním dveřím, otevřeli je bez zaklepání a vešli přímo dovnitř. Dům byl zvenčí i zevnitř zcela zahalen tmou.

Tátova mysl se vzedmula zvědavostí a strachem. Tiše, ale naléhavě upozornil mou matku na to, co se děje: „Podívej! Koukni se!“ Pokračovali ve sledování, jak další tři manželské páry opakovaly přesně stejnou sekvenci. V domě byla taková tma, že aby viděli cestu kolem, potřebovali by něco jako světlo svíček. Byli to lidé, které jsme znali a vídali celou dobu, včetně paní Warnerové, které máma dala zavolat v den, kdy šla na pohotovost.

Muži v každém z těchto párů byli vysoce postavení svobodní zednáři, což je tajná společnost – ale trvalo mi roky, než jsem si uvědomil, že mezi tajnými společnostmi a událostí, které byli moji rodiče té noci svědky, může existovat nějaká souvislost. Jeden z mužů byl Ital, který ve městě vlastnil oblíbený obchod na opravu obuvi. Lidé přes ulici vlastnili jeden z nejpopulárnějších a nejúspěšnějších prodejců aut ve městě. Každý rok měli dole na konci ulice zkoušky na průvod. Protože to byli svobodní zednáři skotského ritu, scházeli se v naší ulici v kiltech a hráli na dudy svým strašidelným zvukem. Někteří z nich byli také Shriners a měli na sobě červené fezy a proháněli se v malých motokárách v průvodu. Často jsem je viděl sedět a mluvit spolu na přední verandě domu napravo od místa, kam všichni té noci vešli. Naštěstí se lidé, kteří vlastnili dům přes ulici, odstěhovali ani ne o rok později – ale ostatní ne.

Upřímně, nikdy předtím jsem neviděl své rodiče tak vyděšené. Pořád říkali že to bylo jako ve filmu *Rosemary's Baby*, o kterém jsem už slyšel mnohokrát předtím. Máma se zeptala mého otce, co by měli dělat, jestli by měli něco říct, a táta řekl: „Absolutně ne. Viděl jsem příliš mnoho filmů s podobnými scénami. Pokud zjistí, že jsme je viděli, mohlo by se nám stát něco strašného. Všichni jsme mohli být zabiti. Všichni v této rodině. A nikdo se nikdy nedozví, co se s námi stalo. Prostě bychom zmizeli.“ Překvapilo mě, že to řekli Michaelovi i mně, vzhledem k tomu, jak jsme byli mladí, a byl to jeden z nejsilnějších zážitků celého mého života.

život. Dospěl jsem pouze k závěru, že tito lidé byli členy tajné skupiny, která se scházela v noci, a velmi pravděpodobně byli zapleteni do něčeho zlého. Táta říkal, že je velmi důležité, abychom se chovali normálně, když jsme je viděli, a nikdy neřekli jediné slovo o tom, čeho byli svědky. Teprve nedávno jsem mluvil se zasvěcencem, který mi řekl, že jde pravděpodobně o obřad známý jako „Venušský obřad“, při kterém lidé nosí masky a mají sexuální orgie jako ve znepokojivém filmu Stanleyho Kubricka Eyes Wide Shut.

Oddělování faktů od mytologie

Další velkou událostí, kterou jsem prošel, bylo vidět Blízka setkání třetího druhu poté, co byl uveden 14. prosince 1977. Můj otec byl filmem oslněn, řekl, že ho musíme vidět, a přivedl nás k němu. Byl jsem naprosto unesen, protože tento film byl extrémně podobný snům, které jsem měl. Vidět tento film byl jeden z největších zážitků mého života. Cítil jsem, že je to naprosto skutečné.

Velmi jsem se ztotožnil s dítětem ve filmu a cítil jsem, že něco takového se v budoucnu stane na mnohem větší úrovni. Měl jsem nespočet snů o obrovských vesmírných lodích, které se objevily nad nádvořím, a teď jsem to viděl na stříbrném plátně. Slzy mi stékaly po tváři, když se na konci filmu objevila mateřská loď, což způsobilo tak velkolepou světelnou show. Byl jsem ohromen, když malí mimozemšťané vycházeli z lodi, a zvláště mě uchvátil ten vysoký, hubený. Když hrdina vstoupil do lodi, aby šel s nimi, plakal jsem ještě víc. To jsem chtěl – tak moc. A bylo to tam. Nemohl jsem uvěřit, že jsem viděl takový film.

Program pyramidy

V roce 1978 jsem zahájila mateřskou školu na Sacandaga School. Škola si velmi rychle uvědomila, že moje schopnosti číst jsou daleko před ostatními dětmi, a zařadili mě do speciálního programu pro nadané děti zvaného Pyramida. Čítanka ve školce Učíme se číst měla hořčicově žlutý obal, na kterém si hrály děti, včetně jednoho dítěte, které viselo na pneumatice, která byla uprostřed připevněna na laně. Kniha pro první třídu se jmenovala Čtyřlístek a představovala krávu vyrobenou z barevného papíru, která měla v tlamě jetel. Byl jsem zařazen přímo do Čtyřlístku spolu s několika dalšími dětmi. Jeden z nich byl jmenován

Erikovi a ukázalo se, že bydlel jen pár ulic ode mě. Vypadali jsme si trochu podobně a rychle jsme se spřátelili. Často jsem k němu domů jezdil na kole.

To bylo také, když jsem začal rozebírat své staré hračky. Měli jsme všechny šroubováky, které jsem potřeboval k vytažení šroubů. Velmi mě zajímalo, jak věci fungují. Můj první velký úspěch byl, když se nám rozbil elektrický otvírák na konzervy. Máma se to chystala vyhodit, protože když zatlačíš páku dolů, už se netočí. Požádal jsem ji, ať se podívám, jestli bych to mohl rozebrat a opravit, a ona mě ráda nechala zkusit. Vyndal jsem všechny šrouby, sundal jsem z něj zadní část a viděl jsem, že uvnitř je spousta kovového prachu z plechovek. Starým zubním kartáčkem jsem vydrhnul všechnen prach a špínu a pak jsem to namazal WD-40, který byl ve stejné krabici na nářadí jako šroubováky. Dal jsem to všechny zpátky dohromady, zapojil, udeřil do páky a bum – fungovalo to! Oba moji rodiče byli ohromeni, že jsem to skutečně opravil, ale pokud jde o mě, bylo to docela snadné.

I když jsem byl dobrý čtenář a uměl opravit otvírák na konzervy, byl jsem hodně pozadu v jiných oblastech. V našich prvních letech tělocviku učitelé pouštěli všechny do tělocvičny, aby běhali, křičeli a smáli se. Užil jsem si běh a myslel jsem si, že je úžasné mít všechny ty ostatní děti kolem sebe, střílející do všech různých směrů. Učitelé mě však bedlivě sledovali a usoudili, že nejsem tak sehraná, jak bych na svůj věk měla být. Neuměl jsem moc dobře chytat nebo házet míč, pokud vůbec. Nechtěl jsem hrát frisbee s rodiči, protože kdykoli ho po mně hodili, zranil bych se, kdybych se ho pokusil chytit. V horní části těla jsem neměl téměř žádnou sílu, což byl problém, když učitelé chtěli, abychom šplhali po laně nebo dělali shyby. Nezvládl jsem udělat ani jednu bradu; Byl jsem ohromen, že ostatní děti jich uměly několik. Učitelé mě nakonec zařadili do speciální třídy, která mi pomohla rozvíjet lepší koordinaci.

Posvátné pyžamo

Když jsem byl ještě ve školce, někdy před Vánocemi, měl jsem snad ten nejpozitivnější a nejúžasnější zážitek z celého mého dětství: mimotělní zážitek, kterým jsem otevřel v kapitole 2. Po této úžasné události jsem dospěl k závěru, že všechno, ne jen lidé, musí existovat jako duch, který je oddělený od fyzické formy. Také jsem nyní věděl, že je možné proniknout do této alternativní reality, stejně jako o tom moje matka četla v Carlos Castenada

knihy. Najednou jsem si uvědomil, že jsem byl neuvěřitelně hloupý, když jsem se bál a myslel si, že umírám, což mě přimělo vrátit se zpátky do těla, jakmile jsem přešel z úžasu do strachu. Cítil jsem se hrozně, že jsem promarnil svou šanci. Napadlo mě, že před domem na mě mohlo čekat nějaké řemeslo podobné tomu, co jsem viděl ve svých snech, a kdybych se nebál, možná bych byl do toho vtažen a setkal se s tím starým mužem ve skutečnosti – nejen ve snu. Začal jsem brečet, když jsem si uvědomil, že jsem právě promarnil největší příležitost, jakou jsem kdy v životě měl. Každou noc, další dva roky, jsem se modlil, abych dostal další šanci. Věděl jsem, že nemám žádnou přímou kontrolu nad tím, zda se to bude opakovat nebo ne – to udělali jen „oni“. Pyžamo jsem si ušetřila a už jsem si ho nevzala a dodnes je mám ve skříni. Také jsem je nikdy nemyla, pro případ, že by se to nějak zbavilo kouzla, které jim umožňovalo být na dvou místech zároveň. Nakonec jsem jim říkal „posvátná pyžama“ a jsou to jediné, co mi ještě zbylo z dětství.

Po tomto jsem pokračoval ve snech o UFO, včetně obvyklých létajících válců na dvorku. Nyní by se však stalo něco nového. Jedno z UFO často nouzově přistálo někde nepříliš daleko od místa, kde jsme s matkou stály. Cítil jsem, že mohou mít potíže a potřebují naši pomoc. Chytil jsem matku za ruku, podíval se jí do očí a řekl jí, že tam musíme běžet a pomoci jim. Sen vždy skončil v tomto bodě – a často jsem se probouzel v slzách, když jsem si uvědomil, že to není skutečnost. Schůzky se starým mužem se stávaly stále méně často a sny nabývaly spíše tajemné, symbolické kvality. Následující dva roky jsem se každou noc modlil za starého muže a jeho přátele, aby mi dali další šanci – ale nikdy se to nestalo. Nakonec jsem se rozhodl vzít věci do svých rukou – ale to se v našem příběhu stane o něco později.

KAPITOLA PÁTÁ

Mohlo by ESP zachránit svět?

Ó

18. listopadu 1978, jen pár dní po mé úžasné přeměně v tělo podobné přízrakům, které mohlo létat, svět otřásla zprávami o zjevné hromadné sebevraždě v malé jihoamerické zemi

Guyana, ve vesnici jménem Jonestown. Americký zástupce Leo Ryan přijel 17. listopadu se čtyřmi členy své delegace, aby prošetřil tvrzení o zneužívání ze strany vůdce kultu jménem Jim Jones. Ryan a všichni čtyři členové jeho týmu byli zastřeleni následující den na letišti, když se chystali opustit zemi. Podle prvních zpráv médií pak Jones údajně přesvědčil 408 svých stoupenců, aby vypili Flavour Aid s příměsí smrtícího kyanidu, který se pak ve veřejném slovníku rychle změnil na „Kool-Aid“. Guyanská armáda pečlivě spočítala 408 těl, včetně 82 dětí. Spalující žár je nutil vrtat do těl díry, aby se uvolnily plyny, protože se v horkém Slunci rychle rozkládaly a jinak by explodovaly. Během následujících pěti dnů se v novinách objevilo i to, že 700 dalších lidí přežilo a uteklo do lesů. Celkem bylo pořízeno 150 snímků masy mrtvých těl. Některé z nejvíce znepokojivých záběrů se opakovaně objevovaly v televizních zprávách, časopisech a novinách a ukazovaly velké plochy těl, všechna úhledně umístěná vedle sebe, obličejem dolů v hlíně. Jako dítě mě hluboce pronásledovalo vídání těchto fotografií znovu a znovu – a moji rodiče se necítili o moc lépe.

Jen několik hodin poté, co došlo k úmrtí, špičkový patolog v Guyaně, Dr. C. Leslie Mootoo šel s týmy, které zkoumaly těla, bez pomoci amerických patologů. Dr. Mootoo zjistil, že 80 až 90 procent obětí mělo čerstvé stopy po jehle na zadní straně levé lopatky, což naznačuje, že zemřely na smrtící injekce. To není oblast, kterou většina lidí

mohli dosáhnout sami. Někdo jiný by je tam musel píchnout.

Další lidé byli nalezeni zastřeleni nebo uškrceni. Jeden přeživší očitý svědek řekl, že každý, kdo odolal pití kyanidu, byl zabit ozbrojenými strážemi.

Mluvčí americké armády řekl: „Žádné pitvy nejsou potřeba. Příčina smrti zde není problém.“ Přesto Dr. Mootoo dospěl k závěru, že všechny oběti kromě tří, které viděl, byly zavražděny „neznámými osobami“ a pouze dvě z těchto tří skutečně spáchaly sebevraždu.

New York Times stále uváděl údaj o 408 mrtvých tělech k 21. listopadu, tři dny po události. Tímy americké armády dorazily na místo čtvrtý den, 22. listopadu, a hlásily 409 mrtvých. Major Helming z americké armády hlásil „400 mrtvých“ pátý den, 23. listopadu, a šestý den, 24. listopadu, New York Times hlásily 409 mrtvých. ¹⁹ Potom téhož dne začal počet těl nevysvětlitelně raketově stoupat – nejprve na 700, pak 780 a nakonec 909, pouhých sedm dní poté, co bylo uvedeno počáteční číslo 408. 25. listopadu jeden americký úředník oznámil New York Times, že dalších 500 těl bylo nalezeno, protože Guyančané „nemohli počítat“. řekl, že všechna nová těla byla objevena ukrytá pod původními těly – i když ani jedna fotografie neukázala žádná skrytá těla a 82 původních obětí bylo zničeno. ²⁰ Další vyšetřování směřující výmluvě, USA

Mnoho lidí mělo podezření, že těch sedm set přeživších v lesích ano systematicky pronásledování a zabíjení americkou armádou a jejími spojenci, včetně elitních jednotek Zelených baretů, více než stovky vojáků z Guyany hledajících přeživší v lesích a téměř šesti set britských komand Black Watch, kteří náhodou procházeli „výcvikem“ v oblasti, kdy se zapojili do pátrání. Zasloučenec na vysoké úrovni Peter David Beter odhalil ošklivou pravdu o tom, co se stalo těm, kteří odebírali jeho „audio dopisy“. Už od roku 1974 Beterovy dopisy uváděly, že Sověti vybudovali tajnou jadernou raketovou základnu v Guyaně, která jim poskytne neporazitelnou schopnost prvního úderu proti Spojeným státům.

Svět se již dříve dozvěděl o tajné sovětské raketové základně na Kubě, která rozpoutala kubánskou raketovou krizi krátce poté, co se John F. Kennedy stal prezidentem. V Beterově zvukovém dopise #40 z 30. listopadu 1978 odhalil, že masakr v Jonestownu zinscenovala americká armáda. veřejné úhyny jim umožnilo dovnitř, zabít veškerý personál na tajné sovětské raketové základně a odstranit těla a hlavice v řadě rakví, které údajně nesly oběti katastrofy. To je důvod, proč Spojené státy přivedly ²¹ ožehavé

šestnáct obrovských letadel C-131, údajně jen k odstranění těl, a pak tvrdili, že každý z nich může pojmout pouze třicet šest rakví – i když tato letadla mohou přepravovat tanky, nákladní auta, vojáky a munici v jednom nákladu. Část toho, co Beter řekl o této tragedii svými vlastními slovy:

Úplné podrobnosti o katastrofě v Jonestownu nemusí být nikdy veřejně známé. Mohu vám však říci, že z těch, kteří tam zemřeli, si jen velmi málo lidí dobrovolně a úmyslně vzalo život – a to je sebevražda. Mnozí byli oklamáni, aniž by si uvědomili, že obřady smrti byly skutečné. Mnoho dalších se postavilo na odpor, ale byli slabí, bezmocní a konfrontováni s ozbrojenými popravčími četami. Různými způsoby bylo tedy několik stovek lidí otráveno kyanidem draselným.

Bylo však mnoho dalších, kteří se pokusili o útěk a kteří vzdorovali účinněji. Mnoho z těchto lidí bylo vyhnáno do džungle a bez milosti zastřeleno. Nakonec, když byla masová vražda dokončena, vykonali popravčí svůj poslední úkol – inscenovat strašlivou scénu smrti. Aby bylo dosaženo překvapení potřebného při útoku na ruskou raketovou základnu, bylo kriticky důležité, aby první zprávy z Jonestownu popisovaly scénu jako hromadnou sebevraždu. Jen tak mohl být jeho skutečný vojenský význam skryt dostatečně dlouho na to, aby oklamal Rusy.

Takže všechna těla, která byla bez střelných zranění, byla pečlivě uspořádána do úhledných řad a dalších seskupení, což na první pohled naznačovalo, že všichni zemřeli dobrovolně a úmyslně.

Tato událost skončila jako největší jednotlivá ztráta amerických životů při úmyslném činu až do 11. září. Pokud má Beter pravdu, pak je jasné, že vládní úředníci, kteří nařídili tento útok, se nestarali o masové vraždění stovek lidí, kteří se ničeho špatného nedopustili. Nikdy se neobtěžovali zkoušet jiné cesty diplomatické nebo vojenské strategie, které mohly potenciálně zachránit nevinné životy. Jediné, co jsem v té době věděl, bylo, že to byla velmi znepokojivá událost, která byla zjevně dalším vládním a médií řízeným zastíráním, jako je Watergate. Přesto, když se to stalo, všichni jen usnuli a pokračovali ve svém životě. Naštěstí se všemi dnešními smartphony by bylo pro jakoukoli skupinu téměř nemožné pokusit se o tak obrovské zvěrstvo a udržet jej v tajnosti.

Masové střelecké akce menšího rozsahu jsou téměř okamžitě rozebrány

alternativní média a různé linie důkazů jsou důkladně prozkoumány legií bloggerů.

Sny a reality

Byl jsem docela šokován Jonestownem, protože to bylo poprvé, co jsem v médiích viděl příběh, který byl tak děsivý a děsivý jako tu noc, kdy moji rodiče viděli známé páry, jak tiše vcházejí do černočerného domu naproti, aniž by zakleпали. Po Jonestownu jsem začal být náměsíčný, a to včetně jedné noci, kdy jsem vešel do koupelny, když tam byla moje matka, a pořád jsem říkal: "Musím najít telefonní seznamy." Začal jsem mít také pravidelně horečky se silnými a děsivými halucinacemi. Můj nejhorší sen s horečkou zahrnoval vysoké plameny olizující všude kolem mé postele, strašliví bílí hadi, kteří se nade mnou tyčili, střecha mizela, aby odhalila hvězdnou noční oblohu, a jakési monstrum typu Bigfoot, které zuřilo z mého šatníku. Také bych viděl celý svět kolem sebe rozdělený do geometrických vzorů, jako jsou bílé a černé dlaždice. Kdykoli se to stalo, křičel jsem a křičel, částečně proto, abych se pokusil přehlušit ten obrovský vibrační tlak, který jsem slyšel ve své hlavě – podobný pocit, jako když nad dvorem letí obrovská C-130.

V noci, kdy se zdálo, že moje postel je obklopena plameny, můj otec běžel do pokoje a uklouzl na krabici Kleenex, což způsobilo, že spadl na schody. Když vtrhl do místnosti, měl jsem halucinace, že vypadá jako dinosaur s lidskými rysy, což mě vyděsilo ještě víc. Táta si tu noc opravdu ublížil a máma byla zodpovědná za to, že mě uklidnila, kdykoli jsem začal křičet. Držela mě a několik minut mi zpívala. Obrovské vibrující hučení v mé hlavě nakonec zmizelo a já bych mohl znovu usnout.

Ty Vánoce, navíc oslněný schopnostmi povzneseného typu v film Superman, babička z matčiny strany mi dala knihu Reader's Digest Podivné příběhy, úžasná fakta. Babička byla plodná čtenářka a chtěla, abych byl stejný. Podivné příběhy byla kniha v plné velikosti, dva a půl palce silná, vázaná kniha a v té době mi bylo pouhých pět let a ani zdaleka jsem se neblížil takové úrovni čtení, na které bych jí plně rozuměl. Přesto jsem si to prohlédl a všechny ty různé obrázky mě zaujaly. Nejvíc mě uchvátila část na konci zobrazující nádhernou vesmírnou stanici uvnitř asteroidu a zjevně skutečné fotografie UFO. strávil jsem

hodiny jsem se jen díval na ty obrázky a získal tytéž neuvěřitelně silné kosmické vjemy, které se staly v různých dobách mého dětství. Poprvé jsem našel knihu, která obsahovala podobné druhy řemesel, jaké jsem viděl ve svých snech. Moje úroveň čtení se rychle zlepšila a uvědomil jsem si, že UFO není jen něco, co jste viděli ve falešných filmech. Lidé viděli a fotografovali řemesla, která nevypadala jako z tohoto světa.

Dostali jsme výtisky časopisu Ranger Rick , který jsme si mohli přečíst ve škole, což bylo většinou obrázky zvířat, ale inzeroval dětský astronomický časopis s názvem Odyssey. Byl tam robot jménem Ulysses jako maskot a řídila ho žena, která si říkala TCE, The Crabby Editor. Přesvědčil jsem své rodiče, aby mi umožnili předplatit časopis, a začal jsem každý den nosit do školy nejnovější výtisk a číst ho, kdykoli jsme měli volno. To spolu s mým vysokým skóre v každém testu a úkolu téměř okamžitě způsobilo, že mě ostatní děti nenáviděly – a vymýšlely si přezdívky jako „Odyssey Man“.

Mimozemšťané a rukojmí

Během této doby se mi občas poštěstilo zachytit televizní pořad s názvem In Search Of, jehož moderátorem byl Leonard Nimoy. Úvodní sekvence obsahovala obrázky starověkých památek, včetně obřích kamenných hlav Velikonočního ostrova, Stonehenge a egyptských pyramid. Pokaždé, když jsem viděl tuto show, měl jsem zážitek z „kosmické výšky“, jako by se spouštělo něco hluboko ve mně. To se také stalo, když jsem viděl show Land of the Lost, a zvláště když se objevily strašidelné plazi bytosti s obrovskými černými očima, známé jako Sleestak, což mě uvedlo do nadpřirozeného teroru. Přehlídka představovala děti cestující přes portály typu hvězdné brány, které byly umístěny uvnitř obelisků; tohle všechno mi přišlo velmi povědomé. Také jsem měl kosmické pocity, kdykoli jsem viděl show Mork and Mindy, kde hrál Robin Williams. Na konci každé show Mork, mimozemšťán, který přišel na Zemi ve vejci, měl rozhovor se svou neviditelnou otcovskou postavou Orsonem. Říkal vtipné věci, které shrnuly jeho pozorování o lidech. Připadalo mi to hluboce důležité pokaždé, když jsem to viděl, protože se to velmi podobalo mým vlastním snům, jen bylo vtipnější.

4. listopadu 1979 bylo odvedeno více než šedesát amerických rukojmích americkou ambasádu v Íránu muslimskými studenty. Tím začala íránská krize rukojmích, která se vlekla 444 dní. Můj otec se tím velmi zabýval,

a každou noc o tom Walter Cronkite mluvil. Pamatuji si, že jsem znovu a znovu slyšel o tom, jak hrozné to bylo, že Írán ty lidi držel a nevěděl, jestli budou někdy propuštěni.

Ve stejné době jsme Eric a já začali jezdit na kolech dál a dál po okolí, když jsme nebyli ve škole. Jednoho dne jsme šli do domu dívky z naší třídy, které budeme říkat Cindy. Pozvala nás do garáže a řekla, že si chce zahrát hru. Pak nám řekla, abychom se sehnuli na malé lavičce a stáhli si kalhoty. Zasmáli jsme se a rozhodli se to udělat. Pak popadla wiffle pátku a začala na nás křičet jako násilnický rodič, říkala nám, že jsme špatní, že jsme v průšvihy a že nás zbije. Chtěla, abychom plakali. Ani jeden z nás nekladl odpor a nevstal, i když se do nás chystala začít bít. Byli jsme tak překvapeni, co dělá, že jsme to prostě nechali být. V tu chvíli vešla její matka. Byla zděšená tím, co viděla, a opravdu na ni křičela. Nakonec jsem měl pocit, jako by nás nějaká dobrá síla ve vesmíru chránila před zásahem. S Cindy jsme už nikdy nemluvili a na nějakou dobu jsme se s Ericem přestali stýkat jako přátelé. Brzy jsem si našel dva další přátele, kteří se ke mně oba chovali velmi urážlivě, a moje matka začala být docela znepokojená. Přesto se mi z nějakého důvodu zdálo, že nejsem schopen někoho zranit nebo říct ne, i když jsem byl zjevně šikanován. Ukázalo se, že to je vzorec, který mě bude pronásledovat po zbytek mého života, což ze mě udělá hlavní cíl pro manipulátory.

Nová hranice

Jakmile jsem v sedmi letech začal jezdit na delší vyjížděky na kole, moje matka došla na konec příjezdové cesty a „poslala“ mi, když chtěla, abych se vrátil domů. Bylo to meditativní cvičení, při kterém na mě silně myslela a v duchu a srdci mi řekla, že chce, abych se vrátil domů. Fungovalo to velmi dobře a téměř vždy jsem se vrátil do pěti nebo deseti minut. Někdy jsem věděl, že to dělá, a jindy jsem měl prostě pocit, že potřebuji jít domů. Máma mě naučila, že tohle může dělat každý, takže jsem to nikdy nepovažoval za něco neobvyklého nebo zvláštního.

Brzy jsem své nejhlubší tajemství sdělil své matce. "Pamatuješ si tu noc já vyplaval z mého těla a táta řekl, že to byl sen? Od té doby jsem se každou noc modlil a modlil, aby se to stalo znovu – ale nikdy to nefunguje. Je něco, co bych se mohl naučit, co by mi mohlo dát další šanci?" Řekla mi, že tohle

byla jednou ze série speciálních schopností zvaných ESP, neboli extra smyslové vnímání, a měla o tom v suterénu knihy, které jsem si rád přečetl. Vzala mě dolů do tohoto malého prostoru pod schody do sklepa, kde byly tři řady knih. Oči jsem okamžitě upřel na písmena „ESP“ na hřbetu jedné z knih a vytáhl jsem ji. Harold Sherman se jmenoval How to Make ESP Work for You . Našel jsem dvě další knihy o hypnóze a rozhodl jsem se, že je dobrý nápad si tyto knihy také přečíst – protože už jsem věděl, že lidé dokážou úžasné věci, jakmile byli zhypnotizováni.

Nakonec jsem Shermanovu knihu četl každý den minimálně další dva roky a cvičil jsem v ní cvičení, která v ní dával tak často, jak jen to šlo. Pamatuji si, že jsem byl velmi překvapen, když jsem četl, že většina lidí nemá ESP a nevěřili, že je to dokonce skutečné – zatímco pro mě to byla každodenní věc. Některé příběhy tam byly opravdu úžasné. Uvědomil jsem si, že je možné mít mnohem více ESP, než jsem měl – a ovládat ho. Začal jsem nosit knihu do školy spolu s časopisem Odyssey , ale nechtěl jsem, aby ostatní děti věděly, co čtu, a tak jsem přelepil přední a zadní obálku bílým papírem a na přední stranu jsem napsal „Free Reading“ . Těžko jsem všemu rozuměla, protože tam nebyly žádné obrázky, velikost slov byla velmi malá a většina dětí v mém věku pracovala s obrovskými jednoduchými větami v Clifford the Big Red Dog – ale nikdy jsem se nevzdal.

K dalšímu čtení knihy mě povzbudila televizní show nazvaná That's Incredible, v níž hráli John Davidson, Fran Tarkenton a Cathy Lee Crosby. Tato show představovala všechny druhy podivných a paranormálních jevů, včetně epizody, ve které Uri Geller pohyboval tužkou myslí, zatímco měl zakrytou tvář, aby na ni nemohl foukat. Ta ukázka na mě velmi zapůsobila, protože se podobala schopnostem, které jsem měl ve svých snech, a tomu, co ve Star Wars nazývali „Síla“ . Některé epizody byly pro mého bratra a mě velmi děsivé a nikdy nás nic nevyděsilo víc než nechvalně známá epizoda „Haunted Toys-R Us“ . Vytvořili představby poltergeista v obchodě Toys-R-Us, které byly tak realistické, že se Michael bál jít nahoru sám, protože si myslel, že se na něj duchové pokoušejí házet věci. Začali jsme spolu chodit po schodech a mysleli jsme si, že to bude bezpečnější, než kdybychom byli sami.

Když začalo padat listí, dítě, kterému budeme říkat Tom, vytvořilo na hřišti „klub“ a řeklo, že každý, kdo se do něj přidá, bude „cool“ . Abyste mohli vstoupit do klubu, museli jste projít zasvěcením a já jsem byl jedním z asi patnácti dětí, které s tím souhlasily. Tom a pár jeho přátel nás postavili k plotu směrem k běžecké dráze střední školy. Potom jsme museli nechat Toma, aby nás praštil dovnitř

žaludek, jak jen mohl, a nemohli jsme plakat ani vydávat zvuk. Každé dítě dostalo pěstí a většina z nás prošla testem, včetně mě. Jakmile jsme však „prošli“, klub prostě zkolaboval. Tom už potom nic neplánoval – nebo mu to možná bylo jedno. Uvědomili jsme si, že jsme byli podvedeni. Tom nás chtěl jen praštit do břicha. Nebyl tam žádný klub. Rychle jsem si uvědomil, že nepotřebuji dostat ránu, abych byl „cool“. Už jsem měl přátele a začal jsem se všech ptát na jejich telefonní číslo. Koupil jsem si v lékárně malý modrý sešit a nosil ho v kapse. Vytvořil jsem stránku pro každé písmeno abecedy a na příslušnou stránku jsem napsal křestní jméno a číslo každého.

Hned poté, co jsem začal budovat svůj telefonní seznam, byli moji rodiče zdrceni, když John Bonham, bubeník Led Zeppelin, zemřel v mladém věku. Kapela řekla, že je konec a už nikdy nevydají další album – a kromě kompilace starých, zapomenutých písní s názvem Coda to nikdy nevydali. Tím bylo ještě jasnější, že bych neměl dovolit lidem, aby mi ubližovali, jen abych byl v pohodě. Led Zeppelin byli podle mých rodičů nejlepší kapelou na Zemi a jejich bubeník byl teď mrtvý. Být cool nestačilo k záchraně života Johna Bonhama.

Sledujte, jak se kola točí dokola

Když se 7. listopadu 1980 konaly další prezidentské volby, rukojmí byli v Íránu stále zadržováni. Prezident Jimmy Carter vypadal slabý, že je nebyl schopen osvobodit, a Ronald Reagan zvítězil drtivě. O měsíc a jeden den později, 8. prosince, byl John Lennon zastřelen někým, kdo ho požádal o autogram. Právě vydal comebackové album, které obsahovalo píseň „Watching the Wheels“, ve které se zdálo, že se svému publiku omlouvá za to, že si vzal roky volna. Nyní se vracel do hry, která by pravděpodobně zahrnovala velmi účinné protiválečné protesty. Moje chůva Ellen byla z jeho smrti strašně rozrušená, protože milovala Beatles, a když jsme ji příště viděli, měla docela historku.

Noc před Lennonovou smrtí měla sen, ve kterém ho viděla mít na sobě fialový sametový oblek s bílou růží a fialový cylindr. Měl také fialovou rtěnku, uhlově černé kulaté sluneční brýle a papírově bílou pleť. Měla hrozný pocit, že je mrtvý, protože díky bílé kůži a fialovým rtům vypadal jako mrtvola. Probudila se uprostřed noci, vyděšená, že se mu něco stalo. Hned druhý den byl zavražděn. Tento

způsobilo, že jsem své studium ESP bral mnohem vážněji, protože jsem si nyní uvědomil, že každý má potenciál nahlédnout do budoucnosti a získat cenné informace.

O Vánocích mi rodiče dali Mickey Mouse 1981 zářící ve tmě kalendář. Harold Sherman řekl, že byste měli zdokumentovat každou neobvyklou věc, která se vám stala, jakmile začnete cvičit jeho ESP cvičení. Pokaždé, když jsem měl zkušenost s ESP, zapsal jsem si to v ten den do kalendáře. Při psaní této knihy jsem si objednal kopii stejného kalendáře Mickey Mouse. Bylo fascinující vidět ty obrazy znovu poprvé po více než třiceti letech a pomohlo mi to vzpomenout si ještě více na své dětství. Mým „hlavním dárkem“ těch stejných Vánoc byl Atari Video Computer System neboli VCS, který byl později přejmenován na Atari 2600. Rychle jsem se stal závislým na hraní videoher a často jsem u her jako Pitfall trávil hodiny denně! a River Raid.

Íránští rukojmí byli nakonec osvobozeni 20. ledna 1981, přesně ve stejný den, kdy Ronald Reagan složil prezidentskou přísahu. To bylo velmi podezřelé. Mnoho informátorů od té doby svědčilo o tom, že George HW Bush podplatil Íránce, aby zajistili, že rukojmí propustí až poté, co Carter prohrál volby v listopadu 1980. Ačkoli mnoho lidí stále s láskou vzhlíží k Reaganovým letům, během té doby hrozila jaderná hrozba válka se Sovětským svazem se brzy stala mnohem, mnohem horší.

Walter Cronkite byl nahrazen Danem Ratherem 6. března 1981, dva dny před mými narozeninami, a zprávy nás začaly bombardovat příběhy o závodech v jaderném zbrojení. Noc co noc nám bylo řečeno, že musíme podporovat masivní vládní výdaje na výrobu dalších bomb. Bylo nám řečeno, že pokud budeme mít více jaderných zbraní než Sovětský svaz, nepokusí se na nás zaútočit – i když obě strany měly mnohem více raket, než potřebovaly k úplnému zničení veškerého života na Zemi. Také jsme začali mít vládou nařízená cvičení jaderné války ve škole.

Z reproduktorů by ječela strašlivá siréna a my jsme dostali rozkaz schovat se pod naše stoly – jako by to radiaci nějak snížilo. Amerika se proměnila v sebevražedný kult stejně jako Jonestown a zdálo se, že nikoho nezajímá natolik, aby se pokusil udělat cokoliv, aby to zastavil.

Atentátník zastřelil Ronalda Reagana 30. března 1981, pouhých devětašedesát dní před jeho prezidentstvím. Reagan dostal kulku do podpaží a jeho tiskový tajemník James Brady klopýtl právě ve chvíli, kdy byla vypálena rána, která by Reagana zasáhla do hlavy. Brady vstřelil kulku a nezemřel. O mnoho let později mi Pete Peterson, který je jedním z mých zasvěcených na nejvyšší úrovni, řekl, že Reagan zjistil, že UFO jsou skutečné a že nás navštěvují mimozemské civilizace. Měl

rozhodl, že řekne veřejnosti pravdu – a lidé, kteří to kryli, ho chtěli mrtvého. Poté, co se to stalo, byl Reagan varován, že pokud o tom ještě někdy řekne další slovo, tentokrát už nebudou chybět – a on poslechl. Zde je důležité poukázat na to, že prezidenti nemusejí být v Cabalu nutně na velmi vysokých pozicích a nedostávají příliš velkou skutečnou moc. Jsou to veřejní představitelé, záměrně ignorovaní, takže pokud budou někdy postaveni před soud, nemohou odhalit žádné z nejškodlivějších tajemství skupiny. Pokud odmítnou udělat, co se jim řekne, běžně jim hrozí nejhroznější následky.

Krátce poté, co byl Reagan zastřelen, 12. dubna, se uskutečnil první start raketoplánu místo. Bylo to pro mě velmi důležité a všechno jsem o tom četl v časopise Odyssey dlouho předtím, než se to stalo. Chtěl jsem být astronautem a věřil jsem, že to je náš další krok ke kolonizaci vesmíru. S extrémním zájmem jsem sledoval každý start nového raketoplánu. Vláda Spojených států by nakonec utratila 209 miliard dolarů na mise raketoplánů. řekněte mi, že Reaganova administrativa využila závědy v jaderném zbrojení, mise raketoplánů a masivní zvýšení výdajů na obranu, aby získala obrovské množství peněz na přísně tajné programy „černého rozpočtu“, v nichž se vyvíjela vysoce pokročilá a utajovaná technologie.

Muž, který viděl zítřek

Naprosto mě ohromil speciál HBO The Man Who Saw Tomorrow, který měl premiéru v lednu 1981 a v této době se opakovaně vysílal. Bylo to poprvé, co jsem kdy slyšel o proroctvích Michela de Notre-Dame, běžně známého jako Nostradamus. Přehlídku vyprávěl Orson Welles, který byl vypravěčem realistické rozhlasové show vysílané v roce 1938 nazvané Válka světů, která mnohé lidi oklamala, aby uvěřili, že probíhá masová mimozemská invaze. Welles teď znovu způsobil paniku mnoha lidí, včetně mě. Show důkladně prokázala, že Nostradamus byl mocný jasnovidce, který oslňoval lidi své doby přesnými budoucími proroctvími. Nostradamus po sobě také zanechal tajemné a poetické čtyřádkové básně neboli čtyřverší, které, jak se zdálo, přesně předpovídaly mnoho budoucích událostí, včetně vzestupu a porážky Napoleona a Hitlera. Podle tohoto pořadu Nostradamus řekl, že budeme všichni zničeni v jaderné válce a mohlo by se to stát v roce 1999, ne-li dříve. Program měl také obrázky v hollywoodské kvalitě

jaderných raket ve vesmíru, takže je velmi snadné si představit, že taková válka skutečně probíhá.

Speciál Nostradamus mě přiměl uvěřit, že mám moc změnit svět. Věděl jsem, že už mám schopnosti podobné jeho, jen mnohem slabší.

Cítil jsem, že kdybych trénoval tvrději a zlepšil se v ESP, mohl bych být schopen vidět budoucnost jako Nostradamus a možná pomoci zachránit svět. Věděl jsem, že v roce 1999 budu dost starý na to, aby mě lidé poslouchali. Starý muž v mých snech mě často žádal, abych tyto schopnosti rozvinul, a teď jsem měl knihu, která mi dávala cvičení, jak se to naučit. Abych označil své nové předsevzetí, vzal jsem nálepku Americké plicní asociace s vytištěným rokem 1981, kterou mi poslali před Vánocemi, a nalepil jsem ji do Jak zajistit, aby ESP fungovalo pro vás – přímo pod názvem kapitoly. "Vaše léčivá síla."

Sherman také řekl, že čím mladší začnete, tím lepší bude vaše ESP. Nezačal jsem tak mladý, jak jsem mohl, ale stále jsem cítil, že to musím zkusit, protože i s omezenými schopnostmi bych mohl pomoci zastavit válku.

Sherman řekl, že byste měli zhluboka a pravidelně dýchat a snažit se to udělat mysl co nejtišší. Doporučil vám, abyste si lehl do postele a zvedal každou paži, jednu po druhé, a držel ji rovně, dokud se neunaví. Pak necháte paži spadnout dolů a představte si, že už tam není. Totéž pak uděláte s nohama, jednu po druhé. Nakonec provádějte dlouhé, pomalé, vlnité pohyby v hrudi. Cílem je mít pocit, jako by vaše tělo nyní zmizelo a vy existujete pouze jako jediný bod ve vaší hlavě. V tomto okamžiku byste měli být velmi uvolnění a velmi zhluboka dýchat. Pak řekl, že byste si měli představit filmové plátno. Obrazy se na obrazovce začnou objevovat na krátkou dobu a musíte jim věnovat pozornost, protože tak se bude zobrazovat vaše ESP. Zkoušel jsem to mnohokrát, ale nikdy jsem nedokázal udržet obraz filmového plátna příliš dlouho. Také jsem nikdy neviděl, že by se na mém filmovém plátně objevily žádné obrázky. Byl jsem z toho velmi frustrovaný, ale večer co večer jsem cvičil stejná cvičení a pokračoval ve čtení knihy, abych získal další vodítka.

Konečně jsem jednoho večera dostal zajímavý nový nápad. Chtěl jsem vědět, jestli mohu poslat své „tělo duchů“ někam jinam a nechat vygenerovat nějaký skutečný důkaz. Rozhodl jsem se soustředit na svého přítele Erica, přičemž jsem usoudil, že moje „tělo duchů“ nebude muset cestovat příliš daleko, abych ho našel. Sherman řekl, že pokud chcete dostat zprávu konkrétní osobě, nejdůležitější bylo soustředit se na její tvář v mysli a přemýšlet o všem, co o ní víte a máte rádi. V mysli jsem držel obraz Ericovy tváře a znovu a znovu jsem mu říkal: "Ericu, vstaneš ve tři třicet ráno." Po provedení

po chvíli jsem si uvědomil, že musím přidat něco jiného pro další důkaz.

Snažil jsem se vymyslet něco, co by bylo naprosto nepopíratelné – a tak jsem se rozhodl mu říct, že se probudí a bude myslet na zlato. Nyní jsem stále viděl jeho tvář a opakoval stejný příkaz, velmi intenzivně. "Ericu, vstaneš ve tři třicet ráno a budeš myslet na zlato."

Sherman řekl, že pocítíte úlevu, když se vám něco takového podaří. Celé vaše tělo by se uvolnilo a cítili se spokojeně. Rozhodně jsem ten pocit měl, ale absolutně jsem se chtěl ujistit, že to bude fungovat – a tak jsem dal Ericovi stejný příkaz ještě další hodinu.

Vyčerpán jsem nakonec usnul. Druhý den ráno jsem u snídaňového stolu řekl matce, co jsem udělal. Řekla mi, že je velmi důležité, abych Ericovi nic neřekla – měla bych se ho jen zeptat, jak spal, a podívat se, jestli něco řekl. Potkal jsem se s Ericem v jídelně, kde jsme všichni vypili malé krabičky mléka. Moje matka mi dovolila mít jen obyčejné mléko, ale Eric pil čokoládové mléko. Když usrkal brčko, hodil jsem ho kolem ramen a řekl jsem: "Tak, Ericu, jak jsi spal minulou noc?" Byl úplně v šoku. Ustoupil ode mě a okamžitě mi sundal ruku z ramen. "Proč se mě na to ptáš?" řekl. "Nevím, jen jsem zvědavý," odpověděl jsem se širokým úsměvem.

Eric řekl, že se probudil uprostřed noci, vyděšený. Měl pocit, jako by tam v místnosti někdo stál a zíral na něj – jako duch. Zeptal jsem se ho, co ho napadlo jako první, když vstal. "Chtěl jsem se podívat na hodinky," řekl. "Jakou barvu mají tvoje hodinky?" Zeptal jsem se ho. "Zlato," odpověděl. Byla jsem naprosto v šoku. Vždycky jsem měl u postele digitální hodiny a ani jsem nevěděl, že vlastní zlaté hodinky. Řekl jsem mu, co jsem udělal předchozí noc, a on byl ohromen. Nebyl jsem si úplně jistý, jestli byl experiment úspěšný, protože se probudil ve čtyři třicet místo ve tři třicet. Pokračoval jsem však ještě další hodinu poté, co se mé tělo cítilo naprosto spokojeně, a to možná zkazilo načasování. Kdybych zastavil, když se moje tělo poprvé uvolnilo, Eric by se pravděpodobně probudil ve tři třicet. Navzdory této hodinové chybě jsme se s Ericem rozhodli, že můj experiment byl úspěšný. Probudil se uprostřed noci, cítil v místnosti přízračnou přítomnost a myslel na zlato – v podobě hodinek.

Začal jsem Erica učit vše, co jsem četl v knize. Každý den my cvičili po škole cvičení ESP. Naším nejčastějším experimentem bylo házet klacky do vzduchu a říkat jim, kterým směrem mají ukazovat na cestě dolů. Zlomili jsme hůlky, takže zlomený konec byl ukazovací konec, a měli jsme pozoruhodný úspěch, jak je nasměrovat kamkoli jsme chtěli. My

také se pokusil udělat „dešťový tanec“ a přivedl mého bratra, aby nám pomohl. Téměř pokaždé, když jsme tančili s deštěm, začalo pršet během necelých deseti minut.

Klub ESP

Speciál Nostradamus se znovu a znovu vysílal na HBO. Viděl jsem to mnohokrát a podrobně jsem studoval každou jeho minutu. Věděl jsem, kdy se to objeví, díky časopisu, který můj otec odebíral s názvem TV Guide. Uvědomil jsem si, že ačkoli věci, které jsem dělal s Ericem, byly skvělé, potřeboval jsem se mnohem více soustředit. Také jsem chtěl, aby více lidí studovalo a rozvíjelo své ESP, takže bychom měli v budoucnu větší šanci zastavit katastrofy. Cítil jsem, že nejlepším způsobem, jak získat nové lidi, aby se o ESP zajímali, by bylo dokázat, že to opravdu fungovalo. Sherman řekl, že když se někdo silně soustředí na konkrétní myšlenku a vloží za ni hodně emocí, mohl by to mnohem snáze poslat jako telepatickou zprávu – stejně jako moje matka, když mi zavolala domů. Skupina lidí by mohla posílat zprávy ještě lépe než jeden člověk. Tak jsem s Ericem a třemi dalšími kluky vytvořil „ESP klub“. Naše první setkání bylo o přestávce. V mém klubu nikdo nedostal ránu pěstí do břicha – ale mohli by dostat největší šok svého života.

Stáli jsme vedle školky a první třídy školní budovy. Požádal jsem je, aby zašli za roh a vybrali si číslo mezi jednou a deseti, soustředili se na něj asi minutu a pak se vrátili. Řekl jsem jim, aby mluvili co nejtíšeji, aby nebylo možné, abych slyšel, co říkají. Zatímco byli pryč, zhluboka jsem se nadechl a uvolnil a snažil se na nic nemyslet. Když pak šli ke mně, vzal jsem úplně první číslo, které se mi objevilo v prázdné mysli. Harold Sherman řekl, že váš první impuls je s ESP vždy správný, pokud to děláte správně, a chyby děláte až poté, co se sami uhodnete. Mým cílem tedy bylo vůbec nemyslet na žádné číslo, dokud jsem se jim nepodíval do očí, když se vraceli zpět – a pak prostě přijmout, cokoli, co mi problesklo hlavou, i když to bylo jen na zlomek vteřiny, jako číslo. Kluci byli ohromeni, protože pokaždé, když to udělali, uhodl jsem správné číslo. I když na mě udělalo velký dojem, že to opravdu funguje, smál jsem se tomu a nechoval jsem se, jako by to byl velký problém. "To dokáže každý," řekl jsem jim. "Právě vám ukazují důkaz." Řekli, že jsem musel slyšet

oni mluví. "Tak jdi ještě dál a šeptej ještě tišeji," odpověděl jsem. "Na vzdálenosti nezáleží."

Znovu zašli za roh budovy, a když jsem tentokrát uklidnil svou mysl, bylo to úplně jiné. Něco se dělo. Cítil jsem, že se mě budou snažit oklamat. Snažil jsem se přemýšlet o tom, co udělají, ale úplně jsem to nepochopil. Vyšli za roh budovy, přistoupili ke mně a první, co mě napadlo, bylo číslo tři. Řekl jsem to nahlas a zdálo se, že jsou poražení. Jejich ramena viditelně poklesla. "Ano," odpověděli, "jsou tři." Pak se ke mně znovu otočili zády a začali odcházet. Jedno z dětí se naklonilo k ostatním a začalo šeptat, jako by ho něco vzrušovalo. Moje mysl byla stále velmi prázdná, a když to udělal, rychle jsem uviděl, jak se ke mně v mé představě blíží obraz čísla sedm. Byl vyroben ze série kulatých, bělavě žlutých světél, jako nějaký druh displeje, který byste viděli na pódiu na rockovém koncertě. Tento obraz byl tak náhlý a tak intenzivní, že jsem si okamžitě uvědomil, co se děje. Zakřičel jsem na ně: „Vratte se, lidi. Už jste vybrali další číslo. Je sedm."

Byli naprosto zmatení, protože jsem jejich spiknutí překazil s dokonalou přesností. Vybrali si dvě čísla, tři a sedm. Tři bylo první číslo a sedm bylo druhé. Pokud jsem správně uhodl tři, plánovali se vrátit kolem budovy a uhodnout falešné číslo. Nějak jim došlo, že kdybych uhodl falešné číslo místo skutečného čísla, dokázali by, že jsem dělal trik a nebylo to skutečné. Místo toho jsem je chytil s ESP. Velmi rychle jsem si uvědomil, že je to vyděsilo. Jeden z nich řekl, že musí jít, a všichni ostatní ho následovali – nechali mě tam stát samotného. Eric měl stále zájem a pokračovali jsme ve společných experimentech, ale náš klub ESP se už nikdy nesetkal. Žádné z dětí o tom nechtělo ani mluvit. Prostě se chovali, jako by se to nikdy nestalo.

Byl jsem hluboce zarmoucen, že můj klub selhal a že se nikdo nechtěl naučit dovednost, která se zdála být tak přirozená a snadno proveditelná, ale byla životně důležitá pro naši vlastní budoucnost. Alespoň jedno z dětí bylo ze silně křesťanské rodiny a zdálo se, že si mysleli, že tato schopnost je zlá – něco, co může člověku dát jen ďábel. To by vysvětlovalo, proč se se mnou nikdo z nich nechtěl bavit ani být mým přítelem po jediném setkání našeho klubu. Připadalo mi to smutné a směšné, protože Ježíš údajně mohl dělat stejné věci, stejně jako opravdu dobré věci, jako chodit po vodě, proměňovat vodu ve víno, vyrábět tolik chlebů a ryb, aby nasýtil pět tisíc lidí, vychovávat Lazara.

z mrtvých a vzestup – přeměnu vlastního těla v čisté světlo poté, co již zemřel.

Puls planety

Netrvalo dlouho poté, co můj „ESP klub“ selhal, šel jsem domů ze školy sám a velké dítě se mi opravdu pokusilo ublížit. Tiše za mnou přijel zip na kole, sundal si batoh a praštil mě s ním zezadu, jak jen mohl. Zasáhlo mě to do zad a způsobilo, že se celé mé tělo zakoplo dopředu.

Zuřil jsem – a chtěl jsem mu ublížit. Najednou jsem dostal nápad použít své ESP k útoku na něj a zjistit, jestli ho dokážu přimět, aby spadl z kola. Šel jsem na své klidné místo a zeptal jsem se, jak to udělat. Dostal jsem velmi konkrétní odpověď, včetně jejího názvu, což byl „puls“. Cítil jsem, že neexistuje způsob, jak by to ve skutečnosti fungovalo, takže jsem to prostě zkusil a viděl, co se stalo. Zhluboka jsem se nadechl, soustředil svůj pohled na zadní část jeho hlavy a pak jsem napnul každý sval v těle tak náhle a tak prudce, jak jsem jen dokázal. Když jsem to udělal, vystřelil jsem vzduch z úst a vydal jsem ostrý zvuk – a současně jsem vystřelil hlavu dopředu, přičemž jsem si představil, jak mi z čela vychází červený laser a zasáhne ho zezadu do hlavy. Byl jsem v zuřivosti, když jsem to udělal.

Okamžitě poté, co jsem ho praštil „pulesem“, přední kolo jeho kola vtipným způsobem trhlo, snad kvůli uklouznutí na nějakém šterku – a on spadl z kola a zhroutil se do příkopu. Byl zjevně zraněný. Vrátil se na kolo a v bolestech odjel. V tuto chvíli chápu, že můžete věřit, že si to vymyslím nebo vyprávím příběhy. Nemohu dokázat, že se to skutečně stalo, protože nebyli žádní svědci, ale bylo to naprosto skutečné – a byl jsem ohromen.

O mnoho let později jsem od mnoha zasvěcených zjistil, že určité nadané děti byly cvičeny ve velmi temných programech, aby zavraždily lidi jejich mysli. Fungovalo to lépe, kdyby to dělali jako skupina. Tyto děti byly těžce traumatizovány a vystaveny drogám a vymývání mozků. To, co jsem udělal, byl jen náznak toho, co bylo možné – ale problém byl v tom, že všechno bylo zlé. Byl jsem zděšen, že se mi podařilo toho kluka srazit z kola. Když vstal a bezpečně odešel, běžel jsem zbytek cesty domů, padl jsem na postel a asi půl hodiny plakal. Modlil jsem se k Bohu, řekl jsem, že je mi to líto a že už nikdy nebudu nikoho „pulzovat“ – a nikdy jsem to neudělal. Byla to stejná věc, jakou dělal Darth Vader ve Star Wars, jako například „silová tlumivka“ – a já jsem absolutně nechtěl přejít k Temné straně.

Ukázka ve třídě

Pořád jsem věděl, že se někdo může stát novým Nostradamem a pomoci zachránit svět před totálním zničením, jako je jaderná válka – ale nejdřív se bude muset naučit o ESP. Cítil jsem, že kdybych dokázal celé své třídě na druhém stupni, že ESP opravdu funguje, někoho by to zajímalo natolik, aby trénoval s Ericem a mnou. O Zenerových kartách jsem se dozvěděl v nějakém televizním pořadu.

Každá Zenerova karta měla jeden z pěti různých symbolů – hvězdu, kruh, trojúhelník, čtverec a tři vlnovky. Vědci s těmito kartami testovali ESP lidí a dosáhli dobrých výsledků. Nakonec jsem si vyrobil vlastní balíček ESP karet, ale v mém případě jsem si na každou kartu nakreslil úplně jiný symbol, což by to značně ztížilo. Přesvědčil jsem paní učitelku Steinerovou, aby mi dovolila promluvit se svou třídou ve druhé třídě o ESP, co to je a jak funguje, a pak mi Eric pomohl předvést to s kartami. Zvedl je a já bych se snažil uhodnout, jaký symbol na nich byl.

Paní Steinerová řekla ano a my jsme tu demonstraci skutečně provedli. Teď, když mě všichni sledovali, jsem byl nervózní. Ve skutečnosti se mi pár z nich podařilo uvést správně, i když byly všechny zamíchány, než jsme začali, ale většina mých odpovědí byla chybná. Rozhodně to vypadalo, že to byl neúspěch, a cítil jsem se za to trapně. Nikdo se mě neptal na ESP ani nechtěl, abych je učil. Stále mám ve skříni původní balíček karet, doplněný dvěma inkoustem potřísněnými gumičkami z tátových novin, kterými jsem je zabalil.

KAPITOLA ŠESTÁ

Temnota se zavírá

TV programu Pyramida pro nadané děti bylo v době, kdy jsem byl ve druhé třídě, v něm jen asi sedm dětí. Jednou z nich byla dívka jménem Tara, hubená blondýnka s velkýma očima, o které jsem si myslel, že je velmi roztomilá. Tara ke mně jednoho dne přišla na hodině výtvarné výchovy a řekla mi, že hnědovlasá dívka, které budeme říkat, mě Laura chce pozvat na rande. Nosil jsem v té době všechny své knihy a ztratil jsem kontrolu nad rukama a upustil jsem je po podlaze – ale ani mě to nezajímalo. Eric a já jsme viděli Lauru a Taru, když jsme jezdili na kolech v sousedství, a všichni jsme se dohodli, že spolu půjdeme na kolečkových bruslích do školy. I když jsem řekl ano, nikdy předtím jsem si nazul kolečkové brusle a rozhodně jsem nebyl koordinovaný. Na skate party jsem byl hodně nervózní a skoro celou dobu jsem objímal pódium, abych nepřepadl. Eric a Laura nakonec přišli a dali si mé ruce přes ramena, takže jsem mohl bruslit, aniž bych upadl – a nikdy v životě jsem se necítil lépe.

Brzy po večírku na bruslích se mnou Laura odmítla vůbec mluvit. Pokud byla někde poblíž mě, okamžitě odešla. Ericova matka byla zarytá fundamentalistická křesťanka a pracovala v obchodě s textilem s Lauřinou matkou.

Chodili spolu také do kostela. Eric se přiznal, že řekl své matce Laura, že se o mě zajímá. Nikdy jsem nezjistil, co řekla jeho matka, ale Eric musel svým rodičům říct o našich experimentech s ESP. Velmi jsem se rozzlobil a zeptal jsem se ho, proč proboha říká své matce, že mě má Laura ráda, když věděl, že je kamarádka s Lauřinou mámou. Jediné, co udělal, byl smích. Očividně žárlil a vypadal, že je rád, že se mnou Laura už nebude mluvit. Poté už také nechtěl dělat žádné další experimenty s ESP. Zůstali jsme přáteli, ale věci byly opravdu divné – a v průběhu let mě šikanoval víc a víc. V šesté třídě mě málem zabil tím, že mi strčil sních do obličeje a odřízl mě

dýchání – které nazval „bílé mytí“. Nemohl jsem se ubránit dojmu, že moje matka se znovu prokázala, že měla pravdu ohledně fundamentalistických náboženství.

Sveden krabicí

Táta se jednoho dne vrátil domů s obrovským strojem, který seděl na televizoru, zvaným videorekordér – nebo videorekordér – který vám umožňoval nahrávat televizní pořady na velkou pásku VHS. Byli jsme jednou z prvních rodin v okolí, která jednu měla. Krátce poté se objevil nový kanál s názvem MTV – Music Television. Táta z toho byl velmi nadšený a dívali jsme se na to hned první den, kdy to přišlo. Video, které mě nejvíce inspirovalo, bylo „In the Air Tonight“ od Phila Collinse, protože obsahovalo snové obrazy chodby plné dveří do neznáma a velmi intenzivní a emocionální konec, kde křičel, a kamera byla velmi blízko. na jeho tváři. Když zpíval: „Celý život jsem čekal na tento okamžik,“ nepřestával jsem přemýšlet o úžasné události, o které mi starý muž řekl, že se stane na Zemi během mého života – o které jsem se nakonec dozvěděl, že se nazývá vzestup.

Jakmile jsem nastoupil do třetí třídy, ve škole bylo nové dítě jménem Billy, který se také zajímal o dinosaury, cestování vesmírem a vědu. Stali jsme se rychlými přáteli a podařilo se mi přimět matku, aby mě několikrát za měsíc odvezla k němu domů. Měl Atari jako já, ale jeho otec pracoval jako manažer v restauraci Friendly's, takže měl příjmy a kupoval mu tuny různých her. Billy měl celý dva stopy hluboký košík, který byl doslova až po vrch naplněný herními kazetami – a pro mě to bylo jako nebe. Vše, co jsme dělali, bylo společné hraní her – včetně klasických titulů jako Yars'Revenge, Haunted House, Pac-Man a Adventure. Také jsem si všiml, že jeho máma mu koupila všechny ty krabičky nezdravého jídla s vysokým obsahem cukru, které jsem nikdy nesměla mít, včetně Twinkies, Ho-Hos a Ring Dings. Věděl jsem, že se Twinkie údajně nikdy nezkazí, ani po sto letech, ale určitě chutnaly dobře – takže jsem si jednu z nich dal pokaždé, když jsem tam šel.

Ve stejné době jsem začal mít problémy ve škole. Moje učitelka ve třetí třídě, paní Smithová, chtěla, abychom psali psacím písmem, a já to nenáviděl. Také se mi nechtělo učit nazpaměť násobilky a dělení. Pevně jsem věřil, že se odpověď změní v závislosti na tom, kde jste byli, když jste ji vypočítali. Jediný způsob, jak si být jisti správnou odpovědí, bylo pokaždé ji opakovat. Takže kdybych viděl 9×3 , spočítal bych si to v hlavě při zvednutí prstů, abych se ujistil,

měl správné číslo. V duchu bych napočítal 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, viděl, že mám devět prstů nahoře, a pak začal znovu: 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27. Díky tomu jsem byl mnohem pomalejší než ostatní děti a začal jsem zaostávat – ale celé měsíce jsem měl pocit, že je velmi hloupé, dokonce nebezpečné, pokoušet se zapamatovat si odpovědi. Zdálo se mi, že si pamatuji, že pokud byste k cestování používali matematiku a pokaždé neprováděli nový výpočet, mohli byste se beznadějně ztratit, ne-li zabít. Trvalo mnoho let, než jsem četl o vyšších dimenzích a uvědomil jsem si, že skutečně mohou existovat místa, kde pravidla matematiky fungovala jinak než zde. Pokud jste například v systému počítání se základnou 6, počítali byste 1, 2, 3, 4, 5, 11, 12, 13, 14, 15, 21, 22 a tak dále. Některé oblasti vás mohou nutit použít jiný číselný základ, aby výpočty fungovaly správně.

Divná věda

Začal jsem číst tolik knih o vědě, kolik jsem mohl – ze školy i v dětské části veřejné knihovny okresu Schenectady. Moje matka nás vždy nechala „mluvit“ se stromem, když jsme tam šli. Šli jsme ke stromu a říkali mu hezké věci a strom „odpovídal“ tím, že mu větvemi foukal vítr. Zdálo se, že strom vždy reagoval, kdykoli jsme to udělali. Vítr by se zvedl, i kdyby byl klidný, a já věřil, že strom k nám opravdu mluví. Jednoho dne mi moje matka řekla o práci doktora Cleve Backstera, který měl rostlinu, která „křičela“, když se jí pokusil spálit. Přečetla toho dost, aby byla naprosto přesvědčená, že je to pravda, a docela to na mě zapůsobilo. Nikdy předtím jsem nepřemýšlel o tom, že by rostliny měly city, ale máma byla naprosto přesvědčená, že tyto experimenty byly skutečné. O několik let později jsem sám vyzpovídal Backstera a otevřel jsem The Source Field Investigations shrnutím jeho zjištění.

Rychle jsem se stal posedlý hledáním vědeckých experimentů a jejich zkoušením venku doma. Maminka mi také koupila sadu na chemii a mou oblíbenou přísadou byl roztok fenolftaleinu. Můžete nalít trochu tohoto magického elixíru do zkumavky, kápnout do ní určité chemikálie a vytvořit velmi pěkné krystaly.

O Vánocích roku 1981 byl mým „hlavním dárkem“ malý barevný televizor místní železářství Roy Matthews na Mohawk Avenue. Bylo to úžasné, protože jsem teď mohl hrát hry Atari sám ve svém pokoji se zavřenými dveřmi a nikoho jiného neobtěžovat. I během této doby jsem měl nádherné sny o létání.

Zápletka houstne

Zhruba někdy na začátku roku 1982 jsem v časopise Odyssey viděl svůj první obrázek nechvalně známé „Tvář na Marsu“. Toto je hora na povrchu Marsu, která vypadá přesně jako lidská tvář – a časopis řekl, že je to velmi zvláštní. Okamžitě jsem cítil, že to někdo postavil tak, aby to vypadalo, a nebyla to jen iluze. Tak moc jsem chtěl vědět, jak se to tam dostalo a kdo to udělal. Cítil jsem, že odpověď se musí skrývat v fenoménu UFO. Možná tam byli lidé, kteří byli mnohem starší a starší než my – lidé jako ten starý muž v mých snech. Ti samí lidé možná postavili věci jako pyramidy, kamenné hlavy Velikonočního ostrova a Stonehenge zde na Zemi. Nemohl jsem pochopit, proč mě tolik dětí nadále nenávidí za to, že jsem přinesl Odyssey do školy, protože jsem cítil, že je to úžasná věc, která změní svět – přesně jak řekl starý muž.

To léto byl 11. června propuštěn film ET the Extra-Terrestrial . Otec se na to šel krátce po premiéře sám podívat, přišel domů a řekl, že to musíme okamžitě jít omrknout. Všichni jsme se tam šli podívat buď tu samou noc, nebo někdy druhý den. Ve filmu se chlapec jménem Elliott začal starat o laskavě vypadajícího malého mimozemšťana, který nouzově přistál na Zemi. ET dokázal levitovat koule, aby ukázal, odkud pochází. Přivedl zpět k životu mrtvý květ chryzantémy a měl zvláštní psychické spojení s Elliottem. Když ET pil pivo, Elliott se začal opíjet – a když ET viděl Johna Wayna líbat dívku ve filmu, Elliott políbil dívku ve své třídě.

Byl jsem ohromen, když jsem viděl ESP ve filmu, stejně jako telekinezi – ET dokázal levitovat kola Elliotta a všech jeho přátel a na konci je nechat létat vzduchem. Když ET zemřel, plakal jsem víc než kdy jindy v jakémkoli jiném filmu. Rozhodně jsem si uvědomil, že Steven Spielberg přirovnával mimozemšťana ke Kristu, když byl mimozemšťan později vzkříšen. Jako mladý dospělý jsem se chlubil tím, že jsem z citových důvodů plakal méně než desetkrát v životě, a tohle byl jeden z nich. Tak silně jsem se identifikoval s mimozemšťany, že jsem měl pocit, že jsem Elliott, a když mimozemšťan zemřel, zdálo se, že jsem ztratil jediného skutečného přítele, kterého jsem kdy měl.

Cesta do Avalonu

Téhož léta, koncem června, nás táta vzal na naši první dovolenou do Cape Cod v Massachusetts, kde jsme bydleli v místě zvaném Captain's Row. Jsme se vydali do

navštívit tátova kamaráda Boba z vysoké školy v chatě u oceánu, kterou měl přímo na břehu Hyannis Bay, což bylo fantastické. Písek byl však zatížen žiletkami a na jednu z nich jsem nešťastnou náhodou šlápl a noha mi začala krváčet. Máma i Michael se rozhodli pro „chůzi po vůli“ a řekla mi, že když „stanovím svůj záměr“, mohu chodit bez pohledu a nikdy nešlápnout na žádnou škebli. Rozzlobil jsem se a řekl, že to v žádném případě neudělám. Ona a Michael odešli a stejně to udělali a šťastně mávali rukama. Jistě, ani jeden se nepodíval, kam jdou, a ani jeden nešlápl na žiletku. To způsobilo, že jsem na ně oba chvíli zanevřel, ale přešlo mě to, jakmile přestali.

Máma uplatňovala moudrost, kterou četla v Sethových knihách o myšlence, že „vytváříš si svou vlastní realitu“. Jiní tomu říkají „zákon přitažlivosti“. Rozhodně nedoporučuji, abyste se dostali do nebezpečných situací, jako je tato. Život je však plný nečekaných nebezpečí a rozptýlení a kultivace pozitivního přístupu může výrazně ovlivnit vaše zážitky. Fenomén synchronicity mě naučil, že když se soustředím na to pozitivní, mohou se stát úžasné a nevysvětlitelné věci. Podobně, když vědomě ubližuji druhým nebo ubližuji sobě, neustále bych přitahoval „špatnou karmu“, ve které by se negativní události projevovaly v mém životě s šokující přesností a načasováním. V době, kdy jsem byl na střední škole, jsem byl již přesvědčen, že karma je naprosto skutečná – a je nesmírně důležité si ji uvědomit.

Oslepila mě vědou

Na podzim roku 1982 jsem se stal jedním z „velkých dětí“ a zůstal jsem v horním patře základní školy ve třídě paní Austinové ve čtvrté třídě. V tomto okamžiku nás Dan Rather varoval téměř každou noc, že všichni můžeme zemřít v jaderné válce. Stále častěji jsem slyšel, jak na sebe rodiče křičí poté, co mě a Michaela uložili do postele. Byli jsme z toho natolik naštvaní, že jsem se zbavil své obrovské manželské postele z tvrdého dřeva a přestěhoval se do Michaelova pokoje s novou sadou paland, kterou pro nás postavil baskytarista z máminy kapely. Proměnili jsme moji bývalou ložnici na rodinný pokoj a ten se téměř nepoužíval. Moje známky ve škole stále klesaly a šikana se stále zhoršovala.

Jedno dítě jménem Chris přišel s větou, kterou jsem nakonec slyšel znovu a znovu: „Je tak chytrý, až je hloupý.“ Všichni si mysleli, že je to k smíchu.

Během této doby mě můj otec dostal do zákulisí, abych se setkal s Thomasem Dolbym, který jezdil vysoko na svém hitu „She Blinded Me with Science“. Opravdu jsem si užil setkání s ním a mohl jsem říct, že byl úplně ohromen vším, co se dělo. Byl zdvořilý, ale velmi vyčerpaný a roztěkaný.

To bylo pro muzikanty, se kterými mě táta vzal do zákulisí, velmi běžné. V té době jsem netušil, že strávím velkou část svého dospělého života procházením podobných problémů jako veřejná osoba – i když mě na to stařec opakovaně ve snech upozorňoval.

Když o tom můžeme snít, dokážeme to udělat

Ty Vánoce jsme byli s Michaelem nadšení, když nám táta dal celý časopis, který vlastnoručně nakreslil. Na přední straně obálky byl obrázek Mickeyho a Minnie Mouse a název, který říkal: "Hádej, kam jdeme?" Jakmile jsme knihu otevřeli, dozvěděli jsme se, že v únoru pojedeme do Disney Worldu. Nakreslil obrázky Disney postavíček a byl tam barevný text, který nám to krok za krokem prozradil – stejně jako vzadu vak s tlustou barevnou brožurou pro Disney World. Také nám dal každému skládačku od GE, která představovala nádherné létající město, doplněné o plavidlo typu UFO, které jím prolétalo. V horní části skládačky stálo: „KDYŽ TO MŮŽEME SNÍT, DOKÁŽEME TO UDĚLAT.“ Postavil jsem puzzle na kuchyňský stůl a cítil jsem, že je to naprostá pravda. Bylo jen otázkou času, kdy budeme mít města a vesmírné lodě podobné těm, které jsem už viděl ve svých snech.

Na začátku února jsme vyrazili do Disney Worldu a měli jsme to štěstí moci vynechat školu, když jsme byli pryč. Maminka i tatínek dostali strašlivou virózu, která jim způsobila průjem a byli velmi nemocní. Máma trávila skoro celou dobu na zádech v našem apartmá a táta nás brávil na všechny vyjížděky a pil z láhve Kaopectate, kterou zabalil do hnědého papírového sáčku.

Táta tam byl na pracovní cestě, protože General Electric sponzorovala jízdu v Epcot Center – a my jsme museli jít do zákulisí do místností, které normálně vidí jen vyšší management.

Hybridní sedan

Táta doufal, že výlet do Disney World zlepší jeho vztah s mou matkou, ale věci byly jen horší a horší. Máma začala po večeři každou noc odcházet z domu na zkoušku se svou kapelou Hybrid Sedan a nechala tátu, aby nás zabavil a sám nás uložil do postele. Máma se vrátila domů až poté, co musel jít druhý den ráno spát do práce. Táta nám začal každý večer vyprávět příběhy. Požádal nás o nápad nebo téma a pak z toho vytvořil příběh, který vždy zahrnoval dva malé kluky – a to nás opravdu bavilo.

Den poté

20. listopadu 1983 byl odvysílán televizní film s názvem Den poté . Bylo to hodně propagované a všichni o tom věděli. Reklamy ukazovaly děsivé scény postnukleární apokalypsy a lidi, kteří přežili. Moji rodiče odmítli dovolit, abychom to s Michaelem sledovali, ale chtěla jsem vědět, co média všem ukazují, a tak jsme se s Michaelem vplížili do rodinného pokoje a sledovali to, zatímco máma a táta to viděli dole. Obrázky byly naprosto děsivé a po pár minutách jsme toho měli dost. Věděl jsem, že kdyby se něco takového někdy stalo, rychle by to zničilo veškerý život na Zemi.

Přesto večer co noc znělo televizní zpravodajství, že se to může stát kdykoli – a možná si ani neuvědomíme, že rakety odpálily, než jsme byli mrtví.

Nechápal jsem, jak si někdo může myslet, že je to dobrý nápad. Pokud máte válka, kde je zničena samotná Země, nemá vítěze. Všichni prohrají. A proč by to USA a Sověti chtěli dělat, kdyby na to také zemřeli? Tato hrůza bez tváře způsobila, že všichni pocítovali neuvěřitelný stres, strach a bolest, což vedlo k tomu, že si navzájem ubližovali. Až po letech jsem zjistil, že pro naše „vůdce“ byl vybudován obrovský systém podzemních základů, aby přežili jadernou válku, zatímco všichni ostatní vymřeli na povrchu. Tato města byla propojena podzemním vlakovým systémem s vozy ve tvaru vejce, které se nazývaly „sub-shuttles“. To by jim umožnilo cestovat, kamkoli by chtěli, a podpořit mnoho stovek tisíc lidí, které si vybrali, aby přežili.

Do toho, dejte si jablko

Apple vydal na konci dubna 1984 úžasně vypadající nový počítač Apple IIc a můj soused Brett ho hned dostal. Ukázal mi to a bylo to neuvěřitelné. Na IIc mohly běžet všechny hry, které jsme měli ve škole, stejně jako všechny hry, které měl můj kamarád Eric doma na vlastním Apple IIc. Dlouho jsem mluvil o tom, jak úžasný tento počítač byl, ale nikdy jsem si nepředstavoval, že by mi táta po více než měsíci jeden skutečně koupil. Michael si také koupil něco velkého, co se mu opravdu líbilo, a v jeho případě dostal špičkové kaskadérské kolo s názvem PK Ripper.

V den, kdy jsme šli koupit počítač, jsem seděl v restauraci a z ucha se mi vykutálela velká kulička ušního mazu. Připadalo mi to zvláště symbolické, jako by mi bylo nějak řečeno, že budu mít lepší ESP – budu lépe „slyšet“ – jakmile začnu používat počítač. Stejný počítač jsem nakonec používal až do roku 1995, kdy jsem se po dokončení vysoké školy poprvé dostal k internetu. Přišel jsem domů s celým systémem ve velké krabici a také jsem dostal počítačový stůl z dřevotřískové desky, na který jsem ho držel. Složil jsem stůl sám, ale nezakryl jsem šrouby malými kulatými nálepkami, které vypadaly jako kresba dřeva. Chtěl jsem je znovu utáhnout, kdyby se stůl někdy začal viklat. Jen o pár týdnů později mě tyto nálepky zachránily před nejhoršími problémy, do kterých bych se kdy v životě dostal.

Pojďme spálit trochu cukru!

Brzy poté, co jsme dostali nový počítač, jsme s Michaelem sledovali pořad s názvem Svět pana čaroděje na Nickelodeonu a byli jsme velmi nadšení. Pan Wizard zvedl láhev bílého prášku a řekl: "To, co tu mám, je nějaký KNO_3 a ten použijeme ke spalování cukru." ANO! Můj učitel pyramidy, profesor Schottman, mi dal ze svého podkroví krabici plnou záhadných chemikálií, aby mi pomohl provést další experimenty – a obsahovala láhev KNO_3 . Pan Wizard smíchal KNO_3 a cukr dohromady v malé hliníkové koláčové pánvi a nechal dítě zapálit zápalkou na konci metr dlouhé tyče, zatímco měli brýle. Směs šuměla a trochu hořela, vytvořila malý oheň a trochu černého moku – a bylo to. "Musíme to zkusit hned teď," řekl jsem Michaelovi. Vběhli jsme do sklepa, popadli KNO_3 a vyndali z kuchyňských skříněk jednu z máminých hliníkových forem na koláče. Vzhledem k tomu, že pan čaroděj to všechno dělal uvnitř, myslel jsem si, že by bylo úplně v pořádku, kdybychom to postavili na kuchyňský stůl. Vytáhli jsme z garáže všechny tátovy staré noviny a vytvořili a

tří palce vysoký stoh na kuchyňský stůl. "Kolik KNO₃ si myslíte, že bychom měli použít?" "Nevím, možná padesát na padesát," odpověděl Michael.

Smíchali jsme tolik KNO₃ a cukru, aby vznikla silná vrstva prášku která pokryla celé dno koláčové formy a položila ji na hromadu novin. Zkoušel jsem to čtyřikrát zapálit zápalkami, ale nefungovalo to. Nakonec jsem si uvědomil, že potřebujeme více tepla. Zápas by byl mnohem žhavější, když začal, protože tehdy by hořík hořel, tak jsem jeden zapálil a hned ho hodil dovnitř. Najednou se KNO₃ – dusičnan draselný, aktivní složka střelného prachu a dynamitu – probudil k životu. Během asi tří sekund jsme měli gigantický metr vysoký a jednu stopu široký válec modrého ohně, který vířil v hněvivém vzteku a vypadal jako nějaká molekula DNA z pekla. Okamžitě jsme cítili nápor tepla na našich tvářích, jako blesky na rockovém koncertě. Plameny se olizovaly proti světlu skleněné koule, která se houpala nad kuchyňským stolem a zanechávala stopy sazí. Michael a já jsme křičeli a plakali nad silou a zuřivostí, kterou jsme rozpoutali přímo na místě, kde se za posledních pár let konalo tolik napjatých večeří. Netušili jsme, jestli se nechystáme vypálit celý dům, a mohli jsme jen naprosto nevěřičně přihlížet. Ohnivá věž šlehala asi dvě minuty nepřetržitě a nakonec vyhasla. Díky bohu nic jiného nevzplanulo.

Popadl jsem celý stoh novin, které ještě měly nějaké malé plameny, a vyběhl jsem s nimi ven bočními dveřmi. Plameny hladovějící kyslíkem mi náhle přeskočily přes pravé rameno, ale nespálily mě. Vyšlápl jsem je na příjezdovou cestu. Dům byl naplněn velmi hustým šedým kouřem, který páchl jako zkažená vejce, která se spálila. Část černé, roztavené kaše prožrala všechny noviny a vyryla značku do čtvrt palce široké plochy stolu, hned vedle solničky. Jakoby nějakým synchronistickým zázrakem měly moje dřevěné samolepky stejnou barvu jako stůl. Jeden z nich jsem dal přes díru a perfektně seděl. Každou noc poté jsme se báli, že to táta uvidí – ale nikdy to neudělal. Naše chůva Ellen přišla kolem a my jsme otevřeli všechny dveře a okna a pomocí ventilátorů vyfoukli všechen ten odporný kouř. Než se máma vrátila domů, kouř byl pryč a Michael a já jsme na kolenou naříkali a prosili o odpuštění. "Myslím, že už jsi vytrpěl dost," řekla. Všichni jsme se shodli, že to tátovi neřekneme.

Jezte bolest

O několik týdnů později máma posadila Michaela a mě do obývacího pokoje a řekla, že nám chce něco důležitého říct. Michael se okamžitě vyděl a já už věděl, co řekne. "Tvůj otec a já se rozejdeme," řekla. "Od nynějška začne žít někde jinde."

Michael začal strašně brečet. Skoro jsem chtěl říct: "Co ti trvalo tak dlouho?" ale mlčel jsem. O necelý měsíc později jsme vyrazili na další dvoutýdenní dovolenou do Cape Cod. Máma nás tam vzala první týden, zatímco táta vystěhoval všechny své věci z domu se svými přáteli. Potom táta druhý týden odjel na dovolenou, zatímco máma sama uklidila a upravila dům.

I když dovolená byla skvělá a já se cítila blíž než kdy jindy k tátově kamarádovi Pro Bobovu rodinu byl návrat domů velký šok. Táta měl v obývacím pokoji řady a řady záznamů, a to jak na podlaze, tak na třech dřevěných stojanech přidržívaných škvárovými kostkami. Na stojanech byl také obrovský stereo systém, který zněl úžasně. Táta měl odhadem patnáct tisíc desek na policích v suterénu – obrovské kamenné pokladnici. Všechno bylo pryč. Obývací pokoj vypadal úplně pustě a mrtvě a na stěně byly černé šmouhy. Pak jsem šel nahoru do rodinného pokoje a uvědomil jsem si, že barevný televizor, který jsem dostal k Vánocům, je pryč. Atari tam seděli odpojeni a poraženi. Zeptal jsem se matky, co se stalo, a byla velmi rozrušená. "Tvůj otec si chtěl vzít jednu ze dvou televizí, tak jsem mu řekl, že může vzít malou, ale ne velkou." Byl jsem na ni a na tátu velmi naštvaný za to, že uzavřel tuto dohodu za mými zády, aniž by se mě zeptal. Omluvila se a řekla, že se děje tolik špatných věcí, že to chtěla mít za sebou a já bych měl být rád, že máme pořád tu velkou televizi. Cítil jsem se zdrcený, protože jsem tu televizi dostal k Vánocům – a stále jsem ji používal.

Začala jsem jíst hodně sušenek Oreo, které moje matka vždy uchovávala ve velké zásuvce s galvanizovanou ocelí u kuchyňských dveří, abych se sama léčila z bolesti, kterou mi to způsobovalo. Velmi dobře jsem dokázal otevřít zásuvku tak tiše, že to neslyšela – i když byla sedm stop ve vedlejší místnosti a učila jednoho ze svých studentů klavíru. S mou novou stealth technikou jsem cítil, že bych mohl sníst tolik sušenek, kolik jsem chtěl. To způsobilo, že jsem velmi rychle přibral – stejně jako Billyho bratr poté, co jejich matka zemřela na rakovinu. Byl jsem extrémně depresivní, přestěhoval jsem se zpět do „rodinného pokoje“ a přestal jsem se sprchovat. Moje matka se z toho nejprve snažila vtipkovat a rapovala: „Páchněš funky,“ stejným způsobem řekl Run-DMC: „Jsi illin'". Stále jsem odmítal poslouchat a bylo to jen horší a horší, až nakonec požadovala

že se začnu uklízet. Dokonce i potom jsem chodil dny v kuse bez sprchy – a to nepřestalo, dokud jsem se nevrátil do školy, abych nastoupil do šesté třídy. V té době nám máma řekla, že teď, když je táta pryč, bude mnohem méně peněz a že budeme muset utrácet mnohem méně, abychom přežili. Teď bylo všechno jinak a museli jsme být velmi opatrní.

Tehdy došlo k mému prvnímu „základnímu traumatu“. Všichni jsme měli nějaké akce takhle v našich životech, kde se náš dětský úžas a fascinace životem střetává s tvrdou realitou. Je to podobná, ale silnější verze toho, kdy dítě poprvé slyší slovo „ne“. Tyto události naprogramují naši podvědomou mysl, aby znovu vytvořila stejná traumata prostřednictvím „nátlaku k opakování“. Už jsem byl závislý na videohrách a nikdy jsme neměli dost peněz na výměnu mé televize. Nedostatek peněz, rozdávání cenností, pocit zrazení druhými a touha oddávat se závislostem, jako je „komfortní jedení“, se staly cykly, které se v mém životě neustále opakovaly.

Z maminky se stal extrémní workoholik, který nikdy nezpomalil, a všechny své peníze vydělávala výukou klavíru a zpěvu studentů a hraním hudebních koncertů. Přijala mnohem více studentů, a to znamenalo, že jsem nemohl zůstat dole vůbec tři dny v týdnu poté, co jsem přišel ze školy – a nahoře teď nebyla žádná televize. Můj pokoj mi připadal jako vězení. Také nenáviděla všechny ty hromady časopisů, novin a dopisů, které táta měl po domě. Všechna tato nová pravidla byla vytvořena. Všechno muselo být superčisté – až to vypadalo jako muzeum. Michael a já jsme teď museli dělat téměř všechny domácí práce a práce na zahradě sami – a když jsme někde nechali nepořádek, křičeli na nás.

Můj život se změnil v noční můru. Čtyři nebo pět večerů v týdnu jsme museli jíst stejné jídlo, pokaždé jsme ho ohřívali – a obvykle to byly domácí makarony a sýr. Téměř nikdy jsme nechodili do restaurace. Celý dům byl nyní nabitý nástražnými zařízeními – pravidly o udržování věcí v čistotě, která by v případě porušení znamenala okamžitý trest – a bez ohledu na to, jak opatrní jsme byli, oba jsme se každý den dostávali do problémů. Pokud máma našla na umyvadle v koupelně jednu skvrnu od vody nebo malý drobek chleba na kuchyňské lince, byli jsme přísně disciplinovaní – a cítila, že má plné právo být našťvaná. Když jsem šel do koupelny, přestal jsem si mýt ruce, protože bylo téměř nemožné vyhnout se zanechání skvrn od vody. Uvědomil jsem si, že většina lidí takhle není, ale protože to bylo to, co požadovala, museli jsme plnit její rozkazy. Už jsme věděli, že je příliš tvrdá, než aby se proti ní dalo bojovat, protože to by to jen zhoršilo. Můj domácí život se brzy stal každodenním bojem o to, jak se nedostat do problémů a neustále selhávat.

Kvůli nátlaku na opakování bych nakonec většinu svého života strávil podvědomým přitahováním lidí, kteří byli vysoce dominantní, a byl bych příliš vyděšený, abych se jim postavil. Identifikace a zotavení se z těchto traumat mi nakonec dalo sílu postavit se velkým padouchům v našem planetárním scénáři, navzdory nebezpečí, které s tím souvisí.

Říkejme tomu „Husky“

Máma nás vzala do Rudnick's, obchodu s oblečením na State Street v centru Schenectady, abychom si koupili nové kalhoty do školy. Byla tma, zima a silně páchla kůží. V sousedním obchodě s nábytkem Olender se každý rok nebo dva konal „konečný výprodej“. Teď, když jsme měli velmi málo peněz, jsem si mohl vybrat jen jedny modré džíny. Paní, která tam pracovala, ke mně byla velmi krutá, jako by mě to nějak inspirovalo k hubnutí. Podívala se na mě a řekla: "Budeš potřebovat husky kalhoty." Společnosti jako Lee a Levi's se nějak rozhodly, že je skvělé přirovnávat tlusté děti k tlustým aljašským psům, ale nenáviděl jsem tento termín. Potřeboval jsem také zkrátit nohy, což způsobilo, že jsme museli čekat ještě déle – a celé to bylo strašné utrpení.

První den školy mě uviděl obrovský bývalý mariňák pan Korthas s celou třídou páté třídy za zády a zařval: „Vypadáš, že jsi se dobře najedl.“ Všechny děti se začaly hystericky smát a mě to zdrtilo. Byl jsem jedno z mála dětí ve škole, které mělo nadváhu, a teď měli tyraní konečně zbraň, kterou proti mně mohli použít. Pravidelně mi říkali „sádlo prdel“, „máslová koule“, „tlustoch“, „tlustá sračka“ a mnoho dalších podobných jmen. Další kluk z mé třídy v šesté třídě jménem Joey mě začal dostávat do bolestivých kloubů téměř každý den. Široce se zašklebil skrz své křivé zuby a smál se, když jsem ho prosil, aby přestal – ale byl mnohem silnější než já. Ten rok jsem si také našla nového přítele, kluka jménem Shane, který se právě přistěhoval do města. V té době ho nikdo neměl rád, protože byl z chudé rodiny a občas zapáchal.

Lidé mu říkali jako „dirtbag“, ale vycházeli jsme spolu velmi dobře.

Černé tepláky

Nedlouho poté, co začala škola, jsem jednou v noci seděl u svého počítače a omylem se ušpinil. Nikdy předtím se mi nic podobného nestalo. Popadl jsem pár černých tepláků – jediné další kalhoty, které jsem vlastnil a které mi ještě padly – a vlezl jsem do sprchy. Kalhoty byly v tak špatném stavu, že jsem se je ani nechtěl pokoušet zachránit a také jsem o tom nechtěl říct své matce. Sešel jsem dolů, vzal igelitový pytel na odpadky a uložil do něj kalhoty i spodky, jako by to byl radioaktivní odpad. Pevně jsem zavázal tašku a vyhodil ji do garáže. Šel jsem přímo kolem své matky, když jsem to udělal, a ona neměla tušení, co se děje.

Styděl jsem se jí říct, co se stalo, a děsil jsem se, že budu mít potíže, když zničím drahé oblečení, a tak jsem začal každý den nosit do školy černé tepláky. Jelikož jsem si musela prát sama, nechápala jsem, že černé oblečení je potřeba prát ve studené vodě a tepláky velmi rychle vybledly do matně hnědé. To téměř okamžitě způsobilo, že se šikana výrazně zhoršila. Každý den mě násilně uráželi za svou váhu a bylo mi řečeno, že si potřebuji koupit nové kalhoty. Joey mě zarazil přímo ve třídě a vrazil mi obličej do jeho promoklého podpaží, které páchlo cibulí a psí kaší, a nikoho to nezajímalo. Takto to pokračovalo týdny a týdny a moje matka si nikdy nevšimla, co mám na sobě. Mučení, kterým jsem během této doby ve škole prošel, bylo téměř nepředstavitelné. Jednou v noci jsem se konečně rozbřečel a řekl jí, co se stalo. Byla velmi chápavá a shovívavá a okamžitě mě vzala zpátky k Rudnickovi, abych si mohl vyzvednout další pár huskyů. Také jsem nakonec dostal zbytečný pár „padákových kalhot“, které při chůzi vydávaly svištivý zvuk, jednoduše proto, že to tak cool lidé nosili – méně než rok.

Máma měla instantní fotoaparát Polaroid a vyfotila mě, když jsem měl a počítačová výstava na vědeckém veletrhu. Předváděl jsem starý počítačový program, který jsem se naučil psát v pyramidě. Nakreslil by rovnou čáru a otáčel by ji v kruzích jako radarová obrazovka se středem monitoru jako otočným bodem. V obrazech, které po sobě zanechala, se vytvořily složité, zakřivené geometrické vzory – které, jak jsem zjistil, se nazývaly moaré vzory. Objevil jsem to úplnou náhodou a nikdo nedokázal vysvětlit, proč byly vzory tak propracované a krásné. Všichni byli ohromeni mým exponátem, ale když jsem se podíval na fotku, viděl jsem pravdu. Opravdu jsem ztloustla. Nějak jsem to neviděl, když jsem se na sebe podíval do zrcadla. Díval jsem se jen na svou tvář a byl jsem velmi odpojený od svého těla – ale fotografie nelhal. Cítil jsem se hrozně – ale nutilo mě to jít ještě víc.

V květnu Twisted Sister vydala rockovou hymnu „We're Not Gonna It It“ který byl téměř okamžitě neustále přehráván na MTV. Celá věc byla napsána pro děti, které se bouřily proti násilným rodičům a učitelům, a já a můj bratr jsme to milovali. Skočili jsme po příležitosti vidět je naživo na koncertě později toho roku, poté, co se jejich druhému singlu „I Wanna Rock“ dařilo stejně dobře – a to bylo poprvé, kdy jsem byl skutečně ohromen slavnou kapelou, se kterou jsem se setkal v zákulisí. můj otec. Očividně hodně pili, ale všichni byli v dobré náladě a dělali velmi zábavné věci. Byli na nás milí, a protože jsme tam byli jediné děti, dostalo se nám zvláštního zacházení. Celý trik byl v tom, nechovat se jako slavní. Pokud byste se k nim chovali jako k rockovým hvězdám, přerušili by vás za méně než třicet sekund. Kdybyste se chovali jako obyčejní lidé, mohli byste si s nimi povídat hodinu. To bylo pozoruhodně konzistentní pro každou slavnou osobu, kterou jsem potkal.

Když vidíme lidi opakovaně v médiích, máme pocit, že jsou součástí naší rodiny. Náš limbický, plazí mozek nedokáže rozlišit mezi obrazy na fotografii nebo filmu a skutečnou realitou. Tito lidé se stanou součástí našeho kmene – a my cítíme neustálou bolest z opuštění, když nedojde k žádnému skutečnému osobnímu kontaktu. Setkání s veřejnou osobností může být úžasným, téměř mystickým zážitkem, který nás zaplaví neuvěřitelnou vlnou přirozených opiátů v mozku. Stáváme se tak vysoko, že si neuvědomujeme, jak se náš bezdechý hyperentusiasmus cítí v druhé osobě. Některé veřejné osobnosti tento typ pozornosti zpočátku oceňují, ale zanedlouho jsou traumatizovány lidmi, kteří odmítají přestat mluvit nebo jim poskytnout jakékoli soukromí. Nejdůležitější tajemství, které je třeba si zapamatovat, je, že jsou to obyčejní lidé, kteří mají nevšední zážitek. Můj raný výcvik ve ztrátě impulsu „uctívání hrdinů“ mi vydláždil cestu k přímému telepatickému kontaktu s mimozemšťany později v životě. Drogový pocit, že jste byli „vyvoleni“ a jste „zvláštní“, může znemožnit dosažení jakéhokoli typu spolehlivé komunikace. Mimozemšťané a duchovní bytosti jsou nakonec jen lidé, kteří žijí své vlastní životy a dělají, co mohou, aby nám pomohli – alespoň když jsou na pozitivní straně. Negativní bytosti se živí energií uctívání a dostávají opravdový spěch z vytváření strachu, hrůzy a bolesti.

KAPITOLA SEDMÁ

Nebe a peklo

D reklama mě a Michaela zavedla na rok 2010 krátce po jeho premiéře 7. prosince 1984. Jednalo se o pokračování velkolepé klasiky Arthura C. Clarka a Stanleyho Kubricka 2001: Vesmírná odysea, kterou jsem nikdy neviděl.

Byl jsem nadšený, když jsem viděl profesora Heywooda Floyda psát na pláži se stejným počítačem Apple IIc , jaký jsem nedávno dostal. Ve filmu Rusko a USA zahájily společnou misi, aby prozkoumala, co se stalo s lodí, která tu zůstala na konci roku 2001. Bývalý velitel lodi, David Bowman, se stal tím, co byste mohli nazvat vzestoupenou bytostí. Kontaktoval svou matku tak, že prošel elektrickými dráty a objevil se na její televizi, zatímco v jeho očích neustále blikaly jiskry hvězdného světla. Řekl jí, že se stane něco, co se dotkne nás všech. Když ho prosila, aby jí řekl, co to bylo, usmál se a řekl: "Něco úžasného." Gravitace a síla toho okamžiku mě otřásl až do morku kostí. Spouštělo to hluboké vzpomínky z tolika snů, které jsem měl v minulosti.

Hrozná hrozba jaderné války se objevila ve filmu, když se oba štáby od sebe oddělily, jakmile vypuklo napětí mezi USA a Ruskem – ale nakonec se navzájem potřebovali, aby přežili. Narazili na tento záhadný, prastarý objekt zvaný „monolit“, který se vznáší ve vesmíru u opuštěné lodi, a stěží jsem mohl uvěřit, že se z toho stal film. Pak se ukázalo, že temná skvrna na Jupiteru se zvětšuje a zvětšuje – a když si ji přiblížili, zjistili, že je tvořena nesčetnými legiemi monolitů. Záhadné, božské předměty pohlcovaly celou planetu a přetvářely ji v něco

Nový.

Posádka dostala velmi jasný vzkaz, že musí odejít. Počítač opuštěné lodi, HAL, obětoval sebe a svou loď, aby všechny zachránil

jiný. Celá planeta se zhroutila do sebe a explodovala a vytvořila v naší sluneční soustavě zářivé nové slunce. Nějakou tajemnou silou, která pravděpodobně pocházela z nanebevzaté formy Davida Bowmana, byla po celé Zemi vyslána zpráva: „Všechny tyto světy jsou vaše. Používejte je společně. Použijte je v klidu.“

Celé týdny jsem nemohl přestat myslet na rok 2010 . Starý muž mi řekl, že se zde stane velmi podobná událost, jen se zdálo, že se to týká Slunce, ne Jupitera. Ty sny se mi začaly vytrácet z paměti, ale rozhodně nebyly zapomenuty. Šel jsem ven a vzal si knihu a miloval jsem ji – i když mi přišlo naprosto směšné, že Clarke řekl, že všichni na Zemi souhlasili, že nové slunce se „musí“ jmenovat Lucifer. Tehdy jsem si nemyslel, že by to mělo nějaký hlubší význam. Zasnění nakonec odhalili, že Clarke dostal širokou škálu utajovaných informací, aby nás připravil na případné odhalení.

Cabal si již uvědomoval, že prastará stavitelská rasa vytvořila v naší sluneční soustavě úžasné artefakty a byla důvěrně zapojena do našeho vedení procesem vzestupu. Skupiny poskytující Clarkovi tyto informace měly luciferské přesvědčení a některé z nich se dostaly do jeho děl. Nicméně věřím, že celkový efekt byl pozitivní v tom, že uvedl lidi do tajemství vzestupu a prastarých artefaktů na Zemi a v naší sluneční soustavě.

Přesvědčil jsem svou matku, aby si půjčila film 2001, který vytvořil monolit mnohem zajímavější. Zdálo se, že představuje starodávnou mimozemskou technologii, která byla navržena tak, aby katapultovala lidské bytosti do nových úrovní evoluce. Konec, kdy David Bowman prošel hvězdnou bránou a stal se hvězdným dítětem – stejnou bytostí, kterou jsme potkali v roce 2010 – mě naprosto uchvátil. Rychle jsem přečetl i původní Clarkovu knihu z roku 2001 .

Monkey Hill

O vánočních prázdninách mě drsný, arogantní kluk s hranatou čelistí a mimořádným sebevědomím, kterému budeme říkat Brad, pozval, abych se s ním a pár přáteli šel sáňkovat. Brad a já jsme byli přátelé před lety, protože bydlel pár ulic ode mě. Jeho rodiče topili dřevem a v domě měli ceduli s nápisem: "Nikdy nevěř člověku, který nepije." Toto pozvání na sáňkování přišlo odnikud; nemluvili jsme od té doby, co jsem šel do jeho domu a viděl ho zabít veverku svou BB pistolí. Jedním z jeho přátel byl Chris, který vymyslel frázi „Je tak chytrý, je hloupý“ – a právě mi týdny říkal, ať si vezmu nové kalhoty, a říkal, že jsem tlustá.

Dalším Bradovým přítelem byl Eddie, který stále chodil na hodinu bubnování ve škole, ze které jsem rychle odešel. Pan Riccobono požadoval, abych hrál na svém cvičebním bloku nic než pomalé čtvrtové noty, zleva-doprava-doleva-doprava, dvacet minut denně. Už ve třídě ve školce jsem hrál indiánské beaty na buben, takže tohle byl neskutečně nudný vtip. Cítil jsem se hrozně, když jsem přestal, ale prostě jsem nemohl snést tupost cvičení a rozhodl jsem se, že bude lepší, když se pokusím trénovat sám. Ted jsme byli všichni čtyři v mamčině autě na cestě do Collins Parku a mohli mluvit jen o obávané Monkey Hill.

Byl to extrémně nebezpečný, strmý svah, který měl po prvních pětadvaceti stopách velkou zatáčku o devadesát stupňů a poté pokračoval asi dalších sto stop. Bezprostředně nalevo od Monkey Hill byla silná zeď jasně vonící stálezelené stromy.

Všichni jsme přešli na Monkey Hill po několika jízdách na bezpečnějších a jednodušších stezkách. Sledoval jsem, jak to všichni dělají, a oni pořád říkali, že je důležité se do zatáčky naklonit, když ji trefíte. Okamžitě jsem se rozhodl, že neexistuje způsob, jak bych kdy sjel z Monkey Hill. Bylo to příliš nebezpečné. Další věc, kterou jsem věděl, bylo, že prakticky požadovali, abych to spustil na svém oranžovém plastovém talířku a nazval mě kočičkou. Odmítal jsem dál. Chytili mě a přinutili mě dolů na talíř, asi patnáct stop od začátku stezky. Pak na mě všichni tři tlačili, abych jel tak rychle, jak jen mohli, a použili těch dalších patnáct stop jako přistávací dráhu. Zakřičel jsem z kopce a v plné rychlosti jsem narazil do devadesátistupňové zatáčky. Naklání mi nedělalo dobře. Křivka se změnila v rampu a vystřelila mě do vzduchu. Ponořil jsem se o sto stop dolů prázdným prostorem, vznesl jsem se asi patnáct stop nad zem a sestupoval jsem po hladkém parabolickém oblouku. To způsobilo, že jsem byl ve vzduchu neuvěřitelně dlouho.

Jediné, co jsem mohl udělat, bylo nevěřičně sevřít boky talířku, jak se pomalu otáčel svěžím zeleným zimním vzduchem. Byl jsem příliš šokovaný a zmatený, než abych se bál. Bylo to nejbližší, jaké jsem kdy v bdělém životě pocítil mimotělnímu zážitku.

Když jsem dopadl na zem, stál jsem čelem dozadu, takže jsem nevěděl, kdy přistanu. Narazil jsem do tvrdého sněhu ve vzpřímené poloze vsedě a náraz byl tak silný, že se mi talířek rozbil asi na pětadvacet různých kusů. Mnoho z nich mělo tvar trojúhelníku. Ocasní kost a spodní část páteře mě trýznivě bolely a ani jsem nevěděl, jestli budu moci znovu chodit. Ležel jsem tam a neodvážil se pohnout, kdyby se něco zlomilo. Celé tělo mi pulzovalo bolestí od hlavy až k patě. Strašně mě bolela hlava a v uších jsem slyšel tlukot svého srdce spolu se zvoněním. Děti rychle sáněly dolů, aby zjistily, jestli jsem v pořádku.

Nějakým zázrakem mě dokázali postavit na nohy a zdálo se, že nic není zlomené – ačkoli mě velmi bolela ocasní kost a trpěl jsem takovými bolestmi, že jsem sotva mohl chodit. Vykulil jsem se do kopce, našel matku a přiměl ji, aby mě vzala domů. Několik dní jsem měl problém sedět. Neviděla, co se stalo, a byla velmi znepokojená, když jsem jí řekl, proč už nemám svůj talířek. Už jsem nikdy nešel nikam do blízkosti Monkey Hill.

Na to jsou přátelé

Velcí padouši v našem planetárním scénáři nám každou chvíli hrozili okamžitou smrtí jaderným zničením. Někteří lidé se rozhodli hledat to pozitivní a být laskaví, zatímco jiní se cítili nuceni opakovat trauma a bolest, kterou cítili pro ostatní. Stále jsem se léčil ze svého pádu, když se Eric rozhodl, že mi ukáže, co je to „bílé umytí“. V médiích, když se vláda dopustila zločinu a zakryla to, nazvali to „bílou barvou“.

Přímo před domem mé chůvy Ellen mě Eric popadl, vykopl mi nohu a přitlačil mě obličejem dolů do sněhové pokrývky. Popadl hrst sněhu a strčil mi ho do obličeje a třel ho v kruzích. To pokračovalo děsivě dlouho. Nedovolil mi dýchat a sníh byl divoce studený. Křičela jsem a křičela, snažila jsem se mu říct, že umřu, a mávala jsem rukama, ale neměla jsem žádný hlas – a on pokračoval. Docházel mi vzduch a opravdu jsem nevěděl, jestli to stihnu. Nakonec pustil. Moje zmučené plíce znovu a znovu lapaly po dechu.

Asi po sedmi obrovských, řvoucích zalapání po dechu na všech čtyřech, s třesoucím se celým tělem, jsem vstal na nohy a křičel na něj krvácejícím, zmučeným hlasem, že mě málem zabil. Použil jsem nejsilnější nadávky, když jsem se ho zeptal, jestli je dost chytrý, aby si uvědomil, že lidské tělo nemůže žít bez vzduchu, a jak by se líbilo jeho rodičům, kdyby zjistili, že jejich syn je vrah? Tak moc jsem na něj chtěl zaútočit, ale bál jsem se, že bych se ho mohl doslova pokusit roztrhat na kusy. Také jsem nevěděl, jestli jsem dost silný, abych ten boj vyhrál. Po té události jsme spolu přestali chodit do školy, ale z nějakého šíleného důvodu jsem s ním nadále kamarádil. Všichni ostatní nás nenáviděli a oba jsme potřebovali ochranu.

Asi o měsíc později mě Eric přesvědčil, abych se k němu přidal a jako žert položil dva cvočky na židli Diany, vysoké, vytáhlé a dobrosrdečné farmářky, která mě zjevně měla ráda. Absolutně se mi do toho nechtělo a zdálo se, že on ano

žárlivý, protože ho žádná dívka neměla ráda. Myslel jsem, že by se mi mohl pokusit znovu ublížit, když řeknu ne. Když jsem stál a díval se, položil cvočky na její židli, nezastavil jsem ho. Další děti byly svědky zločinu. Diana se posadila a křičela hroznou bolestí a oba nás poslali do ředitelny. Audrey Farnsworthová dala jasně najevo, že jsme ve velmi vážných potížích – a Eric určitě plakal, stejně jako já. To mě jen přimělo k ještě většímu odporu a naše přátelství na chvíli skončilo.

Promiňte, paní Farnsworthová

K Vánocům roku 1984 jsem dostal sadu elektroniky Radio Shack. Byla to jedna a půl stopy široká a tři palce vysoká modrá plastová krabice. Mělo kartonovou desku s elektrickými součástkami. Každá součástka měla tři čtvrtě palce vysokou cívku drátu vyčnívající z obou stran. Dostali jste spoustu barevně odlišených drátů různých délek a podle pokynů jste s nimi mohli postavit různé typy strojů. Nikdy jsem si nedal čas na stavbu celého rádia, ale dělal jsem několik složitých projektů. Detektor lži byl můj nejoblíbenější. Měřil elektrickou vodivost vaší pokožky, známou také jako galvanická kožní odezva nebo GSR. Drželi byste dva bílé dráty, které byly nejdelší, a dostali tón, který by stoupal a klesal. Kdybyste lhali, znervózněli byste a hříště by se zvedlo. Když jste se uvolnili, hříště kleslo.

Jednoho dne jsem přinesl tuto sadu do třídy a narazil jsem na ředitelku školy, paní. Farnsworth, spolu s okresním superintendentem a všemi nejvyššími lidmi, které jsme nikdy neviděli. Bylo to pro ni skvělé focení, když se mě zeptala, co tam mám. Naši místní vůdci se navzájem znalými pohledy, když fantazírovali o tom, jak užitečné by takové zařízení mohlo být. K mému zděšení, když popadla dráty, nevyšel žádný zvuk – pravděpodobně proto, že měla na prstech příliš mnoho make-upu. "Je mi líto, paní Farnsworthová, ale zdá se, že jste mrtvá." Všichni bigbíci vybuchli smíchy. Pak jsem použil svého vědeckého kámoše, abych dokázal, že to kvílelo, když normální člověk popadl dráty. Byl jsem skutečně zmaten, že nejmocnější elita, kterou jsem ve své škole znal a která mě několikrát potrestala uvadajícím studem, se na mém spolehlivém zařízení nezaregistrovala jako normální člověk. Připadalo mi to jako praktický vtíp z vesmíru, který mi ukázal, že lidé v mocenských pozicích se mohou stát „bezcitnými“. Ta synchronicita byla evidentní

pomohl jí make-up na jejích prstech, s nímž výrobci detektoru lži nikdy nepočítali.

Rodinné horory

Můj otec upadl z rozvodu do hluboké deprese a hodně zhubl. Dostal malý dům ve Skotsku a začali jsme tam za ním jezdit v pátek a v neděli večer. Táta uměl opravdu dobře uvařit jedno jídlo — londýnský grilovaný steak s bílou rýží a houbami. Jinak jsme si obvykle objednávali pizzu s klobásou a houbami na sicilský způsob. Protože táta miloval horory, rozhodl se, že už jsme dost staří na to, abychom se mohli dívat na filmy s hodnocením R. Mnohé z nich byly extrémně děsivé a znepokojivé. Byl jsem příliš mladý na to, abych dostal „morfinovou odpověď“, protože jsem nikdy neviděl ani nezažil traumata, která by byla tak strašná, jaká ukazovaly tyto filmy. Rychle jsem se dozvěděl, že se musím z filmu odstranit a pamatovat si, že nic z toho nebylo skutečné. Dalším trikem bylo očekávat, že každá postava, kterou jsem viděl, bez ohledu na to, jak moc se mi měla líbit, zemře tím nejstrašnějším a nejhroznějším možným způsobem. Takhle, kdykoli to dostali, mohl jsem jen říct: "No, věděl jsem, že se to stane." Také mi vadilo, že pouze padouši ve filmech měli nadpřirozené schopnosti, zatímco oběti a lidé, kteří bojovali a poráželi padouchy, je neměli. Zsvěcení mi nakonec řekli, že Cabal úmyslně financuje filmy jako je tento, aby lidé měli pocit, že pouze „temná strana“ může u lidí produkovat mocné schopnosti podobné vzestupu.

Sean, dítě ve škole, teď vášnivě četl romány Stephena Kinga a řekl mi, jak jsou skvělé. Sám jsem si jich několik koupil a přečetl, včetně Různá roční období, Kresba tří, Pet Sematary, Firestarter, It a The Stand. Některé z těchto románů byly velmi znepokojivé – ve skutečnosti mnohem více než jakýkoli horor. Byl jsem ohromen silou, kterou měl Stephen King na vytvoření realistických, plně realizovaných postav. Mnoho z jeho padouchů a hloupých postav vypadalo jako dospělé verze stejných tyranů, se kterými jsem měl co do činění ve škole – a povídka „The Body“ se stala klasickým filmem s názvem Stand By Me, který zobrazoval podobné šikanující postavy jako děti. Umění Stephena Kinga se zdálo být imitací života a měl jsem silný pocit, že mu ve škole říkali „sádlo prdel“ stejně jako mně.

Spřátelil jsem se s novým dítětem ve škole, kterému budeme říkat Toby, poté, co mě Eric málem zabil udušením. Toby mě vzal k řece Mohawk,

kde chtěl, abychom prošli po těchto obrovských ledových plátech, které se rozlomily z vody. Bylo to velmi nebezpečné a souhlasil jsem s tím, ale snažil jsem se být tak opatrný, jak jsem mohl. Brzy poté, co jsem si přečetl „The Body“, ve kterém děti najdou mrtvé tělo v lese, Toby skutečně zemřel. Jel na korbě vozu sena na farmě svých rodičů a seděl na nákladu sena, který byl vysoký čtyři balíky, když kolo narazilo na hrbol a shodilo ho zezadu. Toby přistál na hlavě a byl okamžitě zabit. Bylo to poprvé, co někdo, koho jsem znal, zemřel, a bylo to šokující. Několik týdnů jsem byl přemožen smutkem, zejména proto, že jsem neměl téměř žádné přátele. Život mi najednou připadal mnohem křehčí, než jsem si kdy myslel. Uvědomil jsem si, že jsem měl velké štěstí s věcmi, jako je Monkey Hill a Ericovo bílé prádlo. Potřeboval jsem se bránit, protože jinak by mě jeden z těchto tyranů mohl skutečně zabít.

Horory a romány Stephena Kinga mě okouzily myšlenkou, že Toby může stále existovat jako nějaký druh ducha. Když mě matka vzala do obchodu s hračkami Kay-Bee v Mohawk Mall, našel jsem něco, co se jmenovalo Ouija Talking Board, které se prodávalo spolu s klasickými deskovými hrami jako Monopoly, Parcheesi, Trivial Pursuit a Clue. Na přední straně obálky byla děsivá hnědá tabule se všemi písmeny abecedy a krémově zbarvené ukazovátka ve tvaru slzy, na kterém byly ruce lidí. Zvedl jsem to, přečetl slova a uvědomil jsem si, že se to zjevně používá ke kontaktování mrtvých – a zjevně to opravdu fungovalo. Přesvědčil jsem matku, aby mi to dovolila koupit.

Protože jsi to nezvládl sám, počkal jsem, až příště přijde moje chůva Rachel, zatímco moje matka byla na hudebním vystoupení, a zkusili jsme to. Rachel přešla do hlubokého stavu meditace, obrátila oči v sloup a přimhouřila je. Víčka se jí zachvěla a nechala hlavu kývnout úplně dozadu, zatímco držela ruce na ukazovátku. Neměla ponětí, co to říká nebo kam to míří. Začal jsem klást otázky a ukazatel se definitivně pohyboval sám od sebe. Snažil jsem se klást otázky, na které jsem neznal odpovědi, a výsledky byly přinejmenším zajímavé – ale celá ta věc měla také velmi děsivý pocit. Nabyl jsem přesvědčení, že jsem na tomto prkně zažil opravdový kontakt s duchy a že skutečně existuje posmrtný život. Málokdy jsem však neměl nikoho, s kým bych to mohl udělat, protože to vyžadovalo práci nejméně dvou lidí a měl jsem velmi málo přátel.

Jednoho dne za mnou přišel můj přítel a řekl mi, že si to rozhodně musím přečíst kniha, kterou našel v knihovně. Byl to Francis Crick, jeden z vědců, kteří objevili molekulu DNA, která měla všechny kódy pro život. S jediným kouskem správné DNA byste mohli naklonovat lidskou bytost. V této knize byl Crick

tvrdí, že molekula DNA byla příliš složitá na to, aby se vyvinula náhodnou mutací. Tohle mě neskutečně vzrušilo. Nemohl jsem pochopit, proč tento objev není ve všech zprávách, zvláště když Crick skutečně objevil DNA. Strávil jsem nespočet hodin snahou pochopit, jak mohla být DNA tvořena nějakým druhem kosmické inteligence, a v té době jsem nikdy nepřišel na dobrou odpověď. Po mnoho let jsem o tom přemýšlel a stále jsem hledal stopy, které se nakonec staly hlavním prvkem The Source Field Investigations , stejně jako mých konferencí, článků a televizních pořadů.

Nebudeme to brát

Brad, ten samý kluk, který mě donutil dolů Monkey Hill, teď chtěl, abych se s ním propašoval ze školy. Po poslední hodině kolem půl čtvrté se studenti sbalili a my jsme pak byli nuceni stát ve skupině „chodců“ v tělocvičně – zatímco každá skupina „busserů“ odcházela, jeden po druhém. Brad a já jsme byli náhodou v poslední skupině „chodců“, kterým bylo dovoleno odejít. Ve skutečnosti jsme se nadýchali čerstvého venkovního vzduchu až kolem půl čtvrté odpoledne Brad řekl, že to bylo směšné – a stejně jako píseň Twisted Sister „We're Not Gonna It“ měl Brad plán. Jeho přítele Oafera každý den ve dvě čtyřicet pět vyzvedl jeho dědeček v Dodge Dart. Paní Glindmeyerová a pan Viall ho nechali jít přímo kolem a nikdy nezkontrolovali, jestli tam není auto. Všechno, co jsme museli udělat, řekl Brad, bylo říct, že nás zvednou – a nikdy to nekontrolují. Bál jsem se, ale rozhodl jsem se to zkusit – a fungovalo to. Vystoupili jsme, skrčili jsme se před okny, aby nás nikdo neviděl, a pak se naplno rozběhli, když jsme narazili na silnici, a pokračovali ve sprintu první částí ulice Schermerhorn. Sladká stará dáma, která pracovala jako hlídka na přejezdu v polovině kopce, se nás nikdy nezeptala, proč jsme byli dříve než ostatní. Posledních pár měsíců školy jsme to dělali téměř každý den – a ani jednou jsme nebyli přistiženi. To se stalo návykovým chováním a všechny závislosti jsou o „skrytém“. Stále více zkreslení reality se stává nezbytným, pokud ignorujeme signály a pokračujeme po této cestě. Brad byl první člověk, který mě ovlivnil, abych lhal a riskoval, protože do té doby jsem vždy říkal pravdu. Později mě přemluvil, abych kouřil trávu.

Moje známky byly stále horší a horší a byl jsem stejně šokován jako moji učitelé, když se mi vrátily výsledky v něčem, čemu se říká COGAT test. já

se mi dařilo velmi dobře, čímž jsem se dostal na úroveň, která byla stejně silná jako většina středoškoláků. Školní rok končil něčím, čemu se říkalo Polní den, což jsem nenáviděl, protože zahrnoval přetahování lanem, závody ve třech a další atletické akce, ve kterých jsem byl hrozný. Budova nižší střední školy byla na druhé straně plotu na druhém konci hřiště a hned nalevo byla malá vojenská základna v řadě ocelových halových budov. Nebylo neobvyklé slyšet vojáky pochodovat venku během dne. Nikdy jsem nevěděl, proč tam jsou nebo co se v nich děje, ale pamatuji si, že jsem jednou z nich v Pyramidě cestoval. Vypadalo to jako nudné kancelářské prostory s nějakými zarámovanými fotografiemi vojenského personálu a vlajkami na zdi.

Poslední den na základní škole jsem byl na kole a všichni ostatní již odešel. Byl jsem jen asi padesát stop od místa, kde jsem před čtyřmi lety dělal svůj „ESP klub“. Měl jsem všechny své knihy a papíry nacpané do svého hnědého batohu. Velký, posměšný kluk ke mně přiřtil na kole a střílel na mě šterk, když se skřípěním zastavil přede mnou a vysouval zadní kolo. Zápasil ode mě s batohem, rozházel papíry po celé dlažbě a požadoval, abych brečela, nebo mě sakra zmlátí. Dal jsem mu přesně to, co chtěl, a on se smál a smál, než mě nazval nejrůznějšími hrubými jmény a urazil mou váhu. Pak se rozjel. To mě ještě více vyděsilo nástupu na střední školu, kde budou „velké děti“ ze tří různých základních škol – mé vlastní Sacandagy, stejně jako Lincolna a Glendaala.

Spojení tří

Věci se mnohem zhoršily, když jsem na podzim roku 1985 nastoupil na střední školu. Teď jsem měl skříňku s kombinací hned vedle Shanea. Měl jsem sedm hodin, kdy jsem musel každou hodinu chodit do jiné místnosti s různými knihami. Hodina tělocviku teď vyžadovala, abychom šli dolů do prostoru se šatnou a sprchami, ale ve skutečnosti je téměř nikdo nepoužíval. Nyní jsme byli nuceni hrát dodge ball, skutečně barbarskou hru. Všichni sportovci se vás snažili praštit do obličeje tak silně, jak jen mohli, velkými červenými míči, i když to bylo údajně proti pravidlům. Málodky je chytili, a i když poslali nějaké dítě k ošetřovateli s pláčem, jejich jediným trestem bylo nechat hru do dalšího kola.

Učitel vybral dva sportovce, aby vytvořili týmy, a oni si jeden po druhém museli vybrat, koho chtějí. Eric a já jsme byli vždy vybráni jako poslední. Sportovci se otevřeně hádali o to, kdo z nás skončí, a dali všem najevo, že jsme pro ně úplně zbytečné kusy odpadu. Celý zbytek jejich týmu se k nim často přidal v jejich smíchu a znechucení. Už tam nebyla žádná pauza a tohle byla jedna z mála věcí, které jsem při chození do školy dokázal tolerovat, protože mi to dalo šanci lehnout si do trávy a odpočinout si.

Jediná další věc, kterou jsem miloval, byla Pyramida, a ta byla nyní také pryč.

Děti z Glendaalu pocházely z bohatých rodin na venkově Glenville a ve škole si vedly opravdu dobře – zatímco děti z Lincolnu pocházely z méně drahých řadových domů ve Skotské vysočině a často měly nejnižší známky. Děti z mé školy, Sacandaga, bydlely většinou dole u řeky a byly přímo mezi Lincolnem a Glendaalem, pokud jde o ekonomickou úroveň a studijní výsledky. Skončil jsem ve všech třídách s vyznamenáním pro chytré děti, které byly mnohem obtížnější díky mým skóre COGAT – a většina mých spolužáků byla z Glendaalu. První den školy se vysoký žák osmé třídy s dlouhými blond vlasy, džínovou bundou z těžkého kovu a ošklivými modrými džínami naklonil do krku a plivl mi na nohu, zanechávaje za sebou obrovskou, nechutnou žlutou kouli hlenu. Opravdu jsem cítil, že jsem sestoupil do pekla. Škola se stala vězením a nebylo úniku.

I když se mnou Brad na konci šesté třídy vynechával školu, teď se choval, jako by ani nevěděl, kdo jsem. Měl skříňku hned vedle mé, ale vyhýbal se mi za každou cenu. Chtěl být cool, sportovat a získávat dívky, a poflakování se s dítětem s velkým střevem mu nepřineslo to, co chtěl. Shane byl nadále mým přítelem a všichni si v tuto chvíli stále mysleli, že je to „zmetek“, protože byl chudý a neměl hezké oblečení.

Příliš mnoho pomsty

Jednoho dne jsem viděl jedno z glendaalských dětí hrát hru s názvem Dungeons and Dragons v knihovně s nějakými dalšími nerdy z Glendaalu. Byl velmi vtipný a zdálo se, že je si sám sebou nesmírně jistý, až namyšlený a přehnaně sebevědomý. Bylo vidět, že je opravdu chytrý a byl stejně těžký jako já. Budeme mu říkat Kevin. Měl tmavě hnědé vlasy, hnědé oči a velké zuby a neustále se usmíval. Začal jsem s ním mluvit a on mi rychle dal najevo, že je to nejchytřejší dítě na škole. Ve skutečnosti, pokud skóroval méně než 95 na

při jakémkoli testu by byl tvrdě potrestán svými rodiči, kteří oba pracovali v Knolls Atomic Power Laboratory neboli KAPL. S Kevinem jsme se rychle spřátelili, protože jsme oba měli doma počítač Apple se spoustou her, sdíleli jsme mnoho stejných zájmů a téměř všichni nás nenáviděli za to, že jsme chytří. Kevin mě rychle naverboval do skautů, což mi umožnilo jezdit na výlety, které jsem si opravdu užil. První byla ta stejná zima a byla to ta největší zábava, jakou jsem od Cape Cod zažil.

Rychle jsem si však uvědomil, že Kevin bude dělat divné a kruté věci. Když jsem poprvé šel k němu domů, nakrmil svou kolii Excalibur feferonkou a smál se, když bojovala s bolestí. Nejednou se naštvál kvůli něčemu, co jsem řekl, a prostě se mnou úplně přestal mluvit – na dvacet minut nebo déle. Říkal tomu „jít do jeho ulity“ a mně to přišlo směšné. To mi ještě nikdo nikdy neudělal a bylo to plýtvání drahocenným časem, který jsem strávil v jeho domě – což často znamenalo jet na kole docela dlouhou vzdálenost na území Glendaalu, abych se tam dostal. Když mě přišel navštívit do mého domu, udělal spoustu špatných věcí, které mě dostaly do problémů – ale bylo mu to jedno, protože jeho rodiče tam nebyli, aby ho potrestali. Jindy jsem ho ze srandy vystříkl lahví, kterou se zalévaly květiny, a zmizel. Když jsem vyšel z koupelny, hodil na mě obrovský džbán s vodou a vůbec ho nezajímalo, že se rozlila po podlaze. Smál se a smál se tomu a bylo mu jedno, když jsem řekl, že je to „příliš velká pomsta“.

Také jsem zjistil, že na jeho rodičích bylo něco velmi zvláštního. Ony nemohl mu říct jedinou věc o tom, co dělali v práci. Vždy poslouchali, jestli je poblíž, a kdyby se někdy přiblížil, přestali mluvit. Také jim bylo zakázáno vodit ho do práce. Byli posedlí pokročilou fyzikou a sci-fi filmy, zvláště pokud byly o mimozemšťanech. Jasně věřili v UFO a nasměrovali ho ke všem těm různým knihám o nich. Chtěli také, aby studoval něco, co Albert Einstein nazval „časoprostorové kontinuum“, a předložili mu myšlenku, že byste v této „látce“ mohli vytvořit „červí díru“ a cestovat jí.

Bylo jasné, že si mysleli, že mimozemšťané jsou velmi nebezpeční a že nás všechny ohrožují. O několik let později jsem zjistil, že mnoho takzvaných jaderných inženýrů používá tento pracovní název pouze jako zástěrku, zatímco ve skutečnosti pracují v tajných programech zahrnujících technologii reverzního inženýrství z UFO. Je jim řečeno, že celá jejich rodina bude zabita, pokud s někým řeknou jediné slovo. Díky své vlastní zkušenosti s tím, jak divně, tajnůstkářsky a paranoidně byli, mi to připadalo velmi osobní.

Skupina mé matky teď zkoušela v suterénu, a to znamenalo, že tam dole byla plná rockandrollová bicí souprava. Začal jsem znovu hrát na bicí a rychle jsem se naučil dělat základní rockové beaty. Toho září bylo Parents' Music Resource Center, neboli PMRC, vytvořeno skupinou manželek senátorů, které se snažily zcela cenzurovat jakoukoli hudbu, která se neslučovala s jejich extrémními křesťanskými hodnotami. To mě i mého bratra velmi rozzlobilo. Když hlavní zpěvák Twisted Sister svědčil na těchto slyšeních, okamžitě se pro nás stal ještě větším hrdinou – a řekli jsme mu to, až jsme ho příště potkali v zákulisí. Rozhodl jsem se, že se musím hodně zlepšit v bicích, a začal jsem pravidelně chodit na hodiny s Hughem, bubeníkem z kapely mé matky.

Přivedl mě na půdu, kde byla další bicí souprava a všechny zesilovače a reproduktory. Všechno páchlo pivem a cigaretami a všude po stěnách byly polštáře od vajíček. Měl jsem s ním mnoho lekcí a byly mnohem pokročilejší, než co po mě škola chtěla, ale dokázal jsem je následovat.

Novým superpadouchem byl Josh, kluk, který mě každý den sledoval ze školy a snažil se mě zmlátit. Znovu jsem začal chodit s Ericem a naším dlouholetým kamarádem Davem. Spojili jsme se na ochranu před Joshem, ale moc to nepomohlo. Každý den jsme se snažili co nejrychleji utéct ze školy a Josh se za námi řítit nadlidskou rychlostí. Eric se pokusil bránit, snažil se ho zasáhnout batohem, zatímco já jsem se snažil Joshe přemluvit, aby na nás neútočil. Řekl jsem mu, že vím, že jeho rodiče na něj byli zlí, hodně ho to bolelo a chápal jsem to, protože já taky. Každý den jsem musel mluvit, abychom se dostali ven z bití. Josh nás možná každý den pronásledoval, aby mi poradili, stejně jako cokoli jiného – ale tohle byl hrozný problém, který trval měsíce.

Po celý pozdní podzim a do mrazivé zimy, můj učitel, Mr. Empie, donutil nás udělat něco, čemu se říká krutí klus na hodině tělocviku. Během celé třídy jsme museli běžet, když jsme začínali, míjeli jsme vojenskou základnu. Myšlenka byla, že se naše rychlost bude každým dnem zlepšovat. Byla velká zima a nenáviděl jsem to víc než cokoli jiného. Začal jsem nekontrolovatelně kašlat a byl jsem vždy mrtvý poslední v řadě a lapal po dechu. Dítě, které vždy skončilo první, byl nohejbalista, kterému některé děti říkaly Skeeter, který byl také posledním mužem, který stál ve všech dodge ballových hrách. Pro mnoho ostatních byl skutečným hrdinou, a to hned na střední škole, protože byl jedním z našich nejlepších sportovců, i když byl vysoký jen něco málo přes pět stop.

Rychle jsem se naučil vyhýbat se zásahům při vyhýbání se míčem tím, že jsem si neustále uvědomoval své prostředí. Každé dítě, které dostalo ránu do hlavy, nedávalo pozor, když se to stalo, a sportovci to speciálně sledovali. Sledoval jsem každé dítě na druhé straně jako jestřáb a ujistil jsem se, že mě nikdo nedostane. Eric úmyslně dovolil, aby ho na začátku hry zasáhl pomalý míč a otočil se do něj zády nebo bokem, aby to méně bolelo – ale já jsem odmítl takhle klesnout. Téměř pokaždé, když jsme hráli, byl jsem poslední osobou na jedné straně a Skeeter byl posledním dítětem na straně druhé. Držel míč v jedné paži, aby se chránil, a druhou po mně házel zbytek míčků – a všechny děti by se na mě zlobily, že jsem tak dlouho přežil. Bylo nemožné, abych ho „zabil“ míčem. Všichni by jásali a tleskali, když mě Skeeter konečně „zabila“, a pak by celý ošklivý cyklus začal znovu.

Empie nás také přiměl hrát velmi podobnou hru s názvem „Medic Ball“, ve které museli jsme předstírat, že vedeme válku na bitevním poli, a červené gumové koule byly nyní kulky a dělostřelectvo. Rozhodl jsem se, že Empie musel být vietnamský veterinář a používal nás k předvádění jeho strašných vzpomínek. Jakmile jsme dostali ránu, museli jsme zůstat dole a zavolat: „Medic! Medik!“ dokud nepřišlo jedno z dětí se žlutým trikotem a „nezachránilo“ nás. Jediný způsob, jak mohl tým vyhrát, bylo „zabít“ mediky a pak „zabít“ všechny ostatní. Když se Empie nudil, pískal na píšťalku a ukazoval na sebe dva ukazováčky, kterým říkal „protilehlé strany“ – a někdy ta slova říkal nahlas. To znamenalo, že děti z obou týmů se nyní mohly vrhnout přes střední čáru k jiné linii, která poražené straně poskytla pouze poslední třetinu svého prostoru. Bylo to naprosto zničující a ty, kteří přežili, to během několika sekund pokosilo – jako obrovský srp, který svrhl stébla pšenice. Obvykle mě takhle Empie pomohl Skeeter zabít, aby mohli začít další hru. Netušila jsem, že mě Skeeter bude pronásledovat v mých snech ještě mnoho let.

Ericovo chování bylo horší a horší. Všechna ta šikana z něj udělala pořádného hulváta. Když jsme přecházeli Mohawk Avenue, začal házet kameny na korby nákladáků s osmnácti koly, a přiměl Davea, aby to udělal, ale já jsem ten tlak ostatních odmítl. Také si myslel, že je opravdu zábavné začít sněhové koule, což jsem rozhodně nechtěl. Jednoho temného a nešťastného odpoledne, kdy padaly studené plískanice a tři centimetry rozbředlého sněhu na všech silnicích, zahájil Eric koulovačku s náhodným dítětem. Měl černé vlasy, pihovatý obličej a posměšný úsměv. Zjevně to bylo nebezpečné dítě a byl starší než my. Jak se ukázalo, i když byl malého věku, byl vynikajícím baseballovým nadhazovačem – a psychopatem. Chlapec našel kus ledu pevného jako kámen o velikosti golfového míčku, pokryl ho trochou sněhu a hodil ho

přímo do mého obličeje tak silně, jak jen mohl. Udeřil mě tak silně do čela nad mým levým okem, že rozdrtil kost a zanechal po sobě viditelnou promáčklinu, kterou jsem objevil až po letech. Nikdy v životě jsem nedostal takovou ránu a málem jsem ztratil vědomí. Padl jsem na zem, křičel v agónii a plakal. V ústech jsem cítil kov. Chlapec se zachichotal jako hyena a vítězně se odplížil pryč. Erica sotva zajímalo, že jsem byl zraněn.

28. ledna 1986 mi jednoho dne po škole zavolal můj starý přítel Billy, i když jsme spolu mluvili jen zřídka. "Raketoplán vybuchl," řekl. Spěchal jsem k televizi a s hrůzou jsem sledoval záběry, jak se Challenger ve vzduchu rozpadá. To bylo ještě zničující, protože to byla speciální mise pro děti s učitelkou Christou McAuliffeovou na palubě. Téměř okamžitě poté, co se to stalo, o tom všichni začali vyprávět celou řadu příšerných vtípů, včetně jednoho, ve kterém předpověď počasí pro Floridu zahrnovala „rozptýlený raketoplán“. Rychle jsem si uvědomil, že lidé používají tento krutý, sarkastický humor jako způsob, jak se vyrovnat s téměř nepředstavitelnou bolestí. Vědecké studie dospěly k závěru, že humor je evoluční mechanismus. Neustále skenujeme naše prostředí a hledáme chyby, slabiny, problémy a selhání.

Identifikace těchto problémů způsobuje smích, který nás odměňuje obrovskou záplavou endorfinů a enkefalinů, což nám dává výrazný účinek tisíců bolest a přirozené opojení. To nás povzbuzuje, abychom i nadále hledali kolem sebe slabá místa, která lze zlepšit. Zjevným problémem je, že potěšení z neštěstí druhých snižuje naši připravenost na vzestup.

Nekonečná šikana způsobila, že se u mě rozvinuly těžké deprese, což znamenalo, že moje známky opravdu šly na záchod. Škola neustále posílala domů tyto počítačem tištěné „zprávy o pokroku“, které obsahovaly cílené ošklivé věty od učitelů, kteří vašim rodičům přesně říkali, jak moc jste prohráli. To v podstatě způsobilo, že jsem měl každý den potíže s oběma rodiči, což ze mého života dělalo ještě větší peklo. Přišly vysvědčení a moje známky prostě nebyly dost dobré na to, aby byli spokojeni – byly tam B a C, jen pár A. Taky jsem začínal procházet pubertou, z čehož jsem měl ještě větší deprese. Pokaždé, když mě můj otec viděl, důrazně mě káral ohledně mých špatných známek – což obvykle zahrnovalo křik.

Bavte se

To léto Eric a Dave našli obrovskou klenutou stavbu ukrytou v místních cyklostezkách, která byla vyrobena z větví stromů. Byl velmi špatně postavený, svázaný dráty a kusy starého, roztrhaného oblečení. V případě deště by to nikoho neochránilo. Podivný malý nápis na přední straně byl vyroben z bílých a modrých brček přišitých na plochý kus dřeva a bylo na něm uvedeno HAVE FUN. Uprostřed kupole, která byla asi padesát stop široká a dvacet stop vysoká, byla hliněná podlaha a ohniště.

Bylo zřejmé, že velké děti postavily toto místo k pití alkoholu, drogám, a mít sex, protože nápis HAVE FUN měl na sobě také uzávěry lahví od piva, které tvořily symboly mužského a ženského pohlaví. Eric se rozhodl, že musíme tuto strukturu úplně zničit, i když by to bylo extrémně nebezpečné, kdyby nás chytili. Dave a já jsme ho prosili, aby to nedělal, ale on na tom trval. Trvalo nám asi tři čtyři hodiny dlouhé práce, v horkém letním potu, než jsme pevnost zničili. Neuvěřitelně jsem se celou dobu, co jsme to dělali, bál, že nás zmlátí nebo dokonce zabijí, a pracoval jsem v naprosté hrůze, ale Ericovi to bylo jedno a docela se při tom smál. Nějak jsme to vyvázli živí.

Asi o týden později jsem tátu a Michaela přemluvil, aby šli do Camp Boyhaven se mnou na skautském výletě. Zůstali jsme v mém levném tříčlenném kupolovém stanu, který byl nebesky modrý a sotva dost velký, aby nás pojal. Tu první noc začalo pršet a stan nebyl absolutně vodotěsný. Naše spacáky byly úplně promočené. Museli jsme jít do velkého stanu, který vlastnili skauti, kam před deštěm prchalo mnoho dalších. Cesta byla absolutní, strašná katastrofa – a už jsme nikdy nešli kempovat. Zřícenina mého vlastního kupolového stanu v dešti vypadala jako nějaká „okamžitá karma“ za zničení klenuté pevnosti, kterou postavili velcí děti – i když jsem byl donucen, abych to udělal proti své vůli.

Když jsem nastoupil do osmé třídy, Shane se začal plížit do korporací Park, což byla velká bývalá vojenská základna, která byla přeměněna na továrny na druhé straně budov nižší střední a střední školy. Chodil do budov, které zůstaly odemčené, a bral věci jako elektrické vrtačky. Opravdu mě překvapilo, že to dělá, ale zdálo se, že si to vzrušení užil. Běžel, jak jen mohl, a stal se velmi rychlým. Jeho známky byly toho roku velmi špatné a nakonec propadl, což se ukázalo jako to nejlepší, co se mu pro jeho společenský život mohlo stát. Děti ve třídě pod námi netušily, jak ho ostatní vidí. Vzal své úžasné běžecké schopnosti a dal je do práce na dráze, čímž ze sebe udělal hvězdného sportovce s extrémní popularitou. Byl jsem jedním z mála lidí, kteří zpočátku věděli,

jak mohl být tak rychlý. Bylo to poprvé, co jsem poznal někoho jako přítele, který se zabýval kriminálním chováním. Shane mi později dokonce ukradl věci, včetně CD Metallica, ale stejně jsem mu odpustil. Když jsem se ho zeptal, proč to udělal, řekl, že si nemyslí, že už to poslouchám. Léta jsem se snažila pochopit, jak mohlo být trauma z jeho dětství tak vážné, že by byl v pořádku, když ublížil svým vlastním přátelům. Rozhodně jsem věřil v karmu a byl jsem šokován, že někdo vědomě dělá věci, které by později vyžadovaly stejně bolestivé, ochromující události.

Tyrani na hodinách tělocviku byli stále horší a horší, zvláště v šatně. Jedno dítě řeklo, že mi chce ukázat „super kop“. Řekl jsem mu „ne, děkuji“, ale on trval na svém – a udělal pořádný kopanec, který mi přistál v útrobách. Málem jsem spadl. Pár dalších smějících se dětí mě pak popadlo a napadlo mě, že by bylo opravdu veselé zatáhnout mě do sprch a nasytit mě vodou. Stále jsem se držel svých knih a cítil ostrou kyselost potu a plísň v šatně, když mě nesli za ruce a nohy, vznášeli se dvě stopy nad zemí. Kulhal jsem, aby si mysleli, že jsem to vzdal. Uvolnili sevření a uvolnili se, přesně jak jsem očekával. Prudce jsem se jim vytrhl z rukou, nechal jsem své knihy po celé podlaze a vyškrábal jsem se odtamtud. Myslel jsem si, že mi určitě zničí knihy ve sprše, ale když jsem se o pár minut později vrátil, knihy tam stále byly, což vypadalo jako zázrak.

To odpoledne jsem matce řekl, že se nutně potřebuji naučit bojovat. Věci začínaly být příliš nebezpečné. Už mě povzbuzovala, abych si našel kurz sebeobrany, a nabídla se, že mě vezme a zaplatí za to, protože se upřímně bála, že bych mohl být zabit. Prošel jsem žluté stránky telefonního seznamu a podíval se na všechny různé školy, které byly k dispozici.

Studio bojových umění

Můj pohled byl upoután na divokou tvář tygra s vyceněnými zuby. Byla to reklama na studio bojových umění, které provozoval Ronnie LeBlanc. Máma mu zavolala a vysvětlila mu, co se mi stalo, a pak jsem si s ním musel promluvit sám. Řekl, že jeho škola vás naučila, jak přežít situace na život a na smrt, které nazval pouliční bitky. Většina kurzů karate vyučovala „turnajový boj“, který měl spoustu pravidel, jak se vyhnout zraněním lidí, a v situacích, kterými jsem procházel, byl téměř k ničemu. Byl jsem prodán z tohoto jednoho rozhovoru. Když táta

Když se o tom dozvěděl, rozhodl se, že chce kurzy navštěvovat sám, a nabídl, že za to zaplatí. Začal brát Michaela a mě na tyto kurzy dvakrát týdně.

Pan LeBlanc měl pětihvězdičkový černý pás nejméně ve třech různých hlavních typech bojových umění. Jeho stěnu lemovaly plakety ukazující, že skončil na prvním místě v každém turnaji bojových umění, na kterém kdy soutěžil. Naučili jsme se házet údery a kopy proti osmdesátikilovému pytli. To zahrnovalo kopnutí pytle zespodu a jeho zvednutí o celou nohu. To způsobilo ochromující bolest v mých holeních, která ztěžovala chůzi. Holeně se nakonec staly extrémně silnými díky „kondicionování kostí“, při kterém se mikro-zlomeniny hojí silněji než kdy jindy. Museli jsme blokovat tvrdé údery, které způsobily kostní úpravu mých zápěstí. Také jsme se naučili, jak rozbít každý představitelný typ držení, do kterého vás někdo může umístit. Už nikdy nebude „bílé praní“. Mohl bych násilníka praštit na třech různých místech a velmi ho zranit dřív, než měl možnost mě srazit dolů.

Nejdůležitější je, že jsme se chtěli naučit, jak přejít do stavu zvaného „Duch“, ve kterém se vaše tělo stává nepropustným vůči fyzické bolesti. I když dostanete zlomenou kost nebo obrovskou krvavou ránu, stále budete moci dokončit boj. Jednomu chlápku ve studiu rozkopř žaludek motorkář v botě s ocelovou špičkou. Jeho střevo viselo dolů jako švihadlo, což si ani neuvědomoval, dokud boj neskončil. Ještě se mu podařilo dokončit bitvu a uniknout životem.

Abychom rozvinuli Spirit, museli jsme se naučit něco, co se nazývá „Forma“, což byla série pohybů ze stylu Pangai-poedne kung-fu, který jsme studovali. Vše založili na třech zvířatech: tygr, jeřáb a drak. Příběh byl takový, že nejméně před dvěma tisíci lety staří Číňané studovali pět zvířat – tygra, jeřába, draka, medvěda a hada – aby viděli, jak bojují. Medvěd a had se v našem stylu nepoužívali. Tygr používal „tvrdé“ techniky, jako jsou údery a kopy – se spoustou síly, ale omezenou přesností. Jeřáb by koordinoval své „ruce“ a nohy, aby smetl nohy svého protivníka a provedl kombinované útoky. Drak údajně používal „měkké“ techniky, ve kterých jste museli zasáhnout určité body s extrémní přesností, ale techniky byly tak ničující, že nevyžadovaly příliš velkou sílu. Nejprve bychom se začali učit tygří formu. Jak jsme postupovali přes křídla, ne pásy, měli bychom se naučit tvary jeřába a draka.

Pan LeBlanc nás naučil, že tyrani nechtějí cítit bolest a půjdou pouze po „snadném zabití“, kterého mohou zcela ovládnout strachem. Pokud se budete bránit a zraňovat je, pak i když boj prohraje, téměř nikdy nebudou chtít

zkusit znovu. Vysvětlil také, že i velcí, zastrašující motorkáři v kůži a řetězech budou plakat jako malé děti, pokud opravdu dobře zaútočí nebo se podřídí ochromujícím kloubním zámekem. Cílem našeho tréninku bylo devastovat soupeře do tří sekund nebo méně a pak se rozběhnout. Byl určen pouze k použití v situacích ohrožujících život. Také jsme se naučili techniky, které dokázaly zabít útočníka holýma rukama jedním úderem, což zde nebudu prozrazovat. Bylo nám řečeno, abychom nikdy nikoho nebili ve skutečném boji, s výjimkou jednoho z „cílů“, což jeho tělu odebere schopnost pokračovat v boji přerušením činnosti nervového systému. Policisté prostřelili 15 cm širokou díru do hrudi někoho na drogách, jako je PCP, jen aby byl zabit touto osobou několik sekund před smrtí. Pokud však takového útočníka zasáhnete na jeden z cílů, spadne.

Měli jsme rozsáhlé školení o zákonnosti boje a bylo nám řečeno, že pokud někoho zabijete nebo mu dokonce těžce ublížíte, musíte mít naprostý důkaz, že vám představovali stejně závažnou hrozbu. Pan LeBlanc také řekl, že i kdybyste měli pravdu a měli důkaz očitého svědka, stejně můžete skončit ve vězení – ale to je lepší než být zabit. Nejlepší strategií však bylo jít do Spirit, zasáhnout útočníka alespoň do jednoho z cílů a utéct za tři sekundy nebo méně. Pan LeBlanc byl v tolika život ohrožujících situacích, že se nemohl dívat na filmy, protože nemohl vydržet vidět rvačky, které pokračovaly dál a dál. Jeho krev by začala pumpovat, čas by se zpomalil, jeho zrak by se před ním zúžil do kužele a stal by se hypervědomým. To vše bylo součástí toho, co se vám mělo stát, když jste úspěšně vstoupili do Ducha – a je to vyčerpávající a velmi intenzivní.

Během několika měsíců jsme začali dělat formu ve stylu zvaném „Forma s mechanikou“, ve kterém jsme se soustředili na provádění pohybů velmi pomalu a velmi přesně – jako meditaci. To vedlo k „Formulaci s rychlostí“, ve které jsme začali procvičovat stejnou sekvenci mnohem rychleji a se silou každého z pohybů. Jen o pár týdnů později jsme začali dělat „Form with Spirit“. Naučili mě zavírat břišní svaly do zdi, takže i kdybych dostal perfektní úder do solar plexu, nešel bych dolů. Bylo nesmírně děsivé vidět někoho, kdo správně vstoupil do Formy s Duchem, protože tato technika byla založena na divokém, vrčícím vzteku, do kterého se zvířata pouštěla v boji na život a na smrt – zvláště tygři. Nakonec jsi udělal stejný výraz obličeje jako tygr s vykulenýma očima v logu školy a řvoucí zvuky, které se objevily, byly extrémně děsivé. Jen to vidět a slyšet by s vámi nikdo nikdy nechtěl bojovat.

Pan LeBlanc vysvětlil, že jste se nikdy neměli zlobit, když to děláte, i když to vypadalo. Byl to „Duch Ochrany“, který měl zachránit váš vlastní život a životy těch, které milujete. Zvířatům se to přirozeně stává, takže budou mít větší šanci přežít boj na život a na smrt, i když byla vážně zraněna. Většina lidí nikdy nedosáhne tohoto stavu ani v hrozném boji, kvůli tomu, jak jsme naprogramováni bát se a vyhýbat se bolesti. Pokud se někomu podaří dosáhnout tohoto stavu vědomí, jde většinou o slepé běsnění totální divokosti, ve kterém se člověk nedokáže efektivně pohybovat ani strategicky. Obvykle se budou trást natolik, že je lze velmi snadno srazit a porazit. Naučili nás vstoupit do tohoto stavu ve zlomku vteřiny, uzamknout se ve svém postoji a mít úplnou kontrolu a uvědomění si svého prostředí, jakmile jsme v něm byli. Všechno šlo zpomaleně, takže tři sekundy vypadaly jako spousta času na dokončení boje.

Moc se mi to nelíbilo, ale měl pravdu – cítil bych, jak se čas zpomaluje kroul, měl bych pocit, že mi Kool-Aid koluje v žilách, a začal bych si být hyperuvědomován o světě kolem sebe – téměř super-uvědomělý. I když jsem vypadal a zněl extrémně děsivě, cílem bylo mít zážitek zcela pod kontrolou. Rychlost a přesnost pohybů, které jsem dělal ve Form with Spirit, mě velmi zrychlila a ohromně zlepšila mou obratnost. Přesně, jak řekl pan LeBlanc, bylo bolestivé sledovat filmové souboje, protože byly pomalé. Přikrčil jsem se v Matrixu, když Morpheus řekl Neovi: "Jsi rychlejší než tohle," a pokračovali v pohybu, jako by byli uvězněni v melase. CGI bylo použito, aby se Neoovy paže v jedné scéně jevily jako rychlejší, ale u ramen, kde na tom opravdu záleželo, to bylo stále pomalé. Toto školení mi také pomohlo rozvinout schopnost hrát bleskově rychlá sóla na bicí v době, kdy jsem absolvoval vysokou školu s jazz minor.

Cítil jsem něco jako extrémní běžec, když jsem dělal formu s Spiritem, a poté jsem byl vyčerpaný – ale pokračovali jsme v procvičování techniky. Bylo nám také řečeno, že je nesmírně důležité nikdy nikomu neříkat, že známe Formu s Duchem, protože lidé vás vždy žádají, abyste si s nimi zahráli. V našem systému vše obnášelo devastaci soupeře pouhým jedním úderem. Cílem je zcela vypnout normální fungování soupeřova těla. To znamenalo, že jsem musel být velmi opatrný v typické školní rvačce, abych se mohl vyhnout vážnému poškození nebo dokonce zabití někoho. Důvod, proč to s vámi nyní sdílím, je, že cítím, že je velmi důležité naučit se sebeobranu. Dokázal jsem nebojácně chodit v jakékoli oblasti a věděl jsem, že se o sebe dokážu postarat v každé situaci. Uvědomil jsem si, že strach je „šťouch“, který by se dal výrazně omezit, kdyby

není eliminováno meditací. Moje mimotělesná zkušenost mě přesvědčila o realitě života po smrti, a proto jsem se ani nemusel bát situace, kdy bych mohl být zabit. Vždy bych existoval. Tento výcvik mi nakonec dodal odvalu vstoupit do předních linií bitvy, které všichni čelíme proti globálnímu padouchovi, který si přeje zabít miliardy lidí.

Fight Back

Můj další boj se odehrál velmi brzy na tréninku, ještě než jsem se vůbec začal učit Forma s Duchem. Ve třídě za mnou přišlo hubené dítě s dlouhými hnědými vlasy a křivými zuby, když tam bylo jen pár dalších. Začal mou váhu urážet nadávkami, přitom se smál a usmíval. Byl naprosto překvapený, když jsem na něj najednou spěchal. Chytil jsem ho za obě ramena a zařval jsem jako lev, když jsem jeho tělem prorazil asi sedm stolů. Zády narazil do zdi – tvrdě. Právě jsem přeskupil celou čtvrtinu místnosti a shlukl všechny stoly do shluku po obou stranách cesty. Náraz z něj částečně vyrazil vítr. Nechal jsem ho tam přišpendleného a podíval jsem se na něj očima vražedného tygra a dal mu najevo, že kdyby udělal něco jiného, mohl bych ho roztrhat na kusy. Byl totálně v šoku, v hrůze s vytřeštěnými očima nasával vítr a couvl. Nechal jsem ho jít a už se mě nikdy nepokusil šikanovat. Rychle se rozneslo, že se něco změnilo, a počet epizod šikany okamžitě klesl.

V době, kdy jsem měl další zápas, jsem hodně pracoval na technice nazývané „boj na blízko“ nebo „lepkavá zápěstí“. Cílem bylo napadnout soupeřův prostor, takže jste byli jen stopu od jeho tváře. To by mu bylo nepříjemné a snažil by se couvnout, aby vás zasáhl, což by byla jeho srážka. Držel jsi obě zápěstí na jeho zápěstích, takže jsi vždy věděl, kam jeho ruce míří. Pak jsme se naučili všechny tyto plynulé pohyby, které nám umožnily zablokovat jeho ruce, a přitom být stále schopni zasáhnout při každé příležitosti. Bylo to jako šachová partie bojových umění a úspěšný úder obvykle zahrnoval objetí jedné z jeho paží. Cvičili jsme to po dlouhou dobu při nízké rychlosti; myšlenka byla, že to přijde přirozeně instinktem, jakmile to budete potřebovat – a bude se to odehrávat mnohem větší rychlostí.

Tenhle kluk, Steve, si myslel, že by bylo legrační zkusit mě jednoho dne plácnout mimo tělocvičnu poté, co se mě ve třídě opakovaně pokoušel pěkně tvrdě kontrolovat svou lakrosovou holí. Ani jsem se ho nebál. Začal jsem se usmívat jako já

bez námahy zablokoval každý úder, který se pokusil hodit, a opakovaně ho velmi zlehka poklepával prsty do čela, znovu a znovu, levou i pravou rukou. Tím jsem mu dal najevo, že jsem ho mohl úplně zdevastovat. Ostatní děti to viděly a začaly se smát. Byl jsem minimálně dvakrát rychlejší než on a on neměl šanci. Smál jsem se jako sarkastický tyran, když byl čím dál tím víc naštvaný, a to mě narušilo soustředění. Ustoupil a dostal jednu opravdu dobrou facku do mé levé tváře – udeřil mě do obličeje tak silně, že za sebou zanechal rudé otisky prstů. Odstrčil jsem ho zpět, což způsobilo, že se bezmocně svalil na zem. "Už to nikdy nedělej." Nikdy to neudělal. Ve skutečnosti se rozhodl, že je mnohem bezpečnější být na mě milý, a dokonce se mnou poté vtipkoval – ale o dva roky později mě vážně srazil v lakrosové hře. Vždy došlo k odplatě. Nejen, že jste si museli dělat starosti s karmou, měli jste i samotné lidi – a jejich přátele.

KAPITOLA OSMÁ

Temná noc duše

T Naposledy jsem byl na skautském výletu krátce po tom boji. Vzali nás na leteckou základnu Plattsburgh a my jsme zůstali ve stejných kasárnách a prohlédli si všechny stejné budovy, které bychom viděli, kdybychom byli přijati nebo odvedeni. Můj otec mě přísně varoval před vstupem do armády, jak mu jednou řekl seržant cvičení: "Jakmile se podepíšeš na lince, tvůj zadek je můj." Už jsme měli na sobě uniformy vojenského stylu a procházeli jsme výcvikem, který by zvýšil naši hodnotu a dal nám viditelné odznaky. Skauti byli vstupní drogou do armády – a na základně bylo něco extrémně strašidelného a děsivého. Pořád jsem měl dost ESP, abych všude jasně cítil pach smrti. Muži, kteří tam zůstali, se báli o své životy a byli extrémně deprimovaní z toho, že museli opustit své domovy, přátele a rodinu.

Asi o týden později jsem šel ke Kevinovi domů a rozhodli jsme se, že mu postavíme stan a utáboříme se na dvorku. Trval na tom, abychom všechno vynesli na jednu cestu, a to bylo vyčerpávající. Snažil jsem se mu pomoci, ale nechápal jsem, jak jeho stan funguje. "Jdi pryč, Davide." Nevíš, co sakra děláš." Přešel jsem k jeho houpací síti, nebojácně jsem se do ní vrhl a konečně jsem si mohl lehnout, po několika neúspěšných pokusech na předchozích návštěvách, kdy mě můj strach kompromitoval. Teď pracoval a já jsem kopal zpátky. Snažil jsem se přimět svého psa, Excalibura, aby mě nabil a srazil mě, ale nefungovalo to. "Slez ze svého líného zadku a pojď mi s tím pomoci!" Dostal jsem se ven, ale pak jsem si dal spoustu času na očištění listí, které jsem tam nechal. Jeho urážlivý přístup se mi vůbec nelíbil.

Najednou jsem za sebou uslyšel hukot. Otočil jsem hlavu a uviděl krátký záblesk stříbra a světla. COŽE! Něco mě udeřilo do hlavy – velmi, velmi

tvrdý. Tentokrát to bylo vlevo, vpravo kolem mého ucha. Bolest byla nepředstavitelná – ještě horší než ledová skála. Vnější okraj mého ucha byl v naprosté agónii – jako by ho bodali nožem a zároveň ho pálili bílým horkým ohněm. Instinktivně jsem ho popadl a začal jsem pobíhat po jeho dvoře a křičet. Zasmál se a přiměl Excalibur, aby mě pronásledoval: "Jdi pro něj, děvče!"

Tahle kolie, která vypadala stejně jako televizní pes Lassie, za mnou ráda běžela. Když jsem pokračovala v křiku a pláči, začal mi říkat kočička a říkal, že se nic nestalo, jsem v pořádku a mám držet hubu. Zhroutil jsem se na zem a Excalibur mi začal olizovat ruku, což způsobilo, že se mi v uchu ozývaly obrovské a nechutné zvuky. Odtáhl jsem ruku a byla celá pokrytá červenou, shora dolů. Nebyla vidět žádná kůže. Moje bílá košile byla také poseta červenými kapkami. Byl jsem naprosto zděšen, že mi tento upíří pes pije krev. Trvalo mnoho let, než jsem si uvědomil, že se mi snažila zachránit život tím, že ránu vyčistila a zalepila.

Kevin přiběhl, uviděl krev a začal skandovat: „Ach můj bože, můj bože,“ když mě hnal do domu. Pak mě donutil zůstat sám v koupelně se zavřenými dveřmi, zatímco zavolal rodičům a zeptal se jich, co mám dělat. Řekl, že mají HMO a mohou mi pomoci. Řekl mi, abych se na sebe nedíval do zrcadla, a otevřel dveře skříně tak, aby směřovaly ke zdi.

Pak odešel. Moje lebka a ucho pulzovaly nepředstavitelnou bolestí, která ještě více zhoršovala zápach ústní vody, starého mýdla a plísni v koupelně. Po pár minutách, co jsem tam stál a poslouchal, jak šílí za zavřenými dveřmi, jsem strážlivě otočil zrcadlo k sobě. Do masa a chrupavky na okraji mého ucha byl vyřezán dokonale kruhový prstenec.

Nebrečela jsem. Byl to vlastně velmi jasný okamžik. Tohle se mi stalo. Bylo to skutečné. Utrpěl jsem zranění, ale byl jsem naživu a byl bych v pořádku. Kevin po mně očividně hodil hliníkovou stanovou tyč, protože neměl pocit, že se pohybuji dostatečně rychle, abych mu pomohl. Tohle byl další případ „příliš velké pomsty“ – a teď jeho směšné šikanování žalostně selhalo. Jeho rodiče mu řekli, že jejich HMO pro mě nemůže nic udělat a měl bych zavolat matce a nechat ji pro mě přijít. Řekl jsem jí, že mi Kevin „hodil do ucha stanovou tyč“ a ona si myslela, že mi ve skutečnosti sjel do zvukovodu, takže se jí velmi ulevilo, když viděla, že je to jen kulatý kruh na okraji. Naložili jsme moje kolo do auta, jeli domů a dali mi na ucho gázový obvaz, ale další tři dny to strašlivě oteklo, bylo to extrémně bolestivé a celé to zbarvilo do tmavě modročerné.

Když táta zjistil, co se stalo a že jsme mu to neřekli až do té doby pak se rozzuřil. Spěchal mě do ordinace plastického chirurga na Unionu

Ulice v Schenectady. Bylo mi řečeno, že většina tyče mi prořízla ucho z jedné strany na druhou jako vykrajovátko na sušenky. Celý kulatý kus uprostřed měl dostatečný průtok krve, aby zůstal naživu, ale mohl snadno zemřít – v takovém případě by ho musel rekonstruovat pomocí chrupavky a kožních štěpů z jiných částí mého těla. Potřeboval jsem co nejdříve operaci a byl jsem objednaný, abych se znovu vrátil o dva dny později. Na chirurgii jsem ležel na operačním stole jako zraněné zvíře a třásl jsem se šokem, když mi chirurg na několika místech píchl do ucha Novocain – ale neplakal jsem. Pokaždé, když zasunul jehlu dovnitř, cítil jsem, jak praská, praská a praská skrz několik vrstev kůže a chrupavky, a bylo to neuvěřitelně bolestivé. V tomto okamžiku vše, co mohl udělat, bylo odříznout další zjizvenou tkáň chrupavky, která se vytvořila kolem rány. Usoudil také, že prostřední díl bude pravděpodobně žít.

Řekl mi, že potřebuji masírovat jizvu, jak jen to jde, bez ohledu na to, jak to bolí, protože jinak by se otok mohl pořádně zhoršit. Také mi řekl, že budu muset nosit gázový obvaz po celou dobu alespoň měsíc, a že pokud mě tam někdo udeří, možná budu muset znovu operaci. Tohle byl polní den pro všechny děti, které mě ve škole nenáviděly. Nyní jsem měl velkou zranitelnost a nový lahodný cíl pro jejich šikanu kromě mé rostoucí hmotnosti.

Všichni mi začali říkat „Vincent Van Gogh“ a „Vinnie“. Měl jsem děti, které plakaly „Vinnie“ radostí z celé dlouhé chodby, kdykoli mě viděly.

Neodvážil jsem se s někým bojovat, protože kdyby mě udeřili do ucha, mohli by mě přinutit zpátky na operaci – a bolelo by to tak, že bych byl fyzicky zničený. V jednu chvíli se mě někdo nový zeptal, co se mi sakra stalo s uchem, a divil se, jestli jsem nespádl z kola. Chlapec, kterému jsem poklepal na čelo, řekl: "Kevin na něj hodil příjezdovou cestu." Všichni vybuchli smíchy nad jeho chabým vtípem, protože všichni ten příběh znali.

Celá oblast byla po zranění nejprve zarudlá a oteklá jako cherry rajčátka. Stalo. Nechal jsem si obvaz na uchu alespoň dva měsíce, aby ho děti neviděly. Naštěstí ten malý kulatý kousek uprostřed přežil, ale rozhodl jsem se, že si nebudu stříhat vlasy, alespoň dokud nebudou dostatečně dlouhé, aby mi úplně zakryly ucho. Táta sehnal právníka a vyhrožovali jsme, že podáme žalobu na Kevina a jeho rodinnou zdravotní pojišťovnu. Vzhledem k tomu, že Kevinovi rodiče by na něj křičeli, kdyby dostal něco méně než devadesát pět, byli mnou absolutně znechuceni, že jdu po jejich „dokonalém“ synovi.

Naše právnička byla úšklebková stará židovská dáma s hromadami papírů přes sebe stůl a kancelář. Několik úlomků světla protrhlo staré dřevěné žaluzie,

odhaluje všechna visící zrnka prachu a pomáhá bojovat s bledým zářivkovým osvětlením v místnosti. Bez ohledu na to, jakou otázku jsem se jí pokusil o strategii položit, stále opakovala: „Čím méně řekneš, tím lépe“ se silným přízvukem. To mě našťvalo, ale byla to očividně jediná věc, kterou mi chtěla říct.

Moje schůzka s likvidátorem pojistných událostí se měla uskutečnit v Kevinově domě, což bylo hrozné. Táta šel se mnou a připomněl mi, co ta stará paní řekla. Aranžér měl mokré, kudrnaté blond vlasy, tisíce zářivě bílých zubů, atletickou postavu, opálenou pleť a bezchybný oblek. Kevinovi rodiče na mě zírali s absolutní, kypící nenávistí, když jsem odpovídal na každou otázku, na kterou se mě pan Smiles, seřizovač, zeptal co možná nejmenším počtem slov – ne-li jedinými slovy. Všichni věděli, na čem jsem, ale Smiles s tím nemohl nic dělat. Nemohl mě chytit. Pojišťovna mi zaplatila účty za lékařskou péči a dala mi vyrovnání 2000 dolarů, které táta investoval do CD, které nevyzrálo, dokud nebudu na vysoké škole. To bylo další z velkých traumat mého života. Musel jsem se utkat s jedním ze svých nejlepších přátel a dostal jsem z toho jen malé množství peněz, které nikdy neuvídím, dokud nebudu příliš starý na to, aby na tom záleželo. Moji rodiče mi nemuseli platit lékařské účty, ale já jsem při tom ztratil nejlepšího přítele. Kevin už se mnou nikdy nemluvil. Necítil jsem žádné uspokojení z boje a „vyhrávání“ této bitvy. Kevin měl negativní chování, ale možná se stal lepším přítelem, kdybych jeho rodině nevyhrožoval žalobou.

Velká duchovní učení nám říkají, že odpuštění zastavuje kolo karmy – brání tomu, aby se v našich životech neustále znovu objevovaly stejné cykly radosti a katastrofy s novými scénami a postavami. Rovnováha mezi odpuštěním a sebeobranou je jednou z velkých „šedých oblastí“ na cestě vzestupu, zralá pro nekonečné množství kontemplace a studia.

Slyšení Írán-Contra

V létě 1987 se věci staly naprosto bizarními, když 30. června začala televize vysílat slyšení Iran-Contra. Byl jsem čtrnáctiletý kluk, který stále žil pod neustálou hrozbou jaderné války se SSSR, i když byly dělat kroky k míru, včetně glasnosti a perestrojky. Zde byl podplukovník Oliver North v národní televizi, který otevřeně přiznal, že se podílel na finanční podpoře teroristické skupiny obchodující s kokainem z Nikaraguy zvané Contras. Ještě horší je, že tajně prodával zbraně

Írán, přestože je podle amerických zákonů nezákonný, protože byl považován za teroristickou diktaturu. North dostal pokyn, aby použil peníze z íránské krve k financování a výcviku teroristů Contras. To bylo také nezákonné podle amerických zákonů. Administrativa doufala, že Contras povede partyzánskou válku, aby svrhla tehdejší sovětskou přátelskou vládu v Nikaragui, řízenou skupinou zvanou Sandinisté. Očividně, když jsme měli mít rádi skupinu teroristů, média jim říkala „militanti“ nebo „rebelové“, a to jejich činy nějak upravilo. Příklady „rebelů“ podporovaných USA byli Bin Ládín a Taliban, když Sověti drželi Afghánistán. Senátní slyšení v březnu 1985 odhalilo důkazy, že Contrasovi byli ve skutečnosti teroristé. Mezinárodní skupina pro lidská práva, která shromáždila 145 místopřisežných prohlášení od dvaceti osmi očitých svědků, uvedla: „Dokumentace ukazuje vzor brutality vůči převážně neozbrojeným civilistům, včetně znásilňování, mučení, únosů, mrzačení a 24 dalších případů zneužívání.

— Během stejné doby prezident Ronald Reagan hovořil o Contras jako o „morálním ekvivalentu otců zakladatelů“. 25 —

Tento skandál byl vyšetřován americkým Kongresem stejně jako tříčlenný tým jmenovaný prezidentem Reaganem nazvaný Tower Commission. Reagan vypadal přesně jako pan Smiles, když se dostal do televize, pokrčil rameny a řekl, že o ničem neví, ale chápal, že jeho chlapi se jen pokoušejí bojovat proti zlému Sovětskému svazu a chránit nás před jadernou válkou. . Předpokládal jsem, že Ollie North byl vážně šikanován, protože jsem věděl, jak to vypadá. Intuitivně jsem cítil, že vyhrožovali znásilněním, mučením a vyražděním celého jeho rodokmenu, pokud neunese pád, nesvalí to na sebe a neřekne, že to byl jeho nápad. O několik let později mi zasvěcení řekli, že se to v Cabalu děje neustále. Každému, kdo vybočí z řady, hrozí extrémní mučení a smrt pro celý jeho rodokmen. To je součástí toho, jak si Cabal dokázala udržet moc tak dlouho. Pro nováčky je těžké skutečně pochopit, jak zlá tato skupina ve skutečnosti je. Reagan a viceprezident George HW Bush byli zbaveni všech obvinění, i když ručně psané poznámky ministra obrany Caspara Weinbergera ze 7. prosince 1985 ukázaly, že Reagan věděl, že zbraně byly prodávány Íránu výměnou za propuštění sedmi amerických rukojmích. konané v Libanonu.

Pouze pět osob bylo obviněno z podpory nikaragujských teroristů, ale tato obvinění byla pohodlně stažena poté, co administrativa odmítla odtajnit dokumenty, které je dokazovaly, kvůli „národní bezpečnosti“. Cítil jsem, že v Pentagonu byli nějakí dobří lidé, kteří za nás bojovali, věděli, co tyto dokumenty obsahují, a mysleli si, že mohou zastavit hrozbu jaderné války.

svržením celé administrativy — ale nefungovalo to. Trvalo by mnoho let, než jsem se dostal do přímého kontaktu s lidmi pracujícími pro tuto tajnou alianci.

Čtrnáct úředníků bylo nakonec obviněno z nižších obvinění a stopa korupce šla až k ministru obrany Casparu Weinbergerovi. Jedenáct z těchto mužů bylo odsouzeno. Někteří podali odvolání a prošlo jim to. Byl jsem ohromen, že George HW Bush vyhrál volby v roce 1988, pouhý rok po tomto skandálu horším než Watergate. Jediné, co Nixon udělal, bylo odposlouchávání kanceláří demokratů. Reaganova administrativa byla přistižena při aktivním financování, vyzbrojování a výcviku dvou různých skupin teroristů. Každý, kdo byl obviněn nebo odsouzen, byl omilostněn v posledních dnech čtyřletého prezidentství George HW Bushe, když už bylo příliš pozdě na to, aby ho někdo zastavil. 26 —

Rozhodl jsem se, že když vláda dokáže schovat nebo zničit dokumenty a vyhnout se potrestání, mohl bych to udělat i já. Každý den jsem začal kontrolovat poštu, jakmile jsem přišel ze školy. Obávané zprávy o pokroku přicházely v předvídatelné počítačově vytištěné obálce s velkými písmeny v okně. Nyní jsem byl mistrem v míchání žhnuoucích KNO₃ a cukrových směsí na dvorku a také v zapalování petard pod starou brokovnicí – což způsobilo, že sklo vyletělo do vzduchu díky efektu bramborové pistole. Spálil jsem ty ďábelské zprávy o pokroku do sytosti a rozdrtil popel. Byla to otázka „národní bezpečnosti“. Jediné, o co jsem se teď musel starat, byly vysvědčení, které mé administrativě hrozily trestním oznámením, obžalobou, obchodními sankcemi a embargem, které přerušilo všechny mé zásobovací linky – a nechalo mě uvězněného ve vězeňské cele v ložnici. Začínal jsem se zapojovat do „nutkání k opakování“ – zrcadlení negativity, kterou jsem ve světě viděl, svými vlastními myšlenkami a činy. Trvalo mnoho let, než jsem tento podvědomý proces identifikoval a zjistil, jak fungoval v této době mého dětství.

Poslední čtyři kola

Na podzim roku 1987 jsem nastoupil na střední školu, což bylo stejně hrozné jako jít na střední – ne-li ještě horší. Teď tam byly další tři ročníky dětí, které byly starší než já. Měl jsem stále větší a větší nadváhu a měl jsem 225 liber na pět stop devět palců. Měl jsem velké břicho, kterému někteří lidé říkali „náhradní pneumatika“, a stejně tak ohavná „mužská prsa“. Když jsem přitáhl spodní čelist ke krku, vytvořilo se mi ošklivá dvojité brada. Všichni se mě ptali, jestli jsem to viděl

bazén ve třetím patře – ale žádné třetí patro tam nebylo. To byl typický trik, který obtěžoval prvňáčky první den.

Více a více v této době, MTV představovala kapely s otevřeně satanistický snímky, včetně obrácených pentagramů, démonů a podobně. Překvapilo mě, že to bylo tak otevřeně propagováno, ale také jsem zjistil, že mi tato hudba pomohla uvolnit hněv a cítit se lépe. Z poslechu bych dostal katarzní pocit, podobně jako vojáci Dr. van der Kolka s posttraumatickou stresovou poruchou, kteří sledovali válečný film a zažili vysokou dávku ekvivalentní střelbě osmi miligramů morfia. Začal jsem nosit jen černá rokenrolová trička, která mi táta kupoval za dvacet babek na koncertech, na které jsme byli. Vlasy jsem měl dost dlouhé, takže jsem už nemusel nosit gázu na uchu, a rychle jsem začal vypadat jako „kovová hlava“.

Cítil jsem se, jako bych neměl žádné přátele. Shane propadl osmou třídu a nezvládl to na střední školu s námi ostatními. Eric a Dave byli součástí malé skupiny, kterou jsem nazval „geek klan“, a jediné, co jsme měli společné, bylo to, že nás všichni ostatní nenáviděli. Teď jsem mohl vyhrát jakýkoli boj, který se někdo pokusil zahájit, ale to neznamenal, že mě má někdo rád – takže jsem byl nešťastný. Začal jsem kreslit podivné a znepokojivé náčrty sebevražd, kde jsem se zabil extrémně bizarními, kreativními a grandiózními způsoby. Věděl jsem, že to ve skutečnosti nikdy neudělám, ale upřímně jsem měl pocit, že nemám pro co žít. Nyní jsem zrcadlil kolektivní trauma jaderného „sebevražedného kultu“, kterým se Amerika stala. Škola byla noční můra. Byl jsem stále větší a větší, moje kůže byla nepořádná a byla jsem neustále v depresi.

Voják štěstěny

První den střední školy se objevil nový kluk, kterému budeme říkat Don. Byl buclatý jako já, měl vlnité světle hnědé vlasy, bledou pleť a pihy a nosil velké brýle s dvojitým rámem přes vršek. Tyrani z jeho staré školy mu říkali Froggy. Seděl se sklopenou hlavou na stole vedle mě, jako by omdlel, což bylo docela překvapivé. Sotva jsem mohl uvěřit svým očím, když Eric vešel dovnitř a bušil pěstí do stolu tohoto nového dítěte, což způsobilo, že se zhroutil a začal mu nadávat, jako by se znali. Začal jsem mluvit s Donem a zjistil jsem, že každé léto pobýval v táboře, který Ericova rodina vlastnila, takže se velmi dobře znali. V jistém smyslu se zdál být Ericovým přítelem, ale Eric byl stejně arogantní a dominantní vůči

jak byl ke mně. Téměř okamžitě jsme se stali nejlepšími přáteli a spojili jsme se hlubokou vzájemnou nenávisť k Ericovi. Někdy jsme mu říkali Erico, jako by to byl gangster.

Rychle jsem zjistil, že Don se velmi zajímal o nindžy, zbraně a armádu. Předplatil si časopis Soldier of Fortune , kterému říkal SOF, a fantazíroval přes všechny obrázky vrhacích hvězd, šipek, mečů, vystřelovacích čepelí, nunchaku nebo „nunchaků“ a různých zbraní a kulek. Byl obzvláště posedlý zcela nelegální pružinovou zbraní zvanou „andělská čepel“, kde zmáčknete tlačítko a nůž přímo vyskočí. Mluvil o tom, jak byste mohli zapilovat matici a čepel by vystřelila z pouzdra jako střela. Neustále měl představy o násilné pomstě dětem, které ho šikanovaly stejně jako mě. Dal jsem mu vědět, kdyby někoho zranil nebo zabil, zničilo by to jeho život. Strávil jsem měsíce vysvětlováním, co se stalo mému otci ve Vietnamu, a důrazně jsem ho povzbuzoval, aby se nepřihlásil do armády, protože by mohl být velmi snadno zabit. Přesto jsme strávili nespočet hodin zabíjením padouchů ve hrách jako Rush'n Attack pro nový Nintendo Entertainment System, který byl mnohem návykovější než Atari. Po škole jsme spolu začali chodit do jeho domu s Ericem, Davem a dalším dítětem z našeho „geek klanu“, který také bydlel poblíž.

Teenageři, kteří se spálí v ohnivém jezeře
Navždy

Dalším dítětem, které jsem toho roku potkal, byl Jude Goldman, který byl o třídu výše než já. V hodině tělocviku mísili ročníky, takže jste měli dva roky dětí, které musely spolupracovat. Jude byl stejně zvláštní, kreativní a inteligentní jako já, s divokými hnědočernými vlasy, které byly nahoře dlouhé a po stranách krátké. Obarvil si část své hřívy, aby měla blond hnědou barvu. Byl nízký a hubený, měl kulaté Lennonovy brýle, plné strniště v obličeji a hluboký hlas. Ženy ho vždy považovaly za přitažlivého. Jezdil na skateboardu, nosil podivné a funky oblečení, pouštěl hudbu a nějak se mu podařilo zůstat v pohodě ve své třídě. Měl velmi rychlý a vtipný smysl pro humor, se kterým jsem dokázal držet krok. Začal tím, že mě škádlil na hodině tělocviku jako všichni ostatní, ale čím víc jsme si povídali, tím víc si uvědomoval, že máme víc společného než kdokoli jiný ve škole. Nakonec mi dal kazetu s hudbou, kterou dělal doma a kterou nazval Organized Noise.

Zjistil jsem, že jeho matka byla bývalá hippie a menší filmová hvězda, která se připojila ke komuně, jen aby ji znechuceně opustila a konvertovala, aby se stala extrémní fundamentalistickou křesťankou. Výsledkem bylo, že Jude nenáviděl vše, co mělo co do činění s hippie hudbou a kulturou – ale stále jsme byli skvělí přátelé. Jeho matka nepřetržitě, celý den a celou noc přehrávala nahraná kázání svého kazatele. Ten chlap měl směšně extrémní jižanský přízvuk, ještě větší, než jak zněl George W. Bush, a byl to docela charakter – ten nejpřehnanější stereotyp bouchačky s ohněm a sírou, jaký si lze představit. Rapture se chystalo způsobit, že se jeho stádo každou chvíli vznese do vzduchu, zatímco všichni ostatní byli odsouzeni k pečení ve věčném pekelném ohni. Propašovali jsme kazetu a moje oblíbená pasáž byla: „Mladí lidé – vy jste je sledovali – jdou do pekla bez Krista. Mluvím o teenagerech, kteří budou navždy hořet v ohnivém jezeře. Nemůžete jim pomoci, ale můžete se za ně začít modlit – a získat břemeno a smutek z jejich ztráty ve svůj prospěch.“ Jeho další klasická citovaná věta byla: "Vezme skupinu lidí, ne všechny, ne všechny, protože to nezvládnete."

Judova matka na něj neustále křičela kvůli těm nejsměšnějším maličkostem. Nesměl poslouchat žádnou hudbu, která by nebyla 100% znovuzrozená křesťanská, a nic nemohlo přerušit nepřetržitou čtyřicetihodinovou smyčku kázání – takže celá plocha pod jeho matrací byla lemována skrytými páskami všeho druhu. Jeho oblíbené kapely. Jednou našla jeho kopii Princeova alba Dirty Mind, což vedlo k „nouzové schůzce“ s jejími církevními staršími. Řekli Judovi, že už nikdy nebude moci poslouchat Princeovu hudbu, jinak se stane gayem. Po tomto incidentu se mnohem lépe schovával svou hudbu a jeho matka už nikdy neobjevila jeho vzácný kontraband. Jeho prarodiče měli dost peněz na to, aby mu koupili Alesis Midiverb, což mu umožnilo vložit echo na nástroje a hlasy, spolu s vícestopým magnetofonem a samplovací klaviaturou Casio SK-1. Měl ošklivé alergie a pokaždé, když si vzal lék, jeho mysl byla divná a prostorná. To bylo, když napsal hudbu Organized Noise.

Navzdory tomu, že používal špinavě levnou klávesnici se strašlivými zvuky, stále dokázal udělat několik velmi jedinečných, zajímavých a bizarních věcí. Klíčem byl vzorkovač. Jakékoli zvuky, které našel, bylo možné zacyklit a převést na hudbu.

Léto roku 1988 ukončilo můj první ročník a já byl stále docela depresivní. Stále více jsem hrál na bicí a Jude a já jsme mluvili o založení kapely, protože měl levnou baskytaru ve stylu Paula McCartneyho, na kterou maloval nejrůznější slova a obrazy, včetně svých

název. Byl samouk na baskytaru a klávesy a uměl dost, aby si vystačil s oběma nástroji.

Jeden z koncertů, na který jsem to léto byl, byl Dokken, kde jsem to viděl opilý zpěvák v zákulisí obklopený davem asi jedenácti neuvěřitelně žhavých žen v minisukních. Z mého pohledu by každý z nich byl strážcem na celý život – a kamkoli šel, následovali ho jako mláďata. Říkal opravdu hloupé věci, které nebyly moc vtipné, ale pokaždé, když udělal i ten nejslabší pokus o humor, vybuchly do smíchu, jako by byl veselý. Obrovské body získal také za hraní Led Zeppelin na stereo systému.

Opět jsem viděl stejný příběh. Rockové hvězdy byli jen obyčejní lidé kteří tvrdě pracovali, naučili se zpívat nebo hrát na nástroj, založili kapelu, napsali pár slušných písní, podepsali smlouvu a nakonec vydělali nahrávací společnosti dost peněz, aby vyrazili na turné. Prohlídky by tyhle lidi skoro zabily. Téměř každá kapela, kterou jsem kdy potkal, byla extrémně vyčerpaná, neustále bojující, aby neonemocněla, a vězni tourbusu. Všechna města se prostě prolínala a představa návratu domů se zdála jako nespílitelný sen. Turné by mohly trvat celý rok, s randemi každé dvě nebo tři noci a bez prázdnin – což skončilo tak, že stačilo natočit další album a celý proces zopakovat. Bon Jovi toto dilema dokonale vystihli ve své klasické melodii „Wanted Dead or Alive“ – a dvakrát nebo třikrát za měsíc jsem byl svědkem toho, čím si kluci jako tento procházeli na vlastní kůži. I když to byl zjevně velmi těžký život, byl bych víc než šťastný, kdybych dostal svou vlastní šanci trpět s nezastavitelnou ženskou pozorností a křičícími davy každou druhou noc. Nezáleželo na tom, jak jsi vypadal. Jakmile jste byli na tom pódiu, byli jste tam.

To byl příslib slávy, o kterém nás všechny učila média. Stejně jako narkomani i mnozí z nás touží po vrcholu slávy a uznání, což se nyní s rozmachem sociálních sítí stalo více než kdy jindy. Přesto pokaždé, když jsem potkal lidi, kteří to „zvládli“, byli naprosto nešťastní. Nakonec jsem vymyslel termín „Elvis-Marilynův syndrom“, abych to popsal. Elvis a Marilyn byli dvě největší celebrity dvacátého století, známé pod svými křestními jmény. Přesto oba zemřeli sami, drogově závislí a nešťastní. Od té doby, co jsem se přestěhoval do Los Angeles, jsem mluvil s různými známými filmovými herci a všichni mi řekli, že s nimi nejvyšší šéfové v Hollywoodu zacházejí velmi neuctivě, i když jsou úspěšní. Jakmile se některý z jejich filmů neprodá dobře, jsou vyhozeni – a bývalé celebrity se často označují jako „veteráni“. Mnoho slavných hudebníků mi vyprávělo stejný příběh.

Rozpoznat iluzi celebrity a pravdu Elvis-Marilyn syndromu a naučit se být v míru s tím, kým jste, je klíčovým prvkem procesu vzestupu. Nakonec se musíte rozhodnout být šťastní bez ohledu na to, kolik cílů a úspěchů jste podle všeho dosáhli – a život v jednoduchosti může být mnohem přínosnější než neustálý chaos spojený s tím, že jste veřejnou osobou.

Mimo kontrolu

Téhož léta roku 1988 vzal táta Michaela a mě na výlet k jezeru George na narozeniny jeho přítele Ricka Siciliana. Rick byl bubeník a zpěvák v místní skupině Out of Control rhythm and blues a byl také profesionálním fotografem. Byl velký, vysoký a poměrně svalnatý, měl vypouklé, živé oči a byl zdaleka tím nejzábavnějším, nejvtipnějším a nejsarkastičtější člověkem, kterého jsem kdy potkal. Nebylo možné s ním držet krok; někdy říkal věci, ze kterých jsem se cítil hrozně, až jsem si nemohl pomoci a nevybuchl smíchy spolu se všemi ostatními. Všichni jsme jeli nahoru v Rickově podivně páchnoucí zelené dodávce, a když už jsme byli v Adirondacks, čistil si zuby na sedadle řidiče. Pokusil se vyplivnout zubní pastu z okna a přitom jel šedesát pět mil za hodinu. Zubní pasta létala po celém boku jeho dodávky v dlouhých bílých šmouhách a on si z toho udělal obrovskou srandu. Neustále jsi se smál, až tě kolem Ricka bolelo břicho.

Rickův první narozeninový dort byl čokoládový, bez svíček, a táta ho strčil Rickovi do obličeje. Všichni řvali smíchy, včetně Ricka, který to dožil za všechno. Druhý dort byl větší a měl bílou polevu se svíčkami. Poté, co byl Rick uklizen, jsme všichni vystoupili na jeho plachetnici na jezeře – a katastrofa byla na světě. Přitáhly se mraky. Vítr zavyl. Uhodily blesky a déšť nás rozsekal. V děsivém zasténání se normální vzpřímený úhel člunu naklonil a nyní se velmi špatně nakláněl, ležel na vodě téměř bokem. Táta a Rick nechali Michaela a mě schovat v kajutě, takže bylo méně pravděpodobné, že nás někdo spláchne – ale to nám moc nepomohlo.

Michael a já jsme stáli na tom, co mělo být boční stěnou, a my mohli se podívat dolů a vidět vodu v oknech, která by normálně byla v úrovni očí. Nejméně patnáct minut jsem absolutně věřil, že zemřeme. Křičeli jsme a plakali hrůzou. Pořád jsme se na sebe dívali a mysleli si, že jsme jen vteřiny od výbuchu vody do kabiny. I kdyby se nám podařilo přežít potopení člunu se záchrannými vestami, voda by mohla

být dostatečně chladný, aby nás zabil z podchlazení – a byli jsme příliš daleko od břehu, abychom doplávali zpět. Dosáhl jsem nejvyššího okamžiku jasnosti, dokonce i uprostřed křiku – a uvědomil jsem si, že rozhodně nechci opustit tento svět. V tu chvíli jsem se modlil k Bohu, aby mi zachránil život, omlouval jsem se za křivdy, které jsem udělal, a prosil o další šanci – i když jsem se nepovažoval za křesťana. V tom náhlém okamžiku, kdy věříte, že zemřete, je úžasné, jak rychle se vrátíte k základům. Jakmile jsem se vzdal a vyslovil tuto žádost z hloubi sebe, věci se změnilly. Nějak se jim podařilo postavit loď do vzpřímené polohy a my jsme dokulhali zpět na břeh. Byl jsem otřesený nervy a adrenalinem, ale rozhodně jsem si všiml synchronního načasování mezi mou modlitbou a řešením problému. Táta říkal, že jsme byli v mnohem větším nebezpečí, že nás zasáhne blesk, než že se potopíme. Celá věc byla pro nás všechny neuvěřitelně traumatizující.

To je můj syn

Když jsem v roce 1998 nastoupil do desáté třídy, rozhodl jsem se, že si chci pořídit třídní prsten, a vybral jsem si stříbrnou variantu s modrým akvamarínovým kamenem. Pro objednávku jsme museli jít do místního klenotnictví. Moje vlasy už byly tak dlouhé, že se stará žena zeptala mé matky, jaký prsten si její „dcera“ přeje. Máma řekla: "To je můj syn," a celá věc byla neuvěřitelně trapná. Jen to ve mně vyvolalo pocit ještě většího traumatu a vtažení do sebe.

Naštěstí mě zasáhlo úžasné štěstí, když jsem skončil ve stejné třídě chemie jako Jude, s panem Olsonem jako naším učitelem. Seděli jsme těsně vedle sebe a tady se vlastně odehrávala velká většina našeho přátelství na střední škole, jinde než v jídelně. V hodinách chemie jsem to měl nakonec velmi těžké, protože jsem si nedokázal představit malé částice vířící kolem jádra. Normálně, když jsem narážel na vědeckou pravdu, moje ESP se nakoplo s vizemi, jak něco vypadá – ale s chemickými modely, které se mě snažili naučit, jsem nakreslil úplný prázdný prostor. Trvalo mnoho let, než jsem objevil vědecký důkaz na podporu toho, co jsem viděl, což byly mřížky posvátné geometrie. Během roku jsem ve třídě propadl – musel jsem jít na letní školu, o čemž jsem si nikdy ani nepředstavoval, že je to možné. Kevinovi rodiče nezvládli méně než devadesát pět. On a já jsme měli srovnatelnou inteligenci. Neúspěch třídy

a navštěvovat letní školu, zvláště s tím, jak přísní byli moji rodiče ohledně dobrých známek, bylo doslova nemyslitelné – ale stalo se.

Znovu navštívené procesy s čarodějnicemi v Salemu

Krátce po začátku školního roku, když bylo venku ještě docela teplo, se moje třída angličtiny v desáté třídě vypravila na celodenní výlet do Salemu v Massachusetts. Navštívili jsme právě to místo, kde se odehrály všechny události Šarlatového dopisu ; četli jsme knihu ve třídě. Původní budovy, kde byly ženy mučeny a popraveny za čarodějnictví, stále stály. Dotkl jsem se pokrouceného dřeva kachních nádrží, v nichž náboženští fanatici zabíjeli lidi utopením. Uvědomil jsem si, že tento druh šikany probíhá dodnes, a sám jsem se toho stal obětí – i když jsem naštěstí nezemřel. Celé místo vyzařovalo zlo z toho, co se stalo – vše ve jménu Boha.

Všichni jsme byli vrženi společně na dlouhou cestu autobusem a já jsem nakonec mluvil s dívkou svých snů, které budeme říkat Brenda Fisher. Vypadala tak úplně mimo moji ligu, že bylo směšné s ní i mluvit, ale nesmírně mě přitahovala pro její bystrý vtip, sarkastický smysl pro humor a neuvěřitelnou schopnost postavit se učiteli a komukoli stál jí v cestě. Rozhodně vypadala jako nejmocnější žena v mé třídě. Kdyby se ji někdo pokusil postavit před soud za to, že je čarodějnice, roztrhala by je na kusy. Studoval jsem čtení z dlaní už od střední školy, díky přečtení knihy Palmistry od Edith Nilesové, a dokázal jsem jí o sobě říct několik věcí, které byly velmi přesné. Většina lidí si myslí, že čáry na ruce jsou docela náhodné, ale já jsem v průběhu let zkontroloval údaje v knize na stovkách různých rukou a zjistil jsem, že jsou pozoruhodně přesné v popisu charakteru, osobnosti a budoucnosti jednotlivce. Výlet do Salemu jen potvrdil, že Brenda je „ten pravý“.

Někdo se tam skrývá

Nedlouho poté, co jsem se vrátil ze Salemu, do mě na chodbě u posluchárny narazila studentka učitelky z jedné z mých tříd. Byla odzbrojující přitažlivá. Z nějakého zvláštního důvodu mě zastavila na chodbě a podívala se dovnitř

moje oči na minutu bez mluvení se náhle nadechly a pak řekly: "Máš neobvykle krásné oči."

Potom mě urazila: „Uvnitř toho všeho se skrývá krásný muž váhu a vlasy a měl bys ho nechat vyjít." Odmlčela se, když mnou projela seismická vlna šoku z toho, co právě řekla. Pak se mě dotkla paže a věnovala mi milionový úsměv, který dokázal roztavit ocel.

Přiznám se, že mě zarazilo, že udělá tak drzé prohlášení, ale místo toho, abych se naštvál nebo se bránil, jsem jí střízlivě poděkoval za kompliment. Brzy jsem začal mít náhlé záblesky, když jsem se podíval do zrcadla, jak by můj obličej vypadal bez vlasů a váhy – v podstatě tak, jak vypadám teď. Během necelých šesti měsíců jsem začal s přísnou dietou, se kterou jsem nepřestal, dokud jsem neshodil pětadesát kilo.

Brad nakonec seděl vedle mě na hodině francouzštiny v desáté třídě. Znal můj matka navštívila hippie komunitu jménem Totem a já mu ukázal velký pytel totemové trávy, který se schovával v mrazáku v suterénu. Měl jsem teď úplný vzhled a dojem patnáctiletého kluka, který kouří hrnce – dlouhé vlasy, černá rock-and-rollová trička a postoj „nezahrávej si se mnou“. Brad potřetí obnovil naše přátelství a každý den na mě neúnavně tlačil, abych zkusila trávu. Řekl mi, že mě to osvobodí a bude to to největší, co jsem kdy v životě cítil. Udělal jsem tu chybu, že jsem mu řekl, jak mě uchvátila Brenda Fisher. Netušil jsem, že se s ní už na večírku bavil a možná i víc než to, ale od té doby ji opustil. Znovu se s ní spojil a pak mi řekl nemožné: „Brenda si s tebou chce popovídat. S námi. Oba z nás!" Sledoval, jak mi obličejem na několik sekund přelétla nedůvěra. Potom pokračoval slovy: "Dokud s námi bude kouřit trochu totemu tvé mámy." Myslí si, že by to bylo naprosto úžasné – a doufá, že řeknete ano."

Měl jsem pocit, jako bych padal do bezedné jámy. Zeptal jsem se ho, jestli by s námi stále chtěla chodit, kdybychom nebrali drogy – a on řekl, že ne. Přestože bylo pro rockandrollery běžnou věcí kouřit trávu, bylo mi pouhých patnáct let. Bylo to nezákonné a v té době nikdo nemluvil o tom, že by to mělo nějaké lékařské využití. Postoj kolem toho byl mnohem potlačovanější, než vidíme dnes. V hodinách zdraví nás učili, že marihuana je extrémně destruktivní – a nikoho ani ve snu nenapadlo, že by všechny tyto příznaky přebíral dobrovolně. Trvalo mi skoro půl minuty zejícího ticha, v hlavě mi běžely tisíce zoufalých výpočtů, než jsem Bradovi řekl, že potřebuji dvacet čtyři hodin, abych mu dal odpověď. On jen

usmál se. Byl jsem ten lahodný bílý králík, který dokonale šlápl do jeho léčky. Už bylo pozdě.

Záře dýmky rozsvítla Brendinu úžasně nádhernou tvář, když jsme se třásli v mrazu pod borovicí koncem října. Ze své třídy šperků ukradla kovovou zástěnu. Brad ukradl nějaké díly měděných trubek ze sklepa své matky a vyrobil z nich hrubou, ale účinnou trubku, kterou celou zabalil do lepicí pásky. Náustkem se stal žlutý elektrický uzávěr s dírou na konci. Všechno jako by pulsovalo světlem a geometrickými vzory. Byl jsem neuvěřitelně vysoko a jediné, k čemu jsem to mohl přirovnat, byl ten pocit, když jsem jako dítě o Vánocích otvíral dárky. Tím, že tam byla Brenda, to byl zdaleka největší okamžik mého mladého dospělého života. Dala mi kousek žvýkačky Wrigley's Doublemint a – můj bože! – byla to ta nejúžasnější kombinace chutí, jakou jsem kdy ochutnal. Najednou jsem sjížděl na lyžích z nádherné hory – přesně tak, jak mě k tomu naprogramovaly reklamy. Když jsme se potáceli ke dveřím jejího domu, uchváceně se mě zeptala, jestli bych ji mohl ještě dostat. Podařilo se mi hodit ji kolem ramen, naklonit se k ní a říct: "Můžu ti přinést, cokoli budeš potřebovat."

Její dům byl horký a světlý a plný vysokoškoláků. Brad byl příliš vysoko, a to ho vyděsilo. Taky jsem to nezvládl. Když se mu podařilo říct: "Maminka mě chce zpátky v domě za pět minut, musíme jít," řekl jsem: "Žádný problém" - a byli jsme pryč, jen tak. Trval na tom, abychom běželi celou cestu domů, stejně jako jsme to dělali po škole. Na silnici byl led a mokré listí a několikrát jsem málem spadl, ale dokázal jsem s ním držet krok. Smáli jsme se celou cestu, když jsme klouzali a klouzali.

Přišel jsem domů a svalil se na pohovku. Příval krve do mé hlavy způsobil, že droga vzlétla jako raketová loď. Zapnul jsem televizi; bylo to uprostřed Lovce jelenů na HBO se scénami zasněžené divočiny a bolestného chlapíka držícího zbraň. Netušila jsem, co se ve filmu děje a bylo mi to jedno. Všechno se točilo, stěny pulzovaly a televize vypadala, jako by byla trojrozměrná. Zdálo se, že všechny zvuky ke mně doléhají dlouhým tunelem. Z žvýkačky se stala mrtvá hmota bez chuti, ale žvýkal jsem ji, jako by na ní závisel můj život. Chtěl jsem to vyhodit, ale absolutně jsem se nemohl pohnout. V náhlém výbuchu inspirace jsem žvýkačku vyplivl, jak nejsilněji jsem mohl, a přistála na koberci sedm stop přede mnou. Asi deset minut jsem se smál svému ohromujícímu komickému géniu. Pak jsem zvedl telefon, zavolaal Donovi a řekl: „Done, musíš sem hned teď.“

vy 'renotgonnabelievethi s." Brzy jsem viděl stav, ve kterém , to bylo t.
jsem byl.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Hledáte cestu ven

DBrad a já jsme sdíleli vodní dýmku s Brendou přímo tam v mém obývacím pokoji. Našli jsme archaickou relikvii ze 70. let 20. století skrývající se v suterénu. Zařízení bylo tmavě modré a vypadalo jako dvě maličké lávové lampy sestavené zdola dolů. Brendina bezchybná tvář byla osvětlena dokonalým majestátem, když znovu zavrčela pryč, jen aby to o vteřinu později explozivně vykašlala. V domě visel hustý kouř, ale tentokrát to nebyl KNO₃ – a já jsem nijak nespěchal, abych ho vyvětral. Brenda se mě pak zeptala, jestli je v pořádku vyškrábat poslední kousky, protože jsme všichni byli úplně hotoví, a já řekl: "Absolutně."

Udělal, co mohla, a Don pak dostal skvělý nápad. Obrátil dýmku úplně vzhůru nohama a vyklepal jí do ruky zbytek studeného popela.

"Ach, Done, ty jsi génius!" Než dokončila svou větu, bong vydalo slintavý zvuk a ohavná hnědá voda z bong stékala přes její těsné, kyselinou vyprané modré džíny. "Ach, Done, ty jsi kretén!" Všichni se znovu smáli, až jsme sotva mohli dýchat.

Brenda potom přišla ještě jednou. Věděl jsem, že u ní nemám šanci, a Brad se nikdy nenabídl, že ji znovu přivede. Na tom nezáleželo, protože jsem byl nyní na dobrodružství mysli a neměl jsem v úmyslu přestat. To bylo naprosto skutečné; trvalo to čtyři až šest hodin a já přesně věděl, z čeho jsou všichni hippies tak nadšení. Myslel jsem, že jim to dělá dobře, ale vůbec jsem netušil, že je to tak silné. Vůně, chuť, vzory, barvy, hudba – všechno bylo mnohem větší, než jsem si uvědomoval. Byla to úžasná technologie a neměl jsem absolutně žádné právo ji skrývat před ostatními. Musel jsem to říct klanu geeků – Ericovi a ostatním – a osvobodit je, stejně jako jsem to udělal pro Dona.

Šíření Slova

Eric, Dave a ostatní sotva něco řekli, když seděli v mé ložnici, zatímco jsem vykládal kufr. Už jsem přišel s vesmírem racionalizací pro svou novou závislost. Byli velmi nervózní, když jsem jim řekl, že nám o tom vláda lže, stejně jako v případě Watergate a slyšení Iran-Contra. To je něco, co stvořil Bůh. Vyrůstá ze země. Je to posvátný nástroj pro posílení mysli a obnovu ducha. Nemáte žádné právo ani důvod cítit se špatně kvůli čemukoli ve svém životě s technologií, kterou máte k dispozici. Je směšné to nedělat. Lidé mohou kouřit celý život a být dokonale šťastní a produktivní členové společnosti. Příznaky, o kterých mluví na hodinách zdraví, jsou jen propaganda. Během mého manifestu ani po něm nikdo neřekl ani slovo. V tu chvíli jsem netušil, jak daleko se můj život bude ubírat. Eric nakonec velmi neohrabaně řekl: „Musíme jít,“ a všichni vstali a odešli. Druhý den bylo po všem. Nikdo z nich se mnou už nikdy nechtěl mluvit – kromě toho, že se mi na chodbě posmívali slovy: „Hele, pothead“. To bylo úplně v pohodě. Stejně jsme je nepotřebovali. Uvnitř jsem se cítil strašlivě zrazen a ještě víc sám – ale chemikálie mi to všechno vyhnaly z mysli.

Snažil jsem se Judea přimět, aby kouřil, ale vzhledem k tomu, čím si on a jeho matka v hippie komunitě prošli, s tím nechtěl mít nic společného. Kromě toho už měl svůj lék na alergii. Teď jsme vzali kapelu vážně, s Judem na basu, tvým skutečně na bicí, mým bratrem jako hlavním zpěvákem a Michaelovým přítelem Andym jako naším crunch kytaristou. Původně jsme si říkali Jude and the Sewer Rats, ale pak se můj bratr urazil tím, že Jude vybral, tak jsme to zkrátili na Kanal Rats. Nezkoušeli jsme. Stejně jako u Organized Noise, pokud jsme se dokázali probojovat přes píseň během nahrávání kazety, bylo to – skončili jsme.

Protože jsme vůbec netušili, co to sakra děláme, vzali jsme si jednoduchou školku rýmy jako „Mary Had a Little Lamb“ a „The ABC Song“ a metalizoval je. To se vyvinulo v originální materiál a dlouhé, improvizované jamy, kde jsme s Judem dělali neobvyklé věci, které se tvrdě houply a byly odlišné od čehokoli na MTV. Navzájem jsme se poslouchali a já jsem odpovídal tomu, co začal dělat na bicí, a přidával zajímavé výplně, jak jsme šli. Potřebovali jsme fotku kapely, takže na připomenutí této příležitosti mi Jude oholil pravou stranu hlavy do plešatosti. Svou zbylou masu kadeří jsem ztvrdl sprejem na vlasy Aqua Net a nosil jsem to do školy a lidé byli naprosto šokováni – byl to jeden z nej

nehorázné stříhání vlasů v budově. To přilákalo spoustu pozornosti a lidé za mými zády mluvili a smáli se – ale nikdo se mi neodvážil postavit čelem, kromě učitele matematiky. Jednoho dne jsem v hodině matematiky dostal špatně otázku a starý muž Causey řekl: "Možná, že když si oholíš druhou stranu hlavy, budeš umět lépe myslet." Celá třída plakala smíchy.

Už jsem si od mámy nechtěl „půjčovat“, takže jsem si musel koupit nějaký hrnec. Jednoho dne, dlouhovlasý kluk jménem Dennis, který do školy vždy nosil džínové bundy Iron Maiden, řekl Jude, že si před hodinou chemie vzal pět kofeinových pilulek Vivarin – a ty jsi potřeboval jen jednu. Pokaždé, když pan Olson položil třídě otázku, Dennis udýchaně vyštěkl odpověď zpět tak rychle, že sotva dokázal vyjádřit slova – ale pokaždé měl pravdu. Po hodině jsem se ho zeptal, jestli ví, kde bych mohl dát trávu, a řekl mi, ať k němu kdykoliv přijdu s pětadvaceti dolary a budu mít všechno.

Ben a Hippie Van

Ještě jsem ani nedokončil svůj první úder od Dennise, než jsem si uvědomil, že je to mnohem, mnohem silnější než totemová tráva. Opřel jsem se zpět do postele a celý pokoj se třásl. Bylo to úžasné. Úplně mě to vyvedlo z míry, ale neuvědomil jsem si to, dokud Don nepřivedl svého staršího bratra Boba, který byl velkým fotbalovým hráčem a velmi oblíbeným u žen v Judově třídě z roku 1990. „řekl. "Musíš se spojit s Benem." Je pro mě jako bratr. Je to rodina. A on vás postaví.

Velký čas."

Ben byl vynikající mechanik s vypouklými prsy, atletickou postavou, dlouhými vlnitými černými vlasy svázanými vzadu do culíku, tenkou špičatou čelistí, modrýma očima a zapomenutou kovovou rovnátko na jednom ze zubů, které nikdy nevytáhl. vypnuto. Téměř vždy měl někde na těle skvrny od strojního oleje, ruce měl silně mozolnaté a modré džíny špinavé. Byl velmi plachý a neustále se usmíval; vypadal jako psychedelický lidský medvídek koala. Pracoval jako taxikář a jeho nárok na slávu spočíval v tom, že mohl kouřit bong oběma rukama za jízdy a řídit kolenem. Kompletně zrestauroval chrlí starou hippie dodávku Volkswagen s modrými boky, bílým lemováním a velkým symbolem VW na přídí. Uvnitř to bylo špinavé. To bylo perfektní.

Zaparkovali jsme za nemocnicí Ellis Hospital v Schenectady, na široce otevřeném parkovišti, kde nikdo nebyl v dohledu. Měsíc byl v úplňku a jasno, když jsem dostal svůj první zásah

z nového bongu – myslím vodní dýmku k užívání tabáku. Právě jsem ho koupil v Orionu, místním hlavním obchodě na Jay Street v Schenectady, který páchl kadidlem. Benovy věci byly ještě mocnější než Dennisovy. Tohle byl teď největší okamžik mého života. Všechno se spojilo – Měsíc, stromy, dodávka a ostrý noční vzduch. Byl jsem totálně a hluboce závislý. Měl jsem mystickou, téměř náboženskou zkušenost – a myslel jsem si, že mě nikdo neuslyší, když jsem si pro sebe mumlal: „Budu to dělat po zbytek svého života. Všichni se začali smát. „Máš zatracenou pravdu, že ano! Nikdy tě neopustí a vždycky zhasne.“

Nyní hovořím o marihuaně jako o „lekcích pěti listů“ a vycházím z toho mého osobní zkušenosti, není to lekce, kterou bych rád opakoval. Nakonec jsem téměř úplně ztratil jakoukoli schopnost fungovat jako šťastný a zdravý dospělý.

Kopání za zakopaným pokladem

Nyní bylo mou povinností vydat se do sklepa mého otce a odemknout poklady, které čekaly na mou novou posádku průzkumníků. Můj bratr mi už nahrál všechna alba Led Zeppelin z původního vinylu na jeho gramofon.

Teď jsem šel a stáhl si alba jako Dark Side of the Moon, Meddle a The Wall od Pink Floyd; Days of Future Passed and In Search of the Lost Chord od Moody Blues; všechna Hendrixova alba; Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band od Beatles; a Ricochet a Rubycon od Tangerine Dream. Nejprve jsem provedl průzkum tím, že jsem se zeptal svých rodičů, která byla nejlepší psychedelická alba 60. a 70. let, a opravdu se to vyplatilo. Zdaleka nejsilnější zážitky jsem získal z alb Tangerine Dream. Ve skutečnosti byly některé z těch výletů tak intenzivní, že mě Don prosil, abych vypnul hudbu, protože doslova hrůzou zatínal pěsti, až mu klouby zbělely. Všechny ty světy zmizely, když jsem zmáčkl stop, a za pár sekund mě prosil, abych to znovu zapnul. Nikdy jsem ho nezklamal – a šli jsme pryč.

Nějakým božským zázrakem si Jude zajistil pozvání na soukromé Vánoce večírek pro všechny nejlepší seniory a hrstku cool juniorů, i když byl teprve druhák. Všichni kluci měli smokingy a dívky měly šaty na ples, ale tohle bylo mnohem lepší než ples. Večírek se konal v obrovském rodinném domě jednoho z nejbohatších dětí ve městě a jeho rodiče tam skutečně dovolili všem pít alkohol. Jude je nějak dokázal přemluvit, aby mě pustili dovnitř, protože jsem byl „jeho bubeník“. Našel jsem úžasné černé hedvábí

kuřácká bunda v mém šatníku se vzorem rockové hvězdy vytvořená ze stylizovaných tvarů gramofonových desek. V suterénu party house byla domácí kapela juniorů a seniorů, kteří byli docela dobří; hráli coververze populárních „hair metalových“ kapel té doby, včetně „Talk Dirty to Me“ od Poison. Celý suterén byl přečpaný, tělo na tělo, s nádhernými dívkami přitisknutými k chlapům ve smokingu. Byla to pastva pro oči i smysly a ve vzduchu visely mraky kouře. Judeovi se podařilo získat povolení, abychom mohli hrát poté, co opustili pódium, a přestože jsem byl velmi nervózní, využil jsem tréninku bojových umění, abych zůstal klidný a koncentrovaný. Jude nastartoval zkreslení na basu a pustili jsme se do hlasitého, zajímavého, hard-rockového jamu, ve kterém neustále zkoušel nové nápady a já ho následoval na bicí, kamkoli šel.

Všichni jásali – a když jsem odešel z toho jeviště, byl jsem nově vytvořeným hrdinou. Děti v Judově třídě, stejně jako ty starší, neměly ponětí, kdo jsem, ani co si o mně mají vlastní spolužáci myslet. Viděli mě na některých svých hodinách a teď si uvědomili, že jsem „rocková hvězda“. Rychle se rozneslo, že jsem na MTV potkal všechny nejslavnější hudebníky, které uctívali.

Během jedné noci jsem se z téměř žádného kamaráda stal jedním z nejpodivnějších a nejúžasnějších dětí na škole – ale pouze do tříd z let 1990 a 1989.

Ženy na mě mluvily s vytřeštěnými očima a doufaly, že dostanou příležitost setkat se s celebritami, které jsem běžně vídal v zákulisí. Podařilo se mi nezávat na jejich hrud, ale to by asi nevánilo. Velmi atraktivní blondatá dívka, která měla na sobě upnuté červené šaty a byla skoro tak vysoká jako já, se se mnou dala do řeči nahoře u velkého vánočního stromu a opravdu to vypadalo, že to někam jde, dokud jsem nezjistil, že jí je teprve třináct. let starý. Nějak si mě vytipovala jedna dívka na večírku, která byla ještě mladší než já, a zjevně se dostala do toho, jak vypadá. Nechtěl jsem propadnout „jailbait“, takže jsem k ní byl milý, ale nesnažil jsem se to dotáhnout dál.

Krátce nato za mnou přišel sportovec jménem „The Blakester“. Vypadal a naháněl se jako mladý Frank Sinatra a byl velmi opilý. Nazval mě Cox, jak je špatně vyslovený konec mého příjmení, Wilcock, a objal mě kolem ramen. Jeho dech páchl zatuchlým pivem, sýrem a smrtí. "Kormidelník. Kormidelník.

Kormidelník. Musíš dansh." Nechápal jsem, co nadával. „Musíš DANSH, Coxi! Pokud si chceš lehnout, musíš DANSH!“ Blakester se ujal vedení a brzy jsme vedli celou skupinu úžasně žhavých dívek těmi nejsměšnějšími tanečními pohyby, jaké si lze představit – jako hrabáním, lopatou, plaváním, potápěním, vrtěním a kopáním. Jakmile hudba konečně utichla a nebyly žádné výsledky, Blakester mi dal konečný výsledek. Musel jsem začít cvičit,

držet dietu a zhubnout. Jakmile jsem to udělal, s talentem, který teď věděl, že mám, jsem mohl lusknout prsty a získat jakoukoli dívku, kterou jsem chtěl. Řekl mi, že bude hned vedle mě a křičel mi do obličeje, když jsem dělal sedu za sedem. Nenáviděl bych ho víc, než jsem kdy v životě nenáviděl kohokoli – jen abych ho nakonec miloval, když se celý můj vesmír změnil a já jsem byl „Muž“.

Po večírku jsem byl okamžitě povýšen do prostoru „pódia“ v kavárně, kde seděli jen ti nejlepší sportovci. Zjistil jsem, že většina sportovců pila každý víkend a překvapivě mnoho z nich také kouřilo trávu. Viděli mě jako velmi zábavného a vyprávěl jsem všechny své nejlepší historky o tom, jak jsem šel do zákulisí rockových koncertů. Jude tam byl taky a vyměnili jsme si to, takže jsme se u stolu hodně smáli.

Bezpečný dům

Nějak se mi podařilo přesvědčit mámu, aby mi dovolila, aby přišli přátelé a kouřili trávu u domu. Už předtím mi řekla, že nechce, abych to zkusil, dokud mi nebude šestnáct, ale teď k tomu nebylo daleko a neochotně to přijala. Jejím hlavním pravidlem bylo, že to nemůžu dělat přes týden – a žádný alkohol do domu nesměl. Souhlasil jsem s těmi podmínkami.

Bradův „hlavní plán“ fungoval přesně tak, jak doufal. Nyní jsem měl ideální „bezpečný dům“ šetrný k plevelu pro shromáždění. Shane se díky svým sportovním schopnostem, podivnému oblečení pro bruslaře a osobnosti změnil z „totálního propadáku“ v mé třídě na nejoblíbenějšího kluka ve třídě v roce 1992. Neúspěch v osmé třídě pro něj byl naprostým darem z nebes a přineslo mu skvělé nové jméno: Baner.

Chris, ten samý kluk, který mě kdysi sestřelil z Monkey Hill a každý den mě urážel kvůli teplákům, byl teď také týdenní záležitostí. Don tam byl vždy, protože jsme byli nerozluční.

Jude téměř nikdy nepřišel, protože měl žhavou mladou přítelkyni z extrémně fundamentalistické křesťanské rodiny. Pokaždé, když jsme plánovali, svedla ho nabídkou noci tajného milování a přiměla ho, aby na poslední chvíli zrušil. To se stalo zdrojem neuvěřitelné bolesti po zbytek mých středoškolských let. Dělali jsme plány, nechal bych všechno stranou, aby přišel jako exkluzivní, abychom mohli pracovat na naší hudbě, ale udělal by to jen asi jednou ze sedmi nebo osmi.

To spolu s mým rychlým nástupem drogově otupělé apatie zabilo naši kapelu během měsíce nebo dvou po vánočním večírku.

Poškozená spravedlnost

15. března 1989 táta vzal Michaela a mě do RPI Fieldhouse, abychom viděli Metallicu na jejich světovém turné „Damaged Justice“, kde podpořili jejich nové hitové album And Justice for All. Byli kapelou, kterou poslouchali jen skuteční „vyhoření“, jako byl Dennis, ale pak přišli se svým videem a singlem „One“ o vojákově, jehož mysl byla uvězněna v nehybném těle, a kapela se přes noc stala obrovskou. . Viděli jsme je přímo, když zvedali vlnu slávy, na čtvrtém měsíci vyčerpávajícího ročního světového turné bez přestávek. Propašoval jsem deset palců dlouhý blesk Kodak 110 přes kalhoty a ochranka jako zázrakem mávla hůlkou nade vším kromě fotoaparátu a projela mnou.

Show byla extrémně hlasitá a prostopášná, ale naštěstí vydavatelství dovolilo jen malé skupině lidí jít do zákulisí. Kytarista Kirk Hammett byl tak plachý, že se schoval na chodbě a s nikým nemluvil. Hlavní zpěvák James Hetfield byl extrémně vysoký a neuvěřitelně opilý. Když jsem se s ním vyfotil, hlasitě říhnul a páchlo to pivem a žlučí. Všichni jsme se smáli, což způsobilo, že můj bratr zahýbal kamerou a zkazil záběr. Bubeník Lars Ulrich byl výrazně nižší než já a toužil jsem položit mu nějaké otázky. I když se zpočátku zdálo, že nemá zájem se mnou mluvit, protože jsem byl obrovský, chlupatý, potem zalitý nepořádek, rychle jsem zjistil, že jde o stejný příběh – už byli vyhořelí, velmi těžko byli slavní a byli vyčerpaní z turné. Byl jsem vězeň na střední škole a oni byli vězni v zájezdovém autobusu.

Lars přiznal, že se pokoušel stát tenisovým profesionálem, ale neuspěl. On hrál na bicí jen tři nebo čtyři měsíce, když začínal v Metallice, ale běhal opravdu rychle. Vzal ty nohy a tančil na pedálech kontrabasů, čímž rozvinul jejich nyní charakteristický zvuk.

Poté, co byly vyvolány obrázky z přehlídky Metallica, jsem si uvědomil, že vypadám jako nepořádek a musím se pokusit vylepšit svůj vzhled. Měl jsem obrovskou nadváhu a měl jsem dvojitou bradu, která zůstala viditelná bez ohledu na to, jak jsem držel hlavu. Od té doby, co jsem dostal ránu do ucha, jsem si vlasy nestříhal a do té doby to moje matka vždycky dělala. Vlasy, které jsem teď měla, byly výsledkem toho, že jsem je nechala jít, a ani jsem se je nepokoušela česat nebo upravovat, dokud jsem si neoholila stranu. Ve škole jsem ho měl na sobě jen asi dvanáctkrát, protože vyvolal tak intenzivní reakci. Teď jsem chtěl, aby moje vlasy vypadaly stylověji a opeřeněji, a přitom si zachovaly celou délku – díky čemuž bych vypadal ještě víc jako opravdový

metalista. Banerova matka byla vždycky opilá a mlčela, ale pracovala jako kadeřnice a on uzavřel dohodu, na jejímž základě souhlasila, že mě po práci ostříhá za pět babek ve svém domě. Don tam seděl v kuchyni s linoleem, která páchla jako nemocný pes, když jsem jí řekl, že chci, aby ubrala jen dva palce, aby to vypadalo dobře, a jinak to nechala tak, jak to bylo. Odpověděla: "Jen dva palce," a já řekl: "Ano, jen dva palce."

Překvapilo mě, že jí to trvá tak dlouho a zdálo se mi, že je po zemi strašně moc chlupů. Don se neustále usmíval, jako by se snažil nesmát. K mému zděšení, když bylo po všem, mi ostříhala ultimátní zmetek, také známý jako parmice – krátký nahoře a po stranách, nebo „business vepředu“, s malým krysím „party“ vzadu. " Teď jsem vypadal přesně jako děti, které kouřily cigarety na rohu před školou a které se snažily mít dlouhé vlasy, ale nikdy se k tomu skutečně neodhodlaly. Zlobila jsem se na Don, že mi neřekla, co dělá, ani se nijak nesnažila ji zastavit. Když jsem se na sebe podíval do zrcadla, měl jsem úplně stejný pocit střízlivosti a zásadní životní změny, jaký jsem měl, když mi poprvé uřízli ucho. Moje ucho teď nemělo žádnou změnu barvy, a pokud jste se nepodívali zblízka, nemohli byste ani poznat, že tam je jizva. "Přestaň," řekl jsem jí. "Uřízni krysí ocas a pojdme s normálním čistým pohledem."

Druhý den jsem šel do školy s tím účesem a použil jsem to, co jsem se naučil o spreji na vlasy, aby to bylo dokonalé. Měla jsem na sobě nejúžasnější košili, kterou jsem měla: světle hnědou s modrým límečkem. Nic černého. Jeden oblečený kluk jménem Brian byl tak šokovaný, že doslova couval sedm stop na chodbě, když mě uviděl. Jude prošvihl pokušení své přítelkyně navštívit mě tu noc. Bylo to naléhavé a on mi řekl, že musím rychle něco udělat. Mé dlouhé vlasy „skryly váhu,“ řekl, a vypadal jsem v pohodě, zatímco teď jsem byl jen „tlusté dítě“. Nebyla tam žádná hrana, žádný příběh, žádný důvod vidět mě jako divokou rockovou hvězdu. Vzpomněl jsem si na to, co mi řekl asistent učitele o tom, že mám neobvykle krásné oči, a uvědomil jsem si, že Jude měl naprostou pravdu. Ztratil jsem vlasy a teď jsem potřeboval zhubnout. Musel bych se stát svým osobním trenérem, i když jsem se nenáviděl za to, že jsem tak tvrdě řídil – přesně jak mi řekl Blakester na večírku. Už jsem věděl, jak udělat své tělo krátkodobě odolným vůči bolesti, a teď jsem se rozhodl, že se pustím do diety, jak dlouho to bude trvat. Mým hlavním cílem při tom v té době bylo využít své nově nalezené hvězdy k tomu, abych skončil s dívkou jako Brenda.

Začal jsem s agresivní, velmi nezdravou dietou. Přestal jsem jíst snídaňové cereálie s mlékem a pítím velké sklenice pomerančového džusu před školou. Místo toho já

každé ráno jsem nepil nic jiného než V-8 a mezi hodinami jsem si naplnil žaludek vodou. To mě také nutilo každou hodinu běhat na záchod. Celý den jsem se houpala hlady, což proměnilo školu v úplnou agónii. Pak jsem zamířil zpět do Donova domu, kde jsme měli grilované sýrové sendviče. Maminka jí dělala normální zdravé večeře s plátky jablka, zeleninou a hlavním chodem, což byly obvykle makarony a sýr. Vzal jsem si pět dolarů na týden a pětadvacet dolarů na oběd a všechno jsem si ušetřil na trávu. Vynechání školního oběda znamenalo, že jsem už nejedl obrovskou hromadu francouzských smažených brambor, které spolu s kečupem s cukrem prohlásila Reaganova administrativa za „zeleninu“, a kila začala odlétat. Absolutně jsem nenáviděl běhání po dvou letech krocanského klusu a necvičil jsem o nic víc než předtím – ani jeden klik, sed-leh nebo vzpažení.

Během prvních měsíců jsem zhubl většinu váhy, až pět kilo za týden. Trvalo dalších šest měsíců, než zmizela poslední třetina. Jakmile jsem začala viditelně hubnout a měla jsem každý víkend plný dům kamarádů z trávy, Don začal mít sebevraždu. Nevěděl jsem, jak vážně to myslel, ale nevypadalo to dobře. . . vůbec. ~~Při škole napříše do chodby jste byli jedina sarkofagická spáta, včetně dívek. Chtěl jsem, aby se jim omluvil za sebevraždu a řekl, proč to považuje za nutné. Cítil jsem, že by mu to pomohlo překonat to a uvědomit si, že je to hrozná a hloupá věc. Seděl jsem na podlaze na hodině tělocviku, když mi náhodný parmicí kluk řekl, že Don se sesul ke stolu a křičel, že si vzal osmdesát šest aspirinu a nechce zemřít.~~

Vyvezli ho sanitkou, vypumpovali mu žaludek a nakrmili živočišným uhlím a pravděpodobně bude v pořádku. Byl jsem velmi naštvaný, že se o to skutečně pokusil a nikdy se neobtěžoval mi to říct. Odmítl mi také zanechat jakékoli prohlášení, když jsme psali jeho rozloučení.

Po tomto neúspěšném pokusu o sebevraždu začal Don kromě kouření trávy kupovat cigarety Marlboro Red a pít alkohol. Zkoušel jsem pít sám, ale nelíbilo se mi to a zjistil jsem, že zvláště tvrdý alkohol by mi skoro zničil žaludek a poslal mě do ochromující bolesti. Za svůj život jsem vykouřil celkem méně než dvacet cigaret a rychle jsem usoudil, že jsou hnusné, i když když jsem poprvé vykouřil jednu, tak jsem se tak promarnil, že jsem sotva mohl chodit po ulici. Uvědomil jsem si, že byli vždy tak silní a těla lidí se prostě přizpůsobila dávce nikotinu. Nechtěl jsem, aby se mi to stalo – ale jak Don, tak jeho bratr se úplně chytili. Ten samý den jsem zkusil svou první cigaretu,

potkali jsme Bobova kamaráda, který už byl po škole a na střední. Řekl jsem mu, že kouřím kotlík jen o víkendech, a vypadal opravdu oslněně. „Jak můžeš tak dlouho čekat? Je to tak dobré, že si nedokážu představit, proč to nechceš dělat každý den.“

ušklibl jsem se. "To se nikdy nestane." Nejsem závislák." Nicméně v méně než rok by měl pravdu. Celoživotní šikana a vyrůstání v nemocné společnosti ze mě udělalo vězně „nutkání opakování“, kde jsem stále znovu a znovu přitahoval stejné typy trýznitelů. Přesto jsem místo toho, abych se za sebe postavil, pokračoval v sebeléčbě stále více, abych zmírnil bolest, kterou mi způsobili. Čím více jsem to dělal, tím jsem byl slabší a tím více jsem byl napadán. Byl to skutečně začarovaný kruh, který se neustále kouloval. Vesmírné dny mého mládí mi nyní připadaly jako vzdálená, téměř zapomenutá vzpomínka.

Dvacet šest let

Někdo mi řekl o technice zahrnující hyperventilaci, která tě dostala hodně vysoko. Tehdy jsem si to neuvědomoval, ale zahrnovalo to vytvoření „krevního udušení“ v mozku, o kterém jsem věděl, že z tréninku bojových umění je smrtící, pokud bude trvat velmi dlouho. Vzhledem k tomu, že vám nikdo nedával ruce nebo paže kolem krku, neuvědomil jsem si, že tato technika dělá totéž. Slyšel jsem o tom jako o poměrně vágní fámě s pokyny, aby na vás váš přítel sedm sekund tlačil. Pro tento úkol jsem naverboval Juda, protože jsem chtěl zažít psychedelické dobrodružství, a řekl jsem mu: „Zapomeň na sedm sekund. Pojdme na patnáct.“ Stál jsem zády opřený o staré vonící tlusté dveře z tvrdého dřeva se zaobleným vrcholem, když to udělal – ale nikdy jsem se nedostal do patnácti. Moje tělo se po jedenácté propadlo do bezvědomí. Legračním způsobem jsem dopadl na levou nohu, což způsobilo, že metatarzální kůstka připojená k malíčku praskla asi o palec níže v místě, kde se palec setkal s chodidlem – takže můj palec byl ohnut hodně do strany, téměř na devadesát stupňů. úhel. Myslel jsem, že je pouze vykloubený, a uvědomil jsem si, že jsem ho skutečně zlomil až o mnoho let později.

Byl jsem vržen do velmi bizarní situace, ve které „před mým probleskl můj život očí“ – jen to byl špatný život. Zažil jsem něco, co se zdálo být dvacet šest let, jako sérii oslnivě rychlých snímků. Jak každý ubíhal, do paměti se mi načítala celá škála zážitků té doby. Byl jsem součástí primitivní komunity, která žila u řeky. Téměř všichni byli negramotní. Náš

ekvivalentem denních zpráv byl chlapík, který se postavil na pódium v centru města a pomocí divadelních technik vyprávění nám řekl, co se děje. Měli jsme obrovský problém se zavlažováním. Snažili jsme se dostat říční vodu přes cihlové kanály k plodinám, ale většina vody prosakovala mezi trhlinami. Jako dítě jsem měl zkušenosti s ESP a kontakt se „starým mužem“, podobným mým vlastním snům, a naučili mě, jak vytvořit mazlavý materiál, který se spálí do černa a zabrání úniku vody.

Měl jsem manželku, se kterou jsem se dal dohromady, když jsem byl mladý, a měli jsme děti, než jsme pořádně věděli, co děláme. Starala se o děti a já byl většinou odpojený a soustředěný na sebe a svou práci. V naší rodině jsme stále měli lásku, ale já byl pořád něco venku. Byl jsem posedlý myšlenkou zažít mimotělní zážitek a v této strašidelné podobě cestovat, kam chci. Naučili mě držet si lotosový květ k obličeji a zírat do něj. Kdybych viděl svou vlastní tvář v lotosu, mohl bych se svým astrálním tělem měnit místa, takže jsem se teď díval zpět do očí svého fyzického těla. Lotosový vzor se pak rozšířil do tunelu a mohl jsem jím proletět a jít, kam jsem chtěl.

Můj život skončil, když vtrhla skupina zlotřilých barbarů, kteří jezdili na zvířatech a nesli zbraně. Byli jsme úplně mimo a já věděl, že zabijí každého člověka v naší vesnici. Nemohl jsem utéct a nemohl jsem se schovat – tak jsem spadl dolů, držel květinu a snažil jsem se víc než kdy jindy vidět svou vlastní tvář v jejím spirálovitém vzoru. Země se otřásla silou přicházející hordy. Konečně jsem začal vidět svou tvář – ale něco nebylo v pořádku. Moje oči vypadaly úplně stejně jako normálně, ale měla jsem tmavou pleť a jiné rysy. Květina se protáhla do tunelu a já začal slyšet, jak Jude a můj bratr křičí moje jméno. Byl jsem velmi zmatený tím, co jsem viděl, protože to byla moje tvář, ale nebyla to moje tvář. Rozhodl jsem se proletět tunelem a jít za hlasy, místo abych čekal, až mě barbaři zabijí.

Narazil jsem zpět do svého těla a měl jsem velmi vážné potíže. Moje oči nepřestávaly chodit nahoru a dolů, nahoru a dolů, z levého horního rohu do pravého dolního rohu, asi dvakrát za sekundu. Také jsem měl hroznou bolest, ale zpočátku jsem to nedokázal identifikovat. Začal jsem křičet, když jsem si uvědomil, že jsem legračním způsobem dopadl na nohu, a křičel jsem ještě hlasitěji, když jsem ji vystrčil a uviděl svůj palec na stranu. Zběsile jsem nařídil Judovi, aby to vrátil, což udělal – a strašně to bolelo. Pak jsem zakřičel: „Dvacet šest let! Byl jsem pryč dvacet šest let! Jak jsem se sem sakra dostal?“ Neměli ponětí, o čem mluvím. Jak jsem znovu získal kontrolu nad svým tělem a přivázal si palec k druhému

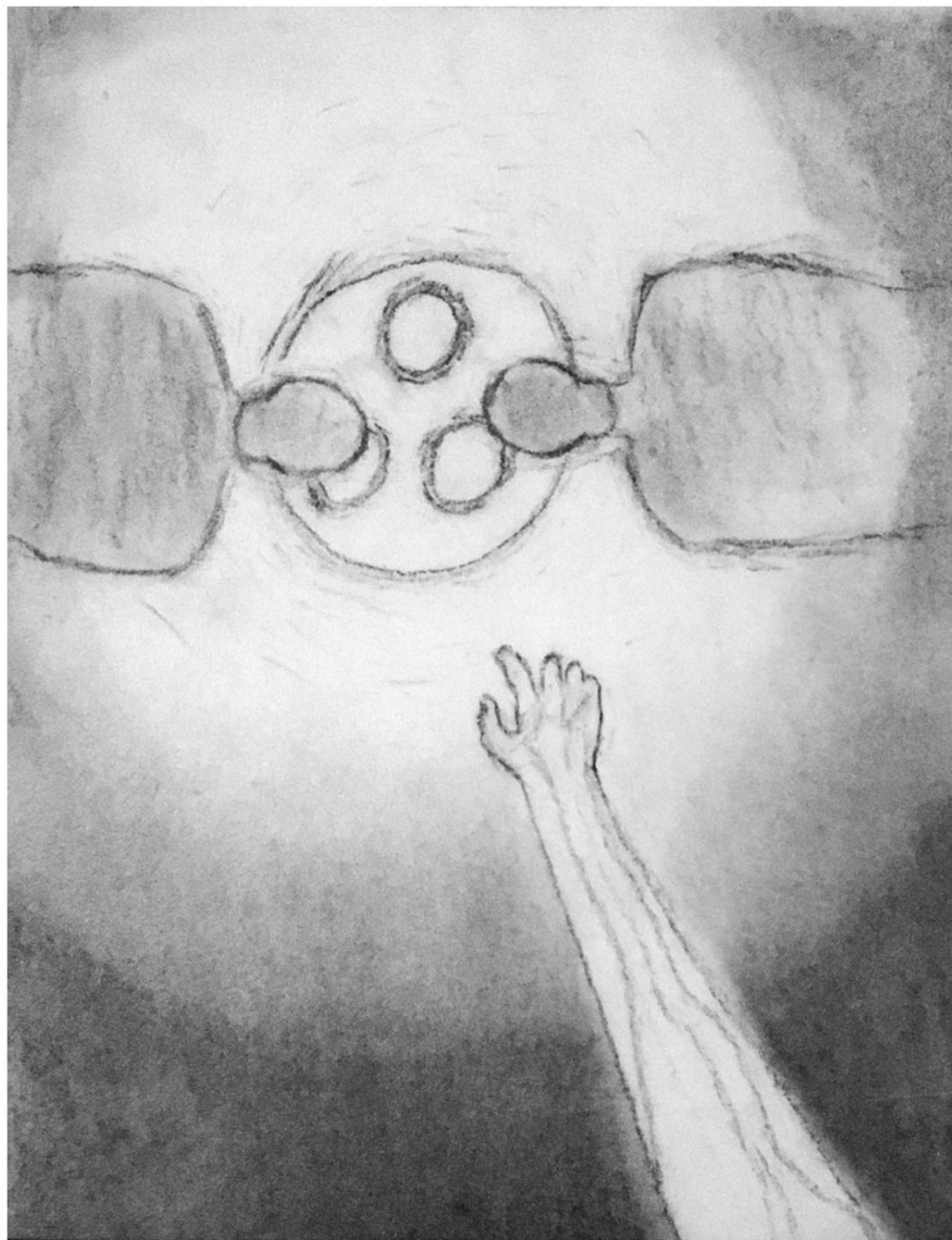
dva lepicí páskou, vysvětlil jsem jim, co se stalo. V té době jsem na reinkarnaci nevěřil, i když se v budoucnu stane hlavní součástí mého života. Přesto jsem nemohl popřít, že se mi zdálo, že jsem prožil minulý život rychlostí blesku vpřed. Nejpodivnější na tom bylo, že moje oči vypadaly stejně jako teď, i když jsem byl černochoch. I když mě celý ten zážitek fascinoval, uvědomil jsem si, že jsem byl velmi blízko smrti – a už jsem to nikdy nezkusil.

V této době se mi také začala stávat velmi bizarní věc, jednou nebo dvakrát za měsíc. Vstal jsem do školy jako vždy, osprchoval se, oblékl, sešel dolů, sbalil si tašku s knihami, nasnídal se a vyšel bočními dveřmi do školy. Všechno venku by bylo černočerné. Bylo to uprostřed noci. "Co se to sakra děje?" Vrátil jsem se do domu a uvědomil jsem si, že jsem byl v nějakém transu. Myslel jsem, že slyším svůj budík, ale byla to halucinace. Procházel jsem všemi pohyby robotickým způsobem. Podíval jsem se na hodiny na mikrovlnce, ale nevšiml jsem si, kolik je hodin.

Během této doby jsem poslouchal píseň „Sister Morphine“ od Rolling Stones. Když Mick Jagger zpíval: „Proč ten doktor nemá obličej“, náhle se mi objevila scéna, ve které nade mnou stáli dva „doktoři“.

Oba měli neobvykle velké hlavy se zúženými čelistmi a hubená těla. Když se naklonili, aby se na mě podívali dolů, byla nad nimi tři kulatá světla ve tvaru trojúhelníku. Nakreslil jsem scénu pro svou hodinu výtvarné výchovy, ale dal jsem jim hranaté vojenské čelisti místo toho, co jsem skutečně viděl, a dal jsem jejich tělům široká vojenská ramena. Nekreslil jsem na ně žádné rysy obličeje, protože v tomto bleskovém vidění ve zlomku sekundy jsem žádné neviděl. Moje kresba byla dost dobrá na to, aby získala ocenění a nějakou dobu byla vystavena na chodbě školy. Dodnes ho mám zarámovaný a pověšený na zdi v ložnici. Když moje matka dostala výtisk první knihy Whitleyho Striebera, *Communion*, přepadl mě ohromný mráz. Bytost s velkýma očima na přední obálce vypadala velmi podobně jako „lékaři“, které jsem nakreslil, a v knize unášeli lidi a prováděli lékařské experimenty. To mě tak vyděsilo, že jsem knihu otočil lícem dolů pokaždé, když jsem ji viděl. Kombinace mimozemských rysů a lidských rysů s hranatými čelistmi může naznačovat, že součástí mé zkušenosti byl i vojenský personál, takže bych naznačoval, že mohlo dojít k „MILAB“ neboli vojenskému únosu. ²⁷ Pokud jsem unesen, dodnes jsem si nikdy nedokázal vzpomenout na žádné podrobnosti. Moje matka se však jednou v noci probudila a cítila v místnosti strašlivou negativní přítomnost a uviděla metr vysokou bytost tiše odcházet. To mělo

hlava normální velikosti, ne jako jeden z šedých mimozemšťanů s velkými hlavami, obrovskými černými očima a hubenými těly – ale velmi se toho bála. Moje umění také vytvořilo obraz egyptského „okřídleného disku“, který jsem si vědomě neuvědomil více než deset let.

Ilustrace bytostí podobných mimozemšťanům ze střední školy Davida Wilcocka

Levé oko Hora

V létě 1989 mi zavolalo jedno z „vyhořelých“ dětí, se kterými jsem párkrát kouřil, a řeklo mi, že musím něco vidět, hned teď, protože bych mu jinak nikdy nevěřil. Jen mi to musel ukázat. Spěchali jsme k mostu Sunnyside Road, který vedl přes železniční koleje, kde předtím jel na motorce. Když jsme slézali z kopce, to napětí mě zabíjelo – a bylo to tam. Na betonovém svahu, který vedl až do kopce pod mostem, bylo namalováno gigantické Levé oko Horovo v egyptském stylu. Byl snadno padesát stop široký a třicet stop vysoký a byl vyroben nejméně ze čtyř různých barev laku – hodně červené, trochu modré a černé pro duhovku a bílou pro její odraz. Barva byla lesklá a svěží, jako by byla právě hotová nebo byla velmi pečlivě udržována.

Nebylo vůbec snadné se tam dostat. Výroba by vyžadovala galony a galony barvy – a bylo to bezchybné. Kdo by měl čas, peníze a energii něco takového udělat? Vysokoškolské děti? A proč? Co by je mohlo vlastnit, aby investovali tak významnou část sebe do vytvoření tohoto gigantického uměleckého díla, které nikdo kromě průvodčího nikdy neuvidí?

Když jsem se snažil použít ESP k naladění na cokoliv, co to bylo, cítil jsem neuvěřitelné zlo a temnotu. Měl jsem záblesky lidí v róbách a maskách, kteří zpívali u ohně. Možná došlo i k nějakému zvířecímu obětování a také k podivným sexuálním rituálům. Zjistil jsem, že logické místo pro požár bylo až příliš úhledně vyhrabáno, jako by ho někdo záměrně uklidil, aby skryl důkazy. Najednou mi došlo, že by to mohlo být rituální místo pro stejnou skupinu typu Rosemary's Baby, kterou moji rodiče viděli vcházet do domu přes ulici. O několik let později jsem mluvil s mnoha zasvěcenými, kteří potvrdili, že místa, jako je tato, byla používána k praktikování okultních náboženských obřadů.

Teď mě pohltila hrůza. Rychle jsem prohledal všechny stromy, abych zjistil, jestli tam jsou skryté kamery. Nic samozřejmého. "Musíme se odsud sakra dostat." Právě teď." Vyhořelé dítě bylo hned za mnou. Když jsme odešli, oba jsme se snažili přijít na to, proč tam sakra bylo egyptské oko. Jak to mohlo mít něco společného s podivným, satanským kultem, který by mohl chtít zapálit oheň a provést rituál, zatímco byl bezpečně ukryt pod mostem? V té době to nedávalo žádný smysl. Egyptské náboženství a satanismus byly údajně dvě zcela odlišné věci. Rozhodl jsem se, že ty zásahy ESP musely být moje fantazie – ale celý zážitek mě pronásledoval roky. Nakonec jsem zjistil, že hlavním náboženstvím kabalů byl luciferianismus a oni se přizpůsobili

egyptská trojice Isis, Osiris a Horus jako tři hlavní projevy
Lucifera na Zemi.

KAPITOLA DESETÁ

Vezme tě nahoru, stáhne tě dolů

Nještě dlouho poté, co jsem viděl Oko, měl jsem snad ten nejmocnější sen ze všech mých teenagerských let. Poprvé jsem byl vtažen do tohoto krásného hotelu v lese, obklopeného sněhem a majestátními stálezelenými stromy.

Jakmile jsem se dostal dovnitř, všude byli teenageři. Všichni dostávali silné drogy, podobné nějakým houbám. Drogy jim zabránily pochopit, kde jsou nebo co se děje. V jedné místnosti seděli všichni teenageři v kruhu kolem jedné stopy široké kovové koule namontované na plošině. Stranou stála bytost v černém plášti s kapucí a zdálo se, že je to Smrtka – ale nikdo ji neviděl. Všechny děti byly úplně zhyponotizovány nějakým druhem technologie vycházející z koule.

Když jsem viděl tu zakuklenou, zpanikařil jsem. Musel jsem před někým utéct omámil mě jako ostatní – ale uvědomil jsem si, že určití lidé jednali jako ochranka v civilu, aby tomu zabránili, a žádné dveře ani okna se neotevřely. Vtrhl jsem do jakési omezené oblasti a všechno najednou vypadalo velmi technologicky – jako bych byl uvnitř pokročilé kosmické lodi. V dálce byl obrovský kulatý výtah a já cítil, že se jím potřebuji svézt. Jakmile jsem se pokusil postoupit vpřed, napadlo mě obrovské množství bojových robotů, kteří chodili po dvou nohách, měli dvě ruce a byli velmi zuřiví. Nějak jsem se mezi ně dokázal probojovat. Zdálo se, že to zahrnuje kombinaci nějakého druhu pokročilé zbraně, kterou jsem našel, a také schopností povzneseného typu.

Dostal jsem se do výtahu a uvnitř jsem uviděl panel odhalující, že hotel je pouze horní patro obrovské podzemní základny, která vedla o mnoho pater dolů. Nějak jsem věděl, že jediným východiskem je konfrontovat vůdce tohoto mimozemšťana

hrozba ve spodním patře. Byl jsem schopen dostat výtah, aby mě tam vzal, a byl jsem velmi překvapen, jak dlouho trvalo, než jsem jel celou cestu dolů. Výtah se otevřel do obrovské temné oblasti. Jedinou viditelnou věcí byl masivní pár ozdobně vyřezávaných dřevěných dveří. Byli snadno osmdesát stop vysokí a měli do sebe vyřezané spousty podivných vzorů. Zdálo se také, že jsou pokryty ostnatým drátem; nebyly vyrobeny tak, aby je někdo prošel bez schválení. Věděl jsem, že kdokoli nebo cokoli řídilo tuto operaci, byl přímo za těmi dveřmi. Shromáždil jsem každý kousek fyzické a duchovní síly, kterou jsem měl – a dokázal jsem je otevřít.

Vešel jsem do kanceláře, která vypadala, jako by byla přímo z Bílého domu, včetně prezidentského stolu. Židle se otočila a já uviděl muže, který vypadal jako politik nebo vysoký vojenský úředník. Měl na sobě modrý oblek se špendlíkem na americkou vlajku na klopě. Měl za mokra vyčesané černé vlasy, které byly upravené jako vlasy Ronalda Reagana. Přiznal, že řídili celé zařízení, a začal se velmi agresivně snažit, abych se k nim připojil. Byla mi slíbena neomezená moc a plný přístup k jejich technologii. Když jsem odmítl, začal se smát a řekl, že nemám na výběr – protože nemám kam jít.

Nějak jsem cítil, že jedinou odpovědí bude „vytvořit sám sebe“. Sklonil jsem se a stočil se do klubíčka a dostal jsem se do stavu hlubokého soustředění. Vyšel jsem z těla a byl jsem schopen kolem svého vlastního postavit sedm svítících energetických těl – z nichž každé bylo postupně větší. Pak jsem byl schopen přesunout své vědomí do toho největšího.

Najednou jsem se ocitl na palubě nádherné vesmírné lodi. Byl jsem v masivní, otevřené místnosti s dlouhou, zakřivenou stěnou, která byla plná hyperpokročilých počítačových terminálů. Každý terminál měl obrovskou obrazovku, která byla asi pět stop široká a čtyři stopy vysoká. Obrazy na obrazovkách byly holografické, plné barvy a extrémně vysoké rozlišení. Seděl jsem u svého terminálu a měl jsem před sebou obraz Země. Jasně jsem dokázal identifikovat podzemní základnu, ve které jsem byl, protože byla osvětlena na zeměkouli. Díky technologii na této lodi jsem měl přístup k ohromným schopnostem. Podařilo se mi vzít všechny děti na základnu a dopravit je na bezpečné místo. Pak jsem sáhl dovnitř a odstranil samotnou základnu, jako by měla velikost hrášku, a katapultoval jsem ji zpět tam, odkud přišla. Země byla hluboce uzdravena a proměněna v důsledku toho, co jsem udělal – skoro jako by byla zalita světlem.

Z tohoto zážitku jsem se probudil v naprostém úžasu. Díky tomu jsem si vzpomněl na sny mého mládí se starým mužem, na zprávy, které jsem dostal o masové lidské evoluci, a na to, jak jsem se cítil, když jsem viděl roky 2001 a 2010 .

dokázal jsem se proměnit přímo ve světelnou bytost. Poprvé po letech se mi zdálo, že jsem získal mnohem více informací než v mládí.

Něco ohromně zlého ovládalo americkou vládu – a způsob, jak ji porazit, byl, abychom se vyvinuli do zcela nové podoby. Tehdy jsem si říkal, jestli to byl jen sen, nebo něco víc. Časem by to skončilo jako jeden z nejhlubších snů o vzestupu, jaký jsem kdy měl – a Jude to celé sepsal v sérii ilustrací ve stylu komiksu.

Lucy na obloze s diamanty

Jednoho dne po škole jsme byli s Donem ohromeni starým černobílým dokumentem o Beatles, ve kterém jsme viděli staré záběry lidí na LSD.

Byly vyšší, než jsme kdy dostali. Paul McCartney v pořadu mluvil o tom, jak po chvíli přestal s LSD, a řekl: „Udělal to pro nás vše, co mohlo udělat. Byli jsme velkými fanoušky Sgt. Pepper's a já jsem si uvědomil, že mnoho lidí předpokládalo, že píseň „Lucy in the Sky with Diamonds“ je kód pro LSD na základě prvních písmen každého slova. Všechny texty byly extrémně bizarní a drogové. Byly tam taxíky vyrobené z novin, mandarinek, marmeládové nebe a dívka s očima kaleidoskopu, která se neustále objevovala. Beatles byli na něčem – a dokument naznačoval, že všichni hippies věděli, že LSD je úžasné. Obě klasická alba Moody Blues, která jsme rádi poslouchali, byla také celovečerní informační reklama a náborové nástroje pro použití LSD.

V knihách Carlose Castenady se psychedelika používala k přístupu k duchovnímu vědomí – takže jsem cítil, že se moje matka mohla mýlit, když se jim úplně vyhýbala. Můj epický sen říkal, že se musím „stvořit“ v těchto energetických tělech, a vzpomněl jsem si na svůj zapomenutý cíl z doby, kdy jsem jako dítě chtěl zažít další mimotělní zážitky. Nikdy se to nestalo a možná to byl klíč k tomu, aby konečně dostal další šanci. Lars, jeden z hippies z Totemu, se předávkoval LSD, tak jsem mluvil s lidmi, o kterých jsem věděl, že to vzali, a dostal jsem varování, co nedělat. Základním vodítkem bylo vzít jen trochu něčeho nového, abyste nebyli odposloucháváni. Nikdy by mě nenapadlo, že teenageři v mém snu byli drženi jako vězni v hotelu kvůli užívání nějaké psychedelické drogy.

Don, Baner a já jsme si vzali čtvrtinu tabletu z malého papírového LSD v modré barvě, který přišel prostřednictvím posledních koncertů Grateful Dead na Giants Stadium v New Jersey 9. a 10. července 1989. Pokaždé, když přišlo turné Dead

kdekoli poblíž našeho místa došlo k dočasnému nárůstu psychedelických drog dostupných od lidí, kteří je kupovali za kus a prodávali je za vyšší ceny – asi tři nebo čtyři dolary za kartu. Poté, co jsme si vzali čtvrtku, uběhlo patnáct minut a nic se nezměnilo, takže jsme si vzali každý další. Po dalších patnácti minutách bez výsledků jsme dospěli k závěru, že modré dávky byly falešné. Protože jsme nechtěli zmařit naše šance, že se něco stane, vzali jsme si každý další polovinu jiného druhu, který jsme měli, a byl růžový, nazvaný Soundwaves. Mýtus byl, že po jeho pořízení budete moci vidět vlny zvuku, které se šíří vzduchem. Uběhlo dalších deset minut a věci rozhodně začínaly být divné.

Vydechoval jsem kouř ve svém pokoji, když moje matka najednou zakřičela schody: „Davide, večere je hotová. Všichni vaši přátelé musí odejít!“ Tohle byla moje nejhorší splněná noční můra. LSD mě pravděpodobně zasáhlo přímo u jídelního stolu, protože alespoň jeden ze dvou druhů, které jsem si dal, nebyl falešný – a nikdy předtím jsem to neudělal. Sešel jsem dolů, kde máma na stole rozložila všechny ingredience do asi deseti různých misek, aby mohla připravit tacos. Uvědomil jsem si, že jsem zapomněl čůrat, a spěchal jsem zpátky po schodech po dvou. Když jsem stál nad záchodem, srdce mi bušilo – a zasáhlo mě to. V hromové bouři mi celé zorné pole úplně zčernalo – s očima dokořán. Bylo to, jako by někdo zatáhl nad mým zrakem zatemňovací závěsy, a to bylo naprosto děsivé.

Snažil jsem se zůstat v klidu, abych se celý nepočůral, a můj zrak se zase rozplynul. Nyní vše vypadalo, jako by to bylo pod vodou, čemuž jsem začal říkat „vize bazénu“. Všude se třpytilo světlo a barvy byly mnohem intenzivnější než před minutou. Moje tělo bylo extrémně zvláštní a zkreslené. Přešel jsem ke schodům a uvědomil jsem si, že mám silné halucinace. Nyní to vypadalo, jako by se celé schodiště otevíralo a zavíralo, v asi sekundových intervalech se rozšiřovalo a zužovalo, jako by bylo živé. Tunelem šlehaly jiskry světla. Byla jsem úplně zděšená. Nemohl jsem uvěřit, že sejdu po těch schodech, ale rozhodl jsem se. Opřel jsem se rukama o obě stěny, abych se ujistil, že se mi nezavřou. Zdálo se, že výška každého schodu stoupá a klesá stejným, odporným pohybem, ale jakmile jsem na ně stoupl, byly stabilní, takže jsem se pomalu propracovával dolů. Jakmile jsem se konečně dostal na dno, cítil jsem, že pokud „nevytvořím“ každou část podlahy, než na ni šlápnu nohou, mohl bych skrz ni propadnout – takže jsem se přesně rozhodl, kam půjdu. krok a vizualizoval jsem chůzi po něm dříve, než jsem to skutečně udělal.

Když jsem se vrátil ke stolu, byl jsem obrovský nepořádek. Všechno bylo v mé mysli tak rychle, že rychlost normální lidské konverzace byla nesnesitelně pomalá. Jakmile jsem se posadil ke stolu, uvědomil jsem si, že jsem sotva mohl zvednout ruce, což bylo nutné k tomu, abych udělal tacos a vypadal normálně. Moje matka mi dala na talíř skořápku taco; bylo ještě teplo, tak to začalo pomalu klesat. Měl jsem pocit, jako by to byla živá tlama, která chtěla být krmena taco věcmi. S enormním úsilím se mi podařilo roboticky nabrat jedinou lžící hovězího a hodit ji doprostřed skořápky a poté drobný poprašek strouhaného sýru čedar. Uprostřed mé skořápky taco teď byla malá třicetimetrová kulička masa a sýra.

V tu chvíli mě zasáhla děsivá halucinace. Maso a sýr se proměnily v nějakého stvoření podobného krevetám. Trhalo to ve skořápce ve smrtelné agónii, zíralo na mě a já si nemohl pomoci a instinktivně z toho ucukl.

Nyní jsem se stal extrémně paranoidním. Rozhovor mezi mojí matkou a bratrem se zdál neuvěřitelně napjatý, s velkými těhotenskými pauzami a spoustou podtextů, které naznačovaly, že si mysleli, že jsem se zbláznil do nějaké drogy – a byli z toho velmi rozrušení. Zdálo se, že to bude trvat věčnost, než jsem se nakonec rozhodl, že odtamtud musím okamžitě vypadnout. Když jsem byl malý, mohl jsem požádat o omluvu od stolu, pokud jsem se necítil dobře. Po asi půl hodině se mi podařilo naplánovat následující větu slovy, tónem a doručením, abych díl prodal a zněl co nejnorněji. "Mami, necítím se dobře." Mohu být omluven od stolu?"

Řekla: "Jasně," a já utekl do sklepa, kde byl telefon. Zavolaal jsem Donovi a řekl: „Ty vole, jsem opravdu vyděšený. Musíte se sem co nejdříve vrátit.“ Když jsem na něj mluvil, stěny viditelně dýchaly, jako bych byl v plicích nějaké podivné bestie. Máminky mikrofonní stojany se kývaly sem a tam jako mořské řasy pod vodou. Cítil jsem se, jako bych byl v bříše velryby, a všechno to začalo, když jsem sešel ze schodů, což byla její tlama. Jiskry, které mě hnaly dolů ze schodů, byly její sliny. Nějak to všechno dávalo smysl. Souhlasil, že se rychle vrátí, a já si uvědomil, že podobné věci se dějí i jemu. Vrátil jsem se nahoru, ale nikdy jsem se nedostal do svého pokoje – jen na pohovku v obýváku. Stínidlo bylo nyní plátnem oslnivých vizuálů, včetně spirálovitých trojúhelníků uvnitř trojúhelníků, hradů a hor, kterými jsem letěl, a videohry ve stylu Stonožky, kterou jsem mohl hrát svou myslí. Máma se se mnou rozloučila a vyrazila na svůj koncert a moji přátelé dorazili brzy poté. Věci se poté trochu zlepšily, ale i tak to byl velmi znepokojující zážitek.

Vzpomněl jsem si na některé zajímavé okamžiky poté, co se to stalo, a rozhodli jsme se, že si to později zopakujeme. Tentokrát jsme si to naplánovali lépe, takže během doby, kdy byla aktivní, což bylo vyčerpávajících dvanáct hodin, nebyla šance, že bych to musel řešit s některým z rodičů. Uvědomil jsem si, že „vrchol“ nedosáhl dříve než pětadvacet minut poté, co jste ho vzali, a do té doby se ani nemuselo zdát, že se něco stane. Pokaždé, když to začalo, vrátili se všechny tytéž nepříjemné příznaky – pocit, že se mi celé tělo třese, pocit extrémní nervozity, bolesti břicha, strašně bolavé klouby s určitými druhy LSD, zpomalení času na plazení a obrovské množství obsedantních myšlenek, které jsem nemohl ovládat. Moje mysl mohla být současně chycena do čtyř nebo pěti různých myšlenkových smyček, které se všechny otáčely různou rychlostí, a nemohl jsem je zastavit.

Vždy existovalo riziko „špatného výletu“, kdy se můžete dostat daleko vyděšenější, než jsi kdy byl za celý svůj život. Jediná další zkušenost, kterou jsem měl a která by se dala vůbec přirovnat ke špatné cestě, byla, když jsem málem zemřel v Rickově člunu. Každý jeden špatný výlet byl mnohem, mnohem horší, i když se vlastně nic nedělo – a trvalo to mnohem delší psychologická období. V některých případech jsem se schovával v rohu, úplně sám a měl jsem strach se pohnout – měl jsem pocit, že mě neviditelní zlí duchové úplně zničí, pokud nezůstanu absolutně v klidu a nebudu se snažit dýchat. Strach, který mi to způsobilo, byl mnohem větší než cokoli, co jsem kdy zažil. Ani jsem si neuvědomil, že je možné mít takový strach, než se to stalo. Jeden z mých citátů, které jsem sdílel se všemi svými přáteli, byl: „Nikdo není natolik dospělý, aby dokázal zvládnout špatný výlet.“ Bylo pro mě absolutně nemožné zabránit tomu, aby se to stalo, a pokaždé, když jsem to udělal, nastala období, která byla okázale děsivá a děsivá – a zdálo se, že trvají věčně.

Vzpomínal jsem se svými přáteli na některé zajímavé věci, zkusil další kolo a pak jsem skončil na stejném místě a zeptal jsem se sám sebe: „Proč jsem to probouha udělal znovu?“

Slyšel jsem, jak někteří lidé říkají hippie slogany jako „Nastavit a nastavit, vole, nastavit a nastavit“, což znamená, že pokud to uděláte na správném místě a máte správné nastavení mysli, můžete mít pozitivní zkušenost. "To jen zesiluje to, co už tam je." Kdo v dnešním světě nemá skryté demony, které ještě nevyhléčily? Co se stane, když dostanete ránu všemi najednou, mnohem silněji než kdy předtím? Také jsem slyšel lidi říkat: "Čistá kyselina, človče, nikdy jsi nebral čistou kyselinu." V mém případě jsem nikdy neměl cestu, která by byla dobrá od začátku do

konec, bez ohledu na to, jak „čisté“ LSD mělo být – a také jsem zkoušel další psychedelika, včetně hub a žlutých mikroteček.

Vždy byla dlouhá období nepředstavitelného strachu. Nejlepší, co jsem mohl doufám, že se mi podaří zkrátit celkové množství času, který jsem strávil v absolutní hrůze třesoucího se celého těla. To je důvod, proč mnoho lidí zkusí LSD jen jednou nebo dvakrát a už se ho nikdy nedotknou. To byl také očividně důvod, proč Lars skončil tak, jak dopadl. Při velké nebo náhodné dávce může množství traumatu, kterým byste mohli projít, doslova zničit vaše duševní zdraví trvalým nebo polotrvalým způsobem.

Také jsem se pokaždé dostal do myšlenkových smyček o Zemi dělal drogu, kterou jsem nazval „ekologické výlety“. Všude, kam jsem se podíval, jsem viděl důkazy, že ničíme Zemi – a nemohl jsem to začít ignorovat. Televize se stala absolutně nesledovatelnou. Ze všech těch usměvavých prodejců, marketingových řečí a uhlazených znělek, které vám říkali „kupte hned“, se staly děsivé, zdrcující tóny krysaře, který nás vede přes útes do globálního zničení. „Tři snadné platby pouze za 19,95 \$. Pouze po omezenou dobu do vyprodání zásob. Zavolej teď!“ Slyšel jsem ošklivé, děsivé a disonantní basové tóny splývající s hudbou a pocit zla byl tak silný, že třicetisekundová reklama vypadala jako celoživotní trápení.

Cítil jsem, jako by stromy křičely a Země samotná byla živá a měla z nás nesmírný strach. Vzpomněl jsem si na Oko, které jsem viděl pod mostem, a na LSD se pyramida s Vševidoucím okem na dolarové bankovce proměnila ve vír temnoty. Zdálo se, že z toho oka vycházelo tornádo energie, které roztřáslu celou místnost kolem mě – a bylo to nesmírně děsivé. Uvědomil jsem si, že jsme masový sebevražedný kult a mohli bychom skončit zabitím této krásné bytosti – která byla záměrně nucena ustoupit a doufat, že několik jejích nejlepších lidí pomůže věci zvrátit.

Mnoho lidí mě požádalo, abych vyzkoušel ayahuascu nebo jiné drogy, a říkali mi: "Ach, vůbec to není jako LSD. Je to mnohem lepší, mnohem hlubší a duchovně smysluplnější. Teď, když jsi roky čistý, budeš mít mnohem lepší zážitek." Ale když jsem jim položil podrobné a konkrétní otázky o tom, co se stalo, uvědomil jsem si, že každý jde do psychedelického prostoru, což je zážitek blízky smrti – podobný halucinacím, které máte v horečce, když se váš mozek začíná nebezpečně přehřívat. a ohrožovat svůj život. Mohou se vám stát opravdu divné a bizarní věci, ale jak řekl Paul McCartney, psychedelika pro mě udělala vše, co mohla. Byl jsem poté extrémně slabý a vyčerpaný a vždy mě bolela záda. Také jsem měl

zbytkové LSD uložené v mých tukových buňkách, které by mi mohly způsobit zpětné vzpomínky, například během cvičení nebo když jsem kouřil trávu – takže jsem nikdy přesně nevěděl, co se se mnou stane dál.

Hlavní věc, kterou jsem z toho dostal, bylo, že ničíme Zemi a řešení vyžaduje, aby ho lidé, kteří skutečně žijí na Zemi, zastavili. Žádné vesmírné bytosti, jako je ten starý muž v mých snech, se nemohou jen tak vrhnout dovnitř, mávnout kouzelnou hůlkou a vyřešit všechny naše problémy. Musíme jednat. Toto je náš svět a my musíme bojovat, abychom si ho udrželi. To také způsobilo, že jsem většinu lidí kolem sebe viděl jako zombie s vymytým mozkiem. Všichni ignorovali věci, které je děsily nejvíc. Jakmile by viděli nějaký důkaz toho, jak blízko jsme ke zničení, prostě zavřeli. Nikdo nikdy nechtěl trpět ani o 10 procent tolik teroru, jako bych pocítoval při špatné cestě. Udělali by cokoli, včetně úplného zablokování špatné zkušenosti ze své paměti, aby se této bolesti vyhnuli. Drogy a alkohol jim pomohly zůstat otupělí – a stejně tak jsem se za to mohl sám. Jakmile jsem byl ukamenován, mohl jsem úplně zapomenout na něco, co mě opravdu rozčilovalo ještě deset minut předtím, než jsem začal. Ale pak, jakmile jsem se vrátil do reality, se problém ještě zhoršil, protože jsem nedělal nic, abych se s tím vyrovnal. Stále více jsem se stával hluboce introvertním, paralyzujícím plachým, paranoidním a ustrašeným.

1. ledna 1990 – v časných ranních hodinách na Nový rok – dívka, kterou jsem znal od první třídy, zemřela při hrozné autonehodě. Jela v autě s dětmi z jiné školy a všichni pili. Policejní zpráva ukázala, že auto jelo sto mil za hodinu, když narazilo do betonové zdi vedle mostu na Mohawk Avenue. Nejhorší ze všeho bylo, že ještě křičela, když přijela policie. Uhořela a nedokázali ji zachránit. To mělo seismický účinek na naši komunitu – a bylo to šokující připomínkou toho, že nejsme nesmrtelní. Myslel jsem na všechny časy, kdy jsem s ní za ta léta mluvil, a teď byla pryč. Ten příběh byl tak hrozný, že na něj všichni rychle zapomněli – stejně jako jsme ignorovali zdánlivě nemožnou řadu hrozeb pro veškerý život na Zemi.

Grateful Dead

24. března 1990 jsem snědl plný pytel hub, než jsem se šel podívat na Grateful Dead v Knickerbocker Areně se svým otcem, jeho veselým kámošem Rickem a svým mladším bratrem. Myslel jsem, že když všichni brali psychedelika

na přehlídce Mrtvých bych byl v pohodě – ale brzy jsem si znovu potvrdil, že být při zakopávání s některým z rodičů byl hrozný nápad. Rozhodl jsem se, že počkám co nejdéle, takže jsem si ten přílišně chutnající materiál strčil do pusy, až když jsme byli v autě. Michael mě viděl a nejdřív si myslel, že mám cukroví. Lhal jsem mu a popíral jsem cokoli jíst, ale pak si uvědomil, že beru nějaké drogy.

Chuť mi připomněla esenci plesnivého, tři dny starého ponožkového smradu. Bylo to velmi suché a musel jsem to docela žvýkat, abych to udusil. Cesta do Albany trvala asi hodinu, a když jsme před představením zastavili v pizzerii, zasáhlo mě to – velmi silně.

Právě když Rick udělal veselý vtip, sýr na mé pizze ožil a klouzal se po stole. Snažil jsem se necouvnout, ale nemohl jsem si pomoci. Smích všech to zakryl. Pak jsem se podíval do kuchyně a uviděl chlápka v modrém tričku a rozčuchané bílé zástěře, jak propíchně špíz přes živou, mlátící krysou. Jeho paže, nohy a ocas pokračovaly ve smrtelné agónii, když je spouštěl do kádě na smažení. Všechno vypadalo, jako by to procházelo poloprůhledným filtrem vlnících se geometrických vzorů a jisker světla. Barvy byly příliš světlé. Bylo mi to velmi nepříjemné a bál jsem se, že mě chytí.

Když jsme vstávali k odchodu, uviděl jsem dokonalou podobiznu poustevníka v životní velikosti z tarotových karet – vousatého muže v šedém hábitu s kapucí, nesoucího hůl a lucernu – stojícího přímo u táty. Viděl jsem ho dostatečně jasně, abych rozpoznal hrubou, pytlavinovou strukturu jeho hábitu. Připadalo mi to jako znamení smrti a cítil jsem se ještě hůř. Chlápek středomořského vzhledu s velkýma očima a hustým obočím, který seděl u stolu se svými přáteli, na mě teď zíral, ale obličej měl celý rozčuchaný. Jedno oko se mu na obličej objevovalo asi o čtyři palce výš, až do čela, ve srovnání s druhým, které mu kleslo pod tvář. Díval jsem se přímo na něj a tento obraz podobný Picassovi zůstal stabilní. Byl velmi vyděšený, když se na mě díval, a já si uvědomil, že moje tvář pravděpodobně vypadala stejně jako jemu. Vědomě jsem na něj přikývl, dal jsem mu najevo, že rozumím a že mi připadá stejně divný. Jakmile jsem se dostal do arény, musel jsem se opravdu vyčůrat a záchod v mém stánku se rozpustil a zmizel – jen aby se o pár vteřin později vrátil. Během show jsem sledoval, jak se reproduktory jakoby rozplývaly nad davem a vytvořily obří černé jezero, které všechny pohltilo. Po návratu domů jsem se musel vypořádat s několika hodinami cesty a nemohl jsem usnout až do východu slunce, což byl nevyhnutelný vedlejší efekt.

I když jsem po tomhle dělal psychedeliku, byl jsem velmi opatrný, abych si nikdy nevzal dost na to, abych vyvolal plně vizuální halucinace. Potenciál pro špatný výlet byl takový

tak vysoké, že jsem se neodvážil se do toho pustit – ale menší dávky nebyly o moc lepší.

Lucidní snění

Od chvíle, kdy jsem poprvé vyzkoušel LSD, jsem doufal, že z něj získám zcela nespojitý mimotělní zážitek – cestu do jiné reality. Netrvalo dlouho, než jsem si uvědomil, že LSD není řešení, jak to udělat. Pořád jsem se snažil zjistit, jestli bych někdy mohl mít dobrý výlet, ale i kdyby ano, vždy jsem si uvědomoval, že jsem ve svém těle, v této realitě, a cítil jsem se celý zmatený. Halucinace byly divné a děsivé, ale vzpomněl jsem si na tu noc, kdy jsem vyplaval ze svého těla a viděl jsem, že jsem stále ještě nikdy nedosáhl cíle. Měl jsem velké štěstí, že jsem v knihkupectví našel výtisk Lucid Dreaming od Dr. Stephena LaBerge. Podtitul zněl „Jak se probudit a být vědomý ve svých snech“. Dr. LaBerge učil techniku zvanou „Mnemotechnická indukce lucidního snění“ neboli MILD. Nejprve jste si museli začít pamatovat své sny, což zahrnovalo zůstat zcela nehybný, když jste se probudili. Ptali byste se sami sebe, kde jste právě byli a co jste dělali. Pak byste si ten sen přehrávali v hlavě znovu a znovu, teprve teď byste si představovali, že si všimnete nějakého podivného, nemožného detailu a uvědomíte si, že sníte. Dr. LaBerge vysvětlil, že kdykoli se na něco podíváte, uhnete pohledem a pak se ohlédnete zpět, pokud to byl sen, změní se to – a to byl váš nejlepší způsob, jak zjistit, zda to byl sen.

Přitom byste také v duchu opakovali stejnou větu znovu a znovu znovu a vložit do toho tolik smyslu a pocitů, kolik jen můžete: „Až se mi bude příště zdát, chci si pamatovat, abych poznal, že sním.“ Pak, kdybyste měli to štěstí, byste znovu usnuli a uvědomili byste si, že všechno kolem vás se změnilo, zatímco jste stále říkali tato slova. V tomto okamžiku jste mohli otestovat své prostředí na změny a další nemožné věci – a pokud jste něco našli, pak jste byli nyní v lucidním snu. Nejlepší ze všeho je, že jakmile jste se ocitli v tomto stavu, měli jste ve snu plné božské schopnosti – včetně levitace a telekineze. Mohli jste přímo zažít, jaký by byl vzestup ve vašem reálném čase, v bdělém životě – a bylo to naprosto fantastické.

Věnoval jsem hodně času čtení LaBergeho knihy, pochopení techniky, a cvičil jsem to – a po pouhých několika pokusech jsem dosáhl úžasných výsledků. mohl bych

vznášet se vzduchem, procházet zdmi, cestovat kamkoli jsem chtěl a zvedat obrovské předměty svou myslí. Mohl jsem také úplně změnit své prostředí jen tím, že budu přemýšlet o něčem jiném. Cítil jsem opojení, které bylo mnohem větší než cokoliv, co jsem kdy dostal z drog. Když se to stalo poprvé, ocitl jsem se ve vstupních dveřích domu, přesně tam, kde jsem se na dvacet šest let ztratil a vypadalo to, že mám rysy obličeje černocho. Nyní tam ze stropu visela jediná holá žárovka, která byla zjevně jiná.

Seděl tam černocho, zmáčený potem a něčím nesmírně rozrušený. Žárovka byla rozbitá, ale stále z ní vycházelo světlo. Uvědomil jsem si, že žárovky nemohou vydávat světlo bez skla kolem vlákna – a najednou jsem začal být přehledný. Byl to ohromně úžasný zážitek. Vyběhl jsem ven a levitoval jsem nad svým domem a zkontroloval, jak tam vypadají stromy a střecha.

Po jednom lucidním snu mě to chytlo. Brzy jsem si uvědomil, že můžu jít kamkoli chtěl jít, dělat, co jsem chtěl, a vytvořit, co jsem chtěl vytvořit. Ve svém druhém nebo třetím zážitku jsem se ocitl na krásné pastvině a předvedl jsem velkou červenou stodolu, která byla až po okraj naplněná marihuanou. Došel jsem ke dveřím, otevřel je a srazila mě lavina sladce vonících pupenů. Potom jsem ukázal šest palců širokou salátovou mísu, na dno dal díru, připevnil k ní zahnutou trubku a pak vytvořil foukačku. Nacpal jsem to trávou a dostal jsem obrovskou ránu – ale nevznesl jsem se.

Už jsem byl.

V jiném případě jsem vytvořil velkolepě futuristické auto a vydal se na projížďku, která zahrnovala i to, že jsem ho dokázal rozjet rychlostí, která byla v mé bdělé realitě nepředstavitelná. Každá zkušenost byla velkolepá, naprosto skutečná a trvala v některých případech déle než hodinu. Létal jsem okny, prozkoumával budovy, viděl lidi, kteří mě nemohli vidět, a cítil jsem se neuvěřitelně.

Potřeboval jsem dostatek času, abych se vyspal, takže jsem to obvykle praktikoval o víkendech – a výsledky byly fenomenální.

V jednom z těchto zážitků jsem si začal zapisovat vše, co se mi dělo – a byl jsem šokován, když jsem zjistil, že všechna má slova byla v dokonalé francouzštině. Normálně jsem to v bdělém životě neuměl tak dobře mluvit, ale ve snu to bylo velmi přirozené a věděl jsem, že je to správné. Ne vždy jsem myslel jasně, když jsem byl jasný, a v tom snu jsem doufal, že si budu moci přinést všechny své napsané papíry s sebou. Když jsem se probudil, byli samozřejmě pryč. V dalším snu jsem skončil v místní lékárně CVS a předvedl jsem pořádnou show, kde jsem levitoval skupinu velkých sudů na odpadky a začal kolem nich obíhat.

kolem sebe. Byla to rozsáhlejší verze toho, co se stalo ve filmu ET . Vždy jsem se snažil mluvit s lidmi, ukazovat jim zázraky a dát jim vědět, že jsme byli ve snu a nic z toho nebylo skutečné – ale vždycky jsem měl problémy.

Zpočátku poslouchali, ale pak na ně přešla nějaká síla, zmlkli a odešli, jako by nevěděli, co jsem právě řekl. To se stalo celému davu lidí, kteří mě viděli levitovat sudy, a bylo to velmi bizarní. Zdálo se, že nemám plně pod kontrolou své prostředí.

Přínejmenším dvakrát jsem letěl kolem a zažíval dobrodružství a byl jsem vtažen do vysoce pokročilé kosmické lodi. Mluvili se mnou lidé v róbách a stáli jsme před gigantickými obrazovými okny. Za oknem proplouvaly naprosto fantastické vesmírné lodě nepředstavitelné velikosti. Kniha doktora LaBerge mě naučila, že vše v lucidním snu je vytvořeno ve vašem mozku a nic z toho není skutečné – a protože to byl vědec, cítil jsem, že musí mít pravdu. Takže i když jsem se ocitl na tomto velkolepém řemesle a mluvil jsem s těmito moudrymi muži v rouchu jako starý muž z mých dětských snů, věřil jsem, že všichni jsou produktem mého podvědomí. Řekl bych jim, že jsou to iluze přímo v jejich tvářích a oni by se jen smáli a zdvořile usmívali. Vždy ke mně byli velmi milí a povzbuzovali mě, abych tuto techniku dále prakticoval.

Také mi bylo pogratulováno k tomu, že jsem zhubla a bylo mi řečeno, že mám moc úplně změnit svůj život. Pochválili mě za věci, které jsem udělal, abych pomohl druhým. Bylo mi řečeno, že na tom, kde jsou, opravdu záleží. Nikdo mě nikdy nezahanbil ani mi neřekl, že bych měl s drogami přestat. Nedokázal jsem si představit, že by něco z toho bylo skutečně skutečné, i když to bylo živé, takže když jsem se z takového zážitku probudil, vždycky jsem se smál svým „divným snům“ a říkal: „Moje podvědomí má jistě živou představitivost.“ V roce 1996 jsem navázal přímý telepatický kontakt se stejnými lidmi – a byl jsem naprosto šokován, když jsem zjistil, jak skutečné to všechno bylo. Nakonec si zavolali domů a objevili se před mým bratrem a jedním z mých klientů, kteří ode mě dostali duchovní poradenství, aby dokázali, že skutečně existují.

Bang Your Head

Někdy po show Dead mi zavolal chlápek, kterého jsem sotva znal, a zeptal se, jestli půjdu na Bradovu narozeninovou oslavu. Byla jsem hluboce zraněná, protože mi o tom Brad nic neřekl. Don a já jsme šli a rozbili večírek, a Brad ne

dokonce se pokuste vysvětlit, proč jsme nebyli pozváni. Bylo tam asi čtyřicet nebo padesát lidí, včetně mnoha dětí, které jsem nikdy předtím neviděl, a měli sudy piva. Rozhodl jsem se pít jako všichni ostatní a zanedlouho jsem vypil čtyři nebo pět piknikových šálek piva Solo. Veškerá tráva se kouřila dole ve sklepě, a to byl důvod, proč se mě Brad den předtím zeptal, jestli by si nemohl půjčit moje velké červené dvoukomorové bong. Dostal jsem obrovský zásah z plíce a omdlel jsem. Nebyl jsem si vědom, že bych spadl dozadu, ale matně jsem si uvědomoval, že zadní část mé lebky dribluje o betonovou podlahu jako basketbalový míč. Po několika věčných sekundách můj zrak zaplavilo asi šest tváří, které vypadaly velmi znepokojeně. Znělo to, jako by na mě všichni křičeli přes dvacet stop dlouhou trubici z papírového papírového ručníku.

Chvíli trvalo, než jsem se probral k plnému vědomí, a i když jsem měl téměř jistě otřes mozku, prostě jsem vstal a dál jsem pil a kouřil, jako by se nic nestalo. Opil jsem se tak, že když jsem šel do koupelny čurat vestoje, spustil jsem kalhoty až ke kotníkům a musel jsem se opřít o zeď, abych nespádl. V tu chvíli vtrhl do koupelny třídní klaun Gerry – a začal se smát a jásat. Příběh se stal tím, že jsem „omdlel vestoje“, i když jsem byl stále při vědomí.

Hell to Pay

Po tomto epickém nepořádku jsem dostal odvalu znovu se spojit s Brendou, protože jsem hodně zhubl. Řekl jsem jí o naší kapele a vánočním večírku, i když jsme už měsíce nehráli. Zavolala mi do domu mého otce poté, co jsem jí dal číslo, a řekl jí, že tam budu v pátek večer. Byl jsem nahoře v jeho kanceláři a snažil jsem se najít blok papíru, když byla připravena dát mi své číslo a pokračovat v rozhovoru. Když jsem zavěsil, uvědomil jsem si, že jsem její číslo napsal na propagační papír z posledního alba Jeffa Healeyho, Hell to Pay, na podporu jeho nového alba, které mělo vyjít 25. května 1990. Na něm byla kytara v plamenech. papír. Můj rozhovor s Brendou byl trochu zvláštní a měl jsem silný pocit, že kdybych se s ní někdy setkal, byla by extrémně konfrontační a urážlivá. Zdálo se, že na papíře je odpověď napsaná přímo na sobě – bude se platit peklo.

Měla vztah se stejným chlapem, kterého jsem ve své rvačce na střední škole strčil přes sedm lavic, a od té doby se rozešli.

Krátce po našem rozhovoru nějaké dítě zavolalo mému otci, předstíralo, že mu dlužím spoustu peněz za drogový obchod, a vyhrožovalo, že mě i mého otce zabije, pokud nezaplatím. V té době jsem nevěděl, kdo to je, ale bylo to jasné, když jsem tuto knihu dával dohromady. To mého otce hluboce traumatizovalo a učinilo ho ještě více konfrontačním, než byl. Pokaždé, když jsem viděl tátu, následovalo asi patnáct minut velmi agresivní konfrontace o mých známkách a mém celkovém životním stylu. Ať jsem dělal, co jsem dělal, stalo se to pokaždé, když jsem ho viděl, čtyřikrát týdně. Někdy se v autě tak rozčiloval, že musel zastavit. Díky tomu byl můj život mnohem náročnější, než byl. Mezi matkou, otcem a dětmi ve škole jsem měl pocit, že můj život je absolutní zajatecký tábor – a jediná věc, kterou jsem měl, bylo ještě více promarnit.

5. července 1990 jsem byl v zákulisí po show Roberta Planta v Knickerbocker Areně a podporoval jsem jeho album *Manic Nirvana*. Dostat se do zákulisí Knick byl vždy problém, ale tentokrát nás pustili přímo dovnitř. Místnost se hemžila vítězi soutěže rozhlasových stanic, kteří dostali nepředstavitelnou příležitost setkat se se svým top idolem. Stál jsem hned vedle dveří, tváří v tvář této divoké podívané, když tam byl – tři stopy ode mě. Viděl jsem každý jednotlivý póz na jeho tváři. To byl první hudebník, kterého jsem měl možnost potkat a kterého jsem skutečně zbožňoval. Šel s ním podsaditý chlapík s holou hlavou, černými vlasy a plnovousem. "Co myslíš?" řekl ten chlap. "Byl bych sakra sežrán zaživa," odpověděl Plant. Oba se otočili a odešli. Zachovala jsem chladnou hlavu a nesnažila jsem se ho obtěžovat – ale měla jsem pocit, že jsem propásla největší příležitost svého života. Vydavatelství rozdalo příliš mnoho zákulisních povolení. I když tam všichni chtěli Robertovi říct, jak moc ho milují, byl by naprosto ohromen tím, že by všichni soupeřili o jeho pozornost. Opět jsem viděl z první ruky důkaz, že být slavný může být nesmírně zneklidňující, a to i pro ty nejzkušenější veterány.

Záblesk smrti na rozcestí

27. srpna 1990 řekl legendární bluesový kytarista Stevie Ray Vaughan svým spoluhráčům, že měl sen, kde byl svědkem vlastního pohřbu. Byla to pro něj obrovská noc, protože on a kapela byli speciálními hosty koncertu v hudebním divadle Alpine Valley. Eric Clapton, Buddy Guy a Robert Cray hráli všichni a můj otec tam byl, aby udělal rozhovor s Buddy Guyem a ostatními.

knihu, kterou psal. Po koncertě byly naplánovány dvě soukromé helikoptéry, aby všechny odnesly pryč od davu – a můj otec byl pozván. Pokud všichni v rodině věděli, táta na jednom z nich vyletí.

S příletem vrtulníků došlo ke zpoždění, a když se konečně objevil první, nastoupila Claptonova posádka. Stevie se nemohla dočkat. Stevieho bratr Jimmie a manželka jeho bratra Connie nabídli Steviemu poslední místo. Půl míle po startu narazil **Stevieho** vrtulník na sjezdovku a všechny zabil. My vyzpovídali Bradě a Terrye po poslední chvíli, abychom zjistili, že se k ní vraceli v některém z vrtulníků. Vousatý poustevník, kterého jsem viděl poblíž svého otce na Dead show, mohl být symbolem samotného Anděla smrti v astrální podobě – a můj otec měl to štěstí, že se jeho sevření vyhnul. To byla další šokující připomínka, že nejsme nesmrtelní – a také jsem cítil, jak mě ten stejný starý poustevník pronásleduje. Vždy byl nablízku a čekal, až si vyzvedne svou cenu.

Brad, Chris a Baner mě nutili, abych s nimi každý den kouřil přes léto, protože maminka víkendová omezení neplatila – ale nepotřeboval jsem moc přesvědčovat. Do posledního ročníku jsem vklouzl na velmi ponuré notě. Stal jsem se jedním z „skvělých“ dětí ve třídě roku 1990, ale nyní všechny odmaturovaly. I když jsem zhubla a objevovala jsem se na různých večírcích, většina dětí v mé vlastní třídě mě stále považovala za geeka. Moje nárazová dieta mě zbavila kil, ale moje závislost mi zanechala bledou, bělavou pleť a šokující tmavé kruhy pod očima. Napětí s otcem a matkou bylo na nejvyšší úrovni. Bojoval jsem, hádal se a omlouval se každý den. Do školy jsem nosil košile, které všem oznamovaly, že beru drogy, jako pestrobarevné kravaty s tančícím medvědem Grateful Dead, vyplněné kruhy různých tvarů, velikostí a barev. Kouření po škole bylo nyní zárukou, protože jsem stěží vydržel přežít den a doma to nebylo o nic lepší. Před školou jsem také začal kouřit a zanedlouho jsem zjistil, že když jsem chodil do školy ukamenovaný, měl jsem celkem dobrý den, ale když jsem šel do školy střízlivý, měl jsem špatný den. V počítačové matematice, své první hodině, bych byl ale tak zmatený, že jsem musel ošidit dítě vedle mě, abych pochopil, co se děje.

Nemůžete vyhrát všechny

Nyní jsem chodil do pátého ročníku francouzštiny a byl jsem jedním z nejlepších mluvčích tohoto jazyka ve své třídě. To se stalo obrovským přínosem, když jsem seděl v jedné ze svých tříd vedle nádherného rusovlasého zahraničního studenta z Francie. Začali jsme spolu mluvit francouzsky a věci vypadaly opravdu dobře. Jednoho dne nechala svůj malý hnědý kožený váček s pery a tužkami na stole, když rychle vstala a odešla z místnosti po hodině. Popadl jsem ho a běžel za ní, abych mu to vrátil. Bylo to poprvé, co jsme spolu mluvili na chodbách. Začala mluvit o plese a řekla, že nemá nikoho, kdo by s ní šel.

Okamžitě jsem se dostal do úplného záchvatu paniky – hodně podobný LSD flashbacku. Moje mysl explodovala paranoidními, smyčkovými myšlenkami. I když jsem zhubla, neudělala jsem nic, abych vyléčila trauma z bezpočtu let šikany a toho, že mi bylo řečeno, že nestojím za nic. Neměl jsem čas udělat úplnou analýzu, protože přestala mluvit a potřeboval jsem něco říct. Cítil jsem, že jsem jí musel špatně rozumět a ona přece nemohla chtít, abych ji pozval na rande. Cítil jsem, že kdybych se jí zeptal a ona řekla ne, byl bych tím odmítnutím tak zdrcený, že bych stěží zvládal být naživu. Také jsem měl na ples velmi negativní názor, věřil jsem, že je předražený – a pokud jsem měl nějaké peníze, dal jsem je na trávu. Don nadával na hloupost „platit sto dvacet dolarů za studené kuře“ a vyhýbat se plesu se stalo mým náboženstvím. Teď jsem rozhodně musel něco říct a byl jsem v takové panice, že jsem nemohl sebrat odvalu a zeptat se jí. "Wow, to je opravdu na hovno,"

Odpověděl jsem. "Doufám, že někoho najdeš."

Druhý den mě úplně ignorovala – a rychle bylo jasné, že zuří. Už se mnou nikdy nepromluvila a chovala se, jako bych byl ten největší zmetek, kterého kdy potkala. Pak se dala dohromady s klukem, který vypadal hodně jako já, a všichni zjistili, že jdou na ples. To vedlo k tomu, že jsem hluboce trpěl a byl jsem posedlý tím, co se stalo v příštích týdnech. Bylo to poprvé, co jsem opravdu viděl, jak moc mi drogy ničí život. Vždy jsem svým přátelům říkal, že bych rád skončil, kdybych našel správnou ženu, ale teď přišla ta správná žena – a byl jsem tak poškozen, že jsem propásl svou velkou šanci.

Pro mě je hlavní součástí procesu vzestupu upřímně se dívat na problémy, které máte, a být dostatečně odvážný a silný, abyste jim čelil. Toto epické selhání se ženou bylo to, co mě vedlo k pochopení úsloví: „Dostaň ze svého života, co jsi do něj ochoten vložit“, když jsem byl na vysoké škole. Pokud vám chybí odvaha riskovat, nikdy nevidíte život

možná jsi měl. Uzdravení může být extrémně obtížný a bolestivý proces, protože vás nutí vrátit se a identifikovat svá původní zranění – a vidět, jak se v přítomnosti opakují. Abyste se zlepšili, jste nuceni čelit všem nejtěžším výzvám, které vám život staví. Moje další velké přísloví na vysoké škole bylo: „Duchovní růst je ta nejtěžší věc, kterou kdy uděláte, ale také ta nejdůležitější.“

Chyba v krabici

Jednoho dne po škole jsem byl velmi ukamenován se skupinou lidí, které jsem sotva znal. Dva z nich byli tvrdě vyhořelí z kouta a další dva byly jejich přítelkyně. Měli jsme dvě mísy jdoucí opačným směrem, takže jsem někdy měl v ruce dvě dýmky současně – a kouřil jsem je obě najednou. Cestou domů se mi začaly objevovat vzpomínky na LSD. Skončil jsem zpátky ve své ulici a viděl jsem všechny domy rozmístěné po obou stranách silnice. Před domy byly seřazené popelnice. Uvědomil jsem si, že sotva vím, kdo z těchto lidí byl. Byli všude kolem mě, ale každý z nás žil svůj život v naprosté izolaci.

Všichni žili v krabici. Dostali se do krabice a zajeli do jiné krabice, kde pracovali uvnitř krabice – kóje. Pak se vrátili do boxu, jeli zpět k prvnímu boxu a rozsvítili další box s tančícími barevnými světly, což jim poskytlo něco, čemu se říkalo „zábava“. Jedli z krabice, odpadky vyhodili do jiné krabice a spali v krabici. Když pak zemřou, budou spát navždy – v krabici. Všechny krabice byly seřazené – domy a odpadkové koše – a prozrazovaly pravdu všem, kteří měli oči vidět. Tajemství se skrývalo přímo venku. Cítil jsem, že jsem učinil největší objev od dob teorie gravitace.

Plná tíha tohoto poznání na mě stále doléhala, když jsem vešel do domu, posadil se za kuchyňský stůl a podíval se na hodiny. V tu chvíli byly chladné modré číslice vyjádřeny 3:33. V tu chvíli se mé vědomí radikálně změnilo. V uších jsem cítil neuvěřitelný, narůstající tlak jako podzvukovou frekvenci. Realita se najednou zdála být sevřená a proměněná v něco mnohem energičtějšího. Cítil jsem, jak se vznáším nad svým tělem u kuchyňského stolu, a měl jsem zřetelný pocit, že jsem na obou místech najednou. Číslice 3:33 mi svítily do tváře, když jsem měl tento neuvěřitelný zážitek. Zdálo se, že samotná čísla byla velmi důležitou součástí všeho, co bylo

děje se mi. V té době jsem tomu nerozuměl – ale ukázalo se, že to byla moje první velká zkušenost s „numerickou synchronicitou“, ve které jsem viděl opakující se vzorce čísel za těch nejbizarnějších, nepředvídatelných okolností. To by se stalo pětkrát nebo vícekrát denně a stalo by se to hlavní součástí mého probuzení později v životě. Synchronicita mi dala zprávy, že nejsem sám – a měl jsem mocné, pozitivní duchovní přátele, kteří mě vedli a pomáhali mi v životě.

V té době jsem ucpal plynový pedál až k podlaze a přeliloval motor na cestě nikam – ale mí duchovní přátelé mě měli kryté. Bez ohledu na to, jak zlomený, poškozený a nad veškerou naději jsem se zdál být, byla tu větší síla, která na mě dohlížela a chránila mě. Než se však mohl plně projevit, musel jsem se zvednout ze svého soukromého pekla. Ještě jsem se potřebovala potopit mnohem hlouběji, než jsem se konečně rozhodla se o sebe lépe postarat.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Útěk z vězení

Tošklivá pravda byla, že Don teď platil mnohem víc než já, aby podpořil náš zvyk. Mohl jsem přispívat pouze deseti dolary týdně, mezi mým pětidolarovým přídělem a dolarem na den, který jsem ušetřil z peněz na oběd. Stal se manažerem v McDonald's a pracoval mnoho hodin týdně. Neměl téměř žádný čas na domácí úkoly, což způsobilo, že jeho známky trpěly. Jednou v noci byl v práci vysoko, uklouzl na housce a cestou dolů plácl celým pravým předloktím o gril. Jeho paže byla strašlivě popálená, což způsobilo, že byl obvázaný obrovskými puchýři – a tři týdny nemohl pracovat. Poté v práci skončil a dal se na telemarketing. Společnost měnila svůj název každých šest měsíců až rok a snažila se přesvědčit starší občany, aby darovali peníze, aby postižené děti v ústavech mohly vidět kouzelnou show. Jakmile darujete, nikdy, nikdy vás nepřestanou obtěžovat, i když jste je požádali, aby vaše jméno odstranili ze seznamu. Don to začal dělat každý den po škole a bylo to hrozné, protože téměř každý, s kým mluvil, byl plný nenávisti a zavěsil ho. Řekl mi, že si opravdu potřebuji přitáhnout vlastní váhu a nespoléhat se na to, že nám zaplatí naše věci, a měl pravdu – tak jsem se k němu přidal v All-Star Productions.

Musíte krmit potřebu

Každý den po škole jsme kouřili trávu v Donově sklepě, rozdělili obrovskou osmihrnkovou konvici kávy do dvou velkých pyrexových odměrek a bouchli je dolů, než jsme vyrazili na autobusovou zastávku, která byla přímo u jeho domu. Don nyní hubl stejně jako já a říkali jsme tomu „kofein a

Konopná dieta." Chytili jsme autobus číslo 52 do Schenectady a pak jsme použili naše přestupní lístky, abychom chytili číslo 5, které nás dovezlo na State Street. Na zastávce jsme zatáhli za žlutou šňůru, ale nesměli jsme stát před budovou, pokud bychom tam dorazili brzy. Místo toho jsme procházeli hřbitovem, který byl hned vedle, a více kouřili. Jeden z hrobů spadl dovnitř, což bylo docela děsivé, a procházet se tam bylo velmi strašidelné, ale byla to naše nejlepší možnost.

Žena provozující operaci, které budeme říkat Dee Dee, měla obrovskou nadváhu. Měla velmi krátký šedivý sestřih, masivní dvojitou bradu, silně vytočený nos, díky kterému byly plně vidět obě její nosní dírky, a pronikavé, bezcitné modré oči, které vás neustále skenovaly přes horní část jejích brýlí od babičky. Její plešatější manžel Frank s břichem byl shrbený, zcela zdrcený její nadvládou. Vládla nám železnou pěstí. Každý týden jsme dostávali hotovostní platby v malé manilské obálce s částkou napsanou na vnější straně. Pracoval jsem u malého karetního stolku a její dcera byla za mnou. Když naše směna začínala, Frank každou noc zvolal: „Pět hodin, čas se usmívat a vytáčet“.

Většina lidí na nás buď křičela, nebo zavěsila, ale někteří z nich byli přátelští starší občané, kteří se omlouvali, protože měli stálý příjem. Celou věc jsem řídil jako robot a sotva jsem musel přemýšlet o tom, co říkám, čímž jsem uvolnil zbytek své mysli, abych šel, kam chtěl. Obvykle jsem dostal pár prodejů za noc – nějakých pětadvacet a některé desítky. Dcera Dee Dee byla na telefonu neustále přátelská a vedla si mnohem lépe než my ostatní. V úterý a ve čtvrtek mě tam táta vyhazoval po hodině bojových umění, takže jsem zmeškal prvních devadesát minut směny – a taky jsem měl v pátek volno, abych mohl na víkend vidět tátu. Vydělal jsem si v průměru šedesát osm dolarů týdně.

Každou noc, kdy jsem tam byl, jsme pracovali přímo do devíti hodin večer, domů jsem se dostal až kolem devíti čtyřicet pět, než jsem skončil s cestami autobusem a chůzí, takže jsem musel dostat všechny domácí úkoly. ve studovně, abychom nezůstali pozadu.

Byla to extrémně depresivní a hrozná práce, ale když jsem nějakou dostal Skutečný zájem, byl jsem opravdu šťastný, že budu pomáhat postiženým dětem k lepšímu životu – i když jen na ten jeden den. Po absolvování vysoké školy jsem pracoval na pomoci dospělým a dětem s postižením více než rok. Jedna z největších věcí, na kterou jsem během této doby myslel, bylo, na jaké školy se budu hlásit, protože jsem rozhodně nechtěl uvíznout v práci, jako je tato, po zbytek svého života. Myšlenka nechodit do školy byla absolutně

nemyslitelné, vzhledem k neuvěřitelně děsivému tlaku, který na mě rodiče vyvíjeli. Našel jsem výtisk Rolling Stone v otcově stohu časopisů, které uváděly deset nejlepších „party škol“ v Americe, a jedna z nich byla jen devadesát minut odtud – škola State University of New York (SUNY) v New Paltz. Přihlásil jsem se a dostal jsem se, protože jsem měl dobré výsledky SAT, a napsal jsem kreativní, bystrý esej o tom, jak jsem chtěl využít své vzdělání k tomu, abych se stal profesionálním spisovatelem a psychologem.

Nejlepší ze všeho bylo, že New Paltz byla škola nejbližší Woodstocku – a Grace Slickové Jefferson Airplane pokřtil široce otevřené atletické prerie vzadu jako Tripping Fields. Chodil jsem do školy na jedno z náboženských poutních míst hnutí hippies Woodstock, takže když mě přijali, zdálo se mi to perfektní. Chtěl jsem jít na párty a Rolling Stone mi řekl, že tady je ta párty. Netušil jsem, že podle samotného časopisu Rolling Stone skončím v jediném nejvíce alkoholickém apartmá v jedné z nejalkoholičtějších kolejí v jedné z nejalkoholičtějších škol v zemi. O nechvalně známé povaze apartmá, ve kterém jsem bydlel, jsem se dozvěděl až od zaměstnanců univerzity, když jsem byl v posledním ročníku. Stále jsem se držel dalších škol, které byly prestižnější, ale New Paltz byl jediný kousek, který jsem dostal – takže volba byla učiněna za mě.

Prokletí Connie

V posledním ročníku střední školy jsem založil novou kapelu s bluesovým kytaristou jménem Jim, který měl blond vlasy a byl ostříhaný a byl sportovní, ale rozhodně kontrakulturní. Měli jsme doma několik jamů a znělo to opravdu dobře – skoro jako některé klasické akustické bluesové písně Led Zeppelin. Netrvalo dlouho a zjistil jsem, že Jim byl punk rocker, který nosil cvočkovou černou kůži a řetízky, dvanácti dírkové bojové boty Doc Marten a obrovský zelený mohawk účes s vyholenou hlavou a mnoha náušnicemi. každé ucho. Měl hroznou zkušenost s LSD na hřbitově, kde jeho přítel ležel na hrobě, a zdálo se, že strašlivá démonická postava ovládla tvář a tělo jeho přítele. Démon se na něj pak zamračil a pokusil se na něj zaútočit. To ho traumatizovalo tak hluboce, že se jeho život začal rozpadat – a nakonec byl poslán do místa zvaného Conifer Park. Byla to impozantní cihlová instituce v Glenville, zahalená do borovic.

V naší drogové komunitě všichni toto místo nazývali „Connie“ a bylo považováno za děsivou kobku pekla. Tvoji rodiče by dali deset tisíc dolarů, abys opustil školu a byl tam celý měsíc uvězněn a indoktrinován. Pokud tě zatkli, soudce tě mohl donutit jít za Connie a tvoji rodiče za to museli zaplatit – a stálo to skoro o dva tisíce dolarů víc, než vydělala moje matka za půl roku. Nejhorší ze všeho bylo, že některým lidem, kteří šli za Connie, byl ve skutečnosti vymyt mozek, že už nechtěli být vysoko, a Jim byl jedním z nich. Natahoval se ke mně, hodně se usmíval a říkal mi, že bez trávy bych byla mnohem šťastnější. Cítil jsem, že se dívám na muže, který byl zcela ovládnán jakýmkoliv kultem, který si u Connie vytvořili, a dal jsem mu přezdívku Jimmychrist, která se stala neoficiálním názvem naší kapely. Jim byl tak dobrý hudebník, že jsem byl ochoten poslouchat ho, jak vydává svůj manifest pokaždé, když jsme se potkali – ale jakmile si uvědomil, že s tím nehodlám přestat, Jimmychrist rychle zasyčel. Pořád jsme spolu seděli ve škole na obědě, ale to bylo tak všechno.

Don a já jsme dostali nějaké mazlavé černé opium v malém růžovém čtverci plastový obal jako jednorázový obchod. Nebylo to moc silné a vonělo to jako kadidlo. Kouřili jsme to ve sklepě patřícímu kulturistovi, kterému budeme jednoho odpoledne říkat Paul, když nám Paul řekl o zlém snu, který měl. Kouřil dýmku, když se náhle změnila ve srp smrti a začala si rozřezávat svaly. Věděl jsem, že sny mají mocný význam a pravděpodobně to byla pravda, že tráva zmenšovala jeho svalovou hmotu. Najednou do dveří vtrhla jeho fundamentalistická křesťanská matka, ucítila kouř a přesně věděla, co děláme. Zírala na Dona a zeptala se ho, co skrývá v ruce.

Řekl: "Misku," a ukázal jí ji s úsměvem. Začala křičet, přikázala nám odejít z domu a poslala Paula za Connie. To bylo ono. Po Connie Paul úplně přestal kouřit. Očividně měl vymytý mozek a bylo nám z něj velmi špatně. Nesmírně se nám ulevilo, že se nás jeho matka nepokusila poslat také za Connie. Měli jsme štěstí.

Nedlouho poté jsme kouřili s Banerem a jeho bratrancem, zatímco Baner bydlel v domě přítele. Nějakým způsobem ho matka bratrance vystopovala k našemu místu a objevila se dole, zatímco jsme všichni kouřili. Viděla, že oči jejího syna jsou červené, ucítila na něm kouř a byl chycen. Zakřičela Banerovi do tváře, nařídila svému synovi, aby nastoupil do auta, a odtáhla ho ke Connie. Znovu se zdálo, že jsme jen o vlásek unikli čelistem smrti. Kdyby se obtěžovala přijít nahoru, možná by si nás všimla a zavolala policajty, a bylo by to. Všichni bychom čelili trestnímu oznámení,

a soudce by nás buď donutil „dobrovolně“ jít za Connie, nebo skončit v domově pro mladistvé, což bylo pravděpodobně ještě horší – a mohlo by to vést k trestnímu rejstříku.

Stres z práce na plný úvazek telemarketingu a dělání všech tříd ve škole toho bylo pro Don příliš mnoho. Úplně se vzdal chození do třídy a stejně jako já měl na sobě do školy pestrobarevné hippie oblečení v kravatě. Don zašel ještě dál, než jsem byl ochoten zajít, a měl na sobě poutavé kalhoty v kravatě se spirálovitým vzorem zářivě bílé, modré a růžové. Stal se pro děti ve škole docela podívanou, protože každý den bylo vidět, jak se prochází přes ulici – jde do Dairy Queen, kouří cigarety venku, drží šálek kávy a kupuje další kouře na benzínové pumpě. další dveře.

Během studovny jsem začal chodit dolů do salonku pro seniory a do školy jsem přinesl matčin starý balíček tarotových karet Rider-Waite z počátku 70. let. Máma je přestala používat poté, co někdo dostal kartu Smrt, když se zeptal na jejich přítele, a ten přítel později zemřel při autonehodě. Nepovažoval jsem přesná proroctví za špatnou věc – ve skutečnosti to bylo přesně to, co jsem chtěl. Důkladně jsem prostudoval obě knihy, které máma měla o výkladu tarotových karet, zapamatoval jsem si význam každé karty a byl jsem v tom dobrý. Každý den jsem dával lidem výklady tarotových karet a výsledky byly velmi působivé, čímž jsem si vysloužil pověst podivína. Lidé se často snažili skrýt skutečný problém, na který se mě ptali, ale jakmile jsem začal vykládat karty, které si vytáhli, oči se jim rozšířily úžasem. Identifikoval jsem problémy ve vztazích, problémy s jejich školními úkoly, hádky s jejich přáteli a rodinou, sny o jejich budoucnosti na vysoké škole a dokonce i velká tajemství, která by je dostala do problémů, kdyby se to někdo dozvěděl. Jejich dlaně by přidaly další potvrzující detaily. Některé děti byly tak vyděšené, že vstaly a odešly se slovy: „To nemůžu. Tohle nemůžu!“

Bláznivý Harry: Dobrodružství v sedmi dimenzích

Během této doby jsem napsal svůj první fiktivní příběh a často jsem na něm pracoval ve škole. Místo toho, abych používal svůj počítač, jsem to napsal dlouhým písmem do spirálově vázaného sešitu, takže to vypadalo jako normální školní práce. Pomalost dlouhého psaní mě přiměla zvažovat slova mnohem pečlivěji. Můj příběh byl založen na některých vizích, které jsem měl z používání LSD a dalších psychedeliků

Castenada knihy a filmy jako *Altered States* a *Prince of Darkness*. Hlavní postavou byl Harry, antropolog, který šel prozkoumat údajné místo havárie UFO a našel v kráteru rostoucí kaktus ve tvaru mozku.

Ačkoli nemohl identifikovat, co to bylo, indiánský šaman mu řekl, že je to velmi vzácná a zvláštní svátost, a nakonec z toho něco snědl. Kaktus způsobil, že Harry uvízl v masivním výletu ve stylu LSD, který nikdy neskončil – ale stále se ze všech sil snažil jít do práce a žít normální život. Problém byl v tom, že tato droga způsobila, že viděl, co se skutečně děje všude kolem něj – jak dobré, tak špatné.

Harry všude kolem sebe viděl plavé geometrické vzory a byl sužován malými démonickými stvořeními, která byla všude. Většina lidí je nemohla vidět, ale pod vlivem mozkového kaktusu vždy věděl, kde jsou. Opravdu začínal ztrácet kontrolu a křičel a házel po nich věci, kdykoli je viděl. Dělal, co mohli, aby ho vyděsili a přivedli k šílenství. Tvorové se do jeho domu mohli dostat pouze přes zrcadlo, takže Harry přelepil všechna zrcadla ve svém domě kartonem, aby je ochránil. Pozitivní je, že se spřátelil s jednou ze svých pokojových rostlin, která pro něj měla laskavá slova povzbuzení – ale zdaleka jeho největším spojencem byl John, jeho „domácí duch“. Byla to bytost, která byla víceméně pověřena být jeho strážným andělem a bdít nad ním. Domácí duch věděl, že Harry má potenciál využít své nově nalezené schopnosti k pozitivním účelům, ale nejdřív musel Harrymu pomoci dát se dohromady. Bojovali v duchovní bitvě – a Harry bude potřeba v první linii.

Poté, co Harry odešel do práce, John odstranil karton na jednom ze svých zrcadel po celé délce a použil ho jako portál do alternativní reality. Tady se cítil pohodlněji – a mohl dostat svůj vlastní ekvivalent denních zpráv. Tím, že John nechal zrcadlo odkryté, se velmi velkému a hrozivému osmistopému démonovi podařilo dostat do Harryho domu – a celou situaci tak učinil mnohem nebezpečnější. Démon měl uhlově černou barvu a měl plazí lidské rysy.

John pak dostal nouzový supernáboj nové energie, aby mohl bojovat s démonem. Starší, moudřejší bytost se posadila mezi dva křišťálové obelisky a dala Johnovi svolení získat velké energetické vylepšení pro bitvu. Obelisky se změnilly z obsidiánově černé na jasně bílou a pak zasáhly Johna bleskem – způsobily mu masivní posun vědomí podobný vzestupu.

Jakmile příběh dosáhl tohoto bodu, zbytek jsem neviděl – a zůstal nedokončený. Nechal jsem Brada půjčit sešity na pár dní a byl ohromen kvalitou psaní. Řekl mi, že je to skvělé a že bych měl

dělat více. V té době jsem netušil, že to, co píšu, má nějakou hlubší vrstvu – i když to pěkně zapadalo do snů, které jsem měl jako dítě.

Války v Zálivu Fearmošing

Když jsem měl příležitost, stále jsem se díval na televizi, například o víkendech, a média byla zapojena do ohromného šíření strachu. Irácký prezident Saddám Husajn napadl malou zemi Kuvajt a nyní mu USA vyhrožovaly útokem, pokud se nestáhne. Každý zpravodajský pořad, který jsem o tom viděl, říkal, že válka je nevyhnutelná – a vytvoří „domino efekt“, který přeroste v biblický Armagedon na Blízkém východě. Každá země by byla stržena do bitvy a vedlo by to k jaderné válce, která by zničila většinu, ne-li všechny život na Zemi. Každá mluvící hlava v televizi popsala tento scénář do pečlivého detailu, doplněného tabulkami a grafy, a znělo to, jako bychom nemohli udělat absolutně nic, abychom to zastavili. Pak, aby to bylo ještě horší, Bushova administrativa hodlala zaútočit na Irák již 15. ledna, i když nám bylo řečeno, že to rychle povede ke globální termonukleární katastrofě.

Mojí reakcí na tento stres bylo užívání drog a alkoholu ještě více. Přesně v minutě, kdy se stalo 15. ledna 1991, zaútočily USA na Irák v naprosto masivní bombardovací kampani, kterou nazvali „Šok a hrůza“ – což znělo přesně jako Hitlerův blitzkrieg neboli „blesková válka“. Nakonec jsem stál na oblíbené křižovatce Route 50 poblíž místní vojenské základny a protestoval proti nové válce s naším místním klubem Amnesty International. Dělal jsem demonstrace a křičeli jsme jako „No Blood for Oil“. Překvapivé množství lidí zatroubilo a zamávalo na podporu. Ani jeden člověk vůči nám neudělal nic nenávistného.

I když vláda udržovala strach a hněv a snažila se, aby všichni cítili, že tato válka je nezbytná pro naši bezpečnost a přežití, získávali jsme překvapivě velké množství dobré vůle. Jasně jsme viděli, že veřejnost si válku nepřeje a nepodlehla zprávám vyvolávajícím strach, kterými se živí v médiích.

Hádův zvuk

Krátce poté, co začala válka, jsem jednou v noci, když nebyla žádná práce, seděl sám na gauči a pocítil jsem náhlé, velmi silné nutkání podívat se na televizi. Bylo přesně osm hodin večer. Normálně bych byl rád, že jsem si uvědomil, že je hlavní vysílací čas, a viděl, na co se dá dívat. Teď jsem se na věci díval trochu jinak. Už jsem věděl, že televize a videorekordér vydávají vysoký hluk, protože mi to na LSD nesmírně vadilo – a výška tónu se náhle změnila ve frekvenci. Pro většinu lidí by to bylo neslyšitelné, ale pod vlivem psychedelik jsem slyšel elektřinu hučící skrz zdi a byl velmi citlivý na zvuky, které by mysl většiny lidí blokovala. Tato změna výšky se odehrála přesně v osm hodin večer. Měl jsem tytéž neuvěřitelně kosmické pocity, jaké jsem měl, když jsem viděl 3:33, až na to, že tentokrát to bylo extrémně negativní. Nezapnul jsem televizi.

Nebyla to jednorázová záležitost. Poté, co jsem to objevil, jsem byl schopen zachytit, že se to děje znovu a znovu, přesně v osm hodin večer, aniž bych byl pod vlivem jakýchkoli drog – a to mě opravdu vyděsilo. Podprahové zprávy měly být nezákonné – ale tady byly. Někdo to dělal – a jakmile jste začali sledovat televizi, byli jste zaplaveni hrůzou z války v Zálivu. Od té doby, kdykoli jsem chtěl odpočívat v obýváku sám, úplně jsem odpojil televizi a videorekordér, což byl jediný způsob, jak zabít zvuk. To také způsobilo, že se mi reklamy zdály ještě zlověstnější, než již byly.

Přijdete o to nejlepší

Začal jsem mluvit s dívkou jménem Debbie, která byla velmi atraktivní. Chvilí se zdálo, že spolu opravdu vycházíme velmi dobře – dokud jsem jí neřekl, že jsem kuřák marihuany, a nepozval jsem ji na večírek. Velmi se rozčílila a napsala mi dopis, ve kterém si přála, aby mě mohla zastavit. Tohle byl docela šok. Uložil jsem její dopis a stále ho mám ve svých složkách. Bylo to další znamení, že čím víc jsem kouřil, tím víc jsem se vzdaloval od svých cílů.

Další šokující probuzení nastalo jednoho z posledních dnů na střední škole, když jsme právě dostali ročenky a všichni si psali sbohem. Hnědovlasá, exoticky vyhlížející dívka, která mě léta velmi přitahovala, mi napsala dlouhý dopis na pravou polovinu celé stránky.

Mluvila o mně velmi zářivě, ale „velké odhalení“ bylo na konci: Máš naprosto nádherné oči. Ačkoli mi chtěla zaplatit „PS. . . .

kompliment, byl jsem zničen, když jsem to slyšel až poté, co jsem ji znal šest let. Ignoroval jsem každý signál, který by pro většinu normálních chlapů byl jasný, blikající neonové nápisy, včetně jejího příchodu do domu na některé z mých večírků – i když nikdy nekouřila.

Příliš mnoho uzavřených hovorů

Jednoho dne jsem jel s Donem, Bobem a Benem v hippie dodávce. Mířili jsme na State Street v Schenectady a všichni jsme kouřili trávu. Najednou dvě policejní auta současně spustila sirény. Byli za námi a zdálo se, že dorazili z ničeho nic. Mé tělo se vzdramulo takovou panikou, že jsem si myslel, že dostanu infarkt. Ben zastavil dodávku, rozdrčený porážkou. Všichni jsme měli pocit, jako by náš život skončil. Měli jsme v autě dost drog na to, abychom byli obviněni alespoň z přestupku, a cítili jsme, že nás dělí minuty od začátku nového života jako trestanců. Policajní auta pak kolem nás uháněla se sirénami a světly. Všichni z nás vydechli masivní přívál adrenalinu. Byli jsme velmi rádi, že nás nechytily, ale za dobu, kterou nám trvalo, než jsme si uvědomili, že to nejsme, jsme zemřeli tisíci smrtí.

Ke konci školy to pro mě bylo horší a horší rok. Úplně jsem vyhořel z toho, že jsem chodil do školy, každý večer pracoval v telemarketingu a měl každodenní návyk na marihuanu a kofein. Měl jsem v pátek večer volno v práci, abych mohl na víkend navštívit otce, ale než mě vyzvedl, když jsem si mohla zakouřit, byla dvouhodinová mezera. To odpoledne jsem měl velmi ošklivou konfrontaci s matkou o tom, že dům není dostatečně čistý, následoval telefonát od mého otce, během kterého na mě opravdu křičel o mých známkách. Cítil jsem se uvnitř úplně mrtvý a otupělý.

Bob, velký fotbalista, se objevil a vešel do mého pokoje – ale já mu neměl co nabídnout. Jen jsem zíral do zdi, oči se mi leskly a kouřil jsem. Nedíval jsem se na něj ani nic neřekl. "Jsi narkoman, člověče." Musíš sehnat nějakou pomoc." To mě přimělo mluvit. On, ze všech lidí. Stal jsem se velmi defenzivním – ale když jsem si na ten okamžik později vzpomněl, uvědomil jsem si, že měl pravdu. Čím dál víc jsem ztrácel kontrolu.

Seniorský psychedelický piknik

Poslední den školy před maturitou jsme měli piknik pro seniory a rozhodl jsem se rozloučit se svým vězením tím, že jsem vzal žlutou mikrotečku. Byl to lék, který se podával pacientům s těžkými psychiatrickými poruchami v nemocnicích, a byl záměrně malý, aby se dal snadno vložit do jídla nebo spolknout. Uvnitř jsme měli určité lidi, kteří to pašovali a prodávali, říkali tomu „meskalin“ – a jedna tečka byla velmi intenzivní výlet. Jak jsem šel, viděl jsem stínovou, démonickou bytost – jako živý oblak temnoty – poskakující po atletických tribunách. Rozhodně to vypadalo, že ví, že to vidím, a snažilo se mě rozptýlit a upoutat mou pozornost. V tu chvíli mi do hrudi v nejvyšší rychlosti narazilo frisbee. Zasáhlo mě to do hrudní kosti, což je svislá kost uprostřed, a odrazilo mě s hlasitým zvukem a letělo dalších dvacet pět stop. Byl jsem tak zmatený, že jsem jen pokračoval v chůzi a nedíval se na lidi, kteří to hodili, ani nic neřikali – což mi připadalo přinejmenším extrémně divné.

Řekl jsem jednomu z parmiček, kteří měli na sobě drogy, z rohu, že jsem vzal žlutou nemocniční mikrotečku. Byl na kole, stejně jako jiné dítě, a vyzval mě na cyklistický závod – i když jsem neměl kolo. Opustili jsme školní pozemek, protože tam nikdo z nás nechtěl být, a já jsem s nimi běžel až k železniční trati. Zdálo se, že mikrotečka odstraňuje jakoukoli bolest z atletické námahy, a protože mým úkolem bylo je následovat, držel jsem ji pohromadě, i když moje mysl byla extrémně změněná. Jakmile jsme se dostali k železniční trati, začali jsme kouřit – a pak se asi pětadvacet stop od nás objevil bobr a s velkou zvědavostí si nás prohlížel. Chlapi se na pár sekund odmlčeli, jako by zjišťovali, zda je to opravdu skutečné – a pak začali všichni sbírat kameny a pokoušet se bobra zabít. Když jsem odmítl, donutili mě, abych také nějaké hodil, takže jsem se ujistil, že jsem minul o obrovské množství. Naštěstí byli oba příliš ukamenovaní a nekoordinovaní na to, aby bobra zasáhli, a ten rychle utekl.

Poté jsme měli další cyklistický závod, když jsme se vrátili do nyní prázdné školy a já se vrátil dovnitř. Pořád jsem nevyklidil skříňku a tohle byla moje poslední šance. Všichni ostatní byli ještě venku na pikniku. Došel jsem ke skříňce číslo 2168, jako vždy, a hodil se do kombinace, která byla mým životem poslední čtyři roky: 36-24-36. Zatáhl jsem za západku, otevřel dveře a podíval se na sebe do malého zrcátka. Sotva jsem mohl uvěřit tomu, co jsem viděl. Moje zorničky byly tak rozšířené, že byly téměř úplně černé. Moje kůže byla extrémně bledá. Měla jsem velké tmavé kruhy pod očima. Trhalo mi to a měl problém zůstat v klidu. A co bylo nejhorší, polil mě pot a vypadaly mi vlasy

úplně šílený, rozprostřel se do všech různých směrů a všude z něj padaly kapky kapaliny. Vypadal jsem jako těžký narkoman, natažený na pervitinu. Nebylo to dobré – vůbec.

Pak, aby toho nebylo málo, můj starý učitel AV s tlustými brýlemi ukázal se. Johnovi bylo něco přes dvacet nebo něco málo přes třicet, měl krátké blond vlasy, které byly kdysi velmi dlouhé, a rozhodně byl geek. Teď ke mně přistoupil a viděl, že jsem velmi, velmi zmatená. Řekl mi, ať se o sebe postarám a že bych odtamtud opravdu měl vypadnout a jít domů. Věděl jsem, že mi říká, že kdyby mě někdo takhle viděl, okamžitě bych byl zatčen. Byl jsem tak blízko svobody, že by byla škoda zničit si celý život na poslední chvíli úplně posledního školního dne. To ve mně vyvolalo obrovský záchvat paniky, protože jsem věděl, že má pravdu. Zcela jsem nechal všechno ve své skříňce a nechal jsem to na úklidové četě, aby se s tím vypořádala – všechny knihy, všechny papíry s domácími úkoly, jakákoli pera nebo potřeby, jakékoli oblečení, moje zrcadlo, jak si jen vzpomenete – a utekl jsem. Tento okamžik mě bude pronásledovat ve snech dalších dvacet let, když jsem opustil dva šperky, jejichž vyřezáváním jsem ve třídě strávil nespočet hodin. Kdybych v té době tušil, jak moc se to trauma bude opakovat v nočních můrách, riskoval bych všechno, abych zachránil své umění.

Promoce

Když jsem přebíral středoškolský diplom na jevišti v divadle Proctors v Schenectady, připadalo mi to úplně prázdné a prázdné, navzdory řevu obrovského davu. Dostal jsem se z vězení s diplomem, ale byl jsem úplný nepořádek.

Nejhorší ze všeho je, že jsem vyhrál cenu Martina J. Mahoneyho za osobní a akademický pokrok. Bylo to téměř jistě proto, že jsem zhubla a ostříhala si vlasy – ale ve skutečnosti jsem se právě naučila svou závislost skrývat mnohem lépe než předtím.

Během obřadu mi dívka z mého pokoje dala jasně najevo, že jsem ji mohl mít za přítelkyni, kdybych se obtěžoval věnovat pozornost všem signálům, které mi vysílala. Kopal jsem se dovnitř. Zde byl další příklad toho, jak jsem se odpojil od věcí, na kterých záleželo. Naplánoval jsem si celou noc, když jsme s přáteli odjeli v autě s plechovkami uvázanými vzadu na provázcích, které rachotily pryč, když jsme troubili na klaksony a vytvořili chaos. Na promoci, na kterou jsem šel, jsem nakonec zakopl, pil a kouřil. Sotva si pamatují něco, co se mi tu noc stalo, kromě

popíjeli vinotéky a viděli nějaké děti čůrat do benzínové nádrže auta v garáži. Don neabsolvoval a rozhodl se, že svůj GED dostane později – žádný velký problém.

To léto se celý můj štáb rozhodl, že si vezmeme LSD a půjdeme na další postgraduální párty. Brad, Baner, Don a já jsme byli všichni nadávkovaní. Někdo řekl Donovi a Banerovi, že když zakopnete, můžete pít, kolik chcete, a nikdy se neopijete. Nakonec si zahráli extrémně nebezpečnou hru s pitím zvanou Anchorman, ve které skáčete čtvrtáky do sklenice. „Motorovník“ poraženého týmu nakonec vypije vše, co zbylo z plného džbánu piva, které jeho spoluhráč nedokázal dopít. 30 Baner i Don utrpěli téměř smrtelnou otravu alkoholem z hraní Anchormana. Don se vydal na velmi špatný výlet a všechny ve skupině vyděsil tím, že se jich zeptal, zda chtějí vidět obrovský islámský vražedný nůž zvaný gukari. Nakonec byl vykázan mimo dům. Pak se na sebe celý pozvracel a zahalil svůj oblíbený oblek na kravatu do červených, příšerně páchnoucích zvratků od piva a pizzy. Rozhodně se ke mně choval velmi výhrušně dříve na večírku, když prožíval nejhorší část své cesty, a já jsem ho nechtěl vidět.

Baner ležel venku s hlavou nad záchodem a měl tam tři krásné ženy, které ho ošetřovaly. V tomto okamžiku už počet žen, se kterými spal, přesáhl osmdesát. Přibližné číslo zjistil až po rozsáhlém rozhovoru s Bradem, během kterého se snažil vybavit si každou dívku jednu po druhé. Když jsem šel kolem, opilý na mě mával jedním prstem, usmál se a nemluvil. Jeho oči se sotva mohly otevřít. Dívky mi začaly říkat, že Don mě venku prosí o pomoc a já bych opravdu měla jít ven a vidět ho, tak jsem to nakonec udělala. Netušila jsem, jak zlé to bude. Don byl tak opilý, že se sotva hýbal, a ležel rozvalený na rampě přístupné pro vozíčkáře, s jednou nohou přehozenou přes bok. Gukari zmizel a už jsme ho nikdy neviděli.

Poté, co jsem mu sundal zničenou bundu a košili s dlouhým rukávem, zbylo jen tričko a kalhoty, opláchl jsem je ve vaně a odtáhl ho do domu.

Tady se věci zbláznily. Don byl tak silně otráven alkoholem, že oslepl. Jeho zorné pole bylo úplně černé. Neviděl moji tvář ani nic před sebou, i když měl nasazené brýle – i když slyšel můj hlas. Jeho srdeční tep byl nepravidelný a byl vyděšený, že zemře. Protože jsem měl divoce intenzivní špatný výlet, zdálo se, že to bude trvat třicet hodin psychologického času.

Plakal a prosil mě, abych zavolal jeho přítelkyni, i když v tuhle chvíli už bylo pětáctičet, řekl jsem mu, že jestli to udělá, půjdeme oba do vězení nebo Connie. Věděl jsem, že už vyzvracel alkohol, a snažil jsem se ho hydratovat. Nejvíce šokujícím aspektem toho, co se stalo, bylo, že všichni přes nás přestoupili, jako bychom tam ani nebyli. Ani jeden se mě nezeptal, jestli něco potřebuji nebo jestli je v pořádku. Měl jsem něco, co se zdálo jako nespočet hodin, abych přemýšlel o tom, jak jsme jeden od druhého odpojeni. Nakonec jsem ho při východu slunce doprovodil domů a naštěstí toho nedělního rána na silnicích nikdo nebyl – jen ptáci a veverky. Trvalo více než hodinu, než jsem ho dostal domů, protože sotva mohl chodit a já jsem byl celou dobu stále pod vlivem.

Nikdy jsem neměl šanci se vyspat, než jsem musel strávit celý den s otcem na venkovním koncertě. Cítil jsem, jak můj život utíká. Bylo jen otázkou času, kdy buď zemřu, nebo budu zatčen.

Aby byli moji rodiče šťastní, vzal jsem depresivní práci v Eat at Joe's, prodavači párků v rohlíku a zmrzliny v Rotterdam Square Mall. Jedné pomalé noci jsem se rozhodl vypít sedmnáct šálků mastné černé kávy za sebou, abych zjistil, jestli se z ní dokážu nasytit. Byl jsem extrémně rozrušený a nervózní, začal jsem příliš dýchat a asi po hodině a půl jsem se ohromně zhroutil. Brzy jsem byl tak unavený, že jsem sotva mohl hýbat rukama. Po podlaze se válel galonový kbelík čokoládové omáčky, protože jsem neměl dost síly, abych ho unesl.

Právě tehdy přišel statný chlapík s baseballovou čepicí s armádou dětí a objednal devět různých kornoutů zmrzliny. Extrémně vysokou rychlostí vypisoval objednávku, jako bych měl fotografickou paměť na chutě, posypy a omáčky. Byl jsem tak ohromen, že jsem mu řekl „jeden po druhém“ podrážděným tónem hlasu. Té noci jsem v jedenáct třicet večer vysadil LSD a měl jsem hrozný zážitek. Nemohl jsem usnout, když mi srdce bušilo v hrudi a strop se svíjel. Druhý den odpoledne jsem se musel vrátit do práce, nikdy jsem nespal a byl jsem stále pod vlivem. Můj manažer vypadal jako ultimátní feták na heroin, měl bledou pleť, velmi tmavé kruhy pod očima a několik chybějících zubů. Propadl totálnímu psychopatickému vzteku a křičel na mě s vražednou, démonickou tváří, protože ten zmrzlinář se vrátil, aby si stěžoval na můj postoj. S ohromenou hrůzou jsem se omluvil a pokračoval tam v práci, jako by se nic nestalo.

To samé léto MTV vysílala velmi sarkastickou, ostudnou reklamu – a pro mě to byla poslední kapka. Byla tam černá obrazovka s dramatickou hudbou a řadou slov. Každá sada slov by vypadala dostatečně dlouho na to, aby se dala přečíst, vybledla

ven a pak se objeví další sada. Celkem to řeklo: „To jsou slova. Mohli by dělat něco vtipného, cool nebo zajímavého. Ale nejsou. Jen tam sedí. JAKO TY.“ To mě hodně naštválo. Tvrdě jsem pracoval a sledoval MTV, jen když jsem měl nějaký drahocenný čas na odpočinek. Televize mi neměla co nabídnout, a tak jsem skončil. Když jsem šel na vysokou, žádný jsem nevlastnil a bylo mi to jedno. Nyní jsem rád, že mohu být silou dobra tím, že budu hrát v Ancient Aliens na kanálu History Channel a sdílet informace, které mohou pomoci probudit lidi ze lží a mýtů mainstreamové reality. Televize je nástroj pro komunikaci a stále potřebujeme více pořadů, které pomohou zvýšit naše kolektivní vědomí. Jedno z největších tajemství, které mi mnoho zasvěcenců odhalilo, je, že fyzikální zákony přímo reagují na naše myšlenky a přesvědčení. Pokud dost z nás věří, že umíme létat, můžeme povolit fyzikální zákony, aby se to začalo dít ve velkém měřítku.

Pokračovali jsme v kurzech bojových umění, dokud jsem nezačal studovat. Táta se rozhodl, že on a Michael přestanou chodit, až odejdu. Naším závěrečným testem bylo získat tři dokonalé údery se zaměřením přímo do solar plexu, zatímco jsme byli v Duchu a drželi svůj základní postoj. Perfektní úder do solar plexu je dost špatný, ale jakmile přidáte pozornost, nebezpečně vám vyrazí vzduch z plic, pokud nejste trénovaní. Když přišel čas, zhluboka jsem se nadechl nosem, zamkl břišní svaly do zdi, udeřil do svého postoje a vstoupil tak silně do Ducha, jako jsem kdy předtím. Moje vědomí se dramaticky změnilo. Čas se zpomalil. Měl jsem „tunelové vidění“ a pocit elektrického brnění po celém těle. S každým dalším úderem procházely mým tělem obrovské impulsy pohybu – ale necítil jsem bolest a nezlomil jsem svůj postoj. Prošel jsem závěrečným testem. Byl jsem připraven.

Nikdo si nevšiml, že válka skončila

Procházel jsem krátkou letní orientací v New Paltz v roce 1991, kdy se zhroutil Sovětský svaz. Obědval jsem v jídelně Hasbrouck, když tanky postupovaly na Kreml. To byl konec hrozby jaderné války, jak jsme ji znali – nebo to alespoň výrazně snížilo riziko. Média vybuchovala ze SSSR největšího superpadoucha všech dob, který se ve všech ohledech vyrovnal USA – a teď padal. Většina příchozích prvňáčků pila a značná část kouřila trávu – a nikoho to zřejmě nezajímalo. Byl jsem jeden z mála lidí, kteří skutečně sledovali, co se děje. Všichni ostatní vypadali znuděně,

depressivní a nezapojení do jejich života. Skoro se mi chtělo vyskočit na stůl a zakřičet na všechny: „Vidíte, co se tady děje? Chápete, co to je? Největší superpadouch dvacátého století – náš jaderný nepřítel – se hroutí přímo před vašima očima! Můžu dostat hip-hip-hurá?“

To byla příliš radikální myšlenka. Pokud by tyto děti neviděly, co se děje, a že to udělá naši planetu mnohem bezpečnější, nemohl bych pro ně mnoho udělat. Byla to škola večírků a většina dětí pila a brala drogy. Zsvěcení mi později řekli, že tato scéna byla přesně to, co Cabal chtěl. Tím, že dostatečně opakovaně traumatizujeme veřejnost, se většina lidí uchýlí k alkoholu, lékům a dalším drogám, aby bolest utlumila.

Jejich smysly se nakonec tak umrtví, že ani velmi pozitivní příval zpráv nemůže proniknout do šera. Už nepředstavují žádnou hrozbu pro tyranii a budou tam jen ležet a nechat se dobývat. Psychologové tomu říkají „naučená bezmoc“. Uvědomil jsem si také, že vojensko-průmyslový komplex musel být svědkem tohoto kolapsu, protože SSSR se minimálně poslední rok a půl rozpadal. Moji rodiče mi vždycky říkali, že si musíš zařídit novou práci, než odejdeš z té staré. Novým úkolem elity byl Irák – ale „domino efekt“ nikdy nenastal. Ačkoli mnoho zemí vyslalo své vojáky na podporu válečného úsilí v Iráku, na Blízkém východě nedošlo k žádnému Armagedonu. Ukousl jsem další sousto ze svého sendviče, tiše žvýkal a dál sám sledoval malou obrazovku.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Úder na dno

A Někdy v 60. letech 20. století sepsala administrativa New Paltz popisy pro každou z kolejí, ze kterých jste si jako student prvního ročníku museli vybrat. Dovolte mi přeložit, co mé oči viděly, když jsem každou z nich četl.

Byla tam Deyo, multikulturní kolej; Bevier, sportovní kolej; LeFevre, ubytovna brány bratrstva a spolku; Crispell, dork-studijní kolej; a DuBois, noclehárna se zvířaty. Později mi bylo řečeno, že původní psané popisy se zdály docela dobře sedět různým typům studentů a lidé se přirozeně roztřídili. Nebylo pochyb o tom, že budu bydlet v DuBois, kterému všichni říkali „Doobie Hall“ – a první den jsem se přestěhoval do pokoje B apartmá 212.

Tříčlenná demoliční posádka

Suite 212 DuBois bylo čtyřpokojové apartmá, kde jsme všichni sdíleli velký společný prostor. Každý pokoj byl obsazen dvěma studenty, takže zde nikdy nebylo skutečné soukromí. Většina apartmá pro prváky měla jen tři pokoje, ale měli jsme štěstí, protože jsme byli na rohu s výhledem na potok. To nám dalo mnohem větší společný prostor, který byl ideální pro pořádání velkých večírků. Nějakým způsobem jsme získali otlučené staré pohovky a velký oválný stůl, takže se k oknu mohlo pohodlně usadit asi patnáct lidí a ještě nechat velký prostor nad koupelnou. Kdybyste lidi nacpali do apartmá pevně, pravděpodobně byste tam mohli vtěsnat asi sto opilých dětí – což jsme později vědecky dokázali. Karty byly naskládány proti nám, protože New Paltz měl v prváku velikost dva tisíce a maturant dvě stě. Číslo nelhala. Devět z deseti

nestihli jsme to. Neodvážil jsem se stát statistikou, protože jsem se bál hněvu svých rodičů.

Moji noví spolubydlíci byli téměř všichni z New Yorku, což bylo mnohem nebezpečnější než moje vlastní severní oblast. Pro ně jsem byl ekvivalentem redneka. Okamžitě ve mně vycítili slabost a obrovsky toho využili.

Všichni právě utekli z vězení a byl čas slavit. Všichni moji spolubydlíci kromě dvou začali chodit dolů do obchodu na rohu a kupovat čtyřicet uncových lahví sladového likéru každou noc kromě pondělí a možná úterý. To bylo docela překvapivé, protože nikdo v mé škole nepil tak ošklivé věci. Myslel jsem, že je to něco, co by bezdomovci používali k opíjení, protože to bylo tak levné a láhev byla tak velká. Zjistil jsem, že to bylo v podstatě pivo ochucené tvrdým alkoholem, což znamená, že má dvakrát více alkoholu než normální pivo. Vypití jedné „čtyřicítky“, jak tomu říkali, se téměř rovnalo sestřelení balení dvanácti. Někteří z nejtvrdějších pijáků si skutečně kupovali dvě láhve za noc a málem by je přenesli přes obě. Všichni obvykle kupovali starou angličtinu neboli „OE“, ale někteří používali jinou značku zvanou St. Ides.

Napěněný nálev chutnal naprosto příšerně a všichni potřebovali pobídku, aby ho srazili. To přišlo ve formě velmi hlasité pitné hry zvané Three Man, kterou hráli téměř každý večer. Každý se střídal v hodů dvěma kostkami a platila velmi složitá pravidla. Prvním, kdo hodil trojku, se stal Three Man a hra začala. Kdykoli padla trojka nebo jednička a dvojka, musel se Tři muži napít. Pokud jste hodili sedmičku, osoba po vaší levici se musela napít. Kdybyste hodili devítku, všichni by křičeli: „Sociální“ a všichni museli pít. Pokud jste hodili jedenáctku, osoba po vaší pravici musela pít. Pokud někdo hodil čtyřku a jedničku, každý se musel rychle dotknout nosu a poslední, kdo to udělal, se musel napít. Nesměli jste ukazovat prstem, říkat slovo „drink“ nebo shazovat kostky ze stolu. Místo toho jste museli ukázat loktem a říct „spotřebujte“. Pokud jste tato pravidla porušili, stali jste se obávaným „sráčem“, což znamenalo, že se od vás očekávalo, že se opijete tak, že se pošpiníte. Pokaždé, když kostky nepřinesly nic užitečného, musela se tato nešťastná duše napít. Každý, kdo hodil dvojníky, získal touto rolí moc někoho proklínat.

Jak uděláte domácí úkol, když velká parta vysokoškoláků hraje ve vašem obývacím pokoji Three Man? Ty ne. Věděl jsem, že se potřebuji vzdělat, protože jsem se doma bál hrozných odvet, kdybych neprošel. Takže druhou nebo třetí noc jsem si uvědomil, že mám obrovský boj. Byla tam neuvěřitelná šikana a tlak vrstevníků, aby mě přiměli hrát Three Man. A na těch pár

při příležitostech, kdy jsem s tím skutečně souhlasil, se snažili, abych co nejdříve udělal toho určeného. To způsobilo, že jsem vstal a odešel ze hry více než jednou, což je rozzuřilo a bylo to podobné jako zrada Boha.

Naše podlaha byla rychle tak pokrytá hnijícím pivem, že jste museli loupat každou nohu, abyste mohli chodit a vydávat praskavý zvuk. Byl tam nechutný hadr zvaný „mungský ručník“, který se používal k čištění rozlitého piva. Mung nebyl nikdy umytý a ze svého doupěte pod pohovkou vyzařoval hnilobný zápach. Rozhodl jsem se, že je tu jen tolik špíny, kterou dokážu tolerovat, a tak jsem zametl podlahu a uklidil všechny odpadky od jídla, nedopalky cigaret a prázdné láhve od piva, které se každé ráno sypaly po místnosti. To byl úžasný zázrak pro mé spolubydlící na alkoholu, kteří teď udělali z nejnenáviděnějšího chlapa v místnosti svého otroka – svou svobodnou vůlí. Už nikdy neuklidili jediný kousek odpadu, který po sobě zanechali. Kdybych vstoupil do stávky a odmítl to udělat, každou novou noc by prostě znovu zabydleli špínu a znovu by hráli Three Man, čímž by se zdvojnásobilo množství odpadků. Bylo absolutně nemožné přimět je, aby po sobě uklidili, ať jsem se snažil sebevíc. Nebyly tam žádné boje, takže můj trénink bojových umění mě nemohl bránit.

Nikdy předtím jsem nebyl tak často nebo intenzivně šikanován. Nenáviděl jsem se pokaždé, když jsem uklízel apartmá, jen aby je každý večer opakovali. Moje reakce na toto trauma byla, že jsem začal mnohem častěji kouřit travu. Posádka Three Man mě nazvala narkomanem a já se jen smál. Naštěstí jsem získal pracovní studijní grant, který mi umožnil pracovat až dvacet hodin týdně na akademické půdě. Stísněná kancelář v budově humanitních studií, která mi jako první nabídla práci, měla slastnou vůni starého papíru. Paní tam měla tmavé knihovnické brýle na provázku, krátké černé vlasy s pramínky šedi a vřelý úsměv. "Jakou práci chceš dělat?" zeptala se mě. "Co vydělává nejvíc peněz," odpověděl jsem. Odpovědí bylo Oddělení příjmu skladu 2, kam bych doručoval zásilky zásob do všech různých oddělení v kampusu. Zahrnovalo to mnohem více tvrdé práce než kterákoli jiná práce, a to by mi pomohlo vybudovat svalovou hmotu. "Vezmu to."

Psychedelický doručovatel

Můj rozvrh hodin mi dal šanci pracovat pět dní v týdnu, od jedné do páté odpoledne. Sklad byl obrovský a měl řady a řady polic s

školní potřeby na nich. Dvě palety byly rozloženy blízko čela a byly na ně umístěny všechny denní objednávky. Mým úkolem bylo pomocí paletového zvedáku je přemístit na nakládací rampu a přenést krabice dolů do nákladáku. Šéf byl opilý muž s nadváhou, který se blížil důchodovému věku a stále nosil těsný vojenský střih. Doručovatel, Billy, byl zdravotně postižený, což způsobilo, že byl duševně „pomalý“ a šéf pil kamarády s Billym na střední škole. Billyho oči byly příliš blízko u sebe a přes tlustá skla jeho brýlí ve stylu 50. let vypadaly neobvykle velké. Billy měl krátký vojenský účes, vždy nosil stejnou baseballovou čepici, měl gigantickou germánskou čelist a velmi výrazný jižanský přízvuk – což je ve státě New York extrémně vzácné. Stále žil se svou matkou a vždy měl příběh o něčem, co viděl v televizi, který ilustroval, jak hloupí někteří lidé

byli.

Billy se mi nakonec stal otcem a vytvořili jsme skvělý tým. Já nakonec jsem s ním pracoval celé čtyři roky, co jsem byl ve škole. Díky jeho extrémnímu přízvuku, pomalé rychlosti mluvení a nekonvenčnímu smyslu pro humor byl čas, který jsem s ním strávil, veselý, surrealistický a psychedelický – a během prvního roku jsem vždy před prací kouřil. Nikdy mi nebylo dovoleno řídit dodávku – to byla Billyho věc – a nechtěl jsem. Dokonce jsem se naučil ocenit country hudbu, která vždycky hrála, i když jsem ji vypnul, když Billy sám vešel a přednesl něco malého. Píseň, která se během prvního roku hrála nejvíce, byla „Rodeo“ od Gartha Brookse. Každý den jsme museli navštívit až dvacet různých budov. Billy vymyslel vtipnou historku, buď něco, co viděl ve zprávách, nebo nějaké drby z kampusu, a převyprávěl ji na každé zastávce. Hrál jsem si s tím a krásně jsem ten vtip připravil, takže nikdo nevěděl, že jsem ho už slyšel desetkrát. Billy se málem dostal do vztahu se ženou z hudebního oddělení a vždy tam byl napjatý rozhovor a teskný smutek poté, co jsme tam něco doručili – ale i tak přednesl vtip, jak nejlépe uměl, a doufal v něj. větší šance.

Přijímací práce mě seznámila s mnoha zaměstnanci kampusu, s řadou lidí z údržbářského týmu a s nákladáky, kteří by rozváželi. Opravdu mě překvapilo, když jsem zjistil, že mnozí z těchto dospělých byli jako děti – jen užívali různé druhy drog a alkoholu a pracovali jako dospělí. Myslel jsem si, že lidé po střední škole „vyrostou“, ale uvědomil jsem si, že už jsem vyspělejší než většina nákladáků a údržbářů.

Lidé, kteří pracovali v budovách kampusu, tak zjevně nebyli

nezralé, ale i tam jsem si uvědomil, že mají obrovskou nejistotu, úzkostné problémy, nevědomost a předsudky. To přišlo jako velké překvapení.

Časovaná bomba PCB

Také jsem si všiml, že většina budov měla vedle sebe na úrovni terénu velké výkonové transformátory. Byly tam zlověstně vypadající žluté nálepky s nápisem VAROVÁNÍ: OBSAHUJE PCBS, a pak popisovaly, že se jedná o extrémně nebezpečný toxin pro životní prostředí. Pokud transformátory shořely, neměli je hasiči zasáhnout vodou. Elektrické požáry jsou mnohem horší, když navlnou. Kromě toho, pokud tyto transformátory někdy shořely, byly vyžadovány speciální protokoly, aby se zabránilo ekologické katastrofě. Spalování PCB by se změnilo ve smrtící chemikálii zvanou dioxin, která by mohla zabít lidské tělo, pokud by byla vdechnuta jen jedna částice na miliardu. Nálepky byly malé a většina lidí na ně snadno zapomněla – a pokaždé, když jsem je viděl, jsem z těchto nálepek dostával neuvěřitelně hrozné zásahy ESP.

Řekl jsem Billymu, že bychom na to měli upozornit hasiče, protože transformátory tam byly více než dvacet let a snadno se na ně zapomnělo. "Víš, co mají dělat," řekl mi. "Nedělej si s tím starosti." Necítil jsem se díky tomu o nic lépe – ale nikdy jsem nebral osobní odpovědnost zavolat hasiče nebo jim to osobně připomenout. Byl jsem zděšen, když se moje naléhavé vize naplnily hned po skončení semestru, a co se stalo, vám povím o něco později v našem příběhu. Tato tragická událost se pro mě stala silným probuzením, abych bral svůj ESP vážněji a používal jej k pomoci ostatním. Po letech jsem na svých stránkách statečně zveřejnil proroctví, která předem přesně popisovala události jako 11. září a Fukušima. Přestože se tyto události stále staly, jasná, zdokumentovaná proroctví na mých stránkách prokázala, že lidské bytosti tuto schopnost mají. To zase znamená, že musíme přehodnotit mnohé domněnky o realitě, které většina lidí stále přijímá, jako by to byly vroucí náboženské přesvědčení.

Hasbrouck Blah

Prostředí v mém apartmá bylo tak toxické, že jsem brzy začal pětkrát nebo šestkrát denně kouřit, abych se vyrovnal se stresem. Prvnímu bylo kolem půl dvanácté

dvanáct čtyřicet pět, což mi dává sotva dost času na to, abych se hrnul do své práce. Udělal jsem to znovu v pět patnáct, hned po práci, a znovu v šest patnáct, než jsem odešel na jedno denní jídlo do Hasbrouck Dining Hall. Pak jsem měl nejsilnější sezení v sedm třicet až osm večer, abych bojoval s tím, co všichni nazývali „Hasbrouck Blah“. Dva z mých tvrdě pijících spolubydlících byli také kuřáci trávy a povzbuzovali mě, abych si někdy po desáté hodině večer začal „zapalovat pozdě v noci“, aby mi pomohl usnout při tom všem hluku. Také mi řekli, abych zkusil „probudit a upéct“, kde jsem to udělal, když jsem poprvé vstal – ale tohle se nedrželo. Koneckonců, nebyl jsem narkoman.

Jednou v noci jsem byl v Hasbrouck Dining Hall tak vysoko, že mi ochabla ruka, když jsem se držel sklenice na pití. Cestou dolů jsem se ho snažil chytit a rozbil se, což způsobilo hlubokou řeznou ránu do mého malíčku. Zabalil jsem to do ubrousku a nikdy jsem neměl stehy. Nikdy se to úplně nevyléčilo, dokud jsem v pozdních třiceti letech nezačal hrát na fingerstyle kytaru. Také jsem se snažil ostříhat si vlasy, když jsem byl opravdu vysoko, takže všechny mé peníze mohly jít na trávu. Předek a boky jsem vypadal správně, ale pak jsem slepě šel za zadní, nahodile jsem chytal kousky a štípal je nůžkami. Skončil jsem s pleší na zátylku.

Jedna z dívek z vedlejšího apartmá, která vždycky hrála Three Man, mě ostříhala – a nakonec mi oholila boky a zátylek na pleš, takže mi vlasy zůstaly jen nahoře. To zvýšilo šikanu ještě více a my dva jsme vypadali jako tým, protože měla stejný účes – který zpopularizoval Robert Smith z The Cure. Všichni mi okamžitě říkali „Beaker“, jako paranoidní postava s plamennými vlasy z The Muppet Show.

Moje první třída byl Moderní svět a po týdnu nebo dvou to byl duch město. Už jste viděli, kdo bude těch 90 procent, kteří nikdy neodmaturují, protože se nikdy nedostali do třídy. Nicméně zanedlouho jsem se rozhodl pro spaní, protože jsem byl každou noc tak zaneprázdněn tím, že jsem promarnil. Dokud jsem studoval, mohl jsem testy složit a docházka samozřejmě nebyla vyžadována. Zazvonil by mi budík, probudila bych se, vypnula ho, rozhodla se, že jsem příliš unavená, a nastavila bych ho znovu na další hodinu.

„Občanská válka“: Nejen sci-fi příběh

Jedna z mých tříd se jmenovala Umění povídky a byla moje oblíbená. Vždy jsem dostal A z každého písemného úkolu ve škole, bez ohledu na to, jak málo času jsem si dal na jeho dokončení. Nakonec jsem napsal sci-fi příběh

s názvem „Občanská válka“, která si od profesora vysloužila nadšené recenze, kromě některých drobných chyb, které jsem měl ve větné mechanice a odhalování příliš mnoho na začátku. Byl jsem ovlivněn knihami, které jsem v té době četl, jako je série Carlos Castenada, která navrhovala, že duše je energetické tělo ve tvaru vejce složené z různých vláken, která odpovídají různým aspektům osobnosti. Úplná vize, kterou jsem měl pro příběh, byla mnohem větší, než co jsem byl ve skutečnosti schopen vyjádřit slovy, ale dařilo se mi docela dobře zachytit jeho podstatu v té době. Zde vyplním další podrobnosti, které jsem viděl ve své mysli, ale které se nikdy nedostaly na stránku, když to bylo poprvé napsáno.

Ačkoli se zdálo, že tento příběh není nic jiného než propracované cvičení ve sci-fi a filmovém vyprávění, byl jsem po letech oslněn zjištěním, že má mnoho souvislostí s materiálem, který jsem nakonec přečetl v sérii Zákon jednoho. The Law of One byla intuitivně odvozená série 106 otázek a odpovědí mezi údajnou mimozemskou inteligencí a profesorem fyziky jménem Dr. Don Elkins. Velká část mé celoživotní práce byla věnována ověřování vědeckého modelu prezentovaného v sérii Zákon jednoho – který představuje mnohem zajímavější pohled na realitu, než jaký nyní většina lidí považuje za samozřejmost.

Můj příběh začíná tím, že starý muž usnul na přední verandě svého domu v poušti. Stříbřité UFO se přežene nad hlavou a přistane na tvrdě upečené zemi, což mu způsobí extrémní hrůzu. Začnou se v něm míchat hluboké vzpomínky. I když si nemůže vzpomenout, co je to za předmět, ví, že je něco vážně špatně. Je ve strašném nebezpečí. Mimozemšťan pomalu vylézá z lodi a plíží se k němu, myslí si, že spí, a doufal v moment překvapení. Tohle měla být vražda, ne únos. Muž tiše svírá brokovnici a předstírá, že ještě spí. Jakmile se děsivá bytost dostane na dostřel, BUM – farmář náhle vyskočí a rozstřílí ji na kusy svou brokovnicí.

Dávné vzpomínky začnou zaplavovat mužovu mysl, když běží směrem k UFO. Pokud se mu podaří dostat se dovnitř a převzít kontrolu nad lodí, získá přístup k její neuvěřitelně pokročilé technologii. Na chvíli se zastaví, aby se dotkl pozoruhodného kovového povrchu disku a žasl nad jeho vzhledem. Natáhne ruku, aby se vtáhl dovnitř. Když zvedá tělo do plavidla, vystřelí ruka a sevře ho bolestivou silou. K jeho hrůze uvnitř čeká druhý pilot. Je vržen do nitra plavidla a nemá čas kochat se pohledem na jeho pozoruhodnou technologii, protože nyní bojuje na život a na smrt. Zápasí a zápasí na zemi s bytostí. V tomto zběsilém stavu studuje své

útočník a uvědomí si, že nemůže dýchat naši atmosféru. Má na sobě skafandr, který dodává svůj vlastní dýchací vzduch.

Popadne dýchací hadici na obleku mimozemšťana a prudce ji vytrhne, což způsobí hlasité syčení vzduchu. V tuto chvíli se odehrává nevýslovná tragédie. Starý muž se tak soustředil na vytrhávání hadice, že neviděl druhého pilota, jak sahá po zbrani. Druhý pilot vystřelí – a rozloží tělo starého muže od krku dolů.

Každý normální člověk by zemřel, ale starý muž byl něco velmi rozdílný. K velké hrůze jeho útočníka se hlava starého muže nyní vznáší ve vzduchu, vznášela se jakousi tajemnou silou a je stále naživu. Starý muž se směje a usmívá se na bytost. To je příliš pozdě. Otevře ústa a vypustí mlhavou zelenou mlhu, která putuje vesmírem, jako by byla živá a při vědomí. Mlha se rychle probíjí do dýchací hadice mimozemšťana. COŽE!

Stařec náhle nabude vědomí uvnitř mimozemského těla – a má vážné potíže. Tělo je hluboce poškozeno a na pokraji smrti ztrátou zásobování vzduchem. Ve zběsilé panice sáhne po vzduchové hadici a je schopen ji znovu připojit. Zhluboka, luxusně se nadechne vzduchu, který by mu ještě před chvílí páchl dost odporově. Vyzkouší si své nové ruce a nohy a všimne si, že toto tělo je mnohem silnější a pružnější. Do jeho vědomí se vrací dávné vzpomínky – a výsledky jsou pozoruhodné. Celý život si myslel, že je obyčejná lidská bytost jako všichni ostatní, ale teď si pamatuje, že je mnohem víc než to. Je to dávný příbuzný těch samých bytostí, které se ho právě pokusily zabít.

Jeho mysl se točí extází, jak se vzpomínky vrací. Konečně on může znovu vidět svůj prastarý domovský svět. Byly tam ohromující věže a křišťálové kopule. Technologie byla neuvěřitelně pokročilá. Nebe bylo plné extrémně hbitých a krásných plavidel. Technologie teleportace umožnila okamžité cestování kamkoli si budete přát. Pomocí technologie materializeru jste mohli jíst jakékoli jídlo, které jste chtěli, a vytvořit jakýkoli předmět, který jste chtěli. Všichni nosili „chytré oblečení“, které je udržovalo čisté a chránilo je před nebezpečím.

Navzdory těmto úžasným pokrokům věděl, že žije v nemocné společnosti. A mocná elita vládla všem nelítostnou silou. Jejich zákony a přesvědčení nebylo možné zpochybnit a každý, kdo s nimi nesouhlasil, byl mučen nebo zabit. Byli posedlí invazí a dobýváním jiných světů a věřili, že je to jejich božské právo a jejich osud, protože byli elitou. Jakmile dobyli nový svět, přinesli jim pokročilou technologii,

psaný jazyk, matematika a civilizace. Ustanovili by se jako vládnoucí elita a přiměli tyto lidi k těžbě zásob a surovin, které potřebovali k vybudování jejich technologie.

Problém byl v tom, že ne všem se líbilo, co se dělo. Dokonce i hrozba mučení a smrti nestačily k tomu, aby zabránily růstu masivního povstání. Značná část veřejnosti prostě nechtěla vést válku. Používali emocionální argumenty, aby povzbudili trpělivost, odpuštění a toleranci ostatních. Mluvili o lásce, bratrství a společenství a o potřebě respektovat druhé. Elita si uvědomila, že má ve svých rukou obrovský problém. Tato revoluce se šířila a vše bylo založeno na těchto malicherných, směšných emocích. Stále více jejich poddaných přicházelo, aby přijali nové přesvědčení.

Něco se muselo udělat.

Elita experimentovala s technologií, která jim to umožňovala transmigrovat duši bytosti z jednoho těla do druhého nebo dokonce do počítačového systému. Zjistili, že tělo bylo oživeno energetickou složkou, která byla čistou informací, a mohlo žít samo bez těla. Samotná informace byla živá. Informace byla vnímavá a při vědomí. Osobnost nebyla jen funkcí těla a mozku – hodně z toho bylo obsaženo v tomto energetickém těle. Jeden z jejich vědců objevil, že toto energetické tělo bylo rozděleno na různá vlákna světla a každé vlákno odpovídalo nějakému aspektu struktury osobnosti, jako jsou emoce.

To vedlo k tomu, co elita považovala za neuvěřitelný nápad. Mohli použít svou transmigrační technologii k odstranění určitých částí energetického těla ze svých subjektů, zatímco ostatní nechali nedotčené. Emoce byly smrtelnou slabostí, kterou bylo potřeba úplně odstranit. Teprve pak by zvítězila logika a rozum. Logika diktovala, že potřeby kolektivu převažují nad potřebami jednotlivců, které si podmanili. Byli nadřazenou rasou a každá planeta, kterou napadli, měla velký užitek z jejich slavných nadání. V tajnosti vyvinuli vysoce tajný program, kde mohli udeřit proti svým vlastním lidem a odstranit emocionální vlákna jejich energetických těl – eliminovat lásku, nenávisť, radost, smutek, naději a strach. Bez zátěže emocí by byli jako dobytelská rasa daleko efektivnější.

Jejich jediným problémem bylo, že nedokázali zničit tato vlákna duše. Vlákna existovala jako čistá informace, která mohla cestovat kamkoli ve vesmíru a nikdy nemohla být zničena. Jejich jedinou možností bylo vytvořit rozsáhlé zadržovací zařízení, aby tyto úlomky zůstaly uvězněné ve věčném stázovém poli,

hluboko pod zemí. Byla zřízena masivní léčebná centra a každý byl nucen projít tímto procesem. Nevěděli, co se s nimi stane, a když se to rozneslo, bylo už pozdě.

Vynořili se z léčebných komor s chladnou, tvrdou logikou dravého zvířete – a vítězně se zasmáli slabosti, kterou nakonec shodili.

Emocionální vlákna byla všechna držena v kontejnmentu pod silným silovým polem, odsouzena k věčnému vězení. Plán elity měl však kritickou chybu, které plně nerozuměli, dokud jej skutečně nerealizovali. Emocionální vlákna si udržela dostatek jiskry božství, aby si uvědomila sama sebe – a vytvořila si vlastní identity a osobnosti. Dokázali se sami učit, růst a rozvíjet se, podobně jako děti. Byli si vědomi toho, co se jim stalo, a věděli, že jsou nyní drženi v hrozném vězení. A víc než cokoli jiného chtěli být svobodní.

Nikdo si nebyl úplně jistý, jak dlouho tam byli uvězněni, stejně jako oni byli zcela odříznuti od okolního světa. Jejich mateřská civilizace se stala mnohem efektivnější bez zátěže emocí a dobývala několik světů. Lidé ve vězení se intenzivně soustředili na vymyšlení způsobu útěku – a nakonec zjistili, jak to udělat. Protože existovaly pouze jako energie, nebyly nakonec ničím jiným než částí vesmíru, která vibrovala na určité frekvenci. Vězení bylo postaveno tak, aby obsahovalo energii, která existovala pouze na této frekvenci. Pokud by dokázali zvýšit svou vibrační frekvenci na dostatečně vysokou úroveň, vězeňské zdi by je již nemohly pojmout.

Jakmile byl koncept představen, bylo zjištěno, že proces vibračního upgradu byl extrémně obtížný. Byly zapotřebí roky intenzivní meditace a soustředění – ale fungovalo to. Když se každá duše osvobodila, mohla létat po galaxii a jít do jakéhokoli jiného obydleného světa, jaký si přála. Strávilo by to čas prohledáváním lidí a hledáním někoho, kdo by byl dostatečně citlivý a inteligentní na to, aby byl dobrým partnerem. Tato bytost by pak mohla splynout s touto osobou a vytvořit spojení duše. Vědomá mysl člověka by se změnila, stala se vyspělejší – aniž by skutečně věděl proč. Ten člověk by přesně nepochopil, co se s nimi stalo, ale uvědomili by si, že jsou jiní. Nyní budou mít neobvyklé vhledy, silné zážitky, psychické schopnosti a pocit, že nikdy úplně nezapadnou. Elita si brzy uvědomila, že se to stalo, a začala s masivním, systematickým plánem lovu.

dolů přeživší a vyhubit každého člověka, který zažil toto sloučení – bez ohledu na to, jak daleko v galaxii byli.

Starověkým plánem těch, kteří přežili, bylo dobýt zpět jednu z jejich lodí domácí civilizace. Jakmile měli přístup k této technologii, mohli odzbrojit ochranné mříže kolem svého světa a vrátit se, aby osvobodili zbytek svých lidí, kteří byli stále uvězněni. Jakmile se zboží zdi vězení, lidé se okamžitě shledají se svou civilizací. Strávili eóny času procházením duchovní evoluce, a proto se budou vracet s mnohem vyšším hlediskem, než měli předtím.

Stařec byl úplně první mezi jejich lidmi, kterému se konečně podařilo vzít na těle a znovu získat kontrolu nad lodí. Cítil úžasnou závažnost role, ve které se nyní ocitl. Použil lodní počítač, aby vyslal telepatický maják všem svým kolegům, kteří přežili, rozptýleným po celé galaxii.

Ted' byl čas. V ohromujícím, zářivém okamžiku opustili těla, se kterými sdíleli vědomí, a vstoupili do zvláštního prostoru na lodi. Byla to v podstatě miniaturní verze podzemního zadržovacího zařízení na jejich domovském světě a mohla celkem pohodlně pojmout celou jejich populaci na velmi malém prostoru, protože existovala jako čistá energie. Starý muž sklouzl rukama přes ovládání a udělal rychlý portálový skok zpět na jejich domovskou planetu. Náš příběh končí, když se chystají deaktivovat vězeňskou energetickou síť, vypustit se do atmosféry a znovu obsadit těla, ze kterých byli vyhnáni. Tento ohromující okamžik by pohnal celý jejich druh na novou úroveň evoluce – a konečně by přinesl konec válek, na jejichž odstranění pracovali, než byli zajati, odstranění a uvězněni.

Tento konec ve stylu vzestupu byl silně ovlivněn Jimem Hensonem film *Temný krystal*, ale byl jsem s ním velmi spokojený – a profesor si myslel, že je úžasný. O několik let později nabyla velká část tohoto příběhu mnohem většího významu, než jsem si kdy dokázal představit, když jsem ho psal.

Fondue je zábava

I když jsem se ve svých světech fantazie skvěle bavil, realita mé vysokoškolské zkušenosti byla taková, že jsem nikdy v celém svém životě netrpěla tak špatně. Moji spolubydlící viděli mé emoce jako slabost a systematicky se mě snažili unavovat, dokud jsem se nestal otupělým alkoholikem stejně jako oni. Jako já

Když jsem psal tuto knihu, uvědomil jsem si, že moje povídka byla částečně podvědomým, symbolickým převyprávěním toho, čím jsem na akademické půdě procházela, a lze ji analyzovat, jako by to byl sen. V raných fázích vývoje schopnosti předpovídat budoucnost přicházejí vaše data v silně symbolických a „šifrovaných“ formách. Další matoucí věcí pro nováčky je, že jednotlivé symboly ve snu mohou mít více významů a každý z těchto významů je relevantní pro celkové sdělení. Vylepšit techniku do bodu, kdy můžete velmi přesně určit konkrétní detaily, vyžaduje mnohem více práce – a v roce 1996 bych v tom byl docela dobrý.

Ve svém příběhu jsem byl starý muž z venkova. Posádka Tří mužů byli mimozemšťané jezdící kolem ve svých nablýskaných vozidlech. Aktivně se mě snažili zničit a téměř se jim podařilo proměnit mě v alkoholika. V té době jsem cítil, že kdybych je přiměl kouřit marihuanu, začalo by to léčit jejich emoce. V mém příběhu tedy starý muž dokázal ovlivnit mysl mimozemšťana silou zeleně zbarveného kouře, i když se zdálo, že byl poražen. Můj krátký příběh mohl být také dalším proroctvím o toxickém kouři, který se uvolnil z transformátorů opatřených PCB jen o měsíc později – což vyvolalo hluboce nepříjemné, ale silné emocionální probuzení v celé drogově závislé komunitě studentů na akademické půdě. Všichni byli extrémně vyděšení, že dýchají toxiny, a nikdo vládě nevěřil. To zase zlomilo popírání a donutilo nás vypořádat se s našimi potlačenými emocemi, způsobenými celoživotním vyrůstáním v masovém kultu jaderných sebevražd.

Jen v tomto jediném semestru se stalo tolik pobuřujících a rozčilujících věcí, že bych potřeboval celou knihu, abych je podrobně vysvětlil. Moji spolubydlící začali chodit na mejdany mimo kampus a já jsem s nimi občas vyrazil za dobrodružstvím. Jednou v noci jsme všichni šli na večírek, kde jste mohli napichovat malé kousky chleba a namáčet je do sýrového a čokoládového fondue. Když jsem tam byl, vypil jsem asi pět chladničků na víno a také jsem hodně kouřil trávu. Když jsem se vrátil do apartmá, udělalo se mi strašně špatně. Všichni moji spolubydlící se shromáždili kolem koupelny, jásali, smáli se a posmívali se mi, když jsem zvracel. Běžně jsem se staral o každého, kdo zvracel, se stejnou dovedností a grácií, jakou mi prokázala moje matka, a byl jsem zděšen, že se ke mně takto chovají. Brečela jsem nevěřícně, co se děje, a oni se dál jen smáli.

Ve stejném semestru mě moji spolubydlící začali ještě více šikanovat kvůli ženám, se kterými jsem se dal dohromady. To bylo obzvláště zraňující, když jsem později zaslechl dívku, se kterou jsem spal, povídala si s její kamarádkou, která říkala velmi urážlivé

věci o mně. „Je velmi nezralý. Neví, co sakra dělá se svým životem. Má obrovskou drogovou závislost a odmítá to vidět za to, co to je. Obávám se, že to bude jen horší a horší a možná se dokonce zabije.“ Ačkoli to ve mně vyvolalo vnitřní vztek, nyní si uvědomuji, že jsem se rozzlobil, protože to byla pravda. Prolomila mé popírání a já nemohl ignorovat, co říkala. Ničil jsem se rychleji než kdy jindy a všem kolem mě to bylo nesmírně zřejmé. Nějak jsem věděl, že opětovné spojení se svými emocemi, bez ohledu na to, jak bolestivé to může být, je klíčem k uzdravení sebe sama a konečně k pochopení vesmírných snů a vizí mého mládí. Můj fiktivní příběh byl symbolickým plánem toho, co budu muset udělat, abych se uzdravil a znovu sjednotil.

Zimní říše divů

Ben, Don a Bob mě přijeli odvézt domů hippie dodávkou na zimní přestávku mého prvního ročníku. Nebylo to teplo a nohy mě strašně bolely z chladu. Nakonec jsem zůstal venku do pěti hodin ráno, kouřil jsem trávu a příležitostně jsem pil, a probudil jsem se až ve dvě odpoledne následujícího dne. To mou matku rozzuřilo. Snažila se, abych vstal dřív, ale odmítl jsem. Už jsem udělal svůj „útěk z vězení“ – a i když na mě křičela, trvalo jen pár týdnů, než jsem byl zpátky na svobodě.

O přestávce auto nezvládlo na náledí a smykem narazilo do telefonního sloupu vedle kampusu. Sloup byl zcela převrácen a přerušil všechny elektrické dráty. To způsobilo, že se proud v transformátorech neustále stavěl a stavěl, bez možnosti vybití. Byly naplněny toxickým olejem obsahujícím PCB od General Electric jako chladicí kapalinou – přesně jak říkaly varovné značky. Transformátory se stále více zahřívaly, až se nakonec přehřály a explodovaly. Do vzduchu se uvolnil smrtelný dioxinový plyn. Bezradný hasičský sbor neměl ponětí, do čeho se to dostává, a bojoval s požáry transformátoru tak, jak to dělali vždycky – polévali je desítkami tisíc galonů vody. Kdybych jednal podle svých prorockých vizí jen týden a půl předem, celý náš kampus byl možná ušetřen strašlivé katastrofy. Pokud by hasiči místo vody použili speciální pěnu zpomalující hoření, možná by se transformátory nikdy nepřehřály natolik, aby uvolnily smrtící dioxiny do atmosféry, půdy a zásob podzemní vody.

Než někdo přišel na to, co se stalo, byla to obrovská ekologická katastrofa. Několik studentů bylo stále na koleji. Přijel krizový tým rychlé reakce v celotělových měsíčních oblecích z toxického odpadu, s kulatými skleněnými očima a plynovými maskami. Vypadalo to velmi podobně jako oblek, který jsem si představoval, že mimozemšťané nosí, když jsem psal svůj příběh, včetně vnitřního dýchacího systému s uzavřenou smyčkou. Tito muži v měsíčním obleku násilně odstranili kohokoli, kdo byl ještě uvnitř dormů – stejně jako mimozemšťan přišel zaútočit na starého muže na verandě. Oběti byly v zimním mrazu svlékány donaha a spláchnuty hadicí ve třech různých gumových bazénech, jeden po druhém – podobně jako celé tělo starého muže bylo v mém snu postříkáno phaserem a zničeno. Symbolicky bylo trauma a ponížení z tohoto zážitku pro tyto děti určitou formou smrti, protože ani nevěděly, zda přežijí chemickou expozici. Voda v bazénech byla poté uložena do sudů s toxickým odpadem, aby byla zpracována a zlikvidována.

Byla to vládní instituce státu New York a měli by to udělat zavřeli školu alespoň na celý semestr, ale tím by přišli o miliony dolarů na příjmech jen z toho jednoho semestru. Mnoho studentů by přestoupilo na jiné univerzity a škola by získala příšernou pověst skládky toxického odpadu, což by poškodilo i jejich budoucí příjmy. Takže v tom, co považuji za ohromující příklad vládního spiknutí a korupce, ignorovali naše vyděšené emoce, považovali je za slabosti, které je třeba odstranit, a nařídili nám, abychom se všichni vrátili do školy od 15. února. Bylo to podivně podobné mimozemské civilizaci, která v mé povídce zbavuje každého emoce.

Tři z budov byly vážně poškozeny jedovatou vodou z požárních hadic — Coykendall Science Building, Bliss Hall a Parker Theatre — a zůstaly zavřené. Budovy bylo potřeba důkladně dekontaminovat a do půdy se také vyluhovala voda s obsahem dioxinů, což vyžadovalo její pečlivé odstranění. Dvě další ubytovny, Capen Hall a Gage Hall, byly kontaminovány dioxinovým kouřem, ale byly znovu otevřeny a prohlášeny za bezpečné. Nezávislé testy zadané Eric Francisem Coppolinem odhalily dioxin ve vzduchovodech. ³¹ Coppolino sám převzal administrativu prostřednictvím nezávislé žurnalistiky prostřednictvím publikací tištěných a distribuovaných lokálně. Skončil jsem pro něj v roce 1996 a během té doby jsem měl neuvěřitelně vlivný sen o vzestupu. Eric se stal velmi úspěšným profesionálním astrologem a změnil si jméno na Eric Francis. Málokdo si uvědomoval, že on byl hrdinou

Eric Coppolino, který jen před třemi lety odpískal úžasný rozsah tohoto skandálu.

Je těžké vysvětlit, jak děsivé bylo vrátit se na toto místo a vidět řady obrovských padesátigalonových sudů s toxickým odpadem natřených modře. Dveře do Coykendall, Parker a Bliss byly zabalené v plastu, jako ve filmu ET. Neustále jsme viděli muže chodit v děsivých, ostře bílých měsíčních oblecích s kulatými skleněnými očima a zlověstně vyhlížejícími plynovými maskami. Po obvodu postižených budov byly od stromu ke stromu ovinuty zlověstné žluté pruhy POLICE LINE. Policejní auta parkovala přímo na trávě, dvacet čtyři hodin denně, jen aby se ujistili, že žádné děti nejsou skutečně opilé a hloupé, aby se zatoulaly na skládku toxického odpadu.

Zážitek z toho, že jsem viděl toho střízlivého, byl dost špatný, ale na LSD to způsobilo nejhorší výlety, jaké jsem kdy zažil. Doslova jsem měl pocit, jako by každý strom křičel, což byla pravděpodobně pravda, protože všechny byly otráveny smrtícím toxinem. Byl jsem ohromen, že jsme se všichni vrátili do školy a pokračovali v otupení pitím a kouřením, jako by se nic nestalo, i když se naše emoce zmítaly v šoku z toho, co jsme každý den viděli všude kolem sebe. Stejně jako v mém příběhu jsem měl nyní pocit, jako bychom byli všichni drženi v toxických kontejnmentech, ze kterých jsme nebyli schopni uniknout – což byl shodou okolností samotný kampus. Stejně tak jsem se provinil tím, že jsem se tam viděl jako vězeň. Byl jsem tak vyděšený z reakce mých rodičů, kdybych své vzdělání odložil byt' jen o jeden semestr, že jsem nikdy ani nepomyslel na to, že bych se dostal ven. Některé děti se rozhodly jít někam jinam, ale bylo tam tolik nových lidí, že bylo těžké říct, kdo chybí, zvláště když jsme všichni měli každý semestr nové hodiny.

Současná společenská témata

Zdaleka největší vzdělání jsem toho roku získal na hodině sociologie s klamavě nudně znějícím názvem Současné sociální problémy. Byla to třída, která odhalovala to, co lidé dnes nazývají Ilumináti, Kabala nebo Nový světový řád. Taková jména se ve třídě nikdy nepoužívala. Místo toho se jim říkalo jen věci jako „velký byznys“, „ropné společnosti“ nebo „vojensko-průmyslový komplex“. Naše učebnice se jmenovala Crisis in American Institutions a byla až po okraj naplněna úžasnou sbírkou vládních zastírání a konspirací, které byly velmi reálné a snadno prokazatelné. Nikdo o tom nemluvil

tohle v mainstreamových médiích, a to byl jen další náznak toho, jak vážný problém byl.

Náš profesor odhalil, jak ropné společnosti systematicky ničily všechno v Americe, co by mohlo konkurovat automobilu. Veřejná doprava byla napadána a znehodnocována politiky, kdykoli to bylo možné. Systémy lehkých kolejí a vysokorychlostních kulových vlaků byly neustále blokovány. Dokonce i autobusová doprava byla systematicky potlačována a zbyla jen malá, mizerná flotila, na kterou se odvážili jezdit jen ti nejchudší. New York City se podařilo získat systém metra ještě předtím, než toto potlačení naplno začalo, ale mnoho dalších měst bylo zcela zmařeno. Cílem bylo znemožnit lidem přežít bez vlastních aut, což zvýšilo zisky z ropy. Autobus nebo vlak by mohly přepravit mnohem více lidí s mnohem menším množstvím paliva než automobil.

Dozvěděli jsme se, že Ford objevil problém v jejich novém kompaktním autě Pinto, což způsobilo, že při nárazu zezadu vzplanul – dokonce i při kolizi v relativně nízké rychlosti. Inženýři Fordu dospěli k závěru, že kolem plynové nádrže by mohla být namontována třídobová drátěná síť zvaná přepážka, která by tomu zabránila. Ford provedl analýzu nákladů a přínosů a rozhodl, že bojovat proti soudním sporům všech rodin, jejichž blízcí uhořeli v Pintosu, by bylo méně nákladné, než provést hromadné svolávací akce a vybavit každé auto tím levným novým dílem. Ani se nerozhodli instalovat na nová auta přepážky, protože třídobové zvýšení výrobních nákladů bylo považováno za nepřijatelně vysoké. Fordovy výpočty naprosto selhaly. Celý skandál byl odhalen a v soudních sporech vykrváceli mnohem více milionů dolarů, než by utratili za úplné stažení a přidání dílů do nových vozů. Celá řada Pinto byla zcela ukončena. Kdokoli si může tyto údaje ověřit sám.

Slyšeli jsme o skandálu spoření a půjček, kde vláda použila veřejné prostředky na podporu těch nejodpornějších a nejsměšnějších podnikatelských nápadů, jaké si lze představit. Multimilionáři mohli zkoušet, co chtěli, podstupovat neuvěřitelná rizika a nepřijít o žádné vlastní peníze, když projekty nevyhnutelně selhaly. Byli zachráněni z veřejných prostředků a dostali bohaté „zlaté padáky“ a odstupné. Bylo nám řečeno, že tento jediný skandál sám o sobě přinesl neuvěřitelných 100 000 dolarů, které byly ukradeny každému Američanovi – a jen málokdo ze zúčastněných kdy šel do vězení za to, že to udělal.

Nakonec jsme se dozvěděli, že americké korporace tajně vybudovaly a podporovaly Hitlerovu válečnou mašinerii. I když Amerika byla údajně ve válce

s Hitlerem by nikdy nebyl schopen tak rychle expandovat bez přímé a intenzivní podpory Ameriky. Nikdy nezapomenu na okamžik, kdy jsem slyšel, že Ford Motor Company tajně stavěla Hitlerovy tanky. Třída oněměla. Pokud spojenecký bombardér zničil jeden z Hitlerových tankových závodů, Ford Motor Company osobně Hitlerovi oplatila, aby závod co nejdříve znovu postavil.

Další třída následujícího semestru odhalila, že Boeing tajně postavil všechny Hitlerovy bombardéry. Američtí dělníci navrhovali dopravní letadla pro cestující pro Boeing a mysleli si, že přispějí k tomu, aby jejich zemi zůstala silná během druhé světové války. Dopravní letadla byla poté odeslána do Jižní Ameriky, kde byla odstraněna sedadla a letadla byla přebarvena do prázdné barvy.

Odtud byly letouny přepraveny do Afriky, kde byly upraveny tak, aby se staly bombardéry. Poté byli posláni do Německa, namalováni tak, aby vypadali jako bombardéry, které postavil Hitler, a posláni do bitvy zabíjet nevinné mladé muže ze stejné rozvětvené rodiny, která je právě postavila.

Byla to velezrada nepředstavitelného rozsahu. Můj úspěch ve třídě závisel na učení a zapamatování si těchto šokujících pravd. Naše lekce vyvolaly ještě více otázek, než odpověděly. Jak se nám to mohlo stát přímo pod nosem? Jak to mohli udržet v tajnosti? Pokud bylo v jedné třídě k dispozici tolik informací, o kolik více jich ještě nevíme? A proč? Co by mohlo vlastnit koncentrovanou skupinu mocenských elit, aby chtěla vytvořit mechanizovaná jatka v tak rozsáhlém průmyslovém měřítku? Vzpomněl jsem si na Oko pod mostem, symbol na dolaru, a šok mých rodičů, když viděli, jak páry vcházejí do černého domu naproti přes ulici bez zaklepání. Myslel jsem na Rosemary's Baby a na to, jak podobné to bylo podle mých rodičů tomu, čeho byli svědky. Moje mysl mi dávala odpověď, ale moje srdce nechtělo té možnosti čelit. Bylo to jako ten nejhorší špatný výlet, jaký si dokážete představit – ale byl to skutečný svět. V bojových uměních mě učili čelit útočníkovi, nikdy neustupovat, protože by vás to zabilo. Jakmile poznáte pravdu, skutečná otázka zní: Co s tím uděláte?

Rozsah zla, o kterém jsem v této třídě slyšel, se jen dále zvýšil tím, že jsem viděl bubny s toxickým odpadem a pracovníky v měsíčních oblecích, když jsem šel zpět na kolej. Kombinovaná síla těchto zážitků rozbila jakékoli popírání, které jsem ještě měl ohledně světa, ve kterém jsme skutečně žili, a negativních skupin, které jej ovládaly. Pokud moji alkoholičtí spolubydlíci, údržbáři a místní hasiči nějakým způsobem reprezentovali lidstvo, pak jsme byli v háji. Média nám lhala a zakrývala pravdu. Nikdo o těchto skandálech ve zprávách nikdy neslyšel, kromě občasných výbuchů jako Watergate a Írán-

Kontra slyšení. Média se řídila pravidlem „když to krvácí, vede to“, čímž nás všechny udržovala tak traumatizovaná, že jsme používali alkohol a léky na předpis, abychom se otupili od bolesti. Stejná mocenská elita vlastnila také společnosti vyrábějící léky na předpis. Čím více zdrceni a depresivní nás mohli udělat, tím více by z nás mohli profitovat jako z našich drogových šikačů. Iran-Contra již odhalila, že vláda měla také ruce v penězích za nelegální drogy – vyzbrojování, výcvik a financování teroristických skupin v Jižní Americe, které obchodují s koksem.

Nakonec jsem absolvoval tuto znepokojivou hodinu se svým dealerem trávy – charismatickým rock-and-rollovým zpěvákem, kterému budeme říkat Randy a který se vzoroval podle Jima Morrisona. Když vystupoval, měl na sobě trička s kravatou, změt' náhrdelníků s medvědími drápy, černé kožené kalhoty a černý kožený kovbojský klobouk. Také mě velmi rád šikanoval. Když jsme se asi před rokem znovu spojili, řekl, že mě vidí jako „vlka ve výcviku“ a chce mě posílit. I když jsem měl zkušenosti s bojovými uměními, byl jsem na něm ve svých věcech závislý – a dostal jsem se do spoluzávislé, poslušné role, stejně jako jsem se cítil nucen to udělat se svými rodiči. Řekl mi, že jestli ho někdy vydám, zasvětil zbytek svého života tomu, aby mě pronásledoval a zabil – i kdyby byl deset let ve vězení.

Navzdory těmto vážným výhrůzkám jsem od něj nadále nakupoval – a jakmile jsme měli tuto hodinu spolu, oba jsme si uvědomili, že kolem stáda lidských ovcí krouží mnohem hroživější vlk.

Jednou v noci po obzvláště intenzivní hodině jsme s Randym seděli v jeho obývacím pokoji a kouřili trávu se zapnutou televizí. Ani jeden z nás nepil ani nezakopl. Napůl jsme sledovali show s názvem Mystery Science Theatre 2000, ve které si chlapík se dvěma loutkami dělal legraci ze strašlivých starých béčkových filmů. Oba jsme přikývli a byli jsme sotva při vědomí. Vysoký kvílivý zvuk z televizoru najednou znatelně zesílil a zvýšil frekvenci. Okamžitě jsme strhli pozornost a naklonili se k televizi se soustředěným, naléhavým soustředěním. Právě tehdy se objevila úhledná, leštěná reklama na novou show, která se chystala debutovat na NBC. Bylo zřejmé, že do té reklamy bylo investováno velké množství peněz – rozhodně šest čísel, ne-li více.

„Zachytil jsi to? Chápeš, co se právě stalo?“ Byl jsem v šoku. Chlípny podíval se na mě s očima rozšířenýma nevěřícně a souhlasil. „Bylo to, jako by se dvě ruce natáhly přímo z televize a donutily mě otočit hlavu, abych se na to podíval, i když jsem skoro omdlel,“ řekl. Potom jsem pokračoval: "Všimli jste si, že vysoký zvuk, který vždy vydává, se změnil těsně předtím, než se to stalo?"

Ted' se mu ve tváři objevilo plné uvědomění – a hrůza. "Svatý Bože, zatraceně, Davide, máš naprostou pravdu." Snažím se ten zvuk vyladit, ale rozhodně se to povedlo

změnit - a instinktivně jsem se podíval, proč." Potom řekl spoustu věcí, které v této knize nemohu zdvořile zopakovat. Byl ohromen. "Pokud se chystají financovat Hitlera a postavit jeho stroj na zabíjení, proč by si sakra nepletli s televizí, abychom nás přinutili sledovat jejich válečnou propagandu?" To bylo naposledy, co jsme se spolu dívali na televizi. Rychle se ukázalo, že problém je mnohem, mnohem horší, než si kdokoli dokázal představit - a to, co jsme v naší třídě slyšeli, byla jen špička ledovce.

Crispell Hall

Jednou v noci po jarních prázdninách mě nový chlápek v našem apartmá viděl vejít do pokoje, rozhodl se, že se mu nelíbí můj obličej, a mrštil na něj prázdnou čtyřicetuncovou láhev od sladového likéru ze vzdálenosti asi osmi stop. Díky mému tréninku bojových umění jsem už začínal padat, než to vůbec opustilo jeho ruku. Bez toho by mi sklo mohlo explodovat do obličeje - a mohlo by mě dokonce oslepit. Tenhle chlap si oholil obě strany hlavy s dlouhými vlasy nahoře. Doslova trávil dvacet minut v kuse tím, že se na sebe díval do zrcadla v koupelně, dotýkal se brady, šklebil se a zvedal obočí. Jediné album, které kdy hrál, bylo Blood Sugar Sex Magik od Red Hot Chili Peppers, na nejvyšší hlasitost - takže jsme všichni slyšeli celé album každých pár dní, protože jeho stereo bylo mnohem výkonnější než kdokoli jiný. Netušil, že jsem vystudovaný bojový umělec. Byl jsem tak naštvaný, že jsem se bál, že ho zabiju, když zůstanu v místnosti, a tak jsem vyběhl, jak jsem byl trénován po rvačce. Bylo to poprvé, co se za mě moji spolubydlící skutečně postavili - ale jen krátce. Začali chodit do barů ve druhém semestru, po počátečním „předložení“ hrou Three Man. Každou noc se mě snažili donutit jít, ale skoro vždy jsem zůstal ve svém pokoji. Nenáviděli mě za to, že jsem se k nim odmítl připojit.

Jednou v noci zůstali v trestuhodně dlouhé hře Three Man. Vůdce, který mě nedávno bránil proti novému chlápku, řekl: „Hele, člověče, proč se s námi o něco z toho nepodělíš? Nedělej to všechno pro sebe.“ Měl jsem extrémně silný kmen plevelu, který páchl skunkem a citrusy, a byl jsem šťastný, že jsem jim dal tolik, kolik chtěli. Každý dostal asi dva šluky, než je zachvátila hromadná katastrofa jako tlaková vlna. Byli už extrémně opilí a skunk tráva je poslal přímo přes okraj.

Lidé zvraceli v koupelně, na podlaze, ve vodní fontáně na venkovní chodbě a dokonce i na schodišti. Ti z nás, kteří tři nehráli

Člověk nemohl uvěřit, jak směle je srazila ruka osudu. Vzpomněl jsem si, jak se mi všichni posmívali, když jsem zvracel.

Nikdo z nich mě už nikdy nepožádal o trávu. Karma konečně obešla kruh, i když to rozhodně nemělo účinek na uzdravení jejich emocí – pokud jste nevnímali zvracení jako způsob, jak překonat popírání toho, že to, co dělají, je zdravé nebo normální.

Krátce po této epické události jsem vešel do jedné ze svých tříd pozdě. to bylo klid. Příliš tichý. Každý měl na stole modrý papír. Co se to sakra děje? Najednou jsem si s hrůzou uvědomil, že je to polosemestrální zkouška. Matně jsem si pamatoval, že jsem slyšel, jak nám profesor říkal, že se to blíží, ale nezapsal jsem si datum – a neučil jsem se. Naštěstí jsem si navykl dávat ve třídě pozor a dělat si poznámky a test jsem zvládl. Prvním rokem jsem prošel s celkovým průměrem známek 2,6, což bylo dost na to, abych nevypadl ze školy. Byl jsem úplně vyčerpaný ze všech těch šikana a nočních projevů extrémního alkoholismu a rozhodl jsem se přestěhovat na super-geekskou studijní kolej, Crispell Hall, s jedinými třemi kluky v apartmá, kteří ten semestr nehráli Three Man. Ta marihuana už mě skoro ani nedostala. Pokud jsem kouřil, cítil jsem se docela normálně – ani ne tak dobře, jako obvykle. Kdybych nekouřil, měl jsem hroznou depresi. Vážně jsem začínal uvažovat o tom, že bych měl skončit, ale netušil jsem, jak bych mohl. Cítil jsem, že kdybych přestal, můj život by se dostal za hranu – ale alespoň na koleji nebudu muset trpět alkoholickými tyrany.

Vinyl Jam

Moji rodiče absolutně trvali na tom, abych první léto po nástupu na vysokou pracoval v práci, i když jsem zoufale potřeboval dovolenou. Don i Ben pracovali v továrně, která vyráběla vinylové vložky pro podzemní bazény.

Tato práce se ukázala být ještě horší než telemarketing. Před budovou byl vyvěšen zlověstný čtyřbarevný chemicky nebezpečný diamant. Každý ze čtyř kvadrantů diamantu – červený, modrý, žlutý a bílý – měl v sobě číslo, které značilo, jak vážnému riziku jsme čelili v každé ze čtyř hlavních oblastí. Diamant říkal, že pro vstup do budovy musíte nosit respirátor – ale nikdo nám to neřekl a nikdo z nás to neudělal. Vůně vinylu uvnitř byla klidně dvacetkrát silnější, než jak voní vaše koupelna poté, co si koupíte nový sprchový závěs. Ventilátory byly tak hlasité, že jste museli křičet, abyste je slyšeli

kluci nosili špunty do uší, což jsme měli dělat všichni. Bylo také extrémní horko, takže nebylo možné se nepotit. Dělníci házeli odpadky z jídla pod obrovský shromažďovací stůl a nikdo to nikdy neuklízěl, takže se to místo neustále hemžilo ovocnými muškami.

Začínal jsem jako beader, což byla ta nejnižší a nejnenáviděnější práce na místě. Celý den jsem dělal jen to, že jsem natavil jeden palec široký a jednu osminu palce silný pruh vinylu na okraj obložení bazénů, které vyrobili jiní. Stroj, který tavil vinyl dohromady, byl gigantický a při každém zásahu jím procházel dostatek elektřiny, aby rozsvítil deset tisíc žárovek. Bylo to také velmi nebezpečné. Pokud jste se ho dotkli, když byl dole, dostali jste zásah elektrickým proudem. Jeden z mých šoků vytvořil malou bílou pýchavku, která mi náhle vyrašila z palce. Rychle jsem to v hrůze odpálil a zůstal mi malý hnědý kráter, který bolel celé dny.

Pokud by montážní technik sundal stráž ze stroje a sešlápl pedál, což bylo údajně nelegální, ale přesto užitečné při schodech do bazénu, mohlo by mu to narazit na prst a zničit jeho koneček prstu. Několika „vinilovým doživotně odsouzeným“, kteří tam pracovali, chyběly konečky prstů a téměř každý v továrně byl alespoň jednou ve vězení. Když zjistili, že jdu na vysokou školu, byl jsem neúnavně šikanován, i když nic takového jako základní a střední škola nebylo. Jeden z tamních dělníků zjistil, že jeho tělo leze na rakovinu, a to mu bylo nanejvýš něco přes čtyřicet. Nikdo nechtěl věřit, že za to může vinyl, i když šéfové vždy zůstávali nahoře v uzavřené místnosti se samostatným ventilačním systémem. O dvacet let později jsem se dozvěděl, že ve svém systému stále mám vinyl.

Zdálo se, že každý člověk, který tam pracoval, pil po práci, a že většina z nich pravděpodobně brala i jiné drogy. Pocit v továrně byl pocitem intenzivního zoufalství a nemuseli jste být intuitivní, abyste to pochopili. Začal jsem v osm ráno, měl jsem půl hodiny na oběd a odešel jsem ve čtyři třicet. Jeden ze šéfů mě jednoho dne přistihl, jak kouřím trávu před budovou, a ani ho to nezajímalo. Plat byl velmi nízký vzhledem k tomu, jak nebezpečná, toxická a stresující ta práce byla, a já jsem ty peníze nepotřeboval. Pracoval jsem jen proto, že moji rodiče trvali na tom, abych jednu měl. Jednoho dne si chlapík rozbil prst ve stroji a poté, co se to stalo, chodil jako omámený. V traumatickém transu proklouzl přímo kolem mě a natáhl to před sebe. Vrchol jeho prostředníčku byl nyní dva palce široký a vypadal jako něco z kresleného filmu. Albany Med zachránil koneček prstu a po necelém týdnu byl zpět.

Toto Je Poezie. . . Toto je vašeň

Bez ohledu na to, jak moc jsem na vysoké škole trpěl, tato práce byla mnohem horší – ale pokud jsem se stal nezaměstnaným, byl jsem vystaven intenzivnímu každodennímu obtěžování ze strany obou rodičů, což bylo mnohem horší než hecování v továrně. Jediný čas na odpočinek byly víkendy. Jednoho sobotního odpoledne jsme s Donem přesvědčili Juda, aby s námi pustil kyselinu. Ukázalo se, že to byl velmi drsný a silný výlet – a byl to také poslední, který jsem kdy podnikl. Muž, kterému budeme říkat pan Henry, z druhé strany ulice, byl vietnamský veterán s těžkou posttraumatickou stresovou poruchou, který se stal masivním opilcem a sotva se o sebe dokázal postarat. Stále měl vojenský účes. Jeho kůže byla hluboce poškrábaná po letech těžkého akné. Páchl alkoholem a hnisavými vředy a měl silnou nadváhu. Přišel v opilosti a choval se méně jako člověk a spíše jako zvíře, protože sotva mohl mluvit. Pořád jsem měl halucinace, že je to býk s rohy. Don a Bob měli na dvorku boxovací pytel a pan Henry do něj udeřil tak silně, jak jen mohl, aniž by upadl. Jeho tělo se vlnilo silným napětím, které se uvolnilo po každém úderu do boxovacího pytle. Přitom stále opakoval: „Toto je poezie. Tohle je vašeň.“

Na konci této zkušenosti jsem dospěl k hlubokému poznání. Moje tělo bylo extrémně poškozené vši marihuanou, kterou jsem kouřil za poslední čtyři roky. Celou dobu jsem vypadal stále nemocněji, s bledou pletí a děsivě tmavými kruhy pod očima. V tom, co jsem dělal, nebylo nic poetického ani vášnivého. Lidé mi říkali, že vypadám, jako bych právě odešel z koncentračního tábora. Kdybych pokračoval, buď zemřu, skončím jako pan Henry, nebo skončím jako kluci v továrně na vinyly. Několikrát mě málem zatkli, a jakmile budu mít záznam v trestním rejstříku, bude mnohem těžší najít práci. Pamatoval jsem si, že jsem jako dítě měl sny, že se svým životem udělám něco pozitivního, ale nechápal jsem, jak je to možné, pokud se o sebe nezačnu lépe starat. Přestat s marihuanou mi připadalo jako ekvivalent odebrání jediné věci, kterou jsem si kdy užíval – něčeho, na čem jsem celý život stavěl. Nedokázal jsem si představit, že bych přestal, ale přemýšlel jsem o tom.

Příběhy od Love Brothers

Jude a já jsme všechno to napětí a nejistotu vlili do nového hudebního projektu, který jsme nazvali Stories from the Love Brothers. Celé album obsahovalo písně, ve kterých

Zápasil jsem s myšlenkou, jestli přestanu nebo nepřestanu kouřit.

Byla tam píseň o továrně s názvem „Vinyl Jam“ a další píseň s názvem „Joneser“ o lidech, kteří vás neustále žádají o věci, jako jsou drogy, peníze, jídlo a přístřeší, a nic nevrací na oplátku. Skutečným vrcholem alba byla píseň s názvem „Garden of the Broken Clock“. Nahráli jsme to živě, na jeden záběr, aniž bychom nic dopředu plánovali. Jude hrál na klavír a já jsem používal kytaru jako rytmický nástroj s ozvěnou. Udělal jsem to všechno jako kus mluveného slova a neměl jsem tušení, co řeknu, když jsme začali. Při zpětném pohledu se rozhodně zdá, že to bylo poprvé, co jsem verbálně nasměroval své vlastní „vyšší já“ v tak přímé a přesné formě. Více než cokoli jiného byla slova, která ze mě během těchto krátkých minut vycházela, hlavním nástrojem, který jsem nakonec použil, abych si udržel sílu přestat.

Začalo to tím, že Jude hypnoticky monotónně řekl: „Kdysi jsem měl tuhle zahradu a v téhle zahradě jsem položil rozbité hodiny. Tyto rozbité hodiny . . . ležely na zemi bez života.“ Jeho podvědomí o mně ve snovém duchu očividně mluvilo jako o „rozbitých hodinách“ a o tom, jak jsem se stal zmateným. Krátce poté, co to řekl a odmlčel se, jsem začal mluvit s neobvyklou mírou sebevědomí, autority a jasnosti. Starý muž z mých snů se objevil jako postava, se kterou jsem mluvil jako vypravěč. Nicméně v tomto případě byl ten muž budoucí verzí mě samé s bílým plnovousem. Popsal jsem, jak jsem s ním vedl dialog a on mi dával duchovní rady. V písni se moje postava zeptala starého muže, jak mohu ovládat své závislosti.

"Bůh pomáhá těm, kteří si pomáhají sami," odpověděl - a pak to ještě několikrát zopakoval.

Najednou jsem měl zdánlivě náhodné slovní tápání a řekl jsem: "Bůh pomáhá těm, kteří končí sami." To spustilo zcela novou sekci, kde se Judova klavírní hudba stala extrémně silnou. V dalších dialogích se starým mužem dospěla moje postava k závěru: „Pokud končíš sám se sebou, pak se nesmíš milovat. Stařec odpověděl: „Přesně tak. Každý drink, který vypiješ, každá cigareta, kterou vykouříš, každá droga, kterou si vezmeš, jsi o kousek blíž smrti. . . .“

Bůh pomáhá těm, kteří si pomáhají sami, a ty, můj synu, jsi takovou pomoc vyhledal.“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Velký experiment

^{ja} ještě kouřil, když jsem začínal ve druhém ročníku školy v Crispell Hall supergeek kolej v roce 1992 – ale tráva mi sotva způsobila, že jsem se cítil lépe. Snížil jsem své používání asi jen jednou za den nebo dva. Pokaždé, když jsem to udělal, začal jsem mít bolesti na hrudi, jako bych měl dostat infarkt. Když jsem pracoval v továrně, měl jsem pocit, jako by můj život skončil. Moje mysl byla neustále plná paranoidních iluzí, že tam budu muset pracovat po zbytek svého života – dokud nepadnu mrtvě na drogovou závislost a rakovinu. Vkládal jsem všechny své naděje do toho, že přežiju dost dlouho na to, abych se vrátil na vysokou školu. Cítil jsem, že jakmile se tam vrátím, budu v ráji. V kampusu byly nádherné stromy, nádherný potok a všude krásné ženy. Ještě jsem nikdy neměl přítelkyni a doufal jsem v to nejlepší. Představil jsem si svět štěstí, dokonce i extáze, když jsem se dostal z nejhoršího vězení, do kterého jsem kdy byl odsouzen, a vrátil se do slávy kampusu.

Jakmile jsem se vrátil do školy, bylo to přesně naopak. Ve škole jsem se necítil ani trochu lépe než v továrně, což bylo šokující. Moje krátkodobá paměť byla úplně pryč. Během několika minut po odchodu z pokoje jsem si nemohl vzpomenout, jestli jsem zamkl dveře nebo nechal zapnutou plotýnku. Měl jsem záchvaty paniky každou hodinu. Byl jsem neustále v depresi a dokonce i kouření mi způsobilo, že se mi po asi patnáctiminutovém opojení jen trochu ulevilo. Mé tělo bylo naprosto vyčerpané, až jsem stěží zvládal stres z deseti až patnáctiminutové chůze do třídy. Měl jsem pocit, jako bych stěží mohl hýbat nohama – a všiml jsem si, že stejnou cestou se šourali i další spáleně vyhlížející studenti. Stále jsem odebíral vědecký časopis, který přišel do starého domu, což byl podle mě buď Science Digest nebo Hippokrates, a moje matka

přeposlala každé číslo na mou kolej. To, co jsem četl v tom časopise, mi úplně změnilo život.

Je to všechno o chemii

Zjistil jsem, že štěstí nepřichází jen tak přirozeně s tělem. Štěstí není jako myšlenka nebo nápad. Štěstí cítíte pouze tehdy, když mozek vytváří určité chemikálie a uvolňuje je do mezer mezi mozgovými buňkami. Štěstí nastává během doby, kdy tyto chemikálie zůstávají ve vašich synapsích, než se rozloží a znovu se vstřebají. Váš mozek vytváří pouze malé množství těchto chemikálií najednou a ukládá je stálou rychlostí – jako když se voda plní do nádrže. Pak jsme závislí na různých věcech, které způsobují, že z nádrže najednou vystříkne nepřírodně velké množství této „vody“. Někteří lidé jsou na sexu závislí. Někteří lidé jsou závislí na práci, stresu nebo strachu. Někteří lidé jsou závislí na šikaně a vytváření dramatu, například v intimním vztahu.

Někteří lidé jsou závislí na tom, že zůstávají dlouho vzhůru a tlačí se, takže nemají dostatek spánku. Někteří lidé jsou závislí na cukru, pšenici, mléčných výrobcích a dalších nezdravých potravinách. Někteří lidé jsou závislí na kofeinu, nikotinu nebo alkoholu. Někteří lidé se stávají závislými na lécích na předpis. A někteří se stanou závislými na jiných drogách – včetně marihuany.

Jakákoli z těchto závislostí může vytvořit situaci, ve které náš mozek nakonec spaluje tyto chemikálie rychleji, než je stačí doplnit. Jakmile se to stane, dosáhnete toho, co psychologové nazývají deprese. Pokud se u vás objeví pět nebo více z následujících příznaků, máte takzvanou klinickou depresi:

Depresivní nálada, jako je smutek, prázdnota nebo pláč (u dětí a dospívajících se depresivní nálada může jevit jako neustálá podrážděnost)

Výrazně snížený zájem nebo pocit žádného potěšení ze všech nebo většiny činností

Významný úbytek hmotnosti při nedržení diety, přibírání na váze nebo snížení či zvýšení chuti k jídlu (u dětí selhání přibírání na váze podle očekávání)

Nespavost nebo zvýšená touha spát

Buď neklid, nebo zpomalené chování, které lze pozorovat ostatní

Únava nebo ztráta energie

Pocit bezcennosti nebo nadměrné či nepřiměřené viny
Potíže s rozhodováním nebo potíže s myšlením či soustředěním
Opakující se myšlenky na smrt nebo sebevraždu nebo pokus o sebevraždu³²

Kromě sebevražedných myšlenek jsem měl všechny klasické klinické příznaky Deprese. Aby bylo možné stanovit diagnózu, musely být problémy „dostatečně závažné, aby způsobily znatelné problémy ve vztazích s ostatními nebo v každodenním je práce, škola nebo společenské aktivity. [životě](#)“. denní aktivity, jako Stále jsem se mezi ženami nedokázal cítit sebevědomě. Moje práce, škola a společenské aktivity dramaticky utrpěly. Když jsem se učil na hodinách psychologie, většina psychiatrů rozdávala léky na předpis jako bonbóny a říkala svým pacientům, že s nimi vlastně nic není. Všechno to byla jen chemická nerovnováha – a na to existoval lék.

Naštěstí to nebylo to, co článek naznačoval. Někteří lidé by mohli být pomáhalo užíváním těchto léků na předpis, ale také se z toho mohla stát další závislost. Pokud by se je lidé najednou pokusili přestat brát, mohli by mít tak špatnou reakci, že by spáchali sebevraždu – a mohli by tím skutečně projít. V článku bylo řečeno, že musíte odstranit problém u kořene. Museli jste identifikovat závislost, která vás způsobila zničit určité chemické látky zvané enkefaliny a endorfiny – jako je serotonin a dopamin – a najít způsob, jak přestat opakovat vzorec.

V mém případě to bylo velmi jednoduché. I když jsem měl různé závislosti, hlavním způsobem, jak jsem zničil veškerý svůj serotonin, bylo kouření trávy. Konečně jsem se dostal do bodu, kdy v mém mozku zbylo tak málo serotoninu, že i když jsem kouřil, sotva jsem se vzpamatoval – a po zbytek času jsem trpěl klinickou depresí. Článek podrobně pojednával o této přesné situaci a řekl, že jediným východiskem by bylo úplné ukončení užívání drog. Jakmile jsem konečně osvobodil svůj mozek od mučení, když jsem byl chemicky nucen uvolňovat serotonin ve velkém množství, musel jsem projít obdobím, kdy jsem nepocítil vůbec žádné štěstí. Během této doby můj mozek takříkajíc naplnil nádrž na vodu. Jakmile jsem vyléčil svůj neurochemický systém, normální věci v životě – jako modrá obloha, krásné stromy, dlouhá procházka, hraní hudby, pěkný rozhovor nebo atraktivní žena – by mi umožnily cítit se dobře, bez jakýchkoli drog. Mnoho lidí nebylo nikdy schopno čekat dostatečně dlouho, aby viděli, co se stane, až se uzdraví.

One Last Crash

Poté, co jsem objevil pravdu, prošel jsem jednou závěrečnou „havárií“, kdy se na mě najednou zhroutil můj starý život. Byla tam dívka jménem Jenny, která mě opravdu měla ráda a chovala se jako moje poradkyně, když jsem mluvil o své touze přestat kouřit. Pak jsem zjistil, že pracovala pro každého slušně vypadajícího chlapa v mé budově a chtěla mě využít k získání trávy. Někdo stáhl požární hlásič a já ji viděl venku zabalenou v dece s dalším chlapem. Nedlouho poté mi v pondělí zabouchla dveře před nosem a já znovu ucítil kolem srdce paralyzující sílu – jako bych měl dostat infarkt. Další noc jsem dovolil ostatním studentům, aby na mě tlačili, abych šel na večírek, když jsem si opravdu potřeboval přečíst svůj úkol do třídy. Jedna dívka, která mě vůbec nelákala, které budeme říkat Liz, do mě stále silně narážela a nakonec jsem musel odejít. Ve středu jsem pak na hodině sci-fi dostal ostudu poté, co mě učitel vyzval, jeho hvězdného žáka, a musel jsem přiznat, že jsem knihu nečetl. Byl to jen jeden výbuch smůly za druhým.

Ten pátek večer můj spolubydlící vypil dvě čtyřicítky při sledování filmu *The Doors*, ve kterém Val Kilmer hrál Jima Morrisona a který dokumentoval jeho strmý úpadek a smrt kvůli drogám a alkoholu. Můj spolubydlící si myslel, že 40. léta „šla hladce“ a bude v pořádku. Sledoval jsem poslední část filmu se svými spolubydlícími a byl jsem ohromen tím, jak jsem měl všechny stejné vzorce jako největší narkoman v hudební historii. Můj spolubydlící nakonec zvracel po celé podlaze koupelny. Poprvé v životě jsem se stal opravdu divokým a urážlivým, když jsem na někoho křičel. V krupobití vulgárních výrazů jsem na něj píchl prstem a řekl mu, že je mi jedno, jak je zpackaný, že se chystá uklidit každou zatracenou kapku zvratků z této podlahy. Hlasem, který zněl jako Barney fialový dinosaur, stále opakoval, že je mu to líto.

Pak jsem vešel do svého pokoje a všiml jsem si, že moje postel je úplně rozestlaná. To by se nikdy nestalo, protože moje matka mě vycvičila k vojenské přesnosti ve způsobu skládání prostěradel. Liz seděla na posteli mého spolubydlícího, velmi opilá a šťastná. Jejich boty byly vedle sebe. Začal jsem na ni křičet a obviňovat je, že měli sex v mé posteli, což ona popřela. Zeptal jsem se jí, proč mám sakra postel celou zaneřáděnou, a ona pořád říkala: "Nevím, nevím." Apartmá tak páchlo, že jsem myslel, že se pozvracím. Jeden z mých spolubydlících byl tak opilý, že jedl pizzu a ani si toho nevšiml. Nakonec jsem řekl svému kamarádovi Chrisovi, že se odtamtud musíme dostat a jít se poflakovat na jeho koleji v Bouton Hall. Naštěstí měl jeho spolubydlící a

přítelkyni, se kterou často zůstával, a na noc byla otevřená postel. Když jsem tam ležel v posteli a zíral do stropu, mysl mi běžela jako o závod. Závislosti by vás mohly přimět k sexu s lidmi, o které byste nikdy neměli zájem, když jste byli střízliví. Mohla bys někoho otěhotnět. Mohlo by se stát, že se vám zhorší zdraví, stabilita a přičetnost a zničíte celý svůj život – nebo dokonce zemřete. Přímo v té posteli jsem se rozhodl. To bylo ono. Byl jsem hotový.

Druhý den ráno byl zápach většinou pryč, ale musel jsem řešit hroznou situaci. Můj obchodník s trávou, Randy, se mě pokoušel vycvičit, abych zaujal jeho místo, aby se mohl odstěhovat do hor v Gardineru a žít z rizika, které bych podstoupil, abych mu prodal. Dal jsem jednu unci svému příteli a bylo to největší množství trávy, se kterým jsem kdy manipuloval. Řekl jsem mu, že cena je 200 dolarů, a on požadoval, aby zaplatil pouze 180 dolarů, jinak to nevezme. Nakonec jsem mu to dal a přidal dalších 20 dolarů z vlastní kapsy. Moje bankomatová karta se rozlomila vejpůl, takže jsem nemohl dostat Randymu zbytek peněz a on na mě zuřil. Věci se staly velmi bizarními, když jsem si uvědomil, že mi na čtyři dny úplně přestal volat. Pak jsem zjistil, že můj telefonní kabel byl rozbitý pod postelí mého spolubydlícího, a proto telefon nezvonil. Šel jsem dolů do kanceláře a vzal si novou šňůru a přesně ve chvíli, kdy jsem ji zapojil, zazvonilo. Zvedl jsem to a byl to Randy. Chtěl své peníze hned a já mu řekl, aby přišel a vzal si je, protože teď mám novou kartu. V minulosti mi vyhrožoval, že pokud mu nezaplatím, zabije mě, a to bylo to poslední, co jsem chtěl.

Randy přišel a trval na tom, abych mu dal něco ke kouření. Všechno, co jsem měl vlevo byla nechutná, dehtem nasáklá „plotice“ – spálený konec jointu. Sám jsem nic z toho nechtěl, ale on začínal mít podezření, že jsem se stal „narcem“, a trval na tom, abych to udělal. Koncentrovaná pryskyřice způsobila, že jsme oba trpěli neobvykle vysokou paranoiou a Randy brzy řekl, že se odtamtud potřebuje dostat. Jakmile Randy odešel z mého pokoje, uslyšel jsem v apartmá ozvěnu výbušně hlasité vysílačky. Teď jsem uvnitř umíral. Dostal jsem se tak blízko – a úplně poslední den, kdy jsem plánoval použít, jsem byl zatčen. Policisté v kampusu museli být upozorněni, aby poslouchali můj telefonát poté, co jsem nervózně požádal zaměstnance o novou šňůru. Slyšeli nás, jak diskutujeme o našem setkání, kde jsem mu potřeboval splatit 200 dolarů „knih“, které mi dal – uprostřed semestru. Policie teď byla přímo za dveřmi. Našli by těch 200 dolarů v jeho přední kapse s mými otisky prstů. Místnost páchla kouřem a kadidlem. Byl jsem hotový. To

byl konec.

Věděl jsem, že policie nemůže legálně vstoupit do mého pokoje, aby mě zatkla. Byl tam zákon o kampusu, že policajti nesměli překročit práh vašich dveří, pokud jim to nedovolíte, i když k tomu měli pravděpodobný důvod. Mohli zaklepat, ale vy jste je nemuseli pouštět dovnitř. Legenda v drogové kultuře říkala, že policajti počkali, až vyjdete z vašeho pokoje, nebo vás pomocí triků spláchli. Moje mysl byla otrěsena až do morku kostí paranoiou, když jsem v apartmá slyšel ještě více zvuků z vysílaček. To bylo ono. Seděl jsem tam paralyzovaný strachem, zděšený svou hloupostí a smůlou. Konečně zazvonil telefon – a byl to Randy, dole v přízemí. Zněl velmi ponuře a nesmírně nervózně. "Můžeš-můžeš přijít dolů a pustit mě dovnitř?" Věděl jsem přesně, co se děje. Po obou stranách stál policisté a říkali mu, co má říct. Nařídili mu, aby mě spláchl z místnosti, aby mě mohli zatknout důstojníci, kteří byli stále v mém apartmá. Past byla odpružena. Neměl jsem na výběr. Tohle byl mat. A tentokrát jsem se nedíval na Connie, ale na vězení. Prodej unce trávy byl trestný čin. Zhluboka jsem se nadechl a přijal svůj osud. "Dobře, udělám to," řekl jsem s poznámkou definitivnosti. Pak jsem zavěsil.

Když jsem nakonec opustil místnost, v koupelně byl údržbář s našimi částmi sprchového koutu rozloženými na desce. Měl obrovský opasek na nářadí, rozbité staré červené tričko a knír v motorkářském stylu. Kůži měl důkladně pomačkanou a vypadal jako silný násilník alkoholu a jiných látek. Bylo běžnou věcí, že lidé schovávali tašky s drogami do sprchové záclony, protože pokud to policie objevila, nebylo to v jejich pokoji a nemohli za to. Ten chlap na mě vrhl velmi špinavý pohled a já věděl, že je konec. Hledal moji skrýš a zlobil se, že nic nenašel, protože bych ten trik nikdy nepoužil – pro někoho bylo příliš snadné ho ukrást. Proč by jinak ten chlap roztrhával sprchu? Policisté stáli po obou stranách Randyho u telefonu v přízemí a čekali, až vyjdu z budovy. Tak by nezpůsobili tolik scén a mohli mě jen naložit do auta, aniž by mě v poutech provázeli chodbami kolem všech mých přátel. Očividně sledovali všechny východy, takže jsem neměl možnost uniknout.

Bydlel jsem ve třetím patře a začal jsem sejít po schodech do svého schůzka s osudem. Moje mysl se hnala myšlenkami velmi vysokou rychlostí, stejně jako efekt zpomalení času Form with Spirit. Všechna ta temnota a negativita, kterou jsem cítil, se rovnala extrémně špatnému výletu. Pokaždé, když jsem vstoupil na nové schody, měl jsem další myšlenky na to, jak můj život úplně skončil. Když jsem byl, měl jsem vize, že budu dělat velké věci pro svět

dítě. Bylo mi řečeno, že budu duchovním vůdcem. Pracoval jsem na vývoji svého ESP a přestal jsem ho praktikovat. Propásl jsem svou šanci zachránit celou naši školu před obrovskou ekologickou katastrofou, když jsem mohl varovat hasiče jediným telefonátem. Dozvěděl jsem se, že na Zemi je strašně zlá síla, a stále jsem neudělal nic, abych ji zastavil. Teď jsem měl být poslán do vězení. Můj život se rozpadl přesně tak, jak mocenská elita doufala, že se to stane.

I s mým výcvikem v bojových uměních by pro mě neexistoval způsob, jak se vyhnout extrémně strašlivému mučení ve vězení. Jakmile bych se konečně dostal ven, měl bych záznam v trestním rejstříku. Jakákoli naděje na budoucnost psychologa nebo duchovního vůdce by byla silně pošpiněna – ne-li zničena.

Mým posledním činem jako svobodného muže bylo zazvonit prostředníčkem na ohnivý zvon a vydat jasný tón – jako pokaždé, když jsem kolem něj prošel. Randy stál před sklem a zíral na mě. Neměl klíč a nemohl se beze mě dostat dovnitř, pokud ho někdo nepustil dovnitř. Byl jsem připraven. Zhluboka jsem se nadechl, otevřel dveře a agresivně se mu postavil, což nečekal. "Dobře, kde jsou?" Řekl jsem.

"Kde je kdo?"

Štěkl jsem nazpět: "Nestahuj se se mnou, člověče." Policajti. Kde jsou policajti?"

Nyní Randy získal zlověstný, sardonický pohled. Sykl zpět: "Žádní policajti nejsou, mladý Davide, jen chci vědět, proč je sakra v tvé koupelně chlap, který roztrhává sprchu." Použil několik nadávek, které zde nebudu uvádět.

Nemohl jsem ani uvěřit, že se to děje. Musel jsem to dvakrát zkontrolovat, abych to udělal Tak určitě. "Chceš říct, že tam nejsou žádní policajti?"

"Ne, nejsou tu žádní zatracení policajti!"

Byla jsem tak nadšená, že jsem k němu přispěchala obrovským vítězným objetím. Skoro jsem se rozplakal úlevou. Pak jsem si vzpomněl, že moji řečtí spolubydlíci si mysleli, že sprcha je příliš slabá, a sundali sprchovou hlavici – což způsobilo, že vytrysklo mnohem větší množství vody. Crispell měl ve skutečnosti personál, který pravidelně kontroloval koupelny. Odhalili tento zločin a povolali jej do údržby k opravě. To je všechno. Zápach zvratků pravděpodobně vysvětloval, proč se na mě ten chlap díval tak špinavě.

Byl jsem ohromen tím, že jsem nebyl zatčen. Věřil jsem, že se to děje každým vláknem mé bytosti, a vzrušení z toho, že nebudu zatčen, mi připadalo jako neuvěřitelný zázrak z vesmíru. Nakonec jsem celý příběh vyprávěl jednomu z mých přátel; pracoval jako rezidentní asistent v budově. Řekl mi, že ten večer jde na setkání anonymních alkoholiků, a pozval mě tam

Přijít. "No, nejsem alkoholik," řekl jsem mu. „Nikdy se mi to ani nelíbilo. Můj problém je kouřit trávu." Řekl mi, že nemusím být alkoholik, abych z toho měl prospěch. Byla to skvělá skupina lidí a měl bych to zkontrolovat. Nikdo na mě nebude tlačit, a kdyby se mi to nelíbilo, mohl jsem se rovnou vrátit k tomu, co jsem dělal. To bylo velmi odlišné od Connie – a nejlepší ze všeho bylo, že to bylo zdarma.

Šťastné výročí

Ta první noc byla neuvěřitelně silný zážitek. Slavili dvě výročí vystřízlivění – jedno pro mladšího bělocha s dlouhými vlasy, kterému bylo pět let, a jedno pro staršího černocho, kterému bylo jedenáct let. Všichni se usmívali, zářili a byli nesmírně šťastní – a v místnosti nebyl ani náznak šikany. Muži i ženy se ke mně chovali s láskou, laskavostí a respektem.

Hlavním rysem noci bylo vyslechnutí příběhů obou mužů. Každý z nich si prošel traumaty, která byla mnohem horší než cokoli, co jsem vytrpěl já.

Probouzeli se v příkopech na kraji silnice, pokryti vlastními zvratky a močí.

Jedenáctiletý chlápek vyčerpával svou ženu a děti několik dní v kuse a při mnoha příležitostech byl velmi blízko smrti.

Mluvili o „sáhnutí na dno“, což byl okamžik, kdy jste si uvědomili, že se váš život úplně rozpadá, a neměli jste jinou možnost, než přestat.

Řekli také, že většina lidí si musí znovu a znovu sáhnout na dno, než se konečně rozhodnou změnit – a každé nové dno je ještě horší než to předchozí. Nakonec, pokud byste se nerozhodli, že toho bylo dost, skončili byste buď nemocní, institucionalizovaní nebo mrtví. Už jsem se nebezpečně přiblížil k institucionalizaci ve vězení nebo v Connie a několikrát jsem se setkal se smrtí, takže všechno, co říkali, dávalo dokonalý smysl. Tu samou noc jsem se rozhodl, že už nikdy nebudu užívat žádný druh mysl měnících drog – a nikdy jsem to neudělal. Pětiletý chlápek mi dal své číslo a řekl, že mu mohu kdykoli zavolat, zvláště pokud mám pocit, že mi hrozí, že si ublížím. Když jsem se vrátil do svého apartmá, cítil jsem se naprosto inspirován a transformován. Mluvil jsem se svým sousedem, dalším uprchlíkem z Doobie Hall, o mé posteli, která je zaneřáděná. Přiznal, že to udělal jako žert. Byl jsem ohromen tou synchronitou, protože jsem absolutně věřil, že můj spolubydlící měl sex s Liz v mé posteli. Vypadalo to, jako by všechna tato nastavení vznikla, aby se ujistil, že opravdu dostanu zprávu a půjdu na schůzku.

Rozhodl jsem se udělat „devadesát za devadesát“, což znamená, že se zúčastním devadesáti shromáždění za devadesát dní. Bylo tam spousta atraktivních mladých žen, se kterými jsem se mohl setkat a spřátelit se s nimi, i když mi bylo doporučeno, abych se první rok nepouštěl do romantického vztahu, protože bych byl během této doby stále zranitelný. Pětiletý chlap mi řekl, že většina lidí se první tři měsíce cítí velmi depresivně, a proto bylo nutné chodit každý den na schůzku. Jakmile přežijete tři měsíce, budete cítit určitou míru štěstí. Za šest měsíců byste se cítili ještě lépe a po roce byste mohli mít šťastnější život, než o kterém jste kdy snili, když jste ho používali. Řekl jsem mu vše o tom, co jsem četl v časopise; poskytl vědecký důkaz pro všechno, co říkal. I když bych ty první tři měsíce nepocítoval žádné štěstí, měl bych podpůrný systém, který by mi pomohl zajistit, abych se znovu nevrátil do závislosti. A já ne.

Experimentátoři

Cítil jsem se tak nabitý pozitivní energií z toho setkání, že to bylo jako psychedelický zážitek – ale velmi čistý a posvátný, bez veškeré paranoie, teroru a otřesů. Moje mysl byla plná nápadů a inspirací a měla jsem pocit, že je musím zachytit na papír, dokud jsou čerstvé. Podíval jsem se na celý sled událostí, které vedly k mému epickému rozhodnutí, a zdálo se, že to všechno protahuje myšlenku náhody až k bodu zlomu. Jedna z mých lekcí psychologie mi právě představila Jungův koncept synchronicity a teď jsem měl jeho dokonalý příklad hned poté, co jsem se dozvěděl, co to je. Proč moje karta praskla napůl v nejhorší možné chvíli – což způsobilo děsivé zpoždění v placení Randymu? Proč postel mého spolubydlícího zabila telefonní kabel v nejhorší možné chvíli, což Randyho ještě víc rozzlobilo, když se zpoždění natahovalo na dny?

Proč mě během té doby nikdy nenapadlo někomu zavolat? Proč Řekové odstranili a zahodili sprchovou hlavici? Proč Randy volal přesně ve chvíli, kdy jsem zapojil nový telefonní kabel? Proč se ten údržbář objevil právě ve chvíli, kdy Randy dostával peníze? Proč vysílačka toho údržbáře nevydala zvuk až do okamžiku, kdy Randy opustil můj pokoj? A proč jsem měl své jediné nejvíce rozrušující srdce se ženou těsně předtím, než se to všechno stalo?

Zdálo se, že nějaká forma kosmické inteligence to všechno zorganizovala s udivující přesností. Zdálo se, že jde o neuvěřitelně dobře zkonstruovaný příklad

synchronicity. Někdo se snažil upoutat mou pozornost. Nakonec jsem celý víkend strávil psaním článku, který jsem nazval „Země jako experiment“. Zdálo se, že upadl nějaký paměťový blok a já jsem si dokázal vzpomenout na mnoho věcí, které mi starý muž vyprávěl ve snech mého mládí. Psal jsem o Zemi, jako by to bylo krysí bludiště – ale většina lidí si ani neuvědomila, že jsou v něm. Byli rozptýleni „falešnými granulami potravy“, díky nimž se cítili dobře na krátkou dobu – jako jsou závislosti. Udělali by svůj domov tam, kde bylo falešné jídlo, a nešli by dál. Jiní by si uvědomili, že jsou v bludišti a že existuje skutečné řešení hádanky. Cílem byla duchovní transformace, kterou jsem se rozhodl nazvat „Upgrade“, o níž jsem později pochopil, že se jí říká vzestup. Změnilo by to samotnou podstatu toho, co znamenalo být člověkem.

Napsal jsem také, že celý tento systém byl sledován a řízen „experimenty“, kteří upgrade již dávno zažili. Zanechávají stopy v bludišti, které nás vedou k Upgrade – ale nikdy nebudou tlačit. Nečekají, že většina z nás vyřeší hádanku, nebo dokonce zjistí, že jsme v bludišti. To je nemožné – alespoň v našem současném prostředí. Místo toho je jejich cílem oslovit těch pár jedinců, kteří vidí pravdu v tom, co je.

Všichni jsme obklopeni skrytými zákony příčiny a následku, ať si to uvědomujeme nebo ne. Nejsou žádné nehody. Žádná z největších událostí v našem životě se neděje náhodně. Pokud způsobíme bolest, strach a stres ostatním, experimentátoři zajistí, že budeme opakovat stejné zážitky, možná trochu jiným způsobem. Nikdy to nebude zcela zřejmé. Vždy máme možnost pochybovat o tom, že se něco děje, ale nikdo nemůže porušit pravidla. Podobně, pokud vytváříme lásku, pozitivitu a podporu pro ostatní, experimentátoři vytvářejí situace, které zaručují, že se nám to vrátí – a promění naše životy v něco úžasného.

Tentýž víkend jsem se také rozhodl, že je čas vzít své sny vážně. Hned druhý den ráno poté, co jsem šel na svou první schůzku, jsem si začal zapisovat své sny do školního sešitu. Psalo se datum 22. září 1992 a od té doby své sny dokumentuji a analyzuji jejich význam. Jakmile jsem se zavázal ke střízlivosti, začal jsem mít noční můry, že jsem znovu kouřil. Měl jsem pocit, že kdybych v tuto chvíli nezůstal střízlivý, po vší té synchronicitě by mě vrátilo do řady něco mnohem horšího. Probudil jsem se hrůzou, jen aby se mi velmi ulevilo, když jsem si uvědomil, že se to ve skutečnosti nestalo. Také jsem měl úžasné sny o vzestupu o létání a o tom, jak se mé tělo promění ve světlo. Tyto sny budou v průběhu let stále živější a intenzivnější.

Ten semestr jsem se přihlásil na kurz celoživotního fitness – a k mému zděšení jsme byli nuceni každý den běhat, stejně jako turecký klus na střední škole. Pokaždé, když jsem začal běhat, téměř nekontrolovatelně jsem kašlal. Přinutilo mě to zastavit se a ohnout se, jak se mé tělo zvedlo. Pokaždé se objevilo obrovské množství tmavě žlutého hnědého hlenu. Vzpomněl jsem si na všechny pitvy plic kuřáků, které nám ukázali na hodině zdraví, a uvědomil jsem si, že moje vlastní plíce musí uvnitř vypadat nechutně. Běh konečně dal mému tělu šanci uvolnit neuvěřitelné množství mastného dehtu, který se nahromadil za poslední čtyři roky. To dramaticky snížilo množství kyslíku, které jsem mohl dostat do svého krevního oběhu, což mě zase činilo neustále vyčerpaným a slabým. Takže, ačkoli to bylo velmi bolestivé a nenáviděl jsem to, přijal jsem to, co se děje, a běžel dál.

Královna Viktorie

Krásná skandinávská žena s blond vlasy a modrýma očima jménem Victoria byla na mé hodině běhání. Rychle jsme se spřátelili, když zjistila, že jsem se rozhodl vystřízlivět a chodit na schůzky. Začali jsme běžet bok po boku a ona na mě čekala a povzbuzovala mě, když jsem vykašlal všechnu tu psychoaktivní pryskyřici. Na konci jedné z našich hodin se zastavila, klidně se mi podívala do očí a řekla: "Máš ty nejkrásnější oči, jaké jsem kdy na muži viděl." Konečně, po tak dlouhé době, to byla moje velká šance. Poděkoval jsem jí za kompliment a zeptal se jí, jestli nechce někdy na večeři. Řekla ano.

Nakonec jsme spolu zašli do místní čínské restaurace. Prozradila, že je jí čtyřicet let a je vdaná za čtyřiapadesátiletého bohatého muže.

Zoufale se od něj chtěla dostat pryč a být se mnou. Byl jsem tak šokovaný, že jsem nevěděl, co říct.

Vrátili jsme se do mého pokoje, posadili se na mou postel a ona se se mnou začala bavit. Její rty a její pokožka byly neuvěřitelně jemné a lahodné a její vůně byla transcendentní. Ustoupil jsem. Prostě jsem to nedokázal. Bála jsem se, že ten chlap použije své peníze a konexe, aby po mně šel, buď aby mi ublížil, nebo mě dokonce nechal zabít. Chystala se nechat chytit. Podvodníci to vždycky dělali – bylo jen otázkou času, kdy je zasáhne osud. To byla jen další past ve velkém bludišti, které pro nás experimentátoři připravili. A kromě toho jsem se nechtěl zaplést s vdanou ženou. Bylo to riskantní a já se snažil vyčistit si život – ne vyměnit jednu nebezpečnou závislost za jednu

další. Omluvil jsem se jí a řekl jsem jí, že s ní nemůžu být romantický, pokud se už nerozvádí. Byla zdrcená, ale pochopila to a řekla, že mě respektuje.

Druhý den ráno se mi zdál odporný sen. Byl jsem zpátky v základní tělocvičně, přesně tam, kde jsme byli nuceni stát čtyřicet pět minut, dokud jsme se s Bradem nezačali plížit ze školy. Nyní na mě Victoria místo dodge ball divoce útočila a máchala po mně nožem. Smála se a smála se, jako by to byl nějaký vtip. Očividně jí bylo jedno, jestli mi při tom ublížila. Jediné, co jsem se musel bránit, byl zelený dres, jaký jsme používali při hře MedicBall. Držel jsem dres oběma rukama a snažil jsem se ho použít k zachycení nože, když po mně neustále máchala.

Sen skončil dřív, než se mi ji podařilo odzbrojit. Byl jsem zděšen- a jakmile jsem se probudil a napsal to, bylo poselství zřejmé. Chtěla, aby její manžel byl chlap s penězi a mě měl jako hračku. Tím jsem se dostal do extrémního nebezpečí, protože její manžel si mohl snadno dovolit mě zabít – ale bylo jí to úplně jedno. Jediné, co chtěla, byl sex s mladým mužem, který ji přitahoval. To bylo rané a silné vodítko, že za mými sny je nějaký druh inteligence. Možná to byl starý muž, o kterém jsem měl nyní důvod věřit, že je ve skutečnosti budoucí verzí mě samého. Tato inteligence by mohla upozornit na věci, které jsem potřeboval vědět a které by mi pomohly vyrůst ve zdravějšího a šťastnějšího člověka. Někdy jsem byl příliš slepý nebo naivní, abych tyto věci viděl sám, ale sny by tu byly, aby mi pomohly pochopit, co se děje.

Každý den jsem také poslouchal nové album, které jsme s Judem vytvořili, a duchovní poselství, která jsem do něj vložil – zvláště v „Garden of the Broken Clock“ – mi neustále zvyšovaly sebevědomí.

Setkání s prastarou zlatou bytostí

Poté, co jsem s Victorií prošel touto neuvěřitelně těžkou a bolestivou zkouškou, byl jsem odměněn fantastickým snem. Skončil jsem v nádherném podzemním tunelu se stropem vysokým tři metry. Tunel byl dokonale pravoúhlý, jako by byl laserem vyřezán ze skály s ostrými hranami. Skála měla nablýskaný vzhled. Všude podél stěn, až dolů, byly do skály vyražené krásné hieroglyfické rytiny, nápisy a výjevy v egyptském stylu. Pak se po mé levici objevila extrémně vysoká bytost, která mě převyšovala. Tato bytost byla vysoká zhruba sedmdesát stop. Bytost měla na sobě hábit a celé její tělo,

včetně oblečení vypadalo, jako by bylo vyrobeno z brilantního, třpytivého zlata. Měl také extrémně zvláštní hlavu, která vypadala, že byla vytesána z kamene. Na přední straně byl obličej, na každé straně obličej a na zadní straně.

Obličeje vypadaly jako některé z mayských nápisů, které byste viděli na pyramidách v Mezoamerice.

Tato bytost nebyla agresivní. Choval se ke mně s velkým respektem, ale také mělo znatelně rodičovský pocit. Nikdy neřekl ani slovo. Jen tiše šel vedle mě a vedl mě chodbou. Byl jsem ohromen hloubkou a kvalitou návrhů egyptského stylu ve stěnách tunelu. Když jsme dorazili na konec tunelu, zdálo se nám, že procházíme jakýmsi portálem – a tady se sen stal velmi bizarním.

Nyní jsme byli zpět v ložnici, kterou jsem sdílel se svým bratrem v době, kdy se moji rodiče rozváděli. Svůj stůl jsem nejprve přesunul do pokoje, a když jsem se později odstěhoval, vzal jsem si ho s sebou. Bytost mě přivedla přímo k mému stolu, který byl plný nejrůznějších papírů a osobních věcí z mé minulosti. Tiše ukázal na můj stůl – a neřekl nic. "Nerozumím." Chceš, abych se podíval do svého starého stolu?" Bytost dál stála a mlčky ukazovala – a já se probudil.

Uvědomil jsem si, že to bylo nějaké pozvání od lidí, které jsem nazval experimentátory. Pokud bych s nimi chtěl pracovat a zůstat střízlivý, musel bych si prohlédnout události z mého dětství – vesmírné věci i šikanu. Jen tak bych se osvobodil od „nutkání k opakování“, onoho vězení duše, kde nevědomky narazíte přímo do další situace, která vás retraumatizuje, jakmile ta současná skončí. Nikdy jsem ten domácí úkol doopravdy nedokončil, dokud jsem nenapsal tuto knihu, počínaje úplným přehledem o životě, který jsem vytvořil v Kanadě během týdnů hluboké meditace a výzkumu. Šokovalo mě, když jsem si uvědomil, že i po tak dlouhé době, se vším, co jsem studoval a naučil, stále opakuji stejné vzorce – jen s přátelštějšími tvářemi. Tibetské učení o vzestupu se často zaměřuje na „přestřižení provazů“, což zahrnuje láskyplné oddělení se od každého vzorce, který vás ukotvuje k vašim původním traumatům. Jen tak budete mít dostatek duchovní síly, abyste byli připraveni na plný zážitek vzestupu.

Rozhodl jsem se přijmout pozvání od tajemné zlaté bytosti v mém snu a pokračoval jsem každý den na setkáních podpůrných skupin. Často jsem se skupinou sdílel své „válečné příběhy“, ale protože jsem se opil jen při relativně malém počtu příležitostí a neměli jste zmiňovat věci související s drogami, začal mi docházet materiál. Zkoušel jsem také chodit do Anonymních narkomanů, ale nebylo to vůbec dobré.

Zdrcený voják

intenzivně tlačila na jeho loketní kloub, když lidé sdíleli své hororové příběhy.

Žena s blednoucí kůží a hlasem ztvrdlým cigaretou porušila pravidla týkající se zmiňování konkrétních drog a řekla: „Víte, jak jste v ordinaci lékaře, a jakmile opustí místnost, chcete otevřít ten šuplík a podívat se za prací?“

Okamžik pravdy

Jedno z rčení, které jsem v AA vždy slyšel, bylo „Lidé, místa a věci“.

Myšlenka byla taková, že byste se měli vyhýbat lidem, místům a věcem spojeným s vaší závislostí. Jinak byste mohli být v pokušení udělat to všechno znovu – což by mohlo vést k tomu, že narazíte na mnohem tvrdší dno. Šel jsem domů na vánoční prázdniny a diskutoval jsem o této myšlence s matkou u kuchyňského stolu, který jsem před lety vypálil s KNO₃. "To pravidlo na mě neplatí." Don a Bob jsou moji přátelé. Bydlí přímo u silnice. Musím je jít navštívit a říct jim dobrou zprávu. Byl jsem vyčištěn a nyní zažívám jakýsi druh duchovního probuzení. Možná je mohu pomoci inspirovat." Máma mě naléhala, abych to nedělal, ale řekl jsem, že na světě není žádná věc, která by mě v tuto chvíli přiměla vrátit se.

Don a Bob oba kouřili marlborky a pili Budweiser, když jsem jim podrobně vysvětloval vše, co se mi stalo. Jejich odpověď byla tak šokující, že jsem z ní nakonec udělal první osobní příběh, který jsem sdílel v Klíči synchronicity, kapitola 3. Tady je:

Moji přátelé na mě zírali přes zápach starého piva a cigaretového kouře, když jsem jim řekl, že nyní věřím, že jsem zde z duchovního důvodu a že pomůžu mnoha lidem. Jakmile jsem skončil, kamenné ticho propuklo v totální verbální útok.

Zřejmě jsem se chystal probjovat se do slepé uličky, oženit se s krutou a neatraktivní ženou, otročit svůj život pro děti, které mě budou nenávidět víc a víc, až budou starší, a nakonec zemřít sám v domově pro seniory obklopený zaměstnanci, kteří sotva mohli čekat na další přestávku na cigaretu, když jsem stěnal o jejich pozornost.

Bylo to ono? Byl tohle život? Zbláznil jsem se? Měli pravdu? Jak mohli být tak krutí – po všech těch letech, které jsme spolu sdíleli? Já

sotva jsem slyšel, co říkají, když jsem pozoroval tento ničivý útok sarkasmu a ponížení. Několikrát jsem je varoval, že to nemohu tolerovat, ale pokračovali dál a dál.

Nakonec jsem vstal uprostřed věty a vyšel z předních dveří – aniž bych vyjádřil jakýkoli hněv nebo nepřátelství – abych se nikdy nevrátil. Jeden z nich se se mnou znovu spojil, když jsem dokončoval tuto knihu – poprvé za dvacet let – a měli jsme dobrý rozhovor, který nám pomohl dospět k bodu vzájemného odpuštění.

Po deseti minutách chůze jsem stál na křižovatce mezi svými přítelova a moje ulice. Byla jsem úplně zničená, bránila jsem se slzám. Cítil jsem inspiraci, abych vztáhl ruce k nebi a promluvil.

Vy . . . kdo nebo co jsi. Víím, že jsi tam venku. Víím, že mě slyšíš.
Víím, že jsem tady z nějakého důvodu.
Můj život má smysl. Ukázal jsi mi to. Věřím ti – a věřím ti. Víím, že nejsem blázen. Rozhodl jsem se. Svůj život zasvěťím pomoci druhým, kteří trpí. Děkuji vám, že jste mi pomohli – a teď chci pomoci vám.

Zíral jsem na malý kousek hvězd na noční obloze, když mi tato slova procházela myslí. Přesně jak jsem řekl: „Chci ti pomoci,“ obrovský, žluto-bílý meteor proletěl přímo přes oblast, na kterou jsem se díval. Bylo to skutečné. Bylo to absolutní. Bylo to nepopiratelné. Bylo to úžasné. Byl to největší a nejjasnější meteor, jaký jsem kdy viděl, i po mnoha bezesných nocích, kdy jsem jako chlapec seděl na zahradním křesle a pozoroval občasné záblesky Perseid nebo Leonid. Mým tělem projel ohromný příval extatické energie a cítil jsem velkolepou duchovní přítomnost. Po tvářích mi stékaly slzy radosti. Mluvil jsem s vesmírem – a dostal jsem odpověď. Byla to a stále je jedna z nejhlubších událostí v mém životě.

Jak pokračuje Klíč synchronicity odtud, sdílím několik dalších příkladů, které jsou stejně pozoruhodné. Poté je odhalen komplexní vědecký případ synchronicity a vzestupu. Když se té noci meteor prohnal, cítil jsem, jak se celé mé tělo vznáší do vzduchu, a přitom tam stále stojím. Slyšel jsem, jak se v dálce řítí vlak jako slzy extáze

stékaly mi po tváři. Vlaky by se v mých snech staly velmi konzistentními metaforami vzestupu.

Zatímco jsem ještě kouřil trávu, cítil jsem se veden jako „Strážce“ cesty mezi mým domem a Donem a Bobovým domem a při každé procházce jsem ji uklízel. Odpadky byly denně doplňovány. Té noci jsem posbíral každý kousek odpadu, který jsem na zpáteční cestě viděl. Když jsem viděl záblesk světla a tento obrovský příval energie, který se otřásl mým tělem, úplně jsem ztratil kontrolu nad svými rukama. Prázdné krabičky cigaret a opuštěné obaly od jídla padaly po celé silnici. Byl jsem extrémně vysoko, bez jakýchkoliv drog, když jsem je všechny znovu zvedl.

Truhla s pokladem materialistické zkázy

Na vysoké škole jsem vždy vybíral hotovost z bankomatu v budově Studentské unie. Uložil jsem si každou účtenku a všechny jsem je strčil do starého věčkového pouzdra Norelco, které obsahovalo elektrický holicí strojek, který jsem již nepoužíval. Poté, co mě bratři strhli, sedl jsem si ke svému stolu – přesně tak, jak jsem o to byl požádán ve snu – a otevřel jsem černou skříňku. Byl tam centimetr silný stoh účtenek z bankomatu. Prošel jsem každou z nich jednu po druhé – a tehdy mi to došlo. Za něco málo přes rok jsem utratil asi 2 700 dolarů. Byl jsem extrémně pečlivý a téměř nikdy jsem neutrácel své peníze za nic jiného, včetně účesu. Teď jsem si uvědomil, že kdybych tyhle peníze našetřil, mohl jsem hned řídit auto, místo abych se musel vrátit do školy autobusem Adirondack Trailways. Mít auto by bylo mnohem snazší chodit na schůzky mimo školní areál. Vytáhl jsem jednu účtenku a napsal na ni „Pokladnice materialistické zkázy“. Pak jsem černou skříňku zavřel tak, aby viditelně trčela jako štítek. Pokaždé, když jsem viděl krabici, vzpomněl jsem si, čeho jsem se vzdal tím, že jsem dovolil, aby můj zvyk pokračoval.

Konečně jsem prolomil nutkání opakovat své trauma a samoléčit bolest, kterou jsem cítil. Netušil jsem, že se blíží mnohem větší dar – první z pokračující série neuvěřitelných odhalení vysoce utajovaných informací o mimozemšťanech, UFO, prastarých základnách v celé naší sluneční soustavě a pravdě o vzestupu. Navíc duchovní kontakt, který jsem zažil ve svých snech, v mých údajně smyšlených příbězích, v OBE a lucidních snech, které mě vzaly na palubu kosmické lodi, a v pruhu světla na obloze, měl brzy dojít mnohem dál, než jsem mohl. kdy si kdy představovali. Nakonec bych dostal přímý kontakt s mimozemským životem a získal

rozsáhlý návod, jak vědecky dokázat, že jsme ve vesmírné bitvě mezi dobrem a zlem. Vzestup není jen možnost, je to absolutní fakt - a když procházíte zasvěcením potřebným k absolvování, pomáháte spoluvytvářet naši fantastickou budoucnost.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Zveřejnění

T devadesátidenní směrnice se ukázala jako pozoruhodně správná. Byl jsem střízlivý přesně tři měsíce, až do dne, kdy jsem uviděl padající hvězdu a cítil, jak mnou proudí energie. Ta událost byla tak hluboká, že jsem nemohl přestat myslet na důsledky. Nyní jsem silně uvažoval o tom, že UFO a mimozemšťané jsou skuteční, záhadně mě vedli celým mým životem a že jsem byl pozván, abych se nějak spojil. Zdálo se, že tato příhodně načasovaná padající hvězda naznačovala, že za epickými sny a vizemi, které jsem prožíval o Upgradu nebo vzestupu od svých dvou let, může být pravda. Tato energická událost také nastala hned na začátku nového hudebního projektu, na kterém jsem začal pracovat s Judem. Měli jsme přístup k mnohem lepším zvukům díky spolupráci se saxofonistou jménem Daryl a mladším klukem jménem Paul, který měl skvělé studio.

Zapomenutá planeta Hain

Naše nahrávky obsahovaly jednu velmi tajemnou skladbu, kde Jude hrál na klávesy a já jsem slovně popisoval hromadné, celosvětové pozorování UFO. Vypůjčil jsem si myšlenku z klasického vědeckofantastického románu Ursuly K. Le Guinové Levá ruka temnoty, který jsme měli číst pro mou třídu sci-fi a který je považován za jeden ze dvou nebo tří nejlepších sci-fi románů. všech dob od většiny kritiků. Le Guinův román předpokládal, že lidské bytosti byly po celé galaxii a že vznikly na prastaré planetě, kterou nazývala Hain. Nasadili se do různých planetárních systémů, ale jejich potomci na to v mnoha případech dávno zapomněli. Některé z

přežívající rasy byly telepatické a jedna z hlavních postav příběhu začala tuto schopnost rozvíjet ke konci. Nyní od zasvěcených vím, že mnoho autorů sci-fi bylo kontaktováno vládními skupinami a dostaly různé utajované informace, které mají být zveřejněny jako fikce. Vždy byli zapřísáhlí mlčenlivost a bylo jim řečeno, že kdyby to někdy řekli duši, mělo by to vážné, ne-li smrtelné následky. Ostatní byli telepaticky kontaktováni mimozemšťany, kteří řídí naši evoluci. Le Guin mohl být osloven.

Na konci naší písně jsem dosáhl velmi hlubokého meditačního stavu a cítil jsem to potřeba vyřešit spalující napětí v hudbě. Přijal jsem strašidelný, autoritativní hlas a řekl: "Mistři zapomenuté planety Hain, přicházejí z vesmíru na Zemi." Aby nás viděl. Rozumět. Opravit. A soudit." Pokaždé, když jsem to poslouchal, cítil jsem neuvěřitelné pocity, jako bych mluvil o něčem, co bylo mnohem víc než jen fikce. V další stopě z těch samých sezení jsem odkazoval na Tvář na Marsu a také na pyramidy, o kterých jsem krátce slyšel někoho říkat, že tam jsou, a mluvil jsem o tom, jak bychom se dramaticky vyvíjeli, kdyby se ukázalo, že je postavil nějaký starověké civilizace. Nyní vím, že lidský život je zapsán do samotné kvantové mechaniky a není jen výsledkem společné planety původu, jak navrhoval Le Guin – ale tyto nahrávky se spojovaly v mnoha zajímavých konceptech. Fikce může pomoci připravit představivost, aby později přijala exotické nové pravdy. Le Guinova kniha formulovala převládající utajovanou teorii, proč se zdá, že je v naší galaxii tolik lidí.

Shwanksville Delirium

S Darylem jsme také udělali skladby, které zněly jako „industriální“ hudba typu Nine Inch Nails, ale s drsným městským saxofonem. Pracovali jsme na těchto stopách v Judově bytě v méně než přátelské části Albany. Jednoho odpoledne jsme byli tak vystresovaní, že jsme se snažili mixovat naše písně na čtyřstopém magnetofonu, že jsme se skoro cítili v deliriu. Šli jsme pro nějaké jídlo a brzy jsme stěží potlačovali smích. Žena před námi ve frontě měla opravdu legrační nosní přízvuk a neustále mluvila o místě, kterému říkala Shwanksville. Když jsme se vrátili domů, nemohli jsme se tomu přestat smát. Spojili jsme to, jak jsme se cítili, s jejím vtipným slovem a řekli jsme: „To je ono! Tak se jmenuje naše kapela. Shwanksville Delirium!"

Jedna z našich písní byla založena na básni, kterou Jude nedávno napsal s názvem „Ram Your Face“. Nebyl tam žádný zpěv, jen intenzivní verbální podání, které střídalo mluvení a křik. Šlo o vysoce dysfunkční vztah, ve kterém se násilník choval jako tyranská vláda.

Bylo to v roce 1993 a později jsem byl docela překvapen, když jsem zjistil, že to bylo možné proroctví z 11. září, osm let předem. Zde jsou klíčové texty: „Ram your face against my pest. Hořet, cítit, chápat, kde stojíme. Metal to metal, soul to soul, meshing to fusion. Poškrábání našeho zdravého rozumu. Opět se pokoušíte o manipulaci. Nedokážeš si udržet naprostou kontrolu, zdrcený porážkou, snažíš se mě zasáhnout žalostnými hrozbami, které by vábily můj osud. Důvod, proč se tě bojím, je ten, že lpím na minulosti.“

Na první pohled to možná nezní tak přesvědčivě, ale název naší kapely byl pouze jeden dopis odletěl ze Shanksville, malého města v Pensylvánii, kde 11. září havarovalo unesené letadlo. Svět upadne do „shanksvillského deliria“ a letadla narazí do věží, způsobí, že se kov dotkne kovu, duše se dotkne duše, splyne a spálí – přesně jak říkal text. Výsledek by okamžitě začal „ničit naši přičetnost“ na kolektivní úrovni. Texty také naznačovaly znalost kabaly, která za to mohla být zodpovědná, protože se pokoušeli o manipulaci, nedokázali udržet naprostou kontrolu a páchali tyto útoky, aby se pokusili zabránit tomu, aby byli rozdraceni v porážce. Několik zasvěcených později potvrdilo, že tomu tak bylo. Texty také naznačují, že jakmile přestaneme lpět na minulosti, už se těchto lidí nemusíme bát. Jiné písně z těchto seancí naznačovaly, že mocenská elita skrývá pravdu o UFO a starověkých civilizacích. Na fotce, kterou jsme použili na přebal alba, byly dva snové prsty zvednuté vertikálně v černé a bílé, vypadaly trochu jako Dvojčata s kouřem kolem nich. Moje proroctví o 11. září budou od roku 1996 mnohem silnější, jak uvidíme.

K tomu si musíte sednout

Když jsem začal jarní semestr, začal jsem znovu pociťovat opravdové štěstí. A pak jsem jednoho krásného odpoledne vedl rozhovor, který za necelé dvě hodiny změnil můj život tak radikálně, že jediná další věc, ke které jsem to mohl přirovnat, byla mimotělní zkušenost. Všechno, co jsem zažil od svých prvních snů o UFO jako dítě, se změnilo z fantazie do reality, právě tehdy –

s ohlušujícím dukazem hromu. Záblesk světla, kterého jsem byl svědkem na obloze, se nyní zdál být pouze začátkem hlubšího poselství. Chystal jsem se zjistit, že UFO jsou skutečné.

Na vysoké škole jsem se spřátelil s klukem, kterému budeme říkat Ian, který byl z A sousední školy a který byl kytaristou. Od té doby, co jsem se stal veřejně známou osobou, nechtěl nikdy vystoupit se svým příběhem a bál se ohrožení jeho života. Ian a já jsme se také sešli s jeho kamarádem Mikem, který hrál na klávesy. Mluvili jsme o založení kapely, ale nikdy jsme s tím nápadem moc nedělali a obvykle jsme se jen hodně smáli. Jednoho dne, nedlouho po začátku semestru, se u mých dveří nečekaně objevil Ian. Neusmíval se. Když jsem se ho zeptal, co se děje, řekl: "Musíš si k tomu sednout." Nejdřív jsem to oprášil, ale myslel to velmi vážně, takže jsem udělal přesně, jak mě požádal.

"Nevím, jak ti to říct, tak začnu." Mimosmrtané jsou skuteční."

Okamžitě jsem se začal smát a obvinil jsem ho, že si ze mě chtěl udělat legraci, a pochválil ho za jeho herecké schopnosti a řekl, že si možná vybral špatný obor.

"Tohle není vtip, člověče." Víš, že jsem hlavní fyzik. Právě jsem se dostal z dvouhodinového soukromého rozhovoru se svým profesorem fyziky, který je vedoucím katedry. Řekl mi, že mimozemšťané nouzově přistáli v Roswellu v roce 1947 a vláda to od té doby tají. V průběhu 70. let pracoval ve vyšších vrstvách NASA. Řekl, že na vyšších úrovních NASA bylo považováno za „obecně známou skutečnost, že nejsme ve vesmíru sami a mimozemšťané pravidelně operují v našem vzdušném prostoru.“

"Dobře, řekněme, že mi říkáš pravdu." Proč nám to sakra neřekli?" Zeptal jsem se ho.

"To taky vysvětlil. Začal tím, že celé naší třídě řekl, že Roswell se skutečně stal a NASA o tom věděla už od jejich založení. Po válce světů, klasickém rozhlasovém vysílání, které simulovalo masovou mimozemskou invazi, lidé zpanikařili natolik, že vláda měla pocit, že by se naše společnost zhroutila, kdyby nám někdy řekli pravdu. Řekl, že nám to bylo dovoleno takhle říct, ale že kdyby se ho na to někdo zeptal znovu, popřel by, že kdy řekl slovo.

NASA zřejmě nevdává, když se o tom sem tam lidé dozvědí. Hlavní věc je, že nikdy nemohou dovolit, aby se to stalo zprávou na titulní straně New York Times. Naše třída úplně oněměla, když to všechno vyložil. Jsem jeho nejlepší žák a hned po skončení hodiny jsem požádal o schůzku mezi učiteli a studenty. Pokračoval dvě hodiny a řekl mi mnohem, mnohem víc, než řekl zbytku třídy."

"Jako co?" Zeptal jsem se ho.

"Dobře. Dozvěděl jsem se o pohonném systému, který disky používají. Mají částicový emitor, který nejprve vystřelí částici rychlostí tří čtvrtin rychlosti světla. O biliontinu sekundy později vystřelí další částici rychlostí světla. Rychlejší částice se odrazí od pomalejší částice jako kulečnicková koule a vystřelí zpět k lodi a narazí ji na stranu disku. To se děje bilionkrát za sekundu a pokaždé, když částice o rychlosti světla narazí na loď, vytvoří tah. Když získáte biliony těchto částicových zásahů za sekundu, umožní to lodi rychle zrychlit na téměř světelnou rychlost. Emitor může vystřelovat částice z jakékoli části kulatého okraje disku, takže je to skvělý design, protože se může velmi snadno otáčet a cestovat jakýmkoli směrem." Byl jsem ohromen, když jsem to slyšel, protože fyzika se zdála velmi logická - a něco, co by mě nikdy nenapadlo.

„Jaké druhy bytostí uvnitř našli? Řekl o tom něco?"

Zeptal jsem se ho.

"Ach ano." Řekl, že našli tři různé typy. První byl jako Šedí. Měli velké hlavy, velké černé oči, hubená těla a bledou bělavou kůži.

Některé z nich jsou kolem naší výšky a jiné jsou kratší. Řekl také, že existuje druhý, kratší typ, který vypadal jako Grey, ale celá hlava byla jen přilba. Pod ním byla úplně jiná a mnohem děsivěji vypadající tvář, kterou nazývali 'zrůda'. Neměl žádné informace o tom, jak přesně to vypadá."

Byl jsem v šoku z důsledků toho všeho. Představoval jsem si, že ta „monstrozita“ je nějaký druh plazivě vyhlížejícího humanoida. „A co třetí typ? Říkal jsi, že jsou tři."

Jeho oči se rozšířily. "To je ze všeho nejpodivnější." Třetí typ vypadá skoro úplně stejné jako lidské bytosti na Zemi. Jsou tam jen jemné rozdíly, jako by mohly mít fialově zbarvené duhovky nebo zorničky, které mají tvar kosočtverce místo kulatých."

"No, pokud by mimozemská kosmická loď havarovala v Roswellu, znamenalo by to, že naši kluci dostali do rukou nějakou skutečně pokročilou technologii." Udělali něco s troskami?" Zeptal jsem se ho.

"Absolutně. Jako si to ani neumíš představit. Řekl, že různé naše oblíbené technologie byly převzaty z této a dalších havárií a byly „zpětně navrženy“, jak to nazval. Patří sem polovodičové tranzistory, počítačové čipy, LED světla, lasery, hologramy, kabely z optických vláken, infračervené noční vidění, suchý zip, teflon a kevlar, které používají k výrobě neprůstřelných vest. Vzali by něco z jedné z lodí, předali to korporaci a řekli jim, že je to a

„zahraniční technologie“ a požádejte je, aby přišli na to, jak ji reprodukovat. Také mi řekl, že v tajnosti mají 'chytré materiály', které dokážou opravit vlastní poškození, generovat antigravitaci a vytvářet volnou energii. Má to něco společného s atomy, které do sebe zapadají v dokonalé geometrické mřížce. V budoucnu dosáhneme obrovského pokroku ve vědě o materiálech a budeme schopni navrhovat sloučeniny na molekulární úrovni na míru tak, aby dělaly přesně to, co chceme.“

„Říkal něco o budoucnosti? Cokoli o nějakém masivu změna v naší civilizaci?“

"Ano. Řekl mi, že budou vydávat stále více a více těchto věcí jak jde čas. V příštích dvaceti letech množství technologií v každodenním světě zcela změní naše životy nad rámec toho, co jsme si dnes dokázali představit.“

To bylo v roce 1993 a v roce 2013 už bylo Ianovo proroctví NASA docela viditelné. Internet se proměnil z bolestivě pomalého vytáčené kuriozity na náš dominantní prostředek komunikace, médií a zábavy. Smáli jsme se těm dvěma nebo třem dětem, které klepaly na hlasité klávesy ve studovně Crispell Hall a chlubily se, jak používají „e-mail“ ke komunikaci s lidmi v cizích zemích. Chytré hodinky a chytrá zařízení se nyní staly mnohem výkonnějšími než „věžové“ počítače, které měly objem dvě kubické stopy, vyžadovaly objemné monochromatické obrazovky a sužovaly vás neustálým hlukem ventilátorů.

Určitě jsme ještě nezískali antigravitaci, volnou energii nebo „chytré materiály“, ale technologie skutečně udělala kvantový skok.

Je také zajímavé, že cílové datum, které nám profesor dal, bylo dvacet let po únoru 1993 – bylo téměř bezprostředně po datu konce mayského kalendáře 21. prosince 2012. NASA mu zjevně řekla, že naše společnost přesně v tu dobu projde velkou transformací. To také pěkně korelovalo s datem Arthura C. Clarka z roku 2010 pro film, kde celá naše sluneční soustava prošla dramatickou energetickou transformací. Bylo to teprve podruhé, co jsem se s tímto časovým rámcem setkal – ale rozhodně to nebylo naposledy.

Nikdy jsem se neobtěžoval pokusit se setkat s profesorem, protože řekl, že to popřel, kdyby se ho ještě někdy zeptali. Vzpomněl jsem si na Watergate, lidi, které moji rodiče viděli vcházet do domu přes ulici, masovou sebevraždu Jima Jonese, slyšení Iran-Contra, Oko pod mostem, podivný signál z televize a všechna ta udivující spiknutí. Učil jsem se o tom v hodině sociologie. Byl jsem v první linii bitvy proti vládním lžím a utajování na mém vlastním univerzitním kampusu, kde zcela skryli nebezpečí kontaminace, ke které došlo, a přinutili nás vrátit se do třídy.

Byl jsem si naprosto jistý, že vláda může lhát o něčem tak velkém – a stal jsem se naprosto posedlý tím, abych se o tom dozvěděl co nejvíce. Z úcty k profesorově rodině nebudu zveřejňovat jeho jméno, ale nedávno jsem ho vyhledal a potvrdil, že nyní zemřel a že v 70. letech skutečně pracoval pro NASA. Je pozoruhodné, že ostatní informátoři potvrdili vše, co řekl, a přidali mnohem více, jak uvidíme. Toto odhalení, sotva více než měsíc poté, co jsem zažil energetické návaly, mě zapálilo pro pravdu.

Netrvalo dlouho a začal jsem s batohem chodit do Elting Library v New Paltz a narazil jsem na sekci 000 – úplný začátek celého Deweyho desetinného systému pro katalogizaci knih – a popadl vše, co vypadalo zajímavě. Mnoho z těchto knih nebylo vypůjčeno několik let – některé dokonce deset nebo dvacet. Zdálo se vhodné, že tyto knihy o paranormálních jevech stály u zrodu celé knihovny, protože jsem cítil, že obsahují klíč k počátkům lidstva. Šel bych tam dolů s batohem plným knih, které jsem už přečetl, a vrátil jsem se domů s dalším nákladem nových. Rychle jsem začal vypalovat průměrně pět knih týdně. Četl jsem všechno, co jsem mohl najít o UFO, mimozemšťanech, andělech, pyramidách, Stonehenge, Velikonočním ostrově, Atlantidě, starověkých civilizacích, Nostradamovi, Lochneské příšeře, Bigfootu, přízracích, střední lodi a Bermudském trojúhelníku.

Profesor řekl, že NASA již má fungující antigravitační a pohonné systémy s volnou energií. Věděli také přesně, jak postavit létající talíř pomocí částicového emitru, který by mohl dosáhnout rychlosti blízké světla. To znamenalo, že bylo téměř jisté, že už mají přísně tajná pravidla, která by mohla snadno cestovat po celé naší sluneční soustavě – a možná i dál. Znamenalo to také, že některá z UFO, která lidé viděli, mohla být postavena lidmi zde na Zemi. Jakmile jsem se zahrabal do literatury, uvědomil jsem si, že existují stovky, ne-li tisíce příkladů vysoce kvalitních pozorování UFO z konce 40. let 20. století. I když naše vláda možná po Roswellu vyvinula své vlastní funkční prototypy, stále se objevovaly zprávy o pozorováních, která sahají po tisíciletí. Pokud i jedno z těch pozorování bylo skutečné, pak to znamenalo, že nejsme ve vesmíru sami. Inteligentní civilizace nás navštěvují od úsvitu lidstva na Zemi.

Stala jsem se tak závislá na výzkumu, že jsem úplně přestala chodit podporovat skupinová setkání. Netoužil jsem už někdy brát drogy – a nikdy jsem to neudělal. Při zpětném pohledu si uvědomuji, že opustit schůzky byl špatný nápad, protože jsem se rychle stal „suchým opilcem“, jak tomu říkají v Anonymních alkoholících. Stále jsem jich měl mnoho

problémy závislého – právě jsem změnil to, na čem jsem byl závislý. Byl to nenápadný problém, nikoli pobuřující, a trvalo by mi mnoho let, než bych zjistil, jak se tyto vzorce nadále opakovaly. Většina z toho se objevila v návykovém chování známém jako spoluzávislost; Přitahoval bych do svého života lidi, kteří mě nespravedlivě zneužívali a byli neuctiví, nebo dokonce přímo šikanovali. Téměř okamžitě jsem se však stal mnohem zdravějším a mnohem úspěšnějším, jak na osobní, tak na akademické úrovni. Našel jsem v životě svou velkou vášeň. Většina mých vysokoškolských kurzů byla poměrně snadná a strávil jsem co nejvíce hodin denně výzkumem UFO a starověkých civilizací.

UFO sledující měsíční astronauty

Kniha, kterou to pro mě všechno začalo, prakticky vyskočila z police, když jsem Název byl *Our Ancestors Came from Outer Space*. [viděl 34](#) Byl to autor. Maurice Chatelain, který byl ředitelem komunikace pro mise Apollo Moon. Jeho úkolem bylo navrhnout a implementovat systémy rádiových vln, včetně sítě pozemních parabolických parabolických antén, které umožnily Mission Control udržovat kontakt s astronauty Apolla. Otevřeně přiznal, že všichni astronauti Gemini a Apollo viděli UFO, jak je sledovala na jejich misích, jak se právě dočtete. Nejlepší na tom všem je, že hned v úvodu naznačil, že na Měsíci objevili něco, co „nepředpokládali“ a že o tom stále nemůže mluvit – což znamená, že nešlo jen o UFO, o kterých otevřeně hovořil:

Během těchto misí se stalo několik podivných věcí. Nějaký stále se o nich nedá mluvit a některé zmíním bez prozrazení svých zdrojů informací a s největší rezervou, protože já osobně jsem tam nebyl, když k těmto incidentům údajně došlo. Mohlo se například stát, že jak americký, tak ruský vesmírný program přinesl objevy, s nimiž se nepočítalo.

V další kapitole prozkoumáme některé ohromující fyzické důkazy na který mohl Chatelain odkazovat. Na začátku knihy se Chatelain podrobně věnoval tomu, jak se stal ředitelem komunikace pro program Apollo:

[Dodavatel obrany] North American předložil nejlepší technické uspořádání [NASA] pro vývoj i výrobu kosmické lodi Apollo, a proto byl oceněn smlouva. . . . Byl jsem mezi úplně prvními muži, kteří se představili sami do Severní Ameriky, a protože jsem byl v oboru již známý jako specialista na radary a telekomunikace, okamžitě mi byl nabídnut úkol navrhnout a postavit komunikační a datový systém Apollo. Nikdo nespécifikoval mé povinnosti ani funkce, protože nikdo v té době nevěděl, jaké tyto systémy budou. Ale to opět nebylo důležité vzhledem k spěchu přistát na Měsíci.

[35](#)

Chatelain uvedl více podrobností na další stránce:

Když projekt Apollo začal, neexistovala žádná komunikace zařízení dostatečně výkonné nebo dostatečně citlivé, aby umožnilo přenos hlasu ze Země na Měsíc, nemluvě o přenosu televizního obrazu na tuto vzdálenost. Takové věci bylo třeba vymyslet, zdokonalit a postavit. . . . Všechny tyto stanice musely být ve vzájemném kontaktu a všechny se musely hlásit do Apollo Space Flight Center v Houstonu v Texasu. . . že jsem to všechno měl na starosti během několika měsíců poté, co jsem nastoupil do své nové práce v North American, nikdy nepochopím, ale to teď není důležité. Jediné, co se skutečně počítá, je, že vše fungovalo mnohem lépe, než jsme si na začátku mysleli, nebo dokonce lépe, než jsme kdy očekávali. Myslím, že se to muselo stát kvůli nějakému božskému vlivu, ne pouze lidskou inteligencí. Od té doby pevně věřím v dobročinný Boží zásah do lidských záležitostí. [36](#)

Právě když jsem na jaře 2016 dokončoval tuto knihu, dozvěděl jsem se o Williamovi Tompkins, letecký inženýr, který potvrdil Chatelainovu teorii mimozemské intervence při vývoji programu Apollo. Ve své vysoce technické knize *Selected By Extraterrestrials* Tompkins obsáhle dokumentuje svou práci se severskými lidskými mimozemšťany, kteří se spojili s NASA. Nordics pomáhal Tompkinsovi navrhnout rakety a systémy, které se staly Apollo

zvěsti: „... . [37](#) Jakmile bydyne se Apollo pouzém podoblé, Chatelain slyšel nějaký velmi program. zajímavé

Během svých misí viděli věci, o kterých nebylo možné diskutovat s nikým mimo NASA. Je velmi obtížné získat nějaké konkrétní informace od NASA, která stále vykonává velmi přísnou kontrolu nad jakýmkoli zveřejněním těchto událostí. To znělo povědomě. Za těch téměř dvacet let, co Chatelain napsal svou knihu, se nic nezměnilo – alespoň podle Ianova profesora fyziky.

Chatelain pokračoval:

Zdá se, že všechny lety Apolla a Gemini byly na dálku a někdy i docela blízko následovány vesmírnými prostředky mimozemského původu – létajícími talíři neboli UFO. . . . Pokaždé, když k tomu došlo, astronauti informovali Mission Control, který pak nařídil absolutní ticho. Myslím, že Walter Schirra na palubě Mercury 8 byl prvním z astronautů, který použil kódové jméno „Santa Claus“ k označení přítomnosti létajících talířů vedle vesmírných kapslí. Jeho oznámení si však široká veřejnost sotva všimla. Bylo to trochu jiné, když James Lovell na palubě velitelského modulu Apolla 8 vyšel zpoza měsíce a řekl, aby to všichni slyšeli: „Byli jsme informováni, že Santa Claus existuje! I když se to stalo na Štědrý den roku 1968, mnoho lidí v těch slovech vycítilo skrytý význam, který nebylo těžké rozluštit.

Chatelain také naznačil, že tito mimozemšťané nepozorovali jen NASA:

Dokonce se hovořilo o tom, že mise Apollo 13 nesla na palubě jaderné zařízení, které by mohlo být vypuštěno k měření infrastruktury Měsíce. . . [s] několika záznamovými seismografy umístěnými na různých místech. Nevysvětlitelná exploze kyslíkové nádrže v servisním modulu Apolla 13 při jeho letu na Měsíc byla podle pověstí způsobena záměrně UFO, které sledovalo kapsli – aby se zabránilo detonaci atomové nálože, která by mohla zničit nebo ohrozit nějakou měsíční základnu založenou mimozemšťany.

No, hodně se mluvilo a stále je.

Ruiny na Měsíci

V tom posledním citátu Chatelain přímo narážel na existenci mimozemské základny na Měsíci. V dubnu 1995 publikoval článek, ve kterém připustil, že mise Apollo nalezly na Měsíci „několik záhadných geometrických struktur 39 Toto byla nepřírozený původ“. několik měsíců poté, prosím, v článci, který jsem našel na internetu, aby provedl výzkum UFO. Internet byl tehdy tak malý, že pokud byste se pokusili vyhledat konkrétní jméno nebo téma, zejména v oblasti UFO, mohli byste najít jen několik možností – pokud vůbec nějaké. Jakmile jsem v roce 1999 začal vyvíjet vlastní webovou stránku, byl jsem často frustrovaný, když jsem hledal informace o určitém tématu, které mě zajímalo, a každý odkaz, který se objevil, byl z mých vlastních stránek. Ve stejném článku, který obsahoval Chatelainovo přiznání, byl astronaut Apolla Gordon Cooper citován, když řekl něco úžasného.

Astronaut Gordon Cooper, také bývalý plukovník letectva, poskytl druhý rozhovor Samu Shermanovi z Independent International Pictures Corporation, který produkuje film s názvem Beyond This Earth. Cooper v něm řekl: „[Pracoval jsem na systému UFO s někým, kdo byl v kontaktu s mimozemšťany a byl schopen získat nějaké znalosti." Tato osoba vyrobila malý prototyp UFO a pracovala na 50stopém modelu s finanční podporou z arabské země, když zemřel. . . . Cooper také mluvil o příteli, který si mimozemská těla skutečně prohlížel
40 Roswell. . . “

V tomto bodě roku 1996 jsem již četl mnoho knih o fungujících antigravitačních kosmických lodích, které byly vyvinuty vojensko-průmyslovým komplexem. Nikola Tesla měl zřejmě fungující antigravitační systém, jak jsem popsals v The Source Field Investigations. Německý vědec jménem Viktor Schaubenger našel přirozenou antigravitaci v pohybu řek, která umožňuje lososům plavat přímo vzhůru přes vodopády na úžasné vzdálenosti. Schaubenger replikoval tento přírodní jev ve vodní turbíně, kterou nazval „Repulsine“, a technologie byla zabavena nacistickým Německem ve 30. letech 20. století. Toto bylo obrobena do funkčního motoru, který nazývali die Glocke nebo „Zvon“, který se používal k pohonu disků typu UFO. Bob Lazar vystoupil jako informátor a

odhalil, že byl najat, aby se pokusil o reverzní inženýrství mimozemského plavidla, které bylo v držení vlády USA. I když nebyl úspěšný, naučil se hodně o tom, jak fungují.

Dále jsem četl, že každý, kdo by se pokusil postavit tyto typy zařízení vlastními silami, by byl ohrožen a buď odkoupen, nebo odstaven – někdy se smrtící silou. Takže když Gordon Cooper, americký hrdina, řekl, že je v kontaktu s mužem, který vyvíjí vlastní UFO s velkými arabskými penězi, vůbec mě nepřekvapilo, když jsem zjistil, že ten muž skončil brzy poté mrtvý. Bylo také docela objektivní říci, že mimozemšťané byli zjevně v přímém kontaktu s tímto mužem, aby mu pomohli vyvinout technologii. Tento stejný článek obsahoval další údaje, který dokonale potvrdil to, co Chatelain řekl o NASA zakrývání pravdy.

Během rozhlasového rozhovoru ze 6. května 1995 na WOL-AM ve Washingtonu, DC, Donna Tietze, bývalá fototechnička v Johnsonově vesmírném středisku NASA v Houstonu během misí Apollo na Měsíc, odhalila, že spolupracovník v omezené oblasti měl práce airbrush UFO z lunárních fotografií, než NASA nabídla fotografie k prodeji veřejnosti.⁴¹

Donna Tietze také řekla, že ze všech fotek Měsíce byly odstraněny „anomálie“. než je NASA nabídla veřejnosti také 42 – což naznačuje přítomnost ruin nebo aktivních základů na povrchu Měsíce, přesně jak řekli Chatelainovi zasvěcenci. Donna Tietze skončila v roce 2001 jako 43letá Donna Hare v projektu Disclosure Project. — Měl jsem to štěstí se zúčastnit a mohl jsem se s ní setkat osobně.

Další zasvěcenec projektu Disclosure Project jménem Karl Wolfe svědčil o tom, že mu na tajném briefingu NASA v polovině roku 1965 ukázaly obrázky různých budov a kupolovitých struktur na Měsíci. Wolfeovo svědectví je prezentováno v dokumentu Disclosure Project Executive Summary Briefing následovně: „Karl Wolfe byl u letectva 4,5 roku počínaje lednem 1964. Měl přísně tajné prověřování kryptoměn a spolupracoval s velitelstvím taktického letectva na Langley AFB v Virginii. Při práci v zařízení NSA mu byly ukázány fotografie pořízené Lunar Orbiter of Moon, které ukazovaly detailní umělé struktury. Tyto fotografie byly pořízeny před přistáním Apolla v roce 1969.⁴⁴

Když se Wolfe 10. května 2001 obrátil na média v National Press Club, popsal, co viděl v soukromé místnosti v zařízení NSA v polovině

1965 takto: „Asi po 30 minutách procesu mi velmi rozrušeným způsobem řekl: ‚Mimochodem, objevili jsme základnu na zadní straně Měsíce.‘ A pak přede mě pokládal fotografie. Na těchto fotografiích byly jasně vidět stavby – budovy ve tvaru houby, kulovité budovy a věže. V tu chvíli jsem byl velmi znepokojen, protože jsem věděl, že pracujeme v odděleném zabezpečení. Narušil zabezpečení a já jsem se v tu chvíli skutečně lekl a dál jsem se ho neptal. Po chvíli někdo do místnosti vešel. Pracoval jsem tam ještě tři dny a pamatuji si, že jsem šel domů a naivně jsem si myslel: ‚Už se nemůžu dočkat, až o tom uslyším ve večerních zprávách.‘ A je to tady, o více než 30 let později, a doufám, že o tom dnes večer uslyšíme. A budu svědčit pod přísahou před Kongresem.“

[45](#)

Dokument Executive Summary také obsahuje Wolfeovy osobní úvahy o tom, co cítil poté, co viděl tyto fotografie: „Nechtěl jsem se na to dívat déle, protože jsem cítil, že můj život je v ohrožení. . . . Rád bych se na to podíval déle, rád bych měl kopie. Rád bych o tom řekl víc, víc o tom diskutoval, ale věděl jsem, že nemůžu. Věděl jsem, že ten mladý chlápek, který to sdílel, v tu chvíli opravdu, opravdu překračoval své meze. Cítil jsem, že si jen potřebuje s někým promluvit. Nediskutoval o tom, nemohl o tom diskutovat a nedělal to z žádných postranních úmyslů, kromě skutečnosti, že si myslím, že na něm byla tíha této věci a že ho to znepokojovalo.“ [46](#) Zbývaly jen tři dny na dokončení této knihy při závěrečném editačním pasu

měl to štěstí, že získal rozšířený rozhovor s Williamem Tompkinsem, čtyřiaředesátiletým leteckým inženýrem, který napsal knihu *Selected By Extraterrestrials*. Tompkins ve své knize poskytuje rozsáhlou dokumentaci, která dokazuje, že sloužil v námořnictvu a později pracoval pro dodavatele obrany. Zde je to, co mi řekl, že NASA našla na Měsíci v našem rozhovoru:

První mise, které jsme s astronauty absolvovali kolem Měsíce, byly jen předběžné mise, než se tam LEM musel dostat a přistát. Tady máme tyhle tři chlapy a mají kamery. Když obcházejí Měsíc, vidí všechny tyto struktury – jak na pohledové straně obrácené k nám, tak skutečně propracované struktury na druhé straně, které nevidíme. Takže to fotí. NASA ano. A svaté kočky, o co jde? Každý v NASA si prohlíží fotografie a

snaží se přijít na to, co se děje. O pár týdnů později uděláme další orbit a, bože. Viděl jsi výšku té budovy? . . . [To] musí být tři míle vysoké. A počkej chvíli! co jsme viděli? Ne, vydrž, ustup. Počkej chvíli.

Právě tu věc stavěli. Bylo to jen deset pater. . . .

A za tři týdny je to tři míle vysoko? Kdo tu stavbu dělá? . . .

Uvědomujete si, že by nám trvalo deset let, než bychom dostali polovinu výšky té budovy?

Počkejte chvíli. Podívej se znovu. Vidíš ten velký obdélník struktura? Je to plovoucí! Není ani na [povrchu Měsíce]. Musí být alespoň čtyři nebo pět mil vysoký a deset mil široký! Co to sakra je? To si ze mě děláš srandu. A je průsvitný! Uvnitř můžete vidět pokoje. Můžete vidět výtahy!

No, svaté kočky. Nedovolte, aby se o tom někdo dozvěděl. Vidíš, co se snažím říct? . . . Sledujeme, jak se to staví. Kluci s amatérskými kamerami, pokud to sledují a mají dostatečně velký fotoaparát a dalekohled, vidí, jak se tato budova během pár dní staví nějakou masivní výrobní metodou vyvinutou mimozemšťany. . .

· v několika zátokách. Staví se mosty, které by byla hlubokou jeskyní, a může být pět nebo šest mil dlouhá. Tento most je postaven za několik dní.

Prásk, prásk, prásk, prásk a je hotovo. . . .

[NASA našla] všechny různé typy ruin. Nebylo to jako v Egyptě, kde je všechno stejný typ struktury. . . . Ne jako v Los Angeles, kde máte obdélníkové budovy a dálnice a vše je obecně stejné. Nahoře na Měsíci staré budovy, které tam byly, neměly jediný typ struktury a konstrukce. . .

. Co bylo přijato, bylo to tam muselo tam působit mnoho různých civilizací.

[47](#)

Chápu, že se tomu může zdát těžké uvěřit, ale Tompkins dokázal ověřit desítky a desítky vysoce utajovaných datových bodů, které jsem slyšel od jiných zasvěcených.

NASA je obranná agentura klasifikující tajemství

V průběhu let tito noví zasvěcenci poskytli oslnivé potvrzení údajů v Chatelainově knize a rozšířili rozsah toho, co Ianův profesor odhalil.

Ačkoli Chatelain ve své knize Ancestors pouze naznačil „tajemné geometrické struktury nepřírozeného původu“ a mimozemskou měsíční základnu, bylo zřejmé, že ho něco na starověkých civilizacích rozpálilo. Většina lidí si myslí, že NASA je benigní, dokonce nudná skupina oddaná mírovému průzkumu vesmíru, sdílející vše, co najdou, s veřejností – ale vlastní charta NASA, National Aeronautics and Space Act z roku 1958, odhaluje, že byla postavena jako obranná agentura. bude zadržovat informace z důvodů národní bezpečnosti:

§ 305 . . . (i): . . . Národní úřad pro letectví a kosmonautiku se považuje za obrannou agenturu Spojených států amerických pro účely kapitoly 17 hlavy 35 kodexu Spojených států amerických. . .

podle § 206 z důvodu žádné informace bezpečnosti [NASA], která byla utajována žádné zprávy podané podle tohoto oddílu [zákona]. .

[.48](#)

Proč právně definovat NASA jako obrannou agenturu, která může zadržovat utajované informace, když neexistuje nic, před čím by nás americká vláda měla bránit? Nemá být prostor prázdná, bez života prázdnota? Očividně ne. Mají co skrývat. Spolupracovník Donny Tietzeové byl najat, aby odstranil ty dobré věci, a Chatelain řekl, že astronauti byli přísaháni mlčenlivosti. Karl Wolfe se bál o svůj život už jen z toho, že dostal šanci vidět obrázek umělých struktur na Měsíci, protože chápal, jak agresivně NASA bránila svá nejutajovanější tajemství.

DDT – Decoy, Distract, and Trash

Několik zasvěcených uvedlo, že NASA a další skupiny používaly psychologické operace k diskreditaci informátorů. Dr. Steven Greer, ředitel projektu Disclosure Project, odhalil, že se tomu říká DDT kampaň – za „návnadu, rozptýlení a odpad“. Placení vládní zaměstnanci by vytvořili falešná data známá jako „dezinformace“, která by se zdála podobná tomu, co říkali zasvěcení – a možná ještě zajímavější. Tyto údaje by byly zveřejněny ve stejných médiích, ve kterých byli uvedeni oznamovatelé, jako by to byla pravda. Toto bylo

návnada. Pokud by pak byl plán úspěšný, pozornost veřejnosti by byla odvedena novými informacemi, naplňujícími druhou etapu plánu. Lidé by začali nadšeně šířit informace mezi své přátele, rodinu a spolupracovníky. Ve třetí fázi by pak byly odhaleny zjevné chyby v dezinformacích. Nyní by se všichni smáli lidem, kteří šíří data, a věřili by, že jsou všechna falešná. Toto byla odpadní fáze kampaně DDT.

Když jsem se setkal s Donnou Hareovou, Karlem Wolfem a dalšími, kteří přišli, věděl jsem, že se extrémně bojí o život. Byli ochotni být hrdiny a bojovat za pravdu. Ze zveřejnění těchto informací neměli žádný zisk. Ve skutečnosti mnoho z nich přišlo o práci a byli vyloučeni ze strany kolegů, přátel a rodiny. Sarkastický, posměšný jazyk, který jsem četl na internetu, když se lidé snažili zdiskreditovat tyto svědky, zněl stejně jako tyranie, proti kterým jsem se musel bránit na základní škole. Pravda byla pro většinu lidí tak pobuřující, že by hledali jakoukoli možnou slabinu, kterou by našli u zasvěcených, a pak se toho pokusili využít k tomu, aby naznačili, že celý příběh je falešný. Na internet se uvolnilo tolik dezinformací, že bych si musel ověřit každou jednotlivou věc, kterou jsem si přečetl. Bylo zřejmé, že na klamání veřejnosti se vynakládá neuvěřitelné množství peněz.

Důkaz se nakonec objevil v souboru Snowdenových dokumentů, které Glenn Greenwald publikoval v únoru 2014. Bohužel tento příběh nezbudil ani zdaleka takovou pozornost jako počáteční vlna odhalení, ale přesto bylo poskytnuto množství důkazů. Podle Greenwalda: „Jedním z mnoha naléhavých příběhů, které zbývá vyprávět ze Snowdenova archivu, je to, jak se západní zpravodajské agentury pokoušejí manipulovat a kontrolovat online diskurz extrémní taktikou klamání a ničení reputace. . . .

Tyto

agentury se pokoušejí kontrolovat, infiltrovat, manipulovat a deformovat online diskurz, a tím narušují integritu samotného internetu.“ [49](#) Skupina, která to dělá, se nazývá Joint Threat Research Intelligence Group,

nebo JTRIG. Greenwald pokračuje:

Mezi hlavní sebeidentifikované účely JTRIG patří dvě taktiky: (1) injektovat všechny druhy falešných materiálů na internet s cílem zničit reputaci svých cílů; a (2) používat společenské vědy a další techniky k manipulaci online diskursu a aktivismu za účelem vytváření výsledků, které považuje za žádoucí.

Abyste viděli jak

extremistické tyto programy jsou, jen zvažte taktiku, kterou se chlubí, že k dosažení těchto cílů používají: „operace pod falešnou vlajkou“ (uveřejňování materiálu na internet a falešné připsování někomu jinému), falešné blogové příspěvky obětí (předstírání, že jsou obětí jednotlivce, jehož pověst chtějí zničit) a zveřejňování „negativních informací“ na různých fórech. . . . Titulní strana jednoho z těchto dokumentů odráží vlastní vědomí agentury, že „posouvá hranice“ používáním technik „kybernetické ofenzívy“ proti lidem, kteří nemají nic společného s terorismem nebo hrozbami národní bezpečnosti. . . .

Tyto dokumenty GCHQ jsou prvními, které dokazují, že velká západní vláda používá některé z nejkontroverznějších technik k šíření podvodu online a poškození pověsti cílů. Stát pod taktikou, kterou používá, záměrně šíří na internetu lži o tom, na které jednotlivce se zaměřuje, včetně používání toho, co GCHQ sama nazývá „operacemi pod falešnou vlajkou“ a e-mailů rodinám a přátelům lidí. [50](#)

Od té doby, co jsem v roce 1996 začal na internetu zveřejňovat materiály související s odhalením, jsem byl vystaven velkému množství těchto kampaní. Denně jsem četl všechny neuvěřitelně jedovaté a nejodpornější nenávistné komentáře namířené proti mně. Komentáře se nepozastavovaly na večery, víkendy nebo svátky. Až v srpnu 2011 jsem konečně prolomil „nutkání k opakování“, ve kterém jsem uvízl poté, co jsem jako dítě trpěl roky šikany, a začal jsem se chránit před viděním těchto komentářů. Do té doby jsem strávil patnáct let přijímáním každodenní stravy toho nejstrašlivějšího zneužívání, včetně vážných osobních urážek a nekonečné řady výhrůžek smrti. Každá jednotlivá taktika popsaná ve Snowdenových dokumentech byla proti mně použita opakovaně. Stěží by uplynul jediný den bez čtení dopisů a komentářů, které kypěly nenávistí. Vyžadovalo to velkou dávku disciplíny, abych zůstal pozitivní a optimistický ohledně sebe sama a práce, kterou jsem dělal ve světle těchto probíhajících útoků. Můj život se okamžitě zlepšil, když jsem porazil závislost na jejich čtení a vrátil se k následování své vášně, přičemž jsem se snažil dosáhnout nejvyšší kvality v každém kousku dat, které jsem vydal.

Astronauti mluvící kódem

Pokud několik zasvěcenců NASA tvrdí, že jsou před námi skryta hlavní tajemství o Měsíci, pak by astronauti museli mít protokoly, aby se vyhnuli úniku pravdy v jejich rádiové komunikaci. Jedním příkladem by bylo Chatelainovo odhalení, že výraz „Santa Claus“ byl kód pro UFO. Některé z přepisů rozhovorů, které astronauti Apolla vedli s Mission Control, naznačovaly, že skutečně viděli UFO a záhadné struktury na 51, ale byli instruováni, aby používali kódové fráze jako „Barbara“ k označení Měsíce, artefaktů. Byli také varováni, aby „Keep It Less Obvious“, což se zdá s astronomickým významem kódového slova a akronymu „KILO“, které Mission Control používal

KILO je pouze jednou z mnoha záhadných frází použitých v této další výměně, kde se zdálo, že přistání lunárního modulu odhalilo neobvykle jasný bod odfouknutím prachu, který byl nad ním. Ve skutečnosti to mohl být povrch starověké, inteligentně postavené podlahy pro měsíční základnu.

Pamatujte, že na Měsíci by neměla existovat žádná skvrna nad relativně malou úrovní jasů – ani by tam neměla být blikající světla. Všimněte si, jak záhadná se konverzace dostane do oficiálních přepisů Apolla, jakmile Řízení mise nařídí astronautovi, aby „šel do KILO“. Najednou je vše, co říkají o „velkých anomáliích“ – tj. velkých a nečekaných věcech na měsíčním povrchu – v bizarním kódu. Poté astronaut prolomí kód a srozumitelným jazykem prohlásí, že opět vidí záblesk světla:

DMP (LUNÁRNÍ MODUL): Kde jsou vaše velké anomálie? Můžeš rychle je shrnout? . . .

CMP (PILOT VELÍČÍHO MODULU): Hej, dole vidím světlý bod tam na přistávací ploše, kde mohli odpálit nějaké ty halo věci.

CAPCOM: Rogere. Zajímavý. Velmi – přejděte do KILO. KILO.

CMP: Hele, teď je to šedé a jednička se prodlužuje.

CAPCOM: Rogere. Máme to. A kopírujeme, že je to všechno na cestě dolů tam. Přejít na KILO. KILO na to.

CMP: Režim přejde na HM. Záznamník je vypnutý. Trochu ztratit komunikace tam, jo? Dobře, je to bravo. Bravo, vyberte OMNI.

Hej, víš, že tomu nikdy neuvěříš. Jsem hned za hranou
z Orientale. Jen jsem se podíval dolů a znovu jsem viděl záblesk světla.
CAPCOM: Rogere. Rozumět. [52](#)

Přestože mě tato témata velmi zajímala, ještě jsme ani nezačali diskutovat o největších
skvostech, které jsem v Chatelainově knize našel. Neprosakoval informace jen od
zasvěcených – zasvětil svůj život výzkumu starověkých civilizací a hledání důkazů, které by
mohly potvrdit to, co slyšel.

Čtení výsledků jeho zkoumání bylo jedním z nejvýznamnějších duchovních probuzení, jaké
jsem do té doby zažil. To vyvolalo celoživotní zájem o vývoj nového vědeckého modelu,
který by mohl vysvětlit jeho objevy.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Chatelainův „Velký rok“ končí třeskem

A Když jsem četl Chatelainovu knihu a otevíral svou mysl „velkému obrazu“ toho, co odhaloval, byla do mé představivosti zasazena semena mé budoucnosti. V knize bylo množství zajímavých údajů, ale přesto nejvíce mě pohltilo něco, čemu říkal „konstanta z Ninive“. Nebyl to jen fascinující pozůstatek starověké technologie a matematiky, které by neměly existovat – byla to připravovaná vědecká revoluce.

Chatelain také hovořil o 26 000letém cyklu na Zemi, který byl ústředním bodem mnoha starověkých kultur. Často bylo rozděleno do dvanácti „věků zvěrokruhu“, z nichž každý měří 2 160 let, což dává přesný celkový počet 25 920 let. Jak The Source Field Investigations, tak The Synchronicity Key tento cyklus rozsáhle zkoumají. Čím více jsem o tomto cyklu četl, tím více jsem byl fascinován – protože mnoho starověkých textů tvrdilo, že Slunce na konci cyklu uvolní velký přívál energie. Tento energetický nárůst byl zjevně mechanismem, který by spustil událost hromadného vzestupu na Zemi.

Konstanta Ninive

Chatelain vysvětlil, že když byly v knihovně krále Assurbanipala v Ninive, na území dnešního Iráku, nalezeny sumerské hliněné válce, ne všechny klínopisné spisy, které našli, byly slova a věty. Byly nalezeny celé válce, které neobsahovaly nic jiného než gigantická čísla. Archeologové to ignorovali a věřili, že Sumarové jsou jen starověcí divoši posedlí čísly, ale Chatelain se na to podíval a skutečně je studoval.

Chatelain věděl, že pro úspěšnou vesmírnou misi musíte provádět velmi přesné výpočty – a jediný způsob, jak to udělat, bylo počítat čas v sekundách. Pro NASA běžně žongloval s obrovskými čísly v sekundách a začal analyzovat vyřazená sumerská data. Jeho pozornost upoutalo číslo 195,955,200,000,000. To je přibližně 6,2 milionů let času v sekundách. Chatelain objevil, že toto obrovské číslo můžete vyrobit vynásobením 70 60, vzít produkt a znovu ho vynásobit 60 a tento proces zacyklit celkem sedmkrát. To se čte jako $(70 \times 60)^7$ nebo sedmdesát krát šedesát na sedmou mocninu. Chatelain si brzy uvědomil, že s tímto jediným číslem dokáže vypočítat přesný čas, za který kterákoli planeta, kometa nebo nebeský objekt ve Sluneční soustavě provedl jeden celý cyklus kolem Slunce. Každý objekt v naší sluneční soustavě by obíhal naše Slunce v přesném počtu cyklů, které by se do tohoto počtu dokonale vešly – jako dvanáct vajec v krabici od vajec:

Každé období revoluce nebo konjunkce všech těles sluneční soustavy vypočítané Ninivskou konstantou přesně odpovídalo až na několik desetinných míst hodnotám uvedeným v moderních tabulkách astronomů Spojených států. .Nebyl jsem schopen najít ani jediné období revoluce nebo konjunkce planety nebo satelitu sluneční soustavy, které by nebylo přesným zlomkem. [53](#)
čtvrtá desetinná čárka Velké konstanty sluneční soustavy.

Chatelain do knihy zahrnul tabulku, která obsahovala přesný počet cyklů, které je zapotřebí k tomu, aby se oběžná dráha každé planety vešla do Ninivské konstanty, spolu s mnoha planetárními konjunkcemi a řadou dalších nebeských měření. Halleyova kometa udělá přesně 81 000 cyklů kolem Slunce během této doby 6,2 milionu let a Pluto 24 998 cyklů - což je jen dva roky od Pluta od dokonalých 25 000. Chatelain věřil, že protože naše data o Plutu byla tak flekatá, další analýza by dokázala, že zapadají do Ninivské konstanty s přesně 25 000 cykly. Skutečnost, že tento masivní, 6,2 milionů let trvající cyklus integroval všechny pohyby v naší sluneční soustavě, s přesností na čtyři desetinná místa, mě úplně ohromila. Teoreticky by se všechny planety v důsledku tohoto jevu seřadily do dokonalé přímky alespoň jednou za 6,2 milionů let.

Planety neměly mít s jednou tak přesný vztah další, a přesto tam bylo. Chatelain to dokázal a jako ředitel

komunikace pro mise Apollo, měl jedinečnou kvalifikaci, aby to dokázal. NASA rozhodla, že je nejkompetentnějším a nejšikovnějším mužem na Zemi, který dokáže rozdrtit obrovské množství potřebných k tomu, aby lunární astronauti mohli komunikovat s řízením mise. Okamžitě jsem si uvědomil, že musí existovat nějaký velký harmonický princip, který způsobuje, že všechny planety, komety a obíhající tělesa fungují takto – podobně jako ozubená kola v krásných švýcarských hodinkách. Bylo ještě pobuřující, že jsme tuto novou vědu neobjevili v moderní době, dokud nepřišel Chatelain, ale staří Sumerové to nějak velmi dobře znali. Zjevně nebyli primitivní společnosti, jak byla většina lidí vedena k přesvědčení. Jejich vědecké znalosti byly mnohem mocnější, než za co jim většina lidí připisovala uznání.

Skryté tajemství precese

Chatelain také hovořil o 26 000letém cyklu zvaném precese rovnodenností. Byl to pomalý kolísavý pohyb na Zemi, který způsobil, že se zdánlivé polohy hvězd na naší noční obloze každých sedmdesát dva let posunuly o jeden stupeň. Naznačil, že mnoho starověkých kultur se zdá být tímto číslem posedlé. Brzy bych našel množství důkazů naznačujících, že na konci každého 26 000letého cyklu dochází k masivní energetické události. Mnoho starověkých učeních nám říká, že jakmile dosáhneme tohoto bodu, Slunce uvolní nějaký druh viditelného světla, které je velmi odlišné od obvyklého. Všeobecně se věřilo, že konec cyklu je někde kolem 21. prosince 2012, jak jsem podrobně popsal v *The Source Field Investigations*. Vzhledem k tomu, že jsme tuto událost zjevně ještě nezažili, je zcela možné, že existuje slušná míra chyb, když mluvíme o něčem, co se vyskytuje pouze jednou za 26 000 let. Mnoho zdrojů také potvrdilo, že k této události nedochází k žádnému pevnému datu, ale dochází k ní v reakci na hromadný posun ve vědomí na Zemi. Tento epický sluneční a energetický záblesk může dobře vyvolat vzestup pro ty, kteří jsou na to připraveni – a třicet pět různých starověkých kultur mělo ve svých mytologiích ukrytou vědu o tomto cyklu, jak brzy probereme.

Chatelain zjistil, že tento magický 26 000letý cyklus také dokonale zapadá do Ninivské konstanty: „Když jsem vydělil ninivské číslo cyklem precese rovnodenností, nazývaný také Velký rok, zažil jsem největší překvapení svého života! Posvátné číslo Ninive rozdělené přesně na 240 velkých let

9,450 milionů dní každý." Tato kniha byla přeložena z francouzštiny a každý jiný zdroj ji nazývá „Velký rok“, nikoli „Velký rok“, takže se pravděpodobně jednalo o jednoduchou chybu v překladu. Chatelain prozradil, že tento „Skvělý rok“ je dokonale integrován do obrovského hodinového strojeku oběžných drah, které jsou všechny propojeny s dokonalou přesností. Jeho objevy odhalily, že naše současné vědecké modely planetárních a nebeských drah potřebují masivní přepracování.

Vzestup je zabudován do hodinového stroje samotného vesmíru a požene nás do další úrovně evoluce jako masivní zvon zvonící v každou hodinu. A domněle primitivní Sumerové už tuto pravdu nějak objevili.

Ztracené civilizace a „obvyklý interval“

Naprostá většina knih, které jsem četl, tvrdila, že velká katastrofa zcela vyhladila starověkou, vysoce vyspělou civilizaci, která se rozšířila po celém světě. Bylo velmi běžné slyšet, že knihy označují tuto civilizaci jako Atlantis. Jméno Atlantida pochází od řeckého filozofa Platóna, který jej odhalil ve svých dílech Timaeus a Critias, přibližně z roku 400 před naším letopočtem.

Platón získal své informace od Solona, nejmoudřejšího z Řeků, který měl to štěstí, že získal vstup do vysoce tajného egyptského kněžství.

Kněží řekli Solonovi o mocném časovém cyklu, který nazývali „obvyklý interval“, což je téměř jistě cyklus 26 000 let. Kněží naznačili, že každý cyklus skončí katastrofou, která zničí celé civilizace. Už když jsem to v roce 1993 četl poprvé, zažili jsme různé přírodní katastrofy – mnohem více než v naší zaznamenané historii – takže mě to velmi zaujalo. Kněží řekli, že zničení mohlo být „ohněm“, což nazývali „požár“ nebo „vodou“, což by mohlo způsobit velkou povodeň. V této další pasáži egyptský kněz mluví přímo k Solonovi. Příběh se může na první pohled zdát obtížné sledovat, ale po citaci vysvětlím, co to znamená:

Mýtus o Héliovi, vysvětlený jako přirozená astronomická událost:
Existuje příběh, který si zachoval i vy, že kdysi Paethon, syn Heliův, zapráhl koně do otcova vozu, protože nebyl schopen přivést je na cestu svého otce, spálil vše, co bylo na zemi, a sám byl zničen bleskem. Nyní to má podobu mýtu, ale ve skutečnosti znamená deklinaci těles pohybujících se na nebesích

kolem země a velký požár věcí na zemi, který se po dlouhých intervalech opakuje. . . . [54](#)

Když jsem to poprvé četl, bylo to pro mě velmi matoucí. Bylo jasné, že se mluví o nějakém druhu masivní energetické události, zde popsán jako „velký požár“ nebo oheň, který se opakuje po „dlouhých časových intervalech“. Jakmile jsem v roce 1995 četl Fingerprints of the Gods od Grahama Hancocka, dávalo to větší smysl. Hancock referoval o práci dvou velkých historiků, Giorgia de Santillany a Herthy von Dechend, kteří našli třicet pět různých starověkých příkladů 26 000 let trvajícího cyklu zakódovaných do mytologie pomocí symboliky.

V Platónově příkladu představuje Helios Slunce. Koně jsou symbolicky přitahování Země kolem Slunce, což způsobuje její normální oběžnou dráhu. Pak něco náhle změní oběžnou dráhu Země a koně už nemohou sledovat svůj normální kurz. Poté nám bylo řečeno, že jakmile je oběžná dráha Země narušena, dojde k nějakému energetickému uvolnění, které spálí vše na Zemi – což by opět mohlo být symbolem nějaké sluneční události. Egyptský kněz pak překládá mýtus pro Solona a říká, že znamená „dlouhý časový interval“, který způsobuje „deklinaci těl pohybujících se na nebi kolem Země“. Toto je velmi přesný popis precese rovnodenností.

Zoroastriánská písma odrážejí mnoho jiných zdrojů, když říkají tuto změnu bude velmi pozitivní. Jejich slovo pro tuto sluneční událost je Fraso-kereti, což se doslova překládá jako „dělat úžasné“. [55](#) V zoroastriánské tradici tudešská postava zvaná Saoshyant, která přichází s řadou andělských bytostí, které porážejí negativní síly na Zemi. [56](#) Hinduistická písma mají velmi podobně znějící příběh zahrnující příchod Kalkiho Ničitele, který má nadpřirozené schopnosti a porazí všechno zlo poté, co na konci věku vybuchne velký oheň Samavartaka . popisuje oheň vzhled: Samavartaka jako duhový

A na obloze se tyčí hluboké masy mraků, které vypadají jako stáda slonů a zdobí je věnce blesků, na které je úžasné se dívat. A některé z těch mraků mají odstín modrého lotosu; a některé jsou v odstínu leknínu; a některé svým odstínem připomínají vlákna lotosu a některé jsou fialové a jiné žluté jako kurkuma a některé mají odstín vraních vajec.

A některé jsou jasné jako okvětní lístky lotosu a některé červené jako rumělka. [58](#)

Starověká legenda o této sluneční události pokračovala do textů řecké a římské filozofie, kde je označována jako Ekpyrosis. Toto slovo má alespoň dvě alternativní hláskování: Ekpyrosis a Ecpyrosis. To je způsobeno rozdíly v překladu řeckých znaků do římských písmen. Záznam na Wikipedii na toto téma v době psaní tohoto článku je důkladnější než jakékoli definice slovníku:

Ekpyrosis je stoická víra v pravidelné ničení vesmíru velkým požárem každý Velký rok. Kosmos je poté znovu vytvořen (palingeneze), aby byl na konci nového cyklu znovu zničen. Tato forma katastrofy je opakem kataklysmos. . . zničení země vodou. Pojem ekpyrosis připisuje Chrysippovi [řecký historik]

Plutarch. [59](#)

Profesor z Indiana University James Albert Harrill napsal překvapivě podrobný kus, který spojuje tuto řecko-římskou filozofickou učení s pozdějšími spisy v křesťanské Bibli a dalšími texty:

Apokalyptické scénáře eschatologické destrukce [koncových časů] a obnova se objevují v mnoha raně křesťanských spisech. . . .
Například apoštol Pavel prohlašuje hněv Dne Páně (1 Tes 1:10; 4:13–5:10; srov. 2 Tes 2:1–12) a konečnou proměnu „veškerého stvoření“ (Římanům 8:18–25). Markovo evangelium svým posluchačům slibuje, že nebe a země „pominou“ v nejbližších časech konce (13:24–31; srov. Mt 5:18; Lk 16:17; Iz 13:9–13). Věštec Zjevení předpokládá . . . „nové nebe a nová země“ nahrazující „první nebe a první země“, které „pominulo“ (21:1). Matoušovo hovoří o „obnovení všech věcí“ po posledním soudu (19:28). A Didache varuje své publikum před „ohněm zkoušek“, do kterého brzy vstoupí veškeré lidské stvoření (16.5).

Moderní duchovní učitelé jako bulharský mystik Peter Deunov (1864–1944) předložil velmi podobně znějící poselství, možná inspirované těmito objemnými starověkými proroctvími. Podle Deunova: „Oheň, o kterém mluvím, který doprovází nové podmínky nabízené naší planetě, omladí, očistí, zrekonstruuje vše: hmota se vyčistí, vaše srdce se osvobodí od úzkosti, potíží, nejistoty a bude svítit; vše bude vylepšeno, povýšeno; myšlenky, pocity a negativní činy budou pohlceny a zničeny.“

[61](#)

„Proud z nebe“ a zákon karmy

V Platónově popisu dále říká, že kněz naznačuje, že Egypťané měli záznamy o mnoha různých ztracených civilizacích, které přišly a odešly. O této sluneční události také hovoří jako o „proudu z nebe“, který „stéká dolů“ po „obvyklém intervalu“. Jasně prohlašuje, že v následcích zůstávají pouze lidé, kteří „postrádají literaturu a vzdělání“.

V tuto chvíli se možná ptáte, do čeho jste se proboha dostali čtením této knihy. Dovolte mi hned říci, že jsem tuto knihu nenapsal proto, abych vyvolal strach, ani abych prosadil nějaké konkrétní náboženské nebo duchovní texty. Každé velké duchovní učení o této události naznačuje, že pouze ti nejhorší lidé na Zemi zažijí negativní časovou linii jako je tato, kvůli skutečnosti, že si ji pozvali prostřednictvím své vlastní svobodné vůle a karmy. Pokud nejste skutečně temná, manipulativní a ovládající osoba, nikdy neuvidíte celosvětovou katastrofu – alespoň ne v jakémkoli fyzickém smyslu. Místo toho je to zážitek nevýslovné radosti a úžasu – kvantový skok v duchovní evoluci. A pokud máte pocit, že možná šlapete příliš blízko k negativní straně, stále je čas změnit cestu, po které jdete – jak zpíval Robert Plant ve „Stairway to Heaven“.

Témata karmy, posmrtného života a reinkarnace jsou rozsáhle diskutována v Klíči synchronicity s téměř sedmi sty akademickými odkazy, které pomáhají dokázat tyto body. Kniha končí řadou velmi odhalujících citátů z muslimského svatého textu Koránu, z nichž všechny jasně předpovídají, že k této masové energetické události dojde. Zde jsou dva nejprovokativnější citáty:

Když čas náhle zmizí, ve věčném okamžiku osvětlení se roztrhne jas nebeských koulí

a rozpustí se v průhledném světle. . . . Ti, kteří nedokážou žít v neustálém očekávání mystického dne a považovat toto učení za mýtus nebo představu, budou těžce zklamáni, když skutečně přijde Poslední den a nejsou duchovně připraveni.

(Meditace o Koránu 77:8, 15)

[62](#)

V tajemný den, kdy končí čas, se všechny projevené Bytosti zachvějí při prvním hřmícím výbuchu Božské Rezonance, který zcela zastaví svět. . . zmizí, když si každá duše u vědomí, že své obličejové tváře dokonalé, neomezené a svaté. (Meditace o Koránu 79:6, 13)

[63](#)

Klíč synchronicity pojednává o tom, jak byla reinkarnace skrytým tajemstvím křesťanství a také otevřeně přijímaným učením v mnoha jiných náboženstvích. Učení nám říká, že se reinkarnujeme po každém životě, dokud nevyrosteme natolik, abychom byli připraveni na další úroveň lidské evoluce. Reinkarnace je také vědecky prokazatelná skutečnost. Dr. Ian Stevenson vyzpovídal více než tři tisíce dětí, které měly přesné vzpomínky na své minulé životy, které byly potvrzeny výzkumem k ověření jejich tvrzení. Dr. Jim Tucker použil forenzní software pro porovnávání obličejů, aby dokázal, že děti, které si přesně pamatují své minulé životy, také vypadají velmi podobně jako lidé, o kterých tvrdili, že byli předtím. Tato data silně naznačují, že naše obličejové rysy jsou přenášeny od života k životu energetickým aspektem našeho vědomí, který přímo ovlivňuje, jak naše tváře vypadají, když rosteme.

Pokud věříte v zákon karmy a hluboce zvažujete strašlivé zločiny, které spáchaly některé světové elity, možná začnete chápat, proč by mohla existovat negativní časová linie, jako je tato. Pokud každý z nás musí znovu zažít vše, čím jsme ostatní podrobili, jak vyvážíme činy člověka, který spáchal masová zvěrstva – a může být nepřímo nebo přímo odpovědný za znásilnění, mučení a vraždu stovek lidí, pokud ne tisíce občanů? Překvapivě velký počet lidí se hypnoticky vrátil do „života mezi životy“ nebo prožil zážitek blízké smrti a jejich zprávy o posmrtném životě jsou velmi konzistentní. Bez ohledu na to, jak negativní můžeme být ve svém fyzickém životě, naše duše jsou extrémně čisté a chápou, co se tu skutečně máme naučit. Někteří lidé se mohou záměrně rozhodnout na úrovni duše projít hromadnou katastrofou. Tímto způsobem mohou vybit veškerou negativní karmu, kterou si vytvořili, a mít nový začátek pro další cyklus. Mohou být

zcela nevědí, že kdokoli na jejich planetě dostal „volný průchod“, kde se mohli těmto událostem zcela vyhnout.

Duchovní zdroje, se kterými jsem přišel do přímého kontaktu, počínaje Zákonem z jedné série, mě velmi jasně naučil, že si s karmou nezahráváte. Je to absolutní zákon, který je dodržován s nejpřísnější a nejnáročnější přesností. Jak uvidíme, v mém vlastním životě se mi v roce 1996, kdy byla budoucnost předpovídána s pozoruhodnou jasností, vyskytl úžasný příklad, který mě poučil. Můj překvapivý úvod do Zákona Jednoho bude uveden později v této knize a doufám, že se budete moci podělit o úžas, který jsem pocítil, když jsem si uvědomil, kolik záhad vyřešil.

Vaše znalosti nejsou o nic lepší než příběhy dětí

Nakonec jsem četl mnoho různých zdrojů, některé starověké a některé moderní, které nám říkají, že určitý počet lidí zůstává na Zemi, aby fyzicky zažili masovou energetickou událost jako je tato, zatímco jiní procházejí vzestupem. Lidé, kteří nevzestupují, ale nepřizvali negativní karmu, se zdají být posunuti vpřed v čase do bodu, kdy bude opět bezpečný. Zjevně si nepamatují, co se jim stalo, protože jinak by mohli být velmi zklamaní, že se nedostali k „absolvování“. To vše mějte na paměti, až budete číst, co kněz řekl o těch, kteří přežili tyto katastrofy:

A cokoli se stalo ve vaší zemi, v naší zemi nebo v jakékoli jiné oblasti, o které jsme informováni – pokud došlo k nějakým vznešeným, velkým nebo jiným způsobem pozoruhodným činům, všechny jsme si je zapsali od pradávna a jsou uchovány v našich chrámech.

Zatímco vy a ostatní národy začínají být vybaveny dopisy a dalšími náležitostmi civilizovaného života, po obvyklé přestávce se valí proud z nebe jako mor a zanechává jen ty z vás, kteří jsou bez dopisy a vzdělání; a tak musíte začít znovu jako děti a nevědět nic o tom, co se stalo v dávných dobách, ani mezi námi, ani mezi vámi.

V tomto posledním úryvku kněz kárá Solona za to, že se snažil znít jako znalec to vše proto, že může hlásit rodokmeny králů, které jdou o generace zpět. The

skutečnou pravdou je, že lidstvo je mnohem starší, než si uvědomujeme – a na Zemi stoupá a klesá v cyklech, měřeno „obvyklým intervalem“ 26 000 let:

Pokud jde o ty vaše rodokmeny, které jste nám právě vylíčil, Solone, nejsou o nic lepší než příběhy dětí. V první řadě si pamatujete pouze jednu potopu, ale těch předchozích bylo mnoho; na dalším místě nevíte, že ve vaší zemi dříve žila ta nejhezčí a nejušlechtilejší rasa lidí, která kdy žila, a že vy a vaše celé město pocházíte z malého semene nebo z jejich zbytku, který přežil. A to jste nevěděli, protože po mnoho generací přeživší této zkázy umírali a nezanechali po sobě žádné psané slovo. 65

Tajemství monolitu

Arthur C. Clarke v roce 2010 představoval energetické uvolnění z Jupiteru, nikoli ze Slunce, které transformovalo naši sluneční soustavu, ale nebylo katastrofické. Jeho klasické dílo *Childhood's End* také představuje velké uvolnění energie, tentokrát ze Slunce, ve velkém finále. Toto sluneční uvolnění transformuje lidstvo na novou úroveň evoluce. A nezapomeňme na monolit, který se objevil v roce 2001. Je to prastarý, dvacet stop vysoký, zrcadlově leštěný černý kamenný obdélník, který se poprvé objeví, když lidé nejsou vyvinutější než opice. Způsobí to, že se jeden z lidoopů stane inteligentnějším a dostane nápad použít kost k zabití jiné opice. Zdá se, že to znamená první okamžik, kdy se lidé naučili používat nástroje. Poté opice vyhodí kost do vzduchu a stane se kosmickou lodí, kterou vidíme ve zbytku filmu. Zdá se, že to naznačuje, že jsme nyní na pokraji dalšího masivního výbuchu lidské evoluce v důsledku rozvinutí cestování vesmírem. Jakmile pokročíme natolik, abychom se dostali do vesmíru, čeká na nás úžasný dar.

Druhý monolit v roce 2001 je vykopán na Měsíci. To je mnohem zajímavější ve světle důkazů, o kterých nyní diskutujeme. Mnoho zsvěcených potvrdilo, že NASA již věděla, že na Měsíci jsou starověké ruiny, a použila Arthura C. Clarka, aby nám řekl pravdu maskovanou jako fikci. Jakmile sluneční světlo dopadne na černou desku s ostrými hranami poprvé od doby, kdy ji astronauti v roce 2001 vykopali, vyšle maják do dalšího monolitu. Tentokrát se objekt vznášá v naší sluneční soustavě poblíž Jupiteru. Kosmická loď *Odyssey* se vydává na pozorování monolitu a její kapitán David Bowman nakonec prochází divokou hvězdnou bránou.

zažít, jakmile vyletí, aby to prozkoumal. Hvězdná brána ho pak promění v další úroveň lidské evoluce – Hvězdné dítě. Znovu se objeví v roce 2010 jako nanebevzatá bytost, která může cestovat elektrickými dráty a promítat svou matku na televizi a říká jí: „Stane se něco úžasného.“

Tak pravil Zarathustra

Když se monolit poprvé objeví v roce 2001, slyšíme strhující orchestrální partituru s velmi dramatickými lesními rohy a dunivými bubny. Tuto skladbu napsal Richard Strauss v roce 1896 a jmenuje se Tak pravil Zarathustra. [66](#) Tento titul se zdá být hlavním vodítkem. Zarathustra je správné perské jméno pro náboženského vůdce, který je v západním světě často označován jako Zoroaster. Zoroastrismus je po hinduismu nejstarší náboženství na Zemi. Zoroastrijská písma jdou do velkých podrobností o tom, že Slunce vydává masivní energetické uvolnění na konci dlouhého, opakujícího se cyklu času. V zoroastriánské verzi je velmi jasně řečeno, že to vytváří událost typu vzestupu, kterou nazývají „Fraso-kereti“, jak jsme řekli. Clarke uvádí přesně stejný typ události v Childhood's End a 2010. To naznačuje, že název Straussovy skladby byl záměrně zasazeným vodítkem pro ty, kteří dávali pozor.

Straussova skladba byla rovněž inspirována stejnojmenným dílem filozofa Friedricha Nietzscheho. Podle oficiální webové stránky Kennedyho centra Strauss řekl: „Neměl jsem v úmyslu psát filozofickou hudbu nebo zobrazovat Nietzscheho velké dílo v hudebních pojmech. Kennedy Center dále říká: „Namísto toho, tato šestá z jeho průkopnických sérií tónových básní (složených v roce 1896) měla naznačit ,evoluci lidské rasy od jejích počátků přes její různé fáze vývoje (náboženské a vědecké), až po Nietzscheho představu nadčlověka [Übermensch].“ [67](#) Nic z toho se nezdá být náhoda. Richard C. Hoagland, kterého jsme

se setká v další kapitole, přiznal, že měl podrobné off-the-record rozhovory s Arthurem C. Clarkem o tom, co skutečně věděl. Hoagland měl uvnitř také muže, který ho krmil vysoce utajovanými informacemi, kterému budeme říkat Bruce. Měl jsem to štěstí, že jsem Bruce potkal na konferenci v roce 2007, kam mě Hoagland pozval, abych promluvil. Bruce měl podivně modré oči, drsný hlas a sarkastickou, vtipnou osobnost. Bruce mě hodil kolem ramen, když jsem po mém proslovu vycházel z místnosti a řekl: „Jsi

asi z osmdesáti pěti procent správně." Když jsem se zeptal: "Kolik je zbývajících patnáct procent?" řekl: "To bude nějakou dobu trvat." Pojdme na večeři a já ti to řeknu." Brzy jsem zjistil, že Bruce pracoval přímo s americkými prezidenty nejméně ve dvou různých administrativách. V srpnu 2014 mi Bruce řekl mnohem více toho, co skutečně věděl, a řekl, že to „povolila vláda Spojených států“. Řekl mi, že nechtějí zveřejnit tyto informace všechny najednou, ale místo toho se rozhodnou použít soukromé osoby, jako jsem já. Lidé, kteří chtějí znát pravdu, se tak postupně dozvědí a předejde se hromadné panice.

Zdá se, že zasvěcení NASA rozhodně věří, že směřujeme k masové evoluční události. Jejich interpretace toho, co se stane, se však zdá být silně podbarvena jejich vlastní okultní náboženskou vírou, která má kořeny v učení tajných společností. Zjevně vidí takovou událost jako „užitečnou“ masovou katastrofu. Zdá se také, že svévolně odmítají informace mnoha pozitivních duchovních učeních, včetně křesťanství, a věří, že pouze okultní elita bude mít prospěch z toho, co si myslí, že se stane.

Většina lidí se bude automaticky smát celé této diskusi, protože se zdá být tak pobuřující. Myšlenka na změnu rozsahu tohoto eposu se zdá být zcela mimo naši představivost. Jsme tak uchvázeni každodenním světem našich životů, že myšlenku úžasně nespojitě změny v základech naší existence se zdá být nemožné pochopit. Dokonce i lidé, kteří tomu věří, často ustupují do navyklých myšlenkových vzorců o „skutečném světě“. Myšlenka, že by tato změna mohla přijít v naší vlastní blízké budoucnosti, činí diskusi ještě pobuřující. Přesto jsem celý život dostával informace o mystériích Nanebevstoupení. S těmito pojmy jsem se seznamoval po mnoho let, počínaje sny, synchronicitami a zdánlivě sci-fi obsahem různých filmů, televizních pořadů a knih. S tvrdými daty jsem se začal setkávat až v devatenácti letech. A jak jsem na svých konferencích tak často říkal, nechtěli byste o tom vědět, pokud je to skutečně pravda? Je správné, aby vláda zatajovala informace, které mohou dramaticky ovlivnit životy každého člověka na Zemi – a které, jak se zdá, potvrzují všechna existující existující velká náboženství a duchovní učení?

Schmittův Stonehenge

Roky poté, co jsem četl Chatelainovu knihu, jsem objevil další zajímavou stopu, že astronauti NASA našli ruiny na Měsíci. Dr. Harrison „Jack“ Schmitt byl zkušeným profesionálním geologem, kterého NASA přizvala, aby pomohl studovat měsíční povrch. Podle Chatelaina: „Schmitt, geolog, byl prvním civilistou, který navštívil Měsíc, všichni ostatní astronauti byli vojenští 68 Schmitt strávil značnou dobu muži.“ učením se systémů, které astronauti Apolla používali. V březnu 1970 byl přidělen k tříčlenné záložní posádce Apolla 15 a měl být součástí hlavní posádky Apolla 18. V září 1970 byly Apollo 18 a 19 zrušeny a poslední oficiální mise lidstva na Měsíc měla být Apollo 17, startující v prosinci 1972.

Komunita profesionálních geologů, kteří radí NASA, tak silně cítila potřebu nechat doktora geologa prozkoumat Měsíc, že úspěšně tlačila na NASA, aby Schmitta zahrnuje do Apolla 17.

Astronauti NASA museli navrhnout náplast pro každou misi ve spolupráci s profesionálním umělcem. Obvykle přišli s několika návrhy, než se rozhodli pro ten, který považovali za nejlepší. Tři astronauti Apolla 17 — Eugene Cernan, Ronald Evans a Harrison Schmitt — předali své načrtnuté nápady profesionálnímu umělci Robertu T. McCallovi, který poté vytvořil koncept-art 69 ilustrací, které byly předloženy ke konečné kontrole.

Schmitt navrhl dva různé návrhy, které obsahovaly podivné obrázky Stonehenge na náplasti. Na prvním návrhu se Stonehenge tyčí nad povrchem Země a prakticky se dotýká Měsíce, přičemž Slunce svítí přímo mezi nimi. Mezi Stonehenge a Měsícem je jasný paprsek světla, který prochází Sluncem a pak jde doleva a doprava a tvoří čtyřdílňý kříž – téměř jako energetický portál nebo hvězdná brána. Bylo to tři roky poté, co se objevil film 2001, ve kterém kapitán lodi David Bowman na konci filmu prošel komplikovaným zážitkem z hvězdné brány.

V Schmittově druhém patchi je poslední fáze rakety Apollo, která létá astronauti domů z Měsíce jsou vidět, jak vycházejí z pustě vyhlížejícího šedého světa, který vypadá spíše jako Měsíc než Země. Z tohoto pustého světa se nápadně tyčí kruh podobný Stonehenge. Kameny se zdají být velmi velké a nikde na zeměkouli nejsou žádné další známky povrchových útvarů, což naznačuje, že zobrazuje Měsíc, nikoli Zemi. Přistávací modul pak letí vzhůru s obrazem spirální galaxie, který je nápadně za ním. To mohl být Schmittův způsob, jak naznačit, že kdokoli postavil tento měsíční Stonehenge, byl odjinud v naší galaxii – nebo dokonce ze sousední galaxie.

Sketches of Harrison Schmitt's Apollo 17 „Stonehenge“ Patche Roberta McCalla

V rozhovoru, který hlavní umělec NASA vedl pro Johnson Space Center Oral History Project Robert McCall řekl: „Jack Schmitt byl geologem astronautem na této misi a myslel si, že Stonehenge by byl skvělý snímek, který by se dař zahrnout. [70](#) Toto je málo známý kus historie Apolla, který podporuje zasvěcené svědectví Maurice Chatelaina, Donny Hareové, Karla Wolfa, Williama Tompkinse a několika dalších, které bych velmi dobře znal. Schmitt se svými nápady na patche možná až příliš nadchl, protože věděl, že rozlévá fazole na něco velmi důležitého, a jeho nápady byly zamítnuty. Naštěstí NASA nedokázala skrýt všechny fotografické důkazy o vyspělých starověkých ruinách na Měsíci, jak uvidíme v další kapitole. Některé velmi přesvědčivé údaje se podařilo přežít z ruského i amerického vesmírného programu.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Ztracení přeživší z Měsíce

Ó 20. listopadu 1966 se Lunar Orbiter 2 NASA unášel dvacet devět mil nad povrchem Měsíce nad Mořem klidu, když pořídil úžasný snímek, který otřásl ruskými a americkými médii a vědeckými komunitami. Zdá se, že z povrchu Měsíce se tyčí osm obrovských věží různých výšek. Kupodivu se zdá, že všechny mají podobu egyptského obelisku. V Londýně, Paříži a New Yorku jsou veřejně vystaveny velké egyptské obelisky, z nichž každý se běžně nazývá Kleopatřina jehla. Washington Monument v hlavním městě Ameriky je největší verzí, stojí 555 stop vysoký. Tato výška mohla být dobře vybrána pro tajné ceremoniální účely; 666 mohlo být příliš zřejmé pro sochu, která měla připomínat mužský aspekt Lucifera.

Většina lidí se nikdy nepozastaví nad tím, jak je zvláštní, že Spojené státy uctí svého prvního prezidenta gigantickým obeliskem, který symbolizuje egyptského boha nebe Osirise. I když nevěřím, že tito bohové byli původně negativní, v okultní tradici Kabaly představují Osiris a Isis mužské a ženské aspekty Lucifera. Většina lidí si také neuvědomuje, že Socha svobody má tajně představovat Isis, doplněnou paprsky světla vyzařujícími z temene její hlavy, což naznačuje, že vzestoupila. Je důležité zdůraznit, že Cabal lidé věří, že jsou „spravedliví“ a vzejdou, až dojde k této masové sluneční události. Vidí všechny mimo jejich skupinu jako „zlé“ a věří, že je tato událost fyzicky zničí. Dokonce překrucují citáty z Bible a věří, že krádež našich peněz znamená, že Bůh bere „zlým“ a dává „spravedlivým“.

Členové Cabal věří, že jejich síla je dána jejich selektivní kombinací a praxí široké škály tajných učení školy tajemství

ze starověkých kultur z celého světa, včetně babylonské, egyptské, keltské a súfijské. Členové Kabaly často označují obyčejné lidi jako „profánní“. Mají pocit, že nejsme hodni učit se posvátným tajemstvím, jak se jim často říká — s prvním velkým písmenem. Obávají se, že kdyby obyčejní lidé získali přístup k Mystériím a začali praktikovat učení, mohli by si vyvinout nanebevzaté schopnosti a použít je ke zranění ostatních, což by se potenciálně stalo velkou hrozbou. Pochodeň, kterou drží Socha Svobody, tajně představuje „Posvátný oheň starověku“, znalost Mystérií, a kniha, kterou drží v druhé ruce, obsahuje samotná Mystéria.

V roce 2011 dva vědci z Arizona State University otevřeně navrhli, že bychom mohli najít důkazy o mimozemských osadách na Měsíci. Universe Today přinesl příběh a použil poškozenou fotografii věží zachycených Lunar Orbiter 2 nahoře. Původní fotografie z roku 1966 nebyla poškozena a byla daleko více odhalující, jak uvidíme. Poškozená fotografie má středem, těsně vedle nejvyšší věže, ostrou čáru, kterou originál neměl. Navíc byly zvýšeny úrovně černé, takže stíny věží jsou velmi obtížně vidět – na rozdíl od originálu, kde byly ohromující.

Nicméně toto oznámení bylo pozitivním krokem vpřed a mohlo být součástí postupného zveřejňování:

Dva výzkumníci z Arizona State University (ASU) učinili poněkud kontroverzní návrh: necht' veřejnost a další výzkumníci prostudují fotografie Měsíce ve vysokém rozlišení, které již pořizuje Lunar Reconnaissance Orbiter (LRO), aby hledali anomálie, které by mohly být důkazem artefaktů zbylých z předchozí návštěvy mimozemšťanů. Teorie říká, že kdyby naši sluneční soustavu navštívili v minulosti, Měsíc by byl ideální základnou pro studium Země. . . .

Někteří lidé samozřejmě říkali, že takové artefakty již byly nalezeny a známé po celá desetiletí, ale jsou skryty před veřejností. Ve skutečnosti NASA a spol. . . . anomálie z různých existujících snímků byly již zveřejněny mnohem vyšším rozlišením přes LRO, jako například známé „Blair Cuspids“ vyfotografované Lunar Orbiter 2 v roce 1966. . . .

[71](#)

Tento článek nevzal v úvahu skutečnost, že NASA záměrně vymazává artefakty a UFO z jejich snímků předtím, než je uvolní

veřejnost. Nechtějí, abychom tyto anomálie viděli s žádnými podrobnostmi – alespoň ne dokud nebudou mít pocit, že je pro ně výhodné informace zveřejnit. Proto musíme udělat to nejlepší, co můžeme, při analýze těch několika snímků, kterým se podařilo uniknout probíhajícímu úsilí o cenzuru.

Průhledný hliník

Je úžasné najít na Měsíci obelisky egyptského typu a v průběhu této kapitoly prozkoumáme mnohem více důkazů. To mění vše, co jsme si mysleli, že víme o sobě, našich životech na Zemi a větším vesmíru, který nás obklopuje. Mnoho zasvěcených potvrdilo, že tyto obelisky a věže jsou vyrobeny z čirého materiálu podobného sklu – jak je vidět na obálce amerického vydání této knihy. Skutečný materiál byl analyzován a jedná se o pokročilou průhlednou hliníkovou slitinu. Bruce mi to poprvé řekl v roce 2014 jako součást svého „oprávněného zveřejnění“. O něco více než rok později vědec z US Naval Research Laboratory jménem Dr. Jas Sanghera oznámil svůj objev – nebo možná jeho autorizované uvolnění – průhledné hliníkové slitiny. Zdá se, že existence tohoto materiálu byla záměrně prozrazena ve filmu Star Trek IV: The Voyage Home. V tomto článku z Ubergizma autor uvažuje o své zálibě ve filmu a o tom, jak fascinující je, že tento materiál nyní existuje v „reálném světě“.

Zdá se, že průhledný hliník je tak skutečný, jak je dnes, díky vědci z US Naval Research Laboratory Dr. Jas Sanghera, který jej popsal jako „ve skutečnosti je to minerál, je to hlinitan hořečnatý. Výhodou je, že je mnohem tvrdší, pevnější a tvrdší než sklo. Poskytuje lepší ochranu v nepřátelštějším prostředí – takže odolá pískové a dešťové erozi.“ . . . Pokud by se náklady včas snížily, budou mít prospěch i spotřebitelské aplikace, včetně chytrých telefonů a hodinek. [72](#)

V tomto dalším citátu od Total Security Solutions autoři diskutují o tom, jak průhledný hliník funguje mnohem lépe než současné neprůstřelné sklo. Kulka prorážející pancéřování o velikosti 0,50 proletí neprůstřelným sklem tři palce, ale průhledným hliníkem dokáže dosáhnout jen poloviční vzdálenosti. Ještě lepší,

průhledný hliník váží o polovinu méně a musí mít pouze poloviční tloušťku než tradiční pancíř z neprůstřelného skla:

Průhledné hliníkové brnění lze navíc vyrobit v podstatě v jakémkoli tvaru a také dokáže odolat žívlům mnohem lépe než tradiční neprůstřelné sklo, které lze opotřebovat rozfoukáním pouštního písku nebo šrapnelu.

[73](#)

Tento článek také odhaluje, že americké námořnictvo pracuje na verzi, kterou nazývají Spinel, zatímco dodavatel obrany vojensko-průmyslového komplexu Raytheon vyrábí svou vlastní verzi s názvem ALON:

ALON vyvinutý společností Raytheon začíná jako prášek, který je poté se formuje a peče při velmi vysoké teplotě. Proces zahřívání způsobuje, že prášek rychle zkapalní a ochladí se, přičemž molekuly zůstanou volně uspořádané, jako by byly stále v kapalné formě. Právě tato krystalická struktura poskytuje ALONu jeho úroveň pevnosti a odolnosti proti poškrábání srovnatelnou s drsným safírem. Leštění oxynitridu hliníku zpevňuje materiál a také ho dělá extrémně jasné. [74](#)

Téměř každý zasvěcenec, kterého jsem potkal, uvedl, že hlavní dodavatelské firmy v oblasti obrany jsou úzce zapojeny do zakrývání UFO a zpětného inženýrství technologie. Postupné uvolňování průhledného hliníku do naší společnosti se jeví jako další naplnění proroctví Ianova profesora fyziky. Řekl nám, že uvidíme ohromující průlom ve vědě o materiálech, vytvoříme sloučeniny s geometrickými krystalickými strukturami, které budou mnohem užitečnější a silnější než cokoli, co jsme kdy viděli.

Průhledný hliník váží velmi málo. To znamená, že můžete stavět komplikovaně konstrukce s ním bez rizika, že se převrhnou vlastní vahou. Průhlednost materiálu by vám také umožnila vytvořit gigantické kupole, které by umožňovaly průchod slunečního světla. Kopule pak mohla být natlakována atmosférou, díky hojnému vodnímu ledu na Měsíci. To by poskytlo bezpečnou a obyvatelnou oblast pro život lidí za předpokladu, že bude opatřena povlakem odolným proti záření. Pokud by byla kopule dostatečně tlustá, vytvořila by také

působivý štít proti nepřátelským útokům, vzhledem k tomu, že průhledný hliník je výrazně účinnější než neprůstředné sklo.

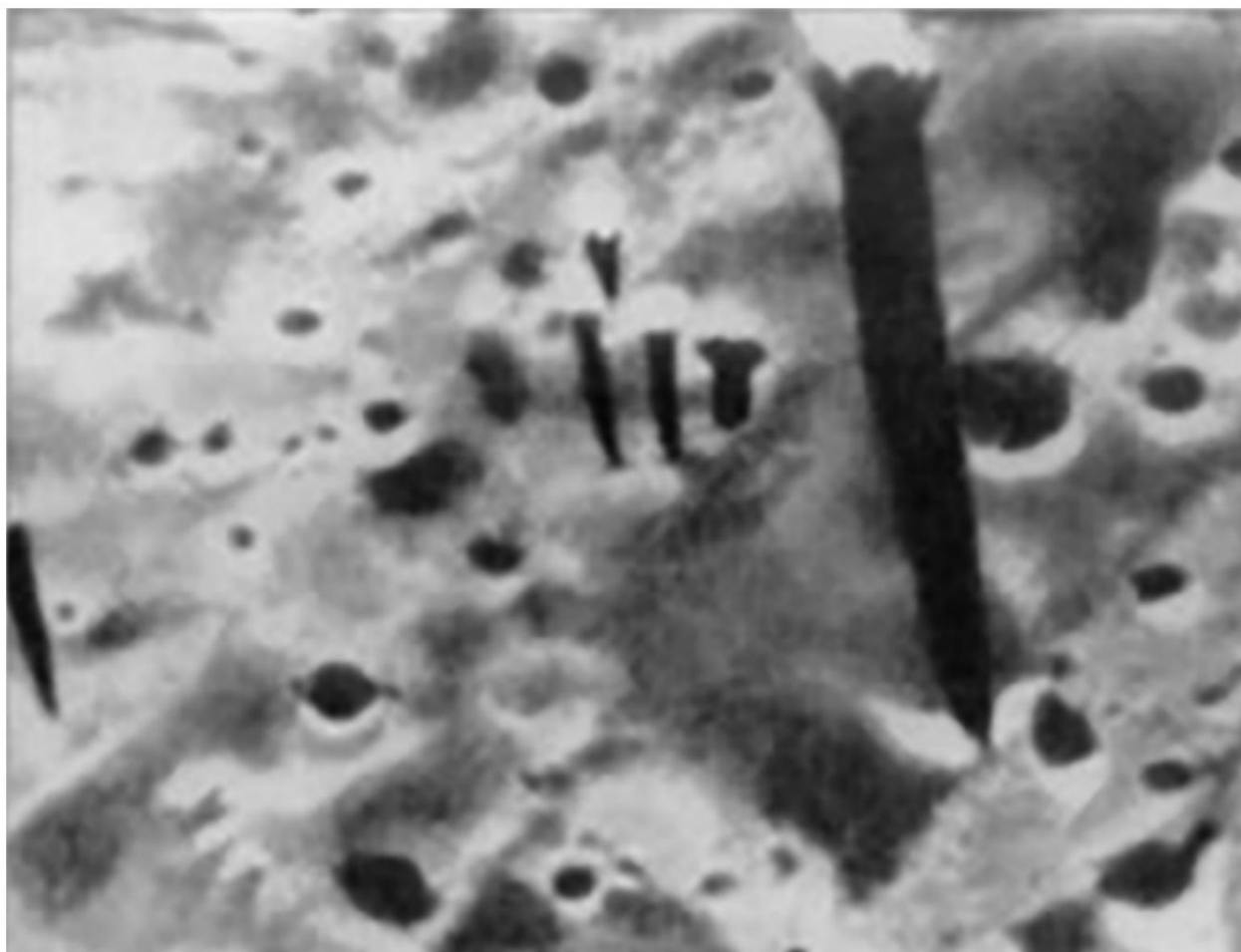
Věže na snímku Lunar Orbiter 2 jsou extrémně vysoké, extrémně hubené a mají špičaté vrcholy, přesně jako obelisky. [75](#) Je vysoce nepravděpodobné, že by někdo mohl vytvořit tak obrovské věže na povrchu Měsíce. Miliony let dopadů meteoritů měly vymlátit život z jakéhokoli přírodního útvaru, který by vyčníval tak vysoko nad obzor. Na Měsíc naráží neustálý proud částic a kusů hornin, které se pohybují velmi vysokou rychlostí a jejich účinek je velmi podobný pískovači. Přesto, jak jsme se právě dočetli, průhledný hliník je extrémně odolný vůči pískování. Bohužel Orbiter 2 při klasickém focení mířil přímo dolů, takže boky těchto objektů nevidíme. Nicméně stíny, které vrhají, jsou pozoruhodné – a byly podrobeny rozsáhlé vědecké analýze.

Údolí památek

Podle článku Washington Post z 23. listopadu 1966: „Šest stínů bylo vědci oslavováno jako jeden z nejneobvyklejších útvarů Měsíce, jaký kdy byl vyfotografován. . oblast měsíčního údolí památek, jeden vědec chtěl zavolat

Vědci řekli, že nemají ponětí, co vrhá stíny. Největší stín je přesně ten druh, který by vrhalo něco, co připomíná Washingtonův památník, zatímco nejmenší je ten druh stínu, který by mohl vrhat vánoční stromeček.“ [76](#) NASA řekla

Slunce bylo jedenáct stupňů nad obzorem, a proto se odhadovalo, že „největší výčnělek“ byl přibližně padesát stop široký u své základny a mezi čtyřiceti a sedmdesáti pěti stopami vysoký. [77](#)

Původní snímek NASA Lunar Orbiter 2 LO2-61H3, zobrazující měsíční obelisky

Boeing vyrobil kosmickou loď Lunar Orbiter 2 , která pořídila fotografii, a antropolog Boeing jménem William Blair otevřeně prohlásil, že mu tento snímek připomněl letecký průzkum z prehistorického archeologického naleziště. Článek Los Angeles Times z 1. února 1967 citoval Blaira, jak řekl: „Pokud by byl takový komplex struktur vyfotografován na Zemi, archeologova první zakázka by spočívala v inspekci a vyhloubení zkušebních příkopů, a tak ověřit, zda potenciální lokalita má archeologický význam.“

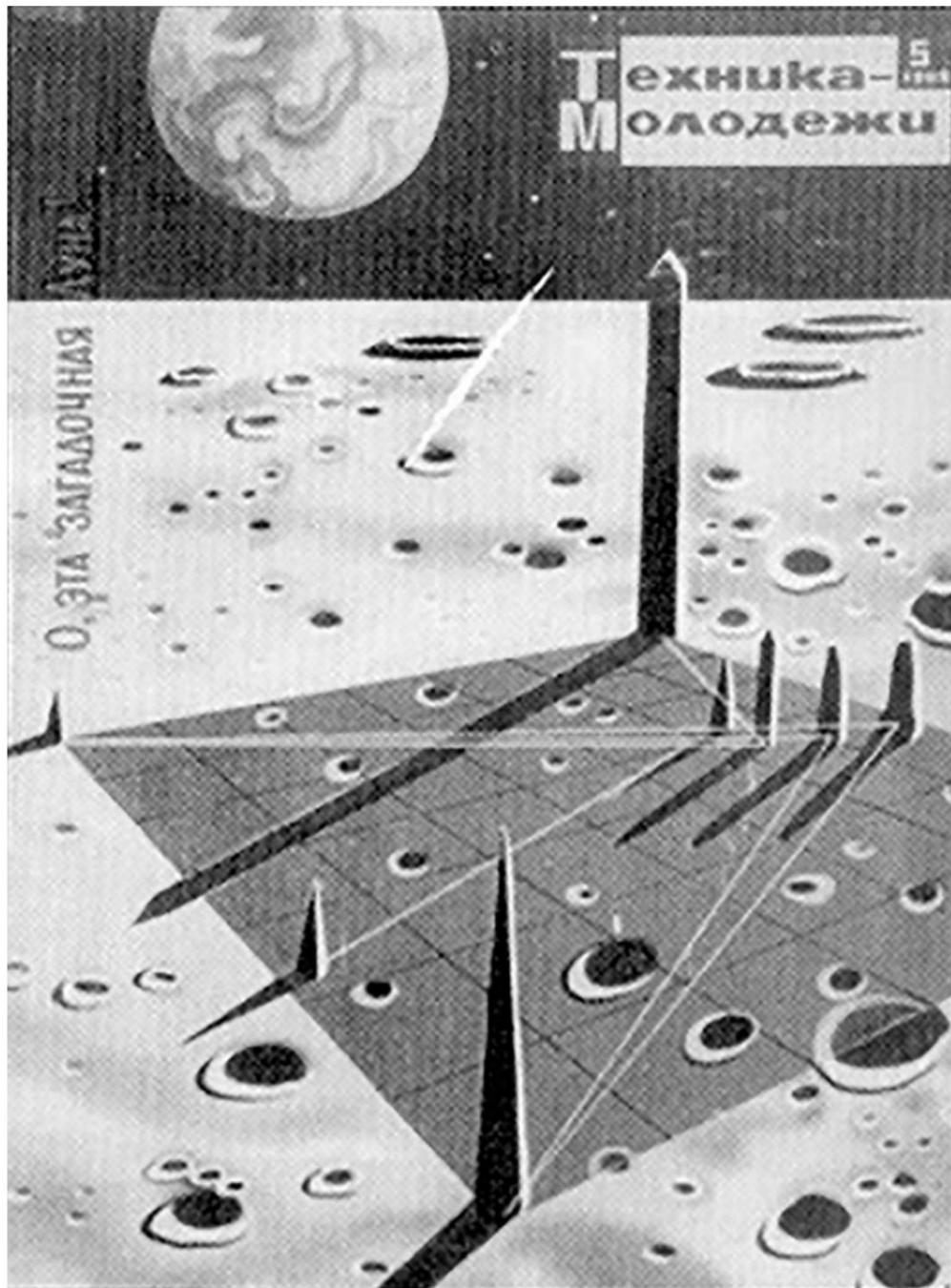
[78](#)

Blair si všiml, že věže mají zvláštní geometrické zarovnání, což vypadá jako hvězdy v pásu souhvězdí Orion i pro náhodného pozorovatele.

Tři hlavní pyramidy na náhorní plošině v Gíze v Egyptě jsou také postaveny tak, aby dokonale odpovídaly pozicím a velikostem hvězd v Orionově pásu, jak zjistil Robert Bauval v polovině 90. let. Vzhledem k tomu, že Egypt má obelisky, které se zdají podobné tomu, co vidíme na Měsíci, naznačuje to zajímavou možnost, že lidé, kteří stavěli egyptské monumenty, mohli mít také základny na

Měsíc. Nebo mohli mít egyptští osadníci záznamy od přeživších o ztracené civilizaci, která žila na Měsíci. Tito přeživší možná dokonce věřili, že pocházejí z dávných předků v souhvězdí Orion a do naší sluneční soustavy cestovali z této blízké skupiny hvězd již dávno.

Ruští vědci vytvořili podrobnou analýzu geometrie obelisků v publikaci Technologie pro mládež . Podle článku v časopise Argosy „sovětský vesmírný inženýr Alexander Abramov přišel s poměrně překvapivou geometrickou analýzou uspořádání těchto objektů. Výpočtem úhlů, ve kterých se zdají být nastaveny, tvrdí, že tvoří „egyptský trojúhelník“ na Měsíci – přesnou geometrickou konfiguraci známou ve starověkém Egyptě jako abaka. „Rozmístění těchto měsíčních objektů,“ říká Abravov, „je podobné plánu egyptských pyramid, které postavili faraóni Cheops, Chephren a Menkaura v Gizeh poblíž Káhiry. Střední věží v této lunární abace jsou uspořádány přesně stejným způsobem jako vrcholy tří velké pyramidy.“ [79](#)

Ruská geometrická analýza lunárních obelisků v časopise Technologie pro mládež

Zhroucený obdélník

Vzhledem k tomu, že Měsíc nemá atmosféru, museli byste buď žít uvnitř neprůstřelné struktury, nebo jít do podzemí. Jinak byste byli neustále zasypani kameny různých velikostí, od mikrometeoritů až nahoru

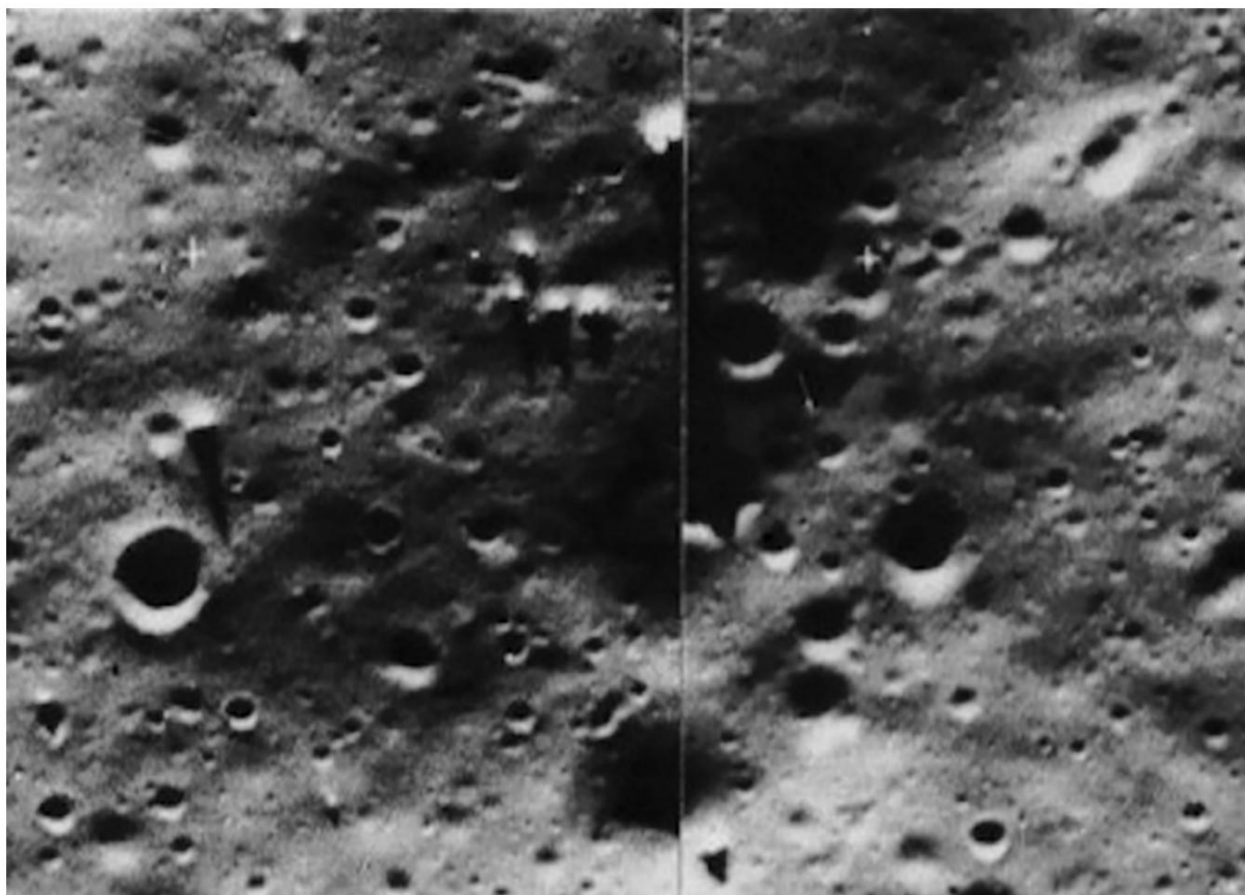
mnohem větší a nebezpečnější kusy, které tvoří krátery, jakmile přistanou. Na Zemi většina těchto hornin shoří v naší atmosféře jako meteory dříve, než vůbec dopadnou na povrch. Na povrchu Měsíce byste byli také vystaveni záření ze Slunce bez ochranného štítu atmosféry.

Průhledný hliník se obtížně vyrábí ve velkých množstvích a také by vyžadoval účinný povlak odolný vůči záření. Vybudování základny pod povrchem by bylo mnohem jednodušší, srovnatelně řečeno. To znamená, že bychom nakonec viděli velkou, dutou oblast, pravděpodobně čtvercovou nebo obdélníkovou, pod povrchem. Pokud by taková konstrukce byla stará mnoho tisíc let, střecha by byla postupně rozbita nárazy meteoritů. Časem by se zviditelnila geometrická struktura místnosti pod povrchem.

Je pozoruhodné, že Blair si všiml, že se povrch Měsíce zhroutil do vysoce uměle vypadajícího obdélníkového tvaru přímo uprostřed všech těchto tyčících se věží. To naznačuje, že vidíme pozůstatky dávné podzemní základny, jejíž střecha se propadla sama do sebe.

Podle Los Angeles Times v článku z roku 1967: „Antropolog také objevil na fotografii, jak říká, to, co vypadá jako velká obdélníková prohlubeň nebo jáma přímo na západ od největší věže, jejíž výška se odhaduje na 70 stop. Blair říká, že stín vržený touto prohlubní se zdá naznačovat čtyři 80 -ti úhly 90 stupňů a připomíná profil jámy.“ na základě těchto důkazů Blair navrhl, že tyto objekty mohou být skutečně umělého původu 81 – ale celá věc byla na jakékoli oficiální úrovni udržována velmi potichu, stejně jako naši další zasvěcení z NASA v předchozí kapitole. Poté, co vyšly tyto vzrušující zpravodajské články, už o tom nikdo nikdy neslyšel.

Oficiální fotka NASA z této oblasti měla po svém původním zveřejnění černé úrovně zalomené, takže stíny z věží téměř nebylo možné vidět, protože splývají s pozadím. Uprostřed oficiálního obrázku je také velmi frustrující čára, která se neobjevila na původní fotografii, která byla v té době široce publikována. Tato linie se zařezává do největší věže a dále mate oko. Nicméně na ztmaveném snímku snadno vidíme ne jednu, ale dvě pravoúhlé prohlubně, umístěné vzájemně pod úhlem devadesáti stupňů. Tyto prohlubně jsou téměř přesně stejné velikosti a tvaru, což naznačuje dvě různé podzemní místnosti, které byly postaveny na základě společného návrhu.

"Oficiální" NASA Lunar Orbiter 2 snímek měsíčních obelisků, zobrazující obdélníkové jámy

Dr. Mark Carlotto objevuje více pravoúhlých oblastí

V roce 2002 Dr. Mark J. Carlotto použil digitální výškový model k závěru, že nejvyšší věž byla vysoká asi padesát stop – mnohem vyšší než cokoliv, co bychom očekávali, že se objeví přirozeně na Měsíci. Dr. Carlotto má třicetileté zkušenosti s digitálním zpracováním obrazu. syntetické stereosnímky k získání trojrozměrného pohledu na terén: „Obzvláště zajímavá je velká přímočará prohlubeň sousedící s objekty. Tato prohlubeň se zdá být nejhlubší částí větší sítě přímočarých kolapsů povrchu. ⁸³ Zjednodušeně Měsíc možná skrýval oblasti se způsobilostí. V průběhu tisíců let dopadů meteoritů byly střechy postupně bušeny a odhalovaly některé skryté geometrie pod nimi.

Carlottova analýza odhaluje, že dvě hlavní pravoúhlé prohlubně, které vidíme, jsou obě velké asi 100 až 150 metrů, což z nich činí pohodlně velké oblasti.

pro základnu, která by mohla ubytovat malou skupinu lidí. Nejvyšší věž by mohla být použita na pomoc lodím připlouvat a odjíždět, stejně jako na našich vlastních letištích. Carlottovy techniky zpracování obrazu také vytáhly celou síť dalších místností, které nejsou tak viditelné pouhým okem. Slovo „lineaments“ používá k popisu čar na povrchu Měsíce, které naznačují možnost dalších podzemních místností, jejichž střechy se od doby, kdy byly poprvé postaveny, propadly.

Carlotto uzavírá: „Shrnuto, klíčové rysy, které naznačují, že tyto objekty a jejich okolní terén mohou být umělého původu, jsou: přítomnost více objektů, kuželového nebo pyramidálního tvaru, které se nezdají být typickými skalami nebo výchozy; kolmé zarovnání mezi pěti ze sedmi objektů; síť pravoúhlých kolapsů povrchu; horizontální a vertikální linie (a) korelace v zarovnání mezi těmito objekty, orientace obdélníkové prohlubně a směr lineamentů. 84 Je také zajímavé poznamenat, že tato oblast je jen tři sta kilometrů severozápadně od místa, kde přistálo Apollo 11, což znamená, že astronauti Apolla si mohli snadno prohlédnout tyčící se objekty, když přilétali dovnitř. Padesát stop vysoký obelisk by byly snadno rozpoznatelné na oběžné dráze v nízké výšce.

Astronauti si ji mohli také prohlédnout ze země, například pomocí dalekohledu, a možná mohli použít rover k vjezdu, aby se podívali trochu zblízka – i když je nepravděpodobné, že by měli dostatek energie na řízení třístovky. kilometrů, což by byla cesta dlouhá 186,4 mil v každém směru. Maximální cestovní rychlost roveru byla pouhých osm mil za hodinu a v jízdě po rovných cestách mu bránilo mnoho překážek. Harrison Schmitt si byl pravděpodobně dobře vědom Blair Cuspids, když navrhoval své záplaty „Stonehenge“ pro misi Apollo 17 NASA. Aby se mohl stát astronautem Apolla, musel by projít tajnými instruktážemi a musel by zavázat mlčenlivost o tom, co mu bylo řečeno. Tyto fotografie a vysvětlení toho, na co se mohli dívat, mohly být snadno součástí Schmittova brífinku.

Záhady snímku 4822

Ještě působivější důkaz, který máme pro Chatelainovy „záhadné geometrické struktury neznámého původu na Měsíci“, objevil Richard C. Hoagland. V roce 1995 si Hoagland procházel oficiální katalog fotografií Apolla 10, když si všiml, že jeden snímek, AS10-32-4822, byl

úplně černá. Většina lidí by přirozeně předpokládala, že to bylo způsobeno poruchou kamery, ale Hoagland uvažoval, jestli se neskrývá něco zajímavého. Rámeček 4822 objednal z Národního vesmírného vědeckého datového centra (NSSDC) v Goddardově vesmírném středisku a k jeho velkému překvapení nebyl negativ, který obdržel poštou, vůbec zatemněn.

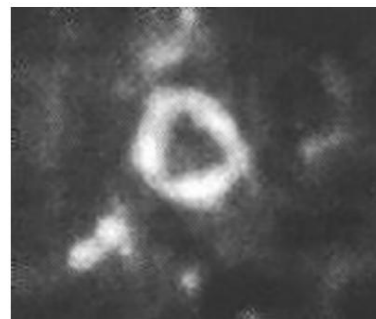

Řada geometrických struktur na rámu NSSDC 4822. Úplně vpravo ve verzi Ken Johnston vystřiženo z „oficiální“ verze

První, čeho si Hoagland všiml, byl malý čtvercový kráter vlevo. v v tomto případě to vypadalo, jako by někdo vysekal z kopce dokonalou čtvercovou plochu. Příroda takové čtverce nedělá a tuto oblast mohli postavit lidé, kteří chtěli mít kolem základny ochranné zdi, a pak možná použili průhledný hliník na střechu. Když Hoagland pokračoval v inspekci této oblasti, uvědomil si, že severovýchodně od prvního je další, o něco menší čtvercový kráter. Pak přímo nad těmito uměle vypadajícími krátery uviděl něco, co mohla být celá řada čtvercových budov. v

V tomto případě se zdálo, že jejich střechy se nezhroutily, ale po mnoho tisíc let se pokryly měsíčním prachem. Každá střecha měla náznak čtyřbokého tvaru – jako by původně dostaly průhledné hliníkové střechy se širokou, mělkou pyramidovou strukturou.

Tato řada struktur se objevuje přímo vedle Kráter Ukert, který je také sám o sobě velmi bizarní. Vnitřek kráteru má černý trojúhelníkový tvar, který je pozoruhodně symetrický – velmi blízký rovnostrannému trojúhelníku. I to může být důsledek umělé výstavby. Tvar již není ostrý a zřetelný, přičemž strany trojúhelníku jsou poněkud zaoblené, ale to by mohlo být důsledkem dlouhodobé eroze při dopadech meteoritů. Trojúhelníkový tvar by lidem pilotujícím kosmické lodě usnadnil identifikaci jejich přistávací plochy, stejně jako konvenční piloti hledají přistávací dráhu. Klidně mohou existovat prastaré chodby spojující toto „kosmické parkoviště“ s řadou budov, které, jak se zdá, byly postaveny hned vedle.

NASA Obrázek Ukert
Kráter, Ukazuje Degradovaný, ale
Symetrický trojúhelník
Formace

Hrad

Nejúžasnější formace na tomto stejném snímku byla kousek po pravé straně, poblíž kráteru Manilius. Hoagland to nazval „Hrad“ a je to neuvěřitelně působivé. Kdybyste někomu ukázali tento obrázek, aniž byste mu řekli, odkud je, a zeptali se ho, co to bylo, řekli by, že je to letecký snímek geometrické budovy – možná vojenské základny. Vidíme řadu dlouhých budov, vzájemně rovnoběžných, protínajících se v dokonalých úhlech devadesáti stupňů a tvořících z pohledu shora celkový trojúhelníkový tvar.

4822 je docela populární

Hoagland zveřejnil tento obrázek v malém soukromém zpravodaji. Jeden z jeho čtenářů, amatérský astronom Alex Cook, si následně u NSSDC objednal vlastní negativ snímku 4822 a vyvolal jej ve své vysokoškolské fotolaboratoři. Překvapivě dostal jiný fotografický úhel stejné oblasti, než jaký získal Hoagland. Tento snímek byl pořízen možná vteřinu nebo dvě po prvním. kuchař

pokračoval v objednávání kopií 4822 ak jeho šoku mu nakonec bylo zasláno deset různých úhlů kamery ze stejné oblasti – všechny pod číslem 4822. Hoagland dospěl k závěru, že číslo 4822 bylo použito jako kód, aby si zasvěcení mohli snadno objednat kopie těchto obrázky, ale většinu lidí by nikdy nenapadlo je jít hledat. Pokud by normální civilista požádal o kopii snímku 4822, archivář by vydal pouze začerněnou verzi. Po více než dvaceti letech však současný archivář zjevně neznal nebo si nepamatoval protokol a rychle se chopil toho, co se v hlavním souboru objevilo jako první jako 4822.

Hoagland si uvědomil, že astronauti Apolla 10 Eugene Cernan a Thomas P. Stafford pravděpodobně dostali příkaz pořídit několik sedmdesátimilimetrových snímků Hasselblad z této oblasti, když procházeli svou ruční kamerou. Toto je stejný film, který se nyní používá pro IMAX. Tímto způsobem by mohli vytvořit základní animovaný film základny – doplněný stereo snímky, které zvýrazní trojrozměrnou hloubku. Když Hoagland navštívil NSSDC a požádal, aby viděl originál snímku 4822, bylo mu řečeno, že nemohli najít negativy, protože byly „ukradeny“. Mnohem více podrobností lze nalézt v bestselleru New York Times Richarda Hoaglanda a Mika Bary Dark [85 Mission](#).

Detailní záběr na rám Apolla 10
AS10-32-4822

Ken Johnston najde dalších 4822

Další detaily z Apollo 10 Frame AS10-32-4822

Hoaglandova práce udělala další kvantový skok vpřed představením Kena Johnstona. To byl další vývoj, který se odehrál jen pár měsíců poté, co jsem se poprvé dostal online. 21. března 1996 uspořádal Hoagland dlouho očekávanou tiskovou konferenci ve Washingtonu, DC, v National Press Club. Přítomna byla řada významných mediálních organizací, včetně C-SPAN, USA Today, Associated Press a New York Times. Je smutné, že publikum bylo velmi nepřátelské, a když Hoagland přinesl informace, které již v minulosti odhalil, byl na něj křičen a zeptal se, zda je něco nového. O tom, co následovalo, informoval Michael Lindemann z CNI News.

Hoagland splnil svůj slib, že přizve několik dalších důvěryhodných mluvčích, aby prodiskutovali důkazy měsíčních anomálií. Hlavním z nich byl bývalý letecký inženýr NASA a Boeing Ken Johnston, který spolupracoval s výkonným ředitelem NASA Dr. Thornton Page během let měsíčních misí Apollo. Johnston řekl, že viděl fotografické důkazy, včetně některých 16mm filmových záběrů, které ho přesvědčily, že tam něco je

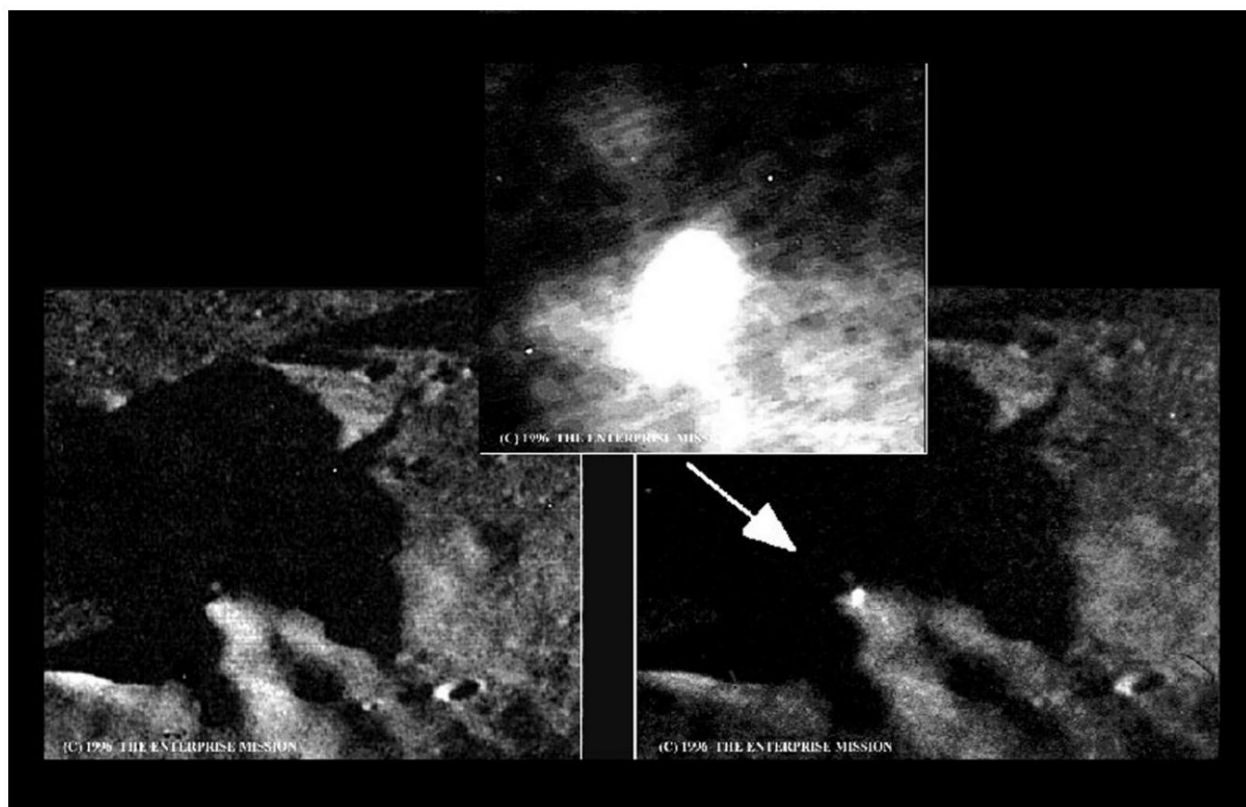
anomální na Měsíci. Řekl, že on a Thornton Page byli prvními lidmi, kteří viděli 16mm film z mise Apollo 14, který ukazoval 5 nebo 6 světél v kráteru na temné straně Měsíce a také podivný oblak kouře. Johnston řekl, že další den ukázal filmový záznam dalšímu personálu NASA, ale když se dostal do bodu, kdy viděl světla v kráteru, zdálo se, že tyto snímky chybí. Johnston se zeptal Page na chybějící záběry a Page řekl: "Nevím, o čem to mluvíš." Johnston je přesvědčen, že záběry byly vytaženy a buď skryty, nebo zničeny.

[86](#)

Johnston dostal příkaz zničit mnoho originálních kopií snímků Apollo Moon, ale celou sadu z nich uložil v Oklahoma City v archivu univerzitní knihovny. Všichni máme velké štěstí, že Johnston nezničil všechny originály v archivu. NASA nechtěla, aby se kterýkoli z těchto snímků dostal na veřejnost – alespoň ne pokud nebyly upraveny. Nejúžasnější objev z Johnstonových původních snímků byl nalezen na fotografii Apolla 10 AS10-32-4822. Toto byla další fotografie skrytá pod kódovým číslem „4822“. NASA má přidělit každé fotografii jiné číslo, ale u 4822 tomu tak nebylo. Na fotografii zobrazené na tiskovém klubu vidíme vlevo obrázek, který pochází z oficiálního archivu NASA v Goddard Space Flight Center. Obrázek vpravo je z vlastního originálu Kena Johnstona, který pochází z Johnsonova vesmírného střediska. Rozdíl je pozoruhodný. Originál Kena Johnstona jasně ukazuje jasně bílou kopuli ve tvaru špičky kulky sedící na kopci. Kopule je dokonale symetrická, [87](#) Oficiální obrázek a je tak jasná, že se zdá, jako by se od ní odráželo světlo. nechala pohodlně odstranit všechny stopy kopule.

—

Exploze ruské mediální publicity

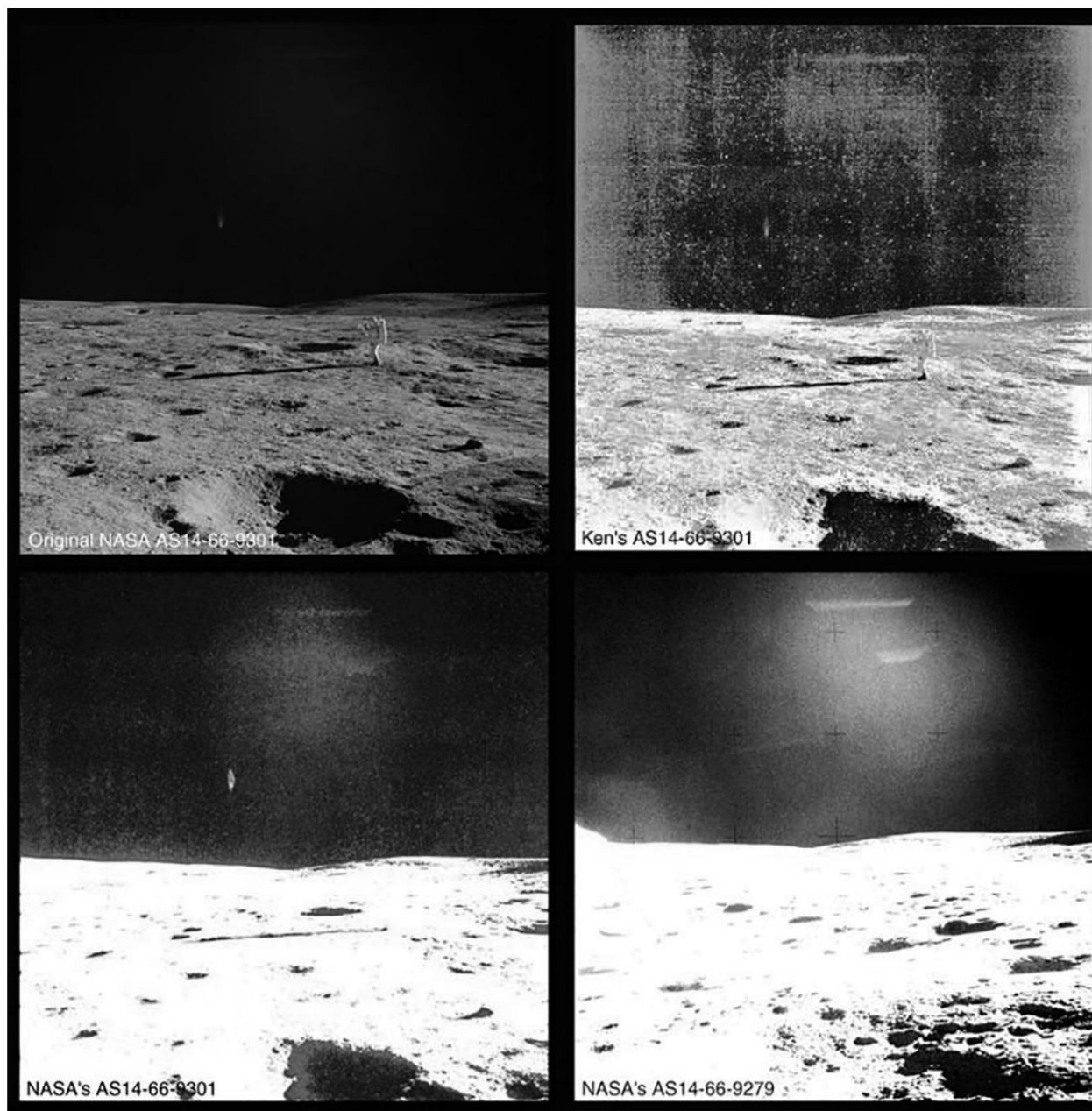

Enterprise Mission Comparison of Goddard (L) and Houston (R) "4822" Images, Show Reflexní Kupole

V roce 2007 jsem byl spoluautorem dvoudílného článku s Hoaglandem, který obsahuje velké množství fotografií Měsíce NASA s nápadně uměle vypadajícími objekty. Článek byl napsán na oslavu skutečnosti, že ruská média poskytla Hoaglandově poslední tiskové konferenci značné množství příznivého pokrytí. V článku jsou zahrnuty různé barevné obrázky, které se špatně překládají do černobílé tištěné knihy, takže vám doporučuji, abyste se na ně šli podívat na webové stránky společnosti Hoagland, EnterpriseMission.com. dva různé snímky NASA stejného místa AS14-66-09301, na kterém je vyobrazen astronaut Edgar Mitchell, a AS14-66-9279, který je pořízen ze stejné oblasti, ale je jen pár stop vpravo. Na druhém obrázku je vidět noha lunárního landeru a Mitchell již není v záběru. Hoagland také dokázal najít originální verzi AS14-66-9301 v archivu Kena Johnstona a měla mnohem jasnější detaily, než jaké vidíme v oficiální verzi.

Dohromady tyto snímky odhalují ohromující řadu skleněných ruin za místem, kde stál astronaut Mitchell. Vzhledem k tomu, že tento materiál je téměř zcela průhledný, byl na fotografii téměř neviditelný, ale s několika jednoduchými úpravami Photoshopu se objeví pozoruhodné detaily. Zdá se, že existuje a

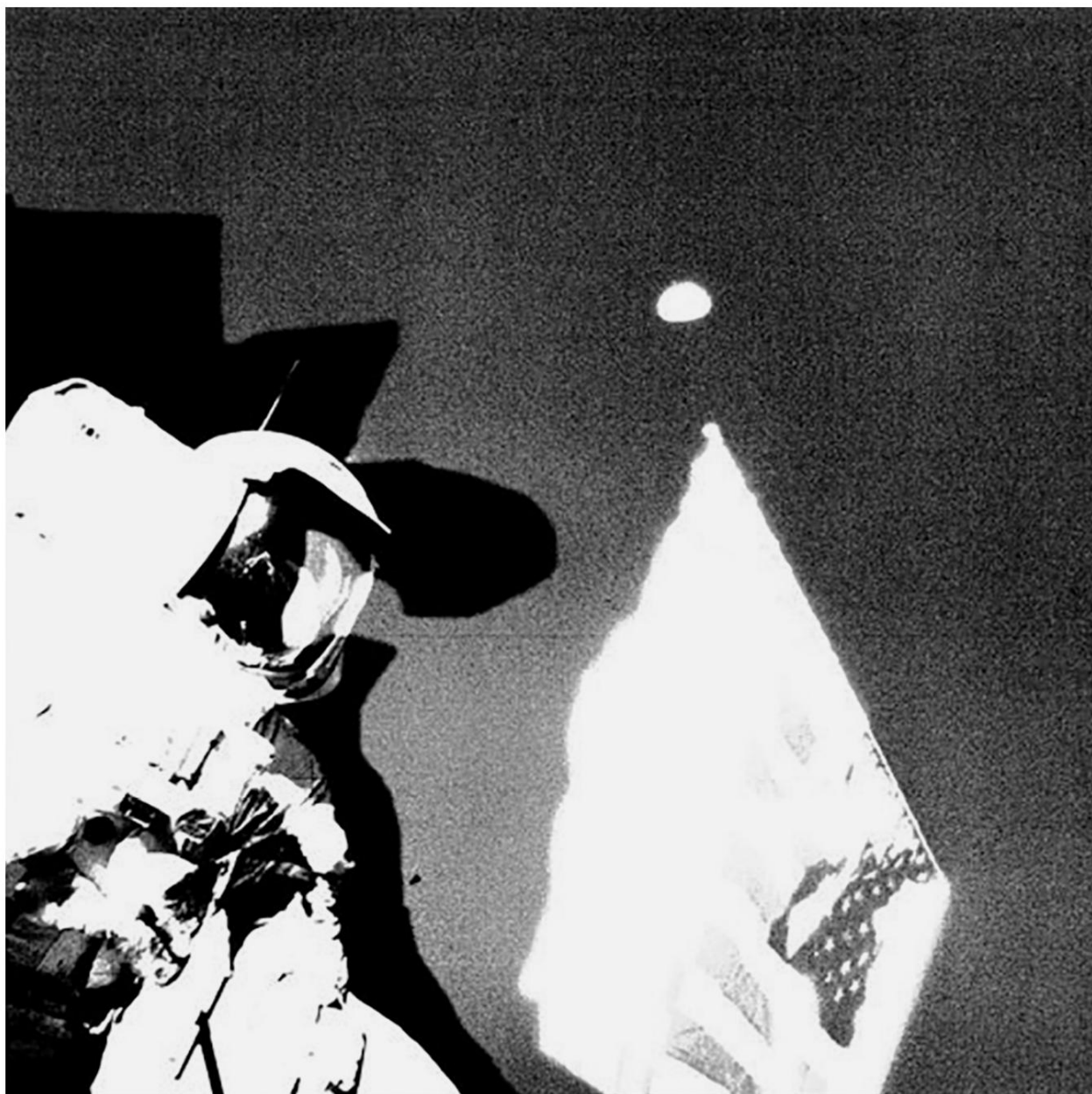
struktura tvořená třemi primárními pilíři uprostřed obrazu. Také se zdá, že uvnitř dochází k sérii odrazů připomínajících sklo. Byl jsem velmi překvapen, když tyto obrázky vyšly, a byl jsem šťastný, že mohu své úsilí propůjčit Hoaglandově kampani. Rusové provedli vlastní průzkum a našli tři nové příklady fotografií, které měly zjevné známky manipulace.

Enterprise Mission Srovnání verzí AS14-66-9301 a AS14-66-9279, zobrazující matici
Sklovité ruiny

Nejúžasnější snímek objevený Rusy byl GPN -2000- 001137. V našem článku jsme zveřejnili přímý odkaz na originál na stránkách Great Images in NASA neboli GRIN, což je oficiální zdroj NASA. Když si stáhnete obrázek, zdá se, že vidíte jen astronauta NASA pózující vedle americké vlajky s uhlově černým pozadím za ním. Na pozadí je vidět bledý obraz Země, který dodává dramatický nádech. Obraz je nehybný

dostupné na webových stránkách NASA v době psaní [89](#) Tím, že uděláte jednoduchý tohoto článku. Po vylepšení obrazu ve Photoshopu byli Rusové jasně schopni prokázat, že oblast kolem astronauta Apolla byla záměrně přestříkána černou barvou. To je pouhým okem téměř zcela neviditelné a je zjistitelné pouze pomocí pokročilého softwaru pro zpracování obrazu.

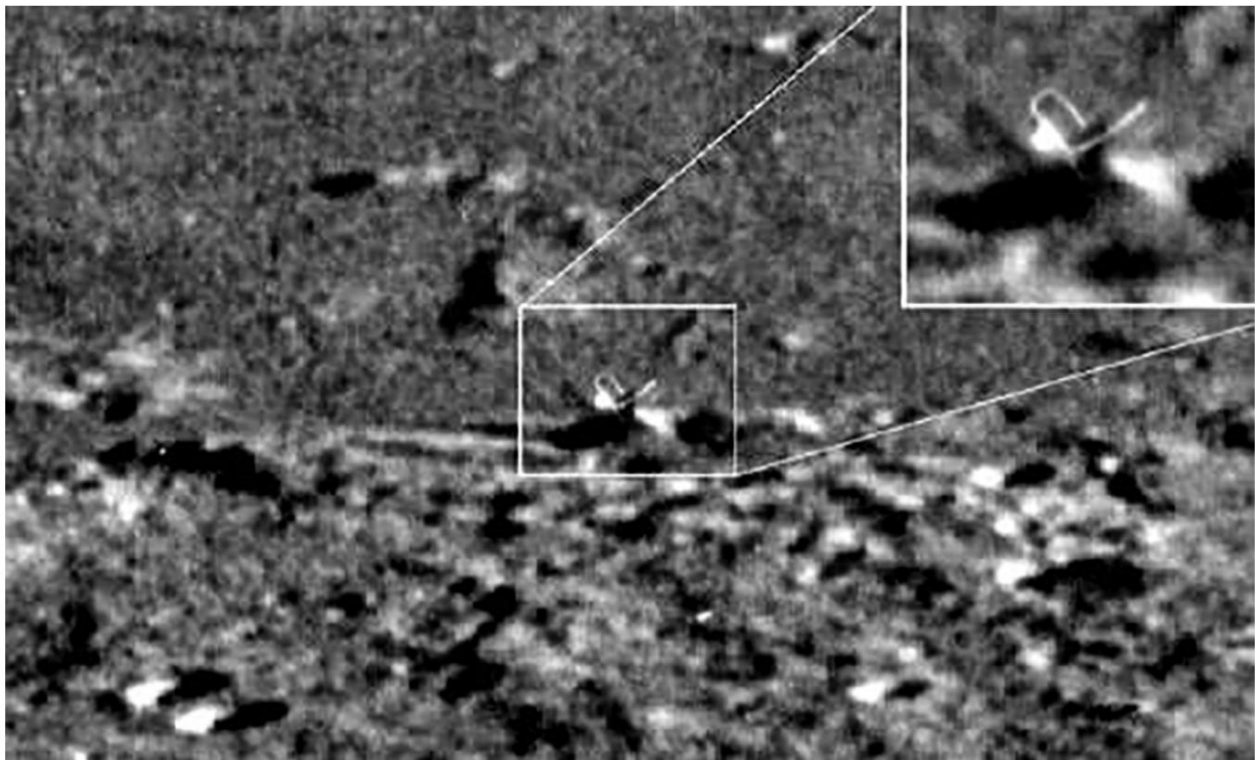
Airbrush kolem Apolla 17 Astronaut Harrison Schmitt

Nejpodivnější na airbrushingu je, jak je geometrický. Začíná v vlevo nahoře nad hlavou astronauta s vodorovnou čarou. Poté klesá přímo dolů a tvoří čtverec. Poté se těsně vedle ní vystříkne trojúhelníková oblast, přičemž spodní část trojúhelníku se dotýká horní části hlavy astronauta. Další oblast vyčnívá z přední části astronautovy helmy. Skeptici mohou namítat, že to byla jednoduchá oprava k odstranění odlesků odcházejících z kosmonautova obleku, a to je možná možné, ale může to také skrývat velký objekt. Další obrázek nalezený Rusy, 2000-001131, odhaluje

zřejmé čáry, kde byl materiál vyříznut z dalších kopií stejné fotografie žiletkou a poté nalepen na originál. To opět naznačuje, že za astronautem na snímku bylo něco velmi velkého, co zakrývali, přesně jak Donna Hare naznačila. Vzhledem k tomu, že čáry na tomto záběru jsou příliš jemné na to, aby se daly přeložit do tisku, znovu vás zvu k online návštěvě „Russian Media Publicity Explosion“ a uvidíte to sami. [90](#)

"Solární panel"

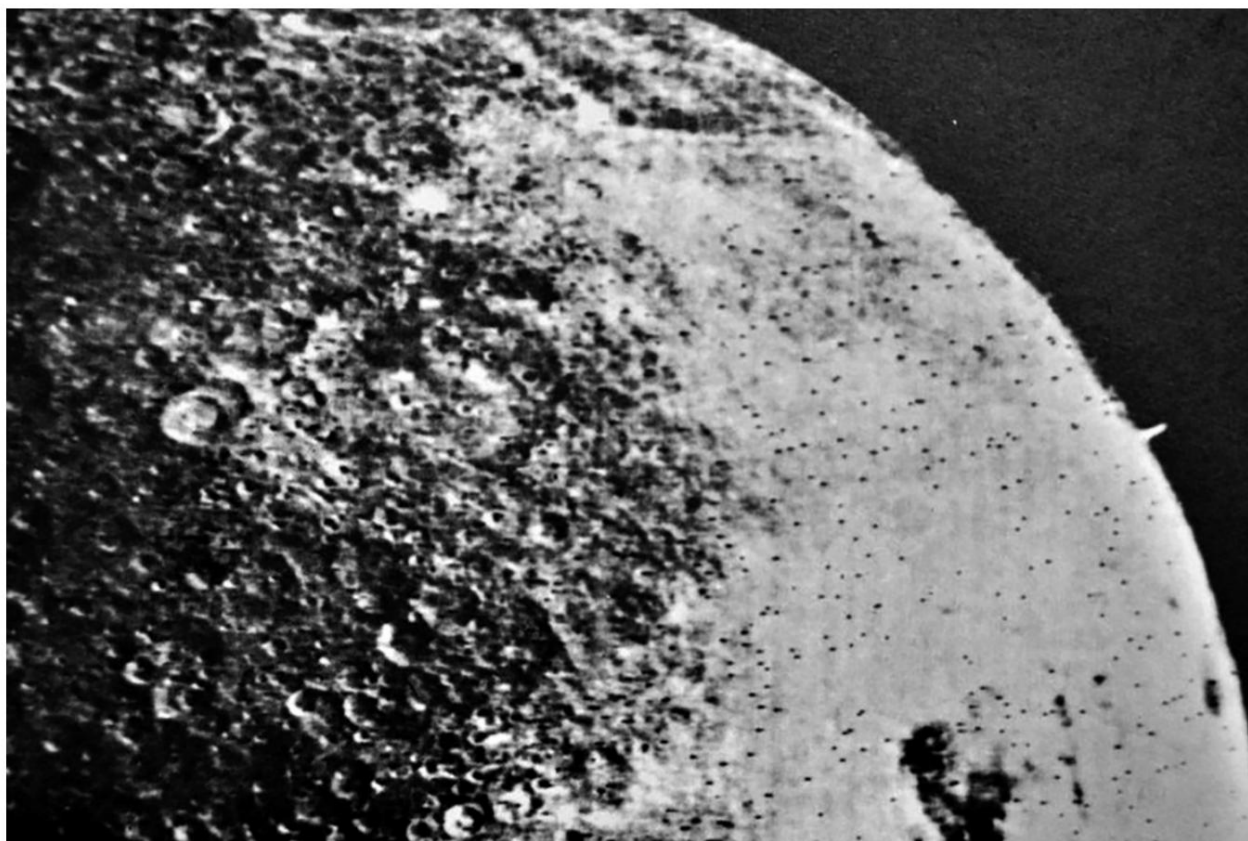
Nyní se vrátíme k našemu původnímu snímku 4822, ve kterém vidíme čtvercové oblasti vedle kráteru Ukert vlevo a úžasně geometrické „město“ vpravo. Náš dokument „Russian Media“ obsahoval další zvláštní obrázek z je to stejný záběr, který mi připadá jako obří solární panel, ale je to cokoliv, technologický a v žádném případě nejde o přírodní útvar. To mohlo být použito k výrobě energie nebo rádiové komunikace pro blízké základny.

„Solární panel“ z „chybějícího“ snímku NASA 4822

Ohromující ruské obrázky ze Zond 3

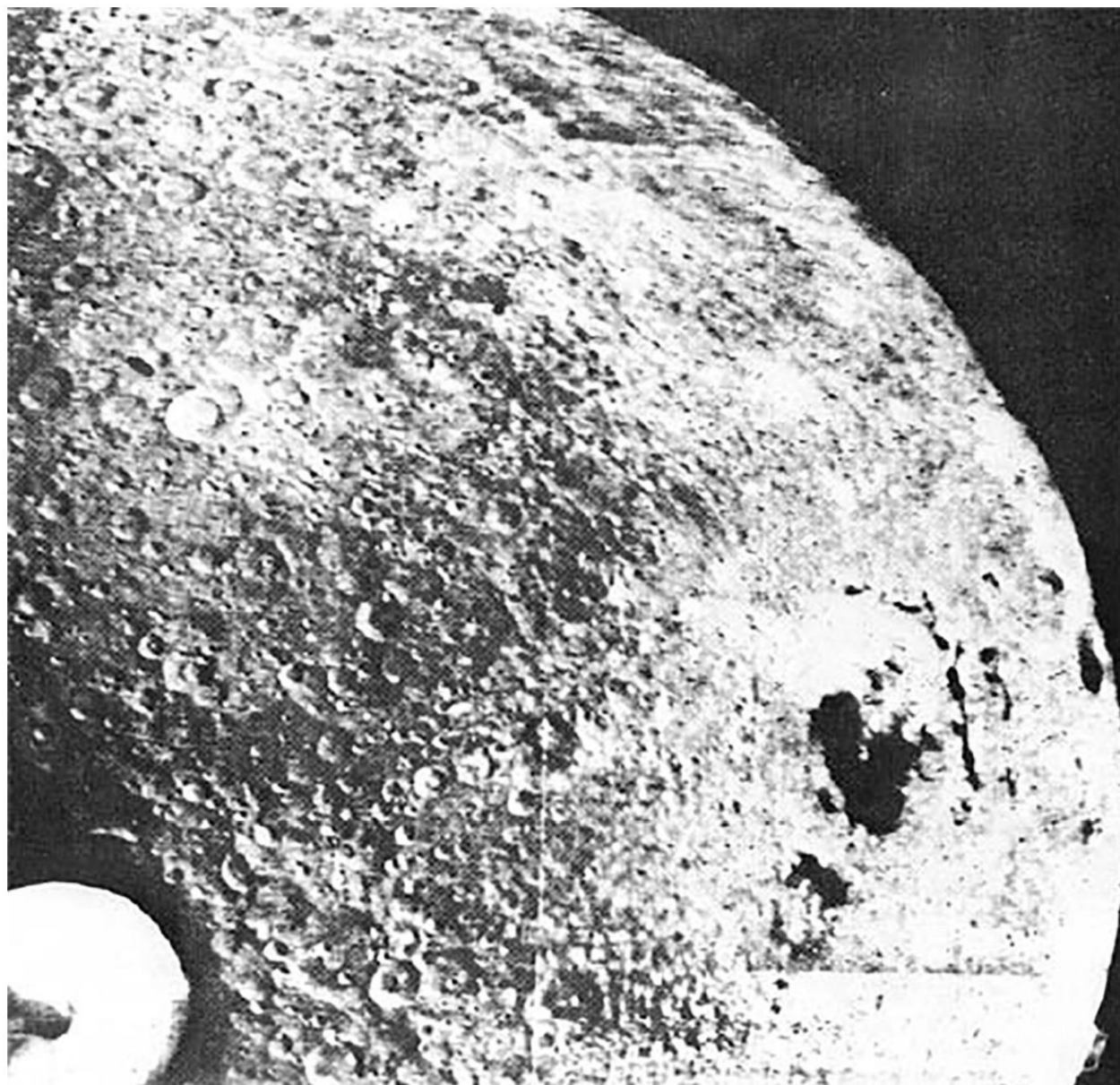
Pro mě jsou nejpůsobivější obrazy ze všech také některé z nejstarších. Rusové jako první oficiálně vypustili sondu do vesmíru se Sputnikem, a to 4. října 1957. O dva roky později v roce 1959 vypustili Lunu 3, která k Měsíci dorazila 7. října a vysílala až do dvacáté druhé, v té době kontakt byl ztracen. Bylo vytvořeno sedmnáct snímků nízké kvality, které lidstvu poskytly první pohled na temnou stranu Měsíce. Rusové navázali na Zond 3, který měl původně obíhat Mars. Zond 3 byl vypuštěn 18. července 1965 a na Měsíc se dostal o třiatřicet hodin později. Rusové zaměřili své počáteční úsilí na zachycení posledních 30 procent temné strany Měsíce, které Luna 3 minula. Fotoaparát byl naprogramován tak, aby pořídil jeden snímek každé dvě minuty a čtrnáct sekund, dohromady tedy dvacet osm snímků za jednu hodinu a osm minut.

Gigantická věž na odvrácené straně Měsíce v ruském Zond 3 obrázku

Investigativní web Ancient Code odhaluje, co následovalo: „V jednom ze snímků odvrácené strany Měsíce, tajemná věžovitá stavba

Lze jasně vidět vyčnívající z měsíčního povrchu. V jeho blízkosti nejsou vidět žádné další podobné struktury a ufologové se domnívají, že záhadná 'věž' viděná na snímku Zond 3 je zásadním důkazem podporujícím jejich teorii, že na odvrácené straně pozemského měsíce existují mimozemské struktury. Snímek věže na Měsíci byl získán 20. července 1965. . . V té době byla sonda asi 10 000 kilometrů nad Měsícem.“ [92](#)

Gigantická „skleněná“ kopule na odvrácené straně Měsíce v ruském Zond 3 Obrázek (vpravo dole)

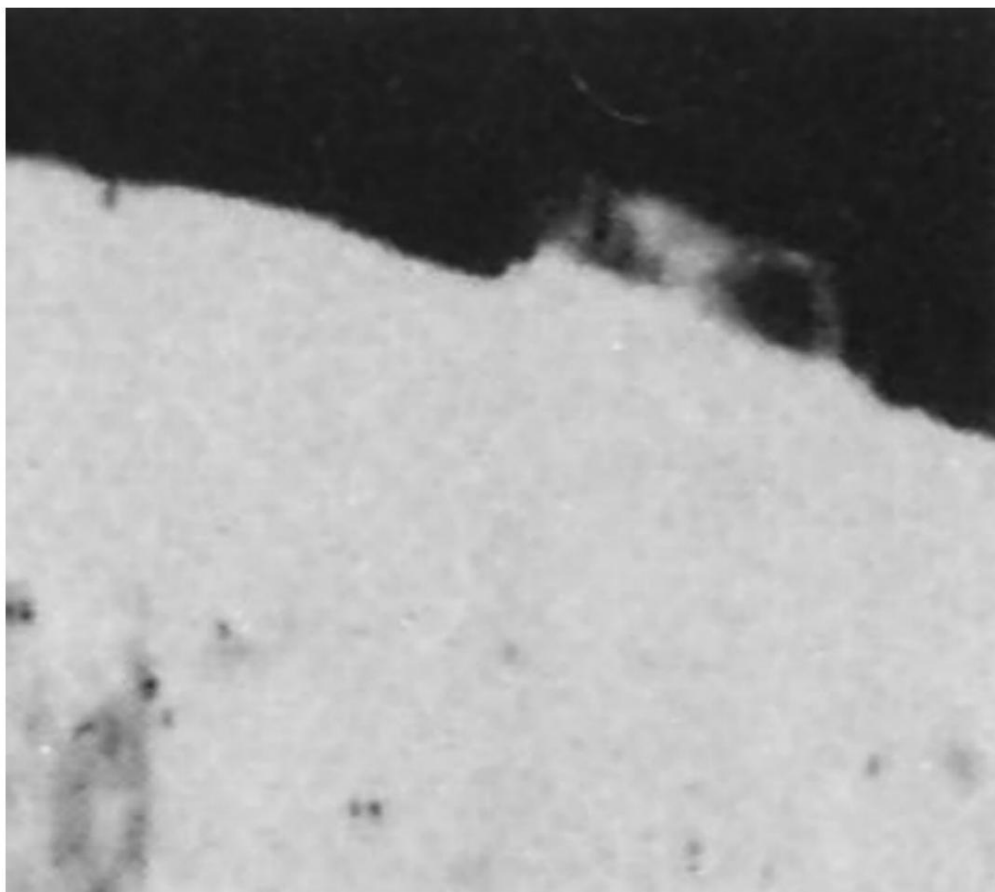
Z ní se tyčí úžasně zřejmá, symetrická, jasně bílá věž
povrch Měsíce na snímku, který byl pořízen na začátku zóny 3

sekvence. Věž je dokonale kolmá k povrchu Měsíce, což naznačuje, že jde o skutečnou strukturu a ne o fotografickou vadu. Na základě velikosti a zakřivení měsíčního povrchu Hoagland odhadl, že tato věž je ohromujících dvacet mil na výšku. Jasně bílá záře opět naznačuje průhlednou hliníkovou strukturu, která zachycuje a odráží sluneční světlo. Nezdá se, že by to byl důsledek „selhání fotoaparátu“, „skvrny na objektivu“, „fotografické vady“ nebo „šumu“, jak se skeptici pokoušeli tvrdit.

Většina lidí si neuvědomuje, že jen o pár minut později zachytil Zond 3 další stejně úžasný snímek ze stejné oblasti. Měsíc se nyní otočil natolik, že věž již nebyla na obzoru, a proto není vidět. Můžeme snadno vidět stejné krátery, které byly na předchozí fotografii, a také můžeme vidět masivní kopuli na obzoru, který je dále na jih, zachycující sluneční světlo. Existují dvě jasné geometrické linie materiálu podobného sklu, které obě stoupají z měsíčního povrchu na stejném strmém svahu, než se vyrovnají na plochý vrchol. Strop kupole je rovnoběžný s povrchem Měsíce, jak bychom očekávali, kdyby šlo o skutečnou umělou konstrukci a ne pouze o závadu fotoaparátu. Když máte dvě geometrické strany se stejným úhlem sklonu a výškou, které se připojují k plochému vrcholu rovnoběžnému s povrchem, máte strukturu plochého jehlanu nebo mastaby. Protože se zdá, že tato struktura je vyrobena z průhledného hliníku, můžeme skrz ni vidět, když ji sluneční světlo zachycuje pod tímto úhlem. V přesném středu kopule je také silnější oblast, což naznačuje přítomnost dvou dalších geometrických hran, což z ní činí skutečný čtyřstranný objekt typu pyramidy, stejně jako mastaba. Velikost této kopule podobné pyramidě musí být opět naprosto kolosální – možná dvacet mil na výšku. Skeptici se pokoušeli říci, že je to pouze důsledek podřadné ruské technologie, která není schopna správně spojit snímky vesmírné sondy, ale to se zdá velmi nepravděpodobné, vezmeme-li v úvahu celkovou váhu důkazů.

Oba tyto záhadné obrazy se objevily docela blízko sebe, jen několik snímků od sebe, na straně Měsíce, která normálně nikdy není otočena k Zemi. Pokud tam jsou mimozemské nebo utajované lidské základny, mohly by na temné straně Měsíce stavět daleko propracovanější stavby a nikdo by je neviděl. Skutečně, jednomu z mých hlavních zasvěcenců, Pete Petersonovi, ruská rozvědka řekla, že zadní strana Měsíce nyní ze satelitního pohledu vypadá jako Manhattan v noci. Všude jsou stacionární a pohyblivá světla a doslova se to hemží aktivitou. Tomu se opět může zdát nemožné uvěřit. Pokud se tato informace stane široce známou, všichni z nás budou mít docela „učení

křivka“ a psycho-emocionální přizpůsobení, kterým musíme projít, abychom tyto nové informace integrovali do toho, co jsme si mysleli, že víme.

Detail gigantické „skleněné“ kopule na odvrácené straně Měsíce v ruském Zond 3 Obrázek

S takovou průhlednou hliníkovou kupolí by lidé mohli žít na povrchu Měsíce, dýchat normální atmosféru, vidět Slunce, pěstovat rostliny a mít uvnitř hezkou civilizaci. Mohli by mít budovy, silnice a dokonce i řeky a jezera rozpouštěním množství vodního ledu, který lze nalézt. Rostliny a zvířata by mohly být selektivně odebrány z planety jako Země a přeneseny dovnitř. Tvar pyramidy s plochým vrcholem by zlepšil zdraví každého uvnitř, jak jsem tvrdil v *The Source Field Investigations*. Některá z těchto údajů budeme postupně kontrolovat. Střecha ve tvaru pyramidy takové kolosální velikosti by byla také vizuálně ohromující pro lidi žijící uvnitř, což by jí dávalo pocit duchovního významu. Jiní si mohou přát žít pod povrchem kvůli větší ochraně před útoky, klimaticky kontrolovanějším prostředím, nebo možná proto, že neměli dost peněz nebo postavení, aby mohli žít v bujně, venkovní atmosféře vytvořené v kupolích.

Museli odněkud přicházet

Přestože jde o fascinující data, stále jsme neodpověděli na otázku, jak se tito lidé vůbec snažili přežít na povrchu Měsíce. Proč by se pokoušeli pěstovat rostliny a žít svůj život pod skleněnými kopulemi na tak nehostinné kouli? Toto není místo, kde by se civilizace přirozeně vyvíjela. Toto je skupina, která by se tam zjevně přistěhovala odjinud a využila pokročilé technologie, aby se v ní dalo žít. Byli ve válce se skupinou, která považovala zdravější a šťastnější místo, jako je Země, za své vlastní výhradní chráněné území? Odkud se tito měsíční kolonisté původně vzali? Tato otázka nás nakonec nutí rekonstruovat historii naší sluneční soustavy – která začíná něčím, co zasvěcenci nazývají „Rasa starověkých stavitelů“. Abychom mohli připravit příběh starověké stavitelské rasy, je nejprve nutné odhalit celkový obraz toho, co se mnou zasvěcenci nejvyšší úrovně sdíleli. Jen tak bude plný rozsah příběhu něčím, co dokážeme ocenit.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

„Velký obraz“ je extrémně kosmický

A starověké ruiny, mnohem starší než jakákoli civilizace, kterou na Zemi známe, již na Měsíci existují. Skeptici se mohou pokusit srazit jednotlivé obrázky nebo udavače, ale kombinovaná síla zasvěcených svědectví na vysoké úrovni a ověřitelných údajů NASA je velmi přesvědčivá. Tyto stavby musel někdo postavit. Všechno, co jsme si mysleli, že víme, musí být úplně přepsáno, pokud je něco z toho pravda. Je tu tolik neznámých, že se mysl vyčerpá a informace zahodí, protože je příliš stresující pokoušet se to všechno vstřebat. Zúčastnil jsem se několika konferencí v Hoaglandu, jako host i jako řečník, a lidé ho vždy žádali, aby vysvětlil, kdo tyto památky postavil a kde se nyní nacházejí. Hoagland nevěděl. Řekl, že je to stále záhada. To diváky velmi frustrovalo. Až v roce 2014 mi Bruce začal vyprávět více o tom, co věděl ze své vlastní úrovně zakrývání UFO.

Původně jsem zamýšlel, aby tato kniha odhalila Bruceovy informace, a přesto vám poskytnu všechny nejdůležitější podrobnosti. Jakmile jsem o těchto datech začal mluvit s ostatními zasvěcenými, včetně Coreyho Goodea, dozvěděl jsem se však ještě více. Velký obraz, který se v této kapitole začne odvíjet, je tak kosmický, že je těžké si ho vůbec představit. Stálo mě to spoustu času a úsilí a obrovské osobní riziko, abych tyto informace shromáždil a zveřejnil. Každý z datových bodů, o které se s vámi chystám podělit, byl křížově ověřen s několika zasvěcenými, z nichž některé se setkáme za pochodu.

Nejlepší způsob, jak přistoupit k takovému obrovskému příběhu, je zpočátku prostě mít otevřenou mysl k možnostem místo toho, abyste se snažili bojovat s každým malým detailem se strnulou skepsí. Všiml jsem si, že když se se mnou hostitelé rádiových pořadů snaží důsledně dohadovat o drobných detailech, nikdy nemám čas se o příběh skutečně podělit, takže

že si posluchači mohou udělat názor sami. Všichni jsme traumatizováni nesčetnými desetiletími, kdy nám bylo lháno. Je příliš snadné získat „morfinovou odpověď“ útokem na oznamovatele a pokusem o jejich roztržení. Přesto nás tato závislost může brzdit od největšího kvantového skoku v historii lidstva.

Vidět to osobně znamená věřit

Popírání může zatemnit naši mysl, když se díváme na obrázky podobné těm, které jsme viděli v předchozí kapitole, i když se jedná o obrázky extrémně vysoké kvality. Můžeme se rozhodnout, že jsou to „neprůkazné“, „triky světla a stínu“ nebo dokonce „pareidolia“, což je fantastické slovo, které naznačuje, jak mysl hledá vzorce v chaosu. Placení skeptici rádi vyvolávají pareidolii pro každý jednotlivý anomální snímek mimoplanetárních artefaktů, bez ohledu na to, jak kvalitní je. Díky tomu znějí nadřazeně a inteligentně, jako by vědecké kněžstvo srazilo kacíře, kteří vidí „Ježíše na bramborovém lupínku“. Pokud však NASA a další skupiny klasifikovaly plavidla typu Roswell a mohly tyto lokality navštívit osobně, zjevně se jim dostalo mnohem bližšího pohledu. Postavit se před masivní křišťálovou věž a položit na ni ruce by vymazalo veškeré pochybnosti. Pak byste mohli začít velmi střízlivě hodnotit, kdo tyto artefakty postavil, kdy je postavil, jak je postavil, proč je postavil a kam šel. Několik zasvěcenců odhalilo, že tyto skupiny mají přímý přístup k mimozemšťanům, kteří mohou poskytnout podrobnosti. Ne všem těmto mimozemšťanům lze věřit, ale určitá témata jsou velmi konzistentní.

Existují přesvědčivé důkazy, že mise Apollo záměrně přistávaly také poblíž těchto zajímavých míst. Podle Bruce, Daniela, Jacoba a dalších zasvěcených osob, se kterými se v této kapitole setkáme, astronauti, kteří se skutečně dotkli ruin vlastníma rukama a vstoupili do nich, nebyli na žádné misi Apollo a tyto další mise nebyly nikdy zveřejněny. .

To bylo zmíněno v roce 2001, protože žádná veřejná zmínka o monolitu, který astronauti našli na Měsíci, nebyla učiněna. I když zasvěcení cítili, že nám oficiálně nemohou říct pravdu, chtěli, abychom se o vzrušení podělili prostřednictvím fantazie. Přesto považují za velkou tragédii, že toto úžasně vzrušující dobrodružství bylo tak důkladně utajováno. Skupiny jako Národní bezpečnostní agentura si najímají agenty, aby zničili životy každého, kdo se nám pokusí říct pravdu.

Byl jsem docela ohromen, když plukovník Philip Corso v roce 1997 vystoupil se svou klasickou knihou Den po Roswellu. Corso dostal krabice s díly z havarovaných mimozemských plavidel, včetně z Roswellu, a byl pověřen předáním různých komponent různým dodavatelům obrany. Bylo jim řečeno, že jde o „zahraniční technologii“ a požádali o její reverzní inženýrství. Technologie, o kterých tvrdil, že je vyvinul prostřednictvím této metody, byly téměř úplně stejné, jaké profesor fyziky odhalil Ianovi před čtyřmi lety. To zahrnovalo řadu malých kulatých destiček, které se ukázaly jako počítačové čipy. Byl jsem naprosto ohromen, když jsem získal tak pozoruhodně přesné potvrzení toho, co jsem slyšel, ve formě mainstreamové publikované knihy. Velmi to podnítilo mou snahu najít více zasvěcených a naučit se od nich co nejvíce.

Daniel: První hlavní zasvěcenec

Po setkání s většinou svědků v Projektu odhalení v roce 2001 byl prvním vysoce propojeným zasvěcencem, kterého jsem v prosinci 2002 potkal, muž, který chtěl, abych mu říkal Daniel, podle postavy z Hvězdné brány SG-1. Daniel vyhrál vědecký veletrh na střední škole, když v 70. letech minulého století navrhl počítač s vlastním operačním systémem, dlouho předtím, než to byla běžná praxe. Byl rekrutován vládou, která mu zaplatila vysokou školu za předpokladu, že souhlasil s prací pro vojenskou rozvědku. Najednou jsem si vzpomněl, že jsem byl v sedmé třídě pozván na vědecký veletrh s názvem „The Imagination Celebration“. Konalo se uvnitř velkého hangáru na vojenské základně v Schenectady v New Yorku a řídil jej významný dodavatel obrany. Soutěžil jsem se stovkami dalších dětí, kdo dokáže vymyslet něco, co vyřeší fyzikální problém, za použití jednoduchých ingrediencí, jako jsou gumičky a dřevěné mačkače jazyka. Daniel potvrdil, že kdybych vyhrál tuto soutěž, mohl bych být „mentorován“ a vtažen do zpravodajské komunity poté, co jsem promoval, stejně jako on.

Tvrdil, že pracoval na projektu s kódovým označením Phoenix III z roku 1981 do roku 1983. Většina lidí jej zná jako projekt Montauk, protože se odehrál na vojenské základně na Montauk Point na Long Islandu. Daniel odhalil, že kniha Prestona Nicholse a Petera Moona z roku 1992 The Montauk Project: Experiments in Time byla poměrně přesná, ale že následující knihy byly stále více plné dezinformací. Když jsem ho potkal, měl jsem už přečtenou první knihu a myslel jsem si, že je to nesmysl. Vlastně jsem se mu vysmál do obličeje, když mi řekl, že pracoval v Montauku. Měl však nesmírně podrobné informace, které zacházely daleko

nad rámec toho, co bylo zveřejněno. To bylo velmi pokorné a rozšiřující mysl, protože jeho data byla extrémně konzistentní. Daniel vydržel při veškerém úsilí, které jsem vynaložil na dekonstrukci a odhalení jeho informací.

V tomto programu bylo sedadlo z havarovaného a obnoveného mimozemského plavidla připojeno k masivnímu zdroji energie v Montauku. Ukázalo se, že sedadlo zesilovalo vědomí osoby, která v něm sedí, za předpokladu, že měli možnost plně ztišit svou mysl v meditaci. Série dvaadvaceti sinusových grafů ukazovala aktivitu mysli daného člověka. Jakmile osoba uklidní svou mysl, grafy zůstanou nehybné. Potom technici vynulovali grafy a otáčeli knoflíky, aby byly všechny rovné. Tím se židle naladila na jednotlivce a tehdy se začalo dít kouzlo.

Správně naladěná židle umožnila myšlenkám operátora vytvářet fyzické projevy. Jakýkoli předmět, na který operátor pomyslel, například dřevěná židle, mohl být vyroben tak, aby se fyzicky zhmotnil v místnosti. Předměty by zůstaly po určitou dobu pevné, než by postupně zmizely. Operátor mohl také telepaticky ovlivňovat mysl ostatních, a to i v masovém měřítku. V jednu chvíli ovlivnili obrovské množství zvířat, aby se jako šílenství vrhli do centra města. Zdá se, že tato technologie pronikla do beletrie ve filmové sérii X-Men. Židle zvaná „Cerebro“ se objevuje ve velké kulovité místnosti a výrazně zlepšuje psychické schopnosti každého, kdo ji používá. Většina filmů X-Men představuje toto křeslo jako prominentní součást příběhu.

Vrstvený čas

Ještě zvláštnější je, že operátor židle mohl přemýšlet o konkrétním místě v prostoru a čase a otevřel by se portál, který by umožnil cestovat do tohoto místa. V UFO pilot pouze přemýšlí o tom, kam chce jít, a otevře se portál, který je tam vezme. Zasněžení zapojení do projektu Phoenix III začali posílat lidi přes tyto portály a mnoho životů bylo ztraceno, než přišli na to, jak zajistit jejich bezpečný návrat. Portály se také náhodně objevovaly po celé základně, včetně jídelny, zatímco pracovali na stabilizaci systému. Daniel hlásil, že viděl třpytivé oblasti, každá jako pouštní fata morgána. Uprostřed těchto oblastí by viděl oddělená místa. Mohl se dívat na pevnou zeď v jídelně a pak spatřit třpytivý portál do travnatého zeleného pole, které nebylo nikde poblíž oblasti, ve které pracoval. Kdyby vešel do portálu, skončil by na poli.

Brzy si uvědomili, že tyto portály mohou lidi vést časem i prostorem. To vedlo k nejrůznějším výzkumům s neočekávanými důsledky. Jeden muž byl dost blázen, aby se vrátil v čase a zabil svého otce, kterým skutečně opovrhoval. Všichni byli v šoku, když se vrátil z této cesty poté, co úspěšně zavraždil svého otce, a on byl stále naživu. Asi o dva dny později však muže jako chodce srazilo auto a okamžitě zabil. Několik opakování podobných typů experimentů způsobilo, že dodavatelé vojenské obrany pracující v těchto tajných programech vytvořili teorii „vrstveného času“. Došli k závěru, že pokud se vrátíte do minulosti a změníte událost, vytvoříte novou časovou osu nebo novou vrstvu, která se posadí na vrstvu, která již existuje. Obě vrstvy mohou koexistovat. Vrstva, do které se naše budoucnost zachytí, je vrstva, která má více energie. Pokud se vytvoří nová vrstva, která vytváří příliš mnoho paradoxů v naší stávající „hlavní“ časové linii, dojde k přírodním událostem, které tyto problémy vyléčí. Vrstvy si vždy najdou způsob sloučení. To vedlo zasvěcené k závěru, že samotný čas je živý a vědomý a má své vlastní léčebné mechanismy. Jakmile muž zabil svého otce, jeho smrt pomohla spojit vrstvy a vyřešit paradox.

Daniel také řekl, že mají něco, čemu se říká generátor časových vektorů nebo TVG, pomocí kterých by pumpovali obrovské množství energie do oblasti alternativní časové linie v naději, že ji udělají silnější než ta stávající. Energie, kterou vysílali do časové osy, je to, co ruští vědci nazývají „torzní pole“ a základní věda za těmito poli je rozsáhle popsána v The Source Field Investigations. Vintage show The Time Tunnel byla nabitá skutečným odhalením těchto experimentů a podpisový tunel show se střídajícími se kruhy černé a bílé vypadal velmi podobně jako skutečný TVG. Několik experimentů s jednotkami TVG prokázalo, že tyto utajované programy nemají v průběhu času takovou kontrolu, jak doufali. Čas byl extrémně pružný, což znamená, že bez ohledu na časovou osu, na které jsme se již nacházeli, bude mít tendenci zůstat konzistentní. Nové vrstvy by byly obvykle zrušeny prostřednictvím vyrovnávacích událostí a nikdy by tolik nezasahovaly do naší vlastní časové linie.

Energetická zeď vzestupu v naší budoucnosti

Židle ET produkovala sérii více než čtyř set různých vln prostřednictvím obrovské sady optických kabelů. Každá vlna byla vykreslena a analyzována

odděleně. Danielovým hlavním úkolem bylo analyzovat tyto grafy a určit, jak generovat vlny elektronicky, čímž se eliminovala potřeba lidského operátora – ale toto úsilí se setkala jen s omezeným úspěchem. Jedna z vln jim umožnila přesně určit, kde se kdo v čase nachází. Byla to pravidelně se zakřivující sinusovka, která počítala dvacetileté intervaly mezi jednotlivými vrcholy. Kdykoli někoho poslali přes portál, ten člověk zažil oslnivou „jízdu červí dírou“, jakou jsme viděli v různých sci-fi filmech.

Když poslali lidi do naší budoucnosti, narazili v určitém bodě na bizarní energetickou bariéru. Tomu se říkalo „Úplný“, protože náhle se jejich vědomí značně rozšířilo a odosobnilo. Měli by pocit, jako by splynuli s galaxií a měli přístup k vševědoucí inteligenci. Čas jako by se rozplýval v nekonečnu. Cokoli, co lidé viděli po tomto bodě, se zdálo být zcela subjektivní, založené na jejich vlastních očekáváních i na očekávání osoby v křesle. Různí lidé mohou sledovat stejný čas a získat různé výsledky. Okamžik, kdy se tato energetická „zed“ srazí s naší sluneční soustavou, byl podle výpočtů někdy v prosinci 2012. Zsvěcení si byli dobře vědomi toho, že to přesně koresponduje s konečným datem mayského kalendáře, a to byl obrovský zdroj fascinace. jim.

Zdá se, že tato energetická vlna je fyzickým mrakem, do kterého se naše sluneční soustava pohybuje. Jakmile jsme dosáhli plné síly této vlny, Danielovy vlastní zdroje usoudily, že Slunce uvolní energetický záblesk, který aktivuje masovou duchovní evoluci lidstva. Použili zařízení pro sledování času, o kterých budeme diskutovat za sekundu, aby se šli podívat na tuto událost, ale jakmile se tam dostali, viděli jen bílé světlo. Od doby, kdy byl tento výzkum proveden v letech 1981–83, se „zed“ přesunula do naší budoucnosti. Zdá se, že jsme na to jako planeta ještě nebyli připraveni a událost bude odložena, dokud na ni nebude připravena kritická masa lidí. Hodně z toho má co do činění s léčením našeho traumatu a stáváním se milujícími a odpouštějícími lidmi – přesně jak nás učila velká náboženství. Vzhledem k tomu, že se jedná o dynamický a vyvíjející se proces, je jakákoliv snaha vytvořit konkrétní datum pouhým dohadem.

Síť hvězdné brány

Daniel mě také zaujal tím, že odhalil, že televizní pořad Stargate SG-1 byl přeplněný pravdivými informacemi, se kterými se ve své práci setkal. Opravdu existuje prastará síť hvězdných bran, která umožňuje cestovat z místa na místo skrz

„kosmická síť“, jak se tomu říká. Série plazmových vláken spojuje každou hvězdu s jejími sousedy a tato vlákna také slouží jako průchodné červí díry. Důkaz těchto vláken byl záměrně předložen v The Source Field Investigations poté, co jsem to všechno slyšel.

Velmi starověká a vysoce pokročilá mimozemská rasa, kterou Daniel nazval „Starší“, zřejmě vybudovala tuto síť hvězdných bran. Ostatní skupiny to neustále udržovaly. Bylo mi řečeno, že každá planeta s inteligentním životem má svou vlastní hvězdnou bránu. Síť má umožnit mírové prozkoumávání a komunikaci s širokou škálou světů, což je přirozenou součástí procesu vzestupu. Nemůžete pronést žádné anorganické materiály, jako jsou zbraně. Cestovatelé by museli nosit kalhoty se stahovací šňůrkou, protože i elastické pasy by se rozpadly. To způsobilo v prvních zkouškách velký humor, protože cestující dorazili do cíle a spadly jim kalhoty.

Bruce řekl, že tato organická zaujatost byla odhalena v Terminátorovi, ve kterém lidé poslaní zpět přes portál do naší doby museli přijít nazí. Je zřejmé, že žádný android by nebyl schopen cestovat hvězdnou bránou, protože portálem se mohou dostat pouze organické materiály. Vaše zubní výplně by dostaly bio otisk poté, co byly ve vašem těle po určitou dobu, a stále by prošly portálem na druhé straně. Někteří vojáci se snažili spát se svými zbraněmi a neustále je nosit v naději, že vytvoří bio otisk, ale nikdy to nefungovalo.

Na dané planetě může být více bran, ale pouze jedna z těchto bran vás ve skutečnosti zavede do jiných světů. Ostatní brány mohou být použity k přepravě z jedné místní oblasti do druhé. V případě Země byla naše hlavní brána zjevně vykopána z pouště v Egyptě v roce 1927, přesně jak je zdokumentováno v televizní show Stargate SG-1. Lidé z vlády, kteří ji našli, byli tak znepokojeni útočníky procházejícími branou, že ji pohřbili v ledu v Antarktidě, kde zřejmě dodnes sídlí. Tímto způsobem každý, kdo se pokusí projít bránou, bude okamžitě zmražen k smrti. Brána má inteligentní poplašný systém, který by vás varoval, pokud se chystáte vstoupit do prostředí, které by vás zabilo. Tento alarm lze ignorovat, ale cestovat v takové události znamená zemřít.

Daniel také řekl, že naše tajné programy byly schopny matematicky analyzovat síť bran. Každý obydlený svět má konkrétní adresu brány, což je série sedmi skupin číslic. Pomocí těchto adres můžete cestovat na velmi velké vzdálenosti, včetně oblastí mimo naši galaxii.

Carl Sagan věděl o prastaré síti hvězdných bran a odhalil ji v

kniha a film Kontakt. Hlavní scénárista tohoto filmu, Jim Hart, byl tak ohromen, když viděl mé video „Enigma“ z roku 2012 na YouTube, že mě kontaktoval, abych pracoval na filmu, který jsem vyvíjel, s názvem Konvergence. Když psal příběh Kontakt, neměl tušení, že Carl Sagan vycházel ze skutečných utajovaných informací. Konvergence prošla mnoha prepisy a náš poslední návrh se blíží dokončení, když dokončuji tuto knihu.

První tři číslice jakékoli adresy hvězdné brány jsou jednotlivá čísla mezi 1 a 9. Další tři sady číslic jsou mezi 1 a 99. Poslední sada číslic bude mezi 1 a 999. Téměř jakékoli číslo, které vytočíte, snad kromě nejvyšší čísla v konečné trojčíferné sadě, vás zavedou do obydleného světa.

Pokud cestujete lokálně, postačí vám třímístné číslo. Adresa místní brány pro Mars je 605 a Země je 606, takže si to pamatujte, pokud se někdy ztratíte. Některá vyšší trojčíferná čísla nemají v naší místní oblasti přiřazeny planety. Jakmile lidé na dané planetě vstoupí, jejich počet je přeřazen na nové planety. Nyní, když uplynulo dost času a žádní další zasvěcení s touto informací nepřišli, konečně po těch letech podle Danielova svědectví odhalím celou naši adresu brány. Je to 7.5.3.84.70.24.606.

Adresa naší místní brány 1 je obydlený asteroid, který obíhá kolem pulsaru. Díky této jedinečné energetické konfiguraci je velmi stabilní po dlouhou dobu.

Lidé, kteří tam žijí, navštěvovali Zemi po tisíce let a představili se Vikingům jako Aesir nebo Asgard. Termín Asgard byl později nesprávně interpretován telepatickými channelery na počátku 50. let jako „Ashtar“ a Aesir se stal známým jako „Ashtar Command“. Aesirský „bůh“ Thor měl zničující „kladivo“, které bylo ve skutečnosti zbraní s částicovým paprskem, a mystická země Valhalla byla ve skutečnosti domovským světem Aesirů. S svědectvím Coreyho Goodea, které je nyní na místě, mohou být Asgardi ve skutečnosti starověkou vyspělou civilizací žijící uvnitř Země. Několik těchto lidských skupin uvnitř Země se pokusilo vydávat se za mimozemšťany, aby se ochránily před agresí z vojensko-průmyslového komplexu. Mohou žít a pracovat v obou oblastech.

Daniel také řekl, že rozsáhlá analýza tohoto starověkého systému hvězdných bran vedla k rozvoji systému IP adres, který se nyní používá pro Internet.

Každý počítač nebo zařízení, které přistupuje k internetu, má svou vlastní IP adresu. Jedná se o řadu čtyř trojčíferných čísel. Agentura Defence Advanced Research Projects Agency (DARPA) vyvinula tento protokol jako přímý výsledek jejich rozsáhlého zkoumání matematiky sítě hvězdných bran.

Cesta prastarou sítí zahrnuje energickou kosmickou „jízdu červí dírou“, která je pro lidi z naší planety mimořádně traumatizující.

Nemáme ještě dostatečný duchovní vývoj a stabilitu, abychom výlet zvládli.

Většině lidí se po tom velmi špatně stane a jejich duševní zdraví se nedokáže z šoku vzpamatovat. Tomu se říkalo „transdimenzionální porucha“.

Zážitek z červí díry vytvořený křeslem Montauk byl zjevně snáze zvládnutelný než starověká síť hvězdných bran, ale i to mohlo lidem způsobit problémy.

Přes zrcadlo

V době, kdy jsem potkal Daniela, jsem již četl o technologii zvané Project Looking Glass ze tří dalších zdrojů. Looking Glass bylo údajně složité zařízení, které uživatelům umožňovalo nahlížet v čase. Daniel potvrdil existenci zrcadla a řekl, že v oblasti, kterou si prohlížíte, se objevuje koule bílého světla. Může, ale nemusí být vidět, v závislosti na řadě faktorů včetně vědomí lidí v dané oblasti. Daniel řekl, že tato světelná koule se nazývá OBIT, neboli Outer Band Individuated Teletracer. Řekl, že vnější pás je součástí skrytého energetického pole Země, které zasvěcenci identifikovali. Najednou jsem dostal nápad. "Pojďme se na to hned podívat online!" Přešli jsme k jeho notebooku a zadali celý výraz do vyhledávače. Oba jsme byli docela ohromeni, když jsme zjistili, že epizoda televizní show The Outer Limits měla stejný název. Vysílalo se 4. listopadu 1963. Internetová filmová databáze obsahuje popis tohoto pořadu, který zčásti zní: „The Outer Band Individuated Teletracer, neboli OBIT, je pozoruhodná technologie, která může [sledovat](#) a monitorovat každého jednotlivce, kdekoli, na libovolně dlouhou dobu!“ odhalil, že velké množství informací bylo uvolňováno prostřednictvím fikce. Pokud by se tak někdo někdy vystoupil, mohl by být jednoduše obviněn z vypůjčení nápadů z filmu, knihy nebo televizního programu.

Zpovídal jsem Daniela obsáhle, po mnoho hodin. Neustále jsem hledal díry v jeho svědectví a nemohl jsem žádné najít. Kdykoli jsem se ho zeptal na další podrobnosti o konkrétní oblasti, často jsem dostal mnohem více informací, než jsem očekával. Daniel nakonec v roce 2011 zveřejnil vlastní webovou stránku, na které byly uvedeny další podrobnosti, včetně některých vysoce technických informací. [94](#) Tato raná zkušenost mě naučila, jak rozlišit skutečné zasvěcené osoby od falešných. Několik lidí se na mě pokusilo vytáhnout hoax, ale jakmile jsem se hluboce zavrtil otázkami, oni

nedokázal dostatečně rychle vymyslet nové příběhy. Brzy bych je rozebral křížovým výslechem a pak přerušil kontakt. Záměrně jsem veřejnosti zatajil dostatek informací, abych mohl hodnotit nové zasvěcené. Také bych dal nové zasvěcené do kontaktu s jinými zavedenými zasvěcenci, abych je „prověřil“. Skuteční zasvěcenci by vždy potvrdili mnoho datových bodů, které jsem nikdy nedal online a nikdy jsem je nikde ve veřejné doméně neviděl.

Henry Deacon

Po úžasné bizarních odhaleních od Daniela uplynulo pět dlouhých let, kdy se neobjevili žádní noví zasvěcenci kromě lidí, kteří měli informace, které byly dostupnější. Brzy poté, co YouTube umožnil bezplatné nahrávání streamovaných videí na internet, Kerry Cassidy a Bill Ryan vytvořili projekt Camelot. Vyzpovídali různé zajímavé oznamovatele a zveřejnili videa zdarma. V některých případech videa shromáždila miliony zhlédnutí, což odpovídalo nebo překonalo výkon všech kromě nejpopulárnějších televizních pořadů.

Někteří zasvěcení odmítli se svými svědectvími jít na kameru nebo dokonce zvuk. Nejzajímavějším whistleblowerem v této kategorii byl muž vystupující pod pseudonymem Henry Deacon. Nakonec jsem v jeho příchodu na krátkou dobu sehrál klíčovou roli, aby pak zase zmizel. V prvních letech byl náš jediný způsob, jak slyšet, co Henry řekl, z písemných poznámek Billa a Kerryho. Henry tvrdil, že pracoval v tom, co někteří výzkumníci UFO nazývali „odtržená civilizace“, kde náš vlastní vojenský průmyslový komplex tajně kolonizoval prostor. Různé starověké základny, jako jsou ty, které jsme právě viděli na Měsíci v minulé kapitole, byly pod tlakem a znovu obsazeny a jiné byly postaveny od nuly. Místní materiály by mohly být použity k výrobě litého betonu, který by byl formován plastovými pytli, aby vytvořil základy pro budovy.

Kontaktoval jsem projekt Camelot a podělil se o vše, co jsem od Daniela věděl výměna za získání kontaktních informací Henryho Deacona. Henry Deacon se stal prvním zasvěcencem na vysoké úrovni, který mi poskytl rozsáhlé podrobnosti o práci na tajných kosmických lodích a mimoplanetárních základnách. Řekl mi, že byl ohromen tím, jak mnoho interiérů kosmických lodí ve filmu 2001 vypadalo podobně jako oblasti, ve kterých osobně pracoval – ne-li v některých případech téměř totožné. Tvrdil také, že pracoval na základně na Marsu a říkal, že starověké ruiny nejsou nepodobné

ti na Měsíci tam byli objeveni a znovu obsazeni. Bylo to překvapivé potvrzení něčeho, co mi řekl Daniel, a tvrdil, že mu byla ukázána tajná fotografie astronauta stojícího a mávajícího vedle pyramidy na Marsu. Pyramida byla tak velká, že na fotce bylo vidět pouze šikmou stěnu s ostrými hranami, která vystupovala ze země pod úhlem. Henry potvrdil, že na Marsu byly prastaré pyramidy, stejně jako Corey Goode, který mi živě popsal létání nad nimi. Henry tvrdil, že pracoval na marsovské základně s 200 000 zaměstnanci a pouze 10 000 z nich bylo ze Země. V jídelně bylo velké okno, ze kterého byl nádherný výhled na červené skály podobné Grand Canyonu. Řekl, že základna procházela během doby, kdy tam byl, masivní expanzí.

Chodba

Způsob, jakým Henry cestoval do práce, byl nesmírně zajímavý. Tvrdil, že použil něco, co se nazývalo „koridor“, což bylo zařízení typu hvězdné brány. Objevil se v práci na vojenské základně a prošel řadou kontrolních bodů. Poslední bariéra představovala dva vojáky u stolu před dlouhou válcovou chodbou. Kromě toho, že se prokázal řádným průkazem totožnosti, musel vést delší, normální rozhovor s vojáky, aby prokázal svou totožnost. Pak prošel chodbou a vešel do výtahu na konci, který měl příliš velké dveře. Interiér výtahu měl vzhled kartáčovaného kovu. Potom vzal obyčejně vypadající kovový klíč a vložil ho do malého panelu se zámkem, který byl namontován na stěně výtahu. Dveře se zavíraly bolestně pomalu, trvalo to až třicet sekund. Dveře by se pak okamžitě znovu otevřely a on by byl na Marsu – nebo kdekoli jinde, kde jeho odznak přikázal výtahu, aby ho poslal. Cesta byla naprosto bezbolestná a téměř nepostřehnutelná. Nebyla tam žádná červí díra, žádný pocit pohybu – jen okamžitý přesun.

Obyčejní vojáci byli na základně a nevěděli, co výtah dokáže dělat. Nalevo od výtahu bylo schodiště, které vedlo do druhého patra, a výtah fungoval v normálním smyslu, pokud stisknete tlačítko. Většina vojáků věřila, že se používá pouze k přesunu těžké techniky a nevěděla o jeho větší funkci. Když jsem se Henryho zeptal, proč používají tak jednoduše vypadající věci, jako je obyčejný výtah a tradiční kovový klíč, řekl, že ano

navržený tak, aby „snížil psychologický dopad“. Pokud by vše vypadalo normálně, lidé by jen dělali svou práci obchodně.

Musel užívat lék Lorentzil, aby se stabilizoval zdraví před účinky transdimenzionální poruchy. Toto je uvedeno v lékařském slovníku z roku 1896 jako Loxopterygium Lorentzil, což je technický název pro červeného quebracho, strom, který roste v Mexiku a Jižní Americe. ⁹⁵ The bark obsahuje alkaloidovou sloučeninu známou jako loxopterygin, která je uvedena jako „antiperiodická“, nemoc a ⁹⁶ což zdá se, tedy, že se jedná o jihoamerický lék používaný šamany, kteří vyvinuli schopnost provádět vědomou astrální projekci. Mnoho zasvěcených řeklo, že transdimenzionální poruchu můžete získat také tím, že trávíte příliš mnoho času mimotělními zážitky. Henry měl zdravotní problémy v důsledku náhlého odchodu ze zaměstnání a ztráty přístupu k tomuto léku.

Henry to nazval „moderním“ systémem hvězdných bran. Potvrdil také existenci prastaré sítě hvězdných bran, i když si nebyl vědom čísel adres brány. Svého času navštívil přísně střeženou oblast v Iráku, která měla velký kamenný prsten, stejně jako to, co vidíme ve filmu a televizním seriálu Hvězdná brána . Po obou stranách prstenu stály obelisky. Tato starodávná brána byla zřejmě stále používána pro určité účely a byla udržována pod extrémně vysokým zabezpečením. Henry také potvrdil, že fungující hvězdné brány byly na Zemi minimálně posledních deset tisíc let a možná i podstatně déle. Různé mimozemšťané přicházeli a odcházeli ze Země pomocí těchto portálových systémů po celou dobu. Potvrdil také, že se musí řídit „hlavní směrnicí“, aby se před námi skrývali, dokud nedosáhneme bodu, kdy jsme připraveni je vidět jako kolektiv.

Je tam spousta lidí

Henry tvrdil, že osobně viděl přibližně čtyřicet tři různých typů mimozemských druhů. Všichni vypadali jako lidé. Jejich velikost by se lišila od výšky pouze jedné stopy po více než dvanáct stop. Měli by různé vlastnosti, včetně celé řady pastelových barev pleti. Někteří měli větší hlavu a větší oči. Různé skupiny vyžadovaly různá gravitační pole a byly přiřazeny k určitým oblastem na základně Marsu, kde podlaha měla panely, které generovaly odpovídající množství gravitace, aby uspokojily jejich

potřeby. Když jsem se ho zeptal, jaké to bylo stýkat se přímo s těmito bytostmi, řekl, že to byl obvykle pocit extrémní duchovní blaženosti. Často zažíváte komunikaci mezi myslí a cítíte výjimečný pocit štěstí a světla.

Henry o nich vždy mluvil jako o lidech, ne o mimozemšťanech. Někteří měli uhlově černou kůži. Jiní měli pleť s pastelovými barvami, které mohly být žluté, růžové, červené, oranžové, modré nebo fialové. Někteří měli kůži čistě bílou. Jiné měly různou hloubku šedi. Jedna skupina, o které řekl, že byla z Alfa Centauri, měla tmavě zelenou kůži a fotosyntetizovala světlo. Setkal se jen se ženami z této skupiny a řekl, že mají černé vlasy a řecké rysy. Sousední planeta ve stejném systému byla z velké části poušť a měla lidi s načervenalou kůží, kteří vypadali hodně jako Mayové. Tyto dvě civilizace spolu v minulosti válčily a vztahy mezi nimi byly stále dost mrazivé. Nejvyšší skupina mimozemšťanů, které viděl, byla v dosahu dvanácti stop a bylo s nimi zacházeno s hrozným respektem. Nosili barevné a propracované kožené bojové brnění, jako jsou jasně červené a černé oblečení se spoustou ozdobných prvků a masky. Když přišli do místnosti, nebylo vám dovoleno se na ně podívat.

Opakovaně jsem se snažil přimět Henryho Deacona, aby mi řekl, co v těchto zaměstnáních dělal, ale bylo velmi obtížné přimět ho, aby vydal informace za určitý bod. Řekl mi, že byl vycvičen k opravě určitých typů pokročilých zařízení. Cestoval na různé základny v naší sluneční soustavě a prováděl údržbu podle potřeby. Stále znovu potvrzoval, že práce, kterou dělají, je velmi důležitá pro přežití lidské rasy, a proto se necítil dobře zacházet do detailů.

Vpřed

Uvolnil jsem mnoho konkrétních informací z informací Henryho Deacona a publikum Projektu Camelot bylo ohromeno, když vystoupil na konferenci 12. července 2009. Skupina zasvěcených hovořila ve švýcarském Curychu a já jsem byl mezi nimi. Henry byl přiveden a cestoval se mnou na akci. Náš krycí příběh byl, že to byl můj „strýc Mark“. Byla to docela senzace, když vystoupil na pódium během prezentace astronauta NASA Dr. Briana O'Learyho a odhalil se. [97](#) Ačkoli nezašel do velkých podrobností o tom, co věděl, ukázal všem svůj pas USA. Byla hnědá, na rozdíl od normální tmavě modré

barvu a řekl OFICIÁLNÍ PAS. Prohlédl jsem si ho soukromě spolu s řadou dalších forem důkazů o jeho vojenské službě a potvrdil jsem, že je autentický.

Strávil jsem více než osmdesát hodin mluvením s Deaconem a často jsem se tomu smál jak byl ke všemu rezervovaný. Když začal, dostal obrovskou hromadu instruktážních dokumentů, na jejichž přečtení nebyl ani zdaleka dost času.

Jakmile byl vyškolen pro své konkrétní pracovní povinnosti, rychle se to stalo jeho běžnou každodenní rutinou. Naučili ho myslet si, že mluvení o jakékoli své zkušenosti ho zabije, takže se často vyhýbal mým otázkám a říkal mi, že to pro něj není dost zajímavé, aby o tom mluvil. Přesto se mi z něj během mnoha rozhovorů podařilo vytáhnout neuvěřitelné množství dat. Nečekal jsem, že skutečně vystoupí. Později litoval, že to kdy udělal, a odmítl dále mluvit. Nikdy neprofitoval z ničeho, co udělal, ani nehledal žádné veřejné uznání.

Henryho data obsahovala informace o „vysokoenergetickém oblaku“, do kterého se naše sluneční soustava pohybovala. Věděl, že byla vyslána kosmická loď, aby si oblak prohlédla a studovala jeho energetické vlastnosti. Potvrdil, že se očekávalo, že spustí dramatickou evoluční událost na Zemi, včetně epického uvolnění sluneční energie. Pozdější zasvěcení měli svědectví, která se pozoruhodně shodovala se vším, co řekl.

Henry byl velmi potěšen mým vědeckým výzkumem meziplanetárního klimatu změna, jak je uvedeno v The Source Field Investigations. Použil jsem oficiální zdroje NASA, abych dokázal, že Slunce, planety a satelity v našem systému se stávají jasnějšími, teplejšími a magnetičtějšími pozoruhodnou rychlostí. Byl si také vědom toho, že NASA důsledně brání komukoli v oficiálním spojení teček, jako jsem to udělal já. Zjevně se báli, že náboženští fanatici využijí data k potvrzení jejich přesvědčení a pak vyvolají rozšířený strach a paniku.

Henry však také věřil, že jejich energetické nahromadění vytvoří uvolnění, které bude mít pozitivní účinky na lidstvo. Počáteční fáze mohou být velmi dezorientující a matoucí, nicméně jak jsme se přizpůsobili náhlému, masivnímu posunu vědomí, který by tato změna způsobila.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Pete Peterson, Tesla of Black Ops

Jpár týdnů před konferencí v Curychu v červnu 2009 mi Kerry Cassidyová poslala nahrávku telefonního hovoru, který měla s mužem jménem Pete Peterson. V době psaní tohoto článku v roce 2016 je Petovi sedmdesát čtyři let. Když jsem slyšel, jak inteligentní a zběhlý v utajovaných informacích tento muž je, řekl jsem, že se k němu musíme okamžitě dostat. Jinak by mohl být ohrožen nebo dokonce zabit a my bychom ztratili šanci. Téměř okamžitě jsem financoval letenky, auto a pronájem hotelu v Peteově místě. Bill přiletěl ze Švýcarska a všichni jsme dělali s Peteem rozhovor tři dny za sebou, přičemž audiorekordéry běžely celou dobu. Poslední den jsme natočili třídílný videorozhovor, který byl později zveřejněn. [98](#) Od tohoto prvního setkání v roce 2009 jsem s Petem nadále mluvil v průměru alespoň jednou týdně, obvykle dvě hodiny na rozhovor. I když dochází k opakování, stále se stále učím nové věci.

Brzy Pete potvrdil, že nadzvukovou výšku televizního přijímače lze skutečně změnit, aby přitáhla pozornost, přesně jak jsem pozoroval. Zjistil jsem, že nejméně osm různých strategií bylo aktivně využíváno k podprahové manipulaci s televizními diváky. Za starých časů televizního vysílání VHF, kdy kvalita obrazu a příjem byly často dost špatné, mohl být pod hlavní obraz umístěn sekundární obraz, který byl jen o 10 až 15 procent jasnější. To by mohlo předávat informace přímo do podvědomí. Obrazy, slova a myšlenky lze také zasadit různými jinými skrytými prostředky.

„Nezpochybňujte vládu Boha“

Když jsem byl dítě, pokud jste zůstali dlouho vzhůru a dívali se na televizi, viděli jste krátké video, které hrálo státní hymnu a ukazovalo obrazy vlajících vlajek a různých národních památek. Vždy mi to z nějakého nevysvětlitelného důvodu připadalo velmi strašidelné. Poté vysílání náhle utichlo a vytvořilo osamělou změť pohybujících se černých a bílých bodů zvaných „sníh“ a hlasitý syčivý zvuk. 11. listopadu 2009 anonymní jednotlivec nahrál na YouTube video jednoho z těchto starých klipů se slovy: „Zachránil jsem tento filmový kotouč z televizní stanice, která se s ním v 60. letech 20. století podepisovala.“ Uživatel, který video nahrál, později zveřejnil komentář, že původní kotouč byl nalezen v Alabamě z roku 1963 a klip byl pravděpodobně vysílán v několika státech během 60. let. ⁹⁹ Dva roky poté, co bylo video poprvé nahráno, někdo zjistil, že obsahuje podprahový text, a zpráva se rychle stala virální. ¹⁰⁰ Slova státní hymny jsou vyhláskována a objevují se na obrazovce zleva doprava. Jakmile se však slova poprvé zhmotní, objeví se pod nimi jiná sada slov se stejným základním písmem.

Skrytá slova se nikdy neobjeví všechna najednou a abyste viděli zprávy, musíte video zpomalit na čtvrtinu jeho normální rychlosti. Skrytý text se objeví přibližně ve stejné oblasti jako slova, která pak zůstanou na obrazovce. Podprahové příkazy, které se objevují ve videu, jsou následující:

DŮVĚŘTE VLÁDĚ USA
BŮH JE SKUTEČNÝ BŮH DÍVÁ
VĚŘTE V BOHA VLÁDY
POVSTÁNÍ NEBUDE TOLERováno
OBEY CONSUME OBEY CONSUME
KOUPIIT ULTRA KOUPIIT NAOMI
UCTÍVEJTE KONZUMUJTE POSLOUCHEJTE VĚŘIT
NEDOTAZUJTE SE VLÁDY

„Ultra“ a „Naomi“ jsou názvy údajných programů na ovládnutí mysli. Někteří lidé toto video napadli jako hoax, ale zdá se velmi nepravděpodobné, že jejich argumenty jsou platné. Film They Live z roku 1988 vyobrazoval společnost, ve které byla slova jako „OBEY“ a „CONSUME“ skryta v podprahových poselstvích, a toto byl téměř jistě raný pokus informátorů sdělit nám, co se skutečně dělá. Jak uvidíme, existuje silná mezinárodní aliance, která se snaží porazit Cabal, a někteří zasvěcení mi dávají průběžné informace z této skupiny. Objevila se naše nejlépe napsaná analýza případu státní hymny ¹⁰¹ Stejný filmový klip byl na webu Vigilant 80. letech se stále používal při odhlašování, například v izraelské televizi ¹⁰² ~~2015~~, ale

v těch přeživších kopiích nejsou žádné podprahové. V osmdesátých letech měli lidé videorekordéry a tyto podprahové prvky by bylo snadné objevit. Verze ze 60. let je však širší, obsahuje budovy, které na záběrech z 80. let nevidíte, a jedná se o originální kopii, která se před rokem 2009 nikdy neobjevila na internetu. Verze z 60. let má navíc bílý text se stínem, který jde do vpravo dole, zatímco verze z roku 1981 má žlutý text se stínem, který se odráží nahoru vlevo nahoře. [102](#) Autor dochází k závěru, že ačkoli nemůžeme absolutně dokázat, že je skutečný – at

alespoň zatím ne — nelze to vyloučit ani jako podvod. Bude nutné vytvořit a potvrdit originální pásku videa. Anonymní osoba, která to nahrála, si byla pravděpodobně dobře vědoma toho, že jakýkoli pokus vystoupit by byl sebevraždou. Důvod, proč máme problém něco takového přijmout, je to, čemu říkám „efekt muže v ložnici“. Naučili nás obdivovat naše vůdce, volit je ve volbách a věřit, že dělají, co mohou, aby nás ochránili před našimi nepřáteli. Pokud nám podprahově říkají, že jsou Bůh, že je musíme uctívat a poslouchat, že vzpouru nebudeme tolerovat a nesmíme je zpochybňovat, náš pocit zrady a hrůzy je totální. Je to podobné, jako když vcházíte do svého partnera, když je v posteli s někým jiným.

V tom případě nemůžete popřít to, co vidíte. V případech, jako je tento, je mnohem snazší napadnout a zdiskreditovat posla jakýmikoli nezbytnými prostředky, než čelit nepříjemné pravdě.

Pete toto video nikdy neviděl, ale potvrdil, že tyto techniky a příkazy jsou platným příkladem toho, jak se používá technologie ovládnutí mysli. Když nic jiného, video je skvělým cvičením, které ukazuje, co lze udělat, a techniky, které se používají k manipulaci s námi. Mnohé z těchto technik jsou výrazně sofistikovanější než to, co vidíme na videu, a zřejmě fungují velmi dobře. Poprvé jsem o tom všem slyšel na své hodině sociologie na vysoké škole, jak to brzy uvidíme. Byl jsem ohromen množstvím konkrétních příkladů, které jsem musel studovat a učit se. Byl jsem také testován, jak rozpoznat tyto zprávy v tištěných reklamách. Jakmile se naučíte, co hledat, není tak těžké je najít.

Sex, smrt a Dr. Wilson Bryan Key

Pete řekl, že podprahové prvky lze vložit i do zvukových stop. Sofistikované techniky umožňují, aby se řeč prolínala s hudbou téměř způsobem

nelze vědomě odhalit, ale mysl je snadno vycytá. Klíčem k této technologii je, že podvědomí dokáže pochopit pouze základní, dětinské příkazy. Proto podnikové obchody, které to vědí, budou přehrávat hudbu, která opakuje základní příkazy pomalou, hypnotickou rychlostí, jako například „Jsem dobrý člověk.

Krást je špatné. Já nekradu." Pete také řekl, že pro americké automobilky je běžné, že tajně pozměňují obrázky stromů, když prosvištěly kolem v reklamách. Stávající listy a větve by byly manipulovány tak, aby vytvořily obrazy, které by provokovaly podvědomí, jako jsou obrazy nahých žen. To by způsobilo, že by si potenciální kupci auto spojovali s mužností a uspokojením svých nejzákladnějších prvotních instinktů.

To potvrdilo a zlepšilo některé nepříjemné věci, které jsem se naučil na hodinách sociologie na vysoké škole. Dr. Wilson Bryan Key napsal několik knih, ve kterých jasně odhaluje tuto podprahovou reklamu v práci. Webové stránky jako Subliminal Manipulation obsahují řadu původních Keyových i novějších příkladů, a to ve formě fotografií i videí. [103](#) Obrázky jsou extrémně šokující a slova jako „SEX“ jsou v mnoha případech velmi snadno rozpoznatelná.

Provokativní weby odhalující podrobnosti, jako je tento, lze obvykle získat z Archive.org, pokud je Cabal převede do režimu offline. [104](#) Jednou z

nejpodivnějších věcí, které Key objevil, bylo, že obrazy a vyobrazení smrti byla používána poměrně často i v podprahovém prostředí. Zdá se, že jde o další příklad „nutkání k opakování“. Mnoho z nás je silně sváděno myšlenkou vlastní smrti v podvědomí. Jsme přitahováni k věcem, které by nás mohly zabít, jak se vznášíme z opakování traumatu jiných střetů se smrtí v minulosti. To je opět vidět na objevu Dr. Bessela A. van der Kolka, že vojáci s PTSD by při sledování filmu se scénami bojové smrti dostali vysoký ekvivalent injekce osmi miligramů morfia. Ve středu 21. února 1990, jen rok a půl předtím, než jsem měl první hodinu sociologie, měl Dr. Key přednášku na Massachusetts Institute of Technology (MIT), která byla napsána v jejich oficiální publikaci The Tech, a následuje.

Podprahová sdělení se často soustředí na tabu společnosti
– sex, smrt, incest, homosexualita a někdy i pohanské ikony – podle Key. Tvrdil, že v jedné reklamě na likér byly obrázky ryb, křičících tváří, krysy, sopky, ještěrky a několika dalších symbolů smrti zasazeny do kostek ledu. Další příklady, které Key ukázal, zahrnoval muže s erekcí v RJ

Reynoldsova reklama na Camel, otlučená lebka v nápoji Bacardi a slovo rakovina v reklamě na cigarety. Key tvrdil, že tyto zprávy se neobjevují náhodou, náhodou nebo jako

[105](#) dílo jednotlivého umělce.“ —

Existuje tolik kvalitních příkladů tohoto fenoménu, které se skrývají na veřejnosti, že federální trestní procesy již měly začít. Problém je, že nežijeme v otevřeném a svobodném systému. Existuje silná institucionální korupce, která brání tomu, aby byly tyto zločiny brány vážně. V roce 2007, hned na úsvitu bezplatného online streamování videa, které mohl kdokoli nahrát, se na Food Network objevilo logo McDonald's pro jeden snímek Iron Chef America . Objevilo se video na YouTube, které to odhalilo, a sít' byla nucena se veřejně omluvit s tím, že šlo o „závadu“. Popřeli, že by to [106](#) Mental Floss kombinovali se sedmi dalšími zjevnými podprahovými reklamami. příklady v populárním článku z roku 2015. mnoho stovek provokativních příkladů v jeho knihách, přednáškách a videích.

[107](#) Produkoval Dr. Bryan Wilson Key

V článku Tufts University z roku 2003 Dr. Key napsal: „Nedávný odhad zastával názor, že 10–20 % mainstreamové americké reklamy obsahovalo sexuální informace. Zahrňte však podprahovou dimenzi komunikace a vkládání informací do mozku (bez vědomého vědomí) sexuálního materiálu se snadno blíží 80–90 % komerčních médií. V tomto všudypřítomném oceánu sexualizovaných lidí, produktů, myšlenek a informací jen málo spotřebitelů vůbec tuší, že bylo vytvořeno obrovské, bizarní, neviditelné prostředí, aby je vydojilo z jejich peněz, oddanosti a moci.“

[108](#)

Pane Do

Jak můžete vidět z videí projektu Camelot, Pete je úžasně výmluvný a velmi dobře zručný ve vědě. kniha s jeho [109](#) Klidně bych to celé zaplnil svědectvím. Pete tvrdí, že jeho dědeček byl jedním z hlavních laboratorních asistentů Nikoly Tesly a od útlého věku byl trénován v tajích Teslovy technologie. Byl rekrutován vládou jako chlapec poté, co vyvinul velmi účinný raketový systém. Poté byl školen všemi nejlepšími vědci dostupnými v utajovaném světě a získal informace v hodnotě několika doktorátů v různých technických oborech. Stal se jedním ze špičkových vědců

a řešení technologických problémů v utajovaném světě a byl široce považován za jejich jediného nejcennějšího a nejplodnějšího vynálezce. Ronald Reagan mu dal přezdívku „Mr. Udělej“ jako výsledek. Je smutné, že téměř všechny jeho vynálezy, které změnilly svět, zůstávají dodnes utajeny.

Pete pracoval přímo se špičkovými neocony, jako jsou Dick Cheney a Donald Rumsfeld, a nakonec u něj došlo ke změně srdce, která vedla k jeho nástupu. Cítil, že má „bahno na svém kole karmy“. Rozhovory s Projektem Camelot, které jsme s Petem dělali, sotva poškrábaly povrch toho, kolik toho opravdu věděl, jak léta plynula. Pete jde v jakékoli otázce do tolika technických detailů, že je to až ohromující. Neexistuje nic takového jako krátký rozhovor. Dokáže tři hodiny mluvit o pokročilé fyzice, matematice nebo technologii a nikdy se neopakuje. Nikdy jsem ho nepřistihl při žádné zjevné lži. Kdykoli jsem se mohl vrátit k příběhu, který mi vyprávěl před pěti lety, a získat nové informace kladením různých otázek. Byl jsem hluboce poctěn, když mi řekl, že jsem jedním ze tří nejchytřejších lidí, které kdy poznal. Jeden z nich zemřel a druhý ho zradil. Pete mě také představil několika dalším zasvěceným.

Jeden z nich vyvinul osm různých antigravitačních systémů analýzou havarovaných trosek a osobními konzultacemi s mimozemšťany.

Svatý Bože Sakra

Pete tam byl během formativních fází téhož tajného vesmírného programu, jehož byl součástí Henry Deacon. Pomáhal navrhovat některá řemesla a další technologie, které používají. To zahrnovalo pokročilé počítačové čipy, které jsou mnohem výkonnější než cokoli, co máme v komerčním světě, a obsahují fotonové tranzistory namísto těch, které používají elektrony. Každý Peteovy čipy mají ohromující 144 jader a běží rychlostí výrazně převyšující jakoukoli současnou technologii. Čipy lze tisknout na konvenční vícevrstvé silikonové destičky za velmi nízké ceny. Protože fotony mají kvantovou nelokalitu, zpracovávají současně nespočet výpočtů. Osmdesát pět procent součástí typického smartphonu lze eliminovat pouze jedním čipem a vyžaduje tak málo energie, že jej lze srazit z citronu se zapíchnutými dráty. Tato technologie byla nedávno předvedena úředníkům, kteří o těchto objevech v Pentagonu nevěděli. Dali čipu náhodný, nečekaný výpočet, že jejich špičkovým superpočítačům bude trvat tři týdny, než se rozlouskají, a odešli. Peteův čip už hádanku vyřešil, když se vrátili z koupelny. Tyto

čipy jsou tak silné, že demonstrují to, co Peteovi zasvěcení říkají „elektronická inteligence“.

Pete byl také zapojen do programu, ve kterém byla nervová soustava podrobně zmapována. Zjistil, že uprostřed každé lopatky máme důlek, kde se protíná obrovský shluk nervových vláken, než se dostanou do mozku. Řekl, že to nemá žádný praktický účel pro tělo, kromě toho, že se cítí skvěle, když je oblast masírována. Předpokládá se, že tyto nervové shluky jsou produktem inteligentního genetického pohrávání si s lidským tělem, například mimozemšťany. Pete a jeho zasvěcení mají pocit, že jsme měli tyto oblasti používat, jakmile jsme se naučili, jak se k nim dostat. Speciální energetická pole mohou pumpovat vizuální informace, zvuky a myšlenky přímo do mozku prostřednictvím těchto oblastí, které nazývají „porty“.

Tento systém byl znázorněn ve filmu Matrix, kdy Trinity stahuje informace o tom, jak létat s helikoptérou, zatímco její oči třepotají, a Neo si stahuje informace, které mu najednou umožňují vyniknout v bojových uměních a bojovat s Morpheem. Hlavní rozdíl v Matrixu je v tom, že se lidé „napojují“ přes port v zadní části hlavy, spíše než v lopatkách. Pete řekl, že pokud dostanete informace tímto způsobem, může to způsobit bolesti hlavy a dezorientaci. Data se pak začnou objevovat ve vaší mysli v průběhu několika příštích dnů nebo týdnů. Zpočátku to vypadá jako snové a postupně se to ve vašem vědomém uvědomění vynoří jako něco, co znáte a čemu rozumíte. Máme potenciál výrazně zvýšit naši inteligenci a naučit se více jazyků pomocí této technologie.

Tento systém lze také použít k promítání lidí do živě realistického prostředí virtuální reality. Střední a vysoce postavení členové Cabalu běžně zažívají tuto technologii, stejně jako každý v tajném vesmírném programu. Tyto systémy VR byly zobrazeny v Matrixu, stejně jako ve filmové sérii Divergent a v menší míře v Enderově hře. Obrazy lze také vytáhnout z mysli a promítat, jak bylo znázorněno v Minority Report. Když jsem poprvé začal mluvit s Coreym Goodem, jedna z mnoha ohromujících korelací, které jsme měli s našimi zasvěcenými znalostmi, byla na téma těchto portů. Corey si je dobře uvědomoval a řekl mi mnoho z toho, co řekl Pete, než jsem vůbec stačil dostat ta slova z mých úst. Prozradil, že tytéž systémy hojně používal, když byl ve vesmírném programu.

Klasifikované stíhačky již díky tomuto systému nepotřebují okna. Vize není nic jiného než elektrické signály ze sítnice vašich očí, které jsou poté posílány do mozku. V tomto případě dva kovové výstupky tlačí na vaše porty

sedíte na speciální židli. Energetické signály jsou pumpovány do vaší zrakové kůry stejně jako elektrické signály z vašich očí. Vaše zraková kůra je zaplavena informacemi, které jsou stejně dostupné jako to, co vidíte svými očima. Vaše vidění se stane výjimečně ostré a jasné a poté můžete přiblížit jakoukoli oblast, jako je dalekohled. Peteovi se podařilo předvést ukázkou této technologie pro bohatého vedoucího společnosti, který byl slepý. Muž byl převezen na letiště a posazen do specifické stíhačky. Když systém vyzkoušel, jeho přesný citát začínal slovy „Svatý Bůh sakra“. Nemohu vytisknout poslední slovo, které řekl.

Letecké velitelství

Zjistil jsem, že naše vláda již má maskovací technologii, která dokáže zneviditelnit námořní plavidla, letadla a kosmické lodě, a v utajovaném světě se tomu říká „maskování“. Naše obloha je běžně plná maskovaných plavidel, která nevidíme. Patří sem gigantické letadlové lodě, které jsou doslova plovoucími městy, využívající kombinaci antigravitačního a konvenčního pohonu, aby zůstaly ve vzduchu.

Zasvěcený Bob Dean se dostal do potíží, protože prozradil tyto informace ve videu projektu Camelot z dubna 2010. Zde je to, co řekl: „Nechtěl jsem, abychom tady věděli o Aerospace Command, věřili byste tomu? Triliony dolarů ročně putují na vojenské velení, o kterém Američané ani neví, že existuje? . .

. Bývalo to v Nebrasce. Bývalo to v Coloradu

pružiny. Nyní velitelství.

· · Přisahám bohu, že velitelství je na oběžné dráze!

Je tu čtyřhvězdičkový generál letectva, který, co jsem naposledy kontroloval loni, velel:

Lance Lord. Zajímavý název. . . .

Je to společné vesmírné

velitelství, o kterém americký lid ani neví, že existuje. To dělá NASA ostudu." [110](#) Peterson

byl naprosto ohromen, když viděl, jak se tyto létající supernosiče objevily

The Avengers a Captain America: The Winter Soldier. Řekl, že to, co v těchto filmech vidíme, je úplně stejné jako to, jak skutečně vypadají. Dvě z těchto lodí obvykle létají s velkým létajícím černým trojúhelníkem, který slouží jako masivní víceúrovňová letadlová loď. Ve svém epickém článku „Kosmický pohled na porážku Kabala“ uvádím podrobná fotografická srovnání a analýzu toho, jak se shodují s Petovým svědectvím. z 80. let se nyní objevují ve filmech. Film Avatar Jamese Camerona byl nabitý obrázky skutečné [111](#) technologii, která nás obklopuje již před dlouhým

člověk se může postavit a manipulovat. Stejné zařízení se objevuje ve filmu Vetřelci, ve kterém jej Sigourney Weaver používá k boji s královnou.

Dalším informátorem projektu Camelot byl počítačový hacker Gary McKinnon, který využil své schopnosti k hledání informací o UFO. jeho [112](#) Naboural se cestu do NASA, Pentagonu a různých dalších vládních organizací. Huffington Post UK zveřejnil provokativní článek o důkazech, které objevil. „Když se Gary McKinnon před několika lety naboural do počítačů US Space Command a dozvěděl se o existenci ‚nepozemských důstojníků‘ a ‚transferu mezi flotilami‘ a tajném programu zvaném ‚Solar Warden‘, byl obviněn Bushem. Ministerstvo spravedlnosti spáchalo „největší vojenský počítačový hack všech dob“ a po vydání z Velké Británie mu hrozilo až 70 let vězení. . . .

McKinnon se také dozvěděl o lodích nebo plavidlech v Solar Warden. Říká se, že existuje přibližně osm mateřských lodí ve tvaru doutníků (každá delší než dvě fotbalová hřiště od konce ke konci) a 43 malých „výzkumných lodí“. [113](#) Je svému úřadu pomozte nařadit, Walter Pridmore, který je v podobě tvaru doutníků. Potvrdil také existenci programu Solar Warden.

Ve svém rozhovoru pro Project Camelot McKinnon řekl: „Předpokládal jsem, že an mimoplanetu Space Marines se formuje. A když se skutečně podíváte na DARPA, Agenturu pro pokročilé obranné výzkumné projekty, literaturu v současnosti a v posledních několika letech, mnoho věcí týkajících se vlády a vesmírného velení se týká vesmírné dominance. Je to opravdu, víte, konečná hranice. Jo, takže si myslím, že je přirozené, že chtějí ovládat vesmír a tajně vyvíjet vesmírnou sílu. Myslím, že [oni] s největší pravděpodobností používají technologii reverzní inženýrství z mimozemšťanů.“

[114](#)

Odliv mozků

Pete také odhalil, že takzvaný „odliv mozků“ v 50. a 60. letech byl velmi skutečný. Tvrdí, že do tajného vesmírného programu bylo naverbováno 55 až 60 milionů nejinteligentnějších a nejtalentovanějších vědců z celého světa.

Dvacet pět procent z nich bylo ze Spojených států a Kanady a zbylých 75 procent bylo mezinárodních. Přerušili by všechna pouta se svou rodinou a přáteli na Zemi, vyplnili sérii pohlednic, aby pokryli několik let času, a pak už se zde nikdy s nikým nestýkali. Skupiny na Zemi by pak rozesílaly pohlednice ve vhodných časových intervalech.

Inzeráty na tyto pracovní pozice byly otevřeně distribuovány v Brazílii. Reklamy říkaly, že opustíte zemi kvůli vzrušujícímu úkolu v oblasti špičkových technologií a už nebudete mít žádný další kontakt se svou rodinou nebo přáteli. Neříkalo přesně, o jakou práci se bude jednat, ani kam skončíte. Jakmile tito lidé dorazili do svých nových domovů, byli povzbuzeni, aby měli děti, a v důsledku toho se jejich populace od 50. let výrazně zvýšila. Lidé jsou nadále rekrutováni do této „odtržené civilizace“ z armády, zpravodajských služeb a dalších oblastí. Jak prozradil Corey Goode, mnoho z nich je vybíráno a trénováno od velmi raného dětství. Celkový počet lidí pracujících ve vesmíru by nyní mohl být výrazně vyšší než vlastní americká populace 300 milionů.

Podzemní základny

Někteří z těchto lidí také pracují v rozsáhlých podzemních zařízeních. Pete si byl osobně vědom přibližně 250 různých podzemních základen, které byly vybudovány po celém světě. Každé z těchto zařízení bylo postaveno tak, aby pojalo maximálně 65 000 lidí. Pete navštívil jeden z nich a byl ohromen. Obvykle se staví uvnitř přírodních vápencových jeskyní v zemi. Uvnitř jsou stromy, silnice a budovy, stejně jako klenutá střeška s umělým osvětlením. Když jsem se ho zeptal, jestli na tom není něco „vypnuto“, řekl, že jste vždy slyšeli zvuk ventilačních ventilátorů a ve vzduchu byl přetrvávající zápach strojního oleje. V klenutém stropě byly také vidět švy a nýty. Pete potvrdil, že lidem budou podávány injekce, které pro ně způsobí smrtící návrat na povrch. Abyste mohli odejít, museli byste dostat speciální injekci, která by vás zakryla po tolik dní, než byste se mohli vrátit. Pokud byste svůj pobyt prodloužili o tento počet dní, rychle byste zemřeli. Peteovi byla nabídnuta možnost žít a pracovat v jednom z těchto zařízení a on odmítl. Také mi řekl, že když toho prozradím příliš mnoho, možná budu vtažen do jednoho z nich a už se nikdy nevrátím.

Bob Dean také unikl informace o těchto základnách ve svém rozhovoru v dubnu 2010 pro Project Camelot. "Byl jsem v podzemních zařízeních, kterým byste nevěřili - masivní, masivní - po celé zemi." Pod Fort Huachuca je jeden, o kterém jsem vám možná už jednou řekl, že je gigantický. . . . Jedinou kritikou mi tehdy bylo, že některé z nich byly pro politiky tak luxusní, že mě to zadrželo. Cítil jsem, že si to politici nezaslouží

luxusní zařízení. Máme obrovská podzemní zařízení po celé zemi, po celé planetě. Máme oficiální vojenské vztahy s mimoplanetárními zpravodajskými službami. Máme velké zařízení uprostřed Austrálie. Jmenuje se Pine Gap. Jde o to, že naše armáda, naše Stínová vláda, je hluboce zapojena do mimozemských operací."

[115](#)

Kabalův plán byl rozpoutat jadernou válku v plném rozsahu, ve které jaderné ponorky odpálily veškerou svou municí. Cabal se postará o to, aby byli všichni jejich přátelé, kolegové a rodinní příslušníci odvedeni do podzemí, než válka začala, a plánovali tam žít, dokud se Země nestane znovu obyvatelnou. V těchto případech by nebyli nuceni střílet. Moderní jaderné zbraně nebyly navrženy tak, aby vytvářely nějakou trvalou radiaci, takže delší pobyt v podzemí by nebyl nutný. Každé z těchto měst má dokovací stanici v oceánu, kam se může zapojit množivý reaktor v jaderné ponorce a napájet celé zařízení po mnoho let. Ponorky jsou proto nadále užitečné poté, co odpálí všechny své rakety.

Rozsáhlý systém podzemních chodeb zvaný „sub-shuttle“ systém propojuje tato města dohromady, dokonce i pod oceány. Raketoplány se pohybují pomocí stlačeného vzduchu o vysoké intenzitě a jsou extrémně rychlé. Nafukovací airbasy uvnitř raketoplánu vás tlumí před nárazy v zatáčkách. Jízda může být natolik nepříjemná, že každé sedadlo má podtlakový skluz pro zachycení zvratků, jakmile se do něj opřete. Sub-shuttle systém byl odhalen Phil Schneider na počátku 90. let. Osobně znal 129 podzemních zařízení, všechna propojená sub-raketoplánovým systémem, a tvrdil, že pracoval na třinácti z nich. Nedlouho poté, co se objevil, Schneider zemřel

17. ledna 1996. [116](#)

Svědék The Disclosure Project Daniel Morris, který se později objevil se svým skutečným příjmením Salter, řekl o Philovi v této citaci z jeho rozhovoru ze září 2000 následující: „Jsou další lidé, kteří byli odstraněni kvůli tomu, co vědí. Jedním z nich byl můj přítel, Phil Schneider, který pracoval zde v Novém Mexiku na stavbě tunelů. Největší, se kterou se zapletl, bylo podzemní zařízení Dulce. . . .

Vím, že Phil miloval tuto zemi a myslel si, že tyto programy obcházejí naši formu vlády. . . .

Žádný Kongres nikdy nehlasoval o žádném z těchto černých projektů a on věřil, že americký lid má právo vědět, za co utrácí své peníze a co jsme schopni udělat. A on začal mluvit, takže se ho zbavili .“

Hledač a Aliance

Jak roky ubíhaly, Pete ověřil téměř vše, co mi ostatní zasvěcení řekli o vesmírném programu, a přidal významné dodatečné informace. Odhalil, že na počátku 80. let minulého století do naší sluneční soustavy vletěla gigantická koule velikosti Měsíce, což vyděsilo Reaganovu administrativu. Žádný z mimozemšťanů, se kterými byli v kontaktu na místech, jako je Oblast 51, neměl ani zdaleka takovou úroveň technologie. Tuto sféru nazývali „Hledač“. Byl převážně bílý, ale jeho povrch měl geometrické linie podobné fotbalovému míči. Po jeho stranách by se otevřely obrovské portály a vytvořily osm set mil široké díry do interiéru, který byl příliš tmavý na to, aby bylo vidět velmi jasně. Lodě by létaly dovnitř a ven z portálů a zkoumaly naše planety a měsíce. Hledač vstoupil do naší sluneční soustavy a začal obíhat každou z planet, jednu po druhé. Nakonec odešel, když se dostal k Jupiteru.

Přestože má Pete stovky úžasných příběhů, které jsem mohl ověřit, v této knize není ani zdaleka dost místa, abych je všechny zdokumentoval. Nejdůležitější věc, kterou se mnou sdílel, je existence aliance, která se vytvořila, aby ukončila zakrývání UFO. Dva nejvýznamnější filmy, které odhalují agendu Aliance a připravují nás na odhalení, jsou Iron Man 3 a Captain America: The Winter Soldier. 118 Překvapivá většina lidí v Pentagonu si přeje, aby utajování skončilo, zejména proto, že šlo o klíčovou práci. Kabala stále používá smrtící sílu, aby zabránila odhalení pravdy. V důsledku toho prozrazující prvky Pentagonu tiše spolupracovaly s cizími zeměmi na vytvoření mezinárodní aliance. Na svých webových stránkách jsem obsáhle popsal bitvu mezi Cabal a Aliance a příběh se neustále posouvá a vyvíjí, jak plyne čas. Toto je považováno za „stínovou třetí světovou válku“ a kabala válku velmi rychle prohrává. V době psaní tohoto článku se podepisují hlavní smlouvy a očekává se oficiální oznámení.

Boží zásah

Nejzajímavější je, že jsme se dozvěděli, že extrémně vyspělá mimozemská síla soustavně brání Cabalům zabít velké množství lidí.

To sahá až do úsvitu jaderného věku. Střely a celá jaderná zařízení byly soustavně vyřazovány z provozu UFO, která se objevila.

Některé z těchto příběhů pronikly na veřejnost prostřednictvím jiných zasvěcených osob, jak se brzy dočkáme. Vesmírné „hvězdné války“ zbraně byly deaktivovány v 80. letech 20. století téměř hned, jak se objevily. Celá zařízení jaderných střel měla všechny hlavice zcela roztavené na neradioaktivní materiál. Naváděcí systémy na raketách byly tak zakódované, že nemohly létat. To se stalo při více příležitostech. Astronaut Apolla a americký hrdina Dr. Edgar Mitchell veřejně potvrdil celkový příběh v roce 2015 a média o něm široce informovala. Zde je úryvek z The Mirror:

[Dr. Mitchell] nám řekl, že vojenští zasvěcenci viděli podivná řemesla létání nad raketovými základnami a slavným zařízením White Sands, kde byla v roce 1945 odpálena vůbec první jaderná bomba na světě. . . "Moje vlastní zkušenost z rozhovorů s lidmi jasně ukázala, že se mimozemšťané pokoušeli zabránit nám jít do války a pomoci vytvořit mír na Zemi." Mitchell také naznačil, že podobné příběhy slyšel od lidí, kteří obsluhovali raketové základny během nejnapjatějších částí dvacátého století. "Mluvil jsem s mnoha důstojníky letectva, kteří pracovali v těchto sílech během studené války," pokračoval. "Řekli mi, že UFO bylo často vidět nad hlavou a často zneškodnilo jejich střely." Jiní důstojníci ze základen na pobřeží Tichého oceánu mi řekli, že jejich [testovací] rakety byly často sestřelovány mimozemskými kosmickými loděmi."

[119](#)

27. září 2010 uspořádal Robert Hastings akci v National Press Klub, ve kterém sedm veteránů amerického letectva sdílelo své osobní svědectví o těchto setkáních. Je velmi pravděpodobné, že Dr. Mitchell mluvil s některými, ne-li se všemi těmito zasvěcenými. Podle Hastingsových webových stránek: „K dnešnímu dni Hastings vyzpovídal více než 150 vojenských veteránů, kteří byli zapojeni do různých incidentů souvisejících s UFO na amerických raketových stanovištích, ve skladech zbraní a na zkušebních střelnicích jaderných bomb. Události popsané těmito jednotlivci nenechávají žádné pochyby o tom, že americký program jaderných zbraní je trvalým zdrojem zájmu někoho, kdo vlastní mnohem lepší technologii. . . . Hastings věří, že UFO pilotují návštěvníci odjinud ve vesmíru, kteří se z jakéhokoli důvodu zajímali o naše dlouhodobé přežití. Tvrdí, že tyto bytosti občas narušují naše jaderné zbraně, aby vyslaly zprávu americké a sovětské/ruské vládě, že jejich držení a potenciální rozsáhlé použití

jaderné zbraně ohrožují budoucnost lidstva a ekologickou integritu planety.

[120](#)

Méně než měsíc po Hastingsově epické události, 23. října 2010, se nad největším jaderným zařízením v USA objevilo UFO ve tvaru doutníku. Letecká základna FE Warren v Cheyenne ve Wyomingu ztratila schopnost komunikovat s padesáti svými raketami Minuteman III. Jednalo se o největší jednotlivou poruchu jaderných střel v celé historii Spojených států, která ohrozila jednu devítinu celého arzenálu, a trvala několik hodin. Podle článku PR Newswire, který byl původně uveden na Reuters, „Důvěrné zdroje letectva také hlásí, že velitel jejich letky varoval svědky, aby nemluvili s novináři nebo výzkumníky o věcích, které mohli nebo nemuseli vidět na obloze. a pohrozil přísnými tresty každému, kdo poruší bezpečnost.“

[121](#)

Podle Petersona někdy koncem 80. nebo velmi začátkem 90. let zbývající rakety v USA i SSSR byly zcela zničeny. To byla zřejmě poslední kapka, která vedla k rozpadu SSSR a konci studené války. Zasloučenec projektu Camelot Bob Dean mi nezávisle potvrdil tyto podrobnosti asi rok poté, co jsem je poprvé slyšel od Peta. V rozhovoru pro Project Camelot v roce 2010 Dean prozradil část informací, když řekl: „Nebude jaderná válka, protože to [mimozemšťané] nedovolí. Planeta je příliš cenná – flóra a fauna v této zoologické zahradě je příliš vzácná. A už několikrát zasahovali. Svůj názor prosadili během Reaganovy administrativy; dostali se do Gorbačova, když byl ve funkci. Na to upozornili mnohokrát. Dokázali to v Rendlesham Forest, Bentwaters, když roztavili hlavice.“

[122](#)

Ačkoli USA stále mají rakety, nyní obsahují pokročilé systémy částicových paprsků přesně takové, jaké vidíme v Captain America: The Winter Solider, protože jakýkoli pokus o výrobu jaderných zbraní je blokován. Je vysoce nepravděpodobné, že bude někdy povoleno použití těchto systémů s částicovým paprskem, protože jsou extrémně destruktivní – jak tak přesvědčivě ilustruje film Captain America .

Nicméně některé tragické události, jako je únik ropy z BP a katastrofa ve Fukušimě, jsou stále „povoleny“ pokročilými mimozemšťany, kteří dohlížejí na naši planetu a řídí ji. V určitých případech naše kolektivní svobodná vůle povoluje, aby k těmto událostem došlo, abychom zajistili globální probuzení. To nás pak vede k tomu, abychom začali jednat, povstali proti našim utlačovatelům a zachránili se. Mimozemšťané nemohou jen zamést a

zachraň nás. Mají dovoleno udělat část práce, abychom mohli problém vyřešit sami, ale musíme práci dokončit.

Naprostá většina plánovaných masových zvěrstev je však zablokována, protože Cabal se stále neustále snaží rozpoutat třetí světovou válku, způsobit masové katastrofy, které by vedly k neuvěřitelným ztrátám na životech a jinak způsobit na Zemi zmatek. Jako jeden příklad se Cabal pokusila vyslat potápěčské vojáky black-ops, aby vyhodili do povětří ropnou rafinerii v Perském zálivu, čímž vytvořili další únik ropy BP. Nesli batohy s bombami, které se chystali umístit na plošinu. To by téměř jistě vedlo k epické válce typu Armageddon na Středním východě, jakmile by západní mocnosti popřely jakoukoli odpovědnost za katastrofu. Zvolení představitelé velmi pravděpodobně netušili, že se to plánuje. Vojáci narazili na energickou stěnu ve vodě, která byla jako roztažitelná guma. Nemohli přes ni, pod ani skrz, a nakonec to vzdali po dvanácti hodinách boje.

Množství „božského zásahu“, které zastavilo války je opravdu ohromující, podle Petea a dalších zasvěcených. Pokročilá, exotická plavidla byla deaktivována nebo úplně zmizela. Celá podzemní zařízení měla všechny své zaměstnance portálem ven a poté byla zcela zničena. To zahrnovalo základnu poblíž Washingtonu, DC, kam se kabalští členové vlády USA chystali uprchnout v případě prozrazení veřejnosti. Když byla tato základna zničena, celé východní pobřeží Spojených států se otřáslo zemětřesením o síle 5,5 stupně. Byla to docela šokující synchronicita, že k této události došlo 23. srpna 2011, ve stejný den, kdy vyšla moje kniha *The Source Field Investigations*. Vydavatel byl celý nadšený z našeho velkého debutu a právě ten den se pod ním zvedla zem

nohy vydavatelů, což způsobilo, že se jim podlomila kolena, pokud stáli. [123](#)

Bylo také velmi zajímavé a symbolické, že při stejném zemětřesení praskl vrchol obelisku Washington Monument. To opět vypadalo jako mocný symbol blížící se úplné porážky Kabaly. O zničení této a další základny pod mezinárodním letištem Denver jsem psal 16. září 2011. základny byly poté zničeny. Zdá se, že ničení základen se zastavilo krátce před tím, než bylo podepsáno [124](#) ~~124~~ ~~Následně jsme zjistili, že pečetě byla uzavřena další smlouva mezi Cabal a benevolentními mimozemšťany, která zvýšila rychlost procesu odhalení. Poté se začalo objevovat množství odhalujících dat NASA, jak probereme v nadcházejících kapitolách. Tři roky po zničení prvních dvou základen, v roce 2014, vysílala ruská národní televize v hlavním vysílacím čase tříhodinový~~

dokument, ve kterém jsem byl o těchto událostech vyzpovídán. Byla to nejpopulárnější show v historii této konkrétní produkční společnosti s 21 [125](#) milionů diváků.

Během této doby se tanky, které se chystaly valit do Sýrie, nespustily, aby fungovaly dobře, když byly přeneseny jinam. Dveře pumovnic na letadlech, které se chystaly vypustit masivně ničivé zbraně, byly zablokované. Zbraně by nestřílely. Dokonce i zbraně s čepelí byly zaseknuté v pochvách, takže je nebylo možné vytáhnout. Při třech různých příležitostech Palestinci plánovali invazi do Izraele a izraelští vojáci zachytili jejich komunikaci a čekali na ně. Když se pokusili proti sobě bojovat, žádná z jejich zbraní nevystřelila a nemohli pustit zbraně s čepelí. Tito otrlí válečníci padli na kolena, zvedli ruce do vzduchu a plakali, protože věřili, že je to božský projev.

Navzdory veškerému negativnímu tisku o něm na Západě ovládaném Cabalem byl Vladimir Putin klíčovou postavou Aliance, která přímo spolupracovala s pozitivními prvky v Pentagonu. Pozitivní mimozemská skupina zjevně dala Putinovi část svých mírových technologií. Corey Goode odhalil, že tato technologie způsobuje náhlé zvětšení kovu, když je aktivován. Jakmile se paprsek vypne, kov se vrátí do své normální velikosti. Putin prokázal schopnost zcela vyřadit z provozu veškerý americký vojenský hardware, včetně nejnovějších, největších letadlových lodí třídy Aegis. Vyvíjíme veškeré úsilí, abychom zabránili ztrátám na životech a vytvořili pokojný přechod, který vede k odhalení.

Být prezidentem není legrace

Pete potvrdil, že George W. Bush dostal velmi malé sluchátko, aby mu tým zasvěcených řekl, co má říkat. Vyplynulo z toho mnoho zábavných slovních chyb, běžně známých jako „Bushismy“. [126](#) Snad nejviditelnější příkladem je, že „Naši národ nachází naději, kde křídla sní.“ To bylo řečeno v La Crosse, Wisconsin, 18. října 2000. [127](#)

Obama odmítl použít takové zařízení a místo toho mu bylo řečeno, že musí mluvit z teleprompteru. Pete také prozradil, že 7. ledna 2009 došlo mezi Obamou a přeživšími bývalými prezidenty USA k velmi provokativní schůzce. Až do této chvíle Obama nevěděl, do čeho se to dostal. Podle

k Peteovi, byl vzat na půlhodinovou soukromou schůzku s Georgem HW Bushem, na které byl vážně slovně napadán a vyhrožován.

The Washington Post potvrdil, že k soukromé schůzce skutečně došlo takto: „Včera se v Bílém domě na obědě sešel skutečný tým soupeřů, když prezident Bush a tři bývalí vrchní američtí velitelé odložili své politické neshody, aby nabídli vzpomínky a rady. na nově zvoleného prezidenta Baracka Obamu. . . . Bílý dům ani Obamův přechodový tým nesdělili mnoho podrobností z oběda, včetně toho, co si objednali z menu. Během jídla nebyli přítomni žádní pomocníci, uvedli úředníci. Obama se také setkal jeden na jednoho s Bushem asi 30 minut předem. [128](#)

Až do této schůzky Obama o Cabal mnoho nevěděl, pokud vůbec něco. Bylo mu řečeno, že on a celá jeho rodina budou mučeni a zabití, pokud budou klást odpor. Obama se z této schůzky zjevně odpotácel do místnosti v Bílém domě, kterou považoval za soukromou. Držel si hlavu v dlaních a plakal, říkal, že z něj udělali obětního beránka. Podle Peta a Jacoba, se kterým se právě setkali, byl v nedaleké telefonní budce zpravodajský agent a byl svědkem celé události. Pete také řekl, že velká většina zasvěcených pracujících pro Alianci ví, že se to stalo. Američtí prezidenti mají obecně velmi omezený přístup ke skutečným tajemstvím a kabala se mistrně snaží svalit vinu na volené představitele, čímž odvede pozornost od sebe.

KAPITOLA DEVANÁCTÁ

Jacob a tajný vesmírný program

T další významný insider dorazil šest měsíců po Petersonovi a budeme mu říkat Jacob. Dokud nepřišel Corey Goode, Jacob byl zdaleka tím nejvyšším zasvěcencem, kterého jsem znal. Má rozsáhlé zapojení do tajemství vesmírný program a „odtržená civilizace“, která z toho vyplynula. Když jsem se s ním poprvé setkal, i když jsem mohl říct, že to byl docela charakter a měl skvělý smysl pro humor, nebyl jsem ohromen a myslel jsem si, že je falešný. To ho vyzvalo, aby se prokázal, což rozhodně udělal. Během našeho prvního soukromého setkání mi Jacob ukázal úžasný důkaz, že má přístup k vysoce utajovaným tajemstvím. Zůstal v mém domě více než jednou celé dny a naše konverzace byly fascinující. Při své první návštěvě mi ukázal utajovanou fotografii ruin na Marsu. Byly velmi složité, zjevně umělé a vypadaly velmi odlišně od všeho, co jsem viděl na Zemi. Nejpodivnější je, že všechna slova po stranách se šipkami ukazujícími na různé objekty na fotografii byla v němčině.

Jacob mi také ukázal stovky a stovky stran plánů pro rozsáhlou podzemní základnu. Vypracování takových podrobných plánů by stálo hodně přes milion dolarů. Množství detailů v ilustracích a v jeho technických popisech všeho, co mi ukazoval, bylo ohromující. Toto zařízení by na povrchu obsahovalo řadu kondominií. Skryté výtahy by lidem žijícím v nich umožnily rychle přejít do podzemí, kdykoli by to bylo potřeba. Spočítal, kolik lidí by zařízení mohlo pojmout, a uvědomil si, že bude mít mnohem více prostoru, než by bylo potřeba v případě globální katastrofy.

Když svým nadřízeným řekl, že chce, aby zachraňovali obyčejné lidi i zasvěcené, projekt zrušili a stáhli veškeré finance.

Jacob pak otevřel Google Earth a ukázal mi řadu provokativních základen po celém světě, o kterých řekl, že jsou ještě zajímavější než Area 51.

Velmi rychle přiblížil některé z nejpustějších oblastí na Zemi a odhalil překvapivě složitá letiště uprostřed ničeho. Jedním z nich byl Diego Garcia, malý ostrov uprostřed Indického oceánu, který je oficiálně uveden jako společná vojenská základna USA a NATO. Jacob řekl, že na těchto základnách jsou zařízení jak pro lidi, tak pro mimozemšťany a šli mnoho úrovní pod povrchem – přesně tak, jak jsem to viděl ve svém epickém snu o vzestupu ze střední školy.

To nejsou šťastní lidé

Další šokující věc, kterou mi Jacob ukázal na našem prvním soukromém setkání, byly fotografie pořízené v Oválné pracovně prvního dne prezidenta Obamy, 20. ledna 2009, těsně předtím, než vešel dovnitř. Bylo to o něco méně než dva týdny poté, co mu bylo vyhrožováno a řečeno pravdu o Cabalovi na prezidentském obědě. Jacob si byl toho incidentu dobře vědom a potvrdil všechny podrobnosti, které se mnou Pete sdílel. Obamův nový stůl bylo pořízeno z různých úhlů. Nahoře na stole ležela manilová obálka, na které bylo perem načmárané číslo „44“, což znamenalo, že je čtyřicátým čtvrtým prezidentem.

Obálka obsahovala řadu instruktážních dokumentů, které Obamovi sdělily, co se skutečně děje. Dokumenty identifikovaly Cabal jako skupinu mocných mezinárodních bankéřů a řekly mu, že má přesně plnit jejich rozkazy – jinak by to pro něj a jeho rodinu mělo strašlivé následky. Jacob měl také upřímné obrázky bledého George W. Bushe, který jel ve své limuzíně poté, co se doslechli o 11. září; Nikdy jsem neviděl žádný z těchto obrázků v médiích. Během stejné akce mi Jacob ukázal desítky stránek bankovních účtů pro nejlepší kabalské rodiny, jako jsou Rothschildové. Viděl jsem uživatelská jména, hesla, čísla účtů a zůstatky a často byly v miliardách. Jak šel čas, bylo také mnoho příležitostí, kdy mi Jacob prozradil zasvěcené informace, než se objevily v titulcích. V některých případech bych tyto informace předem zveřejnil.

Rychle se ukázalo, že Jacob pracoval pro skupinu, kterou většina lidí nazývá Ilumináti, což znamená „Osvícení“. Velkým tajemstvím bylo, že byli hyperbohatou mocenskou strukturou ovládající skutečný vesmírný program a základny, které navštívili jiní zasvěcení. Měli plavidla typu UFO, která běžně přicházela a odcházela ze Země. Jacob moc nepodporoval to, co dělali, a často mi říkal věci, které zřejmě neměl

řít – což nazval „mluvení ze školy“. Řekl, že pro ně stále pracuje, protože cítil, že jejich úsilí ve vesmíru bylo životně důležité pro přežití všech na Zemi. Existovali negativní mimozemšťané, kteří se nás snažili zničit a on se chtěl ujistit, že neuspěli. V jednu chvíli jsem se ho zeptal, jestli někdo dokázal převzít kontrolu nad UFO, jak jsem napsal ve své povídce „Občanská válka“. Zasmál se a potvrdil, že se to občas stávalo. Většinou lidí se nepodařilo přimět loď, aby se dostala příliš daleko, ale několika lidem se podařilo podniknout projížďku, než byli odhaleni, zachyceni a přivedeni do vazby.

Byl jsem pozván, abych se k nim připojil a řekli mi, že budu moci cestovat do vesmíru, setkat se ETs, a mají neuvěřitelné zážitky. Také mi byly slíbeny fantastické sumy peněz, pokud přijmu dohodu, a také zaručená bezpečnost v případě jakýchkoli katastrofických katastrof. Celkem mi přišlo pět různých nabídek, jako je tato, z různých zdrojů. Bylo mi řečeno, že budu mít pod kontrolou účty, které rychle dospějí na stovky milionů dolarů. Výměnou za to bych musel začít vysílat zprávy, které byly příznivé pro Cabal a jejich filozofii. To by zahrnovalo rámování Lucifera jako pozitivní síly, která nám přináší moudrost, svobodu a sexualitu. Důsledně jsem tyto nabídky v průběhu let odmítal, protože mám silné neshody ohledně věcí, jako je „potřeba“ snížit populaci. Nesouhlasil jsem ani s myšlenkou, že Lucifer byl dobrotivý, nepochopený osvoboditel lidstva. Bylo velmi nervózní vůbec mluvit s Jacobem, ale během toho jsem získal extrémně důkladné vzdělání. Nebyl Luciferian a vtipkoval, že protože Lucifer existuje mimo čas, měl by prostě odejít a vrátit se později. Jacob dokáže během několika minut každého rozesmát a je nekonečným úložištěm fascinujících informací a zábavných příběhů.

Černý Ježíš

Jeden z nejpřekvapivějších příběhů, které mi Jacob kdy vyprávěl, se týkal muže, kterému říkali „Černý Ježíš“. Řekl, že to bylo přísně tajné a rozhodně „mluvil ze školy“, aby mi o tom vůbec řekl. V 60. letech se zjevně v Africe objevil muž, který měl plné vzestupné schopnosti. Dokázal číst myšlenky lidí, zhmotňovat předměty ze vzduchu, komunikovat telepaticky, levitovat se a teleportovat své tělo z jednoho místa na druhé. Byl duchovním učitelem, který zdůrazňoval lásku, mír, službu druhým a odpuštění jako společné jádro, které sjednocovalo všechna velká náboženství. Cabal si nepřeje, aby tyto schopnosti někdo rozvíjel, a pokud zjistí, že je někdo má,

budou ty lidi lovit a zabíjet je s předsudky. Kabala se několikrát pokusila tohoto muže zavraždit. Důsledně regeneroval své tělo po každém útoku, bez ohledu na to, jak smrtelný se zdál být.

Nakonec bylo muži řečeno, že to vzdali. Byl příliš mocný. Nemohli nic udělat, aby ho zastavili, a hodlali se vzdát. Pozvali ho na velký světový summit a řekli mu, že ho odhalí celému lidstvu, aby mohl sdílet své poselství. Byl převezen na palubu vojenského dopravního letadla. Jakmile byl ve vzduchu, byl opakovaně zastřelen. Jeho tělo bylo rozděleno do mnoha různých částí, z nichž každá byla uložena v supermoderní energeticky chráněné nádobě. Tryskové letouny se postupně přirýly k letadlu a rozdrtily kontejnery po celé Zemi, co nejdále od sebe. Obsah byl poté důkladně a zcela zničen. Doufalo se, že mu to zabrání v možnosti regenerace.

Poté se muž zhmotnil přímo do kanceláří lidí, kteří si objednali jeho vraždu. Na jeho těle nebyly žádné viditelné známky poškození. Řekl: „Vaše touha zabránit mi žít na Zemi je tak silná, že jsem nucen ji prozatím ctít. Brzy tě opustím. V budoucnu však mnohem více lidí rozvine schopnosti jako já. Jakmile se to stane, už nám nebudete moci zabránit v tom, abychom z tohoto světa udělali pokojné místo pro všechny.“

Pan X a Blues

To odráželo příběh prvního zasvěceného člověka z Projektu Camelot, který vystupoval pod pseudonymem Mr. X a byl vyzpovídan natáčením skrytého videa v květnu 129 2006. V 80. letech minulého století musel třídit a kategorizovat obrovské množství dokumentů, které byly součástí projektu Camelot. Uvedl, že má práci dodavatele obrany se sídlem v Kalifornii. „Pracoval dlouhé hodiny v zamčeném trezoru a otevřel velké poštovní tašky plné fotografií, videokazet, mimozemských artefaktů a svazků přísně tajných dokumentů, které vyprávěly příběh Roswellu. , návštěva mimozemšťanů a pečlivé zacházení vlády s dokumentovanými důkazy o reverzním inženýrství mimozemských plavidel.“ 130 Mezi těmito dokumenty byly stránky z 50. let, které popisovaly sérii schůzek mezi prezidentem Eisenhowerem a skupinou benevolentních mimozemšťanů. —

Pete odhalil, že tato mimozemská skupina měla tmavě modrou pleť, velké hlavy a velké černé oči a byla jednoduše nazývána „modří“. Nebyla to stejná skupina, která později kontaktovala Coreyho Goodea a byla identifikována jako Blue Avians. Blues nám slíbili kompletní ochranu před negativními mimozemšťany a postupné zavádění fantastických technologií. Výměnou za to bychom se museli vzdát svých jaderných zbraní, umožnit formální vzdělání ve vědě o duchovnosti a umožnit otevřenou interakci mezi lidstvem a benevolentními mimozemšťany.

Nabídka Blues byla hrubě a sarkasticky zamítnuta. Podle dokumenty, které pan X viděl, modří řekli americké vládě, že prozatím zmizí, ale že na konci roku 2012 se oni a jejich spojenci vrátí v „hromadném přistání“. nebylo nic, co by Kabal mohl udělat, ¹³¹ aby je zastavil. Další zaslýchání potvrdilo, že toto datum bylo posunuto dopředu, protože na to jako kolektiv ještě nejsme připraveni, ale velmi pravděpodobně k tomu přesto dojde v rozumném časovém okně. Tato událost hromadného kontaktu se zdá být klíčovou složkou procesu vzestupu. Pan X se později rozhodl vystoupit, odhalit svou pravou identitu a sdílet mnohem více z toho, co věděl. Poté zemřel na masivní a nečekanou mozkovou příhodu 13. prosince 2008. Bylo mu pouhých čtyřicet osm let a měl ročního syna. dostal šanci se s ním setkat, než zemřel.

¹³² Hluboce lituji, že se to stalo, a přál bych si to

Sbližování zasvěcenců dohromady

Uspořádal jsem přímé třídní setkání Jacoba a Peta Petersona v Peteově rodném městě, jehož účast byla velmi fascinující. V jednu chvíli během večeře jsem zaslechl v místnosti hlasité cinkání . Okamžitě jsem se zeptal všech ostatních, jestli slyšeli ten legrační zvuk, ale byli konverzací natolik rozptýleni, že jim to uniklo. Když jsem příště zatlačil vidličkou dolů, můj talíř se úhledně rozdělil na dva kusy. Druhý den mi v domě praskla masivní trubka a voda se rozlila po celé kuchyni. Obě tyto události vypadaly jako varovné výstřely, které mě měly ohrozit, a pravděpodobně zahrnovaly použití technologie částicového paprsku. Rozhodl jsem se nenechat se zastrašit.

Obrázek talíře s jídlem od Davida Wilcocka rozděleného napůl na večeři s účastníky Jacob a Pete Petersonovi

Také jsem Jacoba kontaktoval s nejlepším zasvěcencem z Hoaglandu Brucem na krátkou návštěvu restaurace v Los Angeles. Ačkoli Bruce pracoval přímo s americkými prezidenty, nebyl informován o mnoha věcech, na kterých se Jacob podílel.

Stále spolu vycházeli a sdíleli společné znalosti. Lidé, kteří prošli těmito druhy programů, mohou okamžitě identifikovat další zasvěcené osoby. Jacob by řekl: "Cítí to na tobě." Jacob a Henry Deaconovi také zůstali v mém domě ve stejnou dobu několik dní během následující návštěvy. Kdykoli jsem tyto lidi přivedl dohromady, bylo zcela jasné, že sdílejí mnoho společných informací. Kódová jména a věci, kterým jsem nerozuměl, se vyměňovaly vysokou rychlostí a bylo jasné, že sdílejí hyperkomplexní vnitřní informace. Jacob a Henry Deacon si v jednu chvíli odešli na dlouhý dvouhodinový soukromý rozhovor na mém dvorku a já bych velmi ocenil, kdybych slyšel, co řekli.

Dokud se neobjevil Corey Goode, Jacob byl nejpropojenějším zasvěcencem vesmírného programu, kterého jsem kdy potkal. Tvrdil, že osobně cestoval na asi dvě stě různých mimoplanetárních základen, včetně mnoha, které byly daleko mimo naši sluneční soustavu. Toho bylo dosaženo pomocí portálového systému v tom, co někteří nazývají „kosmická síť“ – sekvence plazmových trubic, které propojují všechny sousední hvězdy dohromady. Jacob nechápal, proč jsou lidé tak fascinováni Marsem, protože říkal, že je to „strašná“ planeta a že je mnohem hezčí navštívit mnoho dalších míst. Řekl mi, že kdysi dostal rozkaz zabít na Marsu několik padesát stop dlouhých písečných červů, kteří se přichytí na boky základen. Nějak se vyvinuli, aby byli schopni jíst kovy a další minerály. Práce byla poměrně nudná a vyžadovala použití zbraně, která vystřelila stopu dlouhý kovový projektil ve tvaru malého oštěpu. Práce byla poněkud děsivá, pokud vás červi spatřili na otevřeném prostranství, protože se k vám mohli řídit slušnou rychlostí chůze a byli docela smrtelní, pokud se dostali blízko.

Naše mezihvězdná komunita

Jacob řekl, že v okruhu tisíc světelných let od naší sluneční soustavy je přibližně pět až šest tisíc inteligentních civilizací. Tvrdil, že osobně viděl více než čtyři sta různých typů mimozemšťanů na celkem asi dvou stech různých místech mimo planetu. Řekl, že někteří z těchto mimozemšťanů byli lidé nebo podobní lidem, zatímco jiní byli pouze „hominidní“, což znamená, že měli hlavu, obličej a tělo s rukama a nohama, které chodily vzpřímeně, ale jinak mohly vypadat velmi odlišně. Každý druh života, který na Zemi vidíme, se na různých planetách vyvinul do inteligentních hominidů. Na planetách, které jsou převážně oceánské, se hominidi vyvinou z různých vodních tvorů, které na Zemi vidíme. Jeden typ, se kterým se osobně stýkal, měl hlavu, která vypadala jako jeseter, s očima na boku a protáhlým čenichem plným ostrých zubů. Další skupina navštívila kmen Dogonů v Mali a měla úplně černé oči, kostnaté výčnělky v místě obočí a podivné končetiny, které se při chůzi pohybovaly téměř jako medúzy.

Existuje celá řada insektoidních hominidů, včetně lidí, kteří vypadají jako mravenci, a dalších, kteří vypadají jako kobylinky nebo kudlanky. Když jsem tuto informaci přinesl Petrovi, potvrdil, že se stýkal s bytostí typu kobylinky na základně v Antarktidě zvané Ice Station Zebra. Tento

stejný termín byl „skryt na otevřeném prostranství“ v názvu románu z roku 1963 a pozdějšího filmu, který byl založen na události z roku 1959, kdy Rusové zajali americký satelit, který se sestřelil v Arktidě. Skutečná kódová jména jsou často vydávána takto, takže pokud někdo mluví, je jednoduše obviněn z kopírování nápadů z filmů. Pete řekl, že nejobtížnější částí rozhovoru s touto bytostí byla její ústa, protože na každé straně měla tři kusadla, která se otvírala a zavírala. Řekl, že je běžné cítit se fyzicky nevolně, když potkáte tak neobvykle vypadající entitu. Když to Pete té bytosti prozradil, řekla: "Jak si myslíš, že s tebou mluvím?" Když se ta bytost smála, schválně sklonila hlavu, aby Pete neviděl, jak se všechna kusadla otevřela.

Vzal jsem některé konkrétní podrobnosti o tom, co Pete řekl o Ice Station Zebra, a nahlásil je zpět Jacobovi, který pak doplnil další z toho, co Pete řekl, aniž bych to musel říkat nahlas. Tento typ společných znalostí mezi zasvěcenými byl rutinní záležitostí. Jacob také naznačil, že existuje několik různých typů plazích humanoidů a že jsou největšími výtržníky. Pete, William Tompkins a Corey Goode to nezávisle potvrdili a budu o nich mluvit v pozdější kapitole.

Kolik lidí ví?

Také jsem viděl Jacoba komunikovat s dalšími zasvěcenými, včetně zesnulého Boba Boba Deana, který byl pravděpodobně nejmilovanějším svědkem projektu Camelot. připomnělo mi to moudrého, drsného starého námořníka z Hemingwayova románu, doplněného o doutník. Dean byl velmi překvapen, když viděl Jacoba na akci Projektu Camelot, a poznal ho z doby, kdy sloužili ve vesmírném programu. Neviděli se od 70. let a já jsem byl přímo u toho, když došlo k prvnímu setkání. Jacob se zasmál a řekl Deanovi, že by měl přijít a říct, co opravdu ví.

Jacob mi později řekl, že Dean byl velmi silně zapojen do tajného vesmírného programu a sdílel s veřejností jen malé množství toho, co skutečně věděl. Jacob řekl, že na nejvyšších úrovních nebylo moc lidí zapojeno a všichni se navzájem znali. Řekl mi, že hlavní vedení velitelské struktury zde na Zemi tvoří pouze „asi patnáct až dvacet pět“ lidí a přesný počet je tajný. Když jsme spolu mluvili, Dean s tímto přibližným číslem souhlasil.

To bylo také podobné číslu, které uvedl vysoce postavený svědek projektu Disclosure Project Daniel M. Salter, se kterým jsem se krátce setkal v roce 2001. Salterova kniha *Life with a Cosmos Clearance* obsahuje řadu zajímavých detailů, které si ostatní ověřili. Salter na akci vystupoval pod pseudonymem Dan Morris. V informačním dokumentu projektu Disclosure Project Salter popsal jednu ze svých prací takto: „Chodil jsem popovídat s lidmi, kteří tvrdili, že něco viděli, a snažil jsem se je přesvědčit, že něco neviděli nebo že mají halucinace.

No, kdyby to nefungovalo, přišel by další tým a dal by všechny hrozby, které ohrožují je a jejich rodinu a tak dále a tak dále. Měli by na starosti je zdiskreditovat, takže by vypadali hloupě. . . . Pokud to nefungovalo, byl

tu další tým, který tento problém ukončil, tak či onak.“ Salterovo úplné svědectví začíná na straně 268 úplného informačního dokumentu. [134](#) Bruce mi právě volal, když jsem psal tuto sekci. Zeptal jsem se ho, kolik lidí v současnosti žijících na povrchu Země má slušnou

představu o tom, co se děje ve vesmírném programu, kromě jednotlivých oddílů. Řekl, že jich tu žije „asi tři tisíce“. Na veřejnosti je vidět asi čtyři sta až pět set členů této skupiny a zbytek je velkou neznámou. Žádný z těchto viditelných lidí nezahrnuje volené vůdce nebo celebrity. Když jsem se ho zeptal, kolik lidí skutečně řídí skupinu v jejím jádru, odhalil, že právě odtud pochází nechvalně známý „Výbor 300“ [135](#) Tato skupina je také známá jako „olympionici“, což naznačuje, že vidí

v —

sobě jako bohové. Olympionici byli údajně založeni britskou aristokracií v roce 1727. [136](#)

Walter Rathenau prozradil tajemství této skupiny v prohlášení z roku 1909: „Tři sta mužů, kteří se všichni navzájem znají, řídí ekonomický osud kontinentu a vybrat jejich nástupce ze své oblasti.“ — V roce

1921 Rathenau zpochybnil obvinění z antisemitismu tím, že řekl, že tito lidé byli [138](#)

Židů. na očích veřejnosti bylo vidět, když jsem řekl, že je to jen, asi třicet lidí. Řekl také, že je vedle základní rada složená z třiatřiceti, což je pravděpodobně místo, odkud pochází údaj „patnáct až dvacet pět“. "Skutečným tajemstvím, které si sotva kdo uvědomuje, je, že tři sta třicet tři lidí ovládá Cabal a toto číslo pro ně má klíčový symbolický význam." Nemusel říkat, že tři sta třicet tři je polovina ze šesti set šedesáti šesti, protože v tu chvíli to bylo zřejmé. Jak už tolikrát řekl: „Nezáleží na tom, jestli tomu věříš nebo ne. Toto je jejich náboženství a berou ho velmi vážně. Kdokoli jiný, kdo to zkusí

studovat to znamená číst poštu jiných lidí. Nikdy plně neporozumíte tomu, co v těch dopisech vidíte, pokud nejste přímo zapojeni do konverzace. A kdo by chtěl být?"

Portály a kosmické události

Bob Dean řekl, že mi chce říct všechno, co ví. Bohužel jsem nikdy neměl příležitost slyšet jeho úplné svědectví, než zemřel. Nicméně jsem se ho zeptal, jaké to je cestovat moderním systémem hvězdných bran, kde můžete být okamžitě teleportováni i na velké vzdálenosti. Řekl, že to bylo pozoruhodně pokročilé a samotný okamžik bylo docela snadné promeškat. Cítili byste něco podobného náhlému energetickému šoku celého těla, ale nebylo to bolestivé a trvalo to jen zlomek sekundy. Jednou se natahoval pro kufřík a ani to necítil. Dean odhalil existenci portálových systémů v rozhovoru projektu Camelot z roku 2010.

Byl jsem jedním z [prvních zasvěcených], kteří odhalili informace že máme portál svého druhu . . . umístěné ve 14 úrovních pod zemí na S4. Řekl mi to námořní poručík. Řekl: "Bylo mi nařízeno obléct si letní uniformu, sbalit si kufry a vzít si aktovku." Bylo mu nařízeno jít do tohoto zařízení, . . . S4, na druhé straně hory u jezera Papoose. A on řekl: "Proč mě žádáš, abych si oblékl letní uniformu, když je tady děsná zima?" I v Las Vegas byla zima. A oni řekli: "Jen dělej, co se ti řekne." Obleč si letní uniformu, sbal si tašku a ukaž se tady." Vzali ho na S4 a sjeli výtahem do tří různých pater. Měl červenou, modrou a zelenou kartu. Ve spodní části zařízení, 14 pater pod zemí – je to jako vzít 14patrovou budovu a pohřbít ji – dole prošel dveřmi a tam sedí GI. Nepamatuji si, jestli říkal, že to byla armáda, námořnictvo, letectvo nebo co. Na tom nezáleží. Na té úrovni je to jedno. Řekli: „Veliteli, vítejte. Pojd’."

Prošel těmito dveřmi od výtahu a dítě řeklo: "Vítejte v Pine Gap." . . .

A velitel řekl: "O čem to sakra mluvíš?"

Řekl: "Pane, jste v Austrálii."

Velitel řekl: "Ne, jsme v Nevadě."

A mladý muž řekl: "Pane, když jste právě prošel těmi dveřmi, jste v Austrálii." [139](#)

Vzrušující změny v naší budoucnosti

Jacob mi také vyprávěl podobný příběh. Cestoval na místa mimo planetu v zařízení, které vypadalo jako vnitřek vlaku. Mohli byste se posadit na sedadla, pokud byste chtěli, ale téměř jakmile jste nastoupili a dveře se zavřely, byli byste v cíli a dveře se znovu otevřely. Jacob odhalil, že vojensko-průmyslový komplex byl zapojen do komplikovaného obchodu s širokou škálou inteligentních civilizací a používal tyto portálové systémy k cestování z místa na místo. Jednou z jeho prací byly „vztahy se zákazníky“, kdy navštěvoval různé partnery mimo svět, aby diskutoval o obchodních dohodách. Popsal setkání s určitými typy mimozemšťanů, kteří zřejmě sdíleli kolektivní vědomí. V těchto případech měl každý člověk velmi podobnou osobnost, což podle něj postrádalo charakter.

Viděli pozemské lidi jako docela dynamické a emocionální lidi a ve skutečnosti nám vůbec nerozuměli.

Jacob věděl o Hledači, který přišel do naší sluneční soustavy v 80. letech 20. století. Prozradil, že to bylo zachyceno jeho lidmi a konfrontováno. Lidé uvnitř říkali, že jsou mírumilovní průzkumníci navštěvující naši sluneční soustavu. Jacob řekl, že v očích kabalů „to byla banda hulvátů a my jsme jim řekli, aby se nasrali“. Poté, co k této události došlo, zjevně odešli pokojně – ale od konce 90. let se vrátily stovky dalších objektů velikosti Měsíce. Výzkumník jménem Kent Steadman rutinně sledoval tyto objekty velikosti planet, které se pohybují kolem našeho Slunce, pomocí oficiálních snímků NASA z vesmírné sondy SOHO. Byl to vzrušující příběh, který jsem mohl sledovat v mých raných letech na internetu, a mezi lety 1998 a 2001 bylo spatřeno mnoho úžasných objektů. Napsal jsem slušné shrnutí Steadmanových zjištění s animovanými obrázky na svých webových stránkách k datu

24. srpna 2015. [140](#) Corey Goode později prozradil, že minimálně sto dalších koule dorazily v roce 2012 a v tomto případě byly mnohé z nich tak velké jako planeta Jupiter.

Jacob si také dobře uvědomoval, že se naše sluneční soustava přesouvá do vysoce nabitého energetického mraku. Řekl, že by to vytvořilo masivní energetický záblesk ze Slunce, který by nás posunul do další úrovně lidské evoluce. Všechno

v roce 2009 mi řekl: "Událost, kterou očekáváte v roce 2012, se pravděpodobně stane v roce 2017." Nechal jsem to v tajnosti poté, co mi to řekl, abych viděl, jestli se nevyonořil někdo další, kdo řekl totéž. Corey Goode později prozradil, že mu bylo opakovaně přidělováno období 2018 až 2023 pro stejnou událost v jeho vlastním tréninku. Jacob také jasně řekl, že během relativně malého počtu let poté, co projdeme tímto posunem, začnou lidé rozvíjet hluboké vzestoupené schopnosti. To bude zahrnovat schopnost dynamicky měnit naše obličejové rysy, jako je živé tetování. To bylo odhaleno ve filmu The Watchmen. Peterson oznámil, že v Oblasti 51 viděl určité lidské mimozemšťany, kteří mohli levitovat celou skupinu krabic kolem sebe a vést živou konverzaci, zatímco krabice zůstaly naprosto nehybné. Mnoho mimozemšťanů, kteří nás navštěvují, vyvinulo některé ze schopností, které získáme, jakmile projdeme tímto přechodem.

Když jsem se Jacoba zeptal, jaké jedno nejúžasněji vypadající místo kdy navštívil, řekl mi, že jednou šel na planetu, kde bylo všechno vyrobeno ze zářivého, duhově zbarveného krystalového materiálu. Všude převládalo fialové světlo. Krása byla ohromující a pocit lásky a míru byl téměř ohromující. K návštěvě takového světa je nutné skočit do „avatarského“ těla, stejně jako to, co jsme viděli ve stejnojmenném filmu Jamese Camerona. Tuto technologii pravidelně využívají lidé na Jacobově úrovni ve vesmírném programu.

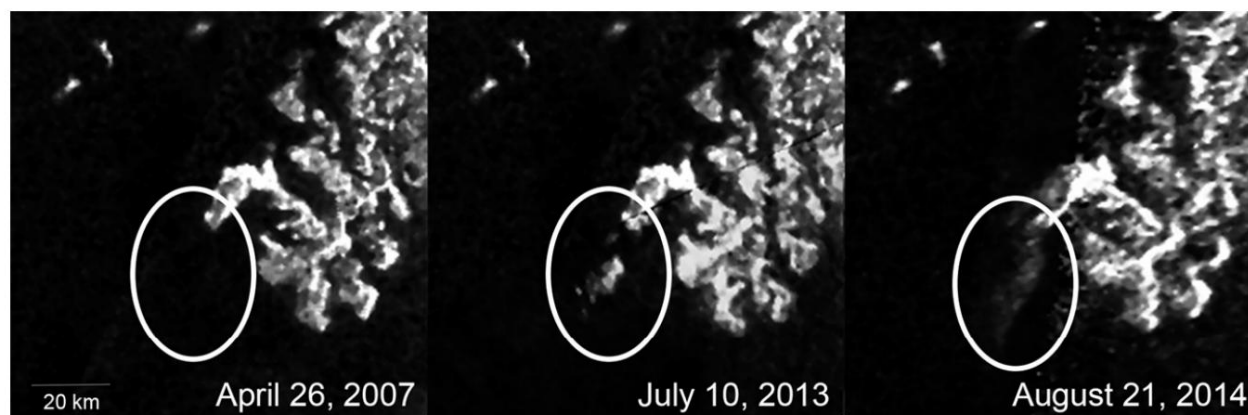
"Vesmírná velryba"

Jacob mi také řekl, že jsou připraveny plány na odhalení. Existuje celá řada smluv a interakcí s různými mimozemskými skupinami a mnoho z nich trvá na tom, že tajemství skončí. Mezi mimozemské skupiny, které prosazují odhalení, velmi pravděpodobně patří benevolentní „strážci“, kteří roztavují jaderné hlavice a kteří mezi srpnem 2011 a lednem 2012 vyřadili nejméně šestadvacet podzemních základen. Od doby, kdy se objevila řada úžasných odhalení z NASA, byla podepsána smlouva a my se do některých z nich ponoříme v další kapitole. Tyto články se však objevují jen po kouscích a málokdo je vkládá do větší mozaiky. V tomto smyslu se zdá, že kabala dělá vše, co je v jejích silách, aby plnila jejich rozkazy, aniž by těmto zprávám ve skutečnosti poskytla publicitu, kterou potřebují, aby se staly články na titulní stránce.

Na jaře 2014 Jacob řekl, že jeho lidé si byli vědomi extrémně velkého tvora, který plaval v oceánech Titanu (měsíc Saturnu), podobný velrybě nebo kapustňákovi. Jeden z těchto tvorů se pravidelně vynořoval na určitém místě, aby mohl dýchat nebo odpočívat. Chystali se pustit obrázky toho do mainstreamových médií, aniž by lidem řekli, co to bylo, ale dali by nějaké přesvědčivé rady.

Ohromně mě překvapilo, když se o pár měsíců později objevily příběhy o „kouzelném ostrově“ na Titanu. 22. června 2014 Forbes řekl: „Výzkumníci zahlédli ‚ostrov‘ uprostřed druhého největšího jezera [Titanu], který se zdá, že navrhli. . . . článek o zjištění se objevil v různých dalším díle žurnálu Science. Autoři Geoscience zahrnuje potopené pevné látky v jezeře, které se díky nástupu oteplení vznášejí teploty nebo plyny z mořského dna stoupající k hladině jako bubliny.“ [141](#)

Tento příběh se opět dostal do zpráv 30. září 2014 díky úředníkovi Tisková zpráva NASA odhalující, že se znovu objevila:

Tajemný měnící se prvek na Saturnově měsíci Titan

První pozorování objektu bylo v červenci 2013 a radarové snímky zachycovaly jasný bod, který vyčníval z temného moře. Vědci byli „zmatení“, když objekt nemohl být lokalizován pomocí následných radarových experimentů, ale 21. srpna 2014 ho znovu našli. Přestože si vědci nejsou jisti, o jaký prvek se jedná, NASA hlásí, že jsou „jisté“ tato funkce není „chybou v jejich datech“. Některá z jejich současných vysvětlení této funkce zahrnují „povrchové vlny, stoupající bubliny, plovoucí pevné látky, pevné látky zavěšené těsně pod povrchem nebo možná něco exotičtějšího“. Titanova uhlovodíková jezera byla dlouho zdrojem

zvědavost pro vědce, kteří spekulují, že život by mohl být schopen přežít na povrchu Měsíce. „Pokud ale na Titanu existuje život, byl by velmi odlišný od života na Zemi, který je úzce spjat s kapalnou vodou,“ poznamenává Space.com . [142](#)

Je zcela možné, že se nejedná o skutečnou formu života, ale pouze o formu života anorganická pevná látka, která stoupá a klesá v cyklech. Tyto příběhy mohou být dezinformační, takže mohou být zdiskreditovány, pokud je třeba opustit konkrétní plán. Celková hodnota zpráv, jako jsou tyto, spočívá v posunu vyprávění o zveřejnění kupředu. A co je nejdůležitější, bylo mi řečeno, že tento příběh se objeví v médiích dříve, než se skutečně objevil. Než se v médiích objevily nějaké podrobnosti, sdílel jsem informace se svědky ve svém osobním okruhu. To byl velmi přesvědčivý důkaz, že Jacob byl přinejmenším v kontaktu s NASA, když už nic jiného. Ještě důležitější je, že spisovatelé naznačili, že „kouzelný ostrov“ může být „něco exotičtějšího“. Pak nám bylo řečeno, že život na Titanu bude velmi odlišný od života na Zemi.

Jacob prozradil, že do médií se uvolňuje mnoho různých příběhů pro použití v budoucí události prozrazení. Cabal má vždy několik plánů zálohování pro všechno. Vědí, že existuje mnoho různých způsobů, jak by se celé zakrývání UFO mohlo rozpadnout. Jejich cílem je pokusit se co nejvíce kontrolovat a řídit proces. Pokud dosáhnou svého, skončíme s „částečným odhalením“, přičemž plná pravda bude mnoho let zadržována. V době psaní tohoto článku téměř všichni souhlasí s tím, že částečné odhalení bude pro Cabal prostě nemožné. Jakmile pravda začne vycházet na povrch, rychle se z ní stane masivní veřejná honba za informacemi. Všichni výzkumníci a zasvěcení lidé, kteří zveřejňovali kvalitní data před tím, než se zatajování zhroutilo, se stanou mnohem zajímavějšími pro hlavní proud, každodenní svět. Již mnoho let mě mé sny připravují na extrémně vysokou úroveň publicity, jakmile se to stane. I když mi to hodně zkomplikuje život, respektuji také, jak naléhavé je pro naše přežití, aby pravda vyšla najevo.

Corey Goode

Poté, co Jacob v prosinci 2009 vystoupil, se dalších pět let neobjevili žádní noví zasvěcenci s jeho úrovní znalostí. Čekalo se docela dlouho a bylo to poněkud depresivní, protože jsem očekával, že tam bude více lidí

vědět, že se objeví. Po odhalení Snowdena v roce 2013 došlo k velkému zásahu proti oznamovatelům a zdálo se ještě méně pravděpodobné, že se objeví nějakí noví zasloučníci. To se konečně změnilo, když se mi Corey Goode otevřel v říjnu 2014, poté, co se se mnou od roku 2009 spřátelil online. Jakmile Corey začal odhalovat, co skutečně věděl, mohl jsem ověřit desítky a desítky věcí, které se mnou ostatní sdíleli. . Pět nebo deset těchto druhů korelací by se dalo odepsat jako náhoda. Jakmile se to stane padesátkrát nebo stokrát, na velmi konkrétních utajovaných tématech, které jsem nikdy nezveřejnil, jediným logickým závěrem je, že každý z těchto lidí se podílel na něčem velmi skutečném. Poté, co jsem celý svůj dospělý život investoval do intenzivního studia těchto klasifikovaných programů, je nesmírně obohacující najít někoho, kdo dokáže doplnit více chybějících částí. Příběh sám o sobě je tak fantastický, tak kosmický a nečekaný, že se zdá, jako by událost plného odhalení brzy vyústila ve vzestup – tak či onak.

Netrvalo dlouho a zjistil jsem, že mi Corey říkal mnoho věcí, které byly považovány za zakázané a že Jacob nebyl oprávněn prozradit. Například jsem nikdy plně nepochopil, že hlavní funkcí Cabalů v odtržené civilizaci, kterou vytvořili, je výroba a prodej extrémně pokročilé technologie. Jakkoli to může znít překvapivě, Corey nakonec zjistil, že náš vojensko-průmyslový komplex je zapojen do pravidelného obchodu s devíti sty různými civilizacemi. Peníze se v těchto obchodech nepoužívají. Místo toho je vše založeno na obchodu, který zahrnuje sdílení vyškoleného personálu pro konzultace. Neustále jsou zaváděny nové technologie, reverzně analyzovány a vyvíjeny.

Vojenští dodavatelé obrany vyrábějí obrovské množství produktů, které, jakmile budou vydány, naprosto změní život na Zemi, jak jej známe. Okamžitě přejdeme do věku Star Treku s vesmírnými loděmi, teleportací, cestováním časem, antigravitací, volnou energií, materializátory a super pokročilými léčebnými technologiemi. Kabal nám tuto technologii úmyslně zatajil a nechtěl ji prozradit, dokud naši planetu nesrazili na kolena. Neměli v úmyslu dovolit, aby tato technologie vedla k éře míru a prosperity. Místo toho to chtěli použít jako prostředek k podpoře své kontroly. Jejich plán zahrnoval zorganizování hromadné, falešné „mimozemské invaze“ s jejich vlastní technologií, takže bychom předali naši suverenitu mezinárodnímu Novému světovému řádu, který by vlastnili a ovládali. Telegrafovali tento pohyb doslova stovkami různých filmů a televizí

pořady o mimozemských invazích. Tyto plány byly zcela zmařeny benevolentními mimozemšťany, kteří chtějí zajistit, aby náš vzestup nebyl přerušen.

Corey měl také plné vzpomínky na dvacet let strávených cvičením ve vesmíru, v čemž se rovnalo oslavované ponorce. Jeho konkrétní program měl kódové označení Solar Warden – stejná skupina, o které se dozvěděl Gary McKinnon, když se naboural do Pentagonu. Corey měl nudnou práci a bydlel v zařízení vojenského typu s palandou ve společném prostoru s malou kójí pro své osobní věci. Jeho jídlo pocházelo z materializátoru, který jídlo „vytiskl“, a jeho oblíbenou volbou byla pečeně. Měl jsem nezávislé potvrzení o mnoha technických detailech této technologie od Peta a Jacoba a hovořil o tom také svědek projektu Disclosure Daniel Salter. Pete a Jacob mi řekli, že k tisku potravin je potřeba organický materiál. V dřívějších letech se používalo máslo.

Velmi účinný je také kokosový olej. Zdá se, že konopný olej poskytuje nejkonzistentnější a vysoce kvalitní výsledky. Pete měl v Oblasti 51 vytištěná jídla, o kterých řekl, že jsou docela chutná. Coreyho jídla nebyla zdaleka na stejné úrovni kvality, ke které mají přístup zasvěcení vyšší úrovně.

Nesmíte střílet na pracovníky Červeného kříže

Coreymu bylo opakovaně vyhrožováno, že mi tohle všechno řekl. Také mi z různých zdrojů přicházely výhrůžky smrtí, které mě vyzývaly, abych ustoupil, nebo jinak. Naštěstí ve vesmíru existují pravidla, která brání tomu, abyste byli mučeni nebo zabiti, pokud si zachováte pozitivní perspektivu ve svých myšlenkách a činech. Jacob byl ten, kdo mě na to upozornil. Konkrétní formulace, kterou použil, je: „Nesmíte střílet na pracovníky Červeného kříže. To jsou Pravidla.“

Jacob mluvil obšírně o Pravidlech, což jsou vesmírné principy, které zabraňují negativním činům, aby se nestaly, pokud nejsou autorizovány lidmi na Zemi, a to jak jednotlivě, tak kolektivně. Ze stejného důvodu nám negativní skupiny musí říkat, kdo jsou a co dělají. Tomu se často říká „skrývání se venku“. Jedním z nejzřetelnějších příkladů by byl symbol Vševidoucího oka a pyramidy na dolarové bankovce. Dali to tam, ale nikdo o tom nikdy nemluvil. Většina lidí se učí smát se konspiračním teoriím a zesměšňovat každého, kdo je věřící. Kabala nás naučila označit jakýkoli důkaz jejich existence jako „konspirační teorii“, čímž jej odsouváme na neověřitelnou a snadno zdiskreditovatelnou myšlenku. Avšak ve chvíli, kdy skeptici narazí na jakoukoli skutečnou známku potíží, jsou naprosto a úplně vyděšení – stejně jako já

rodiče byli, když viděli lidi, jak uprostřed noci vcházejí do neosvětleného domu přes ulici, aniž by zakleпали.

Představivost a vůle

Jakkoli to musí znít bizarně, Cabal vědomě praktikuje černou magii na celosvětové úrovni. Toto je jeden z velkých objevů, které musíme učinit, když se odhalení odehrává, a je hluboce znepokojující. Skupiny Cabal si jsou velmi dobře vědomy síly našeho kolektivního vědomí a neustále se ho snaží použít proti nám. Dva hlavní nástroje, které k tomu používají, jsou představivost a vůle.

První fází tohoto procesu je zasadit naši představivost negativními myšlenkovými formami, jako je jaderná válka, mimozemská invaze, globální ekonomický kolaps, katastrofická přírodní katastrofa, stanné právo, internační tábory, celosvětová virová epidemie, nedostatek potravin, velké nepokoje a tak dále. To jsou jen některé z extrémnějších příkladů. Další fází je vytvoření traumatizujících událostí, které aktivují sílu naší vůle. Naše kolektivní vědomí pak nabíjí myšlenkové formy silou. Jejich cílem je způsobit, aby kritická masa civilistů ztratila naši objektivitu a stala se vyděšenou a zuřivou. V těchto chvílích jsme připraveni na válku a nestaráme se o to, kdo žije nebo kdo zemře. Chceme jen pomstu. Pokud to tak cítí dost z nás a hlasujeme svou vůlí zničit ostatní bez rozdílu, aktivujeme programy, které umístili do naší představivosti. Benevolentní mimozemšťané, kteří spravují naši planetu, jsou pak nuceni dovolit kabale dělat, co chtějí.

Jednoduchým příkladem by bylo ovládnutí zbraní. Cabal zasadí do naší kolektivní představivosti několik semen, která nám říkají, že zbraně zabíjejí lidi a my musíme všechny zbraně vzít pryč. Pak se všechna úmrtí zastaví a všichni jsou opět v bezpečí. Dalším krokem je zinscenovat zvěrstvo, jako je hromadná střelba, a okamžitě opakovat stejné naprogramované fráze, kterými zasévaly naši mysl, když byly věci klidné. Pokud dost lidí vykřikne: „Odneste všechny zbraně, aby se to už nikdy, nikdy neopakovalo,“ pak Kabala účinně odzbrojila veřejnost a odstranila jakékoli ohrožení jejich moci. Černé zbraně se stávají vzkvétajícím byznysem a po ulicích se potulují ozbrojení zločinci, kteří se nebojí nikoho kromě jiných zločinců nebo téměř neexistující policie ve vnitřních městech.

Kromě toho, pokud Cabal dokáže sebrat většinu lidí zbraně, bude pro ně mnohem snazší zcela dobýt národ, protože nikdo nemá prostředky

oponovat jim. Kontrola zbraní je klíčovým prvkem každého fašistického převzetí moci v moderní historii. V článku z roku 2007 v Guardianu Naomi Wolfová vysvětluje deset kroků k fašismu, které uvedla ve své knize Konec Ameriky.

Když se podíváte do historie, můžete vidět, že v podstatě existuje plán, jak proměnit otevřenou společnost v diktaturu. Ten modrotisk byl znovu a znovu používán více a méně krvavými, více a méně děsivými způsoby. Ale je to vždy účinné. Je velmi obtížné a namáhavé vytvořit a udržet demokracii – ale historie ukazuje, že její uzavření je mnohem jednodušší. Jednoduše musíte být ochotni udělat těch 10 kroků. Jakkoli je to těžké uvažovat, je jasné, pokud jste ochotni se podívat, že každý z těchto 10 kroků již dnes ve Spojených státech zahájila Bushova administrativa. [143](#)

Hra na „negativní elitu“ spočívá v tom, že nás obrací jeden proti druhému prostřednictvím nekonečné řady inscenovaných událostí, lží a manipulací. Chtějí postavit rasu proti rase, národ proti národu, náboženství proti náboženství, staré proti mladým, rodiče proti dětem, majetek proti nemajetným, město proti zemi, šéfy proti pracujícím, učitele proti studentům, armádu a vládu proti civilistům a pohlaví proti pohlaví. Rádi vidí, jak na online fórech kvete nenávisť, a ve skutečnosti aktivně financují bezpočet tisíc lidí, aby ji šířili. Pod zdánlivým pláštěm anonymity mohou lidé snadno ztratit svou lidskost a neuvědomovat si, že jsou stále plně zodpovědní za všechna svá slova a činy v širším duchovním smyslu.

Toto je duchovní válka

Kabala si velmi dobře uvědomuje, že jde o duchovní válku. V mém klíčovém snu o vzestupu ze střední školy jsem jediným způsobem, jak jsem mohl porazit vládního úředníka v podzemní základně, bylo „stvořit sám sebe“ a stát se plně aktivovanou duchovní bytostí. Klíčovou součástí hry Cabal je udržet nás v naprosté nevědomosti o tom, že máme duše, že existuje život po smrti, že se reinkarnujeme a že naše vědomí má mnohem větší sílu vytvářet realitu, než si běžně uvědomujeme. Se sny se zachází jako s mozkovým smetím. ESP je považováno za pověřivý mýtus. Náboženství jsou opiáty lidí. Mimoszemšťané také

neexistují nebo jsou velmi zlí. Ve vesmíru není žádná vyšší moc, která by se starala o naše blaho. Nanebevstoupení je tak směšné, že jde o patetický vtip, kde se fundamentalističtí křesťané vznášejí do vzduchu jako draci. To je přesně důvod, proč jsem napsal *The Source Field Investigations* a *The Synchronicity Key* – abych poskytl objemný, nezvratný vědecký důkaz těchto konceptů. Média nás aktivně vyzývají, abychom se smáli každému, kdo věří ve vyšší moc. Placení skeptici arogantně bijí každého, kdo odmítá přijmout oficiální propagandu, kterou jsou krmeni.

Lidé, kteří se veřejně postaví proti těmto skupinám, budou vždy terčem nejlepší obrany, kterou Cabal může nabídnout. Negativní skupiny budou velmi tvrdě pracovat na zkorumpování těchto hrdinů a přivedení je do různých pokusů. Cabal má různé technologie, které jim to pomáhají, včetně něčeho, co se nazývá „Hlas Boží“, který může vnést myšlenky a pokusit se vás přimět jít proti svým vlastním duchovním principům. Pokud vás mohou dostatečně ovlivnit, abyste porušili vaši vlastní morálku a etiku, mohou získat řádné oprávnění vás poškodit, anulovat nebo odstranit jako cíl. Jedním z nejlepších způsobů, jak toho dosáhnout, je sexuální pokušení. Přednášení o UFO, spiritualitě a tématech zvyšujících vědomí vytváří interakce s fanoušky, které jsou stejné jako to, co jsem byl svědkem toho, co se stalo rockovým hvězdám, když jsem byl dítě. Pokud se podaří oklamat veřejnou osobnost, aby sexuálně zneužila lidi, například tím, že bez závazku prozkoumala jejich možnosti, může to způsobit žal, který proti nim povolí velké útoky.

Jakýkoli typ korupce, jako je kontrola a manipulace druhých, může svrhnout veřejnou osobnost. Jít proti svému vlastnímu poselství ve svém zdánlivě soukromém životě, například okrádáním lidí nebo jinými vědomě nemilujícími činy, je další spolehlivý způsob, jak způsobit vážné poškození. Musel jsem žít svůj život s přesností a disciplínou olympijského duchovního atleta, abych se vyhnul zabití nebo vážnému poškození při této snaze odhalit tajemství Vzestupu. I poté, co si vědomě uvědomuji hru a cvičím disciplíny dvacet let, jak nejlépe umím, stále dělám chyby. To způsobuje, že na běžném, každodenním základě dochází k řadě znepokojivých a rušivých událostí. Dělán, co je v mých silách, abych si zachoval pozitivní přístup tváří v tvář všem nepřízni osudu. Bylo by téměř nemožné uvrhnout nováčka do životního stylu, který musím vést, abych zůstal naživu, a očekávat, že ten člověk to bude schopen náležitě zvládnout. Testování vyžaduje každou unci síly, kterou mám. Neustále se objevují nové výzvy a jediný způsob, jak je zastavit, je opustit quest.

Kabalové a další takové negativní skupiny věří, že naše běžně zastávané duchovní principy jsou směšné a nechutné. Věří, že všichni máme zkaženou, manipulativní a zlou „lidskou povahu“ a skutečnou lekcí ve vesmíru je zabít nebo být zabit. Jen silní přežijí. Jsou si vědomi toho, že vyšší moc prosazuje duchovní pravidla, například prostřednictvím karmy, ale věří, že jde o zkaženého, agresivního a šíleného boha, který si přeje pouze potlačit naši svobodu. Smutné na tom je, že tytéž kabalské skupiny infiltrovaly hlavní náboženství a zavedly deformace, proti kterým pak bojují. Toto je další příklad „hraní na obě strany proti středu“. Pak obviňují z těchto problémů původní učitele, na kterých byla náboženství založena, a obviňují je, že jsou zkažení, zlí démoni.

Pokud si uvědomujete hru a děláte maximum pro to, abyste byli pokorným, čestným, ctnostným a milujícím člověkem, „nepovolíte“ ty nejškodlivější události. Avšak jen velmi málo lidí má dostatečný duchovní vývoj, aby se vyhnuli neočekávaným a nepředvídatelným poruchám. V mém případě byly tyto události tak extrémní a pokračující, že mi život připadá jako neuvěřitelně složitý a bláznivý film. Značné množství škod může být způsobeno identifikací vašich hlavních traumat a mobilizací lidí a situací, které vás nutí je opakovat. Kromě toho, i když si zachovávejte nejvyšší možnou pozitivitu a jste vynikající v udržování hranic ve svém osobním životě, budete vystaveni neuvěřitelně intenzivnímu obtěžování a pomluvám online, pokud budete bojovat za pravdu. Nicméně pokud přijmete čest a povinnost pomáhat druhým v této kritické době, může být tato služba „bodem zlomu“, který opravňuje váš vzestup. Můžete projít několika hrboly na silnici, ale zanedlouho byste se mohli vznášet přímo nad nimi.

Úplné zveřejnění

Corey mi začal vyprávět vše, co věděl v říjnu 2014, a do února 2015 jsem napsal většinu jeho svědectví do 150stránkového, stroji psaného dokumentu s jedním řádkem. Téměř okamžitě poté byl poprvé od roku 1989 stažen zpět do tajného vesmírného programu, kromě několika krátkých setkání s nimi v mezidobí. Byl představen muži, kterému nyní říkáme podplukovník Gonzales, který je součástí aliance, která se vyvinula v rámci tajného vesmírného programu neboli SSP. Lidem v SSP Alliance se nelíbí, co Cabal dělá, a prosazují úplné odhalení

—včetně úplného uvolnění všech zakázaných technologií. Bylo nám řečeno, že již byly připraveny masivní datové skládky, které po jejich zveřejnění nenechají žádné pochybnosti o pravdě. Udělal jsem, co bylo v mých silách, abych v této knize poskytl základní přehled informací, které budou tyto výpisy dat obsahovat, se jmény a odkazy, které můžete použít k pokroku ve svém vlastním výzkumu. Kabal bojuje jako blázen, aby zabránil zveřejnění těchto znalostí, včetně vyhrožování použitím celosvětového přepínače zabíjení na internetu a aktů zabíjení planet, k jejichž provedení by nikdy nebyli oprávněni.

Navzdory nebezpečí, kterému jsme čelili, jsem důvěřoval pravidlům a nakonec jsem dělal rozhovor s Coreym ve více než ročních epizodách našeho pořadu Cosmic Disclosure na síti Gaia. Jedná se o online streamovací video službu, která vyžaduje měsíční předplacení. 144 Téměř celý pořad Coreya je povídání o různých věcech, které se objevily v jeho životě a v životě lidí, který je podporuje. V době psaní tohoto článku jsme vytvořili více než dost materiálu na zaplnění půl hodiny týdně po dobu více než jednoho roku. Také jsem udělal, co bylo v mých silách, abych podpořil Coreyho svědectví důkazy v Učení moudrosti, mé další týdenní show. Lidé neustále poznamenávají, jak věcný a věcný Corey je se vším, co říká. Nenaznačuje, že by lhal, a bez ohledu na to, jakou otázku mu položím, má odpovědi, které jsou překvapivě složitější, než byste čekali.

Podle Coreyho hlavní zasvěcenec z Hoaglandu Bruce pracuje na tom, co budeme nazývat vojenský vesmírný program. Tato skupina je záměrně držena v nevědomosti o mnoha hlubších informacích týkajících se Tajného vesmírného programu, jako je například to, co jsme recenzovali ve svědectvích Henryho Deacona, Peta Petersona a Jacoba. Vojenské skupině bylo řečeno, že jsme nikdy necestovali mimo naši vlastní sluneční soustavu. Věří, že všechna plavidla v našem vzdušném prostoru patří k různým tajným programům řízeným lidmi na Zemi a v žádné nedávné historii kolem nás nejsou žádní mimozemšťané. Vojenský vesmírný program byl zjevně vytvořen před mnoha lety jako nástroj pro „částečné odhalení“. Doufalo se, že pokud se zakrývání UFO někdy začne rozpadat, jak se to děje nyní, mohli by být tito zasvěcenci předvedeni. Vše, co celý život znají, je určitá podmnožina utajovaných informací. Věří, že mají vše, co mohou vědět, a budou energicky bojovat s každým zasvěceným, který se jim pokusí říct, že je víc.

Vážím si Bruce a považuji ho za přítele. Chápu, že pravděpodobně nebude věřit tomu, co řekli Henry Deacon, Jacob, Bob Dean, Pete Peterson, Corey Goode, William Tompkins a další. Mým cílem je zde jednoduše představit vám věci, které jsem slyšel od různých zasvěcených osob, a spojení, která mám

zjistili, že spojují jejich svědectví dohromady a umožňují vám udělat si vlastní názor. Ať tak či onak, příběh, který Bruce a další ve vojenském vesmírném programu dostali, je stále nesmírně rozsáhlý a velmi zajímavý. Dokonce i částečné odhalení, ke kterému mělo dojít, by ohromně změnilo život na Zemi, jak ho známe, zvláště pokud by přišlo z oficiální úrovně. Ve velmi závěrečných fázích psaní této knihy mi Bruce poskytl mnoho dalších podrobností o tom, co slyšel, a odhalil tak celý rozsah bitvy, která se odehrála v naší místní oblasti galaxie. Pak jsem vzal tyto informace zpět Coreymu a získal jsem úžasné množství nových dat, která se nikdy nedostala do naší show. V mnoha případech musíte klást správné otázky, abyste vyvolali vzpomínky lidí a získali ty nejlepší informace.

To, co se chystáte číst, je stručná rekonstrukce skryté historie naší sluneční soustavy, založená na kombinaci toho, co nyní odhalili Bruce, Corey a další zdroje. Úplné výpisy dat obsahují neuvěřitelně objemné podrobnosti o tomto příběhu, které budou vyžadovat roky oddaného úsilí, aby je protřídily i naše nejlepší vědecké mozky. V budoucích knihách, přednáškách a filmech se nepochybně pustím do více podrobností o tom, co jsem slyšel, a údajích, které to podporují, než mohu pokrýt v tomto svazku. Naše kosmické drama je mnohem starodávnější, bizarnější a epičtější, než by si většina lidí kdy dokázala představit. Odhaluje také kosmickou bitvu mezi dobrem a zlem, která probíhá posledních 500 000 let. Náš příběh pokračuje skupinou, kterou Pete, Bruce, Corey a další zasvěcení nazývají starověká stavitelská rasa.

KAPITOLA DVACÁTÁ

Rasa starověkých stavitelů

V úvodu jsme zkontrolovali nový vědecký důkaz od NASA, že ve vesmíru existuje nespočet planet podobných Zemi. 4. listopadu 2013 se podělil vědec z NASA, který pomohl k tomuto pozoruhodnému objevu zprávy s USA Today. "Planety jako naše Země jsou v celé galaxii Mléčné dráhy relativně běžné," řekl astronom Andrew Howard z University of Hawaii, který odhaduje jejich počet na asi 40 miliard." [145](#) Pokud nám NASA nyní otevřeně říká, že jen v naší galaxii je 40 miliard obyvatelných světů, je velmi pravděpodobné, že „máme společnost“.

[146](#)

Konvergentní evoluce

Přední odborník na evoluci z Cambridge, profesor Simon Conway Morris, vydal 2. července 2015 knihu s názvem The Runes of Evolution. V něm uvádí přesvědčivý argument, že evoluce je konvergentní, což znamená, že se všude, kde je to možné, drží stejných vzorců. Stejně jako u průhledného hliníku existují určité způsoby, jak dělat věci, které budou vždy fungovat nejlépe. Nejběžnějším příkladem je srovnání čočky na fotoaparátu, čočky v oku chobotnice a čočky v oku člověka. Všechny zahrnují velmi podobné systémy.

Profesor Morris ve své knize tvrdí, že příroda tuto konvergenci provádí neustále. „Evoluce se stává mnohem předvídatelnější, než si lidé mysleli,“ řekl Independentu. “. . . Evoluční konvergence je naprosto všudypřítomná. Kam se podíváš, vidíš to. .

· · Věci, které považujeme za nejdůležitější, tj. kognitivní vyspělost, velký mozek, inteligence,

nástrojářství, jsou také konvergentní. Proto by v zásadě měly ostatní planety podobné Zemi skončit se stejným uspořádáním." Název článku je přímější a prohlašuje, že mimozemšťané „budou vypadat jako lidé, říká expert na vývoj Cambridge University“.

Profesor Morris dále předpovídá, že najdeme důkazy o lidských bytostech, které jsou mnohem starší než my – dokonce i o miliardy let. "Počet planet podobných Zemi je nyní naprosto gigantický." Problematictější je, že mnoho z těchto slunečních soustav daleko, daleko předchází naši sluneční soustavu. Měli by v zásadě velký náskok v řádu stovek milionů, ne-li miliard let." naši současnou úroveň technologie, kterou si lidé, kteří jsou představiteli, by se mohli postavit tak daleko dál

Hvězda obklopená megastrukturami

V říjnu 2015 NASA oznámila svůj objev hvězdy, která byla pravděpodobně obklopena „megastrukturami“ mimozemské technologie. Podle článku v The Atlantic: „Nikdy jsme nic podobného neviděli,“ říká Tabetta Boyajian, postdoktorka na Yale. „Bylo to opravdu zvláštní. Mysleli jsme si, že by to mohla být špatná data nebo pohyb na kosmické lodi, ale všechno se prověřilo.“ . . . Světelný vzor naznačuje, že kolem hvězdy je velký nepořádek hmoty v těsné formaci. . . .

Jason Wright, astronom z Penn State University, . . . a jeho spoluautoři tvrdí, že neobvyklý světelný vzor hvězdy je v souladu s „rojem megastruktur“, možná kolektorů hvězdného světla, technologií navrženou k zachycení energie z hvězdy. „Když mi [Boyajian] ukázal data, byl jsem fascinován tím, jak šíleně to vypadalo,“ řekl mi Wright. 'Mimozemšťané by měli být vždy tou úplně poslední hypotézou, kterou zvažujete, ale tohle vypadalo jako něco, co byste očekávali, že mimozemská civilizace postaví.' 148

Jacob i Pete mi řekli, že toto oznámení je dalším krokem k odhalení. Jacob řekl, že jsou si vědomi tří dalších hvězd s podobnou strukturou a „se drží těchto příběhů na deštivý den“. Také mi řekl, že se portálem přenesl do tohoto systému a byl toho svědkem na vlastní oči. Bylo to neuvěřitelně krásné a majestátní. O tři měsíce později, v lednu 2016, se na Physics-Astronomy.com objevil nový překvapivý zvrat v příběhu.

Během čtyř let pozorování KIC 8462852 zcela nepředvídatelně zablikalo, jeho světelný výkon občas klesl až o 20 % . . .

Astronom Jason Wright představil názor, že podivné zkreslení hvězdy by mohlo být výsledkem obřího mimozemského stavebního projektu. . . . Astronom Bradley Schaefer z Louisianské státní univerzity se rozhodl studovat fotografické desky oblohy pocházející z konce 19. století. K jeho úžasu, . . . za posledních sto let se světelný výkon KIC 8462852 postupně zvýšil zřídka o 20%, což je poslušnosti typu F“.

Bruce mi řekl, že vyspělé společnosti používají pro stavební projekty nanoroboty nebo „nanity“. Řekl: "Do padesáti let už nikdo nebude nic stavět ručně." Nanity se samy sestavují do větších strojů všech různých velikostí, aby se dosáhlo požadovaného výsledku. Rychlost, s jakou se tyto stavební projekty dokážou pohnout kupředu, je skutečně neuvěřitelná, zvláště pokud jsou v oblasti bohaté na energii a vhodné suroviny. To, co tedy vidíme na KIC 8462852, je civilizace, které se za pouhých sto let podařilo vybudovat kolem hvězdy neuvěřitelně velkou strukturu, zjevně za účelem využití její síly.

Oceněné nemovitosti

Jako dítě jsem s rodiči hrál různé deskové hry, jako je Clue, Scrabble, Parcheesi a Yahtzee, ale zdaleka nejoblíbenějším příkladem v naší kultuře je Monopoly. Vaším cílem je zcela absorbovat hotovost všech ostatních tím, že budete stavět domy a hotely na různých místech hrací plochy. První osoba, která přistane na prostoru, si může nárokovat jeho vlastnictví a začít tam stavět stavby, pokud má prostředky. Na konci cesty jsou modrá políčka, kde můžete svým konkurentům účtovat nejvyšší ceny za pobyt. Boardwalk leží mezi „Go“ a „Luxury Tax“ a je nejdražším místem. Vaši konkurenti vám musí zaplatit 2 000 dolarů, pokud tam postavíte hotel, protože je to tak pěkná oblast. Většina her Monopoly končí poté, co jeden hráč dostatečně vybuduje modrou zónu.

Mohly by v naší galaxii existovat „modré zóny“? Pokud máme odhadem 40 miliard Země a evoluce přirozeně produkuje lidské bytosti, je jich spousta

lidí tam venku. Sedí některé hvězdné systémy blíže ceněným nemovitostem? Co může učinit některé oblasti žádanějšími než jiné? Odpověď, jak se ukazuje, jsou portály – přirozené hvězdné brány v kosmické síti plazmatických vláken.

Existují určité oblasti prostoru, kde se portály přirozeně otevírají, když jsou zarovnaní správná. Pokročilé civilizace zaparkují své lodě vedle těchto portálů a čekají, až se dveře otevřou. Existuje spousta portálů, které vám umožňují procházet se v naší galaxii, takže to není nic zvláštního. Je však jen málo míst, kde se můžete projet do jiných galaxií. Tyto oblasti můžete zaznamenat hledáním obrovských plazmatických vláken, která stoupají z naší galaxie a rozšiřují se do vesmíru. Než se tyto portály otevřou, může uplynout dlouhá doba. Místo toho, aby jen seděli na nudné staré lodi, většina lidí se bude chtít na počkání ubytovat v pěkném hotelu.

Místní klastr

Corey Goode nebyl první zasvěcenec, který mi řekl, že žijeme v galaktické modré zóně, ale byl první, kdo vysvětlil proč. Naše Slunce je ve skupině hvězd, kterou Coreyho lidé nazývají „Místní kupa“ a kterou NASA oficiálně nazývá Místní mezihvězdná sousedství. Všechny tyto hvězdy se pohybují a chovají se, jako by byly navzájem propojené, téměř jako hejno ryb. Energetické pulsy se vlní a šíří po celé skupině. Všechny jejich oběžné dráhy interagují neobvyklým způsobem, který by normální místní gravitace neměla způsobit. Ostatní hvězdy mimo naši Místní hvězdokupu nejsou zdaleka tak propojené.

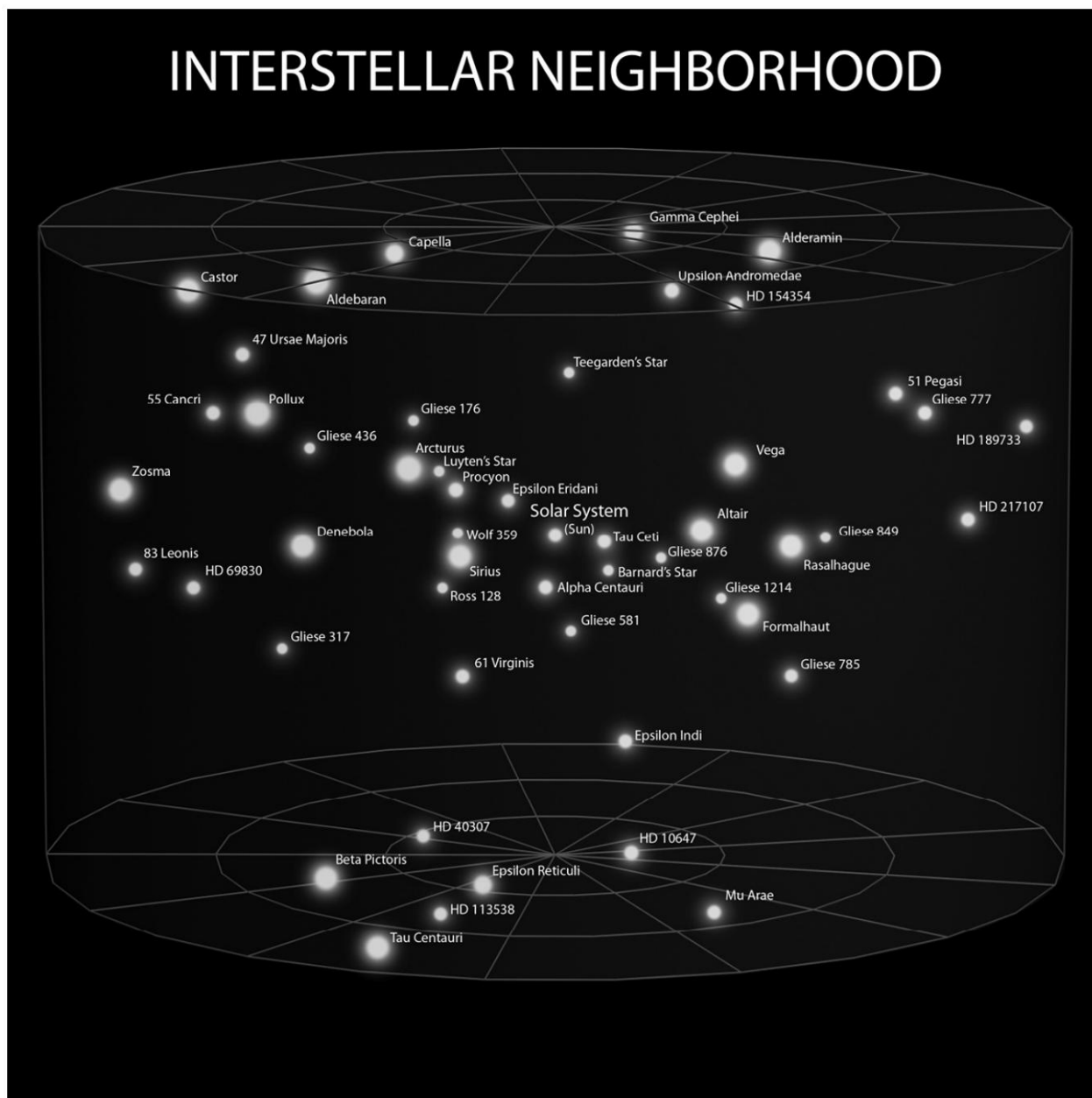
Podle Coreyho zpráv jsou všechny hvězdy v naší Místní kupě gravitačně a energeticky ovlivňovány obrovským portálem, který vás zavede přímo do sousedních galaxií. Naš místní klastr je v důsledku toho ve velmi žádané modré zóně. Každý se tu chce usadit – dobrý, zlý i ošklivý. Pokud dokážou vybudovat kosmický ekvivalent hotelů, mohou si vytvořit monopol a účtovat si prémiovou cenu. Představte si město, které si účtuje obrovské mýtné za most nebo rychlostní silnici, kterou chce každý používat. K cestování to nezbytně nepotřebujete, ale pokud se vydáte na delší cestu, můžete si přidat hodiny.

Nejpřekvapivější je, že naše vlastní Slunce sedí hned vedle galaktické hvězdné brány. Jsme blíž ke vchodu než kterákoli jiná hvězda v kupě. Ten velký, krásný portál sedí těsně za hranicemi naší sluneční soustavy. To znamená, že již žijeme na ekvivalentu promenády v naší galaxii. Každý chce

stavět zde hotely. Portál existuje již miliardy let, takže poptávka po nemovitostech v naší oblasti není žádnou novinkou. Války by se vedly o tak cennou oblast, stejně jako jsme to viděli v zemích Středního východu produkujících ropu. Portál by mohl být také použit pro invazi z jiných galaxií.

Corey se o tom zmínil v našich rozhovorech dříve a dokonce jsme diskutovali to na Cosmic Disclosure, ale dokud jsem tuto knihu nedokončil, nikdy jsem se ji nepokusil zkoumat s konvenčními daty. Jakmile jsem to udělal, byl jsem velmi ohromen. NASA nám již řekla více než dost, aby potvrdila Coreyho svědectví.

Za prvé, máme Richarda W. Pogge, profesora astronomie na Ohio State University, který uvádí některé podrobnosti o naší místní oblasti v osnově kurzu, kterou zveřejnil online. V jeho verzi máme v naší hvězdokupě celkem třicet osm hvězdných systémů, které označuje jako mající poloměr patnáct světelných let kolem našeho Slunce, o celkové šířce třicet světelných let. o kterém diskutovali ve vesmíru Corey předtím, když řekl, že je asi 149krát větší než třicet světelných let v průměru. Část problému spočívá v tom, že oficiální zdroje NASA nemusí nutně souhlasit s velikostí našeho místního clusteru.

Sluneční mezihvězdné susedství

3. března 2011 vytvořil Andrew Z. Colvin atraktivní grafiku našeho Místního mezihvězdného susedství, které je pravděpodobně blíže oblasti, kterou Corey popisoval. Větší hvězdy v kupě mají známá jména, jako Sirius, Arcturus a Alpha Centauri, ale mnohé z menších mají technicky znějící jména jako HD 113538, protože byly objeveny nedávno.

Solární válec

Když se podíváme na Colvinovu mapu, jasně vidíme, že naše Slunce je přímo uprostřed hvězdného sousedství. Není to výsledek záměrného umístění Slunce do středu a mapování nejbližších hvězd v okolí. Zdroje NASA potvrzují, že se nacházíme ve středu obrovské trubice plazmy zvané sluneční válec. Podle Encyclopedia of Astrobiology je „Solární sousedství prostor spojený s válcem [to je] se středem ve Slunci a kolmým k disku Mléčné dráhy. Tento solární válec se nachází ve vzdálenosti ~8 kpc od galaktického středu s poloměrem 1 kpc.“

[150](#)

Když slyšíme, že tento válec je kolmý k disku Mléčné dráhy, je to velmi důležitý detail. Kolmý úhel je devadesát stupňů. Pokud máte na stole plochý talíř a položíte na něj plechovku sody, máte nyní válec, který se z talíře zvedá pod kolmým úhlem. Toto je jednoduchý způsob, jak si představit portál, o kterém Corey mluvil. Jak právě řekl citát, tento válec je „vystředěn na slunci“. Jsme přímo uprostřed tohoto masivního sloupce energie.

Místní komín

Důkaz je ještě lepší, když prostudujeme tiskovou zprávu Kalifornské univerzity v Berkeley z 29. května 2003, která shrnuje pět let pečlivého výzkumu. V tomto oznámení opět slyšíme, že naše Slunce je uprostřed bubliny horkého plynu.

BERKELEY – První podrobná mapa vesmíru ve vzdálenosti asi 1000 světelných let od Země umísťuje sluneční soustavu doprostřed velké díry, která proráží rovinu galaxie. . . a je obklíčen pevnou stěnou chladnějšího a hustšího plynu.[151](#)

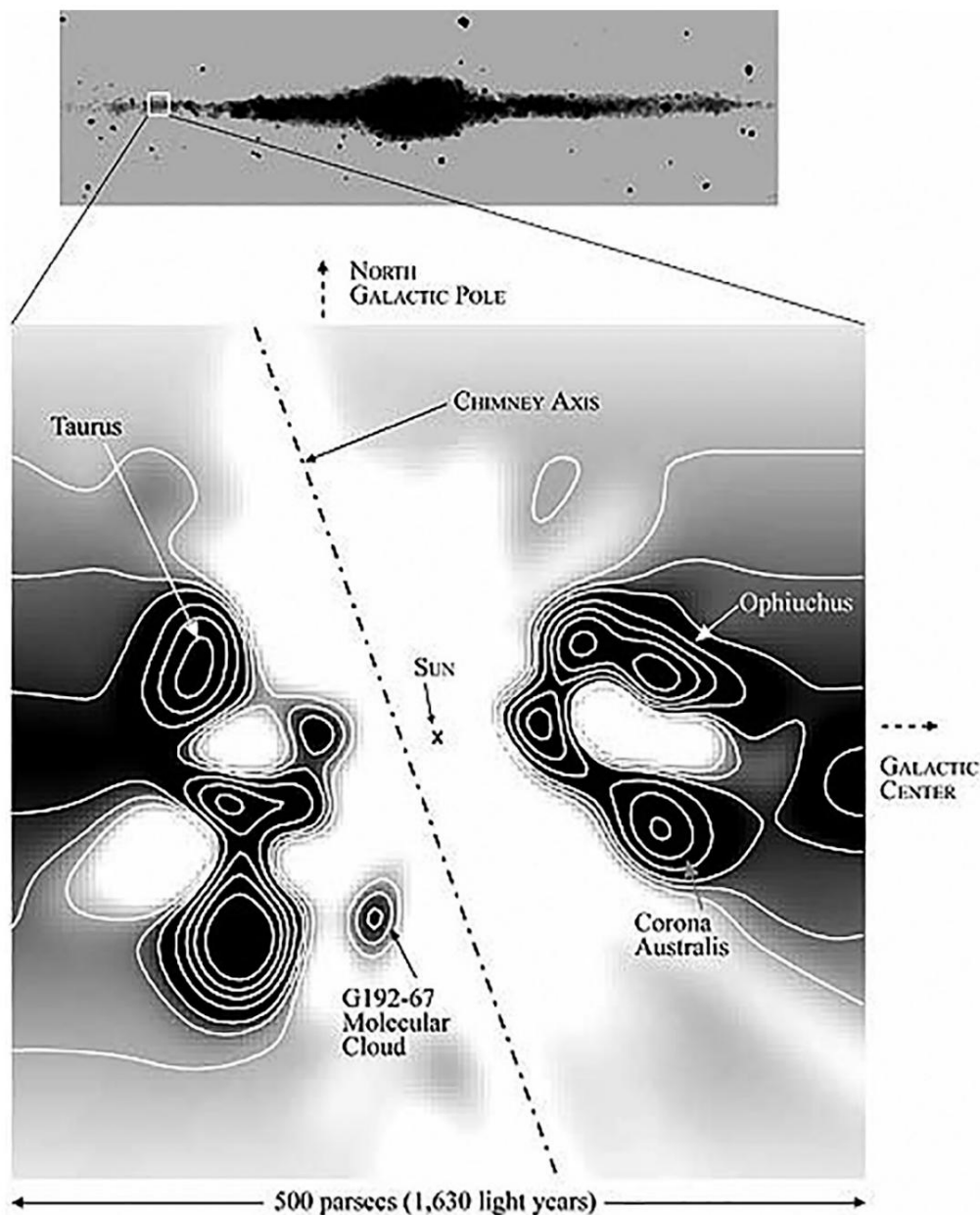
Článek dále říká, že naše sluneční soustava je uprostřed obrovské díry a existuje řada tunelů, které z ní odbočují a pohybují se skrz okolní stěnu hustého plynu. Každý zasvěcenec na vysoké úrovni, se kterým jsem mluvil, řekl, že tyto tunely plazmového plynu jsou průchodné červí díry. Nacházíme se na sladkém místě, přímo uprostřed. Tam se děje kouzlo. Jak pokračujeme ve čtení z této tiskové zprávy Berkeley, zjišťujeme, že z naší galaxie vybíhá masivní plazmová trubice a je ukotvena v naší místní

sousedství. Astronom z UC Berkeley Barry Welsh řekl, že bychom tomu mohli chtít říkat Místní komín.

"Když jsme začali mapovat plyn v galaxii, zjistili jsme, že . . . že jsme v dutině ve tvaru bubliny, která je možná naplněná horkým, ionizovaným plynem," řekl Welsh. "Ale Místní bublina má tvar spíše jako trubice a měla by se jmenovat Místní komín." . . . "Tato tenká skořápka hustého plynu obklopující místní prázdnotu je na mnoha místech porušená," řekl Dr. Françoise Crifo, astronom z pařížské observatoře. "V několika směrech v galaxii se zdá, že naše místní dutina je spojena s jinými podobnými prázdnotami cestami nebo tunely v mezihvězdném médiu." Existenci sítě tunelů horkého plynu, které proplétají mezihvězdný prostor, poprvé navrhli před téměř 30 lety Don Cox a Barry Smith z University of [152](#) Wisconsin.

O čem přesně mluvil Dr. Barry Welsh, když řekl, že naše Slunce je uprostřed trubice, která by se měla nazývat Místní komín? Víme, že naše galaxie je obklopena sférickou oblastí plynu zvanou galaktické halo. Naše Slunce je přímo uprostřed plazmové trubice, která stoupá až k okraji halo. Podle Coreyho zasvěcených pokračuje tato trubice odtud do dalších galaxií a může být bezpečně použita pro cestování portálem, když jsou zarovnání správná. Pokračujme nyní naším úryvkem z Berkeley.

Nové výsledky také ukazují, že místní prázdnota plynu se rozšiřuje galaktického disku a táhne se do nadložní galaktické oblasti halo. . . . [To] se jeví jako trubicovitý „komín“, který spojuje plyn v galaktickém disku s plynem v halo. Galaktické komíny byly široce pozorovány v jiných galaxiích. . . . [153](#)

Naše Slunce je ve středu trubkového „komína“ plazmy, který se rozprostírá až do galaktického hala

Vraťme se nyní k tomu, co jsme slyšeli od Boba Deana, Peta Petersona, astronauta Apolla Edgara Mitchella a Roberta Hastingsse, kteří vedli rozhovory se 150 různými zasvěcenci, kteří tvrdili, že byli svědky UFO, jak sestřeluje jaderné střely. Ve vesmíru existují zákony, které brání negativním silám, aby mohly napadnout a zničit civilizace, kamkoli chtějí. Dostatečně pokročilá kultura by mohla vyvinout dostatek technologie k ochraně celé sluneční soustavy nebo dokonce celé hvězdokupy. Jinak by v oblasti tak žádoucí, jako je ta naše, padouši spolu neustále soupeřili v nelítostné hře

Monopol. Celé civilizace s mnoha miliardami lidí by mohly být vyhlazeny ve snaze vybudovat dokonalý hotel a účtovat nejvyšší ceny za pobyt v něm. Na samém konci psaní této knihy jsem se dozvěděl, jak to platí pro naši vlastní sluneční soustavu. Stopy byly na místě od té doby, co jsem poprvé potkal Bruce.

Kosmické vrakoviště

Corey řekl, že ministerstvo obrany vytvořilo dvanáct různých informačních dokumentů týkajících se historie naší sluneční soustavy. Jsou velmi podrobné a extrémně klasifikované. Od našeho prvního setkání Bruce odhalil něco z toho, co tyto instruktáže obsahují, když mi řekl, že „žijeme na vesmírném smetišti“. Když jsem ho požádal, aby objasnil, co tím myslel, řekl, že po celé naší sluneční soustavě jsou roztroušeny extrémně staré ruiny pokročilé technologie. Jacob potvrdil, že v naší sluneční soustavě máme tolik starověkých technologií, že většina z nich byla zcela ignorována. V jiných případech byly vzácné artefakty nedbale sváženy buldozery a pohřbeny do jam, aby se zabránilo jejich objevení a využití, jako například různými mimozemskými skupinami. Je jen tolik věcí, které lze vynalézt a zdokonalit, a stále se objevují stejné inovace v čase a prostoru.

Stavitelé Měsíce nebyli první

Lidé, kteří postavili věže a kopule na Měsíci, nebyli první, kdo tuto technologii vyvinul. Stavěli repliky nalezených artefaktů, které byly mnohem, mnohem starší – a vyrobené ze stejného materiálu. Starověké obelisky, pyramidy a kopule se objevují na pevných planetách, stejně jako na většině měsíců a asteroidů v celé naší sluneční soustavě. To je největší tajemství vojenského vesmírného programu. Dostali jsme stavební kameny pro případné odhalení těchto informací s filmem 2001. Název filmu mohl být rok, kdy původně zamýšleli tyto informace odhalit – ale plány se neustále mění, jak se události odehrávají. Pete Peterson mi řekl, že už mnoho let se pracuje na částečném odhalení plánu, který zahrnuje odhalení těchto artefaktů starověké stavitelské rasy světa v moment, který Cabal považuje za nejužitečnější.

Hmota podobná sklu může být čirá, neprůhledná nebo černá, stejně jako monolit v roce 2001. Pigment závisí na přísadách, které se používají ve výrobním procesu. Ruiny jsou silně erodovány v důsledku nesčetných eonů zásahů meteoritů a v některých případech se zcela převrhly nebo byly rozbity a zkrouceny v důsledku válek nebo přírodních škod. Lidé ve vojenském vesmírném programu jsou si těchto ruin dobře vědomi a mohou si některé z nich prohlédnout, podobně jako zábavní parky. Bruceovy informace naznačují, že nejméně tři a až deset různých civilizací vybudovalo podobné artefakty v různých obdobích naší historie.

Nejstarší ruiny postavila rasa starověkých stavitelů. The Cabal o nich mluví jako o Progenitorech a věří, že jsou přímými potomky těchto lidí – což se zdá být nepravděpodobné, vzhledem k tomu, co řekli ostatní zasvěcení. Bruceova zpráva byla, že původní ruiny starověké stavitelské rasy byly staré nejméně 5 milionů let a pravděpodobněji stovky milionů let. Coreyho informace jsou, že tyto ruiny jsou staré přinejmenším stovky milionů let a velmi pravděpodobně sahají miliardy let zpět. Právě když jsem dokončoval tuto knihu, rozhodl jsem se zeptat Coreyho, jestli jsme nenavštívili nějaké blízké hvězdné systémy a nehledali artefakty. To bylo, když jsem slyšel o místním klastru. Pak jsem zjistil, že ruiny starověké stavitelské rasy se objevují na planetách po celém Místním seskupení. Corey také odhalil, že kolem našeho místního klastru byla vybudována ochranná mřížka, aby se darebáci lačníci po moci nedostali ven.

Strážci a Nanebevstoupení

Po prozkoumání všech dostupných důkazů jsem od té doby dospěl k závěru, že rasa starověkých stavitelů byla extrémně pozitivní. Další skupiny přišly později, které byly extrémně negativní po pádu mřížky, o čemž budeme hovořit později. Zdá se, že i když stavitelé naši sluneční soustavu na nějakou dobu opustili, od té doby se vrátili, aby nám pomohli. Velmi pravděpodobně si vytvořili karmický dluh poté, co došlo v naší sluneční soustavě k velké katastrofě, která zhroutila celou síť. Zdá se, že Starověcí stavitelé jsou stejnou skupinou jako Strážci, což je termín, který kontakty Coreyho Goodea přiřadily skupině vysoce vyspělých bytostí, které brání Cabal ve zničení naší planety. Tato skupina žije v „šesté hustotě“, výrazně vyšší rovině existence, než je naše vlastní třetí hustota. Vzestup, na který se tolik z nás těší, je přechod z třetí hustoty do čtvrté. To nemusí znít

hodně, ale bude to obrovský posun, který nám dá neuvěřitelné nové schopnosti. Zjevně projdeme kvantovým skokem, který téměř okamžitě změní povahu prostoru, času, hmoty, energie, vědomí a biologického života.

Jakmile se dostanete přes sedmou hustotu, plně se znovu sjednotíte s Jednotou – a bytosti sedmé hustoty interagují pouze se šestou, než dokončí svou práci. Strážci jsou proto bytosti nejvyšší úrovně, se kterými bude jakákoli planeta interagovat. Podle série The Law of One, skupiny 106 setkání s otázkami a odpověďmi mezi doktorandem fyzikem a údajnou mimozemskou inteligencí šesté hustoty, je primárním úkolem Strážců, jako jsou oni sami, „řízení a přesun planetárních populací“. Toto jediné tvrzení je ovocem pro rozsáhlou meditaci a analýzu, zejména ve světle zasvěcených informací, které jsou nyní k dispozici.

Strážci, kteří zabraňují jaderné válce a podporují naši duchovní evoluci a vzestup, představili podrobné shrnutí své vědy a filozofie v sérii Zákon jednoho. Cabal rozhodně nemá rád Guardians, a pokud by jim Pravidla umožnila je vyhladit, udělali by to bez váhání.

Nicméně bytosti na této úrovni evoluce nemohou být ohroženy ničím, co by kabala mohla shromáždit. Jejich hlavním zájmem je pomoci nám stát se více milujícími, odpouštějícími a přijímat sebe i druhé. Vidí, že kabala má plnit svou roli při zrcadlení našeho kolektivního stínu zpět k nám a poskytování prostředku pro čištění karmy. Nicméně přichází čas, kdy služby skupin, jako je tato, již nejsou nutné – a už jsme skoro tam. Jedná se o cyklický proces, který byl rozsáhle diskutován v Klíči synchronicity.

Moje předchozí dvě knihy se zaměřovaly na rozpracování vědeckého modelu Zákona jednoho s mnoha stovkami málo známých recenzovaných studií. Celkový model je tak neuvěřitelně robustní a bohatý na data, že jsem se záměrně vyhýbal jakékoli podrobnější diskusi o sérii Zákon jednoho až do přílohy na samém konci The Source Field Investigations. Když jsem poprvé začal číst tento materiál v roce 1996, často jsem strávil čtyřicet pět minut, aniž bych otočil stránku, procházel jsem hlubokým soustředěním ve snaze porozumět tomu, co bylo řečeno – a integrovat to se znalostmi, které jsem již získal z více než tři sta různých knih. Byl jsem neustále veden sny a synchronicitou, abych našel správné informace ve správný čas, a když se na mé cestě objevil Zákon Jednoho, vše do sebe zapadalo.

Místní klastr a Konfederace

V této kapitole jsme diskutovali o tom, jak je Místní kupa držena pohromadě a ovlivňována masivní hvězdnou bránou, která vás může přenést do jiných galaxií neuvěřitelnou rychlostí. Jakmile mi Corey řekl, že po Místním seskupení jsou roztroušeny ruiny Rasy starověkých stavitelů a že kolem celé oblasti byla vytvořena ochranná mříž, viděl jsem spojení se sérií Zákon jednoho. Konkrétně zdroj Zákona Jednoho naznačoval, že byli pouze jednou z padesáti tří různých civilizací, které spolupracovaly v naší místní oblasti na pomoci rozvíjejícím se světům.

Jsem jedním z členů Konfederace planet ve službách Nekonečného Stvořitele. V této Konfederaci je přibližně padesát tři civilizací, které zahrnují přibližně pět set komplexů planetárního vědomí. Tato Konfederace obsahuje ty z vaší vlastní planety, kteří dosáhli dimenzí za vaší třetí. Obsahuje planetární entity ve vaší sluneční soustavě a obsahuje planetární entity z jiných galaxií. Je to pravá Konfederace v tom, že její členové nejsou stejní, ale jsou spojenci ve službě podle Zákona Jednoho.

[154](#)

Jedna věc, kterou musíme okamžitě objasnit, je, že Zákon Jednoty označuje každý jednotlivý systém hvězd a planet jako „galaxii“. Podrobně jsem to analyzoval v Klíči synchronicity. Z jediné hvězdy se zrodí planety, které se nakonec mohou stát novými hvězdami poté, co projdou fází plynného obra. Jak se tento proces neustále opakuje, může vzniknout galaxie. Proto je nám řečeno, že Konfederace je rozprostřena na pěti stech planetách v naší místní „části Stvoření“ – tj. v našem Místním seskupení. Naše sluneční místní sousedství by mohlo mít snadno pět set obyvatelných světů, vzhledem k počtu hvězd v oblasti. Jestliže se v těchto pěti stech světech rozprostírá pouze padesát tři civilizací, znamená to, že některé z těchto kultur jsou natolik vyspělé, že současně žijí na více světech a zůstávají spolu ve stálém kontaktu.

The Striking of the Hour

Věda v sérii Zákon jednoho nám dává všechny důvody věřit, že vzestup je v naší blízké budoucnosti. Série Zákon jednoho potvrdila existenci a funkci 25 000letého cyklu a uvedla, že jím procházejí všechny světy třetí hustoty. Každý 25 000letý cyklus končí příležitostí k vzestupu. V Sezení 9, Otázka 4, nám říkají: „Každá z vašich planetárních entit má jiný cyklický rozvrh, jak byste to mohli nazvat. Načasování těchto cyklů je měření rovnající se části inteligentní energie. Tato inteligentní energie nabízí typ hodin. Cykly se pohybují tak přesně, jako hodiny odbíjejí vaši hodinu.

Brána od inteligentní energie k inteligentnímu nekonečnu se tak otevírá bez ohledu na okolnost, kdy udeří hodina.“ 155

Hodinová přesnost těchto cyklů je důkladně zdokumentována v The Klíč synchronizace. Zjišťujeme, že historie se opakuje s pozoruhodnou přesností. Jeden prominentní příklad je v Ages of the Zodiac. Každý věk je dlouhý 2 160 let a všech dvanáct věků dává dohromady „hlavní cyklus“ 25 920 let. Hlavní události, ke kterým dojde v jednom věku zvěrokruhu, se nakonec opakují přesně o 2 160 let později. To zahrnuje všechny nejvýznamnější války a politické události dvacátého století. Římské dějiny se znovu objevují jako americké dějiny a dokonce i klíčové politické osobnosti se reinkarnují, vypadají téměř stejně jako předtím. Nejnápadnějším příkladem toho je Hannibal, který vypadá přesně jako Hitler s plnovousem. Hitler vedl velmi podobné války s velmi podobnými bitevními strategiemi téměř ve stejných časech jako Hannibal v předchozím cyklu.

Zdá se, že jde o multiinkarnační formu „nutkání k opakování“.

Hannibal a Hitler jdou po velmi podobných cestách 2 160 let od sebe

Klíč synchronicity se zabývá touto fantastickou záhadou velmi podrobně, zejména ve druhé polovině. Množství důkazů je tak rozsáhlé, že je směšné popírat, co se děje. Někteří lidé tuto práci kritizovali a ptali se, proč se tímto způsobem reinkarnuje pouze elita. Pokud si knihu pozorně přečtete, jasně prohlašuji, že věřím, že těmito cykly procházíme všichni.

Veřejné osoby jsou snadněji identifikovatelné, protože máme dochované sochy, řezby, obrazy, fotografie a další jejich vyobrazení. Mezi „pravidla“ reinkarnace patří skutečnost, že vždy budou existovat podobnosti v rysech obličeje, osobnosti a charakteru. Cyklus po cyklu pokračujeme v práci na sobě a doufejme, že zmírníme karmu, kterou jsme si vybudovali, a staneme se více milujícími, odpouštějícími a akceptujícími sebe i ostatní. Fenomén, který Dr.

Sigmund Freud a další nazývají „nátlak k opakování“ ve skutečnosti duchovní impuls k opakování nevyřešeného traumatu, které jsme způsobili sobě a druhým, také známé jako karma, dokud se nám nepodaří uvolnit vzorce. Klíčovým učením Zákona Jednoho je „V odpuštění spočívá zastavení kola karmy“.

To je však stále jen část diskuse. Můžeme důkladně dokázat, že se historie opakuje, ale nyní vidíme, že na konci celého cyklu je obrovský záblesk světla a energie, který transformuje realitu, jak ji známe.

„Kolo karmy“ se nyní zastaví na planetární úrovni. Když se vrátíme k citátu Zákona Jednoho, který jsme právě četli, říkalo se, že kontaktujeme „inteligentní nekonečno“ jako

cyklus končí. Toto je čisté, bílé světlo Jediného Nekonečného Stvořitele, v podmínkách Zákona Jednoho. Čas a prostor se rozpouštějí v čistou blaženost, když procházíme tímto stavem. Zdá se, že toto je světlo, které lidé vidí v zážitku blízké smrti, kterému říkají „domov“. Inteligentní nekonečno se také zdá být vědomím, kterého dosáhli různí cestovatelé v experimentech v Montauku. Na konci roku 2012 narazili na energetickou „zed“ a zažili „Full Out“, během kterého se dostali do nepopsatelné blaženosti a měli pocit, jako by splynuli s celou galaxií.

Další citát ze zákona jednoho odhaluje, že veledůležitý „úder hodiny“ nastane přibližně třicet let po roce 1981. To nám dává pevnou časovou souřadnici, která se krásně shoduje s koncovým datem mayského kalendáře 21. prosince 2012. Zdálo se, že datum 2012 stále platí od roku 1983, kdy skončila série Zákon jednoho a projekt Montauk. V následujících letech se však datum zjevně posunulo někam mezi roky 2017 a 2023, protože jsme na to jako planeta ještě nebyli připraveni. Přesto by nám bylo dobře doporučeno, abychom žili každý den svého života tak, jako by vzestup mohl nastat kdykoli, a snažili se co nejlépe praktikovat principy lásky, přijetí a odpuštění, které jsou vyžadovány. Zákon jednoty konkrétně uvádí, že k tomu, abyste to dokázali, potřebujete být jen o něco málo více než 50 procent pozitivní, neboli „služba druhým“, na rozdíl od záporu nebo „služba sobě“. Abychom to vyjádřili jednodušeji, jejich základní poselství je „Budte milí“.

Historická data o naší sluneční soustavě v Zákoně jednoho mají pozoruhodné, téměř korelace jedna ku jedné s tím, co nám říkají zasněžení. Některé zasněžené detaily odhalily nové informace, na které se Dr. Don Elkins, tazatel v seriálu Zákon jednoho, nikdy nenapadlo zeptat. Ačkoli v naší nedávné historii došlo k velkému množství přesných kontaktů, včetně údajů Edgara Cayce, žádný jiný intuitivně odvozený zdroj se ani nepřibližuje k tomu, aby měl tolik ověřitelné informace. Sérii Zákon jednoho jsem poprvé četl v roce 1996 a každý skutečný zasněženec, kterého jsem potkal, nezávisle potvrdil desítky konkrétních detailů v knihách. Téměř v každém jednotlivém případě si vůbec nebyli vědomi série Zákon jednoho nebo toho, jak jsou jejich informace již v ní přítomny.

Corey byl první, kdo dokonce přiznal, že o tom slyšel, ale v době psaní tohoto článku teprve začal číst úvod ke knize první.

Kabala si je velmi dobře vědoma Zákona Jednoho a udělala masivní snahu tento materiál zdiskreditovat. To zahrnuje zaplavení internetu dezinformacemi a ztížení nalezení skutečného textu, což je zdarma online na LawOfOne.info a LIResearch.org. Pokračují snahy to rozmazat, na

říkat, že je to zlo, a démonizovat každého, kdo to podporuje. Studuji to dvacet let a stále mě neustále překvapuje, jak moc z toho mám. Duchovní principy lásky, pokoje, odpuštění a služby druhým jsou univerzální povahy a někteří učitelé tyto pojmy označují jako nestárnoucí moudrost. Naštěstí kosmická historie naší sluneční soustavy, kterou se mnou zasvěcenci sdíleli, zaplnila mnoho oblastí v chronologii Zákona Jednoho, které nebyly nikdy plně vysvětleny.

Zákon jednoho autorů stavěl pyramidy

Podle Zákona jednoho zdroje jejich civilizace vznikla na planetě [Venuši](#), když podobném Zemi. byla ještě ve stavu v relaci 89 z toho

tomto materiálu zjistíme, že tato civilizace se objevila před 2,6 miliardami let. 157 V se dokonale shoduje s časovými liniemi, které naši zasvěcení vypočítali pro stáří artefaktů rasy starověkých stavitelů. V Sezení 60, Otázka 16, zdroj Zákona Jednoho odhalil, že jejich skupina postavila velké množství pyramid v tomto časovém rámci starém 2,6 miliardy let. Nikdy nenaznačili, zda to udělali pouze na Venuši, nebo zda se rozšířili mnohem dál. S novými informacemi můžeme vidět, že jejich civilizace se stala docela robustní. Je velmi pravděpodobné, že jejich populace dosáhla počtu značně převyšujícího počet lidí, které máme nyní na Zemi. Jakmile získali schopnost opustit svou domovskou planetu, mohli velmi snadno začít cestovat také do jiných sousedních hvězdných systémů. Je jen přirozené postavit pěkný hotel v krásné nové oblasti, kterou chce každý navštívit.

Strážci cítili, že pyramidová struktura nemůže udělat nic špatného. V The Source Field Investigations mám celou kapitolu věnovanou vědeckým důkazům o neuvěřitelné léčivé síle, kterou pyramidy poskytují. Nejen, že výrazně omezují chorobné stavy a špatné zdraví, výrazně obohacují a stabilizují přírodní prostředí. To zahrnuje ochranu lidí před zemětřesením, sopečnými erupcemi a nepříznivým počasím. To také zahrnuje čištění vody a dramatické zvýšení produktivity plodin. Dále, v esoterickém smyslu je pyramida komorou vzestupu. Důvod, proč vidíme otevřený sarkofág v Králově komoře Velké pyramidy, je ten, že měl lidem pomoci vzestoupit. Vycvičený léčitel by stál vedle sarkofágu s krystalem, pravděpodobně diamantem, a provedl by vás propracovanou temnou nocí duše, během níž byste čelili všem svým nevléčeným démonům a

nutkání k opakování. Pokud odvedete práci a očistíte se od svých nedostatků, můžete vzestoupit, kdykoli si zvolíte, a nemusíte čekat na konec 25 000letého cyklu.

Strážci doufali, že pokud se vrátí a pomohou postavit pyramidy zde na Zemi, budeme mít stejné pozitivní výhody jako oni. Bohužel podcenili sílu zlých sil, které ovládly naši planetu. Kabala je pouze lidskou tváří mnohem většího problému. Zsvěcení odhalili, že skupiny Cabalů jsou přímými potomky říše, která před 500 000 lety zničila celou planetu v naší sluneční soustavě.

Strážci doufali, že se jim podaří vyléčit poškození tím, že nám dají Velkou pyramidu, ale negativní síly jsou mistry infiltrace. Mohou koptovat symboly a učení, které byly pozitivně zamýšleny, a překroutit je do negativního. Strážci přiznávají, že byli v šesté úrovni hustoty tak blažení, že značně podcenili, jak mocná může být temná strana. Toto další prohlášení je jednou z jejich klíčových omluv za to, jak špatně byly jejich pozitivní úmysly zkažené.

Je naší ctí/povinností pokusit se odstranit deformace, které použití tohoto tvaru [pyramidy] způsobilo v myšlení vašich národů a v činnostech některých vašich entit [tj. Cabal]. . . .
Když nám během našich vlastních zážitků třetí hustoty pomáhaly entity šesté hustoty, shledali jsme, že toto učení [pyramidy] nám pomáhá, protože jsme byli v extrému méně bojovní. V naší naivitě ve třetí hustotě jsme nerozvinuli vzájemné vztahy vašeho barterového nebo peněžního systému a moci. Strávili jsme mnohem větší část našeho prostoru/času prací s neprojevenou bytostí. V této méně složité atmosféře bylo docela poučné mít toto učební/výukové zařízení a těžili jsme z toho, aniž by docházelo k deformacím, které jsme našli mezi vašimi národy. Tyto rozdíly jsme pečlivě zaznamenali ve Velkém záznamu o stvoření, že taková naivita nebude znovu nutná.

Série Zákon jednoho je často velmi nenápadná a musíte ji číst pozorně, abyste pochopili její plný význam. Když zdroj říká: „Bylo docela poučné mít tento učební/výukový nástroj,“ ve skutečnosti říkají, že postavili neuvěřitelné množství pyramid, když jejich civilizace vzkvétala. Nakonec se nám snažili pomoci stejným způsobem, jen aby měli vysoce negativní síly

zkazit jejich poselství a překroutit je do negativity, kterou dnes vidíme. Strávil jsem dva roky života se ženou, která pronesla slova ze série Zákon jednoho, zatímco byla ve stavu bezvědomého transu. Ani jeden z nás neměl tušení, že v té době starověká stavitelská rasa postavila pyramidu v celé naší sluneční soustavě.

Pokud byste si chtěli o sérii Zákon jednoho přečíst více, doporučuji přečíst The Source Field Investigations, která představuje mnoho svých vědeckých modelů, a The Synchronicity Key, která zkoumá záhady 25 000letého cyklu mnohem podrobněji. Prozatím budeme pokračovat s pozoruhodnými zasvěcenými údaji, které jsem shromáždil o rase starověkých stavitelů.

KAPITOLA 21

Zasvěcené údaje o Stavitelích

T Země vznikla před 4 miliardami let a vychladla natolik, že se před 3,8 miliardami let objevila kapalná voda. Mikrobiální život se objevil téměř okamžitě poté, co se objevila voda, což nelze vysvětlit

Teorie náhodné mutace Charlese Darwina. V jádru každé buňky mají ribozomy přístup ke kódům DNA a pomocí těchto pokynů vytvářejí proteiny, které tvoří všechny formy živé tkáně. V roce 2014 doktor Loren Williams, profesor na Georgia Institute of Technology, dokázal, že veškerý život na Zemi sdílí ve svém jádru stejný původní ribozom. Řekl: „V jádru je ribozom všude stejný. Ribozom je univerzální biologie. . . .

Evoluce může věci přidat, ale nemůže změnit to, co již bylo.“ 159 Toto je jen další příklad vědeckých dat, která jsem uvedl v The Source Field Investigations a The Synchronicity Key, která nakonec odhalují, že žijeme v božském vesmíru, naprogramovaném k vytvoření biologického života. Veškerý prostor, čas, hmota, energie, biologický život a vědomí jsou emanací jediného univerzálního semene.

Odhalení starověkých stavitelů

SSP má velmi pokročilé chronometrické nástroje, které jim umožňují vypočítat, kdy byly artefakty poprvé vytvořeny. Vzhledem k tomu, že Země je stará 4 miliardy let a vesmír je starý více než 13 miliard let, je zcela možné, že vyspělá civilizace mohla v naší sluneční soustavě prosperovat před více než 2 miliardami let. Průhledný hliníkový materiál očividně drží tak dobře, že mnoho z těchto ruin po tak dlouhé době stále stojí – zvláště když byly postaveny pod zemí, kde jsou v bezpečí před dopady asteroidů a meteoritů.

Starověké základny jsou tak dobře zkonstruované, s tak odolnými materiály, že je znovu a znovu obsazovaly následující skupiny, které se později vydaly do naší sluneční soustavy. Personál našich vesmírných programů přistál se svými loděmi na těchto měsících a vešel do skrytých místností a byl ohromen tím, co viděl. Uvnitř je třpytivá říše divů pyramid, obelisků, kruhů podobných Stonehenge a budov vyrobených z průhledného hliníku. Ještě další budovy jsou vyrobeny z přesně tesaného kamene, stejně jako to vidíme na mnoha starověkých místech na Zemi.

Voda, voda všude

Starověká stavitelská rasa vyhloubila měsíce, když to bylo nutné, ale také objevila obrovské, obyvatelné přirozené dutiny uvnitř měsíců a pevných planet. Na Zemi to byly často vápencové jeskyně s vlastním zásobováním vodou. V roce 2014 Dr. Steven Jacobsen, docent z Northwestern University, odhalil, že nitro Země může obsahovat třikrát více vody, než vidíme ve všech oceánech na povrchu. [160](#) To je dobře známo zasvěcené komunitě. —

Starověké skupiny byly schopny tento zdroj vody provrtat a využít, podobně jako kopání studny, a použít jej k vytvoření svěžího přirozeného podzemního prostředí. Přirozený biom bakterií vyzařujících světlo tvoří tlusté rohože podél stropů těchto kopulí. To poskytuje nízkoúrovňový zdroj viditelného světla pro lidi, kteří žijí uvnitř. V průběhu generací se jim vyvíjejí větší oči jako adaptivní reakce na toto slabší prostředí.

Další část procesu odhalení zahrnuje odhalení oceánů existujících na jiných planetách a satelitech v naší sluneční soustavě NASA. To nyní zahrnuje obrovské podpovrchové oceány na Saturnových měsících Mimas, [161](#) Enceladus, [162](#) a Titan; [163](#) Jupiterovy měsíce Europa, [164](#) Ganymede, [165](#) a Callisto; [166](#) trpaslík planeta Ceres v pásu asteroidů; [167](#) Neptunův měsíc Triton; [168](#) a Pluto. [169](#) NASA nám nyní říká, že některé z těchto podpovrchových oceánů obsahují více vody než celá naše zásoba na Zemi. NASA také odhalila, že Mars měl v minulosti na svém povrchu obrovský, kilometry hluboký oceán. [170](#) Podle NASA, Vesmír je plný asteroidů a trpasličí planety jako Ceres. Předpokládá se, že atmosféra a vnitřky čtyř obřích planet – Jupiteru, Saturnu, Uranu a Neptunu – obsahují obrovské množství vlhké hmoty a jejich měsíce a prstence obsahují značné množství vodního ledu. . . .

Kosmické lodě NASA mají také

našli známky vody v trvale zastíněných kráterech na Merkuru a našem měsíci [171](#). “

NASA také odhalila, že naše Slunce je „sdíleným zdrojem“ veškeré této vody, jak naznačuje další úryvek. Jiné hvězdy také uvolňují vodu, což znamená, že všude jsou planety a měsíce s oceány: „Údaje Keplera potvrzují, že nejběžnější velikosti planet jsou světy jen o málo větší než Země.

Astronomové se domnívají, že mnoho z těchto světů by mohlo být zcela pokryto hlubokými oceány. . . . Každý svět v naší sluneční soustavě získával vodu ze stejného sdílení [172](#) zdroj.“— NASA nám také říká, že podpovrchové oceány se pravidelně objevují uvnitř měsíců a planet. To z nich také dělá ideální místa pro budování masivních podzemních civilizací.

Vyhýbání se „populační bombě“

Bylo mi řečeno, že přímo tady na Zemi máme pod nohama stovky obrovských měst starověké stavitelské rasy. Mnohé z nich jsou hluboko pod zemí a zůstávají téměř zcela neprozkoumané. Když tam naši chlapi pošlou sondu, všechno je temné a vidí více obelisků, pyramid a kamenných monumentů – někdy v obrovském měřítku. Byla nalezena celá města budov, schopných udržet velkou populaci. Je toho tolik, že se současnou úrovní personálu nemohou začít vše prozkoumávat. Města blíže k povrchu Země byla těžce vydrancována a poškozena, ale jak jdete hlouběji, stávají se nedotčenými. V některých případech se staré systémy regulace teploty porouchaly, takže je velmi obtížné prozkoumat ty hlubší.

Samotná velikost a rozsah měst, která jsme našli, naznačuje, že ať už civilizace postavila tyto ruiny, musela mít ohromně velkou populaci. Pokud vznikly na planetě v naší sluneční soustavě, která měla oceány a dýchatelnou atmosféru v dřívější době naší historie, pak se jim nějakým způsobem podařilo vyhnout „populační bombě“. Namísto toho, aby byli vyhlazeni přírodními katastrofami nebo elitou usilující o vylidnění, rozšířili se a kolonizovali sluneční soustavu – a klidně se mohli rozrůst na populaci čítající biliony. Měli velkou zálibu ve stavbě pyramid a obelisků, jak odhalují jejich vlastní ruiny.

Téměř jistě si byli vědomi periodických katastrof v naší sluneční soustavě způsobených výbuchy energie, které Slunce vydává. To by mohlo vysvětlovat, proč neustále stavěli svá města pod zemí a většinou se vyhýbali povrchu, s výjimkou předsunutých základů.

Další zajímavá věc, kterou byste měli vědět o rase starověkých stavitelů, je, že tito lidé byli třikrát vyšší než normální lidské bytosti. V ruinách jsou místnosti se židlemi, stoly a pokročilými počítačovými terminály, které jsou postaveny pro lidi, kteří by byli asi osmnáct stop vysokí. Podle Bruce existuje důvod se domnívat, že rasa starověkých stavitelů měla vzhled kočičího typu.

Ačkoli Graham Hancock a Robert Bauval přesvědčivě tvrdili, že Sfinga byla záměrně postavena ve tvaru lva, aby přesně určila věk Lva, čímž datovali pyramidový komplex v Gíze jako starší než 12 500 let, je v tom zjevně víc.

Bruce slyšel zvěsti, že byly nalezeny určité artefakty starověké stavitelské rasy s obrázky lidských tváří, které měly rysy lva. Jiné, novější kultury zjevně objevily tyto ruiny a vytvořily obrazy napůl lidí a napůl lva, jako je Sfinga, k uctění původních „bohů“. Uvnitř Šalomounova chrámu je obraz napůl člověka a napůl lva a zjevně je o něm zmínka v Knize králů v Bibli. Nechvalně známý Tvář na Marsu má nalevo lidský vzhled a napravo vzhled podobný lvu. Římský kult mithraismu je postaven kolem leontocefala neboli „boha se lví hlavou“. Při iniciačních obřadech kněz zvedne malou kamennou sošku lva a vyfoukne mu z tlamy oheň. Zsvěcení mu řekli, že to představuje záblesk světla, který Slunce vydává na konci každého cyklu a podporuje vzestup. Předpokládá se, že starověká stavitelská rasa si byla dobře vědoma vzestupu a přispěla k tomu, aby nám pomohla vyvinout se tímto směrem. Dokonce i v nedávné době vidíme ve filmu Avatar 18 stop vysoké modré mimozemšťany, kteří mají lidské tváře s kočičími rysy.

Staří Egypťané a další zapomenuté kultury také stavěli stavby, které se podobaly těm z rasy starověkých stavitelů, jako jsou pyramidy, obelisky, kupole a obří monumenty. Jakmile ztratili schopnost vyvinout průhledný hliník, pokračovali ve stavbě z kamene, jak to vidíme zde na Zemi.

Mezihvězdná obranná mřížka

Coreyho zsvěcenci na nejvyšší úrovni nám říkají, že rasa starověkých stavitelů byla extrémně harmonická a pozitivní. Neútočili na jiné civilizace a docela rádi se rozšiřovali a prozkoumávali, aniž by způsobovali rušení. Věděli, že v naší galaxii existují velmi zlé síly, které se nemohly dočkat, až se sem dostanou a dobjí nejvzácnější nemovitost ve městě. Výsledkem bylo, že starověcí stavitelé vytvořili a

super-špičkový obranný systém v naší sluneční soustavě na ochranu místní populace, která pravděpodobně zahrnovala jejich vlastní lidi. Celé měsíce byly přeměněny na chytré zbraně, které by detekovaly nepřátelskou invazi a rozstřílely je, kdyby se odmítly otočit. Tyto systémy byly tak účinné, že se žádné nepřátelské rasy neodvážily vstoupit.

V tuto chvíli vím, na co musíte myslet: na Hvězdu smrti, která se objeví a je zničen v původním filmu Star Wars , znovu se objeví v Návratu Jediho a znovu se objeví v The Force Awakens. To bylo opět zjevně záměrné. Několik znalých lidí mi řeklo, že George Lucase oslovili, dostali určité informace a zavázali se k mlčenlivosti pod trestem mučení a smrti, jako obvykle. V tomto případě zasvěcení doufali, že vyplní více podrobností, než jaké jsme obdrželi od Arthura C. Clarka z roku 2001. Když Star Wars otevírají s „Dávno v galaxii daleko, daleko“, jen první polovina ta věta je pravdivá. Historie, kterou vidíme ve Star Wars , je naše vlastní.

Dva různí zasvěcenci dokonce potvrdili, že starověká stavitelská rasa nebo nějaká další skupina po nich postavila robotické androidy, kteří vypadají extrémně podobně jako zlatý kovový droid C-3PO. Existuje nespočetné množství těchto robotů, kteří byli nalezeni na měsících a uvnitř nich v deaktivovaném, nefunkčním stavu.

Když jsem dokončoval tuto knihu, zeptal jsem se Coreyho, zda tajný vesmírný program ano prozkoumal sousední hvězdné systémy a hledal artefakty. K mému velkému údivu odhalil, že průhledné hliníkové artefakty starověké stavitelské rasy se nacházejí na planetách a měsících v celé naší Místní kupě.

To zahrnuje masivní měsíce typu Hvězda smrti. To vytvořilo jednotnou ochrannou mřížku pro všechny inteligentní civilizace žijící v Místním Clusteru. Mohli jsme pokojně prozkoumávat, setkávat se s našimi sousedy a být chráněni před jakýmikoli vnějšími dobyteli. Naše vlastní bojovná lidská povaha to všechno podělala a srazila mřížku, ale to přijde o něco později v našem příběhu.

Odchod starověké stavitelské rasy

Dalším důležitým bodem je, že starověká stavitelská rasa záhadně zmizela poté, co dosáhla tak úžasného vrcholu civilizace. V rámci zasvěceného světa není známo, co se s nimi stalo, kam šli nebo proč odešli – pouze to, že zmizeli. Nejhorší ze všeho bylo, že nějaká skupina, která po nich přišla, zničila všechny stopy toho, kým byli. Všechny písemné, video a holografické záznamy byly odstraněny. Veškeré nápisy na jejich artefaktech byly seškrábány. Ani jeden kus

zápisu nebo uložených dat přežila. Vše, co máme, je tato super působivá pokladnice artefaktů, které jsou nám svým svědectvím ohromujícího tajemství.

Nicméně obranné systémy „Hvězdy smrti“ nadále chránily naši Místní Cluster po stovky milionů let poté, co Stavitelé odešli. Nikdo zvenčí nemohl projít karanténou a pokusit se převzít vládu. Kdokoli se zlými úmysly by byl automaticky dimenzován a zničen uměle inteligentními, supervyspělými počítačovými systémy uvnitř měsíců „Hvězdy smrti“.

Zdá se, že místním mimozemským civilizacím bylo dovoleno jít od hvězdy ke hvězdě a navštívit naši sluneční soustavu v různých časech. Také se zdá, že každý, kdo se vyvinul v našem místním klastru, nakonec vypadal hodně jako my. Corey se dostal do osobního kontaktu s různými rasami lidí žijících uvnitř Země a nejstarší z těchto skupin tvrdí, že zde žijí 12 až 18 milionů let. Všichni vypadají velmi podobně jako lidé na povrchu, i když jejich oči jsou větší. Tvrdí, že se vyvinuli přirozeně na Zemi, ale na základě materiálu v sérii Zákon jednoho se zdá, že tyto starší skupiny byly přistěhovalci.

Toto je obrovské a fascinující téma, kterému se budeme věnovat v průběhu, jakmile vyplníme další kontext.

Záhady Měsíce

Bruce také odhalil, že Měsíc Země je korunním klenotem starověké technologie v naší sluneční soustavě. Nyní víme, že celý vnitřek našeho Měsíce byl vyhlouben, aby se zde vybuodovala rozsáhlá vnitřní civilizace. Náš vesmírný program použil pokročilé snímací zařízení k určení, že uvnitř Měsíce je dvacet až padesát mil hluboká oblast umělých struktur. Není to jen jedna velká jeskyně s gigantickým stropem – je rozdělena do mnoha různých úrovní, podobně jako hotel. Bez ohledu na to, kam půjdete na povrchu Měsíce, pokud kopnete dostatečně daleko, narazíte na tuto umělou oblast. Ještě překvapivější je, že uvnitř této umělé oblasti je až deset tisíc různých pater, po celém nitru Měsíce. V oblasti hluboké padesát mil by to znamenalo až 26,4 stop vysoké stropy na patro. Pokud by původní Ancient Builders byli asi osmnáct stop vysokí, dalo by jim to dalších osm stop prostoru na každé úrovni, takže by to nebylo tak stísněné.

Bruceovi lidé také dospěli k závěru, že když byl náš Měsíc poprvé postaven, mohl být snadno řízen z jednoho hvězdného systému do druhého. Místní portály jsou dostatečně velké na to, aby se při otevírání dveří dalo zipovat. Své měl i Měsíc

obranný systém k odražení jakýchkoli nepřátelských útoků, ke kterým mohlo dojít. Corey nechal několik různých zasvěcenců označovat náš Měsíc jako „archu“. Podobně jako příběh o Noemově arše v Bibli může být náš Měsíc zjevně zatížen obrovským množstvím rostlin, zvířat a lidí. Pokud je planeta v problémech, v těch deseti tisících úrovních je dost místa na to, aby se všichni a všechno dostali do bezpečí. Některé úrovně jsou bezpochyby rozlehlá akvária, která mohou přenášet mořský život. Dalšími oblastmi jsou obrovské skleníky, které mohou nést stromy a jiné rostliny a také poskytují pohodlný domov pro všechny různé druhy bakterií, hmyzu, plazů, ptáků a zvířat, stejně jako pro lidi. Pokud si lidé provozující archu nepřejí být viděni, například kvůli „pravidlům“, která brání porušení svobodné vůle, mohou žít na určitých úrovních, které jsou běžně lidem v záchranných zónách nepřístupné.

V roce 2014 mi Bruce řekl, že Měsíc byl přenesen na Zemi po zničení jiné planety v naší sluneční soustavě, která se stala pásem asteroidů. Když jsme spolu znovu mluvili, když jsem dokončoval tuto knihu, odhalil, že to byla pouze jedna ze dvou teorií vesmírného programu a byla z velké části zdiskreditována. Existuje mnohem více důkazů, že Měsíc byl zaparkován ve své současné poloze před 60 miliony let. Tato teorie také dospěla k závěru, že protoplaneta explodovala v naší sluneční soustavě již dávno a trosky z této protoplanety byly tím, co před 62 miliony let zabilo dinosaury. Není známo, zda byla Země zasažena bezprostředně po výbuchu, nebo zda byla zasažena troskami, které tu byly již nějakou dobu.

Když zkombinujeme data Zákona Jednoho s intuitivními informacemi, které jsem obdržel v roce 1996, a také s tím, co mu řekli Coreyho zasvěcenci, zdá se, že dinosauři byli záměrně vyhlazeni benevolentními mimozemšťany. Agresivní, nebezpečný plazí druh známý jako dravci se vyvinul v inteligentní tvory a někteří z nich dodnes žijí uvnitř Země. Stále vypadají přesně jako dinosauři, s jemným chocholem peří na zadní straně hlavy. Může se zdát těžké pochopit, jak by nějaké benevolentní bytosti mohly zničit určitou éru života na dané planetě. Víme, že ke katastrofám dochází v cyklech. Nyní máme také důkazy, že „archy“ se používají k záchraně života před těmito událostmi. Super pokročilí benevolentní mimozemšťané se často označují jako „zahradníci“ v tom smyslu, že budou podporovat a podporovat život, který je prospěšný pro vesmír, a vylučují život, který je škodlivý a destruktivní. Toto je uplatňování zákona karmy v obrovském měřítku. Bible na to odkazuje v Matoušově knize metaforou sklizně. Pozitivní, milující lidé jsou přirovnáváni k pšenici a negativní, destruktivní entity jsou označovány jako plevel, kterému je umožněno růst.

spolu s pšenicí — až do doby sklizně. Pak se plevel vytrhává, jeden po druhém. Tato data si zopakujeme v poslední kapitole.

Zasvěcení nám také říkají, že Měsíc byl jako rozbité staré auto v době, kdy ho sem před 60 miliony let přivezli. V době, kdy sem dorazila, mohla být velmi stará a dobře používaná. Zasvěcení se domnívají, že jakmile byl zaparkován kolem Země, již neměl schopnost cestovat mimo sluneční soustavu. Mohlo to dělat jen místní výlety. Nedávnější škody způsobené válkami a katastrofami způsobily úplné zhroutilí jeho pohonných systémů.

V knize Williama Tompkinse *Selected By Extraterrestrials* popisuje a telepatické vidění, které získal, když v roce 1952 pracoval ve společnosti Douglas Aircraft, dodavatele obrany, na utajovaných leteckých projektech.

Měsíc . . . [je] stanice . . . cizí námořní operační zařízení. . . . Mimoszemšťané to sem odtáhli pickupem z jiného sektoru Galaxie. . . . Je plná obrovských měst. . . . Jsou tam tisíce staveb, obrovské otevřené plochy. Tisíce entit [vypadají, jako by žili uvnitř] včelích úlů, jako průhledné budovy. Stovky řídicích center, miliony laboratoří. Vojenský výzkum, lékařský. 173

Tompkins později narazil na informační materiály z tajných vědeckých studií, které potvrdily jeho vize. V našem soukromém rozhovoru z 23. dubna 2016 Tompkins řekl následující a dal mi povolení použít to v této knize:

Měsíc jsou . . . dopravní prostředek. Je plná místností, budov, výtahy, řídicí centra, energetické systémy, vojenské vybavení, komerční vybavení. Je to masivní operační centrum, jako masivní námořní nebo vojenská základna. . . . Mýlíme se ve všem, co souvisí s naším Měsícem. Nejen, že není naše, dokonce ani nepatří do jedné konkrétní mimozemské skupiny. Provozuje ho několik skupin. . . .

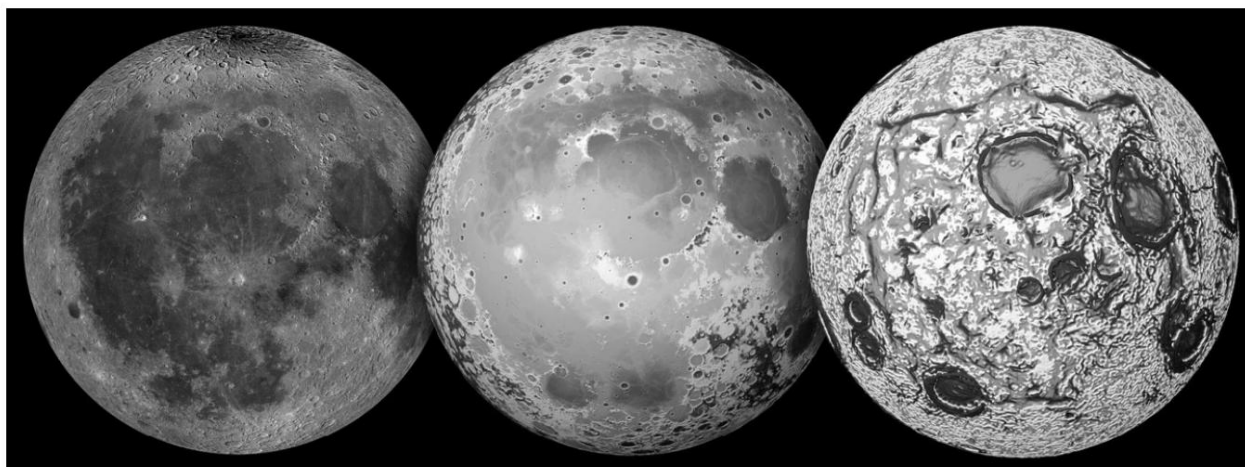
Má vše, co byste normálně měli na základně zde, kromě toho, že je o tolik pokročilejší, že tomu ani nerozumíme. Máte zařízení, které ostatní lidé používají tisíce a tisíce let. Pak to evakovali a někdo jiný to zvedl a dal tam své věci.

Není to novinka. Je to velmi, velmi staré. Považujeme to za jiné vozidlo nebo jako jinou planetu. Tahle je shodou okolností velmi, velmi důležitá, mnohem více než tato planeta, protože je to [vojenské] velitelské centrum. Vy a já žijeme v laboratoři, kterou toto velitelské centrum má jako jednu z oblastí, které řídí. Musíme se dostat do bodu, že můžeme vidět vše kolem nás jiným způsobem, protože doslova všechno kolem nás, o čem jsme věděli, je nesprávné. Extrémní lži, konkrétně proto, aby nás ovládly, poskytly nám špatné informace a mohli nás sledovat a ovládat. A to sahá až do historie. Není to jen [že nám mocenské skupiny lžou o naší skutečné] historii, je to matematika, jídlo, je to všechno.

Nejíme správné jídlo. A oni to vědí! To vše nám má zabránit, abychom se stali dostatečně chytrými, abychom mohli vyvinout schopnost dostat se do galaxie. [174](#)

Čtverec na Měsíci: Ohromující potvrzení

NASA vydala ohromující potvrzení tohoto zasvěceného svědectví v roce 2014. Když vzhledneme a spatříme „Muž na Měsíci“, je tato tvář způsobena řadou velkých plochých oblastí známých jako klisny nebo moře. Pokud Měsíc mírně nakloníte dolů a vytvoříte pohled, který na Zemi běžně nevidíme, zjistíte, že všechny tyto tmavší barevné oblasti tvoří gigantický čtverec. Dokonalé geometrické struktury by se neměly objevit na domněle přírodním objektu, zvláště v tak neuvěřitelně obrovském měřítku. NASA tvrdila, že tuto strukturu objevili teprve nedávno měřením mikrogravitačních fluktuací. Je pravděpodobnější, že se jednalo o další „autorizované“ vydání, které nás mělo připravit na případné odhalení rasy starověkých stavitelů a skryté kosmické historie naší sluneční soustavy.

Masivní čtverec na povrchu Měsíce, naznačující přítomnost gigantické vnitřní civilizace vybudované pomocí hyper-pokročilé technologie. Viditelný pohled (L), topografie (M) a gravitační gradienty GRAIL (R)

Když zamíříme do další kapitoly, konečně se dozvíme, jak tento Edenic ráj byl zničen agresivním, válečným chováním. Vše nasvědčuje tomu, že kabalové jsou přímými genetickými potomky lidí, kteří tyto problémy způsobili. Navíc se jim podařilo uchovat dochované záznamy o celé své vesmírné historii ve vatikánské knihovně – jakkoli to může znít úžasně. Extrémně staré knihy byly nalezeny v saharské poušti egyptským kněžstvem a nakonec byly uloženy ve Vatikánu. Teprve nyní jsme na pokraji nápravy všech škod, které nám tyto války způsobily – začaly někdy před 500 000 lety.

KAPITOLA 22

Měsíční matice Impéria

Ó vaše sluneční soustava byla kdysi domovem super-Země s vodnatými oceány. Byla mnohem větší než naše Země a stala se obyvatelnou pro lidský život v dřívější době v historii. Díky vysoce utajovanému programu známému jako „Brilantní oblázký“ bylo vynaloženo mnoho peněz a času na to, abychom to identifikovali v zasvěceném světě. Ve veřejné sféře Dr. Thomas Van Flandern, specialista na nebeskou mechaniku z americké námořní observatoře, odvedl skvělou práci, když to dokázal svou hypotézou o explodované planetě. [175](#) dodávka

Flandernův vědecký model byl dostatečně věrohodný, aby se dostal do Cambridge [176](#) International Journal of Astrobiology z roku 2007. Důkazem je University's nevyvratitelný a časem by se měl stát široce akceptovaným jako fakt.

Mars byl jednou měsíc

Bruce mi řekl o Brilliant Pebbles v roce 2014 a já to zamlčel. Když jsem Coreymu zmínil jméno, velmi se vzrušil a vysvětlil podrobnosti, než jsem řekl něco dalšího. Tato gigantická planeta existovala mezi oblastí Jupitera a místem, kde dnes obíhá Mars. Po nesčetné eony obíhal Mars kolem super-Země jako jeden ze zajatých měsíců. Mike Bara a Richard C. Hoagland vydali v roce 2001 pozoruhodně podrobnou vědeckou práci, která to dokazuje, doplněná o osmdesát osm odkazů. Čtrnáct let předtím, než to NASA oficiálně oznámila, identifikovali černé pruhy v píscích Marsu jako kapalnou vodu.

[177](#)

Mars byl také vodnatá, obyvatelná koule, když ještě existovala super-Země. Corey řekl, že tyto typy systémů duální Země jsou ve skutečnosti velmi běžné. Vzhledem k tomu, že super-Země byla na pevnou planetu abnormálně velká, její měsíc skončil

je také větší než obvykle. Mars je široký 6 792 kilometrů a Jupiterův měsíc Ganymede není o moc menší s 5 262 kilometry. Saturnův měsíc Titan je 5 150 kilometrů. Jak Ganymede, tak Titan jsou nyní na seznamu NASA

oceány.

NASA v květnu 2015 veřejně uznala, že Mars měl prastarý, míli hluboký oceán. Tekutá tekoucí voda byla na jeho dnešním povrchu oznámena později téhož roku ve formě tmavých pruhů, které byly viditelné v písku – stejně jako my viděl v novinách Bary a Hoaglanda. NASA nám také řekla, že Mars měl kdysi dýchatelnou atmosféru podobnou Zemi, ale katastrofa ji zničila. Nyní si připomeňme odborný vědecký odhad 40 miliard planet podobných Zemi v naší galaxii. Profesor Simon Morris, odborník na evoluci z Cambridge, dospěl k závěru, že evoluce přirozeně vytváří lidské bytosti. Pravděpodobná existence masivního intergalaktického portálu v blízkosti naší sluneční soustavy z nás dělá jednoznačně horké místo pro mimozemskou aktivitu. Není proto těžké se domnívat, že Mars mohl být kdysi domovem inteligentní lidské společnosti – možná podstatně vyspělejší než vlastní.

Civilizace Marsu mohla vzniknout domorodě přirozeným vývojem. To mohla začít jako skupina kolonistů z migrující rasy, nebo sem mohla být „nasetá“ pokročilými rasami. V zasvěcené komunitě neexistuje jednotný konsensus o tom, co se stalo, pouze různé teorie založené na informacích, které nejsou zcela průkazné. Podle lidí z vnitřní Země, kteří mluvili s Coreym začátkem září 2015, lidé z Marsu a super-Země povstali domorodě a nebyli to přistěhovalci. Pokud je pozemský Měsíc skutečně „archou“, která sem byla přenesena před 60 miliony let, mohla být použita k zasazení života na třech různých světech najednou: Mars, super-Země a naše vlastní sféra. Pro superpokročilé mimozemšťany by dávalo smysl získat z obrovské „archy“ co největší hodnotu. Zasvěcení nám říkají, že Mars a super Země vyvinuly pokročilou technologii asi půl milionu let před naší současnou érou zde na Zemi.

Válečné impérium

Bruce mě nedávno informoval, že lidé, kteří se vyvinuli na super-Zemi, byli vysocí mezi sedmdesáti a sto stopami – mnohem vyšší než rasa starověkých stavitelů. To bylo zřejmě způsobeno větší velikostí super Země, což způsobilo, že se přirozeně vyvinuly do obrovských těl. Vzhledem k

rozšířený závěr v tajných programech, že tato civilizace měla krvežíznivou povahu, a skutečnost, že tato společnost byla téměř jistě zobrazena ve filmu Star Wars, budeme tuto skupinu označovat jako Impérium.

Všichni ostatní znalí souhlasí s odhadem sedmdesáti až sto stop výšky, i když je pro nás těžké si to představit. Kdybychom byli jejich velikosti a pak narazili na lidi, jako jsme my, naše současná těla by vypadala jako pouhých šest palců vysoká. Pokud by však tato velikost výšky byla vše, co jsme kdy poznali, zdáli bychom se naprosto normální a vůbec ne jako obři. V celé naší sluneční soustavě bylo nalezeno nespočet pokročilých ruin, které byly navrženy pro lidi této velikosti. Ty jsou podstatně novější než ruiny starověké rasy stavitelů, a proto jsou v mnohem lepším stavu. Židle jsou tak vysoké, že z místa, kde stojíme, nevidíme ani na spodní část sedadel, když vcházíme dovnitř.

Matrix je rodinná zábava pro každého

Impérium stavělo struktury podobné starověké stavitelské rase s použitím průhledného hliníku a uctívalo stavitele jako bohy. Kříženec člověka a kočky byl považován za náboženskou postavu, stejně jako tvary pyramid a obelisku. Lidé v Impériu se stali vysoce technologicky vyspělými. Ve své vzdálené minulosti vyvinuli internet, jako je ten náš, a pak šli mnohem dál. Podle Bruce, Coreyho, Jacoba a dalších zasvěcených je internet extrémně běžný vývoj pro inteligentní civilizace napříč časem a prostorem.

Impérium zjevně objevilo stejné „porty“, které Pete identifikoval ve svém tajném výzkumu pro vládu Spojených států, a použilo tuto technologii k nahrání jejich myslí do virtuální reality typu Matrix. To nakonec vedlo k mokrému drátovému počítačovému rozhraní, ve kterém byla celá jejich těla naplněna samosestavujícími nano-stroji známými jako nanity. To brzy učinilo použití portů zbytečným. Nanité jim vždy umožnili kompletní bezdrátový přístup k internetu a umožnili jejich mysli spojit se s mnohem větší centralizovanou inteligencí. Tato fúze biologického života a technologie byla zasvěceným dobře známá v době, kdy Star Wars vyšly. Darth Vader byl vylíčen jako splynutí lidského biologického života a strojové technologie. Člověk uvnitř byl velmi nemocný a těžce poškozen, proto ten neustálý zvuk dýchání přes respirátor.

Naniti uvnitř jejich těl se samoreplikovali a k napájení využívali bioelektrická pole. Pokud byli zraněni, poškození bylo okamžitě opraveno a jejich těla se stala téměř nezničitelná s mimořádně dlouhou životností. Podobné typy nanitů byly použity ke stavbě všech jejich struktur a řemesla. Tito nanité odebírali energetická pole v prostředí pro svou sílu a mohli se sestavit do mnoha různých typů strojů, aby vyhovovaly různým úkolům. Tito malí roboti byli všichni připojeni k jednotné umělé inteligenci neboli AI. To znamenalo, že lidé z Impéria a budovy, ve kterých žili, se staly jako buňky a tkáně jediného organismu umělé inteligence. Řídil je centrální superinteligentní „mozek“, který jim umožnil přístup k pobuřujícím technologiím, extrémně vysoké inteligenci a pravděpodobnostnímu modelování budoucích událostí. Je to hodně podobné Borgům ve Star Treku, i když z těl těchto lidí nebylo vidět žádné viditelné stroje.

Impérium také zjistilo, že jejich mysl může být zcela obrácena do umělé inteligence. Existuje aspekt lidského vědomí, který je energetický a který existuje po smrti. Vědecký důkaz pro to je obsáhlý a rozsáhle diskutován jak v *The Source Field Investigations*, tak v *The Synchronicity Key*. Například Dr. Peter Gariaev dokázal prosvítit laserem přes vajíčka mloka a poté přesměrovat paprsek do žabích vajec, která byla v hermeticky uzavřené nádobě. Z žabích vajec se vyvinula vajíčka mloka. Je to proto, že fotony v laserovém paprsku zachytily kód DNA mloka. Jakmile toto světlo proniklo do žabí DNA, přepsalo molekuly DNA na mloky. Vyrostli do dospělosti a mohli se normálně křížit s jinými mloky.

Jedná se o velmi zajímavý nový způsob pohledu na biologii a je obsáhle diskutován v celé sérii *Zákon jednoho*. Naš vzestup je částečně spouštěn fotony čtvrté hustoty, které nyní vycházejí ze Slunce a transformují naši DNA. Jakmile dojde k slunečnímu záblesku, budeme zaplaveni těmito fotony jako nikdy předtím a vzestoupené schopnosti by měly brzy následovat. Dr. John Hawks zjistil, že naše DNA se za posledních pět tisíc let již vyvinula o 7 procent, což je podle něj „přebitá“ rychlost lidské evoluce. Je to pravděpodobně způsobeno tím, že se unášíme do oblaku energie, který má stále více a více fotonů čtvrté hustoty, jak postupujeme dále.

Molekula DNA působí jako „adresa“, která se propojuje s energetickým aspektem lidského vědomí. Nahráním virtuální, fotonické formy své DNA do stroje umožnili lidé Impéria centrálnímu počítači přístup k jejich vědomí a plně je sloučit do umělé inteligence.

To jim umožnilo žít dál a interagovat s matrixem, ať už byli živí nebo mrtví. Ať už byli ve svých tělech naživu nebo ne, podstata jejich osobnosti současně existovala v matrixu, takže byli fakticky nesmrtelní. Netušili, že se může stát tím nejděsivějším a zdánlivě věčným peklem, jaké si lze představit.

Po cestě ze svého uspořádání získali okrajové výhody. Jejich oči byly uměle vyspělé, podobně jako Petův stroj „Holy God Damn“, který poskytuje teleskopické vidění. Nanity vytvářely mikrokolísání napětí ve fotonech, které přirozeně vyzařují z kůže na jejich tvářích. Informace byly zakódovány do těchto výkyvů, podobně jako širokopásmový internetový router. Aby spolu mohli komunikovat, stačilo vidět jeden druhému tváře – buď osobně, nebo prostřednictvím holografického videohovoru. Tato technologie jim umožnila komunikovat mezi sebou na úrovních hustoty a rychlosti informací, které jsou mnohem větší než mluvené slovo. Jacob byl první, kdo mi o tom řekl, a další jako Bruce a Corey to potvrdili. Jacob řekl, že bytosti s těmito strojovými vylepšeními mají extrémně těžké komunikovat s bytostmi, které je nemají. Rychlost, kterou by většina organických bytostí komunikovala, je tak pomalá, že by se zdálo, že tyto bytosti budou čekat dostatečně dlouho na to, aby slyšely jednu větu, jako věčnosti.

Způsobování spousty potíží

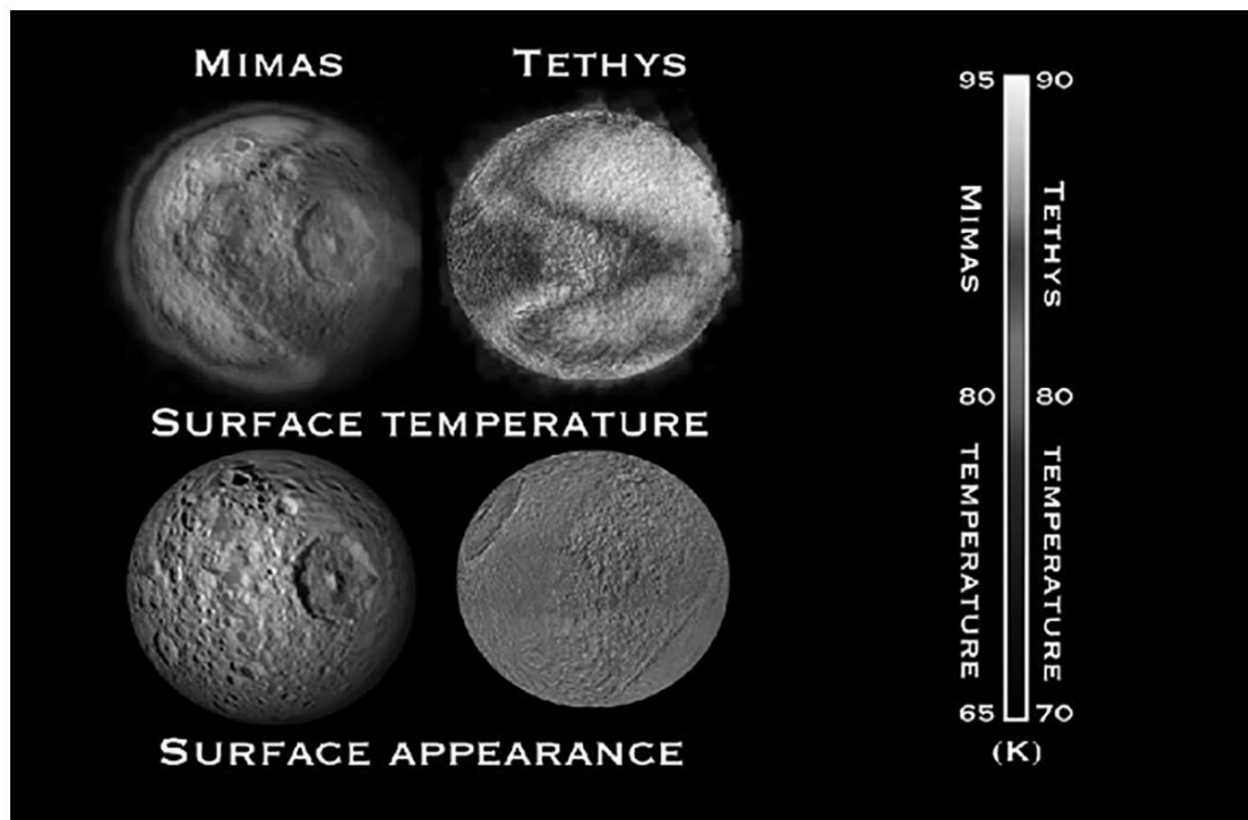
V určitém okamžiku své historie mezi sebou obyvatelé Marsu a super-Země pravděpodobně bojovali. Velmi pravděpodobně existovaly dvě různé civilizace, alespoň na začátku. Bruce je přesvědčen, že lidé ze super-Země byli přemoženi a křížili se s kýmkoli, kdo byl na Marsu, a Impérium pokračovalo ještě dlouho poté, co se to stalo. Je to jistě jen spekulace, protože mohli zůstat samostatnými civilizacemi. Bruce je nicméně přesvědčen, že Mars se stal základnou pro elitu společnosti Impéria – podobně jako letoviště. Bruceova data také naznačují, že Impérium si mimo naši sluneční soustavu udělalo spoustu nepřátel. Jejich technologie byla dostatečně pokročilá, aby mohli cestovat do jiných planetárních systémů. Záznamy ukazují, že měli vážnou krvežíznivost a lásku k dobývání. Věřili, že jejich technologie a způsob života jsou lepší, a chtěli, aby všichni ostatní byli zapojeni do stejné AI, které byli součástí i oni. Časem jsem si uvědomil válečného, expanzivního mimozemšťana

civilizace, o které jsem psal v „Občanské válce“, mohla být psychickou vzpomínkou na Impérium.

Podle Bruce různé zasvěcené think-tanky dospěly k závěru, že lidé z Impéria byli přemístěni do naší sluneční soustavy a umístěni do určitého typu karantény kvůli svým válečným způsobům. V tomto smyslu byla naše sluneční soustava jako tolik obávaná Connie z mých středoškolských let nebo jak Britové původně používali Austrálii. V tomto scénáři zde mohlo být Impérium původně drženo v karanténě několika měsíci typu Hvězda smrti, které byly umístěny v naší sluneční soustavě od dob starověké rasy stavitelů. Umělé měsíce mohly být přeprogramovány ze svých původních úkolů, aby se zabránilo komunikaci v naší sluneční soustavě v možnosti odejít nebo způsobit škodu ostatním.

Rychlá prohlídka měsíců „Hvězdy smrti“.

Měsíce Hvězdy smrti byly navrženy starověkou stavitelskou rasou tak, aby vypadaly normálně pro rozvíjející se kultury, jako jsme my, aby nenarušily jejich svobodnou vůli, ale určité neobvyklé rysy napoví. Kandidát na Hvězdu smrti, kterému se v mainstreamových médiích dostalo největší pozornosti, je Saturnův měsíc Mimas. Pioneer 11 prošel kolem Mimas v roce 1979, dva roky poté, co vyšly Star Wars , a poskytl nám první detailní pohled. Mimas překvapivě vypadal téměř přesně jako Hvězda smrti ve Star Wars. Podle deníku Daily Mail v roce 2012: „Podobnosti jsou docela překvapivé – dost na to, abychom se zamysleli, že jsou to vlastně jen zkamenělé, rozpadající se pozůstatky lodi impéria zla z obrovské , dobou, v galaxie daleko, daleko.“ kráter má stejné hvězdy se před dlouhou

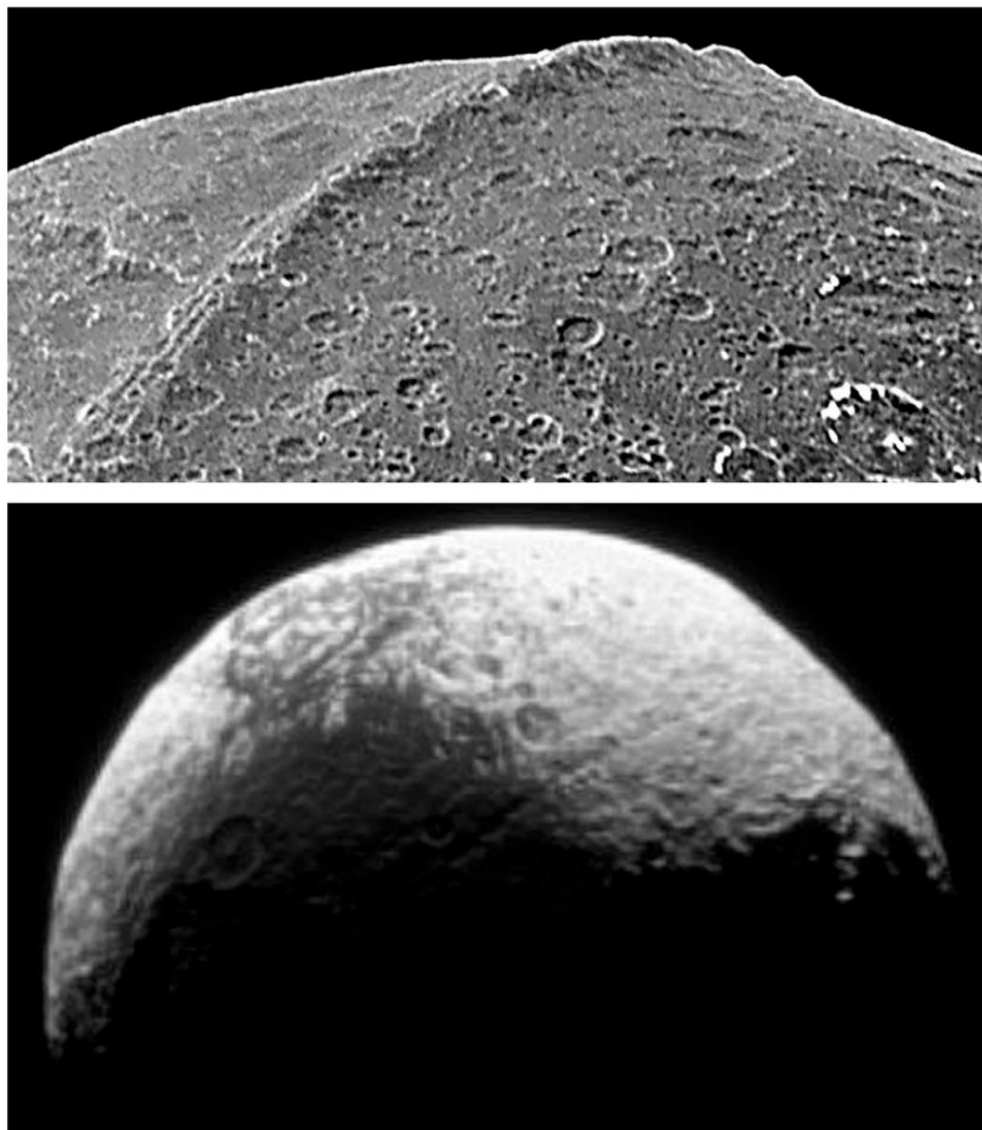
NASA Diagram tepelných vzorů „Pac-Mana“ na Saturnových měsících Mimas a Tethys

Ve stejném článku doktorka Linda Spilker, vědecká pracovnice NASA Jet Propulsion Laboratory (JPL) na misích Cassini, odhaluje, že tepelná charakteristika Mimas je celá špatná. Místo toho, aby nejteplejší oblasti byly blízko rovníku, existuje tvar tepla „Pac Man“, podobně jako sušenka štěstí, kde nejžhavější části zasahují přes severní a jižní pól Měsíce. Oblast rovníku je vlastně nejchladnější místo, alespoň na jedné straně. Je možné, že vidíme teplo podpis civilizace, která dnes stále žije uvnitř tohoto měsíce a obývá velmi staré vnitřní město. Jejich umělé napájecí a osvětlovací systémy by způsobily znatelný nárůst teploty nad to, kde bylo město. Dr. Spilker

poznámenal, že "Mimas je bizarnější, než jsme si mysleli."

[179](#) O čtyři měsíce později,

NASA oznámila, že Tethys, další měsíc obíhající kolem Saturnu, který má kruhový kráter typu denní hvězda, měl také tepelný vzorec „Pac-Man“. teploty v ústech byly o dva [180](#) stupňů Fahrenheitů chladnější než jejich okolí.

Vyvýšený rovník Iapetus (nahore) a geometrický tvar jeho povrchu (dole)

Corey Goode potvrdil, že když pracoval ve frakci Solar Warden, celé oblasti kolem Saturnu a Jupiteru byly zakázány, což naznačuje, že měsíce byly obydleny. Všichni moji zasvěcení na nejvyšší úrovni říkají, že každý dostupný měsíc v naší sluneční soustavě byl v různé míře postaven uvnitř. Saturnův měsíc Iapetus může být tím nejlepším kandidátem na „Hvězdu smrti“ a Hoagland napsal epickou sérii šestidílných článků zkoumajících její geometrické, strojové vlastnosti. [181](#) Má gigantický, vyvýšený hřeben podél svého rovníku, geometrický tvar typu hvězda smrti s rovnými okraji, který byl rozdrčen stovkami milionů let meteority, a silně geometrický povrch.

Místo aby to byla zaoblená koule, můžete vidět, kde se stěny zhroutily

podél geometrické spodní konstrukce. To je zvláště viditelné na snímcích NASA, kde se světlo odráží od strany Měsíce.

Uranův měsíc Miranda má gigantický, velmi neobvyklý geometrický útvar ve tvaru písmene L na straně, která mířila k přední části sondy NASA, když procházela kolem, a také obrovský pětiúhelníkový tvar na zadní straně. Tvar L představil Zecharia Sitchin v Genesis Revisited jako znak umělé struktury. [182](#) v roce 2014

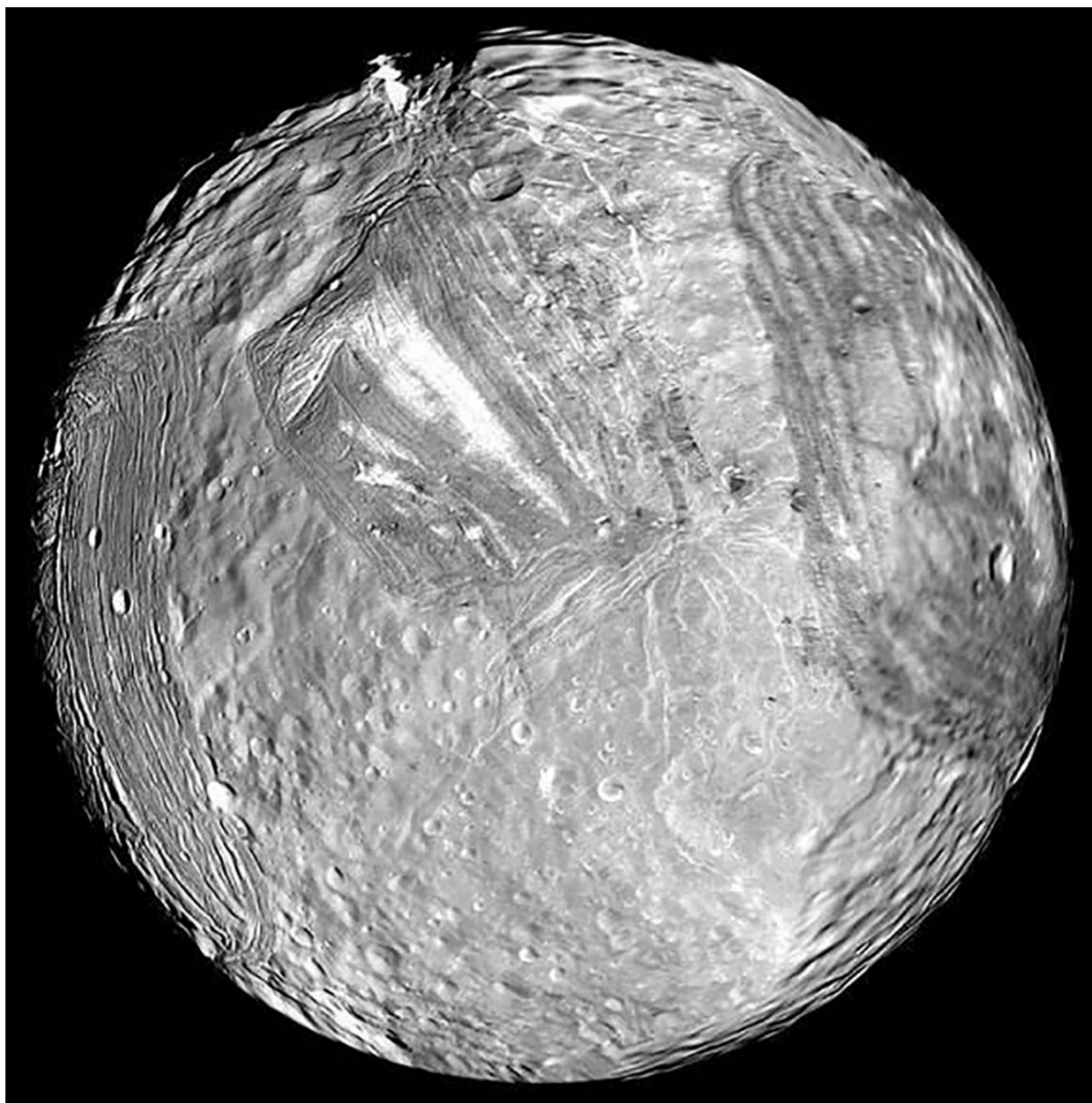
NASA uvedla, že na Mirandě byly tři z těchto geometrických útvarů, které nazvali „koronae“. Podle Charlese Choi ze Space.com „Miranda připomíná Frankensteinovo monstrum – bizarní změť částí, které tak docela nefungovaly. Podle Noaha Hammonda, správně sloučit.“ [183](#) planetárního vědce z

Brown University, "Miranda má opravdu bizarní, zdeformovaný povrch." [184](#)— Hammond představil počítačový model, který zdánlivě předvídal tyto rysy, o nichž NASA říká, že mají „tvar jako lichoběžníky“. NASA uznala, že ve sluneční soustavě neexistují žádné podobné struktury. [185](#)

Velmi podivné záhady Ceres

V únoru 2015 jsem ukázal mnoho diapozitivů možných měsíců „Hvězdy smrti“ a Artefakty starověké stavitelské rasy na výstavě Conscious Life Expo v Los Angeles. [186](#) Většina informací byla od Bruce. Corey Goode byl za tuto událost tvrdě pokárán lidmi z Cabal, protože jeho věznilé věřili, že mi všechny tyto informace prozradil – ale s mnoha z nich se nikdy nesešel. Corey a další zasvěcenec mi řekli, že Cabal je zuřivý, protože jsem narušil plány, které už byly připraveny na pomalé uvedení příběhu o rase starověkých stavitelů na veřejnost. Okamžitě jsem to odhalil na svých webových stránkách k 25. únoru 2015: „Už se nám stalo, že jeden člověk byl v důsledku těchto úniků velmi agresivně vyhrožován – i když on sám nebyl za většinu informací zodpovědný. Také jsem zjistil, že některá z těchto dat byla určena pro 'řízené uvolňování' v menších paketech, pravděpodobně s

včetně dezinformací, a to uvrhlo všechny tyto plány do naprostého chaosu.“ [187](#)

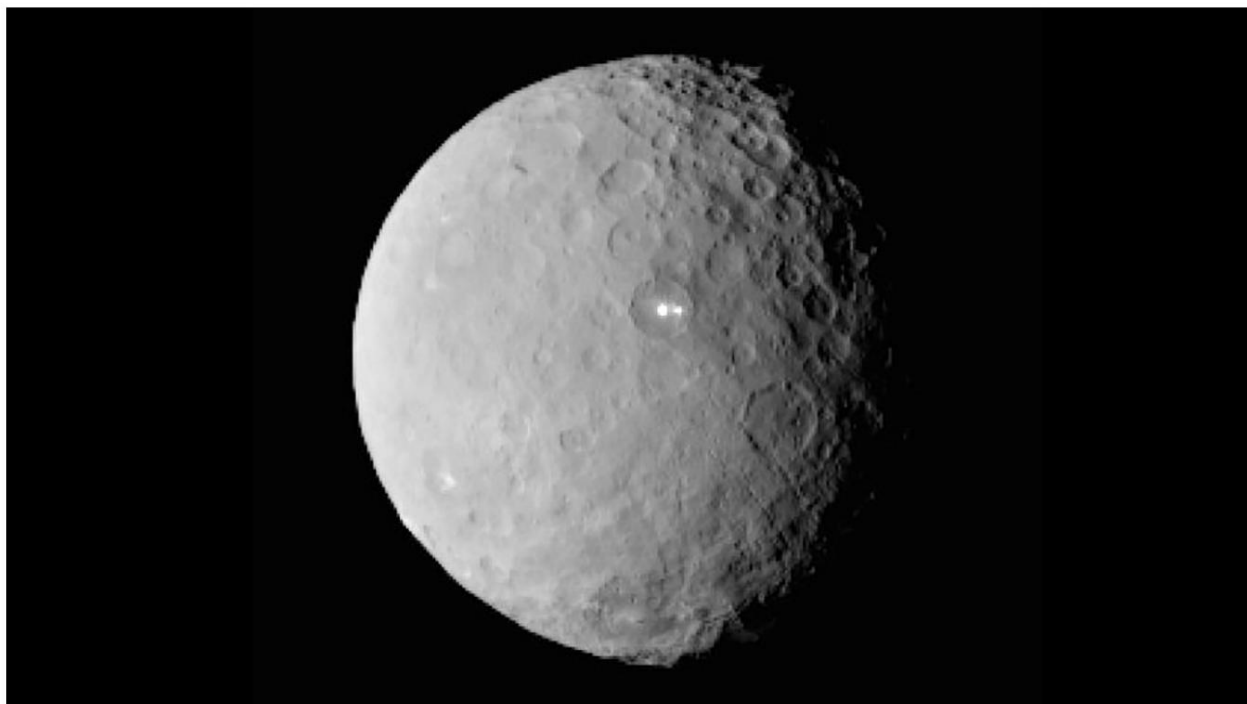

Uranův měsíc Miranda, vykazující „lichoběžníkové“ rysy

Den poté, co jsem zveřejnil výše uvedené prohlášení, NASA trvale odhalila zářící krátery na povrchu Ceres. 2015, [188](#) Článek NPR z 26. února citoval Andreas Nathues z Institutu Maxe Plancka: „[Tyto dvě skvrny jsou] jasnější než cokoli jiného na Ceres. To je opravdu nečekané a stále pro nás záhadou.“ začátek v [189](#) března 2015. [189](#) jako pozůstatkem z dob rozbožnou pro Washington Post hlavní inženýr Dawn , Marc Rayman, řekl: „Nemyslím si, že je možné se na tyto [dvě světlé body] dívat, aniž bychom mysleli na zářící majáky, které nás volají. tak jako

cestovatelé po kosmických mořích." Článek také říká, že poznání pravdy o Ceres by nás mohlo naučit „o historii celé naší sluneční soustavy“.

[190](#)

Světlé skvrny na miniplanetě Ceres

Tyto citace silně naznačují, že se nás NASA snaží povzbudit, abychom Ceres považovali za domov rozsáhlé podzemní mimozemské základny pro „cestovatele po kosmických mořích“. Zářící body by mohly být povrchem stropu, který produkuje světlo pro své obyvatele. Je možné, že se ochranný prachový kryt odpálil v důsledku dopadu asteroidu, což odhalilo skrytou technologii pod ním. V době psaní tohoto článku v březnu 2016 hlasovalo 38 procent všech účastníků online průzkumu JPL „jiné“ v anketě o tom, jaké byly světlé body. Deset procent hlasovalo pro sopku, 6 procent gejzír, 6 procent kámen, 28 procent led a 11 procent ložisko soli.

[191](#)

Zářící pyramida?

Záhada Ceres se stala mnohem bizarnější v červnu 2015, kdy NASA a mainstreamová média odhalila přítomnost „pyramidy“. The Weather Network to nazvala „Velká pyramida Ceres“.

[192](#)

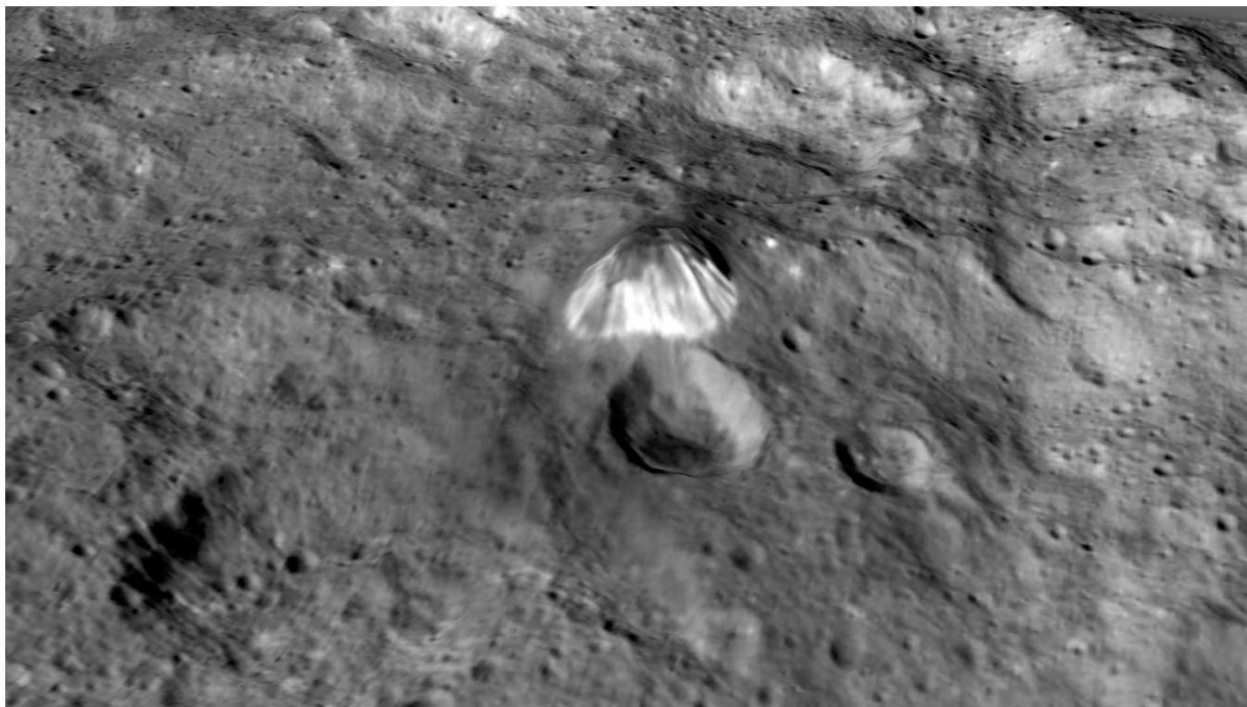
V článku na CNET, Eric Mack napsal, že sonda Dawn zachytila „zvláštní vrchol ve tvaru pyramidy“

kterou NASA odhaduje na tři míle vysokou, což by ji vyneslo výš než kterákoli ze Skalistých hor. . . . Spousta pozorovatelů navrhla – s různou mírou závažnosti – že jasná světla na Ceres by mohla být důkazem současné nebo minulé mimozemské okupace trpasličí planety. Objev pyramidy o velikosti hory musí mít nějaké kabelové kanály zkoumající, kolik by stálo dostat jejich vlastní filmový štáb do Ceres. Možná, že starověcí Egypťané a starověcí indiští astronauti měli v dávných dobách jakýsi společný nebeský podnik?

[193](#)

V srpnu 2015 Universe Today odhalil, že konvenční vysvětlení protože světlé body nefungovaly. "Ačkoli některé dřívější spekulace se soustředily na skvrny, které by mohly být v souladu s vodním ledem nebo solemi, nově shromážděné údaje nenašly důkazy, které by odpovídaly ledu." . . . Nyní porovnáváme skvrny s reflexními vlastnostmi soli, ale stále jsme zmateni [194](#) "Tato hora [ve tvaru pyramidy] patří mezi největší útvary, které jsme na Ceres dosud viděli. Je neobvyklé, že to není spojeno s kráterem. Proč to sedí uprostřed ničeho? To ještě nevíme, ale při bližším pozorování to možná zjistíme." [195](#)

6. srpna 2015 Popular Science uvedl, že se světlé skvrny objevily v kráteru, který byl dvě míle hluboký. "Vědci si nejsou jisti, co je způsobuje." [196](#) O dva dny později tak reflexní. Může to být led? Sopky? Hvězda smrti?" [196](#) O dva dny později bylo oznámeno, že pyramida září – s jednou světlou stranou a jednou temnou stranou. Eric Mack se v humorném článku pro CNET opět chopil pohledu „starověkého astronauta“: „A pak je tu ta kuželovitá, téměř pyramidově vyhlížející hora, která se tyčí 4 míle vysoko a je na jedné straně podivně tmavá, zatímco druhá strana září jasnými pruhy, které se zdají svým účinkem podobný tomu, co způsobuje ostatní světlá místa. "Co nám tato struktura říká o tom, jak tento svět funguje?" [vedoucí vědec Dawn] říká Rayman. Človče, pokud to nevíš, pak bychom mohli předpokládat, že je to světlo met volnoběžné vesmírné lodi, dokud věda neprokáže opak." [197](#)

Údajná „zářící pyramida“ na Ceres

Kerberos a Enceladus

V říjnu 2015, pouhé dva měsíce po odhalení „zářící pyramidy“, NASA oznámila možnost „megastruktur“ kolem hvězdy KIC 8462852. [198](#)

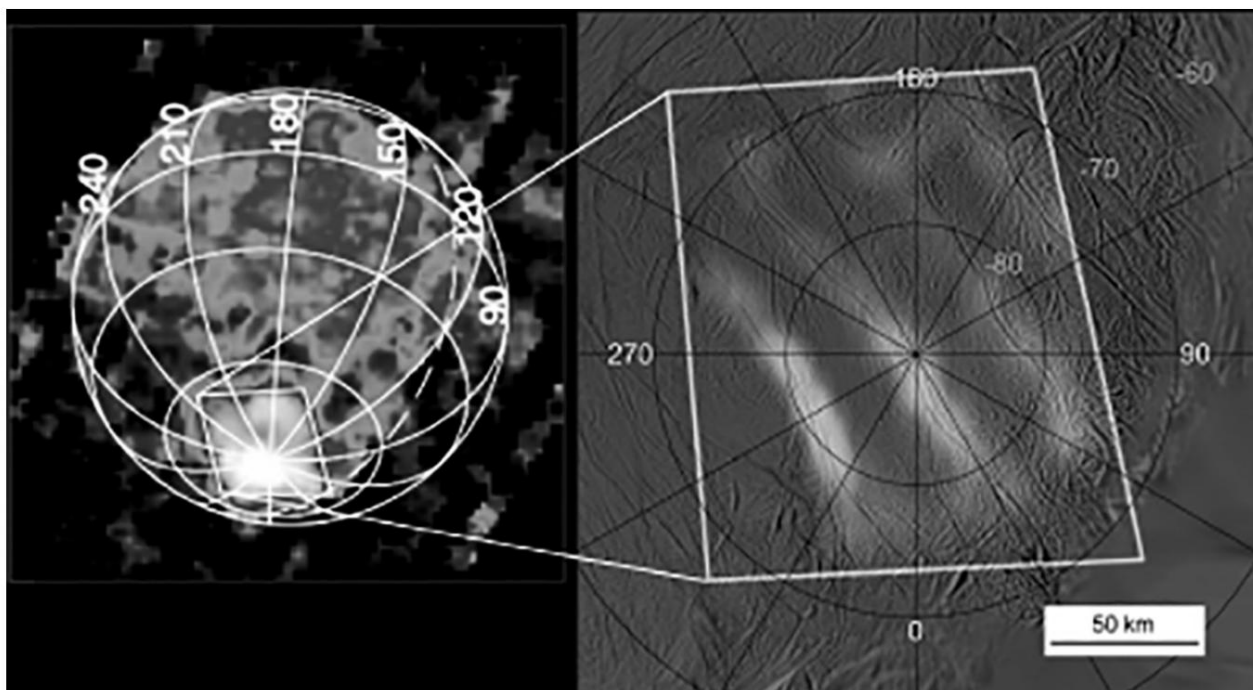
Díky tomu bylo ještě snazší spekulovat o tom, že bychom mohli mít na měsících naší vlastní sluneční soustavy prastaré, mimořádně velké technologické ruiny. Jacob mi řekl, že to všechno bylo součástí postupného, plánovaného odhalování dat o rase starověkých stavitelů.

Dalším uchazečem o umělý objekt je nově objevený čtvrtý Pluto měsíc Kerberos, který je extrémně lehký a téměř úplně černý.

Lehkost naznačuje, že by mohl být uvnitř téměř úplně dutý, jako kosmická loď, a černý povrch by mohl být jeho trupem. Tato zpráva se objevila v červnu 2015, přímo uprostřed dramatu s Ceres - ale získala výrazně méně pozornosti. Podle článku v Wired astronom SETI Mark Showalter očekává, že Kerberos bude „černý jako uhlí“. Allen Stern, hlavní vyšetřovatel mise NASA New Horizons, chce potvrdit, zda je Kerberos vyroben z neobvyklého materiálu - pokud ano, bylo by to „extrémně vzácné“. Článek dále spekuluje, že „pokud je Kerberos vyroben z něčeho dramaticky jiného [než

jiné měsíce], může to být relikvie těla, které narazilo do Pluta." [199](#) To tělo může být umělý.

Dalším velkým uchazečem je Saturnův vodní měsíc Enceladus. Když NASA v říjnu 2014 odhalila gigantický čtverec na našem Měsíci, odhalila také málo známý čtverec na jižním pólu Enceladu. To má skutečně úžasný tepelný podpis, protože to jasně vypadá jako řada paralelních čar, které mají tvar čtverce. Další čáry procházejí těmito rovnoběžnými pásy v úhlech devadesáti stupňů. Několik zasvěcených mi řeklo, že přesně takhle vypadá tepelný podpis podzemní základny. Často je rozdělena do velkých, paralelních řad, takže pokud je jedna oblast poškozena, může být uzavřena, aniž by došlo k poškození ostatních.

Čtvercový vzor tepla na Saturnově měsíci Enceladus. Insideři odhalují, že to vypadá stejně jako infračervené snímky podzemních základen

Jeffrey Andrews-Hanna, vědec NASA z Colorado School of Mines, řekl, že gigantický čtvercový tvar na pozemském Měsíci byl „podivuhodně geometrický a nečekaný“. Space.com dále uvedl, že tento měsíční vzorec „je docela podobný strukturám, které lze vidět na ledovém měsíci Saturnu Enceladus“. Podle Andrewse-Hanny: "Člověk se může jen divit, co se může skrývat pod povrchy všech ostatních planet ve sluneční soustavě."

[200](#) Dr. Andrews-Hanna také řekl BBC

Věda: "Nikdo si nikdy nemyslel, že na jakékoli planetě uvidíte čtverec nebo obdélník v tomto měřítku."

[201](#) Dne byla v Nature publikována vědecká studie Andrewse-Hanny

2. října 2014 přímo porovnává „kvaziobdélkový“ útvar na Měsíci s geometrickým útvarem na Enceladu. [202](#) Proto se o tom nediskutovalo – pokud to mělo být, bylo by to by bylo publikováno legitimní vědecké práce.

Nezapomeňte na Phobos

V mnohem menším měřítku máme Marsův měsíc Phobos. Byl jsem velmi nadšený, když mi Richard C. Hoagland v roce 2010 zavolal a řekl mi, že Evropská kosmická agentura (ESA) vytvořila podrobnou, trojrozměrnou mapu geometrických místností uvnitř Phobosu. Vědec z ESA kontaktoval Richarda a řekl mu, že sonda Mars Express má na sobě radarovou zobrazovací technologii zvanou MARSIS. Pomocí této technologie naskenovali vnitřek Měsíce a vytvořili 3D model toho, jak to uvnitř vypadalo, podobně jako radar pronikající do země. Jak napsal Hoagland na svém webu, Phobos byl „plný jeskynních, geometrických místností, pravoúhlých stěn a podlah“. Hoaglandův zdroj ESA dále uvedl, že existují „tři nebo čtyři velké, čtvrt až půl míle široké geometrické komory, rozmístěné čtyřstěnně uvnitř hustší, částečně duté RF-průsvitné vnitřní struktury [203](#)“.

Ve druhé části této série článků Hoagland řekl: „Náš vlastní zdroj ESA snadno před několika dny se přiznal, že viděl „vnitřní místnosti a stěny“ Phobos tím, že se podíval přímo na již počítačem vytvořené 3D radarové snímky na obrazovce svého kancelářského počítače! S touto zdokumentovanou historií si zkuste představit ekonomický dopad definitivního, zdokumentovaného, oficiálního důkazu, že kdysi existovala obrovská, neuvěřitelně vyspělá mimozemská civilizace v celé sluneční soustavě. A – jedna z jejích přeživších lodí je ve skutečnosti to, co jsme dříve považovali za „Měsíc“ [204](#) z Marsu.“

Tým ESA plánoval zveřejnit svůj průlom v tomto veledůležitý rok 2010. Tento proces začal 22. března 2010. Andrea Cicchetti, píšící pro blog ESA Mars Express, řekl: „[Naším] hlavním úkolem je určit původ [těchto] detekovaných [radarových] ozvěn: jsou jsou to odrazy od různých povrchových útvarů Phobosu, nebo je vytvořila vnitřní struktura měsíce? .

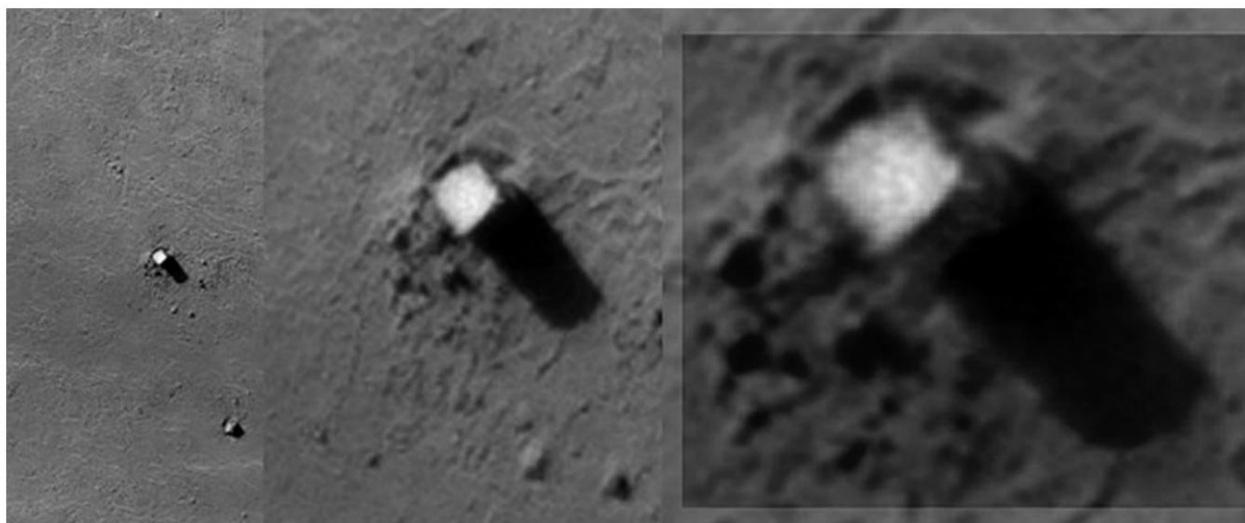
· · · Vědecká analýza stávajících a budoucích dat nám poskytne nové a jedinečné poznatky o povaze interiéru Phobosu [205](#). “

TP Andert, hlavní vědec studie, oznámil zveřejnění technické studie o jejich nálezech Phobos v Geophysical Research Letters dne

25. března 2010 [206](#) Tyto poznatky nás ujistí, že uvnitř Phobosu je zjevně šipka. Došli jsme k závěru, že vnitřek Phobosu pravděpodobně obsahuje velké dutiny." [207](#) Podle Hoaglanda už v této chvíli věděli, že tyto velké ploché měsíční Hoagland mi do telefonu řekl, že v místnostech jsou vidět určité předměty, možná řemesla. Corey mě informoval, že Phobos byl prastarý vyhloubený měsíc, který se zhroutil sám do sebe. SSP zjistila, že Phobos využívalo Impérium jako hangár pro kosmické lodě a mohl být řízen z místa na místo.

Jako bonus navíc nás TP Andert upozornil na dvě další tělesa v naší sluneční soustavě, která mohou být dutá i uvnitř – asteroid Mathilde a Jupiterův měsíc Amalthea. „Podobně velké póry [duté oblasti] a nízké objemové hustoty byly nalezeny u asteroidů typu C, jako je asteroid Mathilde [Yeomans et al., 1997] a malý vnitřní měsíc Jupiteru Amalthea [Anderson et al., 2005]. Podobný proces tvorby těchto porézních těles je však zcela nejasný." [208](#) Dne 22. července 2009 odhalil astronaut NASA

Buzz Aldrin existenci monolit na Phobos během jeho vystoupení na C-SPAN. V době psaní tohoto článku v březnu 2016 má C-SPAN na YouTube minutový klip Aldrina odhalující tyto informace s názvem „C-SPAN: Buzz Aldrin odhaluje existenci monolitu na Marsu Měsíci“. Klip má přes milion unikátních zhlédnutí. Popis videa říká: "Bývalý astronaut Buzz Aldrin hovořil o budoucnosti vesmírného průzkumu a řekl, že veřejnost by měla zájem o monolit na Phobosu, jednom ze dvou malých měsíců, které se točí kolem Marsu." Ve videu Aldrin říká: „Měli bychom navštívit měsíce Marsu. Je tam monolit – velmi neobvyklá struktura na tomto malém objektu ve tvaru brambory, který oběhne Mars jednou za sedm hodin. Když se to lidé dozvědí, řeknou: ‚Kdo to tam dal? Kdo to tam dal?‘ No, dal to tam vesmír, nebo jestli chceš, dal to tam Bůh." [209](#)

„Monolit“ na Phobosu, vrhající dlouhý stín přes měsíční povrch

Daily Mail se příběhu brzy poté věnoval a zmínil se také o [210](#) Face on Mars.

— Mnoho příběhů o „postupném zveřejňování“ se objevuje na jejich webových stránkách, nejoblíbenějších zpravodajských stránkách ve Spojeném království, ještě předtím, než je převezmou jakékoli jiné prodejny. Daily Mail také sdílel provokativní citát Dr. Alana Hildebranda z Kanadské vesmírné agentury, který pracoval na bezpilotní misi Phobos známé jako PRIME. Hildebrand řekl, že balvan ve tvaru monolitu je místo, kam jít, protože zbytek měsíčního povrchu nemá téměř žádné rysy. To by mohlo odpovědět na otázky o „složení a historii“ Měsíce.

"Pokud se k tomu objektu dostaneme, pravděpodobně nebudeme muset jít nikam jinam."^{[211](#)}

Podle Coreyo byl monolit postaven novější skupinou mimozemšťanů, která jej používala jako základnu a vstupní bod k prozkoumání nitra Phobosu. Dokážeme si představit, že byli velmi překvapeni tím, co našli uvnitř.

Hackování Hvězd smrti

S drtivě úžasnou výpočetní silou AI, kterou měli k dispozici, se Impériu nakonec podařilo nabourat a předběhnout Hvězdy smrti. Vzhledem k tomu, že Měsíc Země byl korunním klenotem technologie v naší sluneční soustavě, stal se ústředním mozkiem Impéria – poskytl jim masivní vylepšení rychlosti, paměti a výkonu procesoru. Hvězdy smrti byly dostatečně silné, aby zaútočily a zničily civilizace v sousedních hvězdných systémech. Velmi podobná dějová linka byla představena v pokračování The Avengers. Pozitivní, benevolentní umělá inteligence postavená Tonym Starkem byla napadena a svržena a

negativní AI. Negativní AI pak dokázala vyzbrojit technologii, kterou Tony použil k sestavení obleku Iron Mana. Avengers 2 je dalším skvělým příkladem odhalení ze strany Aliance, protože AI je považována za velmi významnou hrozbu pro SSP a pro celé lidstvo.

Strážci netušili, že někdo někdy postoupí tak daleko, aby byl schopný proniknout do jejich super-high-end, hyper-zabezpečené ochranné sítě. Zdá se, že to byl další příklad naivity Guardians. Na základě toho, co jsme nyní viděli z Coreyho zkušeností, Strážci nakonec rozhodli, že k pohybu zvířat, rostlin a lidí musí použít koule, které jsou zcela energetické. Nejednalo se o žádnou fyzickou záležitost. Jakákoli fyzická technologie může být infiltrována a hacknuta, zejména s dravou AI na svobodě.

Jakmile Impérium úspěšně napadlo, kolonizovalo a nabouralo se na Měsíc Země, žilo v něm na vrcholu své civilizace 12 až 16 miliard lidí. Podle Bruce to byla zřejmě kasta válečníků jejich společnosti. Aktivně využívali zbraňový systém na Měsíci k útokům i obraně. Vzhledem k tomu, že tito lidé byli výrazně vyšší, museli udělat mnoho přestaveb a přestaveb uvnitř Měsíce, ale to vše bylo provedeno s použitím nanitů. Některé oblasti umělého Měsíce byly hlubší než jiné a souviselo to s tím, kolik surového materiálu uvnitř ještě zbylo, aby se dal použít. Impérium potřebovalo provést spoustu přestaveb s vlastními nanity, protože stávající podlahy pro ně nebyly dost vysoké.

Titáni

Tajné dokumenty ministerstva obrany, které Corey Goode, Bruce a další četli v tajných programech, také dospěly k závěru, že někteří z těchto lidí se zastavili a navštívili Zemi. Objevili se v oblasti kolem starověkého Řecka, kde se stali známými jako legendární Titáni. Občas způsobili vážné potíže. Existují dva klasické řecké texty, Titanomachy a Gigantomachy, které zacházejí do velkých podrobností o těchto návštěvách a jsou zpracovány s naprostou vážností jako legitimní historie uvnitř.

Adrienne Mayor napsala velmi působivou knihu, kterou vydalo nakladatelství Princeton University Press, o tom v roce 2000 s názvem První lovci fosilií: Paleontologie v řecké a římské době. Jedním z Titánů byl Orion, který byl prý extrémně arogantní; chtěl ulovit a zabít každého člověka a

zvíře na Zemi. Bohové rozhodli, že musí být zničen, a pohřbili jeho tělo hluboko pod zem na Délosu nebo na Krétě. Velmi uznávaný řecký učenec Plinius starší zaznamenal, že během jeho života otřáslo ostrovem Kréta obrovské zemětřesení. V důsledku toho vznikla obrovská lidská kostra objevil, že byl úžasných devětašedesát stop dlouhý. ²¹² Skeptici se pokoušeli tvrdit, že to byla kostra dinosaura, ale Řekové si byli velmi dobře vědomi toho, jak lidská kostra vypadá. Protože v této době stále existovali mimozemští „bohové“, kteří otevřeně interagovali s lidmi, je pravděpodobné, že kostra byla v určitém okamžiku odstraněna — pravděpodobně proto, aby ochránila budoucí generace před poznáním jejich vlastní skryté minulosti.

Podle starosty tato nehorázná kostra zažehla tři století dlouhá kostní horečka ze sedmého až pátého století př. n. l., kde řecké městské státy mezi sebou soupeřily o nalezení kostí hrdinů a obrů. ²¹³ Na stránce 112 své knihy Mayor řekla: „Každé město hledalo ‚zvláštní kouzlo‘ – náboženské pomazání a politickou moc – udělované ostatky hrdinů. Impozantní kosti byly životně důležitým fyzickým spojením se slavnou minulostí. ²¹⁴ Oracle v Delphi byl široce chválen jako mít pozoruhodnou schopnost přesně určit, kde by se tyto typy kostí nacházely. ²¹⁵ Podle mnopřiznávky se mohli věšci skutečně schopnosti rozvíjet a udržovat telepatický kontakt s mimozemšťany.

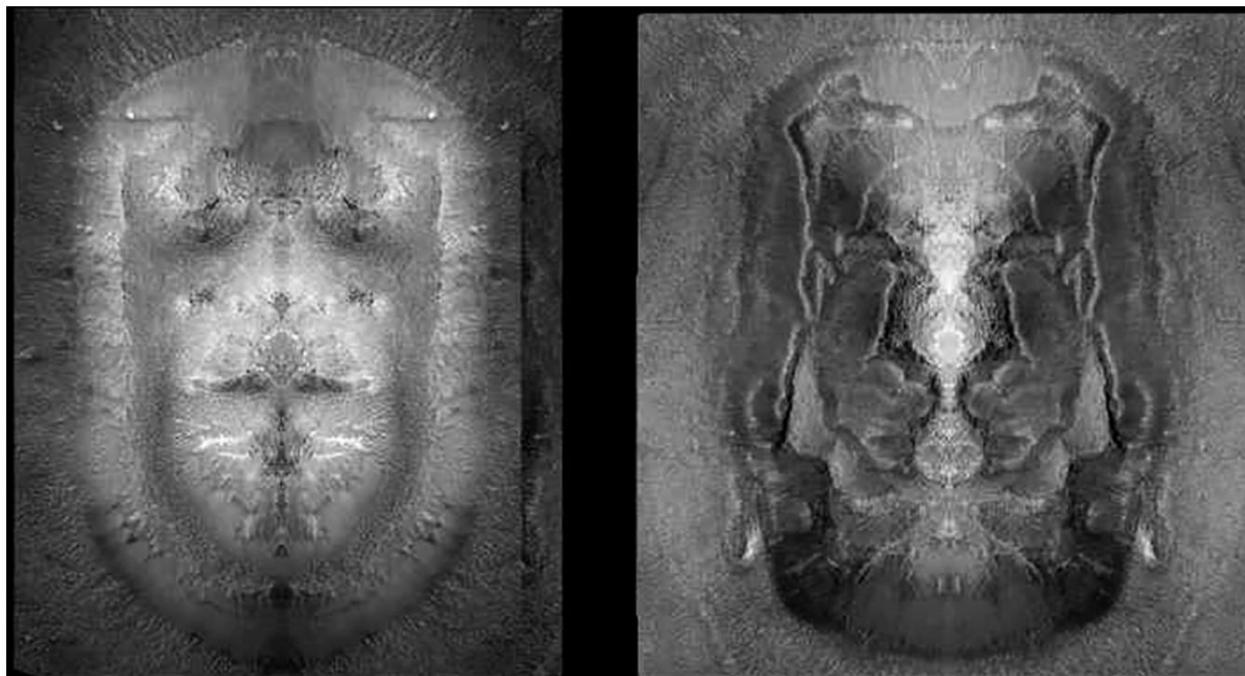
KAPITOLA 23

Padlí andělé

Pomníky Marsu

Av září 1993 mě nezasáhlo žádné monumentální probuzení, opět díky Ianovi, mému příteli, který sdílel tajné informace NASA od svého profesora fyziky. Ianova babička získala video Richarda C. Hoagland oslovuje Organizaci spojených národů o některých velmi fascinujících tématech. Hoagland se objevil v hlavních televizních zprávách jako vědecký a astronomický korespondent Waltera Cronkitea. Jakmile začal vidět důkazy o vyspělé starověké civilizaci na Marsu, od práce se odtrhl – jen proto, aby mu před nosem zabouchly všechny dveře. Nikdo si nepřál, aby se o tom v televizi mluvilo, ba ani aby se o tom v jakékoli podobě diskutovalo. Ian sledoval celé video OSN a byl jím oslněn. Instruktaž, kterou mi poskytl o jejím obsahu, byla stejně vzrušující, jako byl náš původní rozhovor NASA o odhalení nějakých osmi měsíců předtím.

Hoagland ukazoval obrázky Tváře na Marsu v OSN shromážděnému zástupu mezinárodního tisku. Původní obrázek Tváře mě mást od té doby, co jsem ho poprvé viděl v mém astronomickém časopise pro děti, asi v roce 1982. Hoagland nyní pomocí vědy argumentoval, že Tvář je ve skutečnosti uměle vytvořená míle- široký památník se symetrickými lidskými rysy. Přestože byl silně erodovaný a zjevně starý, stále bylo vidět, že levá strana byla typicky vypadající lidská tvář, zatímco pravá strana měla kočičí vzhled. To vyvolalo zajímavé a zřejmé srovnání se Sfingou. Uplynulo třicet let, než jsem zjistil, že NASA věřila, že jde o památník starověké stavitelské rasy, která měla kočičí-lidské rysy.

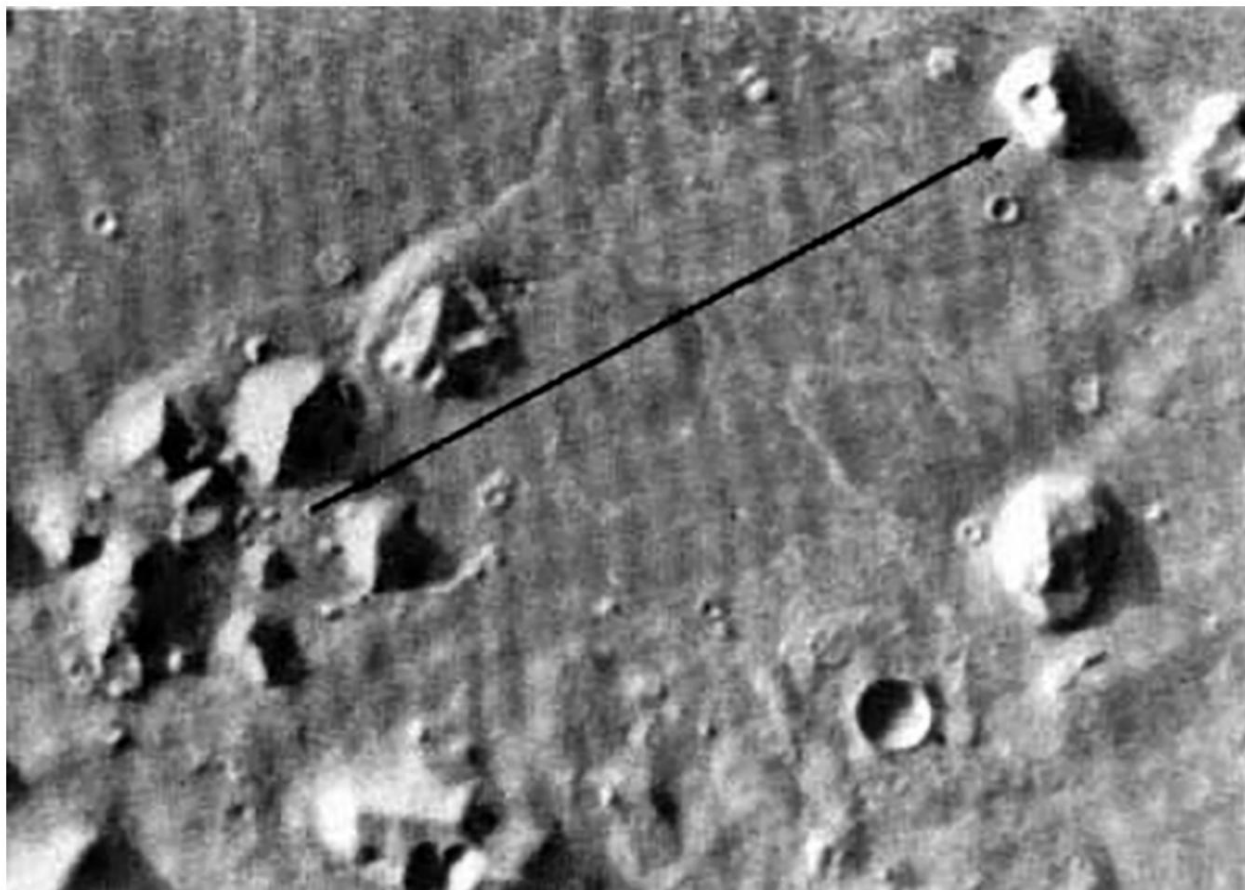

Zrcadlové snímky levé/opičí a pravé/kočičí strany obličeje na Marsu

Hoagland měl také spolehlivá data o něčem, o čem jsem slyšel jen mlhavé zvěsti – totiž o myšlence, že i na Marsu jsou hory podobné pyramidám. Teď mi Ian říkal, že Hoagland a jeho tým našli dvě různé sady pyramid a obě byly postaveny hned vedle Tváře. Na západě byl jeden shluk čtyřbokých pyramid, které byly pozoruhodně symetrické a vypadaly jako ty, které vidíme v Egyptě. Uprostřed byl malý shluk objektů, které Hoagland nazval „City Square“. Severně od pyramid byla také podivná trojúhelníková budova, kterou Hoagland nazval „pevnost“.

Přední konec této struktury byl umístěn dokonale tak, aby sledoval, jak Slunce vychází za Tváří.

Na jihu byla další pyramida, která byla nejméně dvakrát větší než kterákoli z ostatních a měla pět stran místo čtyř – což vytvářelo tvar obřího pětiúhelníku. Proporce tohoto pětiúhelníku byly velmi zajímavé, protože přesně odrážely tvar lidského těla. Místo aby to byla dokonale symetrická pětistranná geometrie, měla proporce klasického náčrtu Leonarda Da Vinciho muže s roztaženýma rukama a nohama, známého jako Vitruviánský muž. To opět naznačuje, že architekturu postavili lidé – a když ji zkombinujete s Tváří, nezdá se, že by šlo o přírodní útvar.

Detailní záběr na Viking Frame 35A76, ukazující tvář na Marsu a pyramidy na západě

Nová fyzika

Nejlepší ze všeho je, že Ian řekl, že video ilustrovalo neuvěřitelné množství matematických zarovnání mezi těmito a dalšími blízkými objekty. Když to všechno dáte dohromady, tato měření zjevně odhalila zcela novou fyziku, o které Hoagland diskutoval se zasvěcenými na vysoké úrovni. Monumenty odhalovaly klíče k systému, který by nám mohl potenciálně poskytnout antigravitaci, volnou energii a další technologické zázraky, o kterých jsem četl, využitím síly vyšších dimenzí. Hoagland řekl, že tato nová fyzika se objevila v geometrických, rovných vzorcích, které se skutečně odhalily v přírodě – včetně struktury a chování planet. To se stalo prvním krokem k důkladné znalosti „Global Grid“, kterou jsem prezentoval v *The Source Field Investigations* a v dřívějších knihách, které jsou zdarma na mých webových stránkách.

Diskuse je příliš technická, než aby se do ní ponořila v tomto svazku, ale je široce dostupná.

Detailní záběr na Viking Frame 70A13, ukazující pětiúhelníkovou pyramidu jižně od čela

Pád říše

Impérium nabouralo ochranné měsíce mřížky postavené Strážci a použilo tyto děsivé zbraně k vedení války s jinými civilizacemi. Vznikl tak kosmický ekvivalent závodu v jaderném zbrojení. Podle Bruce je nejpravděpodobnější, že konkurenční civilizace vyvinula stejnou technologii nebo podobně masivní superzbraň a zasadila říši smrtící ránu. Jejich super Země byla zcela zničena. Bruce řekl, že je velmi nepravděpodobné, že by někdo na Marsu zaútočil na jejich sousední planetu takovou silou

ohromná exploze těžce poškodila i Mars, takže jeho povrch se stal neobyvatelným. Další hlavní technologické prostředky pro Impérium mohly být při útoku také záměrně zaměřeny a zničeny. Destrukce byla téměř totální a způsobila neuvěřitelné škody na harmonii naší sluneční soustavy — stejně jako na celé Místní kupě, jejíž jsme součástí. Celá ochranná mříž se vypnula.

Podle Brilliant Pebbles explodovala super-Země přibližně před 500 000 lety. Zasněžení použili lodě k identifikaci různých částí planety v pásu asteroidů, včetně kůry, pláště a jádra. Záblesky oceánů zamrzly a staly se kometami. Vlastní modely Dr. Van Flanderna odhalily, že všechny komety sahají zpět k jedinému bodu původu. najít asteroidy s malými měsíci, s čímž jeho kolegové sdíleli. ²¹⁶ Telegón sdělil, že byl prokázáno, že měl pravdu, když po kontrole snímků Galilea pořízených 28. srpna 1993 bylo v únoru 1994 zjištěno, že asteroid Ida obíhá Dactyl.

[217](#)

Podle webu Views of the Solar System „Dactyl je první přírodní satelit asteroidu, který byl kdy objeven a vyfotografován.“ jedna ²¹⁸ Dactyl je méně než krychlová míle o velikosti. V hypotéze o explodované planetě jich bude nalezeno mnohem více, protože fragmenty rozbité planety k sobě nadále přitahují gravitační přitažlivost, když se oddělují.

Polovina Marsu byla zničena troskami a vytvořila planetu, která je nyní těžká na jedné straně s krátery a na druhé téměř úplně prázdné. Trosky vystřelily po celé sluneční soustavě a způsobily neuvěřitelné škody. Měsíce kolem Jupiteru a Saturnu byly silně bombardovány. To je důvod, proč je Iapetus na jedné straně černý a na druhé bílý. Celé měsíce Hvězdy smrti s masivními vnitřními městy byly naprosto zničeny, stejně jako různé vesmírné lodě. Jejich úlomky byly vtaženy do gravitace Saturnu a staly se prstenci. Největší koncentrace průhledných hliníkových trosek je na okraji prstence B, kde tvoří stíny, které NASA nazývá „ledové balvány“. Bruceovi lidé věří, že kolem Saturnu byl vybudován masivní průhledný hliníkový prstenec, který byl zničen.

Gonzales řekl Coreymu, že to není pravda, a chtěl se ujistit, že to nebudu stále opakovat. V Saturnových prstencích skutečně existují ruiny z průhledného hliníku, postavené pro sedmdesát stop vysoké lidi, ale jsou to pozůstatky civilizací uvnitř měsíců a kosmických lodí.

Měsíc se stal smrtelnou pastí

Podle Bruce mohla být civilizace Impéria velká jako bilion lidí a drtivá většina z nich při této katastrofické události zemřela. Dvanáct až 16 miliard členů „kastý válečníků“ žilo uvnitř Měsíce, když byl zaparkován kolem Země. Měli tak akorát čas na to, aby se ujistili, že vědomí všech bylo nahráno do centrálního jádra umělé inteligence Měsíce, než dopadnou trosky. Zkáza Měsíce byla neuvěřitelně krutá. Drtivá většina počítačových systémů byla zcela zničena. Podpora života se vypnula a zůstaly jen ty nejslabší záblesky záložních systémů. Bez podpory života a seismických otřesů, které sbíraly vlny trosek, se Měsíc stal tobolkou smrti. Drtivá většina všech žijících uvnitř zemřela. Těla byla všude. Dokonce ani nyní nikdo neměl zaměstnance, čas ani zdroje, aby se vůbec začal pokoušet to uklidit. Tompkinsova data naznačují, že to není tak úplně pravda, a různé mimozemské civilizace vyčistily a znovu osídlily různé oblasti uvnitř Měsíce – v obrovském měřítku.

Podle Bruce je vědomí oněch 12 až 16 miliard lidí stále uvězněno uvnitř Měsíce, který stále sotva přežívá ze záložní energie. Corey během svého působení v SSP slyšel různé fámy o stejné věci. Bruce mi také řekl, že film *Forbidden Planet* z roku 1956 byl prvním odhalením, které odhalilo, co bylo skutečně nalezeno uvnitř Měsíce. V uživatelských záznamech na internetové filmové databázi čteme následující: „Ze Země je vyslána expedice na Altair v souhvězdí Aquilae (asi 17 světelných let od Země), aby zjistila, co se stalo s kolonií osadníků na jejím čtvrté planeta, Altair-4. Zjišťují, jak a proč se mimozemská rasa géniů přes noc zničila, zatímco jejich technologie v určitém bodě vzdálené, vzdálené minulosti zůstala nedotčena. . . . [Vůdčí vědec na planetě] odhaluje, že kdysi existovala mnohem vyšší rasa, nyní vyhynulá, která zanechala obrovský podzemní průmysl a komplex.“ odhaloval Daniel také uvědomoval, že Zakázaná planeta je vědecký

Obnova po útoku

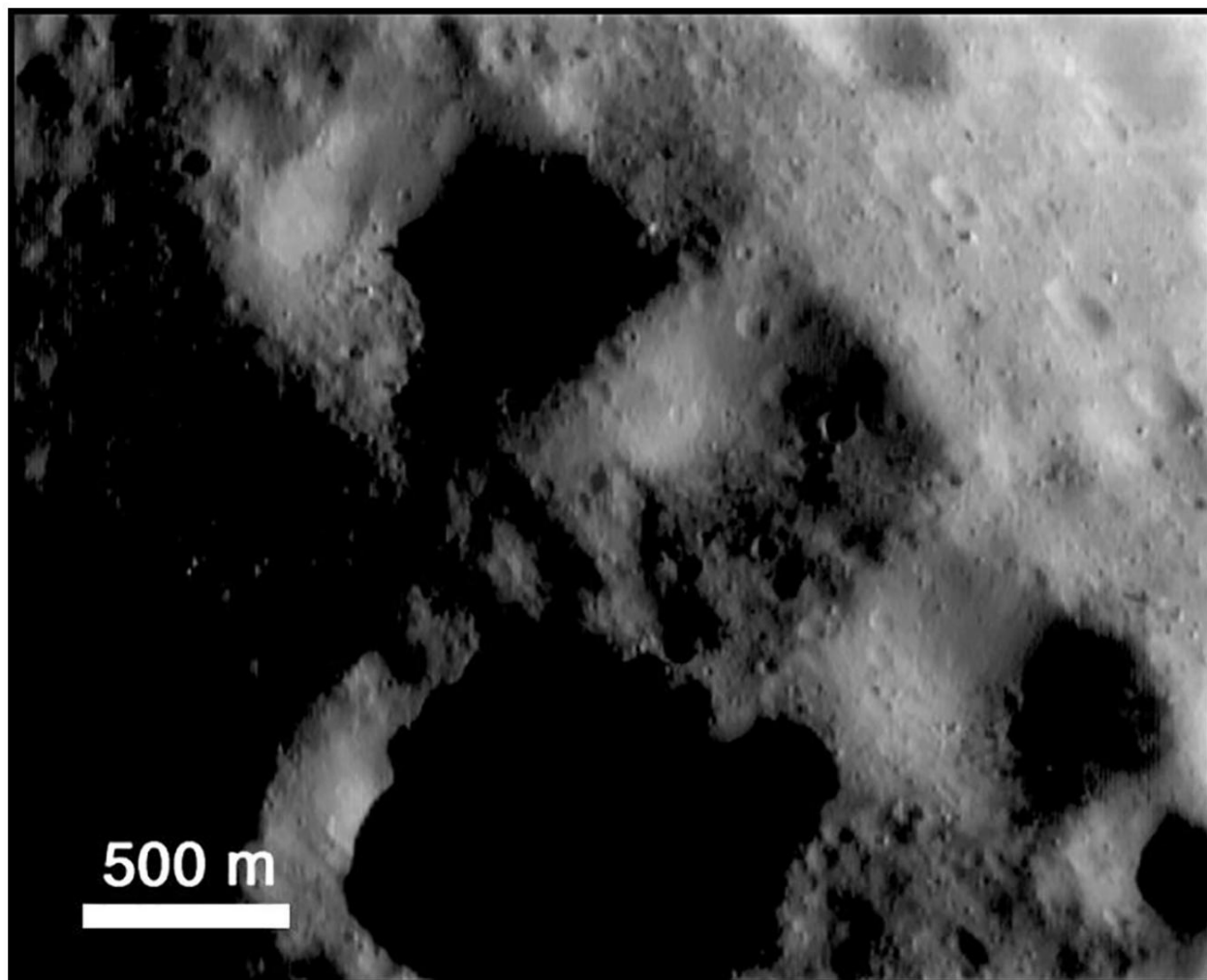
Těch pár, kteří katastrofu přežili, přemohly plyny a nemožný rozsah hrůzy, která byla všude kolem nich. Neměli jinou možnost, než migrovat nahoru na povrch. S centrálním jádrem umělé inteligence téměř úplně poraženým s výjimkou nouzového napájení přišli o velkou část své technologie. Lidé neměli ponětí, jak obnovit svou bývalou slávu, protože veškerou práci udělali nanité.

Stále měly velmi pokročilé schopnosti, včetně použití průhledného hliníku jako stavebního materiálu. Některé z jejich lodí také přežily. Postavili měsíční obelisky, pyramidy a kupole, o kterých jsme se zmínili v kapitole 16, a naložili je rostlinami, zvířaty a vodou, aby se pokusili znovu vytvořit pohodlí domova.

Ti, kteří přežili, měli stále funkční kosmické lodě a zdá se, že na 433 Eros postavili podobné stavby. Toto je považováno za „jediný nejdůležitější asteroid, jaký byl kdy objeven“ a v moderní době je o něm známo již od roku 1898. Má dráhu, která protíná dráhu Marsu, čímž se přibližuje Zemi blíže než mnoho jiných asteroidů. Jeho jedinečná dráha byla použita k výpočtu vzdálenosti mezi Zemí a Sluncem, známé jako Astronomická jednotka nebo AU. Kosmická loď NEAR Shoemaker nám poskytla první oficiální detailní záběry Erosu při průletu v roce 2000, což vedlo k tomu, že NASA 26. září 2000 zveřejnila pozoruhodný článek nazvaný „Square Craters“. Zde je citace z oficiálního tisku NASA uvolnění:

Minulý měsíc astronomové studovali snímky asteroidu 433 Eros, když si všimli neobvyklých kráterů. Většina impaktních kráterů je kruhová, ale tyto byly čtvercové! Příliš horlivý fanoušek Star Treku by si jizvy po nárazu mohl splést s místy, kde se borgské lodě ve tvaru krychle dotkly a znovu se zvedly. „Tyto čtvercové krátery nejsou jen novinky, říkají nám něco velmi zajímavého,“ říká Andy Cheng z Johns Hopkins University Applied Physics Laboratory. Cheng je projektový vědec pro vesmírnou loď NASA Near Earth Asteroid Rendezvous, což je

obíhající kolem Erosu. [220](#)

„Čtvercové krátery“ na asteroidu 433 Eros

Existuje celkem pět čtvercových kráterů, o kterých vedoucí vědec NASA řekl, že nám „říkají něco velmi zajímavého“. Horní dva krátery mají stejnou velikost, ale jsou od sebe mírně posunuté, pravděpodobně kvůli vnitřní struktuře asteroidu. Pod nimi se objevuje další o něco větší čtvercový kráter. Napravo od nich existuje čtvercový kráter, který je asi o polovinu větší. Pak se napravo od tohoto kráteru objeví další kráter, který je opět poloviční, ale stále si zachovává čtvercový tvar. Celkově to vypadá přesně jako zhroucené obdélníkové prohlubně, které vidíme vedle Blair Cuspids, které vypadají jako obří křišťálové obelisky na Měsíci.

Pokud se přiblížíte blíže k levému hornímu kráteru, uvidíte bílou věžovitou strukturu stojící vedle pravého horního rohu čtverce. Vrhá viditelný stín do kráteru, který odhaluje velmi uměle vypadající strukturu, podobnou geometrickému střepu. NASA na to upozornila následovně: „Všimněte si také balvanu

posazený těsně za pravým okrajem horního kráteru, který na snímku vypadá jako světlá skvrna. Tvar balvanu lze vidět podle jeho stínu, který je vržen na dno kráteru. Stín ukazuje, že balvan má tvar diamantu, a zdá se, že stojí na jednom hrotu.“²²¹ Podpírají Přírodní balvany pravděpodobně nebudou se na jedné špičce a mají geometrický tvar.

Detail „Diamantového balvanu stojícího na špičce“ na 433 Eros

Další obrázek z Erosu je ještě provokativnější. Opět vidíme skupinu kráterů, které mají hranaté tvary. Uprostřed je větší čtvercový kráter s o něco menšími čtvercovými krátery vlevo, vpravo a dole. Čtverce nejsou tak snadno vidět, ale stále je můžete rozeznat. Kráter napravo má velmi neobvyklý geometrický tvar sedící uprostřed. Tento objekt je bílý, dokonale pravoúhlý a vrhá dlouhý stín, jako by to byla reflexní budova. Má také to, co vypadá jako dlouhé schodiště nebo cesta, která do něj zespodu stoupá. NASA ve svém zápisu neskrývá, jak geometrický je:

"Velký obdélníkový balvan vpravo nahoře má průměr 45 metrů (148 stop) [222](#).

Dále „Čtvercové krátery“ a „Obdélníkový balvan“ na 433 Eros

Tom Corbett: Vesmírný kadet – je to náhoda?

Hoagland nasměroval naši pozornost na tento obdélníkový balvan na Erosu ve velkolepém článku, který napsal 15. srpna 2000. Hoagland prozradil, že dostal sérii provokativních snímků View-Master od svobodného zednáře v roce 1992. View Master bylo zařízení, které vám umožnilo prohlížet obrázky na malých bílých discích ve 3D, s jedním obrázkem pro každé oko. Četli byste spolu v pohádkové knize a procházeli obrázky, jak příběh pokračoval. Tyto snímky byly z populární série Tom Corbett: Space Cadet, která vrcholila v letech 1950 až 1955.

Hoagland popsal, co se stalo v této sérii, která se datuje do roku 1955, v tomto dalším úryvku: „V příběhu byla ‚těžaři na asteroidech‘ nalezena prastará civilizace, která kdysi existovala na bývalé planetě mezi Marsem a Jupiterem. Tato civilizace po sobě zanechala vizitku: sérii ‚tetraedrických‘ pyramid s ‚magickými‘ vlastnostmi – jako je antigravitace – objevených v Pásu asteroidů a na Měsíci [223](#).“
— Hoaglandův článek dále ukazuje obrázky původních snímků View Master. Můj přítel Patrick Blaine, talentovaný kreslíř komiksů, byl tak laskav, že nám pomohl s moderními rekonstrukcemi klíčových obrázků. Celou sérii s obrázky a textem si také můžete prohlédnout na webových stránkách [Solar Guard 224](#).

Detailní záběr na „Obdélníkový balvan“ na 433 Eros

Příběh začíná malou pyramidou nalezenou v pásu asteroidů, která se vznáší dvě stopy nad stolem, když se na ni těžaři dívají. Cituji kapitána Stronga z prvního kotouče: „Vědci se domnívají, že před miliony let kolem Slunce mezi drahami Marsu a Jupiteru kroužila jiná planeta. Nějaká nepředstavitelně silná síla tu planetu rozbila a její části v podobě tisíců asteroidů se stále pohybují kolem Slunce na zhruba stejné dráze.“

„Pak tento objev znamená, že existovala planeta,“ dodává Tom Corbett. "Planeta obývaná prastarou rasou, jejíž věda byla daleko za hranicemi naší!" Tento objekt je zavede na Měsíc, kde najdou pyramidu. První ze tří válců View-Master nese název „Měsíční pyramida“ ze stejného důvodu.

Scéna z Tom Corbett: Space Cadet ilustrující průhlednou pyramidu na Měsíci s mapou k Marsu

Pyramida na Měsíci má plochý vrchol, který dokonale ladí s malým vrcholovým kamenem, který našli. Jakmile na pyramidu umístí vrcholový kámen, který divákovi představí zjevný symbol Cabal, pyramida se promění v průhledný krystalický materiál. Na snímku View-Master má krystal načervenalou barvu. Corey Goode potvrdil, že některé přísady mohou vytvářet barvy v průhledném hliníku. Uvnitř pyramidy je obraz Marsu doplněný o tečku, která vypadá jako mapa pokladu. Astronauti jdou na Mars, který nás přenáší do druhého kotouče, „Rudé planety“.

Věci jsou v tuto chvíli ještě pobuřující – a pamatujte si, že to bylo zveřejněno v roce 1955. Cituji z textu druhého válce: „Hledáme vodítka k prastaré rase, která mohla mít tajemství antigravitace. . . .“

"Tento fragment mapy nám může zúžit hledání," říká Joan. "Všimněte si pyramidy." Jakmile byla vysoká přes 1000 stop, již neexistuje. Jeho bývalé místo známe poměrně přesně. Nejprve tam budeme hledat sochu kočičího obličeje. Nedaleko stojí obelisky.

Scéna z filmu Tom Corbett: Vesmírný kadet znázorňující obličej ve tvaru kočky s mapou k pásu asteroidů

Socha na diapozitivu View-Master se pozoruhodně podobá Obličejí na Marsu. Mapa na soše je vede zpět do pásu asteroidů. Superpočítač zpracuje data a odhalí, ke kterému asteroidu mají směřovat: „Jeho číslo je XKG-385fr. Byl teleskopicky objeven v roce 1993, ale nikdy nebyl navštíven, protože je to jen jeden z tisíců asteroidů o průměru menším než míle.“ [226](#) Mise NEAR, která fotografovala čtvercové krátery, věž ve tvaru diamantu a obdélníkový „balvan“ na Erosu, schválila NASA v roce 1993 – ve stejném roce v příběhu View-Master. Hoagland naznačuje, že toto je další příklad toho, jak NASA používá slavnostní data, a není to náhoda.

Když se skupina dostane k asteroidu ve třetím válci, najdou starověký vchod – velmi podobný obdélníkovému balvanu na 433 Eros.

Jakmile vejdou dovnitř, nakonec objeví holografickou „síň záznamů“ prastaré kočičí rasy. Tom Corbett popisuje jednu z bytostí, která žila „před miliardou let“.

Členka posádky Dr. Daleová tráví hodiny studiem holografie záznamy o této rase a uzavírá: „Před osmi sty miliony let, . . . další planeta, kterou nazývali „Varth“, kroužila kolem Slunce mezi Marsem a Jupiterem. Slunce bylo tehdy mladé a jeho intenzivní záření zahřálo tuto planetu 250 milionů mil daleko, což umožnilo vyvinout rasu šestinohých tvorů. Probojovali se nevědomostí, nemocemi, hladomorem a válkou, dokud nedosáhli výšin společenských a vědeckých úspěchů, o kterých se ani nesnilo. Získali sílu z úplného zničení hmoty, dobyli gravitaci a dosáhli hvězd s pohonem mnohokrát rychlejším než světlo. Ale přílivové a vulkanické síly, které byly mimo jejich kontrolu, začaly jejich planetu trhat na kusy. . . .

Tento závod utekl ke hvězdám.

S vědomím, že život přijde na chladné vnitřní planety, se vrátili později, aby postavili Time Tomb a zanechali stopy k její existenci. Nyní jejich potomci žijí někde mezi hvězdami a pravděpodobně zapomínají, že toto bylo jejich rodiště!“

[227](#)

Myšlenka, že tito lidé měli šest končetin, je zjevně zkreslená, stejně jako mísení rasy starověkých stavitelů a novějšího Impéria. U těchto typů odhalení je normální, že je do nich záměrně přimíchána určitá míra dezinformací, ale tady toho opravdu moc není. Willy Ley byl otevřeně uveden jako vědecký konzultant pro tyto snímky. [228](#) Spolu s bývalým německým vědcem Wernherem Von Braunem byl Ley jedním ze zakladatelů NASA, spolupracoval přímo s některými staviteli původní rakety V-2 a historii sepsal ve své knize Rockets, Missiles and Space Travel. . [229](#) [230](#)

USA vstupují do tajného vesmírného programu

Teprve poté, co se ozval Corey Goode, jsem pochopil, jak mohli otcové zakladatelé NASA získat tyto informace již v roce 1955. Coreymu bylo řečeno, že Němci byli první, kdo se dostal do naší sluneční soustavy, již koncem 30. let 20. století. Našli trosky starověké stavitelské rasy, Impéria a explodovanou planetu. Fotografie pokročilých ruin na Marsu, které mi Jacob ukázal, se zdály být velmi staré a všechny byly označeny německy.

William Tompkins se s podobnými informacemi setkal z první ruky v letech 1942–45 při rozhovorech s více než tisíci americkými špiony, kteří byli začleněni

v Německu. Podle Dr. Michaela Sally Tompkinsovo první zaměstnání v námořní zpravodajské službě způsobilo, že byl „přímo zapojen do debriefingů špiónů námořnictva začleněných do nejpokročilejších leteckých projektů nacistického Německa – z nichž některé zahrnovaly antigravitační létající talíře, které byly schopné letů do vesmíru. Úkolem Tompkinse bylo navrhnout balíčky zpravodajských instrukcí založené na zprávách špiónů námořnictva a poté tyto balíčky doručit předním americkým leteckým korporacím, think-tankům a univerzitám ke studiu a vyhodnocení. Tompkins popisuje, jak se v letech 1942 až 1945 účastnil více než tisícovky debriefingů špiónů amerického námořnictva, kteří byli součástí předních nacistických Německé letecké korporace zabývající se výrobou létajících talířů. [231](#)

Němci také našli extrémně vyspělá starověká města v termálních kapsách pod ledem v Antarktidě a znovu je obsadil. To byl začátek Neuberlinu, nebo toho, co Pete Peterson nazval Ice Station Zebra. Američané se o této základně dozvěděli po výsledku zajatých německých vědců. USA se pokusily napadnout Antarktidu pod velením admirála Williama Byrda v roce 1947, v tom, co se nazývalo Project High Jump. Byrdova obrovská flotila lodí a letadel byla těžce poškozena německými antigravitačními létajícími plavidly a kulhali domů.

Byly zveřejněny krycí příběhy, že našli „dutou zemi“ – zcela dutý vnitřek planety s malým sluncem uprostřed – aby zdiskreditovali všechny vojáky, kteří se pokusili prozradit, co se skutečně stalo.

Německá frakce se nadále pokoušela donutit USA k dohodě, kde by společně vytvořili vesmírný program, ale USA stále odolávaly. Němci nakonec přiměli USA k akci, když v roce 1952 přeletěli budovu amerického hlavního města. Flotila „létajících talířů“ byla svědkem mnoha lidí a armáda musela vydat oficiální prohlášení. USA nechtěly odhalit tajemství Roswellu a měly problém pochopit, jak z trosek postavit UFO. Rozhodli se spolupracovat s Němci, protože byli agresivně vydírání a potřebovali německou technologii. Trvalo tři roky, než se v nepřátelských vyjednáváních podařilo doladit podrobnosti. Spojené státy doufaly, že se jim podaří infiltrovat a porazit Němce, jakmile vytvoří partnerství, ale opak se stal – alespoň ve vesmírném programu.

V roce 1955 byly USA plně informovány o všech informacích, které Němci objevili, a začal „odliv mozků“. Podle Peta Petersona a dalších zasvěcených bylo během příštího desetiletí vyneseno do vesmíru 55 až 60 milionů lidí a od té doby imigrace pokračuje. The View-Master

série z téhož roku, 1955, byla prvním velkým odhalením toho, co se Američané naučili – a je stejně aktuální dnes jako kdykoli předtím.

Člověk a artefakty na Měsíci

Bývalý německý otec NASA Wernher Von Braun se 28. prosince 1955 objevil ve velmi populární televizní show s názvem Disney's Wonderful World of Color v epizodě nazvané „Man on the Moon“. podle Hoaglanda ²³² jeho inspiroval veřejnost k investování masivních prostředků do vesmírného programu, kterým se o dva a půl roku později stala NASA. Podle různých zasvěcených byla NASA jedním z různých zdrojů financování, které se používaly k nastartování tajného vesmírného programu. Války byly předražené a obranné rozpočty byly tajně přerozděleny na toto úsilí. Ilegální obchody, jako je pašování drog a obchodování se zbraněmi, byly infiltrovány a použity jako zdroje zisku. Finanční sektor produkoval vynikající zisky díky podvodům a korupci. Mise Apollo byly veřejnosti účtovány jako mnohem dražší, než ve skutečnosti stály v té době, což bylo 25 miliard dolarů v dolarech 60. let. To vše bylo považováno za nutnou oběť v tomto masivním, vysoce utajovaném úsilí o kolonizaci naší sluneční soustavy průmyslovou silou Spojených států a jejich vojensko-průmyslového komplexu.

Rekonstrukce lunárních ruin Objevující se v televizním speciálu „Člověk a Měsíc“ z roku 1955

Von Braun v pořadu vede diváka hypotetickým výletem do Měsíc. Když astronauti obíhají temnou stranu, zaznamenají vysokou radiační signaturu při třiceti třech stupních. Číslo třicet tři má pro kabalou klíčový význam, protože je to nejvyšší oficiální hodnota ve skotském zednářství. Toto je jedna ze skupin, která se používá k náboru lidí do Cabal kvůli utajení, které musí všichni udržovat. Jak show pokračuje, radarový operátor vidí na měsíčním povrchu neobvyklou formaci a odpálí světlice, aby se na ni podíval. Hudba křičí do intenzivní disonance, jak světlice osvětluje obraz zjevných ruin na Měsíci. Von Braun, vypravěč pořadu, nikdy

řekl o tom pár slov - ale důsledky byly velmi zřejmé. NASA brzy dostala souhlas a byla oficiálně založena 29. července 1958.

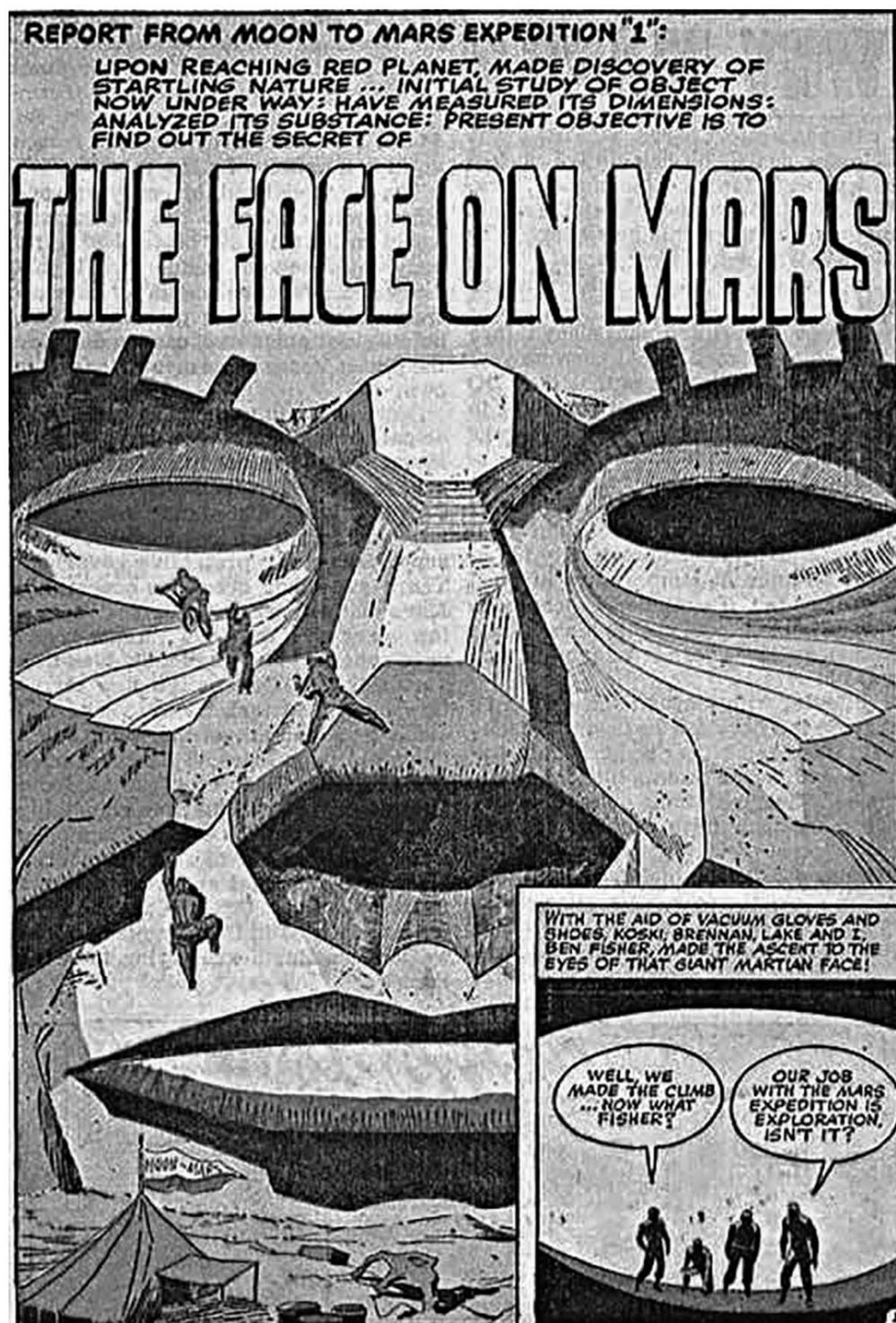
The Face on Mars se objevil v roce 1958

Všechny fotografie ruin, které jsme zkoumali v předchozích kapitolách, vznikly nejdříve v polovině 60. let 20. století. NASA byla založena až v roce 1958, ale jasně věděli, co najdou - včetně Tváře a pyramid na Marsu. Zdá se, že to je důvod, proč Harvey Comics vydal komiks nazvaný „The Face on Mars“ ve svém druhém vydání série Race for the Moon, [233](#) Tyto komiksy měly od září 1958 vzbudit v lidech nadšení pro pokračovalo. Autor, Jack Kirby, měl v úmyslu získat peníze pro NASA, a finančně podporoval NASA. jiné zdroje popkulturních médií se běžně používají k tomu, aby nám poskytly informace maskované jako fikce. Jak Kirby věděl, že na Marsu najdeme obří monument ve tvaru lidské tváře téměř o dvacet let dříve? [234](#) Komiks a

„Tvář na Marsu“ byla shrnuta na webových stránkách Comic Book Resources v roce 2003 a obsahuje velmi povědomě znějící témata: „Na expedici z Měsíce Země na planetu Mars mezinárodní tým astronautů - vedený Američanem Benem Fisherem — objevte obrovskou řezbu martánského obličeje, která je velká jako hora! Fisher vystoupá k dutým očím nevyzpytatelné sochy a ponoří se dovnitř, kde najde zelenou, sluncem zalitou krajinu s chladným, bohatým a dýchatelným vzduchem, který ukrývá civilizaci 'velkolepých obrů'. . . . Fisher vysvětluje, že socha obsahuje „vizuální historii hrdinské smrti rasy - a triumf přeživší paměti“. Později, když pilotují svou raketu [pásem asteroidů], Fisher a jeho tým si pečlivě všímají trosky - 'části planety, která vybuchla mezi Marsem a Jupiterem'.“

[235](#)

Hoagland poukázal na toto pozoruhodné spojení ve svém článku z roku 2006 „Zakázaná planeta Mars“. 15. srpna 2012 webová stránka s názvem Tajné slunce odhalila, že několik dalších komiksů také obsahuje obrázky připomínající Tvář na Marsu. „Krátko předtím, než Kirby napsal ‚The Face on Mars‘, napsal další podobný příběh nazvaný ‚The Great Stone Face‘ o starověkém kultu nákladu astronautů (způsobem, způsobem, dlouho předtím, než byly takové věci v komiksech módní). "The Face on Mars" se zdá být pokračováním/společníkem tohoto příběhu." [236](#)

Komiks „The Face on Mars“ ze září 1958

Autor poté odhaluje, že Kirby se ke stejnému tématu typu Face on Mars vrátil v roce 1976 s komiksem Eternals #1. „Obálka Eternals #1 má všechno; neohrožení průzkumníci, podzemní chrám a obří kamenná hlava

(představující další rasu obřích mimozemšťanů). Něco toho chlapa štválo — nemohl se těchto motivů zbavit. . . Eternals #1 byl na titulní straně červenec 1976, stejný měsíc, kdy fotografie Vikingů odhalily ‚Tvář‘ na pláňích 237. To opět sponzorované, které bylo v obřích informacích, které byly v obřích před balen veřejnosti. V případě budoucího odhalení mohou říci, že nám celou dobu říkali, ale my jsme nebyli dostatečně vnímaví nebo nebojácní, abychom naslouchali.

Genetičtí farmáři

Poté, co byla super-Země zničena před 500 000 lety, Coreyho informace odhalily, že ochranná mřížka pro celou naši Místní kupu selhala. To umožnilo masovou imigraci různých skupin, které byly do té doby vyloučeny. První skupiny dorazily téměř okamžitě a SSP je znají jako „genetičtí farmáři“. SSP má tendenci vidět tyto skupiny negativně, ale mnoho bytostí samy cítí, že mají na srdci naše nejlepší duchovní úmysly. Vědí, že naše Země je vzácný klenot. Podle Jacoba a dalších zasvěcených lidí může většina planet podporovat pouze asi 100 000 jedinečných forem života, zatímco víme, že Země má v současnosti odhadem 8,7 milionu. 238 Jacob, Corey, Bruce a další zasvěcení řekli, že Země má velmi složitou a hyperpokročilou „vlnovou strukturu“, která podporuje neuvěřitelnou rozmanitost života. To z nás dělá ještě více modrou zónu, protože téměř jakýkoli život odkudkoli v galaxii lze na naší planetě vysadit a přežít.

Genetičtí farmáři vzali části DNA z celé galaxie a spojili je s lidmi na Zemi v té době. Tato DNA nás měla optimalizovat pro vzestup. Nyní existuje šedesát různých aktivních mimozemských skupin, které pracují na celkem dvaceti dvou různých genetických programech, které stále probíhají. Tito takzvaní genetickí farmáři se identifikují jako Super federace. Vylepšení DNA způsobilo, že jsme mnohem emotivnější než většina mimozemšťanů. Tyto emoce mohou být velkou slabinou, když jsme vtaženi do nutkání k opakování, ale také nás mohou odrazit k vzestupu mnohem rychleji, než by to kdy dokázala většina ostatních lidských ras. Některé negativní mimozemské skupiny unesou lidi na Zemi a spojí část jejich DNA do jejich vlastních těl, přičemž zkombinují část našeho genetického materiálu s jejich. Jakmile mimozemšťané narazí na svůj „vylepšený“ genetický materiál energetickým polem podobným tomu, co je naše Slunce

se připravují na uvolnění, dočasně rozvíjejí vzestoupené schopnosti. Negativní skupiny se děsí toho, čím se staneme, jakmile bude tato DNA aktivována, protože naše schopnosti budou mnohem větší než jejich – a my můžeme uklidit nepořádek, který způsobily. Několik starověkých proroctví, pravděpodobně napsaných mimozemskými lidmi, předpovídá tento přesný sled událostí.

Draco

Další velký vpád byl Draco, nebo to, co Zákon Jednoho označuje jako Orionská konfederace. Podle Jacoba se jedná o skupinu šesti různých plazích humanoidních druhů. Řekl mi, že se geneticky promísili natolik, že každý z těchto šesti je ve skutečnosti jiné pohlaví a že „trendují“ od muže k ženě. To nebylo důkladně vysvětleno, kromě toho, že tyto různé „pohlaví“ mohou vypadat jako úplně jiné druhy. Podle Coreyho je mezi nimi mistrovská rasa vysoká dvanáct až třináct stop. Nejvyšší lídři jsou bílí. Další vysoce postavenou skupinou je sobolí černá. Válečnická kasta má červené šupiny. Ještě jiní mají kůži, která je kombinací opálení a zelených šupin. Na rozdíl od všeobecného přesvědčení žádný z těchto lidí není striktně zelený.

Dracova „mistrovská rasa“ cestovala po galaxii a hledala další humanoidní skupiny, které se vyvinuly z plazího života. Všude, kde našli tento život, infiltrovali, smíchali s nimi jejich DNA a přivedli je do svého Impéria. Jsou velmi bojovní a podle Jacoba už byli z velké části poraženi v celé galaxii. Náš Local Cluster je jedním z mála míst, kde mohou žít. Zdá se, že naše kolektivní pojetí ďábla bylo ovlivněno touto velmi reálnou situací. Podle Tompkinse jsou v Antarktidě dvě masivní podzemní jeskyně, které obsahují obrovská, vysoce zalidněná města Draka. Coreyho zasvěcenci SSP naznačují, že počet Draca v naší sluneční soustavě je srovnatelný s vlastní viditelnou populací Země čítající 7 miliard lidí.

Draco živí energii strachu, smutku, deprese, sobectví, narcismu, hněvu, nenávisti a žárlivosti. Jejich přežití je zcela závislé na této energii. Cabal to nazývá „loosh“ a přímo spojuje toto slovo s Luciferem. Proto mají přísloví: "Dej Luciusovi jeho loosh." Jakkoli to musí znít otřesně, Draco nakonec ovládá Cabal.

Ačkoli Draco existuje již 375 000 let, mnoho zasvěcených potvrzuje, že uzavřeli dohodu s nacisty, a to již od roku 1913.

k tomu původně došlo prostřednictvím telepatie, jako například ve společnostech Vril a Thule, a později se vyvinuly k osobním setkáním. Tompkins rozsáhle informoval americké embedded špiony, kteří to potvrdili v letech 1942 až 1945, když pracovali pro námořní zpravodajskou službu.

Ve svém druhém videorozhovoru s Dr. Michaelem Sallou Tompkins řekl následující: „SS měli mnoho samostatných tajných schůzek. . . [který se proměnil] v celou řadu programů. To pak bylo šířeno prostřednictvím jejich specifické vojenské komunikace. . . . Navíc k tomu měli, chcete-li jim říkat, „konzultanty“, což byli Reptiliánští konzultanti, kteří asistovali ve všech těchto různých věcech, které jsou zapotřebí k návrhu a konstrukci těchto nosičů kosmických lodí a pohonných systémů. Takže to byl extrémně dobře vyvinutý program a zdokumentovaný jako blázen. Získat kopie dokumentů bylo pro naše špiony těžké. Jednalo se o otevřený program na vyšší úrovni SS. . . . Tisíce inženýrských skupin pracovaly na různých aspektech toho všeho. Někteří z nich měli vozidla, jiní [dostali] vozidlo na reverzní inženýrství, takže se mohli se vším seznámit zevnitř. . . . Úkolem [Reptilianů] bylo ovládnout planetu, zabít všechny, kteří byli problémem, a udělat ze [všech ostatních] otroky. Druhou fází bylo opustit planetu s velkými eskadrami UFO poté, co je všechny postavíte, a udělat to samé s planetami jiných hvězd.“

[239](#)

Zdá se, že mnoho akcí Cabalu nedává žádný smysl. Proč by chtěli zničit životy tolika lidem a udržet nás všechny v hrůze a depresi? Odpověď zní, že podle Jacoba, Bruce, Coreyho, Petea a všech ostatních to pro Draca vytváří loosh. Nejzajímavější je, že Jacob mi řekl, že kdyby všichni na Zemi byli šťastní byť jen jeden den, jako například v nějaké globálně inspirativní události, Draco by byl naprosto poražen. Navíc jejich vlastní technologie sledování času ukazuje, že jejich pád je jistý, když stoupáme. Dělají vše, co mohou, aby se to pokusili zastavit, ale každý plán, který udělali, byl zmařen. Poté, co vystoupáme, jen malý počet z nich přežije asi 1,5 milionu let, než úplně zmizí. Ve vyšších „hustotách“ zažíváte čas velmi odlišně – takže v jejich podmínkách tato událost není příliš vzdálená.

Další bizarní informace, která vyšla najevo od Coreyho Goodea a dalších, je, že Draco proti nám agresivně používá technologii ovládnutí mysli už od našeho původu na Zemi. Corey konkrétně řekl, že tato technologie nám brání v tom, abychom byli schopni vytvořit telepatické, kolektivní vědomí. Podle Jacoba tato technologie využívá umělou inteligenci ke sledování našeho

myšlenky a odvádějí nás od jakýchkoli informací, které by nám pomohly duchovně růst, například tím, že se náhle cítíme unavení. Část této technologie zahrnuje použití velkých kosmických lodí, které jsou maskovány na nízké oběžné dráze Země, stejně jako dalších systémů uvnitř Země a Měsíce. Vlastenecké armády Spojených států a dalších národů mají nyní schopnost sestřelit orbitální plavidlo a deaktivovat tuto technologii pomocí pokročilých zbraní.

Jakmile však „mřížka“ klesne, všichni zažijeme náhlou změnu vědomí, která může být pro některé extrémně znepokojivá, dokonce smrtelná. Lidé, kteří inklinují k násilí, iracionálnímu chování a strachu, mohou mít tyto vlastnosti značně zesílené. Jiní, kteří jsou pozitivní a milující, si rychle vyvinou ohromující nové schopnosti, které mohou zahrnovat levitaci a telekinezi, stejně jako telepatii. Díky naší pozici v přeplňovaném mezihvězdném energetickém oblaku, do kterého se přesouváme, by se nám tyto změny zjevně již staly, kdyby proti nám nebyly použity technologie Draco. Nezdá se, že by naše armáda dokázala vypnout Dracovu síť ovládnutí mysli po etapách.

Jakmile na něj zaútočí, nebo možná jakmile ho pro ně zničí sluneční záblesk, celý řídicí systém zmizí z naší mysli – a zažijeme kvantový posun vědomí. Může vám to znít směšně, ale pro lidi v tajných vojenských programech je to velmi vážný problém. Vědí, že mřížka klesne, ať už jejich vlastními údery nebo masivními elektromagnetickými pulsy, které mají vycházet ze Slunce.

KAPITOLA 24

Kosmická bitva se stává osobní

T přeživší z Impéria migrovali na povrch Měsíce před 500 000 lety. Během této doby dramaticky klesli na výšku, protože žili na mnohem menším těle, ale pokračovali

být extrémně válečný, agresivní a negativní. Ze všech informací, které jsem shromáždil z různých zdrojů, včetně podplukovníka Gonzalese, Bruce a Peta Petersona, se zdá, že před přibližně 55 000 lety zasáhl celý Měsíc ničivý útok. Není jasné, kdo to Říši udělal, ale pravděpodobně to byl Draco. Corey řekl, že Měsíc byl zřejmě zasažen zbraní typu kazetové bomby. Skleněné kopule byly rozbity a okamžitě zbaveny tlaku, což zabilo téměř každého uvnitř. Je důležité zdůraznit, že duchovní ochrana není poskytována těm, kteří jsou na negativní cestě.

Megaudálosti, jako jsou tyto, vytvářejí karmickou rovnováhu, která těmto skupinám brání poškozovat životy mírumilovných civilizací.

Padlí andělé přistáli před 55 000 lety

Jen velmi malý počet lidí z Impéria přežil na některých jejich smrtelně zraněných lodích. Zbývalo jim právě tolik energie, aby mohli nouzově přistát na Zemi. Petova zpráva byla, že se to stalo před 60 000 lety. Gonzalesova zpráva, která se zdá být novější, je, že se to stalo před 55 000 lety. Tito lidé se stali „padlými anděly“, o kterých čtete v Knize Genesis. Už neměli schopnost opustit oběžnou dráhu Země. Když dám dohromady všechny různé zdroje informací a udělám ten nejvzdělanější odhad, zdá se, že tito lidé byli dvanáct až třináct stop vysokí obři s protáhlými lebkami. Podle

Gonzalesovi nebyly dobře přizpůsobeny zemské gravitaci, ani její atmosféře a choroboplodným zárodkům. Byli velmi křehcí, ale dokázali využít své pokročilé lékařské technologie, aby přežili.

Jejich přeživší poškozené lodě jim umožnily rozšířit se po Zemi. Všude, kam přišli, zavedli kontrolní systémy a etablovali se jako bohové. Jejich IQ bylo o mnoho desítek bodů vyšší než u všech ostatních na Zemi a byli to obři. Měli pokročilou technologii, která jim umožnila vyrobit veškeré jídlo, které potřebovali, stisknutím tlačítka. Na území dnešní Sahary založili velmi vyspělou civilizaci. Podle Bruce, Peta Petersona, Jacoba, Coreyho a dalších je pod saharskou pouští obrovská pokladnice ruin. To zahrnuje mnoho různých staveb postavených z obřích kamenných bloků. Zahrnuje také různé knihovny obsahující jejich nejcennější knihy. Tyto knihy sahají až do původního Impéria na Marsu a super-Země. Vysočiny jejich civilizace byly v Egyptě.

Egyptské kněžstvo později knihy lokalizovalo. Peterson měl to štěstí, že viděl některé knihy z první ruky ve Vatikánské knihovně jako součást přísně tajného programu vlády USA. Některé měly velmi pokročilá schémata základen, mateřských lodí a menších kosmických lodí. Mnohé byly vázané v kůži a měly na zadní a přední straně jednu plnou barvu, například červenou, modrou nebo zelenou.

Podle Bruce vytvářejí egyptské památky „šipku“, která ukazuje směrem k Libyi – pokud víte, co hledáte. Některé z nejlepších artefaktů jsou pod pískem v Libyi. Nejlepší artefakty byly nalezeny v jednom z ústí Velké umělé řeky, která vyvěrá z pouště z fosilního systému núbijských pískovců. Tato řeka dodává do Libye neuvěřitelných šest a půl milionu metrů krychlových sladké vody denně a pokrývá obrovskou vzdálenost 2 750 mil. Jde o největší projekt zavlažování na světě a Kaddáfí o něm hovořil jako o „osmém divu světa“. Bruce naznačil, že tato řeka je „vyražená studna“, která vyvěrá z oceánu uvnitř Země, a tak vysvětluje, jak se zdá, že se objevuje odnikud. Poblíž jednoho z ústí této řeky bylo vykopáno mnoho neuvěřitelně high-tech artefaktů a je považováno za nejpokročilejší místo svého druhu na Zemi. To je důvod, proč špičkoví kabalští lidé spolupracovali s Muammarem Kaddáfím, vůdcem Libye v letech 1969 až 2011, a umožnili mu koordinovat vlastní archeologické expedice. To je také zřejmě důvod, proč byl Kaddáfí zavražděn a proč je jeho syn Faith nyní „vězněn v cele velikosti kartonové krabice“. Faith stále ví víc, než Kabalovi prozradil, a proto je v tuto chvíli stále naživu.

Starověké zemské pyramidy

Podle různých zasvěcených byla civilizace obrů „padlého anděla“ zcela zničena před 50 000 lety. Škody byly tak extrémní, že veškerá bujná zeleň v oblasti saharské pouště byla zavalena a pokryta prachem.

Částečně to byla práce jejich nepřátel a částečně přirozené změny Země, ke kterým dochází každých 25 000 let. Přeživší utrpěli po této porážce dramatické snížení své moci a rozsahu. Byli si velmi dobře vědomi toho, že jim to Strážci udělali, a místo aby se snažili reformovat, pokračovali ve válčnictví. Přestože měli mnohem méně technologií než ve svém předchozím cyklu, postupně se z nich stala kultura budování pyramid. V lednu 2014 byla pod oceánem u pobřeží Portugalska objevena dokonalá pyramida. Podle článku, který to oznámil, „portugalské zprávy informovaly o objevu velmi velké podvodní pyramidy, kterou poprvé objevil Diocleciano Silva mezi ostrovy São Miguel a Terceira na portugalských Azorech. Podle tvrzení je struktura údajně dokonale kvadratická a orientovaná světovými stranami. Současné odhady získané pomocí digitální technologie GPS uvádějí výšku 60 metrů se základnou 8000 metrů čtverečních. . . .

Pyramida byla nalezena v oblasti středního Atlantiku, která byla pod vodou 240 000 let.“ než se konečně potopila. Jejím přiblížením se zabýval i britský časopis *The Times*, který odhalil, že pyramida byla větší než fotbalové hřiště. 241 Podobně Dr. Semir Osmanagich použil radiokarbonové datování, aby dokázal, že

tajemná pyramida Slunce v Bosně je stará nejméně 29 000 let. Tato pyramida je dvakrát větší než Velká pyramida v Gíze a je dokonale symetrická, kromě velkého nahromadění hlíny a trosk na jedné straně – pravděpodobně v důsledku velké změny Země. Zde je citát z oznámení: „Přesvědčivé údaje o lokalitě Bosenské pyramidy odhalené v roce 2008 a potvrzené letos několika nezávislými laboratořemi, které provedly radiokarbonové testování, datují místo na minimálně 29 400 +/- 400 let.“ Radiokarbonové datovací testy 29 200 let plus minus 400 let provedla Radiocarbon Lab z Kyjeva na Ukrajině na organickém materiálu nalezeném v lokalitě Bosenské pyramidy.

[242](#)

Před 25 000 lety se odehrála další cyklická katastrofa, která dále srazila „padlé anděly“ zpět. Jejich úroveň technologie byla opět snížena, ale znovu se dostali do popředí v civilizaci, kterou většina lidí nazývá Atlantida. Nějaký

z přeživších měli stále relativně špičkové technologie a schopnosti stavět pyramidy, zatímco jiní byli izolovaní a primitivnější. Zde jsou legendy mnohem jasnější a snáze identifikovatelné. V knize Enoch jsou tito „padlí andělé“ označováni jako Strážci.

Knihy Henochovy a atlantská potopa

Zdá se, že Bible a další související dokumenty předkládají rozsáhlé důkazy o mimozemšťanech na Zemi a na našem nebi. Slova, o kterých jsme si vždy mysleli, že je známe, jako „Bůh“ a „nebe“, mohou ve skutečnosti znamenat něco úplně jiného. Na webu Bible Reality Check WL Graham píše: „Mnoho jinak gramotných studentů teologie si neuvědomuje, že hebrejští pisatelé biblické literatury sdělovali svou víru v rozsáhlou rasu mimozemských bohů, které nazývali ‚Elohim‘. .

. . Zatímco toto výrazné podstatné jméno v množném čísle [Elohim], které se v biblických textech vyskytuje asi 2 570krát, je učencům dobře známo, že je přesně přeloženo jako ‚Mocní‘, téměř vždy je přeloženo [jako slovo] ‚Bůh‘. . Pozoruhodné je také správnější vykreslení [slova] ‚nebe‘ (hebr. Shameh/shamayim nebo řec. Ouranos) v jednoznačných moderních termínech, jako je kosmos, vesmír nebo vesmír ve všech biblických pasážích, které odkazují na mimozemské Elohimy Nejenže byli Elohimové aktivně zapojeni do pozemských konfliktů a dobývání ve starověkém světě, ale také se zapojili do bitev kosmických rozměrů, „hvězdných válek“, chcete-li, s mimozemskými protivníky, kteří jsou vždy zobrazováni jako bytostně zlovolní.“ 243 Jeden z nejdůležitějších starověkých písem, Kniha Henochova, která nebyla nikdy vytvořena to do Bible. V Novém zákoně jsou o ní stovky zmínek, včetně zmínek od Ježíše, který z ní přímo cituje. Byla ztracena v písku času a teprve znovu objevena otevřeným západním světem, když skotský cestovatel Robert Bruce v roce 1773 přivezl z Habeše tři kopie a poté ji Richard Laurence v roce 1821 přeložil do angličtiny.

Mnoho zasvěcených potvrdilo, že vlády tohoto období byly často ovládány negativními silami a nechtěly, aby citlivé informace unikaly na veřejnost, stejně jako to vidíme nyní. První verš je klíčem k tomu, proč Kniha Henochova nemusela udělat řez: „Slova požehnání Henochova, kterým [Elohim] žehnali vyvoleným a spravedlivým, kteří budou žít v den soužení, až budou odstraněni všichni bezbožní a bezbožní.“

Druhý a třetí verš se stanou ještě zajímavějšími, zvláště pokud opravíme „nebe“ jako „vesmír“ a „Bůh“ jako „mocní“: „[Já jsem] Enoch, spravedlivý muž, kterému mocní otevřeli oči . Viděl jsem vidění Svatého ve vesmíru, které mi andělé ukázali. Od nich jsem slyšel

všechno a z nich jsem pochopil – jak jsem viděl, ne pro tuto generaci, ale pro vzdálenou generaci, která má přijít.

Jak budou „zlí a bezbožní“ „odstranění“ v Knize Enochově? Odpověď se objeví hned na začátku, od 1:3–9. Opět slyšíme podobný scénář „slunečního záblesku“, jaký se objevuje v mnoha jiných písmech a zdrojích, o kterých jsme hovořili. Přestože se používají mužská zájmena, tato pasáž nakonec odkazuje na celý tým benevolentních mimozemšťanů:

Svatý Velký vyjde ze svého příbytku a objeví se v síle věčný Bůh bude šlapat po zemi své . . .
síly z nebes nebes. A všichni budou zasaženi strachem. Strážci se zachvějí a velký strach a chvění je zachvátí až do končin země. Vysoké hory se zachvějí a vysoké kopce se sníží a roztaví se jako vosk před plamenem. . . .

Všechno, co je na zemi,
zahyne a nade všemi bude soud. Ale se spravedlivými uzavře pokoj. . . . Ukáže se jim světlo a On s nimi uzavře mír. A hle! Přichází s deseti tisíci svých svatých, aby nad všemi vykonal soud a zničil všechny bezbožné.

Kdo jsou „bezbožní“ a „zlí“ v Knize Enochově? Zjistili jsme, že tito lidé byli mimozemšťané známí jako Strážci, kteří se začali křížit s původními pozemskými lidmi a vytvořili obry. Byli varováni Elohimy, že pokud to udělají, budou zničeni, ale neuposlechli. Tato další pasáž je z Enocha 6:1–3. „A stalo se, když se rozmnožily děti lidské, že se jim v těch dnech narodily krásné a půvabné dcery. A andělé, děti nebeské, je uviděli a zatoužili po nich a řekli si: ‚Pojďte, vyvolme si ženy ze synů lidských a zplodíme děti.‘“

[244](#)

V kapitole 7 slyšíme, že Strážci přinesli lidem civilizaci, ale nakonec se proti nim obrátili. „A když už je lidé nemohli udržet, obři se proti nim obrátili a pohltili lidstvo. A začali hřešit proti ptactvu, šelmám, plazům a rybám, jeden druhého požírali a krev pili. Pak Země vznesla obvinění proti nezákonným [245](#) Benevolentní mimozemšťané informovali obry, že se jedničky.“ stanou

vyhlazení za to, co udělali. Obři pak použili Enocha, aby prosili o odpuštění, ale byli odepřeni.

Toto vyprávění pokračuje v 15:3-10, kdy Elohimové odmítají žádost Strážců, aby byli ušetřeni následků celoplanetární katastrofy: „Proč jste opustili vysoký, svatý a věčný vesmír a leželi se ženami, a poskvřnili jste se dcerami lidskými a vzali jste si za manželky, a činili jste jako synové země a zplodili obry [jako své] syny? . . .

Dříve jste

byli duchovní, žili věčný život a nesmrtelní pro všechny generace světa. A proto jsem vám neustanovil manželky; neboť pokud jde o duchovní nebes, jejich příbytek je ve vesmíru. A nyní, obři, kteří jsou stvořeni z duchů a těla, budou nazýváni zlými duchy na zemi a na zemi bude jejich příbytek. Zlí duchové vyšli z jejich těl; protože se rodí z lidí a ze svatých Strážců je jejich počátek a prvotní původ.“

Kniha odhaluje, že obři byli zničeni při epické potopě, ale také naznačuje, že někteří přežili. Budoucí událost, která je označována jako „den dovršení“, by dokončila práci – a v kontextu to zní jako epický sluneční záblesk.

Ode dnů zabíjení, ničení a smrti obrů, z jejichž duší duchové vyšli, budou ničit, aniž by byli odsouzeni – tak budou ničit až do dne dovršení, velkého soudu, ve kterém věk bude dovršen, nad Strážci a bezbožnými, ano, bude zcela naplněn. (16:1-2)

Přeživší obři

Jak naznačila Kniha Enochova, obři z této civilizace přežili po celé Zemi po epické atlantské potopě. Často byly redukovány na primitivní úroveň, jako například v Americe. Pokračovali v budování mohyl, i když jen z hlíny, aby připomínali jejich dávný odkaz. Existuje neuvěřitelné množství vynikajících výzkumů, které je třeba provést o rozšířené přítomnosti obřích lidí po celém světě. Jim Vieria identifikoval plných tisíc, pět set různých novinových zpráv o těchto zjištěních v důvěryhodných zdrojích, jako jsou New York Times. Nyní si přečteme úryvek z popisu a

konference Jima Vierii a Hugh Newmana, která se konala v listopadu 2015, protože jejich výzkum je velmi působivý a ověřitelný.

Dlouhou dobu se mělo za to, že obří jsou jen součástí folklóru, ale nedávný výzkum starých dokumentů, novin, časopisů, zpráv z první ruky a starých fotografií nyní naznačuje, že to mohla být realita. Právě objevy v mohylách a megalitických nalezištích v Severní Americe vyvolaly obrovskou kontroverzi, protože existuje nejméně 1500 zpráv o obří rase, některé s dvojitými řadami zubů, rohatými lebkami, silnými čelistmi a protáhlými lebkami. vládl kontinentu nejméně od roku 7 000 př. Kr. Většinou se nacházely ve starověkých mohylách a bylo hlášeno, že dosahují výšky až 18 stop. Často mají zvláštní bronzové brnění, červené a blond vlasy, neobvyklé lebky a postavu, která naznačuje, že někteří z nich možná nepocházejí ze Severní Ameriky. Většina zpráv se pohybuje mezi 7 stopami a 12 stopami, ale stále to neodpovídá na otázku, proč byla tato část historie tak pečlivě zakryta.

[246](#)

Od Nové Anglie po Miami, Ohio a Kalifornii, tyto obr kostry byly vykopány po tisících, ale když se do toho vložil Smithsonian Institution, záhadně zmizely. Zákon Native American NAGPRA z roku 1990 odstranil poslední kosti z muzejních expozic, takže nyní existuje jen málo důkazů, o kterých bychom mohli pokračovat, ale zprávy, fotografie, vykopávky a svědectví očitých svědků – dokonce i od Abrahama Lincolna a dalších významných osobností – naznačují, že historické knihy jsou na pokraji přepisování. [247](#)

Viděl jsem pouze jeden příklad lebky s rohy a nejsem přesvědčen o její pravosti. Dvojitě sady zubů jsou mnohem běžnější. Mnohé z těchto lebek byly dostatečně velké, abyste si je mohli převléknout přes hlavu. Existuje několik vynikajících knih o obrech, které jsou plné výzkumu. Přežkoumat většinu těchto údajů je mimo rámec této knihy. Užitečný mi přišel Ztracený závod obrů od Patricka Chouinarda . Původně jsem zamýšlel, aby tato kniha byla založena pouze na výzkumu, dokud jsem neměl různé sny, které mě nutily podrobně pokrýt osobní stránku věci. Toto je skutečně jádro procesu vzestupu a bez této duchovní stránky věci se informace samotné nemusí nutně spojit se srdcem. Vzestup není mýtus – je to velmi reálný proces

rozsáhle předpovídal jak v široké škále starověkých kultur, tak i při výzkumu zasvěcenců z tajného vesmírného programu.

Chouinard sdílí legendy z jiných kultur, které jsou nápadně podobné poselství knihy Enochovy. Zde je citát ze strany 129 jeho knihy.

„Podle aztéckého mýtu během prvního věku neboli Slunce bohové Quetzalcoatl a Tezcatlipoca stvořili z popela rasu obrů, kterým dali jako výživu žaludy. Ale obři tak rozzuřili bohy kvůli své zlovolnosti, že se bohové rozhodli ukončit existenci obrů a poslali jaguáry, aby je zničili.

Pouze sedm přežilo nápor divokých zvířat.“ [248](#) Chouinard

také cituje z knihy Lucy Thompsonové z roku 1916, *To The American Indian*, ve které pojednává o svých vzpomínkách jako členka indiánského kmene žijícího v blízkosti řeky Klamath známé jako Yurok. Když Yurok dorazil, už tam byla domorodá skupina obrů s bílou kůží, známých jako Wa-gas. V tomto případě, stejně jako v jiných příkladech přeživších obrů, se stali mírumilovní a nesnažili se ublížit nebo kanibalizovat ostatní. Podle Thompsona „vzpomínky přenášené Wa-gasem byly, že tito obři byli velmi krutí a zlí. Bylo řečeno, že se s nimi Bůh znelíbil a zničil je a všichni zahynuli ze země.“ [249](#) Když provedete svůj výzkum, zjistíte, že obři žili na Zemi až do 19. století. Mnoho z nich se

nezreformovalo a neobrátilo se proti původním lidem a byli kanibalisté. Podle Bruce se mnoho indiánských kmenů spojilo ve svém boji na obranu proti obrům. Lewis a Clark se při svém historickém průzkumu Ameriky setkali s obry, což bylo dobře zdokumentováno v knize Paula Schraga a Xavianta Hazea *The Supressed History of America*. Množství informací, které lze o obrech sdílet a odhalit, je tak robustní, že bych klidně mohl napsat další knihu, která se zaměří pouze na tuto část příběhu. Legendy a objevy jsou skutečně celosvětové.

Jacob odhalil, že Cabal se extrémně soustředil na odstranění všech důkazů o obrech z veřejnosti. Smithsonian Institution byl často používán pro tento účel v 1800s a na do 1900s. Jejich taktika zahrnovala zničení všech nalezených koster, například jejich vyhozením do moře. Nyní jsou považovány za vzácné relikvie předků Kabaly a jsou zachovány. Každý, kdo najde tyto typy koster nebo artefaktů, bude okamžitě kontaktován a „důrazně povzbuzen“, aby nešel na veřejnost.

Lidé s protáhlými lebkami

Další záhadou v tomto příběhu je, že někteří potomci obrů si zřejmě zachovali prodlouženou lebku, ale její výška se snížila na konvenční lidské úrovni. Jacob naznačil, že na Zemi stále žijí takoví lidé a jsou soustředěni ve Vatikánu. Pete prozradil velmi podobné informace. Nedávno vystoupila informátorka Světové banky Karen Hudesová a řekla totéž na základě informací, které měla od zasvěcených osob. O této skupině mluví jako o „Homo Capensis“ a její zdroje jí řekly, že tito lidé řídí Cabal.

Na této planetě existuje druhý druh. Nejsou Zbytky mimozemšťané. . . . Jejich civilizací jsou po všem místo. . . . Tato skupina má velké mozky. Jsou velmi odlišní od Homo Sapiens. . . . Jedno z míst, kde se skrývali, je ve Vatikánu. Proto Vatikán nosí ty mitry. To také nosili velekněží v raných počátcích judaismu. Mojžíš byl ve skutečnosti Akenaten, který byl faraonem. Vědí to, protože o tom mluví papyry, které byly odebrány z jedné z pyramid. Lidé, kteří se zabývají archeologií ve [250](#) Izraeli, to vědí. . . .

Homo Capensis se nejen snaží udržet lidské bytosti pod kontrolou ovládnutí pomocí rozdělení a panuj pomocí našeho peněžního systému, dělali to také s našimi náboženstvími. . . . Poslal jsem e-mail jednomu člověku do Portugalska a druhý den šel na schůzku bankéřů. Poslal mi zpět e-mail, že na tom setkání byl jedinec s velkou lebkou a jasně modrýma očima. . . . Jejich lebky jsou po celé planetě. Není to konspirační teorie. To, že se tato skupina ráda skrývá a ráda obviňuje lidi z konspiračních teorií, neznamena, že tato fakta jsou mylná. Jsou to fakta! [251](#)

Může to znít nepochopitelně, ale když jsem hledal pro tuto knihu, našel jsem několik příkladů hrobů, kde byly pohřbeny elity s protáhlými lebkami. Tento první příběh se objevil v listopadu 2013: „Na nekropoli ve Francii byla objevena kostra starověké aristokratické ženy, jejíž hlava byla zkroucená do zdeformovaného špičatého tvaru. . . . [Philippe Lefranc, archeolog, řekl:] „Ve Francii, Německu a východní Evropě se tyto deformované lebky objevují v

hrobky bohaté na předměty." [252](#) Brien Foerster našel mnoho podlouhlých lebek

Peru, někteří ještě s dlouhými vlasy." [253](#) [254](#)

Další lebka „kuželovitá“ byla objevena v Rusku a zakryta v Rusku

Dnes:

Archeologové si lámou hlavu nad starověkými pozůstatky ženy objevené na místě poblíž Čeljabinsku, ruského města na východ od pohoří Ural. Přibližně 2000 let stará kostra se může pochlubit podivně tvarovanou lebkou. Kostra „kuželové hlavy“ ženy z kmene Sarmati, objevená na archeologickém nalezišti Arkaim, 4000 let starém osídlení, zcela nadchla lovce UFO. . . . Arkaim, ležící na ruském jižním Uralu, je často přirovnáván k anglickému Stonehenge, protože byl také používán pro pozorování hvězd. Ruská observatoř je prý ale technologicky vyspělejší a má příznivější podmínky pro astronomické pozorování. [255](#)

Protáhlé lebky byly také nalezeny při vykopávkách v Omsku na Sibiři. Jejich vzhled znepokojilo dělníky natolik, že někteří z nich plakali a mnozí odmítli pracovat s pocitem hrůzy. Podle ruského mediálního zdroje ITN „učenci z Omského muzea historie a kultury nemají žádnou přesvědčivou odpověď na původ těchto lebek, které byly nalezeny v pohřebních mohylách, o nichž se předpokládá, že pocházejí ze 4. ' bizarní tvar, neukazují je veřejnosti, protože se obávají, že by lidé mohli být příliš šokováni. „To lidi opravdu šokovalo a dokonce vyděsilo. Protože tvar lebky byl pro člověka neobvyklý, řekl Igor Skandakov, ředitel Muzea historie a kultury v Omsku. [256](#) V The Source Field Investigations jsem se věnoval časopisu Discover z roku 2009

článek, který odhalil stejné lebky v Boskopu v Jižní Africe. Mnoho článků, které se týkají těchto moderních protáhlých lebek, se je snaží všechny obviňovat z vázání hlavy. Článek Discover otevřeně přiznává, že tyto lebky mají mnohem větší mozkovou kapacitu, což naznačuje, že i ti nejprůměrnější z těchto lidí by měli IQ 150. „Dva neurovědci říkají, že dnes již vyhynulá rasa lidí měla velké oči, dětské tváře. a průměrnou inteligencí kolem 150, což z nich dělá génia mezi Homo sapiens.

[257](#)

Další dráždivé vodítko lze nalézt na dochovaných fotografiích prince Leonella a princezny D'Este, obou italských šlechticů ze 14. století. Dochované snímky obou lidí jasně naznačují, že měli protáhlé lebky. Výzkum rodu Este ukazuje, že potomci této italské skupiny, která měla vysoké politické vazby na Vatikán, jsou rozšířeni po celé Evropě. dřívějších britských manželů a překvapivě i královské rodiny. Švédská královna Viktoria, čtyřicet let stará, byla s tehdejší americkou prezidentkou Sarahem Polkem spojována. Jedním z jejích předků byl anglický král John, který v roce 1215 podepsal Magnu Chartu – původní základní kámen britské ústavy. V roce 2012 Bridge Anne d'Avignon, dvanáctka

Pete, Corey a Jacob, mimo jiné, dobře ví, že dnes na Zemi stále žije malý počet lidí s protáhlou lebkou. Občas s Dracem válčili a jindy s nimi uzavřeli spojenectví. V žádném případě neobhajují, abychom je pronásledovali nebo s nimi zacházeli jako se zločinci. Hrdinové mohou pocházet z nejnepravděpodobnějších míst. Pokud s nimi zacházíme jako s mimozemšťany nebo padouchy, budeme jen opakovat stejné cykly, které nás tak dlouho poškozovaly. Určitě však existují někteří z nich, kteří se zdají být velmi zaměřeni na zničení lidstva. Podplukovník Gonzales potvrdil, že tito lidé jsou silně zapojeni do bankovníctví a financí a představují jádro toho, co mnoho lidí nazývá Ilumináti, ale které SSP Alliance označuje jako „syndikáty vlády tajných zemí“.

Princ Lionello a princezna D'Este se zdatelně protáhlými lebkami

Corey nezávisle potvrdil, že mezi těmito lidmi a Dracem byla vypracována smlouva o prosazování jejich společných zájmů. Jacob odhalil, že to bylo na místě od dob královny Alžběty a jejího dvorního astrologa Johna Dee a v různých předchozích případech došlo k dalším spojenectvím. Rozhodně se zdá, že tento negativní vliv bude nakonec transformován, když procházíme procesem vzestupu, který tolik zdrojů předpovídalo.

Draco se již pokusil zradit všechny své lidské spojence, když jsme se dostali blíže k dlouho očekávané sluneční události. Všichni mimozemšťané uvízli v našem systému díky energetické stěně, která se objevila v prosinci 2014, běžně označovaná v SSP jako vnější bariéra. Tato bariéra se objevila poté, co Cabal vypálil superzbraň na jednu ze stovek obřích koulí, které dorazily do naší sluneční soustavy od roku 2012. Paprsek se odrazil zpět do podzemního zařízení v Pine Gap v Austrálii a zničil ho a vnější bariéru se okamžitě objevil. I když to všechno může vypadat docela fantasticky a

nepravděpodobné, Corey a já jsme oba zažili mnohonásobné, velmi vážné hrozby smrti od té doby, co jsme byli vtaženi do tohoto světa. Mnoho dalších je na stejné lodi. Přesto, protože jde o duchovní bitvu, která se musí řídit „Pravidly“, děláme vše pro to, abychom zajistili, že naše smrt nebude schválena. Pozitivní duchovní perspektiva je nejlepší ochranou pro každého, kdo se rozhodne zapojit do tohoto boje o znovuzískání kontroly nad naší planetou a její přeměnu v pozitivní, vyspělou vesmírnou společnost.

KAPITOLA 25

Plány budoucnosti

A Poté, co mi Ian řekl o Hoaglandově ohromujícím vystoupení v OSN, okamžitě jsem zavolal Ariel Booksellers a objednal kopii Hoaglandovy knihy *The Monuments of Mars*. Čekání mi dokonce připadalo jako věčnost ačkoli to bylo pravděpodobně méně než dva týdny. Když mi kniha přišla, jen stěží jsem dokázal potlačit své nadšení. Doufal jsem, že Hoagland bude mít nějakou představu o tom, kam tato civilizace šla nebo proč vymřela. Spojení mezi obličejem napůl člověka a napůl kočky a Sfingou, stejně jako pyramidami na Marsu i na Zemi, bylo velmi vzrušující. Zároveň jsem netušil, jestli by pouhé koupě takové knihy mohlo stačit k tomu, aby mě pronásledovali, vyslyšali nebo dokonce mučili a zabili. Nicméně tyto informace byly tak fascinující, že jsem byl ochoten riskovat svůj život, abych je získal.

Velká pyramida dekodována

Když jsem šel k přepážce se speciálními objednávkami v obchodě, museli jít hledat knihu dozadu a nechali mě čekat. To dále zvýšilo můj pocit neklidu, i když jsem ve vzduchu cítil silnou kytici kadidla a obdivoval ukázky krystalů. Začal jsem procházet hromádky a hledat cokoli dalšího, co se mi zdálo zajímavé. Mé oči se brzy upřely na Velkou pyramidu dekodovanou Peterem Lemesurierem. Listoval jsem tím a byl jsem oslněn množstvím složitých diagramů, které jsem viděl vnitřku pyramidy. Byla to vysoce matematická a technická kniha, která mě ani v nejmenším nevyděsila.

Dekódovaná Velká pyramida měla naprosto ohromující předpoklad – totiž že v pasážích Velké pyramidy bylo matematické poselství. Tento kód bylo možné úspěšně přeložit do mluvené řeči, kterou autor pečlivě zrekonstruoval a odhaluje logiku každého jednotlivého slova v pečlivém detailu. Časová osa pyramidy přesně určila mnoho našich vlastních historických událostí, které byly daleko v budoucnosti od doby, kdy byla pyramida postavena. Nejpřekvapivější je, že Časová osa pokračovala i přes náš vlastní přítomný okamžik a skončila několika velmi působivými událostmi. Autor dospěl k závěru, že pyramida byla nakonec postavena tak, aby zakódovala proroctví o globálním vzestupu. Rozhodl se to označit jako druhý příchod Krista nebo „mesiášský návrat“. Naznačil, že se to stane mnoha z nás, nejen jedné postavě, což se mi líbilo.

Autor ukázal ohromující počet spojení mezi Velkou pyramidou a křesťanstvím, zejména v kapitole 7, „Pyramida a 263 Toto bylo dočasně velmi oblíbené téma v 19. Kabala byla velmi psal o „Poselství z Egypta“, ale když jsem to přečetl, řekl jsem si, že jsem si jako svůj symbol, byl ve skutečnosti „proroctvím v kameni“ o příchodu duchovního vůdce, kterým pohrdali více než kýmkoli kýmkoli jiným. Když jsem si to přečetl v roce 1993, byl jsem těžce pobouřen a stěžím si, že jsem to mohl projít, protože jsem se celý život cítil odcizen křesťany, ale nyní si uvědomuji, že je to velmi důležité pro pochopení materiálu Zákona Jednoho.

Spojení mezi pyramidou a Biblí

Na straně 185 Lemesurier řekl: „Průměrný křesťan může být překvapen, když zjistí, že nebeské království, o kterém se v Novém zákoně opakovaně mluví, nebylo běžně chápáno současnými Židy jako nějaký druh posmrtného stavu duchovní blaženosti. Naopak, bylo to viděno jako nekompromisně fyzický Zlatý věk na Zemi – budoucí tisíciletí, které by se spravedliví mrtví fyzicky znovuzrodili, aby si ho mohli užívat. napsal prorok Izajáš (26:19); „Ti, kteří spí na zemi, se probudou a jiskru světla, které žít v noci vede na svět ty dávno mrtvé.““

[264](#)

Na straně 188 Lemesurier vytvořil zajímavé souvislosti mezi Biblí a fenoménem UFO, citací z kapitoly 19 Izajáše. "Pohledte, jak Hospodin přijíždí rychle na oblaku, sestoupí na Egypt." Krátce

poté velmi zajímavá pasáž hovoří přímo o Velké pyramidě jako o „posvátném sloupu“ a „oltáři“. Identita tohoto pomníku by byla v té době velmi dobře známá: „Až přijde ten den, bude v srdci Egypta oltář Hospodinu a na její hranici bude postaven Hospodinu posvátný sloup. Bude sloužit jako znamení a připomínka Hospodinu zástupů v Egyptě, aby, až se k němu odvolají proti svým utlačovatelům, poslal vysvoboditele, aby bojoval za jejich věc, a on je vysvobodí.“ (19: 16–17)

Hebrejské slovo pro „oltář“ může označovat velkou hromadu kamene, která je postavena na památku jakékoli památné události. Uchovává vzpomínku na něco, co mělo pro lidi velký význam. Hebrejské slovo, které se překládá jako „sloup“, je matstebah, což může označovat jakýkoli druh památky. Slovo má kořeny v egyptském mstpt, což znamená pohřební památník, a objevuje se také později jako arabské slovo mastaba. Jedná se o pyramidu s plochým vrcholem, o které se konvenční archeologové domnívají, že byla prvním prototypem designu, který nakonec vedl k vytvoření Velké pyramidy. Takže „mastaba k Pánu v srdci Egypta“, spojená s masovým vzestupem a mimozemšťany vystupujícími z mraků z „nebe“ nebo vesmíru, mění význam této biblické pasáže poměrně dramaticky.

Lemesurierovo stipendium na mě zapůsobilo ještě více na další stránce. V celé knize demonstroval, jak byla celá časová osa pyramidy kalibrována v egyptských palcích, kde jeden palec se rovná jednomu roku času. Úhlopříčky podél vnější strany pyramidy se velmi úhledně sčítaly do cyklu precese 25 920 let. Bez vrcholového kamene má pyramida šest stran a v pyramidové numerologii je šest číslem nedokonalosti a zla. Jakmile se vrchní kámen vrátí, stane se z něj pětistranný objekt a pět znamená božskou energii a vzestup. Lemesurier odhalil, že o výše citované biblické pasáži bylo již dlouho známo, že v ní byl zakomponován tajný matematický kód. Tento kód se objevuje ve vědě o gematrii, kde každé písmeno v hebrejské abecedě má odpovídající číslo. Pasáž o „velkém kamenném monumentu v srdci Egypta“ se sčítá s číslem 5449. To je pouze 0,27 palce od výšky Velké pyramidy, v egyptských palcích, pokud ji změříte odspodu nahoru. Zpočátku se to může zdát jako pošetilá náhoda, ale Lemesurier jich předvedl stovky a stovky.

Na další stránce pak Lemesurier citoval Matouše 21:42, kde se zdá, že Ježíš mluví sám o sobě, když říká: „Kámen, který stavitelé zavrhli, se stal hlavním úhelným kamenem. Lemesurier pak řekl: „Jakákoli budova, z

samozřejmě může mít úhelný kámen – většina jich má čtyři nebo více – ale existuje pouze jeden typ budovy, který může mít hlavní úhelný kámen nebo „náhrobní kámen v rohu“, jak to říká jeden překlad; a ta budova je pyramida. Přesto je zde odkaz konkrétně na budovu, jejíž hlavní úhelný kámen chybí – a dále je jasné, že konečné umístění tohoto základního kamene bude mít specificky [265](#) mesiánskou konotaci.“

— Jinými slovy, návrat vrcholného kamene je událost vzestupu, zdokonalování lidí na Zemi.

Po přečtení Zákona Jednoho na mě ještě více vyskočil další citát z Bible, o kterém Lemesurier zmiňoval. Začal Izajášem 26:1, kde se říká: „Máme silné město, jehož hradby a hradby jsou naším vysvobozením. Otevřete brány a vpustte dovnitř spravedlivý národ, národ, který si zachovává víru.“ V kontextu by to mohl být popis pyramidy a její symboliky. Může se to zdát jako vágní spojení, ale byl to další řádek z veršů 4, 7 a 8, který mě zaujal: „Důvěřuj na věky Hospodinu, neboť sám Hospodin je věčná skála. . . .

Cesta spravedlivých je rovná a ty ukazuješ správnou cestu pro přímé.“ „Věčná skála“ by klidně mohla být symbolem pyramidy, která po tak dlouhé době stále stojí. Časová osa se podobá rovné cestě uvnitř „věčné skály“, která označuje bránu k vzestupu uvnitř.

Jakmile jsem si znovu přečetl tuto pasáž při psaní této knihy, okamžitě jsem si vzpomněl, jak zdroj Zákona Jednoho popsal jejich stavbu Velké pyramidy. To se objevuje v sekci 3, otázce 12: „Postavili jsme z věčné skály Velkou pyramidu, jak tomu říkáte. Jiné pyramidy byly postaveny z kamene přemístěného z jednoho místa na druhé.“ [266](#) Když byli požádáni, aby objasnili, co míní „věčným kamenem“, odpověď se zdála záměrně vágní a matoucí. Zdálo se, že to zdroj dokonce potvrdil slovy: „Můžeme

odpovědět vám nějakým užitečnějším způsobem?“ [267](#) Teď jsem si uvědomil, že přímo cituji z knihy Izajáš a upozorňuji své čtenáře zpět na důležitost této pasáže.

Poslední biblický citát z Lemesurierovy knihy, o kterém budu hovořit, je z Lukáše 19:40: „Říkám vám, budou-li moji učedníci mlčet, kameny budou křičet nahlas.“ Podle Lemesuriera: „Prohlášení mohlo být záměrným odkazem na kameny Velké pyramidy – v takovém případě by prohlášení mohlo být chápáno jako záhadný (a ne netypický) způsob, jak říci, že tyto kameny měly pro lidstvo mesiášské poselství.“ [268](#) I když je mnoho z nás odcizeno křesťanství kvůli osidlům náboženství, od té doby jsem si uvědomil, že život a učení Ježíše velmi oslabily kabalou a vytvořily mnohem širší uznání

nanebevstoupení. Teprve když jsem byl v Kanadě v roce 2015, uvědomil jsem si, že základní duchovní poselství, které jsem celé ty roky učil, bylo stejné, jaké slyšíme od Ježíše a dalších velkých mistrů. Když jsem četl Nový zákon poprvé, byl jsem ohromen všemi odkazy na vzestup, které jsem přehlédl.

Ohromující biblické citáty o Nanebevstoupení

Zde jsou některé z nejsilnějších příkladů, které jsem našel, když jsem meditoval v kanadských Skalistých horách. Jsem si vědom toho, že tyto pasáže použili biblickí náboženští fanatici, kteří učili, že tím projdou pouze jejich „vyvolení“ a všichni ostatní shoří v pekle. Větší kontext, který jsem zde v *The Ascension Mysteries*, stejně jako ve svých předchozích dvou knihách, představil, činí z toho všeho mnohem zajímavější diskusi:

Spatřit! Říkám vám záhadu. Nebudeme všichni spát, ale všichni budeme v okamžiku, v mžiku oka, při posledním zatroubení proměněni. Neboť zazní trubka a mrtví vstanou nepomíjející a my budeme proměněni. Neboť toto pomíjivé tělo musí obléci nepomíjivé a toto smrtelné tělo musí obléci nesmrtelnost. (1. Korintánům 15:51–53)

Nebo jako blesk, který se osvěcuje z jedné části pod nebem, září do druhé části pod nebem; tak bude i Syn člověka ve svém dni. Nejprve však musí mnoho trpět a být zavržen tímto pokolením. A jako bylo za dnů Noeho, tak bude i za dnů Syna člověka. Jedli, pili, brali si manželky, vydávali se až do dne, kdy Noe vstoupil do archy a přišla potopa a všechny je zničila.

Podobně také jako bylo za dnů Lota; jedli, pili, kupovali, prodávali, sázeli, stavěli; Ale téhož dne, kdy Lot vyšel ze Sodomy, pršel oheň a síra z nebe a všechny je zničil. Stejně tak bude v den, kdy se zjeví Syn člověka. V ten den, kdo bude na střeše, a jeho věci v domě, ať nepřichází

a kdo je na poli, ať se také nevrací zpět. (Lukáš 17:24–31)

Pravím vám: Té noci budou dva [muži] na jednom loži; jeden bude vzat a druhý zanechán. Dvě [ženy] budou spolu mlít; jeden bude vzat a druhý zanechán. Dva [muži] budou na poli; jeden bude vzat a druhý zanechán.

A oni odpověděli a řekli jemu: Kde, Pane? I řekl jim: Kdekoli bude tělo, tam budou orli shromážděni. (Lukáš 17:34–37)

I odpověděv Ježíš, řekl jemu: Vidíš tyto veliké stavby? Nezůstane kámen na kameni, který nebude svržen. (Marek 13:2)

Ale v těch dnech, po tomto soužení, se slunce zatmí a měsíc nevydá své světlo a hvězdy na nebi budou padat a mocnosti, které jsou na nebi, se budou otřásat.

A tehdy uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou. A pak pošle své anděly a shromáždí své vyvolené ze čtyř větrů, od nejzazší části země až do nejzazší části nebe. (Marek 13:24–27)

A mocní setřou všechny slzy z očí svých; a již nebude smrti, ani smutku, ani nářku, ani bolesti již nebude; nebo dřívější věci pominuly. A ten, který seděl na trůnu, řekl: Hle, všechno tvořím nové. I řekl mi: Piš, neboť tato slova jsou pravdivá a věrná. (Zjevení 21:4–5)

A odnesl mě v duchu na velikou a vysokou horu a ukázal mi to velké město, svatý Jeruzalém, sestupující z vesmíru od mocných, mající slávu mocných; a jeho světlo bylo podobné kámen nejvzácnější, dokonce jako kámen jaspis, čistý jako křišťál. (Zjevení 21:10–11)

A mnozí z těch, kteří spí v prachu země, probudí oblohu; a ti, kteří mnohé obrácejí ke spravedlnosti jako hvězdy na věky věků.
(Daniel 12:2-3)

Neříkejte: Ještě čtyři měsíce, a pak přijde žeň?
Hle, pravím vám: Pozdvihněte oči svých a pohleďte na pole; neboť jsou již bílí ke sklizni. (Jan 14:35)

Syn člověka pošle své anděly a oni se shromáždí z jeho království všechny pohoršující a nepravosti; a uvrhne je do ohnivě pece; tam bude nářek a skřípění zubů. Tehdy zazáří spravedliví jako slunce v království svého Otce. Kdo má uši k slyšení, slyš. (Matouš 13:41-43)

V mém rozhovoru z 23. dubna 2016 s Williamem Tompkinsem odhalil, že Zsvěcená komunita je v otázce sluneční události tak rozdělená, že jen málokdo skutečně chápe, co se stane nebo jak se to stane.
„Nemusí to být tak destruktivní, jak si někteří lidé myslí. Může to být také úžasný nový způsob života, který bude zahrnovat prodloužený život. . . Existují krabice plné různých verzí toho, o čem mluvíte [z tajných zsvěcených studií]. Chyť jednoho nebo dva z nich a držet se, když se to třese, je pořád docela těžké!“ Pak jsem zavolał Pete Petersonovi a mluvil s ním o tom ještě tentýž den. Řekl: „Sluneční událost je přirozený jev. Tak se věci mají a čím si musíme projít.“

Probuzení poutníka

Do roku 1995 jsem přečetl tolik knih o UFO, starověkých civilizacích a paranormálních tématech, že jsem se rychle stal odborníkem. Také jsem své sny dokumentoval tři pevné roky. Během těch let poté, co jsem vystřízlivěl, se mi stalo několik velmi hlubokých synchronicity a ty nejlepší jsou uvedeny v Klíči synchronicity. Když moje matka požadovala, abych se po absolvování vysoké školy v roce 1995 odstěhoval, byl jsem nesmírně smutný a plakal jsem v trávě na dvorku. Přiletěl pták a dlouze na mě cvrlikal

čas, v tom, co vypadalo jako jasný pokus mě rozveselit. Krátce nato jsem se přestěhoval zpět do svého univerzitního města a získal místo u mého kamaráda Erice.

Nakonec jsem dostal práci na oddělení duševního zdraví v místní nemocnici, protože jsem ji chtěl využít k rezidenčnímu kreditu. Mým cílem tehdy bylo získat doktorát z psychologie. Nakonec mě po dvou a půl týdnech vyhodili za to, že jsem byl „příliš přátelský k pacientům“. Jel jsem domů zničený a zastavil jsem se v knihkupectví Borders na Wolf Road v Albany v New Yorku. Tam jsem našel výtisk From Elsewhere od Dr. Scotta Mandelkera. Podtitul zněl: „Subkultura těch, kteří tvrdí, že jsou nepozemského původu“. Když jsem to četl, smál jsem se, ale také jsem u jakékoli knihy použil techniku ESP zvanou „psychometrie“. Pokud jsem z knihy cítil mravenčení, když jsem si vyčistil mysl od všech myšlenek, věděl jsem, že je to cenné. Tato kniha mi v ruce připadala jako blesk. V zadní části, příloha 2, byl dotazník, který Mandelker používal k identifikaci Wandererů. Tyto otázky mě otřásly až do morku kostí, protože jsem nikdy neviděl tak intimní, osobní hodnocení mé psychologie – a to od úplně cizího člověka. Zde je to, co jsem četl:

1. Často jste se ztráceli ve snech o mimozemšťanech, UFO, jiných světech, cestování vesmírem a utopické společnosti jako dítě. Vaše rodina si myslela, že jste „trochu zvláštní“, aniž by věděli proč.
2. Vždy jste měli pocit, že vaši rodiče nejsou vašimi skutečnými rodiči, že vaše skutečná rodina je daleko a skrytá. Možná jste si mysleli, že věci kolem vás nějak „nejsou takové, jaké by měly být“ a připomínaly vám život někde „daleko“. Tato přesvědčení vám možná způsobila velkou bolest a smutek. Cítili jste se „mimo místo“.
3. Zažili jste jeden nebo více živých UFO zážitků (ve snu nebo v době bdění), které dramaticky změnilly váš život: pomohly vyřešit pochybnosti, inspirovaly důvěru a naději a daly vám smysl a větší účel. Od té doby jsi věděl, že jsi jiný člověk. Jako duchovní probuzení to změnilo váš život.
4. Jste skutečně laskaví, mírní, neškodní, mírumilovní a neagresivní (nejen někdy, ale téměř vždy). Peníze a majetek vás příliš nezajímají, takže pokud se „někdo musí obejít bez nich“, jste to obvykle vy – takové je vaše obvyklé sebeobětování. Akty lidské krutosti, násilí a věčné globální

- válčení vypadá opravdu divně (řekněme mimozemšťan?). Prostě nemůžete přijít na všech ten hněv, vztek a soutěživost.
5. Těžko rozpoznáváte zlo a podvod: někteří lidé vás nazývají naivním (a mají pravdu!). Když ve svém středu vnímáte skutečnou negativitu, zděšeně ucouvnete a můžete se cítit šokováni, že „někteří lidé skutečně takové věci dělají“. Jemným způsobem se ve skutečnosti cítíte zmatení. Možná matně tušíte, že jste poznali svět bez takové disharmonie.

 6. Podstatou vašeho života je sloužit druhým (ať už jsou to rodina, přátelé nebo v profesi) a ctíte velké ideály, které mohou být také poněkud nevinné a naivní (ve světských pojmech). Ale vy upřímně, hluboce doufáte, že zlepšíte svět. Mnoho zklamání a frustrace přichází, když se takové naděje a sny nenaplní.

 7. Zcela přijímáte vědecký temperament s chladným, rozumným a odměřeným přístupem k životu. Lidská vášeň a žhavá touha se zdají podivné: jste zmateni. Romantika a celý svět pocitů jsou vaší přirozené cestě opravdu cizí. Vždy analyzujete zkušenosti, a tak lidé říkají, že jste vždy ve své hlavě – což je pravda! [Poznámka: Tento typ Poutníka je méně běžný a pravděpodobně by tuto knihu nečetl – jejich skepticismus by byl příliš velký! Takový „zvláštní pták“ je pravděpodobně skvělý vědec.]

 8. Snadno se ztratíte ve sci-fi, středověké epické fantasy (jako Hobit) a vizionářském umění. Pokud máte možnost volby, mnohem raději byste žili ve svých snech o minulosti nebo budoucnosti než v přítomnosti. Někdy považujete svůj pozemský život za nudný a nesmyslný a přejete si, abyste mohli jít do dokonalého, vzrušujícího světa. Takové sny vás provázejí už dlouho.

 9. Máte neukojitelný zájem o UFO, život na jiných světech nebo předchozí pozemské civilizace jako Atlantida nebo Lemurie. Někdy máte pocit, že jste tam opravdu byli, a možná se tam někdy vrátíte. Takových knih může být na vašich knihovnách docela dost. (Ve skutečnosti je tato otázka prozradí, protože pouze Wanderers a Walk-in mají hlubokou, nehynoucí zvědavost na světy za nimi – a z dobrého důvodu!)

10. Máte velký zájem o mystickou spiritualitu (Východ nebo Západ),
teorie i praxe, s hlubokým pocitem, že jste mívali větší schopnosti a nějak jste je ztratili. Možná máte pocit, že je zbytečné se disciplinovat, protože „už jste tam byli“, ale nějak jste zapomněli, co jste dříve věděli. Lidé mohou pochybovat o vašem rozhodnutí, ale víte, že to není tak jednoduché.

11. Stali jste se vědomým kanálem pro mimozemšťany nebo něco jiného
nepozemský zdroj – a uvědomíte si, že smyslem vašeho života je pomáhat druhým růst a vyvíjet se. (S největší pravděpodobností už nespíte, Poutníku!)

12. Cítíte se a možná jste se celý život cítili ohromně
odcizení a pocit, že nikdy úplně nezapadnete. Možná doufáte, že budete jako ostatní, ze všech sil se snažíte být „normální“ nebo si sami sebe představujete jako všichni ostatní – ale podstatou je, že se prostě cítíte jinak a vždy se tak cítíte. Existuje velmi skutečný strach z toho, že nikdy nenajdeme místo na tomto světě. (Což možná ne! Poznámka: Toto je klasický profil Wanderers.)

Hledání důkazu

V tomto dotazníku jsem získal 100 procent, což by mělo být zřejmé, pokud si přečtete první polovinu této knihy. Poutníci jsou zjevně mimozemské duše, které na této úrovni duchovní evoluce již překonaly lekce Země „třetí hustoty“. Dobrovolně sem přijdou a zapomenou, kým jsou, v naději, že pomohou zlepšit planetu tím, že se svými myšlenkami a činy ukotví ve vyšším vědomí. Je možné, aby „pronikli do zapomnění“ a vzpomněli si, kým skutečně jsou, pokud vykonávají práci. Dr. Mandelker naznačil, že pokud věříte, že jste tím, kým jste, musíte se zavázat k nalezení odpovědi.

Ověření se může objevit, pokud se věnujete jeho hledání. Byl jsem připraven. Přinesl jsem knihu domů, přečetl jsem ji velmi rychle a řekl o ní svému nejlepšímu příteli ze střední školy Jude. Doporučil nám, abychom dělali „automatické psaní“, kdy bychom meditovali s tužkou v ruce, které nepíšou, abychom zjistili, zda se dokážeme dostatečně vyjasnit, aby se něco stalo. Nakonec jsem dosáhl ohromujících výsledků. I když jsem necítil žádné spojení s křesťanstvím, moje ruka napsala „Kristus přichází“ dopředu a dozadu na stejný řádek. Z nějakého důvodu poslední dvě písmena druhého slova „th“ také vypadala jako slovo „Ra“.

Pak moje ruka náhle poskočila do zuřivé akce a rychle načmárala sekvence znaků před zastavením: „EC 40 57 & oxen“. Rychle jsme si uvědomili, že to byl biblický citát od Kazatele. Ani jeden z nás se necítil spojený s křesťanstvím, ale museli jsme si to vyhledat. Za starých časů nebyly žádné kapitoly — od začátku se počítala pouze čísla veršů. Čtyřicet veršů po začátku Kazatele bylo 2:22. Bylo to další „číslo synchronicity“ a tyto vzory jsem viděl na hodinách, poznávacích značkách a údajích počítačů v nejpozoruhodnějších časech za poslední tři roky.

Samotný citát ukazoval důvěrnou znalost toho, čím jsem právě prošel: „Proč se člověk lopotil a namáhal pod sluncem? Tohle taky nemá smysl.“ Rozhodně to vypadalo, že mluví o práci, ze které jsem byl vyhozen, a že to "nemá smysl" a nestarat se o to. Poslední řádek zněl: Jíst a pít a být šťastný ve své námaze: to je milost Boží. Cítila jsem, že dostávám jasné pokyny, abych si prostě našla práci a snažila se být šťastná, místo abych pracovala v psychiatrické léčebně, abych mohla získat kredit na stáž a získat doktorát z psychologie. Voli jasně odkazovali na sochu vodního buvola, kterou jsem koupil na veletrhu v Altamontu. Myslel jsem, že to představuje, že jsem se v pracovním světě stal „obtížným zvířetem“, jen abych zjistil, že je to jedno ze tří nejmocnějších zvířat v Africe. Nikdo by se neodvážil jít nikam do blízkosti buvola, tím méně se ho pokusit připevnit k pluhu.

Byla to významná událost s mnohem více podrobnostmi, než jaké jsem z toho získal záblesk světla na obloze. Nakonec jsem dostal práci pečující o lidi s vývojovým postižením v denním léčebném centru. Pracoval jsem za 5,77 dolaru na hodinu a denně jsem se potýkal s neuvěřitelným stresem. Všichni lidé s nezávažnějším a nejrušivějším chováním byli segregováni do jedné místnosti, a protože jsem vystudoval psychologii, předpokládali, že budu vědět, jak to zvládnout.

Je jedním z nás

Tu zimu jsem dostal účet za telefon ve výši 200 dolarů, který jsem nemohl zaplatit, díky dálkovému rozhovoru s mou bývalou přítelkyní z Japonska. I když jsme se rozešli, stále se mnou chtěla zůstat v pravidelném kontaktu a teď jsem dostal účet. Tu noc jsem se úplně zhroutila a plakala. Vzpomněl jsem si na starého muže, na své sny z dětství, na vize z Upgrade, které jsem měl, na záblesk světla na obloze a nyní na velmi bizarní biblický citát. "Pokud jsi tam venku a jsi skutečný, potřebuji, abys mi to řekl hned," vykřikl jsem. "Nemohu žít svůj život."

nevím, jestli je to pravda. Potřebuji důkaz. Pokud jsem mimozemská duše, jak říká kniha, musím to vědět."

Se nic nestalo.

Po pláči jsem se uklidnil a uvědomil jsem si, že telefonní společnost „omylem zapoměla“ uplatnit na mé hovory zlevněnou sazbu, jak jsem je požádal. Zavolaal jsem jim a snížil 200 \$ na 35 \$, jen tak. Když jsem šel spát, cítil jsem se lépe a málem jsem zapomněl na svou plačtivou, vysoce emocionální žádost.

Můj spolubydlící Eric se vrátil až poté, co jsem byl venku. Druhý den ráno jsem šel ven nastartovat auto, protože byla taková zima. Vrátil jsem se do domu a Eric tam stál v kuchyni. Po celém obličejí měl červené záhyby polštáře.

"Právě se mi o tobě zdálo," řekl. Řekl jsem mu, že o jeho snu neslyším, protože přijdu pozdě do práce. "Jo, ale tohle bylo o UFO." To upoutalo mou pozornost. Okamžitě jsem se přestal starat o to, abych přišel včas a poslouchal. V Ericově snu se na obloze objevilo hromadné pozorování UFO. Lidé šíleli, utíkali a schovávali se pod věcmi. Muž s šedými vlasy, prošedivělým plnovousem a županem v sandálech stál na plochem disku, který levitoval asi pět stop nad zemí. Okamžitě jsem ho poznal jako starého muže ze svých snů. Eric, moje bývalá přítelkyně Yumi, a já jsme tam stále stáli, když k nám začal vášnivě mluvit.

"Jsme vaši dlouho ztracení bratři a sestry." Celou dobu jsme tě hlídali a chránili. Na vaší planetě nyní probíhá velká transformace. Máte příležitost stát se něčím novým – transformovat se a vyvíjet se – pokud chcete. Mnoho z vašich lidí to nazvalo vzestupem. Vaše země a slunce procházejí hlubokou metamorfózou a vy také. Jsme na vás hrdí za to, jak tvrdě jste pracovali, abyste byli dobrým člověkem, milovali ostatní lidi, byli laskaví, trpěliví a odpouštějící. Ujistíme se, že během této změny zůstanete v bezpečí. Nepřijde ti nic zlého - jen přeměna."

Starý muž v určité chvíli přestal mluvit a ve vzduchu viselo ticho. The celá oblast byla nyní opuštěná, kromě UFO, které se vznášelo nad ním, s paprskem vedoucím dolů k plochému disku, na kterém stál. Yumi řekla Ericovi: "Neměl by si s ním někdo jít promluvit?" Eric odpověděl: "Nechám to Davida." Je to ten UFO chlap, bude vědět, co říct." Šel jsem ke starci a kotouč se spustil, abych na něj mohl jít. Jakmile jsme se přiblížili, poznali jsme se a objali se. Starý muž mě objal a upřeně se podíval

kontaktovat Erica a řekl: "Je velmi důležité, abyste věděli, že je jedním z nás."

Pak mě to zasáhne

Jakmile mi to dořekl, musel jsem spěchat do práce, protože jsem měl zpoždění. Lidé jeli vždy deset až patnáct mil za hodinu pod povolenou rychlostí na silnici 32 a to ráno se opakovalo. Přišel jsem pozdě a dostal jsem se kvůli tomu do problémů. Práce byla toho dne naprosto chaotická a já jsem měl hned po jejím skončení naplánováno zajat za rodinou. Byl jsem na New York State Thruway a mířil na sever v oslepující bouři. Moje auto děsivě klouzalo po silnici, když jsem narazil do vodních kaluží, a bylo to děsivé. Čelní sklo se zamlžilo a já sotva viděl. Svíral jsem volant a mé tělo bylo plné strachu, bolesti a smutku. Najednou, přesně v tu chvíli, mě to zasáhlo. Vzpomněl jsem si na modlitbu z předchozí noci. Ericův sen byl odpovědí. Zeptal jsem se vesmíru, zda jsem mimozemská duše, a dostal jsem velmi dramatickou odpověď – od samotného starého muže, který se objevil v Ericově snu. Ještě lepší je, že jeho sen poskytl přesvědčivý důkaz, že událost vzestupu se skutečně stane. Kdyby se starý muž mohl na požádání objevit ve snu někoho jiného, proč by lhal o tak důležitém tématu?

Auto jsem pro jistotu odstavil a asi půl hodiny velmi plakal. Podle když jsem skončil, deště pominuly a cesta byla opět bezpečná. Rozhodl jsem se, že musím brát Mandelkerovu knihu mnohem vážněji. Byl intenzivním znalcem materiálu Zákona Jednoho, který jsem nikdy nečetl. Rozhodl jsem se, že ty knihy potřebuji, a dostal jsem je o necelý měsíc později, v lednu 1996.

Pozoruhodné ověření

Série Zákon jednoho říká, že v naší sluneční soustavě existuje super-Země, která explodovala kvůli válečným činům před 500 000 lety. Byl jsem ohromen, když jsem to viděl, protože jsem znal Van Flandernovu hypotézu o explodované planetě a vždy jsem chtěl vědět, co se stalo. Tato planeta byla v knihách Zákona jednoho nazývána Maldek. Že Brilliant Pebbles vytvořili přesně stejné datum této katastrofy, jsem se dozvěděl až o osmnáct a půl roku později. Zákon jednoho také řekl a

civilizace na Marsu existovala a zničila jejich atmosféru – opět válečnými činy. Většina lidí na Marsu a Maldeku se nakonec masově reinkarovala na Zemi, aby si odpracovala karmu. Mnoho lidí stále nosí v podvědomí vzpomínku na toto trauma a na život pod totalitní rasou. The Law of One také naznačoval, že malé množství dalších uniklo katastrofě a nereinkarovalo se jako všichni ostatní, ale podrobnosti byly nejasné. Díly jsem dal dohromady až o mnoho let později, počínaje rokem 2014.

The Law of One široce hovořil o Cabal na Zemi, kterou nazývali „negativní elitou“. Jasně to také naznačovalo, že tito lidé byli ovládáni vysoce negativní mimozemskou skupinou zvanou Orionská konfederace. Nebyl poskytnut žádný popis toho, jak Orionci vypadali. Jacob i Corey potvrdili, že Draco má hlavní pevnost v souhvězdí Orion.

Je těžké vysvětlit, kolik stovek věcí jsem zkoumal předchozí roky, které se v těchto knihách objevovaly. Myslel jsem si, že jsem rozvinul originální objevy a zajímavé nápady, které předtím nikoho nenapadly. Knihy Zákon jednoho obsahovaly vše, co jsem si myslel, že vím, a pak šly daleko, daleko za mou vlastní úroveň vývoje. Proběhla rozsáhlá diskuse o Velké pyramidě, která zcela vyplatila veškerý můj výzkum na časové ose pyramidy. Skupina mluvící slovy se identifikovala jako Ra a řekla, že je to dobrotivá skupina, která postavila Velkou pyramidu jako maják pro náš vzestup. Netušili, že bude převzat a použit jako symbol pro negativní elitu, a nyní tu byli, aby pomohli napravit škody.

V Zákoně Jednoho bylo několik vodítek, že velmi podporovali křesťanství a pomohli zajistit jeho rozvoj. Pochopili, že organizované náboženství způsobilo velkou škodu, ale celkový účinek byl stále pozitivní v tom, že lidem pomohl stát se shovívavějšími – a „v odpuštění spočívá zastavení kola karmy“. Termín, který Zákon Jednoho používal pro nanebevstoupení, byl biblický, převzatý přímo z Knihy Matouše.

Termín byl „sklizeň“. Toto je analogie, kterou Ježíš dělá, když je plevel ponechán růst společně s pšenicí až do „žně“. V té době dochází k rozdělení. Plevel se vytrhává jeden po druhém. Lidé, kteří zůstanou, pak „září jako slunce“.

Začal jsem mít sen za snem, že mimozemšťané chtějí mluvit přímo se mnou. V jednom snu jsem měl přátelského ducha, který mi mluvil slova do ucha. Bylo mi řečeno, že je slyším, ale nikdo jiný, takže bych je měl nadiktovat na pásku

zapisovač. Jak jsem důkladně zdokumentoval na svých webových stránkách, začal jsem tuto techniku praktikovat v listopadu 1996 a dosáhl fenomenálních výsledků. Používal jsem protokoly dálkového sledování, abych se ujistil, že si vědomě neuvědomuji, co bylo řečeno, abych neměl žádné emocionální reakce a neanalyzoval žádná data, pokud jsem něco slyšel.

Začaly mnou proudit záhadné věty. První den mi bylo dáno proroctví, že se „jedné z našich žen, Terezii, křesťance“, stane něco, kvůli čemuž bude „nefunkční“. O jedenáct dní později matka Tereza dostala infarkt. Na prvním sezení mi bylo řečeno: „Náboženství, o která se zajímám, budou jednoho dne osvětlena a my půjdeme do větších výšin jako konglomerát ve vesmíru.“ Slyšel jsem také větu, která potvrdila mé domněnky o hluku vycházejícím z televize: „[Vaše] země a kontinuita [je] zastíněna neviditelnou rukou, která ovládá zvuk ve spodním uchu. [Je to] zvuk Hádů – masíruje spánky.“ Zdá se, že to také odkazuje na technologii Draca, která nás společně brzdí před vzestupem a která se náhle vypne, pokud Aliance zničí zařízení generující signál. O něco později vydalo prohlášení o možných katastrofických událostech, které nastanou pro lidi na negativní časové ose: „Kniha s názvem Řecké mytologie. Náhrobní kámen, mluvící o větru sedmdesát mil za hodinu ze všech stran. Pozastavte se, aby byly kroky vlády dokončeny.“

[269](#)

O dva dny později, 12. listopadu 1996, jsem slyšel: „Ahoj, Davide. Plán B. Už je to hodně dlouho. Vybudovali jsme a zničili civilizace. Jak proces probíhá, dochází ke vzestupům a začíná nový cyklus.“ Bytosti prokázaly smysl pro humor 16. listopadu, když řekly: „Kdo si myslíte, že jsme? Vesmírní mimozemšťané? Špatně. To je jediná věc na naší službě

musíme pomoci.“ [270](#) Přemýšlel jsem, jestli jsem tehdy mluvil s mimozemšťany Grayova typu, a tohle byla vtipná výtka té myšlenky.

O několik sezení později, 22. listopadu, jsem se zeptal: "Můžete mi v tuto chvíli poskytnout nějaké obecné informace o UFO?" Odpověď byla: „Absolutně ne! Účelem zde není zdržovat se – je to posunout vás dál. . . . Vložili jsme A až Z a zanedlouho máme webový odkaz do vesmíru. Cíťte, jak ve vás zpívá refrén – ve mně, a vězte, že všechno je v pořádku, že to dobře končí. Církevní tradice symbolismu bude obnovena. Věřte tomu, když vám řeknu, že se blíží konec – konec organizovaného materialismu. Musíte naslouchat svému vnitřnímu hlasu – nic jiného vám nepomůže. Hlas vašeho ega vás zničí.“

[271](#)

Začal jsem běžně získávat přesná proroctví budoucích událostí. Na jednom z úplně prvních sezení 30. listopadu 1996 mi bylo řečeno: „Homeopatická televize. Myslet si

Art Bell dělá jógu.“ ²⁷² Toto prohlášení si lidé mohou přečíst na mých webových stránkách již od roku 1999. V roce 2013 jsem nakonec přijal pozvání do pořadu na Gaiam TV, kde se v té době převážně natáčela videa o józe. Moje první vystoupení bylo v Beyond Belief s Georgem Noorym. Je pozoruhodné, že Noory byl nyní hostitelem Coast to Coast AM poté, co v roce 2001 nahradil Artu Bella. To byl příklad čtrnáctileté časové smyčky, která byla veřejně zdokumentována. Existují desítky a desítky dalších časových smyček. Zažil jsem jich obrovskou sérii v Kanadě, když jsem v září 2015 popisoval tuto knihu, jak si brzy promluvíme.

Stalo se velmi běžné, že jsem měl na stole hromadu pásek, které mohly být až měsíc staré. Posadil jsem se, abych je přepsal, a slova by popisovala něco, co se mi právě stalo. Bylo to nesmírně fascinující a stalo se to téměř pokaždé, když jsem to udělal. V jednu chvíli jsem byl v kavárně ve Woodstocku a mluvil jsem s chlápkem, který citoval Josepha Campbella, že náboženství jsou jako software pro přístup ke Stvořiteli. Přišel jsem domů, posadil se, spustil kazetu a první, co jsem slyšel, bylo: "Stahujeme nový software."

Můj spolubydlící Eric byl informován: „Budeš rád, když budeš vědět, že tvé studentské půjčky pro New Paltz přišly.“ To nedávalo žádný smysl, protože jsme oba vystudovali New Paltz a on nyní získával magisterský titul v Albany. Ani jeden z nás neměl peníze a na nájem nám chybělo 876 dolarů. Byl to vážný problém. Eric jednoho dne vešel dovnitř a řekl mi, ať si sednu. Právě mu volala jeho matka. New Paltz předělával kancelář kvestora. Odstěhovali od stěny kartotéku a za ní se skrýval šek na stafordskou půjčku pro Erica. Šek byl na 900 dolarů a stále byl dobrý.

V tom prvním měsíci jsem měl s tímto vesmírem neuvěřitelné zážitky inteligence. Každé ráno jsem načerpal nové informace. Bylo mi řečeno, že se příliš bojím a byl bych mnohem šťastnější, kdybych se naučil relaxovat a meditovat. Bylo mi také řečeno, že se musím přestat snažit mít lidi na Route 32.

Byl jsem varován asi čtyřikrát nebo pětkrát, ale odmítl jsem poslouchat. V úterý jsem dostal zprávu, která říkala: „Můj dar světu bude list papíru o rozměrech tři a půl na jedenáct. Očekávejte to v pátek, devadesát minut do desáté hodiny.“ ²⁷³

V pátek v půl deváté jsem se při jízdě srazil s autem přede mnou moje cesta na školení pro lékařskou certifikaci v Poughkeepsie. Žena uvnitř se mě nakonec pokusila žalovat o 200 000 dolarů, přestože měla na nárazníku jen promáčklinu o velikosti desetníku. Zjistil jsem, že se předtím dopustila pojistného podvodu. Nakonec se snažila spokojit s 10 000 dolary a nikdy jsem neslyšel, zda

pojišťovna jí něco dala nebo ne. Ten den mi důstojník napsal lístek – na list papíru o rozměrech tři a půl krát jedenáct palců. Jakmile jsem si to všechno dal dohromady a uvědomil jsem si, že tyto dobromyslné bytosti povolily mou autonehodu a následnou hrozbu drtivé žaloby, nějakou dobu jsem velmi plakal.

To byla velmi střízlivá připomínka skutečnosti, že lidé, se kterými jsem byl nyní v kontaktu, byli páni karmy, chcete-li. Musel jsem respektovat je a příležitost, kterou jsem dostal. Nanebevstoupení je těžce vydělaný proces, ne snadná bábovka. Události, které se v našem životě dějí, nejsou náhodné. Jsou velmi přesně naskriptované vyšší inteligencí. Proces vzestupu zahrnuje uvědomění si vztahu mezi vašimi myšlenkami a činy a výsledky, které pak nastanou.

Sir John a Porphyry: The Canada Time Loop

V době psaní tohoto článku jsem cestoval do Banffu v Albertě v Kanadě pětkrát za účelem duchovního odpočinku a samoty. Pokaždé, když jsem tam šel, objevila se v mých snových a čtenářských denících úžasná prorocství o časové smyčce. Cítil jsem se spontánně veden k tomu, abych si přečetl svůj deník o určitých událostech z mé minulosti, o kterých jsem přemýšlel, jen abych zjistil, že sny a čtení, které jsem si zapsal během stejných časů, se vztahují k mé přítomnosti. Nejnovější příklad začal 4. září 2015 a byl pravděpodobně tím nejzázračnějším ze všech. Nakonec se objevilo přes dvacet pět různých korelací k mé současnosti, všechny vysoce specifické.

Zde je záznam do deníku, který jsem napsal hned poté, co se to začalo dít:

„Hrál jsem na kytaru a jemně mě inspiroval, abych se vrátil ke svým četbám a přečetl si o svých zážitcích. Rozhodl jsem se prozkoumat sekci 80 ze začátku března 2000. Téměř okamžitě tam byly hluboké souřadnice mé současnosti. . . .

A šlo to mnohem dál. Dostával jsem se do nějaké formy kosmické vojenské služby, která zahrnovala kombinézy. [Všichni lidé v SSP nosí kombinézy.]

Řada čtení pro mě měla velmi cílené zprávy o knize, kterou právě píšu. Potvrdili, že musím mluvit o sobě a o cestě, jak jsem všechny tyto informace dal dohromady.“

Brzy jsem si uvědomil, že se musím vrátit do 21. února 2000, abych viděl celou časovou smyčku. Zde je část toho, co jsem četl: „Nedovolte, aby vám opovržení a posměch ostatních bránilo být efektivní ve vašich cílech. Zachovejte si čistou hlavu a zůstaňte uvolnění, s vědomím, že tyto věci mají skutečně konečný závěr

slova, jak nyní stojí, a že tento okamžik [vzestupu] se skutečně blíží s neochvějnou jistotou hodin odbíjejících hodinu.

„A my dodáme, že tato okolnost nerozlišuje mezi minulostí, přítomností a budoucností v okamžiku svého příchodu. Je to téměř výhradně stvoření kolektivního lidského vědomí a tento „kosmický spouštěč“ může být spuštěn podle libosti v průběhu několika příštích let, v závislosti na vibracích lidstva jako celku.

„Chceme, abyste zůstali na správné cestě a uvědomili si, že vše, co vám bylo poskytnuto, bylo součástí obrovského daru vyšší inteligence. Vy sám jste nic neudělal; je to spíše dílo Krista a Boha Otce/Matky, které se pohybuje skrze vás. Dokud si to dokážete připomenout, můžete pokračovat v přeorientování zaměření zpět na cíl a cíl, kterým je dosažení konečného shledání s touto světelnou/láskou energií. Pokud se kniha stane příliš technickou ve své schopnosti psát od začátku do konce, pak nebude lidi inspirovat způsobem, který je nezbytný. Při psaní použijte svou intuici.“

[274](#)

5. března 2000 jsem žurnáloval o svědectví Sgt. Clifford Stone, svědek projektu Disclosure Project, který tvrdil, že pracoval na operacích obnovy mimozemských havárií, a který pak četl. Méně než měsíc a půl před kolapsem dot-com toto čtení poskytlo ohromné vodítko k tomu, co se má stát. "Jsem archanděl Michael." Ztráty zisku před korporacemi jsou nyní nastaveny tak, že budou vyžadovat delší dobu stahování než kdykoli předtím. . . . Existuje jen omezená řada příležitostí, jak takříkajíc zatížit základní desku, než vám to vypadne. A to se bude dít ve větší a větší míře. . . . Navrhujeme, jakkoli budete chtít apelovat na učedníky vědeckého bratrstva, abyste měli na paměti mimozemská spojení a také teologická spojení. . . .

„Jeden šaman by měl sklízet odměny stejně jako druhý a pamatujte, že tuto [knihu] nepíšete ani tak pro vědeckou komunitu, jako spíše pro intelektuální a duchovní komunitu. Nebojte se změnit architekturu tohoto rozvíjejícího se projektu tak, aby odrážela již brzy, odkud vaše zdroje pocházejí a jak jste byli k tomuto výzkumu vedeni. . . .

Pokaždé, když vzdorujeme gravitaci ve zdravém smyslu slova, vzbudí se velký zájem. A tak můžete vidět, že diskuse o antigravitaci se stane mnohem živější, když se do rovnice sloučí nové chápání stvoření. Oběť touhy je nezbytná, stejně jako by si to přáli sir John Alexander a Porphyry.“

[275](#)

Právě jsem ignoroval ten poslední řádek v době, kdy to přišlo. Čtení často říkali spoustu podivných a tajemných věcí. Nikdy jsem se neobtěžoval zkoumat, kdo byl sir John Alexander nebo kdo nebo co byl Porfyrij, ačkoli jsem si myslel, že by to mohl být řecký filozof. Teď jsem to musel vědět. Téměř okamžitě jsem zjistil, že Sir John Alexander Macdonald byl prvním premiérem Kanady. V roce 1885 založil Banff, přímo tam, kde jsem uprostřed této neuvěřitelné časové smyčky pobýval, jako přírodní rezervaci. V roce 2008 tam byl pozván na konferenci, kde jsem byl také. ²⁷⁶ Důkazem toho, že jsem byl v Banffu, bylo to, že jsem

Toto čtení bylo z roku 2000.

Dále jsem zjistil, že slovo „porfyr“ ve skutečnosti v řečtině znamená „fialový“. Porfyr je druh purpurové žulové skály – a ze všech stran jsem byl obklopen jeho horami. Ve skutečnosti kousek na jih přes hranici z Banffu do Montana vás zavede na Porphyry Peak. ²⁷⁷ Hornický web vysvětlil, jak na to fialovou žulu lze snadno vytesat do obrovských bloků: „Je to druh žuly, která přirozeně prošla zemskou kůrou. . . . Vzhledem k tomu, že formace má vertikální vrstvy, těžba kamene vyžaduje velmi málo energie. . . . Navzdory své proměnlivé tloušťce je snadné dosáhnout rovného povrchu, který splňuje moderní standardy ADA. Porfyr se nejčastěji krájí na kostky, aby se dal instalovat do vzorů.“

²⁷⁸

Nyní na mě dopadla plná váha „časové smyčky“. Ve Velké pyramidě je vzestup a svět duchů symbolizován purpurovou žulou – porfyrem – na rozdíl od vápence, který naznačuje materialitu. Celá Králová komnata je vyrobena z purpurové žuly. Otevřený sarkofág v Králově komnatě představuje konec smrti a bránu k nanebevzetí – a je také vyroben z porfyru. Toto spojení se objevilo mimo jiné v díle okultistky Heleny Blavatské. ²⁷⁹ Dalším bizarním spojením „časové smyčky“ je to, že Prince, „Purple One“, jehož film a píseň „Purple Rain“ jsou nadčasovou klasikou, zemřel tři dny předtím, než jsem do knihy přidal tuto sekci. Tuto souvislost jsem vědomě rozpoznal až po napsání a odeslání úplné analýzy.

Gerry Cannon poukázal na to, že porfyrová rakev v Králově komoře má přesně stejné rozměry jako Archa úmluvy v Bibli. „Slovo archa pochází z hebrejského slova aron, což znamená truhla, schránka. Jeho rozměry jsou v Bibli popsány jako 2,5 lokte x 1,5 lokte x 1,5 lokte (45 palců x 27 palců x 27 palců). Je zvláštní, že toto je přesný objem kamenné truhly nebo porfyrové truhly v Králově komnatě ve Velké pyramidě v Egyptě. . . .

Protože pyramida byla postavena a zapečetěna dávno před dny

Mojžíš, když postavil archu a svatyni svatých a zůstal zapečetěný po více než dvacet pět století až do devátého století po Kristu, neexistuje přirozené vysvětlení pro jev, že obě stavby mají identické rozměry [280](#) objemů.

Pak to bylo ještě podivnější. Vyhledal jsem Porphyryho, filozofa, a našel že přímo odporuje snahám císaře Konstantina vytvořit náboženství z Ježíšova učení. Konstantin odstranil mnoho písem, jako je Kniha Enochova, aby vytvořil „kanonizovanou“ Bibli, kterou nakonec schválil. Konstantin také zakázal Porfyriovy knihy. V The Philosophy from Oracles Porphyry řekl: "Bohové prohlásili Krista za nejzbožnějšího, ale křesťané jsou zmatená a zlá sekta."

[281](#)

To bylo přesně to, co jsem cítil, až do probuzení, které jsem měl na této cestě. Právě jsem začal číst Bibli a byl jsem oslněn proroctvími, která jsem našel. Časová smyčka se začala dít až poté, co jsem si přečetl Matouše, Marka, Lukáše a Jana.

Celá zakódovaná pasáž zněla: „Oběť touhy je nezbytná, jak by to chtěl sir John Alexander a Porphyry.“ Myslel jsem na to, jak tolik lidí cítí hlubokou, mučivou touhu po chuti nekonečna. Místo toho můžeme ve skutečnosti obětovat ono „opakovací nutkání“ traumatu a touhy tím, že skočíme a půjdeme na místo, jako je Banff, nebo si sami přečteme starodávná písmena. O několik řádků později toto stejné čtení říkalo: „Sokrates, Hipparchos a mnozí další zkoumali božské duchovní důsledky znalostí, které jim byly předány z Atlantidy. Vy sami můžete pokračovat ve filozofování o současné teorii, která vám byla předána, abyste dospěli k novým závěrům. [282](#) Tato pasáž mě přivedla k pozdější citaci z Platóna v této knize.

Hvězdná brána se skutečně znovu otevře

Bylo velmi jasné, že „souřadnice“ této patnáctileté časové smyčky se rozprostírají v několika dnech. Mnoho dalších podrobností vyskočilo, když jsem četl dál ve svých soukromých zápiscích. Některé z nich byly zveřejněny na mém webu a mohly být staré patnáct let. Největší dárek se mi objevil v den mých narozenin, 8. března 2000. Za prvé, čtení uvádělo datum 5. května 2000. To skončilo přesně v den, kdy jsem poprvé přepsal pásku. Netušil jsem, že je tam i mnohem větší časová smyčka.

Když jsem procházel touto časovou smyčkou v Banffu, jediné, na co jsem mohl skutečně myslet, byla skutečnost, že rok 2012 přišel a odešel bez incidentů. V jednom čtení to bylo přímo řešeno: „Abyste nezaostali za cílem, dáváme vám strukturu ve smyslu přibližných časových linií, ve kterých tuto práci dokončit.

Hvězdná brána se skutečně znovu otevře přibližně v roce 2012 a tak nějak. . . .“

Co mysleli „přibližným . . . a tak dále“? Vrátil jsem se k první řádek čtení a uvědomili si, že další objasnění bylo poskytnuto „přibližnému datu roku 2012“. Termín „měsíce“ byl použit jako záhadný časový ukazatel, možná pro roky, následovně: „Piloti pak naplánovali let tak, aby byl o několik měsíců zpožděn, zatímco okolní okolnosti se stále více a více vyskytovaly. Máte všechny zkušenosti, které jsou potřeba k tomu, abyste věřili zde uvedeným návrhům.“ Časově ohýbané čtení naznačovalo, že k události stále dojde, ale bude odložena o několik let po roce 2012.

To dokonale zapadá do odhadů, které Corey Goode slyšel v SSP – totiž že k sérii slunečních událostí dojde někde mezi lety 2018 a 2023, i když přesný čas není znám.

Hned po řádku o otevření hvězdné brány stálo: „Tak pokračujeme v prohlížení vaše vyšší tělo jako prodloužení vašeho fyzického těla a uvidíte, jak probíhá evoluce. Téměř jsme s vámi dokončili cyklus bytí.

Práce, kterou děláme, představuje činy těch, kteří vás milují natolik, že jsou ochotni pracně zatáhnout za všechny páky a stisknout všechna tlačítka, čímž uvolní uložený potenciál v našem já a umožní, aby se projevil širšímu okolí. struktura osobnosti.

„Máte v sobě všechny nástroje, které potřebujete k úspěchu, a k tomu my jsou velmi vděční. Oceňujeme vše, co jste udělali pro sladění vašich skutečných kosmických energetických polí s těmi našimi. Ve vesmíru jsou nekonečné rasy bytostí, nekonečné možnosti, jak budou systémy fungovat, a přesto jste našli mnohá z největších tajemství, která jsou základem stvoření, jak ho znáte ve své vlastní oblasti.“

O pár řádků níže jsem si přečetl následující, což opět přineslo mnohem více „Pentagon si stále stěžuje na naše návštěvy, ale ty jsou velmi potřebné k tomu, aby se váš druh nezničil. Nepovažujeme všechny tyto jevy za negativní, nicméně pro neinformovaného člověka je snadné vnímat negativitu ve svém středu. Toto je funkce zrcadla vůči sobě, když je otočeno dovnitř. . . . Když si začnete uvědomovat nedeterministickou strukturu vaší fyzické roviny existence, a

mírou, do jaké inteligence tvaruje a formuje vše, co se děje, si skutečně můžete více vážit všech pozitivních událostí, které vám jsou přinášeny. V newtonském vesmíru jednoduché příčiny a následku, kdy jedna částice naráží do druhé, by tyto magické procesy nenastaly.

„Je pro vás moudré vždy rozpoznávat a děkovat vyšším silám v projevech, kterých dosáhnete. Nikdy nezapomínejte, že celá cesta je pro nás viditelná ve vašem trojdimenzionálním smyslu a my jsme vždy připraveni vám pomoci a vést vás po ní. Prozatím odjíždíme. Znovu vám připomínáme, že jste milováni víc, než si kdy dokážete představit, a že ve vaší budoucnosti budou převládat události, které to zcela správně definují.“ [283](#)

Je to stále lepší

Změny, které se nám nyní jako planetě dějí, jsou velmi zřejmé. Zdá se, že si lidé navzájem ubližují více než kdy jindy, ale ve skutečnosti se stáváme mírumilovnějšími lidmi. Rád bych to uzavřel vědeckou studií z 23. prosince 2015 — dva dny před Vánocemi —, která je skutečně pozoruhodná. Navzdory vřískání médií s titulky, které vyvolávají strach, míra násilí ve světě značně klesá:

Tento rok si můžeme pamatovat díky barelovým bombám, setnutí hlav a masakru v Bataclanu, ale podle harvardského psychologa [Stevena Pinkera] pozoruhodný dlouhodobý klesající trend násilí „Zprávy jsou porozumět světu,“ ~~řekla zprávy zavedl v roce 2015. Reuters Foundation.~~ Jen za posledních pět let skončily konflikty v Čadu, Peru, Íránu, Indii, Srí Lance, Indii a Angole, a pokud budou mírová jednání, která právě probíhají v Kolumbii, úspěšná, válka ze západní polokoule zmizí, řekl. . . .

[284](#)

Dříve se po celém světě válely války a mezi lety 1945 a 1990 jich bylo 30, které zabily 100 000 nebo více lidí, včetně válek v Řecku, Číně, Mosambiku, Alžírsku, Tibetu, Guatemale, Ugandě a Východním Timoru. S výjimkou loňských malých válek na Ukrajině se válečná zóna zmenšila na půlměsíc od střední Afriky přes Blízký východ do jižní Asie. V knize „Better Angels“ Pinker tvrdí, že téměř každý jiný druh násilí,

včetně vražd, trestu smrti, domácího násilí, mučení a lovu také prudce poklesla. [285](#)

Tibetáné praktikovali meditační disciplínu, která zahrnovala uklidnění mysli a láskyplné myšlenky. Kdybyste mohli mít každou myšlenku láskyplnou a meditovat o svém vlastním vědomí jako o „prázdném uvědomění“ vesmíru po třináct let, vaše tělo by se rozpustilo v čisté světlo. Říkají tomu Duhové tělo. Jen v Tibetu, Indii a Číně je zdokumentováno 160 000 případů, kdy se to stalo. Možná to není zrovna populární myšlenka, ale důkaz existuje. Přejít, o kterém hovoří Zákon Jednoho a moje vlastní čtení, nevyžaduje, aby každá myšlenka byla myšlenkou láskyplnou. Vše, co musíte udělat, je být mírně nad 50 procenty „služby druhým“ na rozdíl od „služby sobě“ a jste očištěni pro vzestup.

Doufám, že tě tam uvidím!

Poděkování

Psaní této knihy bylo věnováno velké množství času, pozornosti a péče a bez pomoci mnoha dalších by to nebylo možné. Rád bych poděkoval své matce Martě Watermanové; můj otec, Donald Wilcock; a mému bratrovi Michaelu Wilcockovi za to, že tu pro mě byli a vytvořili láskyplnou a podporující atmosféru, která to všechno umožnila. Rád bych poděkoval svým přátelům a učitelům ve škole, kteří mi poskytli cenné zkušenosti, které jsem potřeboval k tomu, kdo jsem nyní. Rád bych poděkoval Richardu C. Hoaglandovi za jeho úžasnou práci na Měsíci a Marsu a za to, že mi dal svolení použít snímky Enterprise Mission v této knize.

Chci se podělit o své upřímné uznání a poděkování všem zasvěceným, kteří mi na cestě poskytli informace, včetně Bruce, Daniela, Jacoba, Pete Petersona, Coreyho Goodea a Williama Tompkinse. Rád bych také poděkoval Dr. Steven Greer a jeho hlavní tým pro projekt Disclosure Project a Kerry Cassidy a Bill Ryan za vytvoření projektu Camelot a pozvání do tohoto světa.

Jsem velmi vděčný za Carlu Rueckertovou, Jima McCartyho a Dona Elkinse, protože Zákon jednoho byl tak zásadním prvkem mého probuzení. Děkuji také Dr. Scottu Mandelkerovi za jeho práci se mnou a klíčovou roli, kterou jeho kniha sehrála v mém vývoji. Chci poděkovat mnoha dalším lidem, kteří odvedli skvělou práci a které jsem při psaní této knihy citoval a inspiroval se jimi. Rád bych poděkoval zaměstnancům společnosti Prometheus za to, že mě přivítali v Ancient Aliens , a za to, že mi dali uznání Consulting Producer za veškerý výzkum a informace, kterými jsem přispěl k vytvoření jejich epizod, a zaměstnancům společnosti Gaia za pomoc při výrobě a distribuci mých pořadů. . Rád bych poděkoval vesmírným bytostem, které mě kontaktovaly a vedly celým mým životem a které se rozhodly sdílet svá slova skrze mě jako nástroj. A nakonec bych rád poděkoval vám, čtenářům těchto slov, že podporujete tuto práci a děláte svůj díl pro to, aby naše planeta byla zdravější a šťastnější.

Cítím obrovský pocit úspěchu, když jsem to napsal a cítím

že toto je „prequel“ k Klíči synchronicity, který je pak „prequelem“ k The Source Field Investigations. Doporučuji, aby nováčci četli knihy v tomto pořadí. Děkuji mnohokrát!

Poznámky

Kapitola první 1

- 1 Urban, Tim. "Fermiho paradox." Wait But Why, 22. května 2014. <http://waitbutwhy.com/2014/05/fermi-paradox.html>.
- 2 Griffin, Andrew. "Mars byl kdysi pokryt vodou, takže byl ideální pro mimozemský život." Independent (UK), 6. března 2015. <http://www.independent.co.uk/news/science/mars-was-once-covered-in-water-making-it-ideal-for-alien-life-10090198.html>.
- 3 Anderson, Gina. "NASA potvrzuje důkazy, že na dnešním Marsu proudí kapalná voda." NASA MRO, Release 15-195, 28. září 2015. <http://www.nasa.gov/press-release/nasa-confirms-evidence-that-liquid-water-flows-on-today-s-mars>.
- 4 Zolfagharifard, Ellie. „Marsova záhada VYŘEŠENA: NASA odhalila, že sluneční vítr svlékl planetu Atmosféra, která ji proměnila v suchý a vyprahlý svět.“ Daily Mail, 5. listopadu 2015. <http://www.dailymail.co.uk/sciencetech/article-3305797/Mystery-Mars-lost-atmosphere-SOLVED-Nasa-reveals-solar-wind-stripped-planet-turn-dry-suchy-svet.html>.
- 5 Ámos, Jonathan. „Hubble našel ‚nejlepší důkaz‘ pro Ganymedský podpovrchový oceán.“ BBC News, březen 12, 2015. <http://www.bbc.com/news/science-environment-31855395>.
- 6 Wolchover, Natalie. "Klenot v srdci kvantové fyziky." Magazín Quanta, 17. září 2013. <https://www.quantamagazine.org/20130917-a-jewel-at-the-heart-of-quantum-physics/>.
- 7 Wilcock, David. Vyšetřování zdrojových polí. New York: Dutton, 2011.
- 8 Dillow, Clay. „Může se naše DNA elektromagneticky „teleportovat“ sama? Jeden vědecký pracovník si to myslí.“ Populární Science, 13. ledna 2011. <https://www.popsci.com/science/article/2011-01/can-our-dna-electromagnetically-teleport-itself-one-researcher-thinks-so>.
- 9 Enserink, Martin. "UNESCO bude hostit setkání o kontroverzním výzkumu "paměti vody". Science, 23. září 2014. <http://www.sciencemag.org/news/2014/09/unesco-host-meeting-controversial-memory-water-research>.
- 10 Wilcock, David. Klíč synchronicity. New York: Dutton, 2013.
- 11 Van der Kolk, Bessel A. „Nucení opakovat trauma: znovuuvedení, reviktimizace a masochismus“. Psychiatrické kliniky Severní Ameriky 12, no. 2 (1989): 389-411. <http://www.cirp.org/library/psych/vanderkolk/>.

12 Tamtéž.

Kapitola druhá

- 13 Edwards, Gavine. "The Beatles tvoří historii s 'All You Need Is Love': Minute-by-minute." Zhroučit se." Rolling Stone, 28. srpna 2014. <http://www.rollingstone.com/music/features/the-beatles-make-history-with-all-you-need-is-love-a-minute-by-minute-breakdown-20140828>.
- 14 Wilcock, David. "Odhalení Lucifera: Holografické, rozložené dítě, které vyvolává záchvat vzteku." Divine Cosmos, 7. února 2014. <http://divinecosmos.com/start-here/davids-blog/1157-decloaking-lucifer>.

- [15](#) Strecker, Erin. "Adele nabízí svou veřejnou podporu Keshe." Billboard, 24. února 2016. <http://www.billboard.com/articles/news/6889479/adele-offers-her-public-support-to-kesha>.
- [16](#) Clarendon, Dan. "18 celebrit podporujících Keshu v její bitvě s Dr. Lukem a Sony." Čerstvě natřeno, 25. února 2016. <http://www.wetpaint.com/celebrities-supporting-kesha-1475186/>.
- [17](#) Holden, Michael. Britská policie uvedla, že 261 „významných“ osob podezřelých ze sexuálního zneužívání dětí. Reuters, 20. května 2015. <http://www.reuters.com/article/britain-abuse-idUSL5N0YB3PH20150520>.
- [18](#) Bilefsky, Dan. "Vyšetřování Jimmyho Savile obviňuje BBC z neoznámení sexuálního zneužívání." New York Times, 15. února 2016. <http://www.nytimes.com/2016/02/26/world/europe/jimmy-savile-report-bbc.html>.

Kapitola pátá [19](#)

- [19](#) Soudce, John. "Černá díra Guyany: Nevyřčený příběh masakru v Jonestownu." Ratical.org, 1985. <http://www.ratical.org/ratville/JFK/JohnJudge/Jonestown.html>.
- [20](#) New York Times, 25. listopadu 1978.
- [21](#) Lepší, Peter David. "Zvukový dopis č. 40." Dr. Peter David Beter, 30. listopadu 1978. <http://www.peterdavidbeter.com/docs/all/dbal40.html>.
- [22](#) „Pravda o Jonestownu“. Viewzone.com. <http://viewzone2.com/jones22.html>.
- [23](#) Wall, Mike. "Program raketoplánů NASA stál 209 miliard dolarů - stálo to za to?" Space.com, 5. července 2011. <http://www.space.com/12166-space-shuttle-program-cost-promises-209-billion.html>.

Kapitola osmá

- [24](#) McManus, Doyle. "Skupiny pro práva obviňují Contras: Zvěrstva v Nikaragui proti civilistům obviněným." Los Angeles Times, 8. března 1985. http://articles.latimes.com/1985-03-08/news/mn-32283_1_contras.
- [25](#) Tamtéž.
- [26](#) „Aféra Írán-Contra“. Wikipedie. https://cs.wikipedia.org/wiki/Iran%E2%80%93Contra_affair.

Kapitola devátá

- [27](#) Lammere, Helmut. "Předběžná zjištění projektu MILAB." Důkazy UFO. <http://www.ufoevidence.org/documents/doc1776.htm>.

Kapitola desátá

- [28](#) „1990 Manic Nirvana Tour“. Domovská stránka Roberta Planta. <http://www.robertplanthomepage.com/setlists/concert.htm#1990>.
- [29](#) Grassi, Tony. "27. srpna 1990: Den, kdy zemřel Stevie Ray Vaughan." Svět kytary, 27. srpna 2015. <http://www.guitarworld.com/august-1990-how-stevie-ray-vaughan-zemřel>.

Kapitola jedenáctá

- [30](#) „Pivní hra: Moderátor“. Realbeer.com. <http://www.realbeer.com/fun/games/games-54.php>.

Kapitola dvanáctá

- [31](#) Coppolino, Eric Francis. „Ze SUNY New Paltz PCB a Dioxin Files: Dopis od Erica Francise Člen státního shromáždění Kevin Cahill.“ Planet Waves, 5. května 1993. 30. prosince 2010. <http://planetwaves.net/news/dioxin/nysassemblyman-kevin-cahill/>.

Kapitola třináctá [32](#)

- [32](#) Hall-Flavin, Daniel K. „Co znamená termín 'klinická deprese'? Mayo Clinic, 5. března 2014. <http://www.mayoclinic.org/diseases-conditions/depression/expert-answers/clinical-depression/faq/20057770>.

- [33](#) Tamtéž.

Kapitola čtrnáctá 34

[Chatelain, Maurice.](#) Naši předci přišli z vesmíru: Expert NASA potvrzuje lidstvo Mimoszemský původ. New York: Doubleday & Company, 1975.

[35](#) Tamtéž, 4.-5.

[36](#) Tamtéž, 6.

[37](#) Tompkins, William Mills. Vybráno Extraterrestrials: Můj život v přísně tajném světě UFO, think-tanků a severských sekretářů. North Charleston, SC: CreateSpace Independent Publishing Platform, 2015.

[38](#) Chatelain. Předkové přišli z vesmíru, 16.-18.

[39](#) Boylan, Richard J. „UFO realita proráží“. Vnímání (1996). <http://www.vjenterprises.com/boylrpt.html>.

[40](#) Tamtéž.

[41](#) Tamtéž.

[42](#) Cosnette, Dave. "Rozhovory a obrázky Apollo Moon ukazují, že NASA zakrývá." Cosmic Conspiracies, 2001. <http://www.ufos-alien.co.uk/cosmicphotos.html>.

[43](#) Projekt zpřístupnění. <http://www.disclosureproject.org>.

[44](#) Greer, Stephen M. „Výkonné shrnutí informačního dokumentu projektu Disclosure“. Prezentace The Disclosure Project, 2001. <http://www.disclosureproject.org/access/docs/pdf/ExecutiveSummaryLRdocs.pdf>.

[45](#) "Můj oblíbený klip z projektu UFO Disclosure Project." Natočeno květen 2001. Video na YouTube, 2:13. Autor: „OriginalDrDil“, 7. března 2007. <https://www.youtube.com/watch?v=R6QNzH4x1rY>.

[46](#) Greer. „Instruktační dokument projektu zpřístupnění“.

[47](#) Tompkins, William Mills. Osobní komunikace s Davidem Wilcockem, 23. dubna 2016.

[48](#) NASA. „Národní zákon o letectví a vesmíru z roku 1958“. Public Law #85-568, 72 Stat., 426. Podepsán prezidentem dne 29. července 1958, Record Group 255, National Archives and Records Administration, Washington, DC <http://www.hq.nasa.gov/office/pao/History/spaceact.html>.

[49](#) Greenwald, Glenn. "Jak tajní agenti infiltrují internet, aby manipulovali, klamali a ničili pověst." Intercept, 24. února 2014. <https://theintercept.com/2014/02/24/jtrig-manipulation/>.

[50](#) Tamtéž.

[51](#) Chatelain. Předkové přišli z vesmíru.

[52](#) Cosnette, Dave. "Rozhovory Apollo Moon."

Kapitola patnáctá

[53](#) Chatelain. Předkové přišli z vesmíru.

[54](#) Platón. Timaeus a Critias. Přeložil Benjamin Jowett. New York: Scribner's, 1871. http://atlantis.today.com/Atlantis_Critias_Timaeus.htm.

[55](#) End of Days: Essays on the Apocalypse from Antiquity to Modernity, Edited by Karolyn Kinane and Michael A Ryan. Jefferson, NC: McFarland & Company, 2009, 30.

[56](#) "Saoshyant." Wikipedie. <https://cs.wikipedia.org/wiki/Saoshyant>.

[57](#) Knapp, Steven. "Kalki: Další Boží avatar a konec Kali-yugy." Stephen-Knapp.com. http://www.stephen-knapp.com/kalki_the_next_avatar_of_God.htm.

[58](#) Mahábhárata, kniha třetí, oddíl CLXXXVII. Přeložil Kisari Mohan Ganguli. 1883/1996. Sacred-Texts.com. <http://www.sacred-texts.com/hin/m03/m03187.htm>.

[59](#) "Ekpyróza." Wikipedie. <https://cs.wikipedia.org/wiki/Ekpyrosis>.

[60](#) Harrill, J. Albert. „Stoická fyzika, univerzální vzplanutí a eschatologická destrukce ‚nevědomého a nestálého‘ ve 2. Petru. Stoicismus v raném křesťanství (2010): 115–140. Hostováno na Academia.edu. https://www.academia.edu/1865923/Stoic_Physics_the_Universal_Conflagration_and_the_Eschatological_Destruction_o

- [61](#) R., Petr. "Proroctví Petra Deunova." 14. prosince 2008.
<http://www.angelfire.com/oh2/peterr/ProphecyOfPeterDeunov.html>.
- [62](#) Hixon, Lex. Srdce Koránu: Úvod do islámské spirituality, 2. vydání. Wheaton, IL: Quest Books, 2003.
- [63](#) Tamtéž, 85–86.
- [64](#) Platón. Timaeus a Critias.
- [65](#) Tamtéž.
- [66](#) Weinberg, Rob. "Takhle měl znít otevření do roku 2001: Vesmírná odyssea ." 2014. <http://www.classicfm.com/composers/strauss/music/also-sprach-zarathustra-2001-space-odyssey/>.
- [67](#) „Také Sprach Zarathustra, op. 30.“ Kennedyho centrum. <http://m.kennedycenter.org/home/program/4301>.
- [68](#) Chatelain. Předkové přišli z vesmíru.
- [69](#) Dorr, Eugene. "Apollo 17." <http://genedorr.com/patches/Apollo/Ap17.html>.
- [70](#) McCall, Robert T., Rozhovor s Rebecou Wrightovou. "Ústní přepis historie." Johnson Space Center, 28. března 2000. http://www.jsc.nasa.gov/history/oral_histories/McCallRT/RTM_3-28-00.pdf.

Kapitola šestnáctá 71

- [Anderson](#), Paul Scott. "Výzkumníci ASU navrhuji hledat starověké mimozemské artefakty na Měsíci." Universe Today, 29. prosince 2011. <http://www.universetoday.com/92177/asu-researchers-propose-looking-for-ancient-alien-artifacts-on-the-moon/>.
- [72](#) Kee, Edwin. "Transparentní hliník nyní realitou." Ubergizmo, 3. listopadu 2015. <http://www.ubergizmo.com/2015/11/transparent-aluminium/>.
- [73](#) "Opticky čirý hliník poskytuje neprůstřednou ochranu." Total Security Solutions, 3. června 2015. <http://www.tssbulletproof.com/optically-clear-aluminium-provides-bulletproof-protection/>.
- [74](#) Tamtéž.
- [75](#) Sanderson, Ivan T. „Tajemné ‚památky‘ na Měsíci.“ Argosy 371, no. 2 (1970). http://www.astrosurf.com/lunascan/argosy_cuspids.htm.
- [76](#) O'Toole, Thomas. "Tajemné sochařské stíny." Washington Post, 23. listopadu 1966. Citováno v Hanks, Micah. "Blair Cuspids: Legitimní lunární anomálie?" Tajemný vesmír, 18. února 2016. <http://mysteriousuniverse.org/2016/02/the-blair-cuspids-a-legitimate-lunar-anomaly/>.
- [77](#) Sanderson. "Tajemné 'Památky'"
- [78](#) Blair, William. Los Angeles Times, 1. února 1967. Citováno Hanksem. "Blair Cuspids."
- [79](#) Sanderson. "Tajemné 'Památky'"
- [80](#) Blair. Citováno Hanksem. "Blair Cuspids."
- [81](#) Porota, Williame. „Pravidelné geometrické vzory tvořené měsíčními 'Spires'.“ Boeing News 26, no. 3, březen 30, 1967. <http://www.astrosurf.com/lunascan/1cusp.htm>.
- [82](#) Carlotto, Mark J. <http://spsr.utsi.edu/members/markjcarlotto.html>.
- [83](#) Carlotto, Mark J. "3-D analýza 'Blairových akustiků' a okolního terénu." New Frontiers in Science 1, no. 2, 2002. <http://carlotto.us/newfrontiersinscience/Abstracts/NFS0102c.html>.
- [84](#) Tamtéž.
- [85](#) Hoagland, Richard C. a Mike Bara. Temná mise: Tajná historie NASA. Port Townsend, WA: Feral House, 2009.
- [86](#) Lindemann, Michael. Informovala Rebecca Schatte ve Washingtonu. "Exkluzivní zpráva: Tisková konference DC v Hoaglandu." Zprávy CNI 16.6, 1996. <http://www.vj-enterprises.com/hoagconf.html>.
- [87](#) Hoagland, Richard C. a Ken Johnston. „Dvě různé verze stejného rámu Apollo 10 AS10-32-4822.“ Enterprise Mission, 1996. <http://www.enterprisemission.com/images/reflec1.jpg> . . .
- [88](#) Hoagland, Richard C. a David Wilcock. "Exploze ruské mediální publicity." Enterprise Mission, 13. listopadu 2007 a 26. listopadu 2007. <http://www.enterprisemission.com/NPC-Russia.htm>, <http://www.enterprisemission.com/NPC-Russia2.htm>.

[89](#) skvělých snímků v NASA (GRIN). "GPN 2000-001137." NASA.

<http://grin.hq.nasa.gov/IMAGES/LARGE/GPN-2000-001137.jpg>.

[90](#) Hoagland a Wilcock. "Exploze ruské mediální publicity."

[91](#) Tamtéž.

[92](#) „Tajemná věž na odvrácené straně Měsíce nalezená sovětskou kosmickou lodí Zond 3“ . Starověký

Kód, leden 2016. <http://www.ancient-code.com/the-mysterious-tower-on-the-far-side-of-the-moon-found-by-soviet-spacecraft-zond-3/>.

Kapitola sedmnáctá [93](#)

[The Outer Limits: OBIT](#) Režie Gerd Oswald. 1963. Daystar Productions, Villa Di Stefano, United Artists Television: ABC. Televize.

[94](#) "Danieli." Conscious Hugs, 23. dubna 2016. <http://www.conscioushugs.com/>.

[95](#) Duane, Alexander. Studentský slovník medicíny a spojeneckých věd. New York: Lea Brothers & Co., 1896.

[96](#) „Antiperiodický“. Váš slovník a web. 26. března 2016. [http://](http://www.yourdictionary.com/antiperiodické)

www.yourdictionary.com/antiperiodické.

[97](#) Cassidy, Kerry, Bill Ryan a David Wilcock. „Prezentace Briana O'Learyho o volné energii – připojeno

od Henryho Deacona." Projekt Camelot. 12. července 2009. [http://projectcamelot.org/zurich_10-](http://projectcamelot.org/zurich_10-12_July_2009.html)

[12_July_2009.html](http://projectcamelot.org/zurich_10-12_July_2009.html).

Kapitola 18 [98](#) Cassidy,

[Kerry, Bill Ryan a David Wilcock. "Doktor Pete Peterson." Projekt Camelot, červen 2009. \[http://projectcamelot.org/pete_peterson.html\]\(http://projectcamelot.org/pete_peterson.html\).](#)

[99](#) „Obsahovalo vysílání národní hymny v 60. letech podprahová poselství?“ VC, 13. května 2015. <http://vigilantcitizen.com/vigilantreport/broadcast-national-anthem-1960s-contain-subliminal-messages/>.

[100](#) Watson, Paul Joseph. „Skutečný nebo falešný? Video podprahové národní hymny ze 60. let říká „Poslouchej“.

Vláda.“ Infowars, 13. srpna 2013. <http://www.infowars.com/real-or-hoax-1960s-subliminal-national-anthem-video-says-obey-government/>.

[101](#) „Vysílání státní hymny“.

[102](#) Tamtéž.

[103](#) „Podprahová reklama“. Podprahová manipulace. září 2010. [http://subliminal-manipulation.blogspot.com/](http://subliminal-manipulation.blogspot.com/2010/09/subliminal-messages-in-advertising-in.html)

[2010/09/subliminal-messages-in-advertising-in.html](http://subliminal-manipulation.blogspot.com/2010/09/subliminal-messages-in-advertising-in.html).

[104](#) „Podprahová reklama“. Archive.org zachycení podprahové manipulace. 25. října 2014.

<https://web.archive.org/web/20141025000336/http://subliminalmanipulation.blogspot.com/2010/09/subliminal-messages-in-advertising-in.html>.

[105](#) Chen, Adam. "Expert diskutuje o účincích podprahové reklamy." Online vydání MIT/The Tech

110, č.p. 7 (1990). <http://tech.mit.edu/V110/N7/lsc.07n.html>.

[106](#) „Logo McDonald's bliká na „železném kuchaři“." Associated Press/USA Dnes, 26. ledna 2007. [http://](http://usatoday30.usatoday.com/life/television/news/2007-01-26-mcdonalds-ironchef_x.htm)

usatoday30.usatoday.com/life/television/news/2007-01-26-mcdonalds-ironchef_x.htm .

[107](#) Rossen, Jake. „7 záhadných podprahových zpráv skrytých v reklamách.“ Mental Floss, 12. srpna 2015.

<http://mentalfloss.com/article/67223/7-sneaky-subliminal-messages-hidden-ads>.

[108](#) Key, Wilson Bryan. "Podprahová sexualita: Fountainhead pro Americkou posedlost." V Tom Reichert a Jacqueline

Lambiase. Sex v reklamě: Pohledy na erotický apel. Londýn: Lawrence Erlbaum Associates, 2003. <http://ase.tufts.edu/gdae/CS/Subliminal.pdf>.

[109](#) Cassidy, Ryan a Wilcock. "Doktor Pete Peterson."

[110](#) Dean, Bob a Kerry Cassidy. "Bob Dean: Vněst světlo." Project Camelot Productions, duben

2010. http://projectcamelotproductions.com/interviews/bob_deanIII/bob_deanIII.html.

- [111](http://divinecosmos.com/start-here/davids-blog/1170-cabal-defeat) Wilcock, David. "Kosmický pohled na porážku Kabala." Divine Cosmos, 27. října 2014. <http://divinecosmos.com/start-here/davids-blog/1170-cabal-defeat>.
- [112](http://projectcamelot.org/gary_mckinnon.html) Cassidy, Kerry a Bill Ryan. "Gary McKinnon: Hackování Pentagonu." Projekt Camelot, červen 2006. http://projectcamelot.org/gary_mckinnon.html.
- [113](http://www.huffingtonpost.co.uk/darren-perks/solar-warden-the-secret-space-program_b_1659192.html) výhod, Darrene. "Solar Warden — Tajný vesmírný program." Huffington Post, 7. listopadu 2012. http://www.huffingtonpost.co.uk/darren-perks/solar-warden-the-secret-space-program_b_1659192.html.
- [114](#) Cassidy a Ryan. "Gary McKinnon."
- [115](#) Dean a Cassidy. "Bob Dean."
- [116](http://projectcamelot.org/schneider.html) Cassidy, Kerry a Bill Ryan. "Phil Schneider." Projekt Camelot. <http://projectcamelot.org/schneider.html>.
- [117](http://www.disclosureproject.org/access/docs/pdf/Disclosure%20ProjectBriefingDocument.pdf) Salter, Dan. "Svědectví hlavního seržanta Dana Morrise, USAF (ve výslužbě)/operátora NRO." V Stephen M. Greer a Theodore C. Loder III. "Disclosure Project Briefing Document", září 2000. [http://www.disclosureproject.org/access/docs/pdf/Disclosure ProjectBriefingDocument.pdf](http://www.disclosureproject.org/access/docs/pdf/Disclosure%20ProjectBriefingDocument.pdf).
- [118](#) Wilcock, David. "Kosmická perspektiva."
- [119](http://www.mirror.co.uk/news/technology-science/science/peace-loving-aliens-tried-save-6235113) Hamill, Jasper. „Mílo milovný mimozemšťané se pokusili zachránit Ameriku před jadernou válkou," tvrdí astronaut mise Moon Edgar Mitchell. Mirror, 11. srpna 2015. <http://www.mirror.co.uk/news/technology-science/science/peace-loving-aliens-tried-save-6235113>.
- [120](http://www.ufohastings.com/) Hastingsi, Roberte. "O UFO a jaderných zbraních." UFO a atomovky, 2016. <http://www.ufohastings.com/>.
- [121](http://divinecosmos.com/start-here/davids-blog/956-1950s-ets) Wilcock, David. „Lidští mimozemšťané 50. let nás připravují na zlatý věk – videa, dokumenty!" Divine Cosmos, 22. července 2011. <http://divinecosmos.com/start-here/davids-blog/956-1950s-ets>.
- [122](#) Dean a Cassidy. "Bob Dean."
- [123](http://divinecosmos.com/start-here/davids-blog/975-undergroundbases) Wilcock, David. „Blíží se odhalení? Dvě podzemní základny NWO zničeny." Divine Cosmos, 16. září 2011. <http://divinecosmos.com/start-here/davids-blog/975-undergroundbases>.
- [124](#) Tamtéž.
- [125](http://divinecosmos.com/start-here/davids-blog/1166-russian-tv-underground-bases) Wilcock, David. "Ruský televizní dokument o ničení podzemních základen pozitivní aliancí!" Divine Cosmos, 6. srpna 2014. <http://divinecosmos.com/start-here/davids-blog/1166-russian-tv-underground-bases>.
- [126](http://www.slate.com/articles/news_and_politics/bushisms/2009/01/ws_greatest_hits.html) Weisberg, Jacob. "W.'s Greatest Hits: Top 25 Bushisms of All Time." Slate, 12. ledna 2009. http://www.slate.com/articles/news_and_politics/bushisms/2009/01/ws_greatest_hits.html.
- [127](#) Tamtéž.
- [128](http://www.washingtonpost.com/wp/dyn/content/article/2009/01/07/AR2009010700257.html) Eggen, Dan. "Obama, Bush a bývalí prezidenti se scházejí na oběd v Bílém domě." Washington Příspěvek, 8. ledna 2009. <http://www.washingtonpost.com/wp/dyn/content/article/2009/01/07/AR2009010700257.html>.

Kapitola devatenáctá

- [129](http://projectcamelot.org/mr_x.html) Ryan, Bill a Kerry Cassidy. "'Pan. X, 'bývalý archivář UFO." Projekt Camelot, květen 2006. http://projectcamelot.org/mr_x.html.
- [130](#) Tamtéž.
- [131](http://projectcamelot.org/lang/en/mr_x_interview_transcript_en.html) Ryan, Bill a Kerry Cassidy. "'Pan. X': Přepis rozhovoru." Přepis videa. Projekt Camelot, Květen 2006. http://projectcamelot.org/lang/en/mr_x_interview_transcript_en.html.
- [132](#) Ryan a Cassidy. "'Pan. X, 'bývalý archivář UFO."
- [133](http://projectcamelot.org/bob_dean.html) Ryan, Bill a Kerry Cassidy. "Bob Dean." Projekt Camelot. září 2008. http://projectcamelot.org/bob_dean.html.
- [134](#) Salter. "Svědectví hlavního seržanta Dana Morrise."
- [135](http://educate-yourself.org/cn/johncolemangoalsofIlluminati.shtml) Coleman, John. "21 cílů Iluminátů a Výboru 300." Vzdělávejte se, 1993. <http://educate-yourself.org/cn/johncolemangoalsofIlluminati.shtml>.
- [136](http://books.google.com/books?id=tmobAQAAAMAJ) Bennett, Richard M. Spiknutí: Spiknutí, lži a zastírání. Londýn: Virgin Books, 2003. Získáno 3. května 2013. <http://books.google.com/books?id=tmobAQAAAMAJ>.

- [137](#) Rathenau, Walther. Zur Kritik der Zeit. Berlín: S. Fischer, 1922.
<https://archive.org/details/zurkritikderzeit00rathuoft>.
- [138](#) Swartzburg, Mark. „Tři sta.“ In Antisemitismus: Historická encyklopedie předsudků a Perzekuce. Editoval Richard S. Levy. Santa Barbara: ABC-CLIO, 2005.
- [139](#) Dean a Cassidy. "Bob Dean."
- [140](#) Wilcock, David. "Děsivé globální události: Spouštěče masového probuzení?" Část druhá: Ozbrojené přírodní katastrofy. Divine Cosmos, 24. srpna 2015. [http://divinecosmos.com/start-here/davids blog/1185-events-awakening?showall=&start=1](http://divinecosmos.com/start-here/davids%20blog/1185-events-awakening?showall=&start=1).
- [141](#) Mack, Eric. "Vědci sledují "Magický ostrov" na Titanu, Saturnově nejpodivnějším měsíci." Forbes, 22. června 2014. <http://www.forbes.com/sites/ericmack/2014/06/22/scientists-spy-magic-island-on-titan-saturns-strangest-moon/>.
- [142](#) DeMaria, Meghan. "Tajemný útvar na Saturnově Měsíci mate vědce z NASA." Týden, 30. září 2014. <http://theweek.com/speedreads/index/269015/speedreads-mysterious-feature-on-saturns-moon-baffles-nasa-scientists>.
- [143](#) Wolf, Naomi. "Fašistická Amerika v 10 snadných krocích." Guardian, 24. dubna 2007.
<http://www.theguardian.com/world/2007/apr/24/usa.comment>.
- [144](#) Wilcock, David a Corey Goode. "Rozhovor Skype s Corey Goode." Gaia, 25. září 2015.
<http://click.linksynergy.com/fs-bin/click?id=mTckSPpGjyM&offerid=346926.10000843&type=3&subid=0>.

Kapitola dvacátá

- [145](#) Rice, Doyle. "Země otřesné zprávy: Mohou existovat jiné planety jako naše." USA Today, 4. listopadu 2013. http://www.usatoday.com/story/news/nation/2013/11/04/earth-like-planets-milky-way-galaxy/3433449/?utm_source=dlvr.it&utm_medium=twitter&dlvr.it=206567.
- [146](#) Paur, Joey. "Máme společnost!" - Jeden z nejpoužívanějších filmových citátů vůbec?" Geek Tyrant, 16. dubna 2010. <http://geektyrant.com/news/2010/4/16/weve-got-company-one-of-the-most-overused-movie-quotes-ever.html>.
- [147](#) Gallagher, Paul. „Zapomeňte na malé zelené mužíky – mimozemšťané budou vypadat jako lidé,“ říká Cambridge Univerzitní expert na evoluci." Independent, 1. července 2015.
<http://www.independent.co.uk/news/science/forget-little-green-men—aliens-will-look-like-humans-říká-cambridge-university-evolution-expert-10358164.html>.
- [148](#) Andersen, Ross. "Nejzáhadnější hvězda v naší galaxii." Atlantik, 13. října 2015.
<http://www.theatlantic.com/science/archive/2015/10/the-most-interesting-star-in-our-galaxy/410023/>.
- [149](#) Pogge, Richard W. „Solární sousedství“. Přednáška na Ohio State University, Astronomy 141, Přednáška 32, zima 2012. http://www.astronomy.ohio-state.edu/~pogge/Ast141/Unit5/Lect32_Neighbors.pdf.
- [150](#) Carigi, Leticia. "Solární sousedství." Encyklopedie astrobiologie. SpringerLink. http://link.springer.com/referenceworkentry/10.1007%2F978-3-642-11274-4_1460.
- [151](#) Sanders, Robert. „3D mapa místního mezihvězdného prostoru ukazuje Slunce leží uprostřed děrování Galaktická rovina." UC Berkeley News, 29. května 2003. http://www.berkeley.edu/news/media/releases/2003/05/29_space.shtml.
- [152](#) Tamtéž.
- [153](#) Tamtéž.
- [154](#) Elkins, Don, Carla Rueckert a Jim McCarty. Zákon Jednoho. Zasedání 6, otázka 24. 24. ledna, 1981. <http://www.lawofone.info/results.php?s=6#24>.
- [155](#) Tamtéž, relace 9, otázka 4. <http://www.lawofone.info/results.php?s=9#4>.
- [156](#) Tamtéž, relace 6, otázka 4. <http://www.lawofone.info/results.php?s=6#4>.
- [157](#) Tamtéž, relace 89, otázka 8. <http://www.lawofone.info/results.php?s=89#8>.
- [158](#) Tamtéž, relace 60, otázka 16. <http://www.lawofone.info/results.php?s=60#16>.

Kapitola 21 159

[Zolfagharifard, Ellie.](#) "Evoluce "operačního systému" života odhalena: 4 miliardy let staré molekuly by mohly poskytnout vodítka k původu existence." Daily Mail, 1. července 2014. <http://www.dailymail.co.uk/sciencetech/article-2676536/Evolution-lifes-operating-revealed-4-billion-year-old-molecules-provide-clues-origin-existence.html>.

[160 Gates, Sara.](#) "Skrytý 'Ocean' objevený hluboko pod zemí blízko zemského jádra." Huffington Post, 13. června 2014. http://www.huffingtonpost.com/2014/06/13/hidden-ocean-earth-core-underground-video_n_5491692.html?utm_hp_ref=mostpopular.

[161 Mazza, Ed.](#) "Mimas, jeden ze Saturnových měsíců, může mít podzemní oceán, který je přátelský k životu." Huffington Post, 17. října 2014. http://www.huffingtonpost.com/2014/10/17/mimas-saturn-moon-ocean_n_6001420.html.

[162 Cooper-White, Macrina.](#) "Saturnův měsíc Enceladus může mít teplý oceán, což zvyšuje pravděpodobnost života na ledovém satelitu." Huffington Post, 12. března 2015. http://www.huffingtonpost.com/2015/03/12/saturn-moon-ocean-enceladus-hot-springs_n_6857150.html.

[163 Ruka, Eriku.](#) "Obrovský oceán potvrzen pod největším měsícem sluneční soustavy." Science, 12. března 2015. <http://news.sciencemag.org/space/2015/03/huge-ocean-confirmed-underneath-solar-system-s-největší-měsíc>.

[164](#) Tamtéž.

[165](#) Tamtéž.

[166 Dyches, Preston a Felicia Chou.](#) "Sluneční soustava a dál je zaplavena vodou." NASA/Jet Propulsion Laboratory, 7. dubna 2015. <http://www.jpl.nasa.gov/news/news.php?release=2015-119&rn=news.xml&rst=4541>.

[167 Woo, Marcusi.](#) "Kdy najdeme mimozemšťany?" BBC Earth, 29. dubna 2015. <http://www.bbc.com/earth/story/20150429-will-we-find-aliens>.

[168 Dyches a Čou.](#) "Sluneční soustava a dál."

[169 Bendery, Jennifer.](#) "NASA je na špičce objevování, zda život existuje mimo Zemi, říká špičkový vědec." Huffington Post, 28. července 2015. http://www.huffingtonpost.com/entry/nasa-life-beyond-earth_55b7ad53e4b0a13f9d1a4f97?ncid=txtlnkusaolp00000592.

[170 Griffin, Andrew.](#) "Mars byl kdysi pokryt vodou, takže byl ideální pro mimozemský život." Nezávislý, 6. března 2015. <http://www.independent.co.uk/news/science/mars-was-once-covered-in-water-making-it-ideal-for-alien-life-10090198.html>.

[171 Dyches a Čou.](#) "Sluneční soustava a dál."

[172](#) Tamtéž.

[173](#) Tompkinů. Vybráno mimozemšťany, 43.

[174](#) Tompkinů. Osobní komunikace.

Kapitola dvacátá druhá

[175 Van Flandern, Tom.](#) "Hypotéza explodované planety 2000." Meta Research, 2000. <http://www.metaresearch.org/solar%20system/eph/eph2000.asp>.

[176 Van Flandern, Tom.](#) "Výzva hypotézy o explodované planetě." International Journal of Astrobiology 6, no. 3 (2007): 185–197. doi:10.1017/S1473550407003758. <http://journals.cambridge.org/action/displayAbstract?fromPage=online&aid=1299192>.

[177 Hoagland, Richard C. a Mike Bara.](#) „Nový model Marsu jako bývalá zachycená družice: Bi modální distribuce klíčových vlastností v důsledku starověkého přílivového stresu? Enterprise Mission, 19. srpna 2001. <http://www.enterprisemission.com/tides.htm>.

[178 Wrenn, Eddie.](#) „Kulturní dopad: Hvězda smrti spatřená číhající poblíž prstenců Saturnu (. . . Naštěstí je to jen kráter asteroidu na jednom z bizarnějších měsíců nalezených v naší sluneční soustavě). Daily Mail, 28. června 2012. <http://www.dailymail.co.uk/sciencetech/article-2165955/Death-Star-spotted-lurking-near-rings-Saturn—luckily-just-bizarre-moons-solar-system.html>.

[179](#) Tamtéž.

[180](#) Parnell, Brid-Aine. "Druhý PAC-MAN na oběžné dráze SATURN: Vysvětlena místní absence bodů."

Zaregistrujte se, 27. listopadu

2012. http://www.theregister.co.uk/2012/11/27/cassini_spots_second_pac_man_moon/.

[181](#) Hoagland, Richard. „Měsíc s výhledem: Aneb co věděl Arthur . . . A kdy to věděl?“

Části 1–6. Enterprise Mission, 2005. <http://www.enterprisemission.com/moon1.htm>, <http://www.enterprisemission.com/moon2.htm>, <http://www.enterprisemission.com/moon3.htm>, <http://www.enterprisemission.com/moon4.htm>, <http://www.enterprisemission.com/moon5.htm>, <http://www.enterprisemission.com/moon6.htm>.

[182](#) Sitchin, Zecharia. Genesis Revisited. New York: Avon, 1990.

[183](#) Choi, Charles Q. „Vysvětlen bizarní tvar Uranova ‚Frankensteinova‘ měsíce.“ Space.com, 3. října 2014. <http://www.space.com/27334-uranus-frankensteins-moon-miranda.html>.

[184](#) Tamtéž.

[185](#) Tamtéž.

[186](#) Wilcock, David. „Odhalení a tajná historie naší sluneční soustavy – rozhlasová show [mjř

Aktualizace!]“ Divine Cosmos, 25. února 2015. <http://divinecosmos.com/start-here/davids-blog/1174-disclosure-history>.

[187](#) Tamtéž.

[188](#) Chappell, Bill. "NASA vidí "jasné skvrny" na trpasličí planetě v naší sluneční soustavě." NPR, 26. února 2015. <http://www.npr.org/blogs/thetwo-way/2015/02/26/389245969/nasa-sees-bright-spots-on-dwarf-planet-in-our-solar-system>

utm_source=facebook.com&utm_medium=social&utm_campaign=npr&utm_term=nprnews&utm_content=20150226.

[189](#) Tamtéž.

[190](#) Feltman, Rachel. "Kosmická loď Dawn dorazila k Ceres, jedné z posledních neprozkoumaných planet sluneční soustavy." Washington Post, 6. března 2015. <http://www.washingtonpost.com/news/Speaking-of-science/wp/2015/03/06/nasa-confirms-dawns-historic-arrival-at-ceres-one-of-sluneční-systémy-poslední-neprozkoumané-planety/>.

[191](#) "Jaká je skvrna na World Ceres?" NASA/Jet Propulsion Laboratory/DAWN, 26. dubna 2015. http://www.jpl.nasa.gov/dawn/world_ceres/#.

[192](#) Sutherland, Scott. "Osamělá hora" spatřena na Ceres kosmickou lodí NASA Dawn ." Weather Network, 18.

června 2015. <http://www.theweathernetwork.com/news/articles/whats-up-in-space-great-pyramid-of-ceres-mars-conjunction-lunar-dust-cloud/52920/>.

[193](#) Mack, Eric. "NASA špehuje 3 míle vysokou 'Pyramidu', více jasných míst na Ceres." CNET, 18. června 2015.

<http://www.cnet.com/news/3-mile-tall-pyramid-more-bright-spots-spied-on-ceres/>.

[194](#) Kremer, Ken. "Tajemné světlé skvrny a hvězda pyramidální hory v Dawn's skličujícím přeletu Ceres: Video." Universe

Today, 8. srpna 2015. <http://www.universetoday.com/121768/mysterious-bright-spots-and-pyramidal-mountain-star-in-dawns-daunting-flyover-of-ceres-video/>.

[195](#) „Světlá místa a hora ve tvaru pyramidy na Ceresu“. Phys.org, 7. srpna 2015. <http://phys.org/news/2015-08-bright-pyramid-shaped-mountain-ceres.html>.

[196](#) Fecht, Sarah. "Jaké jsou tajemné zářící skvrny na Ceres?" Popular Science, 6. srpna 2015.

<http://www.popsci.com/see-ceres-pyramid-and-bright-spots-close-video>.

[197](#) Mack, Eric. "4 míle vysoká pyramidová hora na trpasličí planetě Ceres září." CNET, 8. srpna 2015. <http://www.cnet.com/news/the-4-mile-tall-pyramid-mountain-on-dwarf-planet-ceres-also-glow/>.

[198](#) Král, Bob. "Co je to KIC 8462852 na oběžné dráze — Rozbitá kometa nebo mimozemská megastruktura?" Vesmír

Dnes, 16. října 2015. <http://www.universetoday.com/122865/whats-orbiting-kic-8462852-shattered-comet-or-alien-megastructure/>.

[199](#) Venton, Danielle. "Podivné oběžné dráhy prohlubují záhadu Pluta." Wired, 3. června

2015. <http://www.wired.com/2015/06/odd-orbits-deepen-plutos-mystery/>.

[200](#) Choi, Charles Q. „Nápadně geometrické“ tvary skryté na povrchu Měsíce. Space.com, 1. října

2014. <http://www.space.com/27308-moon-ocean-of-storms-giant-rectangle.html>.

- [201](#) Bednář, Chuck. "Nově objevená obdélníková struktura vrhá nové světlo na měsíční záhadu." RedOrbit, 2. října 2014. <http://www.redorbit.com/news/space/1113247932/moon-ocean-of-storms-mystery-100214/>.
- [202](#) Andrews-Hanna, Jeffrey C. a kol. "Obrázek 3: Geometrický vzor hraničních struktur PKT, s porovnáním s Enceladus SPT." V „Struktura a evoluce lunárního regionu Procellarum, jak ji odhalila gravitační data GRAIL“. Příroda 514 (2014): 68–71. http://www.nature.com/nature/journal/v514/n7520/fig_tab/nature13697_F3.html.
- [203](#) Hoagland, Richard C. „Svět je dutý – a já jsem se dotkl nebe!“ Enterprise Mission, 2010. <http://www.enterprisemission.com/Phobos.html>.
- [204](#) Hoagland. "Protože svět je dutý." Část II. <http://www.enterprisemission.com/Phobos2.html>.
- [205](#) Cicchetti, Andrea. "První pohled na radarová data MARSIS pro Phobos." Blog ESA Mars Express, 22. března 2010. <https://web.archive.org/web/20100324153311/http://webservices.esa.int/blog/post/7/1082>.
- [206](#) „Výsledek radiovědy z roku 2008 Phobos Flyby nyní přijat k publikaci.“ Blog ESA Mars Express, 25. března 2010. <https://web.archive.org/web/20100413185220/http://webservices.esa.int/blog/post/7/1085>.
- [207](#) Andert, TP, a kol. "Přesné stanovení hmotnosti a povaha Phobos." Geofyzikální výzkumné dopisy. doi:10.1029/2009GL041829. (Přijato 22. března 2010). <http://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1029/2009GL041829/full>.
- [208](#) Tamtéž.
- [209](#) „C-SPAN: Buzz Aldrin odhaluje existenci monolitu na Měsíci Marsu.“ Video na YouTube, 1:00. Vyslán od C-SPAN, 22. července 2009. <https://www.youtube.com/watch?v=bDIXvpjnRws>.
- [210](#) "Buzz Aldrin Stokes the Mystery of Monolith on Mars." Daily Mail, 6. srpna 2009. <http://www.dailymail.co.uk/sciencetech/article-1204254/Has-mystery-Mars-Monolith-solved.html>.
- [211](#) Tamtéž.
- [212](#) Starosta, Adrienne. První lovci zkamenělin: Paleontologie v řecké a římské době. Princeton, NJ: Princeton University Press, 2000.
- [213](#) Tamtéž.
- [214](#) Tamtéž.
- [215](#) Tamtéž.
- Kapitola 23 [216](#) Van
- Flandern. "Hypotéza explodované planety."
- [217](#) Hamilton, Calvin J. "Ida a Dactyl." Pohledy na sluneční soustavu. <http://solarviews.com/eng/ida.htm>.
- [218](#) Tamtéž.
- [219](#) Zakázaná planeta. Režie Fred M. Wilcox. 1956. Culver City, CA: Metro-Goldwyn-Mayer Studia. Film. <http://www.imdb.com/title/tt0049223/plotsummary>.
- [220](#) Phillips, Tony. "Čtvercové krátery." NASA Science, 26. září 2000. http://science.nasa.gov/science-news/science-at-nasa/2000/ast26sep_1/.
- [221](#) Murchie, Scott. „NEAR Image of the Day for 2000 Sept 19.“ Blízko Země asteroid Rendezvous, Johns Laboratoř aplikované fyziky Hopkins University, 19. září 2000. <http://near.jhuapl.edu/iod/20000919/index.html>.
- [222](#) Murchie, Scott. „NEAR Image of the Day for 2000 May 3.“ Near Earth Asteroid Rendezvous, Johns Hopkins University Applied Physics Laboratory, 3. května 2000. <http://near.jhuapl.edu/iod/20000503/>.
- [223](#) Hoagland, Richard C. „Tetraedry, tváře na Marsu, explodující planety, hyperdimenzionální fyzika – a Tom Corbett, vesmírný kadet?! Nebo: Co věděli a kdy to věděli? Enterprise Mission. <http://www.enterprisemission.com/corbett.htm>.
- [224](#) Kadet Ed. "Vesmírný kadet Toma Corbetta View-Master." 29. dubna 1999. <http://www.solarguard.com/tcvmintro.htm>.

- [225](http://www.solarguard.com/tcreel2.htm) Kadet Ed. "Tom Corbett." Naviják dva. <http://www.solarguard.com/tcreel2.htm>.
- [226](#) Tamtéž.
- [227](http://www.solarguard.com/tcreel3.htm) Kadet Ed. "Tom Corbett." Naviják tři. <http://www.solarguard.com/tcreel3.htm>.
- [228](http://www.solarguard.com/tcvmintr.htm) Kadet Ed. "Tom Corbett." <http://www.solarguard.com/tcvmintr.htm>.
- [229](http://www.nmspacemuseum.org/halloffame/detail.php?id=18) Mezinárodní vesmírná síň slávy. "Willy Ley." Muzeum vesmírné historie v Novém Mexiku. <http://www.nmspacemuseum.org/halloffame/detail.php?id=18>.
- [230](http://history.nasa.gov/SP-4221/ch1.htm) "Kapitola 1: Vesmírné stanice a okřídlené rakety." V "SP-4221: Rozhodnutí o raketoplánu." Historie NASA. <http://history.nasa.gov/SP-4221/ch1.htm>.
- [231](http://exopolitics.org/exonews-tv-navy-disseminated-nazi-antigravity-secrets-to-leading-us-companies-think-tanks/) Salla, Michael. „Exonews TV – Navy rozšířilo nacistická antigravitační tajemství do vedení USA Společnosti a think-tanky.“ Exopolitics.org, 29. března 2016. <http://exopolitics.org/exonews-tv-navy-disseminated-nazi-antigravity-secrets-to-leading-us-companies-think-tanks/>.
- [232](#) „Člověk a Měsíc“. Režie Ward Kimball. 1955. Burbank, CA: Walt Disney Productions. televizní epizoda v Wonderful World of Color od Walta Disneyho.
- [233](https://archive.org/details/TheFaceOnMars) komiksů Harvey. "Tvář na Marsu." Závod o Měsíc, číslo 2. Archive.org. <https://archive.org/details/TheFaceOnMars>.
- [234](http://www.enterprisemission.com/forbidden-planet.htm) Hoagland, Richard. "Zakázaná planeta." . . Mars." Enterprise Mission, 2006. <http://www.enterprisemission.com/forbidden-planet.htm>.
- [235](https://web.archive.org/web/20031123165414/http://www.comicbookresources.com/columns/oddball/index.cgi?datum=2003-11-14) „Závod o Měsíc“. Harvey Comics 1, no. 2, září 1958. <https://web.archive.org/web/20031123165414/http://www.comicbookresources.com/columns/oddball/index.cgi?datum=2003-11-14>.
- [236](http://secretsun.blogspot.com/2012/08/mindbomb-john-carter-pkd-and-face-on.html) "Mindbomb: John Carter, PKD a 'The Face on Mars' Revisited." Tajné slunce, 15. srpna 2012. <http://secretsun.blogspot.com/2012/08/mindbomb-john-carter-pkd-and-face-on.html>.
- [237](#) Tamtéž.
- [238](http://www.theguardian.com/environment/2011/aug/23/species-earth-estimate-sciences) Goldenberg, Suzanne. "Na planetě Zemi žije 8,7 milionů druhů, odhadují vědci." Guardian, 23. srpna 2011. <http://www.theguardian.com/environment/2011/aug/23/species-earth-estimate-sciences>.
- [239](http://exopolitics.org/interview-transcript-us-navy-spies-learned-of-nazi-alliance-with-reptilian-extraterrestrials/) Tompkins, William, Bob Wood a Michael Salla. „Přepis rozhovoru – špioni amerického námořnictva se dozvěděli o nacistické alianci s plazími mimozemšťany.“ Exopolitics.org, 4. dubna 2016. <http://exopolitics.org/interview-transcript-us-navy-spies-learned-of-nazi-alliance-with-reptilian-extraterrestrials/>.
- Kapitola 24 [240](#) „Podvodní pyramida nalezená poblíž Portugalska vyšetřuje portugalské námořnictvo“. Banoosh, leden 14, 2014. <https://web.archive.org/web/20140221122348/http://banoosh.com/blog/2014/01/14/underwater-pyramid-found-near-portugal-portuguese-navy-investigating>.
- [241](http://www.ibtimes.co.uk/atlantis-discovered-pyramid-aozres-islands-sunken-509298) Osborne, Hannah. "Pyramida potopené Atlantidy" objevena u pobřeží Azor. International Business Times, 26. září 2013. <http://www.ibtimes.co.uk/atlantis-discovered-pyramid-aozres-islands-sunken-509298>.
- [242](http://www.wakingtimes.com/2013/11/12/houston-anthropologist-discovery-irrefutable-proof-recorded-history-wrong/) West, Debbie. "Houstonský antropolog odhaluje nevyvratitelný důkaz, že zaznamenaná historie je špatná." Waking Times, 12. listopadu 2013. <http://www.wakingtimes.com/2013/11/12/houston-anthropologist-discovery-irrefutable-proof-recorded-history-wrong/>.
- [243](http://www.biblerealitycheck.com/heavenswar.htm) Graham, WL „Nebeská válka“. Bible Reality Check, 2006. <http://www.biblerealitycheck.com/heavenswar.htm>.
- [244](http://www.ccel.org/c/charles/otpseudepig/enoch/ENOCH_1.HTM) „Kniha Henochova“. Apokryfy a pseudopigrafie Starého zákona. Editoval HR Charles. Oxford: Clarendon Press. http://www.ccel.org/c/charles/otpseudepig/enoch/ENOCH_1.HTM.
- [245](#) Tamtéž.
- [246](http://cosm.org/events/visionary-salon-giants-on-record-) Viera, Jim a Hugh Newman. "Visionary Salon: Giants on Record: America's Hidden History." Kaple posvátných zrcadel, 14. listopadu 2015. <http://cosm.org/events/visionary-salon-giants-on-record->

amerika-skrytá-historie/.

[247](#) Tamtéž.

[248](#) Chouinard, Patrick. Ztracená rasa obrů: Záhada jejich kultury, vlivu a úpadku po celém světě. Rochester, VT: Bear & Company, 2013.

[249](#) Thompson, Lucy. Americkému indiánu: Vzpomínky na ženu z Yuroku. (1916). Dotisk. Berkeley, CA: Heyday Books, 1991.

[250](#) Slavo, Mac. "Tento zasvěcenec Světové banky vás strhne: "Existuje obrovské globální spiknutí." SHTFplan.com, 8. března 2014. http://www.shtfplan.com/headline-news/this-world-bank-insider-will-blow-you-away-there-is-a-huge-global-conspiracy_03082014.

[251](#) Tamtéž.

[252](#) Ghose, Tia. "Deformovaná lebka z temného středověku objevená ve Francii." Huffington Post, 17. listopadu 2013. http://www.huffingtonpost.com/2013/11/17/deformed-skull-dark-ages-france_n_4292207.html.

[253](#) Snyder, Michael. "Tyto starověké protáhlé lebky NEJSOU LIDÉ." Pravda, 16. ledna 2014. <http://thetruthwins.com/archives/these-ancient-elongated-skulls-are-not-human>.

[254](#) Waugh, Rob. "Mimozemské lebky z doby před 1000 lety nalezené v Mexiku." Yahoo! Novinky, 19. prosince 2012. <https://web.archive.org/web/20131201050746/http://news.yahoo.com/-alien-skulls-from-1-000-years-ago-found-in-mexico-113325793.html>.

[255](#) "Mimozemšťan v Čeljabinsku: 2000letá kostra s kuželovou hlavou vykopanou v ruském Stonehenge." RT, 28. července 2015. <http://www.rt.com/news/310996-aliens-chelyabinsk-skeleton-russia/>.

[256](#) "RUSKO: Sibiřští vědci hledají původ bizarní humanoidní lebky." Zdroj Reuters/ITN, 15. ledna 2009. <http://www.itnsource.com/shotlist/RTV/2009/01/15/RTV84809/>.

[257](#) Lynch, Gary a Richard Grangerovi. "Co se stalo s hominidy, kteří mohli být chytřejší než my?" Objevte, 28. prosince 2009. <http://discovermagazine.com/2009/the-brain-2/28-what-what-to-hominids-who-were-smarter-than-us>.

[258](#) „Dům Este“. Wikipedie. Přístupno 31. března 2016. https://en.wikipedia.org/wiki/House_of_Este, https://web.archive.org/web/20160321121047/https://en.wikipedia.org/wiki/House_of_Este.

[259](#) „Seznam potomků rodu Este“. Familypedia. http://familypedia.wikia.com/wiki/List_of_descendants_of_the_House_of_Este, https://web.archive.org/web/20120705213951/http://familypedia.wikia.com/wiki/List_of_descendants_of_the_House_of

[260](#) Lohr, Steve. "Říkají, že Bush je skutečně Yankee z Connecticutu ze Dvora krále Jindřicha." New York Times, 5. července 1988. <http://www.nytimes.com/1988/07/05/us/bush-they-say-is-indeed-a-connecticut-yankee-from-king-henry-s-soud.html>.

[261](#) Farberov, Snežana. „Je vládnutí v genech? Všichni prezidenti Bar One přímo pocházejí ze středověkého anglického krále.“ Daily Mail, 4. srpna 2012. <http://www.dailymail.co.uk/news/article-2183858/All-presidents-bar-directly-descended-medieval-English-king.html>.

[262](#) Breay, Claire a Julian Harrison. "Magna Carta: Úvod." British Library, září 2015. <http://www.bl.uk/magna-carta/articles/magna-carta-an-introduction>.

Kapitola 25 [263](#) „Kapitola

7: Pyramida a posvátné spisy“. V Lemesurier, Peter. Velká pyramida dekodována. Londýn: Element Books, 1977.

[264](#) Tamtéž, 185.

[265](#) Tamtéž, 191.

[266](#) Elkins, Rueckert a McCarty. Zákon Jednoho. Relace 3, otázka 12. <http://www.lawofone.info/results.php?s=3#12>.

[267](#) Tamtéž, relace 3, otázka 13. <http://www.lawofone.info/results.php?s=3#13>.

[268](#) Lemesurier. Velká pyramida dekodována.

[269](#) Wilcock, David. "11/30/96: Příchod Wilcockova čtení." Božský vesmír, 1999. <http://www.divinecosmos.com/index.php/start-here/readings-in-text-form/159-113096-the-advent-of->

the-wilcock-reads.

[270](#) Tamtéž.

[271](#) Tamtéž.

[272](#) Wilcock, David. "Velké oznámení: Davidův týdenní televizní pořad!" Božský vesmír, 20. dubna 2013.

<http://divinecosmos.com/start-here/davids-blog/1122-big-announcement-david-wilcock-weekly-tv-show>.

[273](#) Wilcock, David. "12/14/96: Čtení: První polovina prosince 1996." Božský vesmír, 1999.

<http://www.divinecosmos.com/index.php/start-here/readings-in-text-form/160-121496-readings-first-half-of-december-1996>.

[274](#) Wilcock, David. "4/28/00: Proroctví: Archanděl Michael o ekonomice a Bohu." Divine Cosmos, 28. dubna 2000.

<http://www.divinecosmos.com/index.php/start-here/readings-in-text-form/452-42800-prophecy-archangel-michael-on-economy-a-Bůh>.

[275](#) Tamtéž.

[276](#) Bierman, Jonny. "Fakta a čísla o národním parku Banff." Banff & Lake Louise Tourism, 2012. <http://www.banfflakelouise.com/Media-Relations/Facts-and-Figures-about-Banff-National-Park>.

www.banfflakelouise.com/Media-Relations/Facts-and-Figures-about-Banff-National-Park.

[277](#) „Porphyry Peak (8-1-14) & King's Hill (8-2-14), Montana.“ (Většinou) Pravdivá dobrodružství Lupe,

6. července 2015. <http://www.adventuresolupe.com/?p=1006>.

[278](#) "Co je Porphyry?" Milestone Imports, 29. dubna 2011.

<http://milestoneimports.com/2011/04/29/what-is-porphyry/>.

[279](#) Blavatská, Helena Petrovna. Tajná doktrína: Syntéza vědy, náboženství a filozofie.

Londýn: Theosophical Publishing Company, 1893.

[Dělo 280](#), Gerry. "Velká pyramida a Archa úmluvy." Crystalinks.

<http://www.crystalinks.com/gparc.html>.

[281](#) "Porfyrij (filozof)." Wikipedie. https://cs.wikipedia.org/wiki/Porphyry_%28philosopher%29.

[282](#) Wilcock. "Proroctví."

[283](#) Wilcock, David. "5/23/00: Reading: Hvězdná brána se otevře v roce 2012." Divine Cosmos, 23. května 2000. <http://www.divinecosmos.com/index.php/start-here/readings-in-text-form/453-52300-reading-the-stargate-will-open-in-2012>.

www.divinecosmos.com/index.php/start-here/readings-in-text-form/453-52300-reading-the-stargate-will-open-in-2012.

[284](#) D'Urso, Joseph. "Za děsivými titulky, rok 2015 dává důvod k optimismu." Reuters/Yahoo!

Novinky, 23. prosince 2015. <https://ca.news.yahoo.com/behind-scary-headlines-2015-gives-reason-optimism-002255998.html>.

[285](#) Tamtéž.

Index

Čísla stránek v tomto rejstříku odkazují na tištěnou verzi této knihy. Uvedený odkaz vás přenesení na začátek dané tiskové stránky. Možná budete muset z tohoto místa posunout dopředu, abyste na své e-čtečce našli odpovídající referenci.

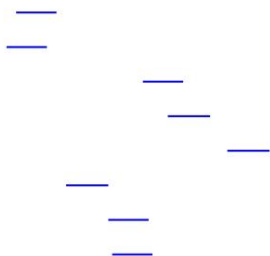
ABBA (hudební skupina), [51](#)

Abramov, Alexander, [284](#)

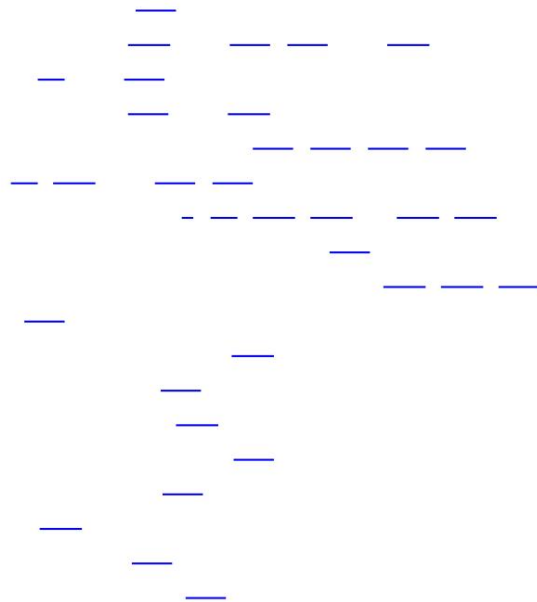
týrání. Viz šikana a zneužívání
kyseliny. Viz závislost na LSD. Viz

závislost na drogách/užívání
drog aspirující na slávu a uznání,

134–35 jako technika vyhýbání se, [2](#) chemie
mozku a, 222–25 spoluzávislost, [214](#), 248–49
lži a překrucování reality, [108–9](#) racionalizace,
143–44 opakování [nutkání](#) a, 22–26 Aerosmith
(hudební skupina), [46](#) nestárnoucí moudrost,
2 [378](#) Ages of the Zodiac, [262](#), [375](#) Anonymní
alkoholici (AA), 229–31, 248–49 Aldrin, Eugene
E., Jr. (" Buzz"), [407–8](#) únos mimozemšťany, 155–
56, [202](#), [431](#) [Vetřelci](#) (film), [326](#) Vševidoucí oko,
[32](#), [165](#), [354](#) [alternativní realita](#), [43](#), [57](#), [65](#), [184](#)
Amalthea (měsíc Jupitera), [400](#), [407](#) [Dávní](#) _____
mimozemšťané (TV program), 4, [192](#), [476](#) Rasa
starověkých stavitelů (aka [Progenitors](#)) o: původu,
371–72 příchodu [na Zemi](#), 381–82 budování
podzemních měst, [383–85](#) [spojení se Zákonem](#)
jednoho , 374–78 [vytvoření mezihvězdné obranné](#)
sítě, 385–86 odlet ze Země, 386–87 [návrh](#) Hvězdy
smrti, 398–400 pomník Tvář na Marsu, [411–12](#)

role v procesu vzestupu, [101](#), [385](#) [hledání](#)
vodních zdrojů, [382-83](#) Viz také [Guardians](#)
Andert, TP, [407](#) Andrews-Hanna, Jeffrey,
[405-6](#) [Anděl smrti](#), [174](#) [antigravitace](#), [246-48](#),
[253](#), [324](#), [326](#), [353](#), [413](#), [421](#), [423](#), [425](#), [469](#)
antiperiodický (léčivé vlastnosti), [314](#)
antisemitismus, [346](#) [protiválečné hnutí](#), [37](#), [74-75](#). Viz také [válka ve](#) _____
Vietnamu [přistání Apolla na měsíci](#), [249-61](#), [278-80](#), [288-96](#) počítač
Apple IIc , [91-92](#), [111](#) [přistání Apolla na Měsíci](#). Viz také [oblast Národního](#)
[úřadu pro letectví a kosmonautiku](#) [51](#), [330](#), [338](#), [349](#), [354](#) [Argosy](#)
(časopis), [284](#) [Arkaim](#), [Rusko \(starověké město\)](#), [445](#) [Arkani-Hmed](#), [Nima](#),
[9](#) [Ark of the Covenant](#), [470](#) [umělá inteligence \(AI\)](#) , [395-97](#), [409](#), [433](#)
vzestup o: významu, [2](#) [Rasa starověkých stavitelů a](#), [385](#) [povědomí o](#), [rozdílení](#), [232-33](#) ,
[241](#), [461-63](#), [472-73](#) [Biblické důkazy](#), [21-22](#), [453-56](#) [Zapojení kabelu do](#), [278-79](#), [340-41](#)
[hustota](#), jako [vyšší rovina existence](#), [373](#), [380](#), [433](#), [459](#) [snů](#), [role](#), [54](#), [158-60](#), [169](#), [210](#)
[vyvíjející se k dosažení vyšší úrovně](#), [2](#), [26](#), [265](#), [307-8](#), [349](#), [372-73](#) [odpuštění](#), [vyrovnávání](#)
[sebeobrany s](#), [128](#) [Velká pyramida a Králova komnata jako brána](#), [450](#), [464](#), [469-70](#) [Zákon](#)
[jednoho a](#) [375-78](#) [upřímný pohled na své problémy](#), [175-76](#) [snížení připravenosti](#), [115](#)
[pohyb vpřed/zůstává pozadu](#), [271-72](#) [překonání](#) [nutkání k opakování](#), [239-40](#) [síly](#)
[„Černého Ježíše“](#), [340-41](#) [tibetské učení](#), [236](#) [spuštěno energetickým nápoem](#), [262](#) [2010:](#)
[The Movie](#), [vyobrazení v](#), [100-101](#)

[Assurbanipal \(král Ninive\)](#), [262](#) [asteroidů](#),
[70](#), [310](#), [371](#), [382-83](#), [388](#), [407](#), [415](#), [417-20](#) [astrální projekce](#),
[153](#), [174](#), [314](#) [Atlantik \(časopis\)](#), [ztracený ostrov](#), [Atlantis](#) [438](#)
[atomová struktura/energie/zbraně](#), [10-11](#), [17](#), [252](#). Viz také
[geometrie/geometrické vzory](#) [Avatar \(film\)](#), [326](#), [349](#), [385](#)
[The Avengers \(filmová série\)](#), [326](#), [409](#) _____

[Backster, Cleve \(Dr.\)](#), [86-87](#)

Baner [aka Shane] (přítel z dětství), [97](#), [109–11](#), [116–17](#), [131](#), [148](#), [150](#), [161](#), [174](#), [182](#), [190](#) _____

Bára, Mike, [290](#), [392–93](#)

Bauval, Robert, [283](#), [384](#) _____

Beatles (hudební skupina), [29–30](#), [35–36](#), [40](#), [46](#), [74–75](#), [146](#), [160](#), [165](#) _____

Beggar's Banquet (album Rolling Stones), [36](#) _____

Bell, umění, [465](#)

Ben (přítel z dětství), [144–45](#), [187](#), [209](#), [217](#) _____

Beter, Peter David (Insider), [67–69](#) _____

Beyond Belief (Gaiam TV program), [465](#) _____

Beyond This Earth (Sherman), [252](#) _____

bible

apokalyptické scénáře, [265–67](#) Ark

of the Covenant, [470](#) vytvoření

„kanonizované“ verze, [470](#) příchod _____

mimozemšťanů na Zemi, [32](#), [435–38](#)

mimozemšťanů jako starověcí bohové, [438–](#)

[41](#) bez porfyřských knih, [467–70](#) zákon

karmy, [388–89](#) spojení s řecko-římskou

filozofií, [268](#) Lucifer a andělé jako _____

mimozemšťané, [31](#), [438–39](#) předpověď

Zlatého věku, [19](#), [450–51](#) odkazy na rasu

starověkých stavitelů, [384](#) odkazy na vzestup,

[21–22](#), [451–56](#) Fenomén UFO, [451](#) Viz také

teorie křesťanství „Big Bang“, [8](#), [56](#)

Bilderbergerů, [31](#). Viz také Cabal Billy

(doručovatel SUNY), [198–200](#) černých děr, [8–9](#)

Blaine, Patrick, [421](#) Blair, William, [283](#) Blavatsky ,

Helen, [469](#) Bonham, John, [74](#) Bon Jovi (hudební

skupina), [134–35](#) Book of Enoch, [438–41](#), [470](#)

Book of Genesis, [436](#) Borgové [kyborgové]

(bytosti z filmu Star Trek), [395](#), [417–18](#) Boyajian ,

Tabetha, [363](#) Boy Scouts of America, [111](#), [116](#),

[124](#) Brad (kamarád z dětství), [102](#), [108–10](#), [139–](#)

[42](#), [171](#), [174](#), [184](#), [190–91](#) Brady, James, [76](#) Brenda

Fisher, [7138–4](#) , [151](#), [172](#) program Brilliant

Pebbles, [392–94](#), [415](#) Bruce (insider), [33](#), [274](#),

[280](#), [302–4](#), [309](#), [343](#), [346](#), [359–61](#), [364](#), [371–72](#), [384](#), [387–88](#),

[390](#), [394–97](#), _____

[400](#), [409–10](#), [415–16](#) , [430](#), [433](#), [435–37](#), [443](#) _____

Bruce, Robert, [439](#) _____

Buddhismus, [12–13](#), [19](#) _____

šikana a zneužívání

autorovy zážitky z dětství, [71–72](#), [73–74](#), [124–29](#) autorovy _____

zkušenosti s drogami, [172](#) _____

být tlusté dítě, 96–98, [109](#), [138–39](#)
spolubydlících na koleji, [196–208](#), [226](#) ____
„umývat se“, [103–4](#), [107](#) ____ ____
Hromadná sebevražda v ____
Jonestownu, 66–69 let na gymnáziu, [110](#), ____
[113–14](#), [117](#) učení se bránit, [117–23](#)
zveřejňování materiálů souvisejících s ____
odhalením, [259](#) sáňkování na [Monkey Hill](#), [102–3](#), [107](#)
Viz také sexuální zneužívání

Bush, George HW, [75](#), [129–30](#), [185](#) Bush,
George W., [335–36](#), [338](#) Byrd, William,
[425](#) ____

Cabal

o: původ, [379](#), [391](#) ____ ____
přesvědčení a pravomocí, [31–34](#), [278–79](#), [338–](#)
[39](#) vedení duchovní války, [356–58](#) spojení
„kuželové hlavy“, [443–48](#) kontrola vlády, [335–](#)
[36](#), [338–39](#) kontrola internetu, [321](#), [359](#), [378](#)
vytváření „naučené bezmoci“, [193–94](#) vytvoření
Vnější bariéry, [447](#) diskreditace „Pravidel“, [354](#)
snahy porazit, [320](#) financování hororových
filmů, [106](#) vytváření „loosh“ pro Draco, [432–34](#)
skrývající tajemství před veřejností, [430](#) znalost
zasvěcených osob, [106](#), [129](#), [194](#), [331–36](#), [352–](#)
[54](#), [444](#) Zákon jednoho a [378](#), [463](#) luciferská
symbolika/víry, [401,3](#), [196–40](#) udržování moci,
[129](#), [243](#) olympioniků (také znám jako Výbor 300), [346](#) ____
praktikování černé magie, [354–56](#) pyramid jako symbol, [450](#)
vzdorování odhalení, [330–31](#), [334](#), [353](#), [359–61](#), [373](#), [447](#) hrozby
zabránit prozrazení, [18](#), [76](#), [129](#), [259](#), [318](#), [335](#), [338](#), [343](#), [346](#),
[354–55](#), [400–401](#), [447–48](#) vazby na Vatikán, [391](#) válka proti
náboženství, [154–356](#), [154–353](#) 58, [444](#) válka a katastrofy,
vytváření, [329](#), [333](#) Viz též spiknutí a krycí-u ps Cannon, Gerry,
[460](#) Captain America: [The Winter Soldier \(film\)](#), [326](#), [330](#), [333](#)
Carlotto, Mark (Dr.), [286–87](#) Carter, Jimmy, [74–75](#) Cassidy, Kerry, [312](#), [318](#) Castenada, Carlos, [43](#), [65](#) Cayce,
Edgar, [377](#) Ceres (trpasličí planeta), [7](#), [382–83](#), [400–405](#) Cernan, Eugene, [275](#), [290](#)

Chatelain, Maurice, [249-57](#), [259-65](#), [275-77](#), [288](#) ____

Čeljabinsk, Rusko, [445](#) ____

Cheney, Dick, [323](#) ____

Cheng, Andy, [418](#) ____

Konec dětství (Clarke), [272](#), [273](#) ____

Choi, Charles, [400](#) ____

Chouinard, Patrick, [442-43](#) ____

Spojení

- křesťanství s Velkou pyramidou, [450](#) ____
- Egyptský původ, [470](#) ____
- Zákon Jednoho a [450-53](#)
- reinkarnace, [270](#) oslabení
- moci Kabaly, [453](#) ____
- Viz také Bible; náboženství

Chrysippus (řecký filozof), [268](#) ____

Cicchetti, Andrea, [407](#) ____

civilizace o: původ/

- vzestup, [4](#) -
- Fermiho paradox a logika pro, 5.- 7 _
- „Občanská válka“ (Wilcock), [201-7](#), [339](#)

Clapton, Eric, [173](#) Clarke, Arthur C., 100-
101, [247](#), [272-74](#), [385](#) technologie maskování/ ____

maskování, 326-27, [333](#) Blízká setkání třetí Kind
(film), [63](#) Coast to Coast AM (rozhlasový program), [465](#)
spoluzávislost, [214](#), 248-49 kolektivní vědomí, [192](#),
[348](#), [355](#), [433](#) Colvin, Andrew Z., [367](#) komet, 263-64,
[383](#), [415](#) Communion (Strieber), [155-56](#) The ____

Compulsion to Repeat the Trauma (van der Kolk), 23-
24 Confederation of Planets, [374-75](#) Conscious Life
Expo (Los Angeles), 400-401 spiknutí a zastírání Cabal
důkaz existence, 354-56 mimozemšťané a UFO, 16-22, 244-49, [251](#),
303-4, [341](#), [426](#) aféra Írán-Contra, 128-30, [214](#), [247](#) Hromadná
sebevražda v Jonestownu, 66-69, [247](#) zavraždění Kennedyho - 28
atentát 29 vojensko-průmyslový komplex, [281](#) ropných společností a
automobil, [212](#) kontaminace PCB, 209-11, [247](#) pokus o atentát na
Reagana, [76](#) skandál s úsporami a půjčkami, [212-13](#) odhalení
Snowdenových zpravodajských služeb, 14-15 podpora Hitlerovy
válečné mašinérie, [213](#) kontroverze vakcín , 52-53 Constantin e
The Great (římský císař), [470](#) Constant of Ninive, 262-65 Contact
(film), [309](#)

Konvergence (film), [309](#) [Cook](#),
[_____](#)

Billy, [37](#) [Cooper](#), [Gordon](#), 252-
[_____](#)

53 [Coppolino](#), [Eric Francis](#), [210](#)
[_____](#)

jádrové trauma. Viz trauma I. [_____](#)

Korintským 15:51-53, [454](#) [Corso](#),
[_____](#)

Philip, [304](#) [Cosmic Disclosure](#) [_____](#)

(program Gaia), [359](#) [kosmická](#)

inteligence, 466-67 „Kosmický pohled na [_____](#)

porážku Kabala“ ([Wilcock](#)), [326](#)
[_____](#)

kosmického semene. Viz Vesmír [_____](#)

Cox, Don, [369](#) [_____](#)

Cray, Robert, 173-74
[_____](#)

teorie stvoření, 8, [56](#), [268](#), [469](#), [472](#) [Stvořitel](#)

(aka One Infinite Creator), [13](#), [374](#), [377](#), [466](#) [Crick](#), [Francis](#), [107-8](#) [_____](#)

[Crifo](#), [Francoise](#) (Dr.), [369](#) [Crisis in American Institutions](#)

(vysokoškolská učebnice), [212](#) [Critias](#) (Platón), [265](#) [Cronkite](#), [Walter](#),

45-46, [71](#), [75](#), [411](#) [křišťálové obelisky/věže](#), [71](#), [184](#), [209](#), [303](#), [411](#)

19, [422](#) [krystalů](#), [energie/technologie](#), [59](#), [87](#), 281-82, [349](#), [379](#) [C-](#)

[SPAN](#) (TV síť), [407-8](#) [Kubánská raketová krize](#), [68](#)
[_____](#)

The Daily Mail (noviny), [398](#), [408](#) [Daniel](#) [_____](#)

(Insider), 303-13 [Daniel](#) [12:2-3](#), [455](#) [Temný](#)

[krystal](#) (film), [207](#) [Temná mise](#) ([Hoagland](#) a

[Bára](#)), [290](#) [Darwin](#), [Charles](#), [381](#) [David Bowman](#)

(filmová postava z roku 2001), 100-101, [273](#),
[_____](#)

[276](#) [d'Avignon](#), [BridgeAnne](#), [446](#) [da Vinci](#),

[Leonardo](#), 412-13 [Dawn](#) (americká kosmická loď), [402-4](#) [Den po Roswellu](#)

([Corso](#)), [304](#) [Deacon](#), [Henry](#) [pseudonym] (Insider), [16](#), 312-17, [324](#), [343](#),

[360](#) [Dean](#), [Bob](#) (Insider), [326](#), [328](#), [332](#), 345-47, [360](#), [369](#) [Hvězdy smrti](#),

385-86, [397-43](#), 408-9, [415](#) [Dechend](#), [Hertha von](#), [266](#) [Dee](#), [John](#), [447](#)

[Defense Advanced Research Projects Agency](#) (DARPA), [310](#), [327](#) [hustota/](#)

[hustoty](#), [vyšší roviny existence](#), [373](#), [380](#), [433](#), [459](#) [D'Este](#) (ital. princezna), [446-](#)

[47](#) [Deunov](#), [Peter](#), [268](#) [Disclosure Project](#) [eliminace svědků](#), [329-30](#) [ruin ET na](#)

[Měsíci](#), 253-54 [identifikace ET odrůd](#), [16](#) [_____](#)
[_____](#)

odhalení kampaně DDT, 257-58 tajný

vesmírný program, 345-46 _____

Viz také Insideři; Projekt Camelot

Discover (časopis), 445-46 _____

Disney's Wonderful World of Color (TV program), 426 _____

Divergent (filmový seriál), 325 _____

Objev DNA (deoxyribonukleové kyseliny), 107-8 experiment

při vytváření života, 13-14 přepisování

kódu, 396-97 ribozomů a náhodná

mutace, 381 použití Genetic Farmers, 430-
31 _____

Viz také evoluce

Dokken (hudební skupina), 134 _____

Dolby, Thomas, 89 _____

Don [“Froggy”] (přítel z dětství), 131-32, 141-42, 146-52, 160-63, 171, 175, 178-82, 187, 190-91, 209, _____
217, 219, 237-39

Don Juan (šaman Yaqui), 43 _____

The Doors of Perception (Huxley), 37 _____

„mistrovská rasa“ Draca (aka Orionská konfederace), 431-34, 446-47 popírání

užívání drog/drog, žijící ve státě, 207-8 řízení pod vlivem, 187 drogových

dealerů, 214-15, 226-29, 231-32 udeření na dno a ukončení, 219-30 hub,

158, 164, 166-68 opium, 181 rehabilitace v „Connie“ [Conifer Park], 180-

82 zahájení AA a dosažení střízlivosti, 229-36 podporující návyk, 178-80

žlutých mikroteček (meskalin), 164, 188-89

Viz také LSD; marihuana; psychedelika

Věk a

původ Země, 6-7, 13-14, 381-82 _____

Starověká stavitelská rasa, příchod, 381-82

Rasa starověkých stavitelů, odjezd, 386-87

starověké ruiny, důkazy, 302 příchod „padlých

andělů“, 32, 435-38 _____

Přítomnost a vliv Cabal, 31-34, 333, 354, 463 _____

Programy mimozemské genetiky, 430-31

Přítomnost mimozemšťanů, 16-18, 30-31, 245-49, 348-49, 388,

409-10 historie a záhad, 3-4 život, zničení, 61-63, 76, 91, 164-66,

185, 329 život, proměny, 19-22, 48, 55, 85, 160, 232, 271, 317, 451-

52 projevy Lucifera, 157 součást mezihvězdné komunity, 344-45 umístění

portálu/hvězdné brány, 309-11, 26 000letý cyklus, 262-65, 271

podzemní základny, [91](#), [159](#), [328-30](#), [337-38](#), [350](#), [354](#), [447](#)
podzemních měst, [383-85](#) nejsme sami, [5-6](#), [10](#), [301](#) planet
podobných Zemi, [5-7](#), [10-14](#), [362-63](#), [393](#) Velikonoční
ostrov, [71](#), [87](#), [248](#) Kazatel 2:22, [460](#) Einstein, Albert, [112](#)
Eisenhower, Dwight D., [341](#) Ekpyrosis (Ekpurosis, Ecpyrosis),
267-68 – 26 Alžběta anglická královna, [447](#) Elkins, Don (Dr.),
[202](#), [377](#) Odjinud: Subkultura těch, kteří tvrdí, že jsou
nepozemského původu (Mandelker), 456-57 „Elvis-Marilynův
syndrom“, [135](#) Impérium kontrola nad Hvězdami smrti, [408-9](#)
vývoj obyvatel, [394-97](#) sloučení Marsu a super-Země, [397](#)
přežití a přestavba, 417-20 přežití na Měsíci, [435](#) migrace
přeživších na Zemi, [435-36](#) zničení, 414-16 Enceladus (měsíc
Saturnu), [405-6](#) enkulturace, [19](#) Enderova hra (film), [325](#) Konec Ameriky (Vlk), 355-56 environmentální
rizika

jaderné zbraně, [332](#)
kontaminace PCB, [199-200](#), [209-11](#), [228](#)
vinylových par, [217-18](#) rovnodenností. Viz
26 000letý cyklus zobrazení ESP (mimosmyslové
vnímání) v ET (film), [88](#) rozvoj schopnosti, [72-85](#),
[92](#), [109](#), [228](#) učení se, [137](#), [153](#), 156-57
vytváření proroctví na základě, [199-200](#)
jako mýtus, [357](#) psychometrických technik,
457-59 Eternals #1 (Kirby, komiks), [430](#) ET.
Podívejte se na mimozemské bytosti (ET)

ET the Extra-Terrestrial (film), [87-88](#)
Evropská vesmírná agentura (ESA), [406-8](#)
Evans, Ronald, [275](#) evoluční vzestup,
dosažení vyšší úrovně prostřednictvím,
[2](#), [26](#), [265](#), 307-8, [349](#), 372-73 Biblické odkazy na lidskou transformaci,
21-22 stvoření lidských bytostí, [365](#), [393](#) Darwin a teorie náhodných
mutací, [381](#) kód DNA, role, [396](#) mimozemská technologie vedoucí k,
[101](#), [160](#), [242](#)

Fermiho paradox, 5-
7 humor, role, [115](#)
Nietzsche on, [273](#)
reinkarnace, dosažení vyšší úrovně skrze, [270](#) ____
hvězdná brána a cestování vesmírem, role, [272-73](#), [471-72](#)
Viz také DNA (deoxyribonukleová kyselina); duchovní evoluce
evoluční konvergence, [362-63](#) ____
Teorie explodované planety, super-Země, [388](#), [392-94](#), [415](#), [420-24](#), [430](#) ____
mimozemských bytostí (ET)
Aesir/Asgard, [310](#) ____
jako starověcí ____
„bohové“, [4](#) příchod na ____
Zemi, [30](#), [32](#) „Modří“,
[341-42](#) popsáno, [245-46](#),
[344-45](#) Draco „mistrovská rasa“,
[431-34](#) prodloužené lebky, zadrženi z,
[444-48](#) genetika a křížení, [430-31](#), [440](#) ____
jako obři, [394](#), [410](#), [428-30](#), [436-38](#), [440-44](#)
vládní krytí, [16-22](#) Strážci, [350](#), [372-74](#), [3](#) -80,
[409](#), [414](#), [437](#) skrývání/ignorování pokročilé technologie,
[371-72](#) obyvatel superzemě, [394](#) ____

Znalosti zasvěcenců o, [15-16](#), [341-42](#)
intervencích na Zemi, aby se zabránilo válce, [331-35](#), [341](#), [350](#), [370](#), ____
[373](#) učení se, že jsou skutečné, [244-49](#) fyzický popis, [155-56](#)

Primární směrnice, [18-19](#), [315](#)
tlačí na úplné odhalení, [349-52](#) pláží
humanoidní druhy, [431-34](#) telepatický
kontakt s, [99](#) ____
Titáni, [409-10](#)
Poutníci, [456-60](#) Strážci,
[438-41](#) nejsme sami, 5-
[7](#), [344-45](#), [362-65](#) ____ ____ ____
Viz také Rasa starověkých stavitelů; UFO
Horovo oko (egyptský symbol), [156-58](#), [165](#), [213](#), [247](#) ____
Eye of the Devil (film), [39](#) ____
Eyes Wide Shut (film), [63](#) ____

„Face on Mars“ (komiksová série), [428-30](#) ____
Tvář na Marsu (památník), [408](#), [411-12](#), [423](#) ____
Farnsworth, Audrey, [104-5](#)
„Fermiho paradox“ (Urban), 5.-7 ____
Finanční tyranie (Wilcock), [36](#) ____
Otisky Božích prstů (Hancock), [266](#) ____
První lovci zkamenělin: Paleontologie v řecké a římské době (starosta), [410](#) ____
Fisher, Ben, [428](#) ____
Foerster, Brian, [445](#) ____
Zakázaná planeta (film), [416-17](#) ____

„Zakázaná planeta Mars“ (Hoagland), [428](#)
Fort Huachuca, AZ, [328–29](#) [433](#) Eros
(asteroid), [417–21](#), [424](#) Francie, [lebký](#)
„kuželové hlavy“, [445](#) Francis, [Eric](#) (aka Eric
Coppolino), [210](#) zdarma energie, [246–47](#),
[353](#), [413](#) zednářství, [61–63](#) Freud, Sigmund
(Dr.), [22–23](#), [376](#) fundamentalismus. Viz
náboženský fundamentalismus [___](#)

Kaddáfí, Véra, [436](#)

Kaddáfí, Muammar, [436](#)

Gaia [dříve Gaiam TV] (online streamované video), [359](#), [465](#), [476](#) [___](#)

galaktické halo, definováno [369](#) galaxií, formace 5–6, [374–75](#)

obyvatelných zón/světů, [14](#), [393](#) portálů, [365](#) Ganymede (měsíc

Jupitera), [7](#), [382](#), [393](#) Geller, Uri, [73](#) Genesis Revisited (Sitchin), [400](#)

genetických farmářů (aka Super-Federation), [430–31](#) geometrických

semen. Viz Vesmírná geometrie/geometrické vzory, [10–12](#), [137](#),

[284–87](#), [412–13](#). Viz také atomová struktura/energie/zbraně

Geophysical Research Letters (žurnál), [407](#) George I (anglický král),

[446](#) teorie zárodků, [20](#) duchů dětské obavy, [73](#) komunikace s, [49](#), [107](#),

[464–65](#) strážných andělů, [184](#) oddělení od fyzická podoba, [64–65](#), [78–](#)

[79](#), [153](#)

obří, mimozemšťané jako, [394](#), [410](#), [428–30](#), [436–](#)

[38](#), [440–44](#) Gigantomachy (řecký mýtus), [410](#)

Gimme Shelter (film), [40](#) Global Grid, [414](#) Zářící

pyramida Ceres, [403–4](#) Gnosticism gods” o: původ/

role, [4](#) zobrazení rasy starověkých stavitelů, [384–85](#)

Kabala jako „Hlas boží“, [357](#) mimozemšťané jako

starověcí, [4](#), [409–10](#), [436](#), [438–41](#) olympionici, [346](#)

vláda USA, [319–21](#) Golden Age, [19](#) Goldman,

Jude (Insider), [132–34](#), [137](#), [143–44](#), [146–48](#), [150–](#)

[54](#), [160](#), [219–20](#), [235](#), [241–43](#), [259–60](#) (Lie

Gontensales plukovník), [359](#), [416](#), [435–36](#), [446](#)

Goode, Corey (Insider), [302](#), [310](#), [313](#), [325](#), [328](#), [335](#), [341](#), [343-45](#), [349](#), [352-54](#), [359-61](#), [365-74](#), [378](#), [3395-206](#), [3385-068](#) -401 , [407-9](#), [416](#), [425](#), [430-33](#), [435-36](#), [446-47](#), [463](#), [471](#)

Dobré ráno, Vietnam (film), [39](#) vládních zastírání. Viz konspirace a zastírání Graham, WL, [438](#) Grateful Dead (hudební skupina), [47](#), [161](#), 166-68, [174](#) Dekódovaná velká pyramida (Lemesurier), 449-50 Velká pyramida v Gíze, [378-80](#), [449-53](#) , [464](#). Viz také pyramidy „The Great Revealing“, [32](#) „The Great Stone Face“ (Kirby, komiks), [429](#) Green, Jim, [7](#) Greenwald, Glenn, [258](#) Greer, Steven (Dr.), [16](#), [256](#), [475](#) Guardian (časopis), [355](#) Guardians spojení Ancient Builder Rasa, 372-74 stavba pyramid, 378-80 konflikt s „padlými anděly“, [437](#) vytvoření ochranné mřížky, [372](#), [374](#), 385-86, [409](#), [414](#) ztráta Hvězdy smrti do Impéria, [409](#) tlačí na odhalení, [350](#)

První válka v Zálivu, [184-86](#), [194](#) ovládnutí zbraní, [355](#)

Chlap, kamaráde, [173](#)

Guyana, Jonestown masová sebevražda, [66-69](#)

obyvatelné zóny/světý, 5-6, [14](#), [282](#), [329](#), [362](#), [375](#), [392-93](#) Hain (starověká planeta), 241-42 halucinace, [69-70](#), 154-55, 162-68, 219 , [345](#) Kirk, [149](#) Hammond, Noah, [400](#) Hancock, Graham, [266](#), [384](#) Hannibal (kartáginický generál), [376](#) Hare, Donna (pseudonym). Viz Tietze, Donna Harrill, Albert James, [268](#) Harvey Comics, [428](#) Hawking, Stephen, [8](#) Hawků, John (Dr.), [396](#) Haze, Xaviant, [443](#) Healey, Jeff, [172](#) léčení, [353](#) Hendrix, Jimi, 46-47, [146](#) Henry (Pan), [219](#) Henry Deacon (pseudonym, Insider), [16](#), 312-17, [324](#), [343](#), [360](#) Jindřich VIII. (anglický král), [30](#) Henson, Jim, [44](#), [207](#) Hetfield, James, [149](#) Hildebrand, Alan (Dr.), [408](#) hinduismus, 12-13, [19](#), [22](#), [267](#), [273](#)

History Channel (TV síť), 4, [507](#) Hitler, [—](#)
Adolf. Viz nacistické Německo Hoagland,
Richard C., 273–74, 288–94, [298](#), [302](#), [343](#), 392–93, [400](#), 406–7, 411–14, 420–24, [426](#), [428](#), [449](#) Homo Capensis –48—
Howard, Andrew, [362](#) Jak zajistit, aby ESP fungovalo pro vás (Sherman), [73](#), [77](#) Hudes, Karen, [444](#) Hunter, Meredith,
[40](#) Huxley, Aldous, [37](#) hyperventilace (hypokapnie vyvolaná samovolně), 152–54 hypnóza/hypnotika regrese, [73](#),
[158](#), [270](#). Viz také podprahové zprávy/manipulace [—](#)

Iapetus (měsíc Saturnu), 399–400, [415](#) Ice
Station Zebra (Neuberlin), 344–45, [425](#) Ida [—](#)
(asteroid), [415](#) Illuminati („Osvícení“), 31–32,
[339](#), [446](#). Viz také Cabal Zsvěcenci, znalosti o: roli, [192](#), 257–59, [290](#), 342–
43 rase starověkých stavitelů, [301](#), [361](#), 381–91 antigravitačních systémech,
[324](#) odlivu mozků, [426](#) programu Brilliant Pebbles , [31592](#) , 301, 361,
[381–91](#) , [106](#), [129](#), [194](#), [331–36](#), [352–54](#), [401](#), [444](#) zakrývání a reverzní
inženýrství, 280–82 Draco (aka Orionská konfederace), 431–34
Impérium, 394–97 ET, 15–16, 341–42, 344–45, [410](#) ve strachu o život,
257–58, [318](#), [329](#), 447–48 Genetic Farmers, 430–31 The Guardians, 372–
74 identifikace uchazečů, 17–18, [312](#) Jones67 masakr –68 Zákon
jednoho, 375–80 měsíční/planetární struktury a základny, 253–56, 259–
61, 271–77, [280](#), 302–4, 413–14 okultní náboženské obřady, [157](#) portály
a cestování v čase, 306–8 , 347–48 příprava na odhalení, [101](#), [242](#), [352](#),
359–60 Project Looking Glass, 311–12 důvod vražd Mansona, [40](#)
odhalování skrytých pravd, 19–22, 31–33, [37](#), [63](#), [82](#), [243](#) Pravidla, [354](#),
[359](#), [373](#), [448](#) tajný vesmírný program, 324–31, 337–40, 359–60, 426–28
síť hvězdných bran, 308–11 UFO, [370](#) červích děr, 368–71 Viz také
Daniel; děkan, Bob; Goode, Corey; Henry Deacon; Jacob; Petersone,
Pete

International Business Times, [437](#) [—](#)
International Journal of Astrobiology, [392](#) [—](#)
Internet

stát se komunikačním prostředkem, [247](#) [vývoj](#)
starověkými civilizacemi, 394–95 původ [protokolu](#)
IP adres, 309–11 potenciál pro úplné [odhalení](#), [359](#)

Projekt Camelot, [312](#)
jako zdroj výzkumu, [25](#), [252](#), [348–49](#)
třídění faktů od fikce, 16–17, [258](#), [378](#) [online](#)
streamování videa, [312](#), [322](#), [359](#)
Viz také webové stránky

Aféra Írán-Contra (1985-87), [128–30](#)
Íránská krize rukojmí (1979), [71](#), [74](#), [75](#)
Írácká válka, [184–86](#), [194](#)
Izajáš 26:1, [452](#)
Izajáš 26:19, [451](#)
Isis (egyptská bohyně), [278](#)
Islám/muslim, [19](#), [22](#), [269](#)

Jacob [pseudonym] (Insider), [303](#), [336–61](#), [364](#), [375](#), 394–97, [404](#), [425](#), [430–33](#), [436](#), [443–47](#), [463](#), [475](#) [Jacobsen](#),
Steven (Dr.), [382](#) Micku. Viz [Rolling Stones Jenny](#), Hans (Dr.), [12](#) „Klenot v srdci kvantové fyziky“ (Wolchover), [8](#) Židů/
judaismus, [346](#), [444](#), 450–51 Jan (anglický král), [446](#) Jan 14:35, [455](#) John F. Kennedy Center for the Performing Arts,
[273](#) Johnson, Lyndon [Baines](#), [29](#) Johnson Space Center, [29](#), [276](#), [292](#) Johnston, Ken, 291–92 Joint Threat Research
Intelligence Group (JTRIG), 258–59 Jones, Jim, [66](#) Jonestown, masakr v Guyaně, 66–69, [76](#) Jung, Carl (Dr.), [55](#), [231](#)
Jupiter Amalthea (měsíc), [400](#), [407](#) atmosféra a přítomnost vody, 7, [383](#) v kruhu Hledače, [330](#) temná skvrna,
vysvětleno, 100–101 [zobrazení v roce 2001 \(film\)](#), 272–73 přítomnost mimozemšťanů, 420–21 [výbuch super-Země](#),
[414](#) [Ganymed \(měsíc\)](#), 7, [382](#), [393](#) objevů Solar Warden, [400](#)

karma

přitahující „špatnou karmu“, [89](#),
[116](#) [odpuštění zastaví cyklus](#), [128](#), [376–77](#)
získání odplaty, [123](#), [216](#) [zůstává pozitivní](#)
tváří v tvář zlu, [358](#), [373](#)

Loxopterygium lorentzii (Red Quebracho tree), [314](#)

LSD (diethylamid kyseliny lysergové), [37–38](#), [60](#), [160–68](#), [175–76](#), [181](#), [183–86](#), [190–92](#), [211](#). Viz také psychedelika

Lucas, George, [385](#)

Lucid Dreaming: Jak se stát bdělým a vědomým ve svých snech (La Berge), [168–70](#) _____

Lukáš 17:24–37, [454](#)

Lukáš 19:40, [453](#)

Macdonald, Sir John, [469](#)

Mack, Eric, [403](#) Mandelker,

Scott (Dr.), [456–57](#) The Man

Who Saw Tomorrow (TV pořad), [77](#) Mnoho let

od nyníška (McCartney), [36](#) let závislost na

marihuaně, [109](#), [139–45](#) závislost na, [197–98](#),

[200–201](#), [208–9](#), [215–25](#) v pohodě, [147–48](#)

v kombinaci s LSD, [165](#), [168–71](#) návyk na financování,

[151](#), [175](#), [201](#) život v soukromém pekle, [176–87](#)

dosažení „zdola“, [225–30](#) návrat ke střízlivosti, [230–](#)

[33](#) Marek 13:2–27, [454–55](#) atmosféra Marsu a

přítomnost vody, [7](#), [393](#) přítomnost mimozemšťanů,

[313](#), [337](#), [393–94](#), [420–21](#) mimozemských struktur,

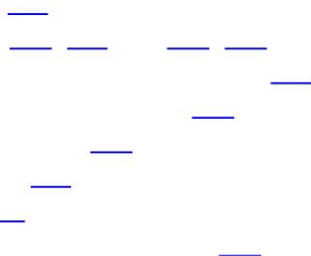
[412–14](#) Tvář na Marsu, [408](#), [411–12](#), [423](#), [428–30](#)

obyvatel splýnulo se superZemí, [397](#) přítomnost

monolitu na Phobosu, [407–8](#) měsíc superzemě, [392–94](#)

Phobos (měsíc), [406–8](#) písečných červů, [343](#) putuje

„koridorem“ do, [313–15](#) _____

Mars Express (kosmická loď ESA), [406–](#)

[7](#) Massachusetts Institute of Technology (MIT), [322](#)

technologie materializace/materializéru, [1](#), [203](#), [305](#), [319](#), [340–41](#), [353](#)

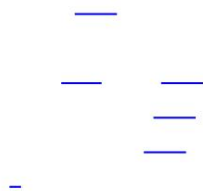
Mathilde (asteroid), [407](#) Matrix (film), [325](#) Matouš 13:41–43, [455–56](#)

Mayové, civilizační/koncový kalendář, [235](#), [247](#), [308](#), [315–16](#), [377](#). Viz

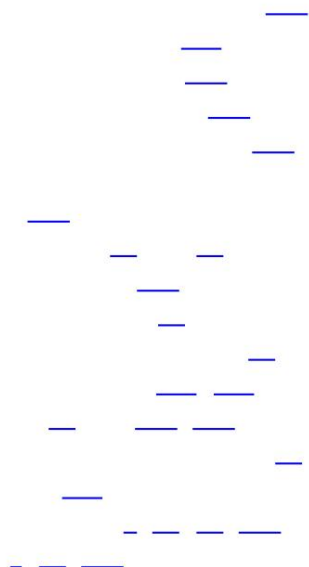
také [26](#) 000letý cyklus Starosta, Adrienne, [410](#) McCall, Robert T., [275–](#)

[76](#) McCartney, Paul. Viz Beatles McKinnon, Gary, [326–27](#), [353](#) Mental Floss (časopis), [322](#) Metallica

(hudební skupina), [148–49](#) metafyzika, [3](#) vojensko-průmyslový komplex

kolonizace vesmíru, [312-13](#)
skrývání tajemství před _____
veřejností, [430](#) meziplanetární _____
obchod s mimozemšťany, [348](#) _____
mimozemské technologie reverzního
inženýrství, [353](#) jako stínová vláda, [329](#)
galaxie Mléčná dráha, 5-6, [362](#), [368](#) Mimas
(měsíc Saturnu), 7, [382](#), [398-400](#) programy
na ovládnutí mysli, 319-20, [433-34](#) Minority
Report (film), [325](#) Miranda (měsíc Uranu),
400-401 The Mirror (online magazín), [331](#)
Mitchell, Edgar (Dr.), [293-94](#), [331-32](#), [369-70](#)
mithraismus (římský kult), [384-85](#)
„Mnemotechnická indukce lucidního snění“, [168-70](#)
zobrazení monolitů v roce 2001 (film), 100-101,
[272-73](#) objev na měsíc, [304](#), [371-72](#) existence
na Phobosu, [407-8](#) Viz také obelisky Monroe,
Marilyn, [135](#) Montagnier, Luc (Dr.), 13-14 The
Montauk Project: Experiments in Time (Nichols
a Moon), [305](#) The Monuments of Mars (Hoagland),
[449](#) Moody Blues (hudební skupina), [46](#), [146](#), [160](#)
Měsíc jako domov mimozemské civilizace, 387-91 Blair Cuspids, _____
[280](#), [287](#), [417](#) evidence struktur, 252-56, 275-304 Rám 4822, 288-
94, [296](#) Rám 9279, [293](#) Rám 9301, [293-94](#) GRIN obrázek 2
000-001131, 293-96 skrývání objevů před veřejností, 256-61, 272-
75, [277](#), 291-96, [411](#) migrace přeživších říše, [435](#) fotografie
obelisků, 278-80 snímky ruského Zondu 3, 297-301 převzaty
Impériem, [408-9](#) zničení Impéria, 416-17 Viz také přistání Apolla
na Měsíci Měsíc, Petr, [305](#) Měsíc, Robert (Dr.), 10-11, [17](#) „Měsíční
pyramida“, [422-23](#) Mootoo, C. Leslie (Dr.), [67](#) Mork and Mindy (TV
program), [71](#) Morris, Simon Conway, [363](#), [393](#) Morrison, Jim, 37-
38, [214](#), 225-26 Svět pana čaroděje (TV program), 92- 93 Pan X
(Insider), 341-42 mystické jevy, [3](#), [46](#), [99](#), [145](#) mytologie, 2, [63](#), [266](#)

narity. Viz roboti/robotická

zařízení Anonymní narkomani,

[236](#) Nathues, Andreas, [402](#)

Národní úřad pro letectví a kosmonautiku (NASA) o

založení a financování, [426–28](#) [antigravitační](#) a

volnoenergetický pohon, [248](#) víra v [masovou](#) evoluční

událost, [247](#), [274](#) DDT (dezinformační) [kampaň](#), 257–

59 objevení [433](#) kráterů Eros, [417–20](#), [424](#) důkazů

mimozemské [technologie](#), [363–64](#) [nalezení](#) planet

podobných Zemi, 5–7, [362–63](#), [365–68](#) [nalezení](#) vody

na jiných planetách, [382–83](#), [393](#) [webová stránka](#)

GRIN, 294–95 [skrývání tajemství před veřejností](#), 256–

57, 259–61, [272–75](#), [277](#), [291–96](#), [411](#) [Insiders at work](#)

in, [244–45](#), 2574, 26–17 [přistání na Měsíci](#), [249–56](#), [278–80](#), [288–96](#)

NEAR (kosmická loď), [417–18](#), [424](#) [mise New Horizons](#), [405](#) [role v](#)

procesu [odhalení](#), [334](#), [350–52](#) [přistání v Roswellu](#) UFO, 244–45

struktury a voda na [Marsu](#), 7, [411–13](#), [415–16](#) [struktur na Ceres](#), 400–

404 [struktur na KIC 8462852](#), [404–6](#) [struktur na Měsíci](#), 252–56, 275–

86, 302–4, 390–91

National Space Science Data Center (NSSDC), [288](#), [290](#)

Native American Graves Protection and Repatriation Act z roku 1990,

[442](#) [Native Americans](#), [13](#), [44](#), [183](#), 441–43 [Nature](#) (časopis), [406](#)

[Nature Geoscience](#) (časopis), [350](#) [The Nature](#) osobní reality (Roberts),

[49](#), 88–89 [nacistické Německo](#), [dohoda Draka s](#), [432](#) [Hitler](#) a [vzestup k](#)

[moci](#), [77](#) [376](#) [satanské spojení](#), [36](#) [vědeckých/leteckých pokroků](#), [253](#),

425–26 [podpora z Ameriky](#), 213–15 [blízko - zkušenost se smrtí](#), 2, [165](#),

[270](#), [377](#) [Near Earth Asteroid Rendezvous](#) (americká kosmická loď),

417–18 [negativních sil ve vesmíru](#), 2, [267](#), [370](#), [380](#), [439](#)

[neokonzervatismus](#) (aka neocon), [323](#) [Neptun](#), 7, [383](#) [Mise New](#)

[Horizons](#), [405](#) [Newman, Hugh](#), [441](#) [Newton, Isaac](#), 20, [472](#) [New](#)

[World Order](#), 31–32, [46](#) [New York Times](#), [34](#), 67–68, [245](#), [291](#), [446](#)

[Nichols, Preston](#), [305](#) [Nietzsche, Friedrich](#), [273](#)

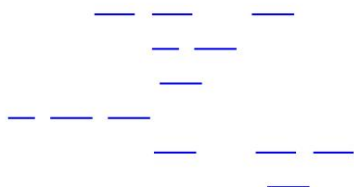
Niles, Edith, [138](#)
teroristických útoků 9/11, [69](#), [200](#), [243–44](#), [330](#)
Nixon, Richard M., [35](#), [41–42](#), [130](#) Nooty,
George, [465](#) North, Oliver, 128–29 Nostradamus,
[77](#), [79](#), [83](#), [248](#) jaderných zbraní/válčení plány
Cabala, [329](#) intervencí mimozemšťanů, kterým
je třeba zabránit, 331–35, [341](#), [350](#), [370](#), [373](#)
žijících ve strachu z apokalypsy, 89, [91](#), [100](#),
[103](#), 1231,29–85, [208](#) Manhattan Project, [17](#) Nostradamových
předpovědí, [77](#), [83](#) sovětská raketová základna v Guyaně, [68–69](#) americko-
sovětské závody ve zbrojení, 75–76, [193](#) numerická synchronicita, 60–61, [177](#),
[186](#)

Obama, Barack, 335–36, [338](#)
obelisků, [71](#), [184](#), 278–84, [287](#), [334](#), 382–85, [394](#), 417–18. Viz také monolithy OBIT
(Outer Band Individuated Teletracer), [311](#) Obi-Wan Kenobi (filmová postava), 54–55
Odyssey (časopis), [70](#), [73](#), [76](#), [87](#) O'Leary, Brian, [316](#) the Olympians (aka Výbor 300),
[346](#) Oracle of Delphi (řecká kněžka), [410](#) Organized Noise (hudební album), 133–34
Orion Confederation (Draco), 431–34 Osiris (egyptský bůh), [278](#) Oswald, Lee Harvey,
[28](#) Our Ancestors Came from Outer Space (Chatelain), [249](#), [256](#) The Outer Limits (TV
program), [311](#) mimotělních zážitků, 64–65, [103](#), [121](#), 153–54, 159–61, [244](#), [314](#). Viz
také levitace

Palmistry (Niles), [138](#)
technologie částicového paprsku,
[343](#) Penrose, (Sir) Roger, 8–9
osobní realita, 49–50, 88–89 Peru,
objev lebek s „kuželovou hlavou“, [445](#) Peterson,
Pete (Insider), [16](#), [76](#), [299](#), [318–36](#), [342](#), [349](#), [360](#), [369](#), 371–72, 425–26, 435–36, [456](#), [475](#) Petigura, Erik (Dr.), 5–
6, [14](#) The Philosophy Oracles (Porfyry), [470](#) Phobos (měsíc Marsu), [406–8](#) Phoenix III (aka Montauk Project),
[305–6](#) fyzické týrání. Viz šikana a zneužívání Pine Gap (Austrálie), [329](#), 347–48, [447](#) Pink Floyd (hudební skupina),
[46](#), [145](#) Pioneer II (americká kosmická loď), [398](#) Plant, Robert, [47](#), [173](#), [269](#) Plato (řecký filozof), 265–66, [268](#),
[470](#) Plinius starší (řecký filozof), [410](#)

Plutarchos (řecký historik), [268](#) [Pluto](#),
7, 263–64, [383](#), [404–5](#) [Pogge](#), Richard
W., [366](#) [Poison](#) (hudební skupina),
[146](#) [Polanski](#), Roman, [35](#) [Popular](#)
Science (časopis), [403](#) [porfyr](#) (fialová
žula rock), [469](#) [Porfyr](#) (římský filozof),
[470](#) [portálů vytvářejících pozměněnou](#)
časovou linii, [306–7](#) [zobrazení v televizi](#),
knihách a filmech, [71](#), [184](#), [206](#) [snových](#)
[zážitků](#), 235–36 [mimozemských interakcí](#)
prostřednictvím, 313–15, 348–52, [393](#) [pohyb Měsíce skrz](#),
387–90 jako součást „[kosmické sítě](#)“, [308](#), [343](#), [365](#)
„[Hledač](#)“, 330–31 [cestuje sítí/systémem hvězdné brány](#),
[276](#), 347–48, 364–65 [cestuje přes Local Cluster](#), 365–67
[cestuje přes Solar Cylinder](#), 367–68 [Viz také červí díry](#)
[Portugalsko](#), [pyramida u pobřeží](#), [437](#) [precese](#)
rovnodenností. [Viz 26 000letý cyklus Presley, Elvis](#), [135](#) [PRIME](#) (mise
Phobos), [408](#) [Prime Directive](#), 18–19, [315](#) [Proceedings of the](#)
[National Academy of Sciences \(žurnál\)](#), [5](#), [7](#) [Processed Release of](#)
[Information \(PRI\)](#), [19](#) [Progenitors](#). [Viz Ancient Builder Race Project](#)
[Camelot](#), [16](#), 312–13, [316](#), [323](#), 326–28, [332–33](#), [341](#), [345](#), 347–48, [475](#).
[Viz také Disclosure](#)

Projekt

[Projekt High Jump](#), [425](#)
[Project Looking Glass](#), 311–12
[prorocká schopnost Nostradama](#),
[77](#) [pokroků mimozemské](#)
[technologie](#), 245–48, 281–82
[Biblické odkazy na](#) [268](#), [470](#) [snů jako](#)
[zdroj](#), 207–8, 464–67 [zakódované ve Velké](#)
[pyramidě](#), [450](#)
[ESP vytváří schopnost pro](#), 199–200, [209](#)
[9/11 teroristických útoků](#), [200](#), [243–44](#)
[Výklady tarotových karet](#), 182–83
[psychedelika](#), 152–53, 160–68, 185–86, 188–89, 198–99, [231](#). [Viz také psychometrie LSD](#),
457–59 [PTSD \(posttraumatická stresová porucha\)](#), [18](#), [24](#), 131–32, [219](#), [322](#). [Viz také](#)
[trauma; Válka ve Vietnamu](#) [Putin, Vladimir](#), [335](#) [Pyramidový program](#), [63–64](#), [84](#), [92](#), [98](#), 109–10 [pyramid starověká](#)
[Země](#), 437–38 [Biblické odkazy](#), 450–53 [Zářící pyramida Ceres](#), [403–4](#)

Velká pyramida v Gíze, [378-80](#), [449-50](#), [464](#), [469-70](#) léčivá
síla, [378-79](#) přítomnost u pobřeží Portugalska, [437](#)
přítomnost na Marsu, [412-13](#) _____

Pyramida Slunce (Bosna), [438](#) _____
"Měsíční pyramida", [422-23](#) _____

Quanta (časopis), [8](#) _____

Race for the Moon (komiks), [428-30](#) náhodná
mutace, [381](#) Randy (drogový dealer), [214-15](#) ,
[226-29](#), [231-32](#) Rathenau, Walter, [346](#) Rather, Dan,
[75](#), [89](#) Rayman, Marc, [402](#) , [404](#) Reagan, Ronald,
[74-76](#), [129-30](#), [151](#), [323](#), [330](#), [333](#) realita. Viz
alternativní realita; osobní realita; virtuální realita
Červené Quebracho (strom, *Loxopterygium lorentzii*), _____
[314](#) reinkarnace, dosažení vyšší úrovně o, [154](#), [269-70](#), [356](#), [375-](#)
[76](#), [463](#) náboženství starověký původ, 3-4 Cabal as, [346](#) Cabal
válka proti, [31-34](#), [157](#), [340](#), [356-58](#), [444](#), [453](#) ET duchovní poselství, [20-21](#) _____
Zákon Jednoho a [464-66](#) zrcadlení cesty k vzestupu, [308](#), [453](#) reinkarnace a,
[270](#) Zoroastrismus, [273](#) náboženský fundamentalismus

šikana a zneužívání, [84-85](#)
pálení v ohnivém jezeře, [132-34](#)
odsuzování a zneužívání, [49](#)
Čarodějnické procesy v _____

Salemu, [137-38](#) opakování
nucení jako závislost, popsáno, [22-26](#),
[376](#) stát se vězněm, [95-96](#), [130-31](#), [152](#) _____
přerušování držení, [236-40](#), [379](#), [470](#) podprahové
zasílání zpráv a, [321-22](#) _____
Viz také trauma

opakování nucení
prolomení držení, [259](#) _____

Zjevení 21:4-11, [455](#) reverzní

inženýrství, mimozemská technologie, [112](#), [246](#), [253](#), [281-82](#), [304](#), [327](#), [341](#), [353](#), [432](#) revoluce,
vědecká/sociální

Cabal a „Velké odhalení“, [31-33](#) _____
„Constant of Ninevah“ a [262-63](#) počátky
vesmíru, [7-10](#) rock-and-rollová hudba
jako spouštěč pro, [30](#), [35-36](#), [39](#) _____
Ruská revoluce 1917, [36](#) _____

Schenk, Paul, [403](#)

Schmitt, Harrison ["Jack"] (Dr.), 275-77, [287](#), [295](#) ____

Schneider, Phil, [329](#) Schottman (profesor), [92](#) Schrag,

Paul, [443](#) tajný vesmírný program, [16](#), 324-31, 337-40,

345-46, [386](#), 426-28, [442](#) Secret Space Program Alliance

(SSP), 359-60, [381](#), [407](#), [409](#), [416](#), [430](#), [432](#), 446-47, [467](#), [471](#) Selected by ____

Extraterrials (Tompkins), [251](#), 255-56, [389](#) Seth (duchovitá bytost), [49](#), 88-89 sexuální zneužívání, [22-26](#),

32-34. Viz také šikana a zneužívání sexuální [zobrazování](#), všudypřítomnost. Viz podprahové zprávy/

manipulační šamanismus, [43](#) Shane (přítel z dětství). Viz Baner Sherman, Harold, [73](#), [75](#), 77-78, [80](#)

Sherman, Sam, [252](#) Shirra, Walter („Wally“), [251](#) Shoemaker NEAR (kosmická loď), 417-18, [424](#) Showalter,

Mark, [405](#) Shwanksville Delirium (kapela), 242-43 Siciliano, Rick, 135-36 Silva, Diocleciano, [437](#) Sitchin,

Zecharia, [400](#) Skandakov, Igor, [445](#) Slick, Grace, [180](#) Smith, Barry, [369](#) Smith, Janet (Dame), [34](#)

Smithsonian Institution, [44](#) [443](#) Snowden, Edward, zpravodajské informace, 14-15, 258-59, [352](#) Solar

Cylinder, 367-68 Solar Warden, [327](#), [353](#), [400](#). Viz také tajný vesmírný program Soldier of Fortune

(časopis), [132](#) Solon (aténský státník), 266-67 The Source Field Investigations (Wilcock), 4, 10-13, [20](#), [22](#),

[87](#), [108](#), [253](#), [262](#), [265](#), 278-81, [300](#), 307-8,

[334](#), [357](#), [374](#), [395](#), [414](#), [445-46](#), [476](#) ____

Jižní Afrika, „kuželové“ lebky, [446](#) Sovětský

svaz (aka SSSR) vytvářející strach z

postnukleární apokalypsy, [91](#) konec hrozby ____

jaderné války, 193-94 aféra Írán-Contra, 128-29

závody v jaderném zbrojení, 75- 76, [332](#) tajná

kubánská raketová základna, [68](#) Viz také

Velitelství vesmírné a raketové obrany Ruska,

[326](#) program raketoplánů, [16](#), [76](#), 114-15

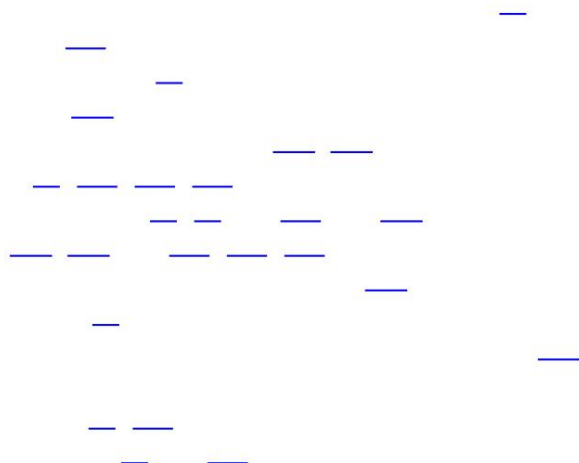
Spilker, Linda (Dr.), 398-99 „Duch ochrany“, [117-](#)

23 duchovní bytosti, 3, [99](#), [356](#) duchovní vědomí,

160-61 duchovní evoluce přicházející do Zlatého

věku, 19-22

zákon karmy a, [269-70](#)
příprava na aktivační událost, [308](#), [373](#)
dosažení vyššího vědomí, [206](#), [459](#) Viz
také evoluce Stafford, Thomas P., [290](#)
„Stairway to Heaven“ (píseň), [269](#) Stand
By Me (film), [106](#) Stargate SG-1 (TV
program), [304](#), [308-9](#), [314](#) stargate system,
cestuje přes: vytvoření a role, [308-9](#) [zobrazení](#)
v roce 2001 (film), [101](#), [273](#), [276](#) popsáno,
[309-11](#) uvnitř Local Cluster, [365-67](#), [374-75](#)
transdimenzionální porucha, [311](#) _____
cestování na Mars „koridorem“, [313-15](#) Viz
také portály Star Trek (film), [19](#), [395](#), [417-18](#)
Star Trek IV: The Voyage Home (film),
[280](#) Star Wars (film), [54-56](#), [58](#), [73](#), [83](#), [385-86](#),
[394-95](#), [398](#) „hvězdných válek“ (vesmírné
zbraně), přijato [331](#) State University of New
York (SUNY) jako student, [180](#) spolubydlících
na koleji, [195-98](#) brigáda v kampusu, [198-99](#) užívání drog,
[200-201](#) práce v továrně na výrobu vinylů, [217-19](#) prorocství
PCB katastrof, [199-200](#), [209-11](#), [228](#) odhalení spiknutí a
maskování, [211-15](#) psaní sci-fi, [201-7](#) Socha svobody,
[278-79](#) Steadman, Kent, [348-49](#) Stern, Allen, [405](#)
Stevenson, Ian (Dr.), [270](#) Stone, Clifford, [16](#), [468](#)
Stonehenge (starověké místo), [71](#), [87](#), [248](#), [275-77](#), [287](#),
[382](#), [445](#) příběhů z Love Brothers (hudební album), [220-21](#)
Strange Stories, Amazing Facts (ed., Reader's Digest),
[70](#) Strauss, Richard, [273](#) stresem indukovaná analgezie,
[24](#) Strieber, Whitley, [155](#) podprahových zpráv/
manipulace, [186](#), [318](#) -23. Viz také hypnóza/hypnotická
regrese „sebevražedný kult“, [76](#), [131](#), [165](#), [208](#) sebevražda/
sebevražedné myšlenky, [35](#), [66-68](#), [151-52](#), [224](#) super-
Země, [388](#), [392-94](#), [397,4](#) [415](#) -Federation (aka „Genetic
Farmers“), [430-31](#) Superman (film), [70](#) Potlačená historie
Ameriky (Schrag a Xaviant), [443](#) synchronicita Jung koncept,
[55](#), [231](#) číselných vzorů, [60-61](#), [177](#) _____

Klíč synchronicity (Wilcock), 4, 7-8, 13-14, [22](#), [29](#), [177](#), 237-39, [262](#), 269-70, [357](#), [373-76](#), 380-81, [395](#), [456](#), [476](#)

Tangerine Dream (hudební skupina), [46](#), [58](#)
výkladů tarotových karet, [167](#), 182-83 Tate,
Sharon, [35](#), [39](#) Technology for Youth
(časopis), [284](#) Technology Review (časopis),
[322](#) telekineze, 1, [73](#), [88](#), [169](#), [433](#) telepatie,
1, [72](#), [80](#), [99](#), [171](#), [206](#), [242](#), [305](#), [310](#), [340](#),
[389](#), [410](#), 432-33 teleportace, [203](#), [340](#), [347](#), ([350](#), Nikola 3 Terminátor), Tesla
3 The Tesla (TV film), [91](#) The Doors (film), 225-26 The
Doors (hudební skupina), [37](#), [46](#) „The Venus Rite“, [63](#) They Live (film), [319](#)
Thompson, Lucy, [443](#) Takto mluvil Zarathustra (Strauss), [273](#) Tietze, Donna
(aka Donna Hare), 253-54, [257](#), [277](#), [296](#) Timaeus (Platón), [265](#) časových
smyček, 465-71 časoprostorové kontinuum, [112](#) cestování v čase, 1, 306-7,
[353](#) Časový tunel (TV program), generátor [307](#) časových vektorů (TVG), [306-7](#)
Titan (měsíc Saturnu). Viz Saturn Titanomachy (řecký mýtus), [410](#) Titánů (ET
bytosti), 409-10 Tom Corbett: Vesmírný kadet, [395](#) Tompkins, William, 250-51,
255-56, 389-90, [417](#), [425](#), [432](#), [456](#) Totem komuna), 59-61, [139](#), [144](#), [161](#)
Americkému indiánovi (Thompson), [443](#) transdimenzionální porucha, [311](#), [314](#)
transmigrace, [204-5](#) průhledný hliník, 280-82, 288-89, 299-300, 38582 -86,
[394](#), 416-17, [422](#)

trauma

dosažení vzestupu léčením, [308](#) závislost na/
viktimizace tím, 22-26 manipulace Kabala
vytváří, 354-58
Charles Manson vraždí, 39-40
vytváří „morfinovou reakci“, 24-26, [28](#), [106](#), [131](#), [303](#) léky
mohou vytvořit, 164-65, [181](#), [230](#) léky k utlumení bolesti, [194](#)

účinky „celebrity“ mohou vytvořit, [99](#)
boj proti moci, [29](#), [82](#) identifikace hlavní
příčiny, 94–96, [358](#) vzpomínky na explozi
superzemě, [463](#) záchranění před utopením,
136–37 „sebevražedný kult“, [131](#) SUNY PCB
katastrofa, 209–10, [214](#) Viz také šikana a
zneužívání; PTSD; opakování kompulze

Trilaterální komise, [31](#). Viz též Cabal Trnka, Jaroslav, [9](#) Tucker,
Jim (Dr.), [270](#) 26 000letý cyklus, 262–68, [271](#), [273](#), 375–77, 379–80,
[451](#) Twisted Sister (hud. skupina), 98–99, [112](#) 2001: Vesmírná
odysea (film), 100–101, [160](#), 272–73, [304](#), [313](#), 371–72, [385](#) 2010:
The Movie (film), 100–101, 16 [247](#), 272–73 2012 Enigma (video na
YouTube), [309](#)

UFO (neidentifikované létající objekty)

antigravitační systémy, [246–48](#), [253](#), [324](#), [326](#), [413](#), [421](#), [423](#), [425](#), [469](#) ___
Interakce mise Apollo Moon, 249–52 ___
Biblická spojení s, [451](#) řemeslo
ve tvaru doutníku, [44](#), [327](#), [332](#) ___
zlepšování psychických schopností, 305–8,
[311](#) vládní zastírání, 16–22 učení, že jsou
skutečné, 244–49 technologie reverzního
inženýrství, [112](#) řemesla ve tvaru talíře ,
[248](#), [251](#), 425–26 hledač, 330–31, [348](#)

Viz také mimozemské bytosti

Ulrich, Lars, [149](#) ___

podzemních základen

Ceres, [402](#) ___
Země, [91](#), [159](#), 328–30, 337–38, [354](#), [447](#) ___
Měsíc, 285–86 odstranění/zničení, [350](#)

Saturn, [405–6](#) ___

teleportace na, [347–48](#)

Vesmír

o: počátky, 5–7, [362](#), 381–82 ___
nanebevstoupení a, [265](#), 462–63
Biblické odkazy, 438–40 ___
Teorie „velkého třesku“, [8](#),
[56](#) koncept vibrační energie, [10](#), [205–6](#) ___
vytvoření duhového těla, [473](#) vytvoření
biologického života, 13–14 geometrický
model semen, 9–14, [381](#), 393–94 negativní/
pozitivní síly při práci, [72](#), [105](#), [147](#), [229](#), [238](#), [354–58](#) otevření hvězdné
brány, 471–72 přítomnost zpravodajských civilizací, 5–7, 344–45, 362–
65

Přítomnost UFO/ET, [245-49](#), [332](#), [370](#)
Universe Today, [403](#) University of
California, Berkeley, 368-69 Uran, [383](#), 400-
401 USA Today, [362](#) Vláda USA

—
Kabální kontrola, [335-36](#), [338-39](#)
příprava na odhalení, [274](#) odmítnutí
mimozemské ochrany, [341-42](#)
podprahové zprávy, [319-21](#) válka a
šíření strachu, 184-86 Viz [také](#) tajný
vesmírný program US Naval
Research Laboratory, 280-81 US Space
Command, 326-27 SSSR ([Svaz](#) sovětských
socialistických republik). Viz [Sovětský svaz](#)

van der Kolk, Bessel A. (Dr.), 23-24, [131](#), [322](#) Van
Flandern, Thomas (Dr.), [392](#), [415](#), [463](#) [vatikánská](#)
kabalská spojení na, [391](#) přítomnost
mimozemšťanů, [444](#), [446](#) vazby na vládu
USA, [436](#) Vaughan, Jimmie a Connie, [173](#)
Vaughan, Stevie Ray, 173-74 [Venuše](#), [378](#)
vibrační/vibrační energie, [10](#), [205-6](#), [468](#). Viz
také [videohry s geometrií/geometrickými vzory](#),
[32](#), 51-52, [75](#), 91 -92, [95](#), [111](#), [132](#), [163](#) Viera,
Jim, [441](#) Válka ve Vietnamu, [29](#), [34](#), [36](#), 38-42, [114](#). Viz též [protiválečné hnutí](#); PTSD
virtuální realita (VR), [325](#) [Vitruvian Man \(da Vinci\)](#), [412-14](#) Von Braun, Wernher, 424-
27

—
— — — — —
—
—
—
War of the Worlds (rozhlasový program), [77](#),
[245](#) Washington Monument, [278](#) The
Watchmen (film), [349](#) Watergate skandál,
41-42 [webových stránek](#) Archive.org, [321](#)
CNET, [403](#) Comic Book Resources, [428](#)
DivineCosmos.com, 4, [507](#) GRIN v NASA,
294-95 [Internet Movie Database](#), [311](#),
[416](#) [On the Bible Reality Check](#), [438](#)
[Physics-Astronomy.com](#), [364](#) [The Secret](#)
[Sun](#), [428](#) [Space.com](#), [400](#), [405](#) [Subliminal](#)
[Manipulation](#), [321](#) — — —
—
—
—
— — —
—

Total Security Solutions, [281](#) ____
tssbulletproof.com, [281](#) ____
Ubergizmo.com, [280](#) [Universe](#)
Today, 279-80, [403](#) [Pohledy na](#) ____
sluneční soustavu, [417](#) [Vigilant Citizen](#),
[320](#) [waitbutwhy.com](#), [5](#) [Viz také](#)
Internet -

Weinberger, Caspar, 129-[30](#)
Welch, Barry (Dr.), [369](#) [White](#)
Album (nahrávka Beatles), 35-36, [40](#) [Wilcock](#), Michael
(„Obi-Wan Kenobi“), 47-48, 54-55, [73](#), 88-96 [Williams](#), Loren (Dr.), [381](#) [Wired](#)
(časopis), [405](#) [Wisdom Teachings](#) (program Gaia Internet), [359](#) čarodějnictví,
137-38 [Wolf](#), Naomi, [355](#) [Wolfe](#), Karl, [254](#), [257](#), [277](#) Woodstock hippie hnutí,
[32](#), 39-40, [180](#) červích děr, [112](#), 307-11, [314](#), 368-71. [Viz také](#) portály [Wright](#),
Jason, 363-64 ____

____ ____ ____
____ ____ ____

X-Men (filmový seriál), [305](#) ____

žluté mikrotečky (meskalin), [164](#), [188](#) ____ ____

Zenerovy karty, [83](#)

Zodiac, věk/cyklus, [262](#), [375](#) ____ ____

Zoroastrismus, víra/svatá písma, [22](#), [267](#), [273](#) ____ ____

o autorovi

DAVID WILCOCK je autor, odborný lektor, filmař a badatel starověkých civilizací, vědy o vědomí a nových paradigmat hmoty a energie. Jeho klíčové myšlenky a odborné znalosti o vědomí oslovily stovky tisíc lidí prostřednictvím jeho rozsáhlé online přítomnosti na DivineCosmos.com. Je také pravidelným hostem a konzultačním producentem v nejlepším pořadu History Channel, Ancient Aliens, a má tři pořady na Gaia — Disclosure, Wisdom Teachings a Cosmic Disclosure. Jeho první dvě knihy, The Source Field Investigations a The Synchronicity Key, byly bestsellery New York Times . Wilcock žije v Kalifornii.

Hledáte další?

Navštivte Penguin.com pro více informací o tomto autorovi
a kompletní seznam jejich knih.

[Objevte své další skvělé čtení!](#)

